274

104

378

ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

இரண்டாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

Tiruvayumoli Mulamam

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

C. Krishnamachariar

Srinivasachariya

ஆமூர். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியராலும்,

வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

Narasimha Chariar.

Chennai

சென்னை

கணேச அச்சுக்கூடம்.

Ganesha Acchakulam

குரோதன ஹூ] [1925.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி — வாயுந்திரை: ப்ரவேஶம்.

ஆறாயிரப்படி.

(வாயுந்திரை.) இப்படி நிரவதிகஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணகண பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற்போலே தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலுள்ள அபேக்ஷையாலே அதிலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய் அந்யாபதேஶத்தாலே ஸ்வதஶையைப்பேசுகிறார். பகவத்ஸம்ஶ்லேஷ வியோகைக ஸுகதுःகையாய், தத்விஶ்லேஷத்தினாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாயிருந்தாளொரு பிராட்டி, ஸ்வத்ருஷ்டிகோசரமான பதார்த்தங்களினுடைய ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்களை பகவத்விஶ்லேஷஜநித துःகஹேதுகமாக ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநத்தாலே அநுஸந்தித்து, அந்தச் சேதநாசேதந பதார்த்தங்களைக் குறித்து, 'நீங்களும் நான் பட்டது படிகளாகாதே' என்கிறாள்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

"மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை" என்று நம்பியுடைய ஸௌலப்யத்தையும் வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் அநுஸந்தித்து பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கைவாராதொழிந்தும், இவ்வளவும்வர பகவத்குணங்களிலே அவகாஹித்துப் பிரிகையாலும் "அஞ்சிறைய மடநாரை" யிற்போலுமின்றியே தூதப்ரேஷணத்துக்கு ஆளில்லாதபடி தம்மைப்போலே எல்லாப்பதார்த்தங்களும் எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்தித்துக் கலங்கி அத்தாலும் மிகவும் விஷண்ணரான ஆழ்வார் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, மஹாந்தகாரமான மத்யராத்ரத்திலே தன் ஆற்றாமை கைகொடுக்கக் கடற்கரையோடு தோள்தீண்டியான க்ருஹோபவநத்திலே சென்று ராமவிஶ்லேஷப்ரஸங்கத்திலே தம்முடைய தரியாமைக்கு நீர்பிரிந்த மத்ஸ்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாய்ச் சொல்லும் இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் போலன்றியே, எல்லாலோகத்தில் அந்யபரமான ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றினுடைய துःகாநுஸந்தாநத்தாலும் தன்னுடைய துःகம் இரட்டித்து துःகிதர் துःகிதரோடே கூடி ப்ரலாபித்து தரிக்குமாபோலே அவற்றோடே ப்ரலாபித்து தரிக்கிறாள்.

பன்னீராயிரப்படி.

இரண்டாம்பத்தில், இப்படி பரத்வாதிகுணங்களாலே பரஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ப்ரயுக்தமான உபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் இப்பத்தாலே - உபேயத்வோபயுக்தமான அவனுடைய நிரதிஶயபோக்யதையை அருளிச்செய்வதாக, அந்த போக்யதாதிஶய ஸூசகமான அல்பகாலவிஶ்லேஷத்திலும் அதிக்லேஶாவஹத்வத்தையும்; ஆஶ்சர்யரூபமான உத்துங்க லலிதத்வத்தையும்; ஸர்வஸாரஸ்ய ஸமவாயரூப திவ்யபோக்யதையையும், போகாலாபத்தில் வந்த ஆர்த்தியைப் போக்கி ரக்ஷிப்பான் அவனே யென்னுமிடத்தையும், ஆர்த்தி தீரும்படி கிட்டினவனுடைய ஹர்ஷகாரிதமான ஸௌந்தர்யாதிஶயத்தையும், ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷப்ரீதனுடைய தத்விஶ்லேஷ பீருத்வத்தையும், ஸம்ஶ்ரித ஸம்பந்தி குலஸந்தாநபர்யந்த ஸம்ரக்ஷணத்தையும், ரக்ஷணகாஷ்டையான மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், மோக்ஷதாத்பர்யமான பாரதந்த்ர்யத்தையும் அருளிச்செய்வதாக, ததுபபாதகமான அவனுடைய ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும், ஶேஷஶாயித்வத்தையும், அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வத்தையும், நிவர்த்தநபரிகரவத்வத்தையும், ஶக்தியோகத்தையும், ஸத்யவாதித்வத்தையும், ஸம்பந்தவிஶேஷவத்வத்தையும், காருணிகத்வத்தையும், கமநீயவிக்ரஹயோகத்தையும், காரணத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதபோக்யபூதனுடைய அல்பகால விளம்பத்தில் ஆற்றாமையாலே அஶேஷபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அபிஸந்திபண்ணும்படி கலங்கின ப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஈஶ்வரனைப் பிரிந்தாளொரு நாயகி, ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னைப்போலே தத்விரஹதுःகத்தாலே ஈடுபடுகிறனவாக நினைத்துப் போலிமைக்கு இரங்கி யுரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். இது "தன்னுடையாறெய்திடுகிளவி" என்பர்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்தார்; மூன்றாம்பத்தால் - விரோதி கழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்; நாலாம்பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்யகைவல்ய மென்றார்; அஞ்சாம்பத்தால்-அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்கிறார்; ஆறாம்பத்தால் - விரோதி நிரஸந ஶீலனானவன் திருவடிகளிலே ஶரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால் - இப்படிப் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் தக்தபடந்யாயம்போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம்பத்தால் - "இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே" என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒருநசையில்லை யென்றார்; ஒன்பதாம்பத்தால் - இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்? என்று அதிஶங்கை பண்ண, 'நான் நாராய

ஞன், ஸர்வஶக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்துமுடிக்கிறோம் என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம்பத்தால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையுங் காட்டி இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

இரண்டாம்பத்தில் - முதல்திருவாய்மொழியில், "மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை" என்று நம்பியுடைய ஸௌலப்யத்தையும் வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் அநுஸந்தித்து பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கிட்டாமையாலே "லோகத்தில் பதார்த்தங்களுக்கும் தம்மோபாதி ப்ராப்தியுண்டு" என்று அநுஸந்தித்திருக்குமவராகையாலே அவற்றையும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்கும்படி அவஸந்நரானவர் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, மஹாந்தகாரமான மத்யராத்ரத்திலே தன் ஆற்றாமை கைகொடுக்கக் கடற்கரையோடே தோள்தீண்டியான தங்களுடைய லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, ராமவிஶ்லேஷ ப்ரஸங்கத்தில் தங்களுடைய தரியாமைக்கு நீர்பிரிந்த மத்ஸ்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லும் பிராட்டியும் இளங்கோவும் போலன்றிக்கே, மிகவும் அவஸந்நையாய்க் கண்ணுற்கண்ட பதார்த்தங்களெல்லாம் தன்னைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றினுடைய து:கா நுஸந்தாநத்தாலும் தன்னுடைய து:கம் இரட்டித்து து:கிகள் ஸது:கிகளோடு கூடி "ஸமாநமேவோபயாந்த்யேதே" என்கிறபடியே அவற்றோடே கூடித்திரிகிறாளொருபிராட்டிபேச்சாலே தம்தசையைப் பேசுகிறார்; அஞ்சிறையமடநாரை - அவதாரஸௌலப்யத்திலே யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாத ஆற்றாமை; இங்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாத ஆற்றாமை: இவ்விஷயத்தில் ஏற்றமேயன்றிக்கே, அஞ்சிறையமடநாரை தொடங்கி பகவத்குணங்களை இவ்வளவும் அவகாஹித்த ஏற்றத்தாலும் ஆற்றாமை மிக்கிருக்கக்கடவது; அங்கு - தூதுவிட ஆள் பெற்றார்; இங்கு - எல்லாரும் இழவாளராகையாலே தூதுவிடவும் ஆள்பெற்றிலர். நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், காற்றாகில் ஸஞ்சரிக்கையும் முதலான ஸ்வபாவங்கள் இவற்றுக்கு நியதமென்று அறியாதே, "வ்யதிரேகத்திலே சேதநாசேதநவிபாகமற ஆற்றாமையை விளைவிக்கவல்ல விஷயம்" என்னுமத்தை புத்திபண்ணி அவற்றுக்குமாக வெறுக்கிறார்; "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: | உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச | பரிஶுஷ்கபலாஶாநி வநாந்யுபவநாநி ச". பாட்டுத்தோறும் 'எம்மேபோல்' என்கிறது - இவற்றுக்குத் தனித்தனியுண்டான ஆற்றாமை இவர்க்கு ஒருவகைக்குப் போருமத்தனை யென்கைக்காக.

ஈடு.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம்பத்தால் - விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவதசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்; நாலாம் பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்ய கைவல்ய மென்றார்; அஞ்சாம்பத்தால் - அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; ஆறாம்பத்தால் - விரோதிநிரஸநஶீலனானவன் திருவடிகளிலே ஶரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால்- இப்படி பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் தக்தபடந்யாயம் போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிற படியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம் பத்தால் - 'இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே' என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு நசையில்லை யென்கிறார்; ஒன்பதாம்பத்தால் - 'இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானேன்?' என்று அதிஶங்கைபண்ண, 'நான் நாராயணன், ஸர்வஶக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையுங் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்.

கீழில்திருவாய்மொழியிலே *"மணியை வானவர்கண்ணனைத் தன்னதோரணியை" என்று - ஸௌலப்யத்தையும், மேன்மையையும், வடிவழகையும் சொல்லிற்று; இவையோரொன்றே போருமிறே மேல்விழப்பண்ணுகைக்கு; இங்ஙனன்றிக்கே இவை மூன்றும் குறைவற்ற விஷயமானால் அநுபவியாதிருக்கப் போகாதிறே; 'இவ்விஷயத்தை இப்போதே அநுபவிக்கவேணும்' என்று பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்தது; அப்போதே நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே பிறந்த அவஸாதாதிஶயத்தை, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி, ஆற்றாமை கைகொடுக்க லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, அங்கேவர்த்திக்கிற பதார்த்தங்களைக் கண்டு,

வாயுந்திரை ப்ரவேசம் கீழோடு இதுக்கு ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. தன்னதோரணியை - தனக்குத்தானே அத்விதீயமான ஆபரணமானவனை. அவஸந்நையானஇவளுக்கு உத்யாநகமநமெப்படி? என்ன, ஆற்றாமைஇத்யாதி. 'பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக' என்கிற விடத்திலே க்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ராதிகளை வினவப்போ யெழுந்தருளியிருக்க, பதினாறாயிரம் ஸ்த்ரீகளும் விஶ்லேஷவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமல் நோவுபடாநிற்க, ஒருநாள் ராத்ரி ஓரன்றில் கதற, அத்தைப்பார்த்து, 'நீயும் எங்களைப்போலே நோவுபட்டாயாகாதே' என்று அவற்றுக்குமாகத் தாங்கள் நோவுபட்டுச் சொன்ன "குரரி விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா ந ஶேஷே ஸ்வபிதி ஜகதி ராத்ர்யாமீஶ்வரோ குப்தபோத: । வயமிவ ஸகி கச்சித் காடநிர்பிந்நசேதா நளிநநயநஹாஸோதாரலீலேக்ஷிதேந". என்கிற ஶ்லோகமும், "த்வம் யக்ஷ்ணா ஸுவதா நிஶ்ஹீத ஜவோ நாக்ஷீணவஸ்தோ நதிஜீ [illegible] க்ஷிணோதி க்ஷித்ந்கே ந்ருஹிதாநி யதாவயம் த்வம் [illegible]" என்கிற ஶ்லோகமும் அநுஸந்தேயம். அஞ்சிறைய மடநாரையிலும் இத்திருவாய்மொழியிலும்

* திருவாய்மொழி - க-௪0-கக.

{வையுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்கு ாகத் தான் நோவுபடுகிற பாசுரத்தாலே பேசுகிறார். "அஞ்சிறையமடநாரை" யிலும் ்துக்கு ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்; * "பெருநிலங் டந்தநல்லடிப்போதயர்ப்பிலனலற்றுவன்" என்று அவதாரத்திலே அநுபவிக்கக் கோலிப் பெறுததாகையாலே, 'அது ஒருகாலத்திலே, நாம் பிற்பாடராகை' என்று ஆறலாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அவதாரத்தில், பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி முகங்கோடுக் கைக்கு நிற்கிற விடமிறே உகந்தருளின நிலங்கள்; † "நம்பியைத்தென்குறுங்குடிநின்ற" ான்று உகந்தருளின நிலத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே வந்த ஆற் றமை யாகையாலே இது கனத்திருக்கும். அஞ்சிறையமடநாரையில் தூதுவிடுகைக் கு தரிப்பு உண்டாயிற்று; இதில் அங்குத் தூதுவிட்டவையும் நோவுபடுகிறனவாக அவற் றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடுகிறார். அநுபவிக்கிற இவர்தம்படியாலும் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஆற்றாமை கனத்திருக்கும்; பத்துடையடியவர்க்கு முன்பு அவ்விஷயத்தை அநுபவித்துப் பிரிந்தவளவா லுள்ள ஆற்றாமையிறே அதி லுள்ளது; அஞ்சிறையமடநாரைக்குப் பின்பு இவ்வளவும் வர அவனுடைய குணங்களை அநுபவித்துப் பிரிந்த பிரிவாகையாலே ஆற் றமை மிகவுங் கனத்திருக்கும் இதில்; பயிலப்பயிலவிறே இனிதாயிருப்பது இவ்விஷயம்.

நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், அன்றிலாகில் வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே கதறுகையும், கடலாகில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி கூப்பிடுகையும், காற்றாகில் ஸததகதியாய்த் திரிகையும், மேகமாகில் நீராய் இற்றிற்றுவிழுகையும், சந்த்ரனாகில் தேய்வது வளருவதாகக் கடவதென்றும், தமஸ்ஸாகில் பதார்த்ததர்ஶநம் பண்ண வொட்டாதென்றும், கழியாகில் அலைவாய் முகமாய் ஏறுவது வடிவதாகக் கடவதென்றும், விளக்காகில் இற்றிற்று எரியக்கடவதென்றும், இவற்றுக்கு இவை நியதஸ்வபாவமென்று அறியாதே, இவையெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்விஶ்லேஷத்தாலே வ்யஸநப்படுகிற னவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் அநுஶோகிக்கிறார்.

விஶ்லேஷவ்யஸநம் துல்யமாயிருக்க, அங்கு நாரை முதலானவை தூதுவிடும்படி களித்து வர்த்திக்கிறனவாகவும், இங்கு தூதுவிடவொண்ணுதபடி நோவுபடுகிறனவாகவும் நினைக்கையாகிற இந்தக்கார்யவைஷம்யங் கூடினபடி யெங்ஙனே? என்ன, அஞ்சிறைய இத்யாதி. அதுக்கடியேது? என்ன, விஷயஸ்வபாவத்தாலே யென்கிறார் - அதுக்குஅடி இத்யாதி. உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆசைப்பட்டாரோ? என்ன, நம்பியை இத்யாதி. 'கனத்திருக்கும்' என்ற அநந்தரம் 'ஆகையாலே' என்று ஶேஷம். விஷயஸ்வபாவமாத்ரத்தா லன்றிக்கே, அநுபவித்ரு ஸ்வபாவத்தாலும் ஆற்றாமை அதிக மென்கிறார் - அநுபவிக்கிற இத்யாதி. அக்கார்யவைஷம்யத்துக்குஅடி - ஆற்றாமையின்தாரதம்யம்; அதுக்குஅடி-விஷயஸ்வபாவமும் அநுபவித்ருஸ்வபாவமு மென்றபடி. அதெப்படி? என்ன, பத்துடை இத்யாதி. பத்துடையடியவர்க்குமுன்பு - பத்துடையடியவரோடேகூட முன்பு. "வி நா ஜெதெதஹஸ்ராஜலஸஹஜெகடெஜதுவியிஃ" ஐதி நாயாஜவியிபிஹவிவக்ஷிதஃ. அதிலுள்ளது - அஞ்சிறையமடநாரையிலுள்ளது. இதில் - இத்திருவாய்மொழியில். "கூதிவஷிவ யாஜவஜாஹிஹவதி" என்று சிரபரிசயம் இழக்கைக்கு உறுப்பன்றோ வென்ன, பயிலப்பயில இத்யாதி. பயிலப்பயில - அப்யஸிக்க அப்யஸிக்க.

'நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு' என்கைக்கு அவற்றுக்கு வாஸ்தவாகாரமேது? என்ன, நாரையாகில் இத்யாதி. யத்வா, விஸ்தரஸங்கதியாதல். நெகிழ்த்தவாறே-நெகிழ்ந்தவாறே. இற்றிற் றெரியக்கடவதென்று மென்றது - ஸந்தாநாவிச்சேத பரமான 'நந்தாவிளக்கம்' என்றத்தைப்பற்ற.

* திருவாய்மொழி - க-ரு-க0. † ஷை. க-க0-கு.

இத்திருவாய்மொழியால் - இளையபெருமாளிற் காட்டில் இவர்க்கு உண்ட வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்;— மத்ஸ்யத்துக்கு ஜலம் தாரகம அறுதியிட்டார் அவர்; இவர் அந்த மத்ஸ்யத்தோடு ஜலத்தோடு தம்மோடு வாசியற வத்குணங்களே தாரகமென்று இருக்கிறார். ஆகையாலே, து:கிகளாயிருப்பார் த ளோடு ஸமது:கிகளைக் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிட்டு ஆற்றாமைக் போக்குவிட்டு தரிக்குமாபோலே, இவளும் கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களெல்லா ரேடும் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து 'நீ பட்டதோ? நான் பட்டதோ?' என்று கூ பிடுகிறாளா யிருக்கிறது; "𑌅𑌪𑌿 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌨𑌾𑌃" (அபிவ்ருக்ஷா:பரிம்லாநா:) எ னுமாபோலே சேதநாசேதந விபாகமற நோவுபடுத்த வற்றாயிறே இவள் பிரிந்தவிஷயந் னிருப்பது. "𑌉𑌪𑌤𑌪𑍍𑌤𑍋𑌦𑌕𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌲𑍍𑌵𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚" (உபதப்தோதகாநத்ய: ப வலாநிஸராம்ஸிச) என்று - ஆறுகளோடு சிறுகுழிகளோடு பெருங்குழிகளோடு வாசிய கரையருகுஞ் சென்று கிட்டவொண்ணுதபடி ராமவிரஹத்தாலே கொதித்ததிே "𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚" (பரிஶுஷ்கபலாஶாநிவநாந்யுபவ நிச) என்று - சிறுகாட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியற, விரஹாக்நி கொளுத்திற் பெருமாள் "𑌸𑍀𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌹𑍀𑌨𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣" (ஸீதேம்ருதஸ்தே ஶ்வஶுர:பித்ராஹீநோஸிலக்ஷ்மண) என்று ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு கிடந் கூப்பிட்டாற்போலே கூப்பிடுகிறார் இங்கு.

ஸ்வாபதேஶம் - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. "𑌜𑌲𑌾𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌵𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤 என்று ஜலம் தாரகமாக அறுதியிட்டா ரென்றபடி. ஆகையாலே-உக்தஹேதுக்களால் ஆற்றாமை மி கிருக்கையாலே. யோக்யதையுள்ள விடத்தேயன்றே ப்ரமமுள்ளது, அசேதநங்களுக்கு பகவத்விர வ்யஸந யோக்யதை யுண்டோ? என்ன, அபிவ்ருக்ஷா இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே தஶரதம்ப்ர ஸுமந்த்ர:, "𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜 𑌰𑌾𑌮𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌪𑌿 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌕𑍋𑌰𑌕𑌾𑌃 । 𑌉𑌪𑌤𑌪𑍍𑌤𑍋𑌦𑌕𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌲𑍍𑌵𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 । 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚". வற்று - ஸமர்த்தம். உபஶப்தார்த்தம் - கரைய தும் இதி. து:கிகள் ஸமது:கிகளைக் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கூப்பிட்டவிடமுண்டோ? என்ன பெருமாள் இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ராம: - "[illegible] । 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌃 [illegible] । 𑌸𑍀𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌹𑍀𑌨𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣". சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே ஈட்டுவாக்யங்கள் முன்பின்னு இருந்தால், அதுக்குஅநுகுணமாக அரும்பதவாக்யங்களை யோஜித்துக்கொள்வது. "முதற்பத்தால் பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்" இத்யாதி வாக்யம் சில ஸ்ரீகோஶங்க ளிலே இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரவேஶாதியில் இருந்தபோது, ப்ரவேஶஶேஷமாக யோஜித்துக் கொள்வது.

முதற்பாட்டு.

வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய்!
ஆயுமமருலகும் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால்
நோயும்பயலைமையும் மீதூரவெம்மேபோல்
நீயுந்திருமாலால் நெஞ்சங்கோள்பட்டாயே.

ஆ.—(வாயும்) வாயும்திரைக ளுகளுகிற கழியிலே வர்த்திக்கிற மடநாராய்! நீ உறங்கிலும் உறங்காத உன்னுடைய தாய்மாரும் ஸ்வபாவதஏவ உறங்காத தேவலோக மும் உறங்கிலும் நீ உறங்குகிறிலை; ஆதலால், விரஹவ்யஸந வைவர்ண்யத்தாலே அபி பூதையான என்னைப்போலே நீயும் எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டா யாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆமிஷார்த்தமாக ஏகாக்ர சித்தமாயிருக்கிற தொரு நாரையைக் கண்டு தன்னைப்போலே எம்பெருமானாலே அபஹ்ருத சித்தையாயிருக்கிறதாகக் கொண்டு, ஐயோ! நீயும் இங்ஙனே பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

[வாயு என்றுதொடங்கி] - வருகிற திரைகள் தலைமேலேபோக, அத்தால் வந்த துக்கபரிபவங்களைப் பொறுத்திருக்கிற நெய்தல்நிலத்தில் நாராய்! என்னுடைய வ்யஸநத்திலே உறங்காத தாயும் உறங்காமையே ஸ்வபாவமான தேவலோகமும் உறங்கக்கூடிலும் நீ உறங்குகிறிலை. [நோயும்என்று தொடங்கி] - விரஹவ்யஸநமும் அத்தால் வந்த வேறுபாடும் மிகவும் அபிபவிக்க எம்மைப்போலே நீயும் மைந்தன் மலராள்மணவாளனாலே நெஞ்சு பறியுண்டாயோ?

ப.—முதற்பாட்டில், "மணியை வானவர்கண்ணனை" என்று கீழ் ப்ரஸ்துதமான போக்யதாதிசயத்துக்கு வர்த்தகமாயுள்ள லக்ஷ்மீஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபட்ட நாயகி, கடற்கரைக்கருகான தன்உத்யாநத்திலே யிருந்ததொரு நாரையைப் பார்த்து, நீயும் அவனாலே நெஞ்சுபறியுண்டாயோ? என்கிறாள்.

வாயும் - மேல்மேலுங் கிட்டுகிற, திரை - திரையிலே, உகளும் - அமுக்கிநடப்பதாய், கானல் - கடற்கரையிலே, மடம் - (உன் நினைவு கைவருந்தனையும்)ஒதுங்கியிருக்கிற, நாராய் - நாராய்! ஆயும் - உறக்கமில்லாத தாயும், அமருலகும் - உறங்காமை நித்யமான தேவலோகமும், துஞ்சிலும் - உறங்கிலும், நீ - நீ, துஞ்சாய் - உறங்குகிறிலை: ஆல் - ஆதலால், நோயும் - உள்ளேநோவு உண்டாய், பயலைமையும் - (அதின்கார்யமான) பயலையாகிற உடம்பில்வெளுப்பு, மீதூர-மேலிட்டுவர, எம்மேபோல்-(அபிமதவிஷயமாய் அகப்பட்ட) எங்களைப்போலே, நீயும்-(அதுக்கு அடைவற்றிருக்கிற) நீயும், (ஆஸத்திமாத்ரமே ஹேதுவாக), திருமாலால் - ஸ்ரிய:பதியாலே, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, கோள்பட்டாயே - பறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயே? ஏ என்னும் அசை - வினா. இத்தால் - ஸாம்ஸாரிக கல்லோலத்தை மதியாதிருப்பார்க்கு உறங்காமையும் ரூபவிபர்யாஸமும் பகவத்விஶ்லேஷஜநித மென்றிருக்கை.

இ.—முதற்பாட்டில், தான்இருக்கிற கடற்கரையிலே ஆமிஷார்த்தமாக இருக்கிற தொருநாரையைக் கண்டு, நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்தே அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

[வாயுந்திரையுகளும்] – வாய்கை - கிட்டுகை; உகளுகை - மேலேமேலே போகை. "அலைகடல்நீர்குழம்ப வகடாடவோடி" இத்யாதி. மலைபோலே வருகிற திரைகளால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி தன்னாமிஷம் கிட்டுந்தனையும் பேராதே யிருக்கை; தன் நாயகனொருவனையுமே நினைத்து இவ்வருகுண்டான துஃக பரிபவங்களைப் பொறுத்திருக்கிற இருப்புக்குப் போலியாக நினைத்திருந்தாள். பகவத்த்யாநபரர் இருக்குமாபோலேயிருக்கும். "ஸ்ரியோவஷ்யாராஹி". [கானல்] - நெய்தல்நிலம். பிரிந்தார்இரங்குமிடம் நெய்தல்நிலம்; அத்தாலும் தன் ஆற்றாமை அவற்றுக்குமுண்டென்றிருக்கிறாள். நெய்தலுக்கு பூதம் ஜலம். கூடுமிடம் குறிஞ்சி; பூதம் ஆகாசம். பிரியுமிடம் பாலை; பூதம் தேஜஸ்ஸு. ஊடலுக்கு ஸ்தாநம் மருதம்; பூதம் வாயு. [மடநாராய்] - மடப்பம் - பற்றிற்று விடாதேயொழிகை. க்ராமணிகள், யாகங்களும்பண்ணிப் பவித்ரங்களும் முடிந்திட்டு "தார்மிகர்" என்னும்படி திரியாநிற்பர்களிறே பரஹிம்ஸை பண்ணாநிற்கச்செய்தே; அப்படியே தான் நினைத்த ஆமிஷம் கிட்டுந்தனையும் க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்கள் மேலிட்டாலும் அநாதரித்திருக்கை. [ஆயும்] - என்னைப்பெற்றதே யடியாக உறங்காத தாயும். [அமருலகுந் துஞ்சிலும்]-ஸத்தையே பிடித்து உறக்கமின்றியே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளும் உறங்கிலும். தாயானவள் "வதிஷம்யோமஹாவ்ஹமவயோஜ்வஷ்டாவரேவிதா। வித்ராணம் வமதஃவாஹம்நாஷஸாஜாவுவொயயா" என்கிறபடியே ஸத்ருஶவரனைத் தேடியுறங்காள் முன்பு; விரஹவ்யஸநத்தாலே உறங்காள் பின்பு. [நீதுஞ்சாயால்] - கூடாததுகூடிலும், நீ இமையோடிமை பொருந்துகிறிலை. [நோயும் பயலைமையும்] - விரஹவ்யதையும் அத்தால் வந்த வைவர்ண்யமும். அதினுடைய வெளுப்பையும் தன்னுடைய வைவர்ண்யத்துக்குப் போலியாக நினைக்கிறாள். [மீதூர] - விஷமேறினாற்போலே உடம்பிலே ஊர. [எம்மேபோல்] - வருகிற துஃகபரம்பரைகளைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கையாலும்; வைவர்ண்யத்தாலும் என்னைப்போலே இராநின்றாயீ! [நீயும்] - இந்நோவுபடுகைக்கு நானொருத்தியும் அமையாதோ? ம்ருதுப்ரக்ருதியான நீயும். "தத்வஸ்யவஜ்ய ஶம்ஹவெஷ" என்றிருக்கமாட்டாமைக்கு இருவரும் ஒத்தோமோ? [திருமாலால்] - மைந்தனை மலராள்மணவாளனையோ நீயும்இழந்தது? தாயையும் தமப்பனையுமோ நீயும் பிரிந்தது? [நெஞ்சங்கோள்பட்டாயே] – நெஞ்சுபறியுண்டாயாகாதே? தோற்புரையன்றிக்கே மறுபாடுருவ நோவு பட்டாயாகாதே?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பிரிந்தார்இரங்குவது நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே, கடற்கரைச்சோலையைப்பற்ற இவள் பிரிவுக்கிரங்கி யிருக்கச்செய்தே, அங்கே ஆமிஷார்த்தமாக அவதாநம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறதொரு நாரை கண்ணுக்குஇலக்காக, அதினுடம்பில் வெளுப்பைக் கண்டு, அதுவுந் தன்னைப்போலே பிரிவாற்றாமையாலே வந்த வைவர்ண்யத்தோடே யிருக்கிறதாகக் கொண்டு ; பாவியேன், நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்திலே அகப்பட்டு நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - வாயுந்திரை இத்யாதி. அந்தஃபுரத்திலிருக்குமிவளுக்கு கடற்கரையில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிதர்ஶநம் எப்படிகூடும்? என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்தார் என்று. இரங்குவது - துஃகப்படுவது. அவதாநம்பண்ணிக்கொண்டு- ப்ரமாதமின்றிக்கே. பறியுண்டாய் - அபஹரிக்கப்பட்டாய்.

[வாயும்திரையுகளும்]- வாய்கை - கிட்டுகை. பெரியமலைபோலே வந்து கிட்டு திரைகள் மேலே தாவிப்போகாநின்றாலும் நினைத்தது கைப்புகுருமளவும் சலியாதே ;க்குமாயிற்று. பகவத்த்யாநபரர் இருக்குமாபோலே யிருக்கும். அலைகடல்நீர்குழம்ப வக ட வோடி யகல்வானுரிஞ்ச முதுகில் மலைகளைமீதுகொண்டு வருமீனை மறவாதிருப்பார்க் ; போலியாயிராநின்றது, அலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனை மறவாதிருக்கிற இதுவும். [illegible] (க்ரியோவர்ஷதாராபிர்ஹந்யமாநாநவிவ்யது: - அபிபூயமாநாவ்யஸ ர்யதாதோக்ஷஜசேதஸ:) என்று சொல்லக்கடவதிறே. நிரந்தரமாக வர்ஷதாரைகள் ாநிற்கச் செய்தேயும் மலைகள் சலியாதே நின்றன ; என்போலேயென்றால் - 'ஸர்வேஶ் ானே ரக்ஷகன்' என்றிருப்பார் தாபத்ரயங்களால்வந்த வ்யஸநங்களுக்கு இடையாதேயிரு ுமாபோலே. வந்துகிட்டுகிற திரை உகளாநின்றுள்ள கானலிலே - நெய்தல்நிலத்திலே

'வாயுந்தியுரைகளும் மடநாராய்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - பெரியமலைபோலே இத்யாதி. மலைதாவி - வாயுந்திரையுகளும்போது மேலே தாவவேணுமிறே. மடப்பம்-பற்றிற்றுவிடாமை. த்தைச்சொல்லுகிறது - நினைத்தது இத்யாதி. சலியாதே 'உகளும்' என்கிற வர்த்தமான நிர்த்தே த்தால் திரை தாவுகையில் அநுஸ்யூதிதோன்றுகையாலே, சலியாமை ஸித்தமிறே. நினைத்தது புகுருமளவும் சலியாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பகவத்த்யாந இத்யாதி. இத்தை விஶேஷ ஷ்டமாகக் காட்டுகிறார் - அலைகடல் இத்யாதி. 'எங்களுக்கு ஒருரக்ஷகனில்லை' என்ன, 'நான் ாளுயிருக்க, நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ?நான் ரக்ஷகனுகிறேன்' என்னும்படியான க்ருபையாலே, பிதமாய் வருகிறதாகவும், தன்கீழ்வயிற்றிலே அலையெறியும்படியாகவும், ஆகாசத்திலே ப்ரஹ் திகள் குடியிருப்பிலே சென்று வீசும்படியாகத் தன் திருமுதுகிலே மலைகளைக் கழலாதபடி றிட்டுக்கொண்டு வருகிற ஜலம் தாரகமான வஸ்துவை, ஸர்வாதிகனுன ஸர்வேஶ்வரனை. வன் அப்படி தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியன செய்து ரக்ஷியாநின்றான், னக்குச் செய்யவேண்டும் அருந்தேவை, அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையுஞ் செய்யப்பாராய். க்கவொண்ணுத செயல்களை அவன் செய்யாநின்றால் மறவாதிருக்க வேண்டாவோ? என்று பாருள். இதுவும் - நாரையும். த்ருஷ்டாந்தாந்தரம்-"[illegible]"; யத்வா, ஆமிஷார்த்தமாக வதாநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்துக்குக் கீழில் த்ருஷ்டாந்தமாய், திரைகள் மேலே விலும் சலியாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-"[illegible]" என்னுதல். முந்தினது-'மடம்' என் த்தைப்பற்ற; இரண்டாம் த்ருஷ்டாந்தம் - 'திரையுகளும்' என்றத்தைப்பற்ற. யத்வா, 'பகவத் யாநபரர் இருக்குமாபோலே' [illegible] யதா, [illegible] "[illegible]". [illegible] -"[illegible]" என்றது; "ஜ:" என்றத்தின் நிருக்தி - 'ஜாது' என்றது. எல்லா ற்றலும் ஸர்வகாலத்திலும் அம்ருதோததிபோலே அநுபவிக்கப்படாநிற்கச் செய்தேயும், ஜாது- ருகாலும், யாதொரு காரணத்தாலே [illegible]. ஆகையாலே - [illegible] னென் படி. ஏதேத - "கொள்ளமாளா வின்பவெள்ளம்" இத்யுக்தம்ஹவதி. கொள்ளக்கொள்ள, மாளாத - சியாத, ஆநந்தஸாகர இத்யர்த்த:. இஶ்லோகார்த்தம்-நிரந்தரமாக இத்யாதி. இடையாதே - சலி ாதே; க்லேஶப்படாதே யென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - வந்து கிட்டுகிற இத்யாதி. 'திரையுகளும்'

யிருக்கிற மடநாராய்! யாகங்களும் பண்ணிப் பவித்ரங்களும் முடிந்திட்டு 'தார்மிகர்' என்னும்படி திரியாநிற்பர்களிறே பரஹிம்ஸை பண்ணுநிற்கச் செய்தே க்ராமணிகள்; அப்படியே க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்கள் வந்தாலும் அநாதரித்திருக்குமாயிற்று நினைத்தது கைப்புகுருமளவும்; பற்றிற்று விடாதொழிகையிறே - மடப்பமாவது. [ஆயும்] - என்பிறப்பே பிடித்து உறங்காத தாயும் உறங்கிலும். [அமருலகுந்துஞ்சிலும்] – தங்கள் ஸத்தையே பிடித்து உறங்காத நித்யஸூரிகள் உறங்கிலும் நீ உறங்குகிறிலை. இவளைப் பெற்ற தாய்க்கு உறக்கமின்றிக்கே யொழிவானென்? என்னில்,—முன்பெல்லாம் 'இவளுக்கு ஸத்ருஶனாயிருப்பானொருவனைப் பெற்றுக் கொடுத்தோமாக வல்லோமே' என்று கண்ணுறங்காது, பின்பு நாயகனைப் பிரிந்து இவள் நோவுபடுகிற படியைக் கண்டு, அத்தாலே கண்ணுறங்காது; "பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோத்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா | சிந்தார்ணவகத:" (பதிஸ்ம்யோகஸுலபம்வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா - சிந்தார்ணவகத:) என்றாளிறே பிராட்டி. 'ஒரு உபக்நத்திலே கொண்டுபோய்ச்சேர்த்து நோக்கில் நோக்கலாய், இல்லையாகில் கிடையாதபடியான பருவமாய் இராநின்றது, இவளுக் கீடாயிருப்பானொருவனைப் பெற்று அவன்கையில் காட்டிக்கொடுத்தோமாக வல்லோமே' என்று - எங்களையர் சிந்தார்ணவகதரானா ரென்றாளிறே பிராட்டி. அப்படியேயிறே இவளைப்பெற்ற தாயாரும் கண்ணுறங்காதே படும்படி. அநிமிஷராய் ஸதாதர்ஶநம் பண்ணுகிறவர்களாகையாலே நித்யஸூரிகளுக்கும்தானே நித்ரை யில்லையே. [நோயும்பயலைமையும்] - மாநஸவ்யதையும், அத்தாலேவந்த வைவர்

என்றது நாரைக்கு விஶேஷணமாதல், கானலுக்கு விஶேஷணமாதல். நாரைக்கு விஶேஷணமென்றது - ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே, "திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதை" என்றவிடத்திலே ஸ்பஷ்டம். இப்போது, உகளாநின்றுள்ளதா யிருக்கிற நாராயென்று கொள்ள வேணும். 'திரையுகளும்' என்கிறது - கானலுக்கு விஶேஷணமானபோது, நாரைக்கு 'திரையுகளும்' என்கிறது - அர்த்தாத் ஸித்தம். கானல் என்கிறது - நெய்தல் நிலத்துக்கும், கடற்கரைச் சோலைக்கும் பேர். நெய்தல் நிலம் - ஸமுத்ரதீரப்ரதேஶம். பகவ்ருத்திகளான க்ராமணிகள் ஸ்வபாவத்தை இதின்ஸ்வபாவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்களை வந்தாலும் முனியாதிருக்கும் ப்ரகாரத்தை மடப்பத்துக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - யாகங்களும் இத்யாதி. மடப்பமென்றால் - இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், பற்றிற்று இத்யாதி. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இவளை இத்யாதி. 'ஸத்ருஶனாயிருப்பானொருவனைப் பெற்றுக்கொடுத்தோமாக வல்லோமே யென்று கண்ணுறங்காது' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - பதிஸம்யோக இத்யாதி. "த்ருஷ்ட்வா" என்கிறவிடத்தில் சகாரம் முன்பெல்லாம் சிந்தார்ணவகதரானபடி சொல்லுகிறது. பிதாவென்றது - மாதாவுக்கும் உபலக்ஷணம். "பதிஸம்யோகஸுலபம்" என்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஒருஉபக்நத்திலே இத்யாதி. 'ஸத்தையேபிடித்துஉறங்காத' என்றத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார்-அநிமிஷராய் இத்யாதி. நோயும் பயலைமையும் இதுக்குஉண்டாகைக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார்-மாநஸவ்யதையும் இத்யாதி. வைவர்ண்யஸ்ய வ்யாவ்ருத்தாஸ தஜ்ஜாநம்வ்யதே; மாநஸவ்யதாயா அவ்யாவ்ருத்தத்வாஸ வஸ்துத: வக்ஷ்யமாண மாநஸவ்யதாஹாவாது 'நோயும் பயலைமையும்' இதி க்ரமோஹ்யாஶ்ரம் ஸ்வீக்ருத்ய ஸாதனம் ப்ரமாணாநி க்ருதிவ்ருத்தயெனவாசி

ண்யமும் தன்பக்கலிலே காண்கையாலே அவ்விரண்டும் அதுக்குஉண்டென்றிருக்கிறாள். [மீதூர] - விஷமேறினாற்போலே உடம்பிலே பரக்க. [எம்மேபோல்] – இப்படி க்லேஶப் படுகைக்கு நாமொருத்தியு மென்றிருந்தேன்; நீயும் என்னைப்போலே யாவதே? து:கபரி பவங்களைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடியாலும், வைவர்ண்யத் தாலும், என்னைப்போலே யிராநின்றாய். [நீயும்] - விரஹவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவத்தையுடைய நீயும். ‘‘தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்’’ (தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்) என்றிருக்கமாட்டாமைக்கு இருவரும் ஒத்தோமோ? [திருமாலால்நெஞ்சம்கோட்பட்டாயே]-மாநஸவ்யதையும் வைவர்ண்யமும் இருந்தபடிகண்டேனுக்கு, நீயும் நான்அகப்பட்ட துறையிலே அகப்பட்டாயாகாதே. மைந்தனை மலராள்மணவாளனையோ நீயும் ஆசைப் பட்டது? [நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே]-நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே. தோற்புரையன்றியே, மறுபாடுருவ வேர்ப்பற்றிலே நோவுபட்டாயாகாதே. (௧)

ஸாதி-தன்பக்கலிலே காண்கையாலே இதி. ‘ஊர’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - விஷமேறினாற் போலே யென்றது. ‘எம்’ என்று - ஆத்மநிவேதநவசநம். ‘எம்மே’ என்கிற ஏவகாரத்துக்கு வாஸனை - இப்படி இத்யாதி. ‘எம்மேபோல்’ என்கையாலே தமக்குஉண்டான ஆகாரத்தை இன்னதென்று விஶதீகரியாநின்றுகொண்டு, இப்படி நீயும் இராநின்றாயோ? என்கிறா ரென்று தோற்றுவிக்கிறது - து:கபரிபவங்களை இத்யாதி; பகவத்விஶ்லேஷத்தாலுண்டான பரிபவம். பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடி யென்றது - ‘மடாராய்’ என்றத்தைப்பற்ற; த்ருஷ்டாந்தத்திலே, பற் றின பகவத்விஷயத்தை விடாதிருக்கை. ப்ராதாந்யத்திலே ஸம்பந்தமாகத் தாத்பர்யம் - விரஹவ்ய ஸநம் இத்யாதி. யதா, [illegible] விவக்ஷித [illegible] ஶ[illegible]நவா௦வா. ஸமுச்சயத்திலேயாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - தத்தஸ்ய இத்யாதி. ‘ஶ்ரியஃபதியா லே அபஹ்ருத சித்தையானாய்’ என்னுமதுக்கு நியாமகஞ் சொல்லுகிறார் - மாநஸவ்யதையும் இத் யாதி. திருமாலிடத்திலே தான் ஆசைப்பட்டிருப்பாளோ? என்ன, மைந்தனை இத்யாதி. மாநஸ வ்யதையும் வைவர்ண்யமும் - நோயும் பயலைமையும். யத்வா, ‘‘நானகப்பட்ட துறையிலே அகப் பட்டாயாகாதே’’ [illegible] - மைந்தனை இதி. [illegible] விநா கேவலம் [illegible] விஷயவா[illegible] ‘‘[illegible]’’ [illegible] விஷய[illegible] [illegible]. ‘எம்மேபோல்’ என் கையாலே, ‘‘திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாய்’’ என்றதுக்கு மைந்தனை மலராள்மணவா ளனையோ நீயும் ஆசைப்பட்டதென்று தாத்பர்ய மென்கிறா ரென்னவுமாம். மைந்தனை - யுவாவை. கோட்பட்டாய் - கொள்ளப்பட்டா யென்றபடி. ‘நெஞ்சம்’ என்று அந்தஃகரணம் சொ ன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் - தோற்புரை இத்யாதி. மறுபாடுருவ என்றதுக்கு - அஃகாதிஶயத்திலே நோக்கு. நெஞ்சு எல்லாவற்றுக்குங் காரணமாகையாலே - வேர்ப்பற்று என்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கோட்பட்டசிந்தையையாய்க் கூர்வாயவன்றிலே!
சேட்பட்டயாமங்கள் சேராதிரங்குதியால்
ஆட்பட்டவெம்மேபோல் நீயுமரவணையான்
தாட்பட்டதண்டுழாய்த் தாமங்காமுற்றாயே.

ஆ.—(கோட்பட்ட) கூர்வாயஅன்றிலே! அபஹ்ருதமான நெஞ்சை யுடையையாய் நீளியவான ராத்ரிகளில் உறங்காதே இரங்காநின்றாய்; நீயும் என்னைப்போலே பெரியபெருமாள்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், விஶ்லிஷ்டமான அன்றிலினுடைய தாருணத்வநியைக் கேட்டு அத்தைக்குறித்து ஶோகிக்கிறாள்.

[கோட்பட்ட என்று தொடங்கி] - அபஹ்ருதமான நெஞ்சையுடையையாய், கேட்டார்க்கும் பிழைக்கவொண்ணாதபடி தாருணத்வநியையுடைய அன்றிலே! அறநெடிய சாமங்கள் படுக்கையிற் சேராதே கண்டார்க்கு தயநீய மாம்படி நோவுபடாநின்றாய். [ஆட்பட்ட என்று தொடங்கி] - அடிமைச் சுவட்டிலே அகப்பட்ட எங்களைப்போலே துக்கம் பொறுக்கமாட்டாத நீயும், பெரியபிராட்டியாரும் தானும்கூடத் திருவணைமேலே கண் வளர்ந்தருளுமிடத்தில் அந்தரங்கஸேவையை ஆசைப்பட்டு இங்ஙனே படுகிறாயே.

ப.—அநந்தரம், ஓரன்றிலைப்பார்த்து, 'நீயும் ஶேஷஶாயியான அவன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டாயோ'? என்கிறாள்.

கோட்பட்ட - பறியுண்ட, சிந்தையையாய் - நெஞ்சையுடையையாய்க்கொண்டு, கூர்வாய - (அந்தஆர்த்தியடியாக கத்கதமாகையாலே) செறிந்த குரலை யுடைத்தான, அன்றிலே - அன்றிலே! சேண்பட்ட - நெடிதான, யாமங்கள் - யாமங்கள், சேராது - சேக்கையிற்சேராதே, இரங்குதி - துக்கியாநின்றாய்; ஆல் - ஆதலால், ஆள்பட்ட - அடிமைப்பட்ட, எம்மேபோல் - எங்களைப்போலே, நீயும் - (பிரிவாற்றாமை தோற்றியிருக்கிற) நீயும், அரவணையான் - திருவரவணையைத் தனக்குநிரூபகமாக வுடையவனுடைய, தாள் - திருவடிகளிலே, பட்ட - (போகதஶையிலே) மிதியுண்ட, தண்துழாய்த்தாமம் - செவ்வியையுடைய திருத்துழாய்மாலையை, காமுற்றாயே - ஆசைப்பட்டாயோ?

வாயென்று - வாய்மையாய், குரலைச் சொல்லுகிறது. கூர்தல் - செறிவு. அன்றியே, கூர்த்தவாயென்று - பிரிந்தாரை யீருங் குரலென்றுமாம். இத்தால் - ஆர்த்தத்வநியுடையார் அவனைப்பிரிந்து கூப்பிடுகிறார்க ளென்றிருக்கை.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், விஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற அன்றிலினுடைய தாருணத்வநியைக் கேட்டு அத்தைக்குறித்து வெறுக்கிறாள்.

[கோட்பட்ட சிந்தையையாய்] - க்ரஹிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையையாய், அபஹ்ருதமான சித்தத்தை யுடையையாய். [கூர்வாயவன்றிலே] - "அபஹ்ருதமான மநஸ்ஸை" என்று அறிந்தபடி எங்ஙனேயென்னில்; — இதின்பேச்சு அடியற்றிருக்கையாலே

தோற்றியிருக்கிறது. கூர்த்த வாயையுடைய வென்னுதல்; வாயென்று - வார்த்தையாய், தனியிருப்பாருடைய நெஞ்சை ஈரும் பேச்சையுடைய வென்னுதல். [சேட்பட்டயாமங்கள்] - நெடிய சாமங்கள். ராத்ரி நெடுகுகையன்றிக்கே, ராத்ர்யவயவங்கள்தான் நெடிதாகை. [சேராது] – படுக்கையிற் சேராதே. [இரங்குதியால்] - படுக்கையிலே சேராதொழிந்தாலும் தரிப்போடே யிருக்கலாமிறே. ஶிதிலமான நெஞ்சையுடையை யாகாநின்றாய். [ஆட்பட்ட எம்மேபோல்] - ஐஶ்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தி என்கிற இவ்வளவன்றிக்கே, ப்ராப்திபலமான தாஸ்யபரிமளத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [நீயும்] - என்னைப்போலே, "வஶிஂவிஷ்யஸு" "யஷஂ்ராஷி" "தலெஷ்ஷு ஜூஜாவ௯விஜ்ஂவிஜிகா நகஜேிணாஷிவஷ்யெதவாவெகந" என்கிறபடியே வேதாந்த வாஸனையாதல், மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றுத் துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்னுதல், இவை யொன்று மின்றிக்கேயிருக்க, நீ நோவுபடுவதே! இதுக்கோர் அதிகாரி நியதியுமின்றிக்கே யிருந்ததீ! [அரவணையான் தாட்பட்ட தண்டுழாய்த்தாமம்] - படுக்கையைச் சொல்லுகையாலும், "திருமாலால்" என்று கீழேசொல்லுகையாலும் படுக்கையிலே இருவருங்கூடின சேர்த்தியிலே அந்தரங்கஸேவையையோ ஆசைப்பட்டது? [தாட்பட்ட தண்துழாய்த்தாமம்] - சுடர்முடிமேல் துழாயையொழிய, அவர்களிருவரும் கூடித்துகைத்த தாளிணைமேல் துழாயையோ ஆசைப்பட்டது.? தாமம் - மாலை. [காமுற்றாயே] - ஸங்கத்தளவில் விட்டிலையாகாதே, "ஸஜாதஜூராயெதகாஂஃ" என்னுமளவு ஆசைப்பட்டாயாகாதே?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி நாரையைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லாநிற்கச் செய்தே, அருகே நின்ற பனையிலே தங்கின அன்றிலானது வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே கூப்பிட்டது; இதினுடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, 'பாவியேன், நீயும் என்னைப்போலே அகப்பட்டா யாகாதே?' என்கிறார்:

[கோட்பட்ட சிந்தையையாய்] - அபஹரிக்கப்பட்ட ஹ்ருதயத்தை யுடையையாய்;'அபஹ்ருதமான மநஸ்ஸு' என்று அறிந்தபடி என்? என்னில்;—அதினுடைய அடி

இரண்டாம்பாட்டு - கோட்பட்ட இத்யாதி. 'கூர்வாயவன்றிலே, எம்மேபோல் தாமம் காமுற்றாயே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இப்படி இத்யாதி. பனை - தாலத்ருமம். "முன்றில் பெண்ணைமேல்" இத்யாதிப்படியே, அன்றிலாகில் பனையிலே யிருக்கை ஸித்தம். வாயலகு - சஞ்சுபுடம். நெகிழ்த்தவாறே - நெகிழ்ந்தவாறே இத்யர்த்தஃ. கூளஜூியஂநஂ வா ஸஂவஸஂஷ்ஷூ வதூஜிகஂ ஸவஷீதிவஂஸிஜிஃ.

கோட்பட்ட சிந்தையையாய்-கஂஸஂஶிவிஷவஷீ ஜூாஷி.ஷெகஂஸஂஶி,ஜூஂஸஂஜூா ஜீஷஂஜூஸுவொயெ ஜஜதிஷ வதிஷதி என்று - ஸதிஸப்தமியாய், ராத்ரியிலே ஈஶ்வரனாலே க்ரஸிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான ஜகத்தானது நித்ரைபண்ணி யுள்ளளவில், போயிருக்கிற நித்ரையை யுடையையாய்க்கொண்டு சயிக்கிறாயில்லை; கூப்பிடா நிற்கிறாய் எங்களைப்போலே; வாராய்ஸகியே! நஷெநநய நஹாஷெஸாஜாஶிஷெகஷணந - தாமரை போன்ற திருக்கண்களென்ன, அப்படியிருந்துள்ள திருமுறுவலென்ன இவற்றாலே உதாரமான லீலையையுடைய பார்வையை யுடைத்தான க்ருஷ்ணனாலே. ஶாஷநிவிணெவதாஃ - மிகவும் துஃகப்பட்ட நெஞ்சையுடையை யானாயோ? என்றபடி. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அபஹ்ருத இத்யாதி. அடியற்ற த்வநி யென்றது, 'கூர்வாய' என்றத்தின் க்ரூரமான

யற்றத்வநிதான் 'நெஞ்சிழந்தது' என்று தோற்ற நின்றதுகாணும் இவளுக்கு.[கூர்வாயவன்றிலே] - தனியரா யிருப்பாரை இருதுண்டமாக இடவல்ல த்வநியாயிற்று. [கூர்வாய]- வாயென்று - வார்த்தை. அன்றியே, கூர்த்த வாயலகையுடைய என்னுதல். [சேட்பட்டயாமங்கள்] - ராத்ரியாய் நெடுகுகை யன்றிக்கே, யாமங்கள் தோறும் நெடுகாநின்றதாயிற்று. [சேராதிரங்குதியால்] - நெடுகுகிற யாமங்களில் படுக்கையிற் சேராதொழிந்தாலும் தரிக்கலாமிறே. அங்ஙனே செய்யாதே ஶிதிலையாகா நின்ருய். [ஆள்பட்ட எம்மேபோல்] - நெஞ்சு பறியுண்டு படுக்கையிலுஞ் சேராதே நோவுபடுகைக்கு என்னைப் போலே நீயும் அவன் திருவடிகளில் தாஸ்யபரிமளத்திலே யாகாதே அகப்பட்டது. [நீயும்]- நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தமாகப் போந்திருக்கிற நீயும். "பதிம்விஶ்வஸ்ய" (பதிம்விஸ்வஸ்ய), "யஸ்யாஸ்மி" (யஸ்யாஸ்மி) என்று ஓதினயல்லை. மயர்வற மதிநலம் பெற்ருயில்லை - என்தனைஉட்புகாத நீயும் இப்படியாவதே! [அரவணையான் இத்யாதி] - "திருமாலால்" என்றதிறே கீழே, இருவருமாளுல் இருப்பது படுக்கையிலேயா யிருக்குமே; 'அவனும் அவளுமாய்த் துகைத்த திருத்துழாய்மாலை பெறவேணும்' என்று அத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [தாள்பட்ட தண்துழாய்த்தாமம்] - சுடர்முடிமேல் துழாயொழிய, அவர்களிருவருங் கூடத் துகைத்த துழாயையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? புழுகிலே தோய்த்தெடுத்தாற்போலே பரிமளத்திலே தெரியுமே, கலம்பகன் நாறுமே. "தாளிணை மேலணிதண்ணந்துழாய்" என்றிறே தான் கிடப்பது. தாமம் - ஒளியும், மாலையும்.

வார்த்தை யென்ற அர்த்தத்தைப் பற்ற. அடியற்ற - அமூலகமான. அடி-மகஸ்ஸு. வார்த்தைக்குக் கூர்மையேது? என்ன, தனியராய் இத்யாதி. ப்ரதமார்த்தே, கூர்மை - க்ரௌர்யம். தனியரா யிருப்பார் - நாயகனைப் பிரிந்திருப்பார். இதின் த்வநிக்கு பாதகத்வம் - நாயகஸம்ஶ்லேஷ ஸ்மாரகத்வேந. கூர்த்தவாயலகை இதி, வாயலகுக்குக் கூர்மையாவது-க்ரூரமான த்வநியுண்டாக்குகை. சேண்-நெடுமை. படுகை-உடைத்தாகை' நீட்சியையுடைத்தான யாமங்க ளென்றபடி. சேட்பட்ட ராத்ரி என்னுதே, 'யாமங்கள்' என்கிறதென்? என்ன, ராத்ரியாய் இத்யாதி. வ்யஸநாதிசயத்தாலே நெடுகித்தோற்று மென்றபடி. சேராதென்று படுக்கையிலே யென்று அத்யாஹார்யம். இரங்குகை-ஶைதில்யம். அத்யாஹ்ருதபதத்தோடேகூட 'சேராது, இரங்குதி'என்கிறபதத்வயத்துக்கும்ஹாவம்- நெடுகிற இத்யாதி. அங்ஙனே செய்யாதே - அம்மாத்ரமன்றிக்கே. மேலையுங் கூட்டி ஹாவம்- நெஞ்சுபறியுண்டு இத்யாதி. போந்திருக்கிற என்றதுக்கு - உன்னகத்திலே யிருக்கிற நீயும் என்று ஸ்வபாவார்த்தம்; பொங்கென்று-புனையென்று த்வங்யர்த்தம். தாத்பர்யார்த்தம் - பதிம்விஶ்வஸ்ய இத்யாதி. யத்வா, வ்யாவ்ருத்யுபபாதகமாதல். இத்தால் - ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாந மில்லையென்றபடி. பலிதம் - என்தனை இத்யாதி. என்தனை - என்மாத்ரம். கீழே "திருமாலால்" என்கையாலும், "அரவணையான்" என்ற பதஸாமர்த்யத்தாலும், "தாட்பட்டதண்டுழாய்" என்றதுக்கு இருவருமாய்த் துகைத்த தண்டுழாயென்று அருளிச்செய்கிறுர், திருமாலால் இத்யாதி வாக்யத்தாயத்தாலே. 'தாட்பட்ட' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - சுடர்முடி இத்யாதி. இருவரும் துகைத்த துழாயென்று அறியும்படி யென்? என்ன, புழுகிலே இத்யாதி. தான்துகைத்த திருத்துழாய்யை ஆசைப்பட்டிருக்குமோ? என்ன, தாளிணை இத்யாதி. தாமம் - மாலை. காமுற்றயே - ஆசைப்பட்டாயோ ?

[காமுற்றுயே]-ஸங்கத்தளவிலே நின்றிலையாகாதே, பெறில் ஜீவித்தல், பெறுவிடில் முடிதலான அவஸ்த்தையை ப்ராபித்தாயாகாதே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

காமுற்றகையறவோடு எல்லேயிராப்பகல்
நீமுற்றக்கண்டுயிலாய் நெஞ்சுருகியேங்குதியால்
தீமுற்றத்தென்னிலங்கை ஊட்டினன்தாள்நயந்த
யாமுற்றதுற்றுயோ? வாழிகனைகடலே!

ஆ.—(காமுற்ற.) எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே நீ இரவு பகலெல்லாம் கண்துயிலாதே நெஞ்சுருகி ஏங்காநின்றாய்; தீமுற்றத் தென்னிலங்கையூட்டினவன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே? ஐயோ! கடலே! என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், கோஷிக்கிற கடலைக் கண்டு, 'ஐயோ! நீயும் ராமகுணத்திலே அகப்பட்டு நான்பட்டதே பட்டாயாகாதே!' என்கிறாள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - ஆசைப்பட்டபொருள் பெறுமையால் வந்த வ்யஸநத்தோடே; எல்லேயென்று - தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே துணையாகையாலே அத்தை ஸம்போதிக்கிறாள். [இராவென்று தொடங்கி] - உறங்காமைக்குக் கண்ட பகலோடு உறங்குகைக்குக் கண்ட இரவோடு வாசியின்றிக்கே ஒருகாலும் உறங்குகிறிலை; ஹ்ருதயம் ஶிதிலமாய்த் தரிப்பின்றியே ஏங்காநின்றாய். [தீமுற்ற என்று மேலுக்கு] - அக்நி ஹ்ருஷ்டமாம்படியாக லங்கையை விருந்திட்ட பெருமானுடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நாங்கள் பட்டதே பட்டாயன்றோ? முற்றவென்று - லங்கையையெல்லாமென்றபடியாம்.

ப.—அநந்தரம், கத்துகிற கடலைப் பார்த்து, 'விரோதிநிவர்த்தகனான அவனுடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட என்னைப்போலானாயோ?' என்று சொல்லுகிறாள்.

காமுற்ற - காமிக்கப்பட்ட போகங்கள், கையறவோடு - கைப்படாத இழவோடே கூடினாற்போலே, நீ - நீ, இராப்பகல் - இராப்பகல், முற்ற - முழுக்க, கண்துயிலாய் - கண்ணுறங்குகிறிலை; நெஞ்சு உருகி - அகவாயும் நீராய், ஏங்குதி - (ஏங்கின குரலிறங்காமல்) முழுக்கக் கூப்பிடாநின்றாய்; ஆல்-ஆதலால், தென் இலங்கை - தென்னிலங்கையை, முற்ற – முற்ற, தீயூட்டினான் - தீயூட்டினவன், தாள் - திருவடிகளை, நயந்த- ஆசைப்பட்ட, யாம் - நாங்கள், உற்றது - பட்டது, உற்றாயோ - பட்டாயோ? கனை

ஸங்கஇதி - ஸங்ககாமாநுராகஸ்நேஹாத்யவஸ்த்தைகளிலே ப்ரதமபர்வம் - ஸங்கம். உத்தரபர்வம் - காமம். விவரணம் - பெறில் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:. ஆல் - விஷாதே. "தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காமுற்றுயே" என்கிறவிடத்திலே - "நேத்ரே நிமீலயஸி ந நிநித்ரா ரக்ஷ வந்தஸ்ய வாரவீஷி க்ருணம்வ தவக்ஷவாகி । ஹாஸ்யம் மதா வயதிவாஸ்த வாக்ஜஷ்ரம் கிம்வாஸ்ஜம் ஹ்ருதயவேகஸ்வரணவோஷம்" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். (உ)

கடலே — இரைகிற கடலே! வாழி - (உன் க்லேஶந் தீர்ந்து) வாழ்வாயாக. எல்லே என்று - கடலுக்கு ஸம்புத்தியாதல், என்னே என்னும் வெறுப்பாதல். இத்தால் - மஹத்தையையுடையார் வாய்விட்டலறுவது அவனைப் பிரிந்தா லென்றிருக்கை.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கோஷிக்கிற கடலைக் கண்டு, 'நீயும் ராமகுணத்திலே அகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயாகாதே!' என்கிருள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - ஆசைப்பட்ட பொருள் கைப்புகுராமையாலே வந்த இழவோடே. காமுறுகையும் இழவும் கடலுக்கின்றிக்கே யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தபூதை யான தனக்கு உண்டாகையாலே அநுமித்துச் சொல்லுகிருள். [எல்லே] - "ஓதமும் நானு முறங்காதிருந்தேனே" என்றுஉறங்காமைக்குக்கூட்டாகையாலே, "வாராய்" என்று ஸம்போதநமாதல்; "என்னே" என்று ஆஶ்சர்யமாதல். [இராப்பகல் முற்ற நீ கண்துயிலாய்] - உறங்கக்கண்ட இராவோடு, விழித்திருக்கக்கண்ட பகலோடு வாசியற உறங்குகிறிலை. [நீ] - உன் காம்பீர்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [நெஞ்சுருகியேங்குதியால்] - கண்உறங்காதேயொழிந்தால், நெஞ்சு ஶிதிலமாகாதொழிதல், வாய்விட்டுக்கூப்பிடுதல் தான் பெற்றதோ? [ஏங்குதியால்] - ஏங்காநின்ருய். [தீமுற்ற இத்யாதி] - அக்நிவயிறு நிறைய ஊட்டினு னென்னுதல். இலங்கையை முற்றத் தீயூட்டினு னென்னுதல். 'ஒருத்தியைப்பெறுகைக்கு மார்விலே அம்பேற்றவன், அவனுடைய அந்தஃபுரபரிகரத்துக்கு உதவானே?' என்று நீயும் ஆசைப்பட்டாயோ? [தாள்நயந்தயாமுற்றதுற்ருயோ]-அவன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயோ? தாள் நயந்தாரோடு தோள் நயந்தாரோடு வாசியில்லை. அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணத்திலேயோ நீயும் அகப்பட்டது? [வாழி] - வாழ்ந்திடுக. எல்லாருக்கும் தாரகமான உன்னுடைய அவஸாதநம் நீங்குக. [கனைகடலே] - வாய்விட்டுக் கூப்பிடமாட்டாதே விம்மல்பொருமலாய்ப் படுகிருபாகாதே; ஶப்திக்கிற கடலே! என்னவுமாம்.

ஈடு.—மூன்ரும்பாட்டு. அன்றிலினுடைய த்வநிக்கு இடைந்திருக்கிறவளவிலே கடலென்றேரு மஹாதத்த்வமாய், அது தன் காம்பீர்யமெல்லாம் இழந்து கரையிலே வருவது கரையேறமாட்டாதே உள்ளேவிழுவதாய், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுந் தெரியாதபடி ஊமைக்கூறனுக் கூப்பிடுவதாகிற படியைக் கண்டு, 'பாவியேன், நீயும் ராமகுணத்தில் அகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயாகாதே!' என்கிருள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - "நெஞ்சுருகி யேங்குதியால்" என்று அந்வயம். [காமுற்றகையறவோடு] - ஆசைப்பட்ட பொருளிழவோடே. கைத்து என்றது - பொருள். ஆசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராமையால் வந்த இழவோடே. காமுறுகையும் இழவும்

· மூன்ரும்பாட்டு - காமுற்ற இத்யாதி. 'கனைகடலே தீமுற்ற'இத்யாதிபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அன்றில் இத்யாதி.இடைந்து - க்லேஶப்பட்டு. ஊமைக்கூறன் - மூகஜல்பிதம்.

அவதாரிகாநந்தரம், காமுற்ற கையறவோடு என்றது - பாட்டுக்கெல்லாம் உபாதாநம். நெஞ்சுருகி யேங்குதியால் என்று அந்வயம் என்றது - பாட்டையெல்லாஞ் சொல்லி, நெஞ்சுருகி யேங்குதியால் என்று முடிக்க வென்றபடி. எல்லே, கனைகடலே, தீமுற்ற இத்யாரப்ய, உற்ருயோ? இராப்பகல்முற்றவும் நீகண்டுயிலாய்; காமுற்ற கையறவோடு நெஞ்சுருகி யேங்குதியால்; வாழியென்று அந்வயமென்று தாத்பர்யம். காமுற்ற - ஆசைப்பட்ட. கை - பொருள். அறவு - இழவு. "கைத்து" என்றத்தை 'கை' என்று - குறைத்துக்கிடக்கிறது. விவரணம்-ஆசைப்பட்ட இத்யாதி. கடலுக்கு இவ்வாகாரமுண்டென்று அறிந்தபடி யென்? என்ன, காமுறுகை இத்யாதி. 'எல்லே'

கடலுக்கின்றிக்கே யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தபூதையான தனக்கு உண்டாகையாலே, 'இதுக்குமுண்டு' என்று அநுமித்துச் சொல்லுகிறுள். [எல்லே] - இரவோடு பகலோடு வாசியறக் கதறுகிறபடியைக் கண்டு, தன்படிக்குப் போலியா யிருக்கையாலே தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கிறுள் சிறையுறவுபோலே; *"ஓதமு நானு முறங்காதிருந்தேனே" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, எல்லே என்றது - என்னே என்று ஆஶ்சர்யமாதல். [இராப்பகல் நீ முற்றக் கண்துயிலாய்] - உறங்கக் கண்ட இரவுக்கும், உறங்காமைக்குக் கண்ட பகலுக்கும் உன்பக்கல் ஒருவாசி கண்டிலோமீ [நீ] - உன் காம்பீர்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [நெஞ்சுருகி யேங்குதியால்] - உறக்கமின்றிக்கே யொழிந்தால் நெஞ்சுதான் அழியாதிருக்கப்பெற்றதோ? †(பேற்றுக்கேற்ற) நெஞ்சழிந்து கூப்பிடாநின்றுய். [தீ முற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினுன்] - பாவியேன், பரத்வத்திலே ஆசைப்பட மாட்டிற்றில்லையாகாதே, ப்ரணயிநி விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத சக்ரவர்த்தி திருமகனை யாகாதே நீயும் ஆசைப்பட்டது. தென்னிலங்கை முற்றத் தீயூட்டினுன். விபீஷண க்ருஹம் லங்கைக்குள் அன்றுபோலே. அவன் அவர்களுக்குக் கூட்டில்லாதாப்போலே, அவனகமும் அவர்க ளகத்துக்குக் கூட்டில்லைகாணும்; அவனகம் - தாஸோஹமிறே. அன்றிக்கே, [தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினுன்] - ராவணபயத்தாலே முன்பு அரைவயிருக ஜீவித்த அக்நி, ‡"ஒள்ளெரி மண்டியுண்ண"என்கிறபடியே வயிறு நிறைய உண்டு ஜீவிக்கப் பெற்றதாயிற்று பெருமாளை அண்டைகொண்ட பலத்தாலே; §"செந்தீயுண்டு தேக்கிட்டதே" என்னக் கடவதிறே. [தாள்நயந்தயாமுற்றதுற்றுயோ] - பரமப்ரணயியான சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே நீயும். தாள்நயந்தாரோடு தோள்நயந்தாரோடு வாசியறவதே

என்றும், 'எடி' என்றும், 'தோழி'என்றும் முன்னிலைப்பேர். எல்லேயென்று - தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே அசேதநத்தை ஸம்போதிக்கிறதென்? என்ன, இரவோடு இத்யாதி. 'வாசியற' என்ற அநந்தரம், உறங்காதேயிருந்து என்று அத்யாஹார்யம். சிறையுறவு-சிறைக்கூடத்திலேசேர இருக்கையால் வந்த உறவு. தன்படிக்குப் போலியாயிருக்குமோ? என்ன, ஓதமும்நானும் இத்யாதி. ஓதம்-ஸமுத்ரம். பகல் கண்துயிலாமை ஸித்தமாயிருக்க,இங்கே எடுத்துக்கழித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறுர்-உறங்கக்கண்ட இத்யாதி. பகல்போலே இராமுற்ற நீ கண்துயிலாய் இத்யந்வயः. 'நீ' என்கிற ஸ்வரத்துக்குஹாவம்-உன்காம்பீர்யம் இத்யாதி.நெஞ்சழிந்து-மநஸ்ஸைஇல்யம்பிறந்து. பாவியேன் இத்யாதி-பரத்வத்திலே ப்ரணயிநீவிரஹாக்ஷமதா ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே விளம்பம் பொறுக்கலாமென்று ஹாவம். ப்ரணயிநி விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத என்றது - "ஶோகேந ச ஸமாக்ராந்த:" "ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி" இத்யாதியைப் பற்ற. விபீஷணக்ருஹம் தப்பியிருக்க 'முற்ற' என்னப்போமோ? என்ன, விபீஷணக்ருஹம் இத்யாதி. உபபாதகம்-அவன் இத்யாதி. "விபீஷணஸ்து"என்று அவர்களில்வேறுபட்டானிறே. கூட்டல்லாதபடி யெங்ஙனே? என்ன, அவனகம் இத்யாதி-ஶ்லோக்தி. அகமென்று-க்ருஹமும், அபிமாநமும்.த்விதீயார்த்தத்துக்கு 'முற்ற' என்றது - பூர்ணமாக என்றபடி. ஒள்ளெரிமண்டியுண்ண - திருமொழி. ஒள்ளெரி - ஶ்லாக்யமான அக்நி. மண்டி - ஸாதரமாக. "வயிறுநிறையவுண்டு" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - செந்தீ இத்யாதி. கம்பநாடகத்திலே; தேக்கிட்டதென்று - த்ருப்தி. கீழ்ச்சொன்ன நாரை யன்றில்கள் ஸ்த்ரீவ்யக்திகளாகையாலே தம்மைப்போலே ஆசைப்படக்கூடும், புருஷனை கடலுக்குத் தம்மைப்போலே அதிஶயித ப்ராவண்யங் கூடுமோ? என்ன, தாள்நயந்தாரோடு இத்யாதி. ஸேதுபந்தநஸம

* பெரிய திருமொழி - கூ - ச - கூ. ‡ ஷை - கO - க - க.

† குண்டலிதம் க்வாஸித்கம் என்பர். § கம்பராமாயணத்தில் சுந்தர. இலங்கை.சகூ-ஆவது செய்யுளில் "நெருப்புத், தின்றுதேக்கிடுகின்றது" என்று உள்ளது.

க்லேஶப்படுகைக்கு; பிராட்டியோடு ஸ்ரீபரதாழ்வானோடு வாசியற்றதிறே. [வாழி] - இவ்வவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்திடுக. [கனைகடலே] - வாய்விட்டுக் கூப்பிடமாட்டாதே, விம்மல்போருமலாய்ப் படுகிறுயாகாதே. கோஷிக்கிற கடலே! என்னவுமாம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கடலும்மலையும்விசும்பும் துழாய்எம்போல்
சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால்தண்வாடாய்!
அடல்கொள்படையாழி அம்மானைக்காண்பான்நீ
உடலம்நோயுற்றுயோ? ஊழிதோறூழியே.

ஆ.—(கடலும்.) என்னைப்போலே "எங்குற்று யெம்பெருமான்" என்று கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாவி இராப்பகல் உறங்குகிறிலை; நீயும் எம்பெருமானுடைய திருவாழியுங் கையுங் காண ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே காலதத்வமெல்லாம் உடலம் நோயுற்றுயாகாதே? தண்வாடாய்! என்கிறுள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸஞ்சரிக்கிற காற்றைக் கண்டு நீயும் என்னைப்போலே க்ருஷ்ணனுடைய கையுந் திருவாழியுங் காண ஆசைப்பட்டு நோவுபட்டாயோ?என்கிறுள்.

[கடலும் என்று தொடங்கி] - கடலிலும் மலையிலும் விசும்பிலும் ஓரிடமொழியாமே தேடிக்கொண்டு எம்பெருமானுலல்லது செல்லாதே அலமருகிற எங்களைப்போலே. [சுடர்கொளிராப்பகல்] - விஶ்லேஷ வ்யஸநத்தாலே நெருப்பை யுருக்கி வார்த்தாற்போலே யிருக்கிற இராவும் பகலும்; சந்த்ரஸூர்யர்களுடைய இரவும் பகலு மென்றுமாம். [துஞ்சாயால்] - உறங்குகிறிலை. [அடல்கொள் என்று தொடங்கி] - பாரதஸமரத்தில் சக்ரோத்தாரதசையில் விபக்ஷஸேனையடைய மண்ணுண்ணும்படியான திருவாழியைக் கையிலேயுடையனுன ஸர்வேஶ்வரனைக் காண்கைக்காக நெடுங்காலமெல்லாஞ் சென்று ஶரீரத்தோடே முடியும் நோய் நீ கொண்டாயே.

யத்திலே தாள் நயந்தது கடல், பிராட்டியவஸ்த்தையை பஜிக்கையாலே தோள்நயந்தார் தாம்; கடலுக்கு ஸ்வாபாவிகதாஸத்வ முண்டிறே. தோள்நயந்த யாம் என்னுதே, "தாள்நயந்தயாம்" என்கிறது - ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினும் ஒத்துச்சொல்லுமாபோலே அடிவிடாத தம் வாஸனையாலே யென்று கண்டுகொள்வது. வாசியற்றமையை த்ருஷ்டாந்தத்தாலே உபபாதிக்கிறுர் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. அவதாரிகையில் 'ஊமைக்கூறனுய்' என்றதுக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறுர் - வாய்விட்டு இத்யாதி. கனைக்கை - அநக்ஷரமாக விரைலகையும் கோஷிக்கையும். விம்மல்போருமல்-ப்ரீதியில் ஶரீரவிகாரம். "ஶ்ஹாஸ்ஹாஸநாநிஷ்டநஸ்ஸநாஸ்வநிஸ்ரவிமதஸ்ஜாமஶ: | கிம்வாகநாவஹ்யதாத்ஸுந: வ்ராத்யாம்ஸமஸ்த்யதோந்யாஸத்யாம்" இதி ஶ்லோகோத்ராநுஸந்தேய:. வ்ராத்யாம்-ஸதிஶேஷ:. கநாவஹ்யதாத்ஸுந:. காம்பீர்யம் கடலுக்கு லக்ஷணமிறே. அந்வயம் கீழ்ச்சொன்னபடியே கண்டுகொள்வது. யத்வா, எல்லே இராப்பகல்முற்ற நீ கண்துயிலாய்; காமுற்ற கையறவோடு நெஞ்சுருகியேங்குதியால்; கனைகடலே! நீமுற்ற தொடங்கி, உற்றுயோ? வாழி இத்யந்வயோவா. (௩)

ப.—அநந்தரம், 'விரோதிநிரஸநபரிகரத்தை யுடையவனைக் காணவேணும் என்னும் வ்யஸநத்தை நீ உற்றனையோ? என்று ஒருவாடையைப் பார்த்துச் சொல்லு கிறாள்.

தண் - (ஸந்நிபதித ஶரீரம்போலே) குளிர்ந்திருக்கிற, வாடாய் - வாடாய்! கடலும் - கடலும், மலையும் - மலையும், விசும்பும் - விசும்பும், துழாய் - தடவிக்கொண்டு, எம்போல் - ("க்ஷீராப்தி வாஸ பரமபத நிலய வேங்கடேஶ" என்று க்ஷீராப்தியிலும் திருமலையிலும் பரமபதத்திலும் அவனை ஆராய்கிற) எங்களைப்போலே, சுடர்-சந்த்ராதித்ய தேஜஸ்ஸுக்களை, கொள் - நிரூபகமாகவுடைய, இரா-இரவும், பகல் - பகலும், துஞ்சாய் - (ஓரிடத்தில் பர்யவஸித்து) உறங்குகிறிலை; ஆல் - ஆதலால், அடல் - மஹாபாரதயுத்தத்திலே, கொள் - ("ஆயுதமெடேன்" என்று வைத்து) எடுத்த, படையாழி - திருவாழியையுடைய, அம்மானை - ஸர்வேஶ்வரனை, காண்பான் - (அந்த பீஷ்மன் கண்டாற்போலே) காண நினைத்து, நீ - (ஸர்வோபகாரகமான) நீ, ஊழிதோறூழி - கல்பபேதங்கள் பிறந்து நடந்தாலும் காலமுள்ளதனையும் (அவனை ஒருப்பட்டு), உடலம் - ஶரீரமுள்ளதனையும் வ்யாப்தமான, நோய் - வ்யாதியை, உற்றாயோ — கொண்டாயோ? உபகாரஶீலர்க்கும் உடம்பில் வரும் விகாரங்கள் அவனைக் காணப்பெறுமை யென்று கருத்து.

ஈ.—நாலாம்பாட்டில், ஸஞ்சரிக்கிறதொரு காற்றைக் கண்டு 'நீயும் என்னைப் போலே க்ருஷ்ணனுடைய கையும் திருவாழியும் காண ஆசைப்பட்டு நோவுபட்டாயோ?' என்கிறாள்.

[கடலும் இத்யாதி] - பரப்புடைத்தான கடலோடு, நிர்விவரமான மலையோடு, அபரிச்சிந்நமான ஆகாஶத்தோடு வாசியறத் துழாவி. "காரார் திருமேனி காணுமளவும் போய்" என்று - க்ஷீராப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறத் தேடுவாருக் குப் போலியா யிருக்கிறபடி. "தவ நாத ஶ்ரீரங்கேஶ வஸதௌ ஶ்ருதஸ்தவதி ஸ்ப்ருஹயாம் | நிஶி வநாந்தர் வீதாம்ஶுமாலாநயநா" [எம்போல்] - அவனைப்பிரிந்து தேடித்திரிகிற எங்களைப்போலே. [சுடர்கொள் இராப்பகல்] - விரஹவ்யஸநத்தாலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலே யிருக்கிற இராவும் பகலும். சந்த்ரஸூர்யர்களையுடைய வென்னவுமாம். [துஞ்சாயால்] - உறங்குகிறிலை. [தண்வாடாய்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப் போலே குளிர்ந்திராநின்றாய்; இனி, ஸத்தையோடே ஜீவித்திருக்கமாட்டாயாகாதே. [அடல்கொள் இத்யாதி] - பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத்தாரணதசையிலே பீஷ்மாதிகள் மேலே திருவாழியைக்கொண்டு தொடர்ந்த ஸர்வேஶ்வரனை. "க்ருஷ்ண வநவஹி", "வநத்ருதஜ" என்னுமளவன்றிக்கே ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனை ஆசைப்பட்டாயாகாதே. "வநஹேர்ஹிஷோத்ரோபஜவந்தேநது நமோஸ்தே ஷவவார ஜயேயு ஸஹஸ்ரம்வாதயவேகநாய ரயோத்ரோஹேதஶரண்யஸஜ்ஜ". அடல்கொள் படை - எதிரிகளை மண்ணுண்ணப் பண்ணும் ஆயுதம். [நீ உடலம் நோயுற்றாயோ] - ப்ரத்யுபகாரநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் நீ ஶரீராந்தமான நோயைக் கொண்டாயாகாதே. ஸஞ்சாரம் இதுக்கு நியதஸ்வபாவமிறே. [ஊழிதோறூழியே] - காலம்மாறி வரச்செய்தேயும் நோய் ஏகரூபமாய்ச் செல்லுகை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. காற்றென்று ஒருவ்யாபகதத்த்வமாய், அதுதான் அபிமத விரஹவ்யஸநத்தாலே இருந்தவிடத்தி லிருக்கமாட்டாதே, மடலூருவாரைப்போலே உடம்பிலே புழுதியை யேறிட்டுக்கொண்டு வடிவுதெரியாதபடியாய், ஜ்வரஸந்நிபதித ரைப்போலே குளிர்ந்திருந்தது ; அத்தைப்பார்த்து, 'நீயும் நான் பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிருள்.

[கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்] - "காரார்திருமேனிகாணுமளவும்போய்" என்று க்ஷீராப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறத் தேடுவோர்க்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. ஊராயவெல்லாமொழியாமே தேடுவோர்க்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. "[Grantha] [Grantha]" (தௌவநாநிகிரீம்ஶ்சைவ ஸரிதஶ்சஸராம்ஸிச | நிகிலேநவிசிந்வாநௌ ஸீதாம் தஶரதாத்மஜௌ) என்று தேடித்திரிந்தவர்களுக்குப் போலியாயிராநின்றது. "[Grantha]" (ஸீதாம்)-"தேடிக்கண்டிலோம்"என்று ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்று. "[Grantha]" (தஶரதாத்மஜௌ) - தேடப்பிறந்தவர்களல்லர் ; அவர்கள் ஜீவிக்கை யென்று ஒரு பொரு ளுண்டோ? இத்தால் - சென்றுஅற்ற தென்றபடி. [கடல் இத்யாதி] - அபரிச்சிந்நமான கடல், நிர்விவரமான மலை; அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசம்; அன்றியே அச்சமான ஆகாசம். [எம்போல் சுடர்கோளிராப்பகல் துஞ்சாயால் தண்வாடாய்] - ஜ்வரஸந்நிபதி தரைப்போலே சென்றற்ருயாகாதே என்னைப்போலே. சுடரென்று - ஆதித்யன். சுடரைக்

நாலாம்பாட்டு - கடலும் இத்யாதி. வ்யாபகதத்த்வம் - வ்யாபிக்கிற தத்த்வம். அத ஏவ, இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாதே யென்றபடி. 'துழாய்' என்றத்தைப்பற்ற, இருந்தவிடத்தில் இத்யாதி. ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே யென்றது - உள்ளில் வெதுப்பும், புறம்பில் சைத்யமும் தோன்றுகைக்காக. குளிர்ந்திருந்தது - இவளுக்கு இப்படியுந் தோற்றிற்றென்றபடி.

'எம்போல்' என்னலாம்படி இவர் தேடினரோ? என்ன, காரார் இத்யாதி. சிறியதிரு மடல். மேகம்போன்ற அழகிய திருமேனியைக் காணுமளவும் போ யென்கை. தேடுவோர்க்குப் போலியாயிருக்கிறபடி யென்றது - 'எம்போல்' என்றதுக்கு அர்த்தம். தேடுவோர் - தாமும், திருமங் கையாழ்வாரும். 'காரார்' இத்யாதியிலே க்ஷீராப்தியும் பரமபதமுஞ் சொல்லவில்லையே யென்ன- ஊராய இத்யாதி. 'ஊராயவெல்லாம்' என்கையாலே-க்ஷீராப்தியும் பரமபதமும் ஸித்தமென்றபடி. இவ்வளவன்றிக்கே, பிராட்டியைத் தேடித்திரிந்தவர்களுக்கும் போலியா யிருக்கிற தென்கிறார் - "[Grantha]" இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ஏகஷஷ்டிதமே. "[Grantha]" என்கையாலே - கடல் ஆகாஶம் உட்பட எங்கும் விஶ்லேஷப்ரயுக்தமயக்கத்தாலே [Grantha] என்று அறியாதே தேடத் தொடங்கினர்க ளென்றபடி. தேடிக்கண்டிலோம் இத்யாதி - அயோநிஜத்வத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையளாகையாலே ஆறியிருக்கப்போகா தென்றபடி. [Grantha] என்று ராஜபுத்ரர்களாகையால் வந்த ஸௌகுமார்யஞ் சொன்னபடி. தேடப்பிறந்தவர்களல்லர் என்றது - "[Grantha]" என்றத்தைப் பற்ற. சென்றுஅற்றது - ஜீவிக்க ஶக்யமன்று. "[Grantha]" என்கிற ஶ்ருதியை - "கடலும்" இத்யாதிக்கு ஸம் வாதமாக அருளிச்செய்வர். துழாய் எம்போல் - தேடுகிறஎங்களைப்போலே. குளிர்த்தியைச் சொல் லுகிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவம் - ஜ்வரஸந்நிபதித இத்யாதி. சென்றற்றயாகாதே - முடியுமவ ளாயன்றோ. "சுடர்கொள்" என்று ராத்ரிக்கு விஶேஷணமானபோது, ஆதித்யனை க்ரஸித்த இர

கோள்ளப்பட்ட தென்றது - ஆதித்யன் அஸ்தமித்த இரவோடு, சுடரையுடைத்தான பக லோடு வாசியற உறங்குகிறிலே; குளிர்ந்த வாடாய்! [அடல்கோள்இத்யாதி] - அடலென்று மிடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்கைக்கோள்ளுகை யென்னுதல், தான் மிடுக்கையுடைத்தா யிருக்கு மென்னுதல். "ஏதத்வ்ரதம்மம" (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்றவளவன்றிக்கே, ஆச்ரிதார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனவனோரத்தளவும் அகப்பட்டாயாகாதே. பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத் தாரணத்தினன்று அர்ஜுநன் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே;பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை அழித்துத் திருவாழியைக்கோண்டு ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தோடர்ந்தானிறே. "ஏஹ்யேஹி" (ஏஹ்யேஹி) - கேட்டோடுகிறவன் பிற்காலித்து நின்று 'எங்களம்மை நாயனுர் மாறிமாறி யிடுகிற அடி யிருக்கிற அழகேன்?' என்றுன். "புல்லாம்புஜபத்ரநேத்ர" (புல்லாம் புஜபத்ரநேத்ர) - என்றும் ஆணைமறுத்தால் சேதமேன்? சீறிச்சிவந்த கண்ணழகைக் கா ணப் பேற்றுல். "ப்ரஸஹ்யமாம்பாதய" (ப்ரஸஹ்யமாம்பாதய) - 'ஆயுதமேடேன்' என்ற நீர் ஆயுதமேடுத்தாலும் அடியேன் கையில் ஆயுத மிருக்கில் தோலேன்;ஆயுதத்தைப் போக டச்சோல்லித் தலையறுத்தருளீர். "லோகநாத" (லோகநாத) - உமக்கும் வீரத்துக்கும் தோலேன்; முதன்மைக்குத் தோற்பன். [அடல்கோள்படையாழி] – மிடுக்கையுடைத்

வென்றபடி. கோள்கை - க்ரஸிக்கை. பகலுக்கு விசேஷணமானபோது, கோள்கை - உடைத் தாகை. மேலுக்கெல்லாம் பாவம் - "ஸக்ருதேவ" இத்யாதி. யுத்தகாண்டேஅஷ்டாதசே. "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம." அதாவது - ஏதத்வ்ரதம்மம என்று ஆச்ரிதரக்ஷணத்தளவன்றிக்கே, ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனவனுடைய ஓரத்தளவும் அகப்பட்டாயாகாதே யென்ற படி. ஓரம் என்றதுக்கு த்வயர்த்தம் - திருவாழியின்முனை; ஸஹஜார்த்தம் - பக்ஷபாதம். ஆச்ரி தார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனை இட முண்டோ? என்ன, பாரத இத்யாதி. பீஷ்மபர்வணி - "ஏஹ்யேஹி புல்லாம்புஜபத்ரநேத்ர நமோஸ்து தே தேவவராப்ரமேய | ப்ரஸஹ்ய மாம் பாதய லோகநாத ரதோத்தமாத் பூதசரண்ய ஸங்க்யே". 'பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை யை யழித்து' என்றவிடத்திலே - "ஸ்வநிகமமபஹாய மத்ப்ரதிஜ்ஞாம் ருதமதிகர்த்துமவப்லுதோ ரதஸ்த:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். பீஷ்மரைத் தொடர்ந்தமைக்கு ஸூசகப்ரமாணம் - ஏஹ்யேஹி இத்யாதி. ஏஹ்யேஹிஎன்கிற வீப்ஸைக்கு பாவம் - கேட்டோடுகிறவன் இத்யாதி. அஸக்ருதாவ் ருத்தி ஆதராதிசயகார்யமிறே யென்றபடி. நடையழகிலே ஈடுபட்டுச் சொன்னபடி. கெட்டோடுகிற வன் -பீஷ்மன். அம்மைநாயனுர் - தாயும் தமப்பனுமானவர். ரதத்தினின்றும் அவப்லுதனுய்க்கிட்டி யிருக்கச்செய்தே 'வாரீர்வாரீர்' என்னும்போது, பத்தெட்டடி ஓடிநின்று சொல்லுகிறுனுகவேணு மென்றபடி. ஆணைமறுத்தால் சேதமேன்? என்றது - சேஷியுடைய 'ஆயுதமெடேன்' என்ற ப்ரதி ஜ்ஞையை சேஷபூதன் பரிபாலிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுசெய்யாதே ஆயுதமெடுக்கும்படி பண்ணி னுலும் சேதமென்? என்றபடி. லோகநாத என்று - 'முதன்மைக்குத் தோற்பன்' என்கையாலே - 'வீரத்துக்குத் தோலேன்' என்றது ஸித்தமென்கை. இங்கே, கெட்டோடுகிறவனென்றது - வாஸ் தவமான ஆகாரத்தைப் பற்ற; இங்கு, தோலே னென்கிறது - ஆச்ரிதஜயம் தன்னதாக நினைத் திருக்கும் பகவத்குணநிக்யத்தைப் பற்ற. புல்லாம்புஜபத்ரநேத்ர, ஏஹ்யேஹி; பூத சரண்ய, ஸங்க்யே ரதோத்தமாத் ப்ரஸஹ்ய மாம் பாதய லோகநாத தேவவர, அப்ரமேய தே நமோஸ்து இதி அந்வய:. பாதய - விழவிடு. த்விதீயார்த்தவிவரணம் - மிடுக்கை

தான படையாகிற திருவாழி. [ஆழியம்மானை]-கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்’ வரனையாகாதே நீயுங் காணஆசைப்பட்டது? [நீயுடலம்நோயுற்ருயோ] – ப்ரத்யுபகார நிர பேக்ஷமாக உபகரிக்கும் நீ, ஸர்வரக்ஷகமான சரீரத்திலே நோவுவரும்படி பட்டாயாகா தே என்கிருள். ஸஞ்சாரம் இதுக்கு நியதஸ்வபாவமிறே. [ஊழிதோறூழியே] - கல்பந்தோ றும் கல்பந்தோறும்.நோவுபடாநிற்கச்செய்தே தவிராதபடி சரீராந்தமான நோவுகொண்டா யாகாதே. காலம் மாறிவரச்செய்தேயும் நோவு மாருதே ஏகரூபமாய்ச் செல்லுகிறபடி. (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஊழிதோறூழி உலகுக்குநீர்கொண்டு
தோழியரும்யாமும்போல் நீராய்நெகிழ்கின்ற
வாழியவானமே! நீயும் மதுசூதன்
பாழிமையிற் பட்டு அவன்கண்பாசத்தால் நைவாயே.

ஆ.—(ஊழிதோறூழி.) லோகமெல்லாம் நிறையும்படி இக்காலமெல்லாம் நின்று நீராயுருகுகிற வாழிய வானமே! நீயும் எங்களைப்போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங்களிலே அகப்பட்டு அவன்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே இப்படி நைந்தா யாகாதே யென்கிருள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீராய் இற்று விழுகிற மேகத்தைக் கண்டு ‘என் னைப்போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அகப்பட்டு அத்தாலே நோவுபடுகிருய்’ என்று சோகிக்கிருள்.

[ஊழி என்று தொடங்கி] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும் நீரைக்கொண்டு தோழிமாரைப் போலேயும் எங்களைப்போலேயும். நீராய் நெகிழாநின்றுள்ள வானமே! உன்னுடைய அவஸாதம் நீங்கி வாழ்ந்திடுக; [நீயும் என்று தொடங்கி] - எங்களைப்போலே நீயும் ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவ னனவனுடைய வீர்யகுணத்திலே அகப்பட்டு அவன்பக்கலுண்டான நசையாலே நோவு படுகிருயே; பாழிமை யென்று - இடமுடைமையுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நீயும் அவன் ஸக்தியோகத்திலே அகப்பட்டு ஸிதிலமாகி ருயோ? என்று ஒரு மேகத்தைக் கண்டு உரைக்கிருள்.

இத்யாதி. ஸர்வரக்ஷகமான நீ நோயுற்ருயோ? என்ன அமைந்திருக்க, ‘உடலம்’ என்கையாலே - அதினுடைய உத்கர்ஷந் தோற்றுகிறது. நோயுற்றமையை இவளறிந்தபடியென்? என்ன, ஸஞ்சா ரம் இத்யாதி. அதாவது - நியதமாக ஸஞ்சரிக்கையாலே, ‘நோவுகண்டது’ என்றிருக்கிரு ளென்ற படி. நியதஸ்வபாவமிறே - இது அபிமதவிஸ்லேஷ ப்ரயுக்தமான நோயாலே வந்ததென்று இருக் கிருள் என்று சேஷம்.யாவச்சரீரஹாவியான நோயென்று ஹாவாந்தரம்-நோவுபடாநிற்க இத்யாதி. ஊழி என்னுதே, ஊழிதோறூழி’ என்றதுக்கு ஹாவம்-காலம்மாறி இத்யாதி; “ஸோகஸஹிதகா லெ௫” இத்யாதி. ‘எம்போல்’ என்றது - கீழுக்கும் மேலுக்கும் சேஷம். தண்வாடாய், எம்போற் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்; எம்போற் சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால்; அடல்கொளித்யா ரப்ய காண்பான் நீ ஊழிதோறூழி உடலம்நோயுற்ருயோ? இத்யன்வயஃ. (ச)

தோழியரும்-(ஸமாநதுக்கைகளான) தோழிமாரும், யாமும்போல் - (துக்கோத்தரைகளான) நாங்களும்போலே, உலகுக்கு-லோகம் நிரம்பவேண்டும், நீர்கொண்டு-நீரைக் கொண்டு, ஊழிதோறு ஊழி - காலமுள்ளதனையும், நீராய் - ஜலமயமாய், நெகிழ்கின்ற- இற்றுவிழுகிற, வானமே - மேகமே! நீயும் - (உதாரசீலமான) நீயும், மதுசூதன்-மதுமர்த்தநனுடைய, பாழிமையில் - பெருமிடுக்கிலே, பட்டு - அகப்பட்டு, அவன்கண்-அவன்பக்கல், பாசத்தால் – ஸ்நேஹத்தாலே, நைவாயே-சிதிலமாகிறாயே. வாழிய-இந்த சைதில்யம் தீர்ந்து வாழ்வாயாக. உதாரஸ்வபாவர்க்கு சைதில்யம் பகவத்விரஹஜநித மென்கை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீராய் இற்று விழுகிற மேகத்தைக் கண்டு, 'அவன் வீரசரிதத்தே நீயும் அகப்பட்டா யாகாதே' என்கிறாள்.

[ஊழிதோறூழி] - [உலகுக்கு நீர்கொண்டு ஊழிதோறூழி நீராய் நெகிழ்கின்ற வானமே] – லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும் நீரைக் கொண்டு கல்பந்தோறும் நீராய் உருகாநின்றாய். வானமென்று - ஆகாசத்தைச் சொல்லவுமாம். அதிஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம், மேகசகலமாய்ச் சிதறி நீராயுருகி விழுகிற தென்று நினைக்கிறா ளென்னவுமாம். [தோழியரும் யாமும்போல்] - உனக்கு நல்ல நிதர்சநம். இவளுக்கும் அவ்வருகாயிற்று, தோழிமாருடைய அவஸாதம். [வாழிய] - ஜகத்துக்கு உபகாரமாயிருக்கிற உன்னுடைய கண்ணநீரும் நீங்கி வாழ்ந்திடுக. [மதுசூதன் இத்யாதி] - விரோதிகளை ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கைதொட்டழித்தவனுடைய வீரகுணத்திலே அகப்பட்டு. பாழிமை-பலம்; இடமுடைமை யென்னவுமாம்; ஏற்றமென்னவுமாம். [அவன்கண் பாசத்தால்] - அவன்பக்கல் நசையாலே. விஷயாநுகூலமாயிறே நசை இருப்பது; நசையுள்ளளவும் வ்யதிரேகத்தில் நோவுமுண்டாயிறே இருப்பது. [நைவாயே] – பக்தியேகலப்தி ப்ரஸித்தியே; நைவே பலம்; ஜீவிக்கவும் பெறாதே முடியவும் பெறாதே சிதிலமாகிறாயே!

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவ்வளவிலே ஒருமேகமானது கரைந்து நீராய் விழப்புக்கது;'நீயும் அவனுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையிலே அகப்பட்டாயாகாதே?' என்கிறாள்.

[ஊழிதோறூழி - நீராய்நெகிழ்கின்ற] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் நீராய் நெகிழ்கின்ற. [உலகுக்கு நீர்கொண்டு] - லோகமடங்க வெள்ளமிடவேண்டும்படி நீரை முகந்துகொண்டு. உனக்கு நல்ல நிதர்சநமுண்டு. [தோழியரும்யாமும்போல்] - என்இழவுக்கு எம்மின்முன் அவனுக்கு மாயுந் தோழிமாரையும் என்னையும் போலே. [நீராய்நெ

அஞ்சாம்பாட்டு - ஊழிதோறு இத்யாதி. 'நீராய்நெகிழ்கின்ற மதுசூதன் பாழிமையிற் பட்டு' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவ்வளவிலே இத்யாதி.

உலகுக்குநீர்கொண்டு என்றது - லோகரக்ஷகமான உனக்கும் நோவுவந்ததென்று ஸ்வஹாவகநமித்தனே; அந்யதாவாக ப்ரமிக்கைக்கு உடலன்று. ஊழிதோறூழி நீராய்நெகிழ்கின்ற என்றது - அந்வயப்ரதர்சநம். யதாக்ரமமானால், 'ஊழிதோறூழி' இத்யாதியாலே - லோகோபகாரகத்வமும், 'தோழியரும்' இத்யாதியாலே சைதில்யமுந் தோன்றுகிறது; இவை தம்மில்சேரும்படி யெங்ஙனே? என்ன, ஊழிதோறூழி யென்று அந்வயிக்கிறது. 'உலகுக்கு' என்கிற இது - தாதர்த்த்யே சதுர்த்தியன்று, ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே ஷஷ்ட்டி யென்கிறார் - லோகமடங்க என்று. முகந்துகொண்டு - ஒரு ஸமுத்ரத்தில்நின்றும் முகந்துகொண்டு வந்தாற்போலே யிருக்கிற தென்கிறாள் ஜலஸம்ருத்தியைப் பற்ற வென்று தாத்பர்யம். தங்கள் கண்ணநீர் பாயலுக்குப் பாய்ச்சலாமோ பாதி, இந்நீருமென் றிருக்கிறாள். மேலுக்கு அவதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி.தோழியரை முன்னே நிர்த்தேசித்ததின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - என்இழவுக்கு இத்யாதி. மாயும் - சிதில

கிழ்கின்ற] - கரைந்து நீராய்விழுகிற. [வாழிய] - ஜகத்துக்கு உபகாரகமாயிருக்கிற நீ உன்னுடைய கண்ணநீர் நீங்கி வாழ்ந்திகே. [வானமே] - மேகத்தைச் சொல்லுதல், ஆகாசத்தைச் சொல்லுதல். அதிஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம் நீரை முகந்துகொண்டு சிதறிஉருகி நீராய் விழுகிறதென்று நினைக்கிறாள். வானமென்று மேகத்துக்குப் பேர்: "வான்கலந்தவண்ணன்" என்றதிறே; "வானம்வழங்காதெனின்" என்றானிறே தமிழனும். [நீயும்]-லோகோபகாரகமாக வடிவுபடைத்த நீயும். [மதுசூதன்இத்யாதி] - விரோதிநிரஸநசீலனானவனுடைய வீரகுணத்திலே அகப்பட்டு, அவன்பக்கலுண்டான நசையாலே ஜீவிக்கவும் மாட்டாதே முடியவும் மாட்டாதே நோவுபடுகிறாயாகாதே. பாழிமை - பலம்; இடமுடைமை யென்றுமாம் [அவன்கண்பாசத்தால்] - அவன்பக்கல் நசையாலே. விஷயாநுகூலமாயிறே நசை இருப்பது; எவ்வளவு நசையுண்டு, அவ்வளவும் நைவுஉண்டாமிறே வ்யதிரேகத்தில். [நைவாயே] - நைவே பலம். (ரு)

மாகாநின்றாள். கரைந்து - நெகிழ்கின்றதின் தாத்பர்யம். நீராய்நெகிழ்கின்றவிதி-[illegible]. ஜகத்துக்கு உபகாரகமா யென்றதுக்கு - 'உலகுக்குநீர்கொண்டு' என்றதிலே நோக்கு. உபகாரமாயிருக்கிற மேகத்தைச் சொல்லும்போது, ஆதபத்ராணத்தாலே; ஆகாஶத்தைச் சொல்லும்போது, அவகாஶப்ரதாநத்தாலே. ஆகாஶத்துக்கு வர்ஷம் நியதஸ்வபாவமாக இல்லாமையாலே, நீராய்விழக்கூடுமோ? என்ன, அதிஸூக்ஷ்மம் இத்யாதி. பலாஶபுஷ்பவ்ருக்ஷங்களில் தாவப்ரமர ப்ரமகைள்போலே, இங்கும் ஏககாலத்திலே, மேகத்தை ஆகாஶமாகவும், வர்ஷத்தைத் துளிக்கிறதாகவும் ப்ரமிக்கக்கூடு மென்று கருத்து. 'வானம்' என்று- மேகத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, வான்கலந்தவண்ணன் இத்யாதி. இரண்டாந் திருவந்தாதி-எரு. மேகத்தோடு ஸத்ருஶமாய்ச் சேர்ந்த வடிவையுடையவன். 'பெருகுமதவேழம்' இத்யாதி. ப்ரயோகாந்தரம் - வானம் இத்யாதி. "தானந்தவமிரண்டுந்தங்காவியனுலகம், வானம்வழங்காதெனின்" என்று குறள். 'மதுசூதன்பாழிமை' என்கையாலே - வீரகுணமென்று பலிக்கிறது. 'நைவாய்' இத்யத்ர வர்த்தமாநார்த்தமாஹ - ஜீவிக்கவும்மாட்டாதே இத்யாதி. பலம் - காயபலம். இடமுடைமை- ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பு. யத்வா, இடமுடைமையென்றது - 'மநஸ்வீ' என்கிறபடியே அவன் மநஸ்ஸில் இடமுடைமை யென்றபடி. க்லேஶகரமாவதிம் ஹேதுகர்ப்பபதாப்யாம் தர்ஶயதி - அவன்கண் பாசத்தால் இத்யாதி. 'மதுசூதன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம்-விஷயாநுகூலம் இத்யாதி. 'பாசத்தால்நைவாயே' என்று மேலேகூட்டித் தாத்பர்யம் - எவ்வளவு இத்யாதி; ஏவகாரார்த்தம் - நைவேபலம் என்று. யத்வா, நைவேபலம் - வர்த்தமாநநிர்த்தேஶதாத்பர்யம். ஸம்ஶ்லேஷவிநாஶங்களில் அந்யதாத்தைப் பெறுமல்; இதுவே பலமாய்விட்டதென்கிறார். வானமே, உலகுக்கு நீர்கொண்டு, தோழியரும் யாமும்போ லூழிதோறூழி நீராய் நெகிழ்கின்ற நீயும் மதுசூதன்பாழிமையிற்பட்டு அவன்கண்பாசத்தால் நைவாயே; வாழிய இத்யந்வய:. தோழியரும் யாமும்போ லூழிதோறூழி நீராய்நெகிழ்கின்ற நீயுமிதி — [illegible] "[illegible]" 'பலபலவூழிகளாயிடும்' [illegible] ஸ்ரீமர் - 'மேகங்களோவுரையீர்திருமால்திருமேனியொக்கும் யோகங்களுங்களுக்கெவ்வாறுபெற்றீர்'என்கிறாள். "[illegible]" இப்போது அவனுக்குப் போலியான வடிவைக் காட்டிற்று எங்களிடத்தில் ஆதரத்தாலே. "[illegible]". உங்களிழவுபார்த்திருக்குந்தனை பலம் எனக்கில்லாமையாலே அவன்பக்கல் உங்களுக்கு உண்டான இந்த ப்ரக்ருஷ்டமான ஆஸக்தி எனக்கு துக்கத்தை உண்டாக்காநின்கிறது. (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

நைவாயஎம்மேபோல் நாள்மதியே ! நீயிந்நாள்
மைவானிருளகற்றாய் மாழாந்துதேம்புதியால்
ஐவாயரவணைமேல் ஆழிப்பெருமானார்
மெய்வாசகங்கேட்டு உன்மெய்ந்நீர்மைதோற்றாயே.

ஆ.—(நைவாய.) நாள்மதியே! நீ இந்நாள் வலிதான இருளை அகற்றுகிறிலை; மழுங்கித் தேயாநின்றாய்; நைவுந்தானாயிருந்த என்னைப்போலே நீயும், "பேதைநின்னைப்பிரியேன்" என்றும், "..." என்றும், "..." என்றும் எம்பெருமான் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, 'திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யபுருஷர்களோடே பழகி வர்த்திக்கிற இவன் மெய்யல்லது சொல்லான்' என்றுகொண்டு அவ்வார்த்தையை விஸ்வஸித்து அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், கலாமாத்ரமாம்படி தேய்ந்த சந்த்ரனைக்குறித்து, 'நீயும் எம்பெருமானுடைய அஸத்யவசநத்தை விஸ்வஸித்து நான்பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிறாள்.

[நைவென்று தொடங்கி] - விரஹவ்யஸநத்தாலே நைகிற எங்களைப்போலே பண்டு பூர்ணனான சந்த்ரனே! இப்போது மைபோலேயிருக்கிற இருளை ஆகாஶத்தினின்றும் போக்குகிறிலை; ஒளிமழுங்கித் தேயாநின்றாய். மைவானிருள் - மிக்க இருளென்றுமாம். [ஐவாயரவணை என்று மேலுக்கு] - பல்வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஐந்துவாயையுடைய திருவநந்தாழ்வானோடும், ஜயத்ரதவதத்திலே பகலை இரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியாழ்வானோடும் பழகி, அவர்களும் தன்பக்கலிலே பொய்யோத வேண்டும்படி பெரியனான எம்பெருமான் "..." என்ற பெரும்பொய்யை மெய்யாகக் கருதி உன்னுடைய உடம்பில் அழகிய ஒளியை இழந்தாயே.

ப.—அநந்தரம், 'எங்களைப்போலே அவன் ஸத்யவாதித்வத்திலே நீ அகப்பட்டாயோ?' என்று க்ஷீணனான சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

நைவுஆய - நைகையே ஸ்வபாவமான, எம்மேபோல் - எங்களைப்போலே, நாள்மதியே - கலாமாத்ரமான சந்த்ரனே! நீ - (தேஜோரூபனான) நீ, இந்நாள் - இக்காலத்திலே, மை - மைபோலேயிருக்கிற, வான் - ஆகாசத்தில், இருள் - இருளை, அகற்றாய்-போக்குகிறிலை: மாழாந்து - மழுங்கி, தேம்புதி - குறையாநின்றாயே: ஆல் - ஆதலால், ஐவாய் - பொய்ம்மைக்குப் பல முகமும் இரண்டுநாவுமுடைய, அரவணைமேல் - திருவரவணைமேற்கொண்டு, ஆழி - (பொய்க்குப் பெருநிலைநிற்கும்) திருவாழியை யுடையராய், பெருமானார் - (இவர்களைப் பொய்கற்பிக்கும்) பெருமையை யுடையவருடைய, மெய் - பெரும்பொய்யான, வாசகம் — வார்த்தையை, கேட்டு - கேட்டு, உன்மெய் - உன் வடிவில், நீர்மை - உஜ்ஜ்வலஸாவத்தை, தோற்றாயே - இழந்தாயோ? நாள்மதி - புதுமதி. மைவானிருள் - கறுத்த பெரிய இருளென்றுமாம். மாழாந்து - மழுங்கி. இத்தால் - உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனுடைய ஒளிமழுக்கம் அவனுடைய உக்திவையர்த்த்யஸங்காவஹமான விளம்பமென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், கலாமாத்ரமான சந்த்ரனைக் கண்டு, 'நீயும் அவன் அஸத்யவசநத்தை விச்வஸித்து நான்பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிருள்.

[நைவாய எம்மேபோல்] – விரஹவ்யஸநத்தாலே நைகிற எங்களைப்போலே; நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யென்றுமாம். தர்ம தர்மி விபாகமற நைகிற எங்களைப்போலே. ‹‹ஸபங்காமநலங்காராம் விபத்மாமிவ பத்மிநீம்››, ‹‹அவ்யக்தலேகாமிவ சந்த்ரலேகாம் பாம்ஸுப்ரதிக்தாமிவ ஹேமரேகாம் க்ஷதப்ரரூடாமிவ பாணரேகாம் வாயுப்ரபக்நாமிவ மேகரேகாம்››. [நாள்மதியே] - நாள்நிரம்பின மதியே! பண்டு பூர்ணனைக் கண்டிருக்குமிறே. 'நாட்பூ' என்னுமாபோலே, இளமதியே யென்றுமாம். [நீ] - தர்சநீயனான நீ. [இந்நாள்] - இப்போது. [மைவானிருளகற்றாய்] - ஆகாசத்திற் செறிந்த இருளை அகற்றுகிறிலை. அணித்தான ஆகாசத்திலிருளையும் போக்குகிறிலை. சத்ருக்கள், எதிரி எளியனானல் கூடநின்று உறுமுமாபோலே மேலிடாநின்றது ஸஹாவஸ்தாநமும் உண்டாகாநின்றதீ! மிக்க இருளென்றுமாம். [மாழாந்து தேம்புதியால்] - ஒளிமழுங்கித் தேயாநின்ருய். [ஐவாய்இத்யாதி] - பலவார்த்தை சொல்லுகைக்குப் பலவாயையுடைய திருவநந்தாழ்வானோடேயிறே பழக்கம். ஜயத்ரதவதத்தில் பகலை இரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியாழ்வானோடேயிறே பழக்கம். பேறு அவர்களாலே யானல் இழவில் இன்னாதாக ப்ராப்தியுண்டாகை. [பெருமானர்] - அவர்களும் தம்பக்கலிலே பொய்யோதவேண்டும்படி பொய்யாற் பெரியவர். [மெய்வாசகங்கேட்டு]-‹‹பேதை நின்னைப்பிரியேன்›› என்று ஏகாந்தத்திலும், ‹‹ஸத்யம் தே›› என்று ஓலக்கத்திலுஞ் சொன்ன பெரும்பொய். உக்திமாத்ரமேயாய், அர்த்தக்ரியாகாரி யன்றிக்கே யொழிகை. மெய் என்று - விபரீதலக்ஷணை. [உன்மெய்ந்நீர்மை தோற்றாயே] - உன் உடம்பி லொளியை இழந்தா யாகாதே. தர்சநீயமாய்த் தண்ணளியேயாய் லோகோபகாரகமான உன்னுடம்பிலொளியையாகாதே இழந்தது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. மேகத்தினருகே கலாமாத்ரமான சந்த்ரன் தோற்றினன்; அவனைப் பார்த்து, 'உன்வடிவில் எழிலிழந்தாயாகாதே' என்கிருள்.

[நைவாயஎம்மேபோல்] - நைவையுடைய எங்களைப்போலே யென்னுதல், நைவுதான் ஒருவடிவுகோண்டாற்போலே யென்னுதல். ‹‹ஸபங்காம்›› (ஸபங்காம்) - பூமியில் நின்றும் தோற்றினபோதுபோலே யிருந்தாள். 'அநலங்காராம்' (அநலங்காராம்) -

---

ஆறும்பாட்டு - நைவாய இத்யாதி. மேகத்தைச்சொன்ன அநந்தரம் சந்த்ரனைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸக்தியென்? என்ன, மேகத்தினருகே இத்யாதி. மேகஸமூஹத்துக் கருகே நிற்கையாலே, பூர்ணனிலும் அர்த்தம் ப்ரகாசிக்கையாலே-கலாமாத்ர மென்கிறாராதல்; ப்ரதமையில் சந்த்ரனாதல்.

மூந்தின அர்த்தத்துக்கு சப்தநிர்வாஹமாவது - 'நைவு' என்றது 'நை' என்று கடைக்குறைத்தலாய், 'வாய்' என்று - இடமாய், நைவுக்கிடமாய். அதாவது - நைவையுடைத்தான வென்றபடி. அன்றியே, 'நைவு ஆய' என்று பதபேதம்பண்ணி, ஆய - உண்டான; நைவுதான் ஒரு வடிவுகொண்டிருக்கிற வென்னுதல். எங்களை என்கிறது - நாரை, அன்றில், கடல், வாடை, வானம் ஆன இவைகளை. நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம்-ஸபங்காம் இத்யாதி. லங்கையிலே யிருந்தபோது பெருமாளைப்பிரிந்து திருமேனியெல்லாம் புழுதிபடிந்து, அதுக்குமேலே கண்ணநீருமாய், நனைந்தவிடமும் நனையாதவிடமுமா யிருக்கையாலே - ‹‹ஸபங்காம்›› என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-பூமியினின்றும் இத்யாதி. அத்தை

அத்தையழித்து ஒப்பிக்குமவர்அஸந்நிதியாலே ஒப்பனை யழிந்திருந்தாள். "விபத்மாமிவபத்மிநீம்" (விபத்மாமிவபத்மிநீம்) - 'பெருமாள்வந்தாலும் இவ்வாஶ்ரயத்தை யுண்டாக்க வொண்ணாது' என்னும்படி முதலிலே தாமரைகுடிபோன பொய்கைபோலே யிருந்தாள். "அவ்யக்தலேகாமிவசந்த்ரலேகாம்" (அவ்யக்தலேகாமிவசந்த்ரலேகாம்) - போய்த்தேய்ந்தற்ற படிக்கும் வைவர்ண்யத்துக்கும் நிதர்ஶநமாகச் சோல்லுகிறது. "பாம்ஸுப்ரதிக்தாமிவ ஹேமலேகாம்" (பாம்ஸுப்ரதிக்தாமிவஹேமலேகாம்) - 'நற்சரக்குக்கு வந்த அழுக்கு' என்று தோற்ற இருந்தாள். "க்ஷதப்ரரூடாமிவபாணலேகாம்" (க்ஷதப்ரரூடாமிவ பாணலேகாம்) - அம்பு வாயுள்ளேகிடக்கப் புறம்பே ஸமாதாநம்பண்ணினாற்போலே, 'அக

யென்றது - பங்கத்தை யென்றபடி. ஸபத்மாதித்ருஷ்டாந்தஸ்ய விபத்மாதித்ருஷ்டாந்தாத்விசே ஷேண மதாநி விமதாநி; விமதாநி பத்மாநி யஸ்யாஸ்ஸா - விபத்மிநீ. விபத்மிநீத்வம் ஹ்யத்ர நியாமகம் - பெருமாள்வந்தாலும் இதி. இவ்வாஶ்ரயத்தையுண்டாக்க வடாதி பதார்த்தங்களைப்போலே, 'இதுவும் ஒரு ஸத்தாயோகிபதார்த்த முண்டு' என்னும்படியாகவாகிலும் பண்ணவொண்ணாதபடி சென்றற்றிருந்தா ளென்றபடி. இந்த அர்த்தம் - "விபத்மாமிவ பத்மிநீம்" என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே தோற்றுகிறது. "ஸபங்காம், விபங்காம்" என்கையாலே, நீர்வற்றினமை தோன்றுகிறதிறே; அத்தாலே, ஓடையினுடைய ஸ்வரூபம் இழந்தமை தோன்றுகிறதிறே; நீரோடேகூடின நிம்நப்ரதேஶமிறே - ஓடையாகிறது. 'எம்மேபோல் நாண்மதியே' இதி பதஸம்பந்தம் ஹ்யதிநியாய நாயகீவஸ்த்ர யோஜ்யோஸ்த்ரீ த்ருஷ்டாந்தத்ருஷ்டாந்திகஸாம்யே நாஸ்யாந்நஸ்யாத்வ்யாஹாரணோஹ - அவ்யக்தலேகாமிவ இதிவசநம். ஸபங்காம் இதி ஶ்லோகஸ்ய ஶ்லோகஸம்பந்தி ப்ரவாஹஸ்யாபி ஸம்பந்தி:. போய்த்தேய்ந்தற்ற என்றது - மிகவும் தேய்ந்தற்ற என்றபடி. போய்த்தேய்ந்தற்றபடிக்கும் "சந்த்ரலேகாம்" என்றது - க்ஷீணனாய், கலாமாத்ராவஶிஷ்டனான சந்த்ரனைச் சொல்லிற்றிறே. வைவர்ண்யத்துக்கும் - "சந்த்ரலேகாம்" என்றும்தோன்றுகிறதில்லை வைவர்ண்யத்தாலே யென்றபடி. மேகவிஶேஷ ஸம்ஸர்க்காதிகளாலே காதாசித்கமாக விவர்ணமாகத் தோற்றுமிறே. ஹேமலேகை யென்றது - ஹேமஶலாகை. சந்த்ர லேகையை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தாந்தரோபாதாநத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் - நற்சரக்குக்கு இத்யாதி. அத்ர "ஸாவஶிஷ்டாம்ஸ்விஷ்டம் ஶோபமாநாவலீ ராஹும் ஶிஷ்டநவிஷ்ணாம் ஶோபாக்ஷ்யக்ஷீணாந்தி। ஜயஶ்ரீகஶோ நாஜ்ஞாவக்லோநாவித ந்யஸ்திவஹிஶய ப்ராணாஷ்ணநந்நாஸ்யதீநாம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "க்ஷதப்ரரூடாமிவபாணலேகாம்" என்றது - க்ஷதே ஸதி ப்ரரூடாம் பாணலேகாம் என்றபடி. க்ஷதமென்றது - க்ஷதஸாதநமான அம்புத்தாரையைச் சொல்லிற்றென்றாக்கி, அம்பு வாயுள்ளே கிடக்க வென்கிறார். பாணலேகை - அம்புப்பட்ட வடு. அன்றிக்கே, க்ஷதமென்று - அம்புபட்ட வ்ரண மென்றுமாம். இந்தப்பக்ஷத்தில், அம்புவாய் என்றது-அம்புபட்ட வ்ரண மென்றபடி. அம்பு வாயுள்ளே கிடக்க, ப்ரரூடமாய் - மேலே ஸமாதாநம்பண்ணப்பட்ட பாணலேகையுண்டு-பாணம் போன வழி யென்றபடி. ப்ரரூடஶப்தம் - ஸமாதாநவாசியாமோ? என்ன, "ஹிமவ்ரணே ப்ரரோஹ தேஜஸ்த்யாதி" என்று கண்டுகொள்வது. புறம்பே ஸமாதாநம்பண்ணினாற்போலே இதி-உவமி

வாயில் இழவுபெரிது' என்று தோற்ற இருந்தாள். "வாயுப்ரபக்நாமிவமேகலேகாம்" (வாயுப்ரபக்நாமிவமேகலேகாம்) - பெருங்காற்றாலே சிதற அடியுண்ட மேகஶகலம்போலே யிருந்தாள். [நாள்மதியே] - நாளால் பூர்ணனான சந்த்ரனே ! பண்டு பூர்ணனாகக் கண்டு வைக்குமே. [நாள்மதியே] - "நாட்பூ" என்னுமாபோலே இளமதி யென்றுமாம். [நீ] - தர்ஶநீயனான நீ. [இந்நாள்] - இக்காலம். [மைவானிருளகற்றாய்] - இப்படி குறையற்றிருக்கக்கடவ நீ இக்காலத்திலே வந்தவாறே ஆகாசத்தில் கறுத்தஇருளைப் போக்கமாட்டு கிறிலை யென்னுதல், கறுத்து வலிதான இருளைப் போக்கமாட்டுகிறிலை யென்னுதல். எதிரி எளியனானால் ஶத்ருக்கள்கூடநின்றுஉறுமுமாபோலே மேலிடாநின்றது. ஸஹாவஸ்த்தாநம் உண்டாகாநின்றதீ! [மாழாந்துதேம்புதியால்]-ஒளிமழுங்கிக் குறைந்திராநின்றாய். [ஐவாய் இத்யாதி] - அவருடைய பெரும்பொய்யிலே அகப்பட்டா யாகாதே நீ. "தம்பாம்புபோல் நாவுமிரண்டுளவாயிற்று" என்கிறபடியே, தமக்குப் பொய்சொல்ல ஒருவாயுண்டாகில்,தம்பரிகரத்துக்கு அஞ்சு வாயுண்டு. அவனுக்குப் பள்ளித்தோழமை பலித்தபடி. [ஆழிப்பெருமானார்] - அல்லாத பரிகரமோதான்? நன்றாயிருக்கிறது! தாம் பகலை இரவாக்க நினைக்கில், அதுக்குப் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரம். பேறு அவர்களாலேயானால், இழவிலும் இன்னாதாக ப்ராப்தியுண் டென்கை. [பெருமானார்]-அவர்களுக்கும் தம்பக்கலிலே பொய்யோத வேண்டும்படி பொய்யால் பெரியவர். * "பொய்ந்நம்பி புள்ளுவன் கள்வம்பொதியறை" என்னக் கடவதிறே. "ஆழிப்பெருமானார்மெய்வாசகம்"என்னவே 'பொய்' என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்

த்வயா ஸோஹித வாணவ்ரணவிக்ருத்ய:. ஸத்ர, க்ஷதஸம்பந்நா வணோக்ஷேப வ்ருத்த ஸதாயாதவ்யஸநோ வ்யதே "தீயினாற்சுட்டபுண் ணுள்ளாறுமாறாதே,நாவினாற்சுட்டவடு" இதிவசநி. "வாயுப்ரபக்நாமிவமேகலேகாம் - வாயுநா ஸ்ரதீர்யோரவண:; மேகஸ்ய ஸ்ரதீயஸீதா; விஸிஷ்டாராஸ:.பெருங்காற்றாலே இத்யாதி - பெருமாளுடையதிருமேனியிற்பிரிக்கப்பட்ட ஏகதேஶம் என்று தோற்ற இருந்தா ளென்றபடி. நாளால்பூர்ணனான - இல்லையாகில், ஸர்வஸாதாரணமான நாளோட்டை ஸம்பந்தஞ் சொல்லவேண்டாவிறே. பூர்ணசந்த்ரன் என்றால் 'மாழாந்துதேம்புதியால்' என்றத்தோடு வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, பண்டு இத்யாதி. மாழாந்து - மழுங்கி. தேம்புதி - தேயாநின்றாய். 'நீ' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - இப்படிகுறையற்றிருக்க இத்யாதி. வான் - ஆகாஶமும், வலிமையும். 'நீயகற்றாய்' என்கையாலே-'அதுஉன்னைமேலிடுகிறது' என்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஹாவம்-எதிரி இத்யாதி. 'பெருமானார்' என்றத்தைப்பற்ற, பெரும்பொய் என்றது. மெய்யென்று - பொய்யிலே லக்ஷணை. 'ஐவாய்' என்றதுக்கு ஹாவம் - தம்பாம்பு இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. தம்முடைய பாம்புபோலே தமக்கும் இரண்டுநாக்கு உண்டாயிற்றென்கை. 'அரவணை' என்றத்தைப்பற்ற, சாடு - அவனுக்கு இத்யாதி. பள்ளி - படுக்கையும், பள்ளிக்கூடமும். பெருநிலைநிற்கையாவது - களவுக்கு ஸஹாயமாகப் புறம்பே ஆட்பார்த்துக் காத்துநிற்கை. யத்வா, 'தானே நிர்வாஹகனும்' என்று கொண்டுவந்து நிற்கை. புருஷகாரபூதரை வெறுக்கலாமோ? என்ன, பேறு இத்யாதி. இன்னாதாக - வெறுக்க. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-பொய்ந்நம்பி இத்யாதி. பொய்ந்நம்பி - பொய்யால் பரிபூர்ணன், கபடன், க்ருத்ரிமத்தால் நிறைந்த களஞ்சிய மென்கை. 'மெய் வாசகம்' என்றிருக்க, பொய்யாகவே வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, ஆழிப்பெருமானார் இத்யாதி. நாட்டார் பொய்யோபாதியாமே - அத்தை

---

* பெரியதிருமொழி - க௦-எ-ச.

தும்போலேகாணும். பொய்யென்றுதோழிவானேன் ? என்னில்; – 'பொய்' என்னில் - நாட்டார் பொய்யோபாதியாமே. அவர் "ஸத்யஸந்த:" (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்ற வார்த்தை கேட்டே நீயும் இப்படி அகப்பட்டது இப்போது உதவாமையாலே 'பொய்' என்றிருக்கிறுளிறே. ராமாவதாரத்தில் மெய்யும் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பொய்யுமிறே ஆஸ்ரிதர்க்குத் தஞ்சம். [உன்மெய்ந்நீர்மைதோற்றுயே] - உன்வடிவில்எழில் இழந்தாயாகாதே; தர்ஸநீயமான தண்ணளியேயாய் லோகோபகாரகமான உன்னுடம்பிலொளியையாகாதே இழந்தது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

தோற்றேம்மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு எம்
ஆற்றுமைசொல்லி அழுவோமைநீநடுவே
வேற்றேர்வகையிற் கொடிதாய்எனையூழி
. மாற்றுண்மைநிற்றியோ? வாழிகனையிருளே!

ஆ.—(தோற்றேம்.) எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாதி குணங்களாலே அவனுக்குத் தோற்று அடிமையானேம்; ஆதலால், 'அவனைப்பிரிந்த வ்யஸநத்தை ஒன்றும் பொறுக்க மாட்டுகிறிலோம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அழுகிற எங்களை நீ நடுவே சத்ருக்களிலும் கொடியையாய் நின்று எத்தனைகாலம் பாதிக்கக்கடவை? கனையிருளே! என்கிறுள்.

வ்யாவர்த்திக்கைக்காக "மெய்வாசகம்" என்கிறு ளென்றபடி. மெய்வாசகமேது? என்ன, அவர் ஏதத்வ்ரதம் இத்யாதி. க்ருஷ்ணவதாரப்ரஸங்கத்திலே, ஏதத்வ்ரதம்மம என்றது - தர்ம்யைக்யத்தாலே. ஆனால், "ஸத்யஸந்த:" என்றது - பொய்யோ? என்ன, இப்போது இத்யாதி. ஆனால்,வாஸ்தவமான ஆகாரமேது?என்ன,ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பொய்யுமென்றது - ப்ராஸங்கிகம். "ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே" என்னும் படியான "ஸத்யஸந்த:" என்கிற ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், "ஆயுதமெடேன்" என்ற ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய்யாக்கின க்ருஷ்ணவதாரத்திற் பொய்யு மென்றபடி. யத்வா, பொய்யான வார்த்தைக்கு மெய்ந்நீர்மை தோற்கக்கூடுமோ? என்ன, ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி என்னுதல். தஞ்சமாகையாலே தோற்கிறு ளென்றபடி. நீர்மை தோற்கையாவது - அழகழிகை. தர்ஸநீயமான இத்யாதி - தர்ஸநீயமாய், தண்ணளியையுடைத்தாய், லோகோபகாரகமுமான உன்னுடம்பிலொளி யென்றபடி. நாண்மதியே, நீ இந்நாள் மைவா ளிருளகற்றும்; நைவாய எம்மேபோல் மாழாந்து தேம்புதியால்; ஐவாயரவணை இத்யாரப்ய அந்வய:. "நீர்மை தோற்றும்" என்றது - மாழாந்தின் விவரணமாதல். இங்கே, "க்ஷபாம், க்ஷணாபேததமிஸ்ராம் ஸுதாகரேண நிஜகீர்த்திதிலாக்ஷிணோஷி । க்ஷிதேஸ்து சாந்த்ரோ யதாவ ராம விஸ்ருஜ்ய ஹாஸ்ய மீதயோப்ய லக்ஷ்ய ஸேந:" இதி ஹாஸ்யவதாசாஸ்லேஷ்ய ஸ்லோகோ ஸந்தேஹ்ய:. க்ஷணா - க்ஷயவ்யாபிநா. நக்ஷிணோஷி-போக்குகிறுயில்லை. விஸ்ருஜ்ய-விஸ்வஸித்து. ஸம்ஹதய: - ஸமாஷயீஷு. ந: உபலக்ஷ்யஸே - எங்கள்முன்னே தோற்றுகிறுய். (சு)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பரஸ்பரம் காணவொண்ணாதபடி மூடின அந்தகாரத்தைக் குறித்து, 'எங்களை எத்தனைகாலம் நலியக்கடவை?' என்கிறாள்.

[தோற்றோமென்று தொடங்கி] - சபலமான நெஞ்சை எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதஸௌலப்யாதி குணங்களாலே இழந்தோம்; எங்கள் தரியாமை சொல்லி ப்ரலாபிக்கிற எங்களை விரோதம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஹேதுவின்றியே யிருக்கச்செய்தே ஆபத்துவந்தால் ஶத்ருக்களும் ஐயோ! என்பர்; அவர்களிற்காட்டிலும் கொடிதான படியையுடையையாய். [மாற்றாண்மை நிற்றியோ]- ஶாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? [வாழி] - பாதியாமைக்கு மங்களாஶாஸநம். [கனையிருளே] - செறிந்தஇருளே! 'தமஃபதார்த்தந்தான் மழுங்கியிருக்கை ஸ்வபாவமிறே' என்று பாராதே, எம்பெருமானைப் பிரிந்த அதிமாத்ர துஃகத்தாலே ஒளியும் மழுங்கி, வாய்திறந்து கதறவும்மாட்டாதேயிருக்கிறதாகக்கொண்டு, 'பண்டேநோவுபடுகிற எங்களை உன்னுடைய துஃகத்தைக் காட்டி என்னுடைய ஶத்ருக்கள் நலியும் நலிவும் ஸுகமென்னும்படி கொடியையாய்க்கொண்டு எத்தனை காலம் நலியக்கடவை? ஐயோ! உனக்கு துஃகம் நீங்குக' என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், 'நிருபாதிக ஸம்பந்த யுக்தனானவனைப் பிரிந்து ஆர்த்தையான என்னை உன் ஈடுபாட்டைக் காட்டி நலிவதே!' என்று இருளைக்கண்டு ஈடுபட்டு உரைக்கிறாள்.

எம் பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியான, நாரணற்கு - நாராயணனுக்கு, மடம் நெஞ்சம் - எங்களுக்கு விதேயமான நெஞ்சை, தோற்றோம் - இழந்தோமாய், எம் ஆற்றாமை — (அது அடியான) எங்களாற்றாமையை, சொல்லி - வாய்விட்டுச்சொல்லி, அழுவோமை - அழுகிற எங்களைப்பற்ற, நீ - நீ, நடுவே - (பாத்யபாதகஸம்பந்த மற்றிருக்க) நடுவேபுகுந்து, வேற்றோர்வகையில் — ஶத்ருக்கள் படியிலும், கொடிதாய் — கொடிதாம்படி, எனையூழி - காலமுள்ளதனையும், மாற்றாண்மை - (எங்கள் நோவுக்கு) மறுதலையான ஆளாகையாலே, நிற்றியோ - நிலைநிற்கிறாயோ? கனை இருளே - திணுங்கின இருளே! வாழி - (உன்ஸந்நிதியைக் காட்டி நலியாதே க்லேஶந் தீர்ந்து) வாழவேணும். கனையிருள் - திணுங்கின இருள். இவள் நோவுக்கு மறுதலையான ஆளாகையாவது - இருள்தானும் ஈடுபடுகை. இதின் கருகுதல் விரஹத்தாலே யென்று நினைத்து, பொறுக்கமாட்டாமல் உரைத்தாளாயிற்று. இத்தால் தமஃ ப்ரக்ருதிகளுடைய மாலிந்யமும் ஸர்வேஶ்வரனைப் பிரிந்த தென்றிருக்கை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மதிகெட்டவாறே அந்தகாரம் வந்து மேலிடுமதிறே; பரஸ்பரம் காணவொண்ணாதபடி. நடுவே மூடின அந்தகாரத்தைக் குறித்து, 'நீ எங்களை இங்ஙனே நலியக்கடவையோ?' என்கிறாள்.

[தோற்றோம்] - "எம்மேபோல்" என்று - கீழும் மேலு முண்டான பதார்த்தங்களை யெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு தோற்றோ மென்கிறார். மடநெஞ்சந் தோற்றோம், பற்றிற்று விடாத சபலமான நெஞ்சென்னுதல், பவயமான நெஞ்சென்னுதல். [எம்பெருமான்] - அப்ராப்தவிஷயத்துக்குத் தோற்றோமோ? [நாரணற்கு] - 'அல்லோம்' என்றாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலனுக்கு; ஸௌலப்யனுக்கு என்னவுமாம். ப்ராப்த விஷயத்

தில் வாத்ஸல்யாதிகளாலே இழந்தோ மென்கை. [எம்ஆற்றாமை இத்யாதி] - எங்களாற் றாமையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற எங்களை. நாங்கள் பெறுகிறதுஉண்டோ? நீ பொறுக்க மாட்டாதே மாத்ரவங்கொண்டாட; அவனைப்பெறவோ? போன நெஞ்சைப் பெறவோ? எங்கள் தரியாமையாலே அழப்பெறோமோ? [நீ நடுவே] - உனக்கு பாத்ய பாதகபாவ ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே. [வேற்றோர் இத்யாதி] - ஶத்ருக்கள்படியிலும் கொடிதாகச் செய்யாநின்றாய். வகை - ப்ரகாரம். கொடிதாய் - கொடிதானபடியை யுடையையாய். ஶத்ருக்களானாலும் நோவுபட்டாரை 'ஐயோ!' என்னவன்றோ அடுப்பது. [எனைவூழிஇத்யாதி] - காலதத்த்வ முள்ளதனையும் மாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? [வாழி] - காதுகரை 'உடன் பிறந்தீர்' என்னுமாபோலே, பாதியாமைக்காக மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாள். [கனையிருளே] - செறிந்த இருளே! அன்றிக்கே, 'தமஃ பதார்த்தம் ஒளிமழுங்கியிருக்கை ஸ்வபாவம்' என்று அறியாதே விரஹவ்யஸநத்தாலே ஒளிமழுங்கிக் கதறவும்மாட்டாதே யிருக்கிறதாகக் கொண்டு, பண்டேநோவுபடுகிற எங்களை. [நீ நடுவே] - எங்களாற்றாமையிற்காட்டில் வ்யாஸ்ருத்தமாயிராநின்றதீ உன் ஆற்றாமை! ஶத்ருக்கள் நலியும் நலிவிலும் கொடிதாயிராநின்றதீ உன்துக்கத்தைக் காட்டி நலிகிற நலிவு! [வாழிகனையிருளே]-உன்மாலிந்யம் போய் நீ ஜீவித்திடுக.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. மதிகெட்டவாறே அந்தகாரம் வந்துமேலிட்ட தென்கிறாள். [தோற்றோம் இத்யாதி] - கீழும் மேலும் போருகிறபடியொழிய, ஶப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்து போருவதொன்று உண்டு; அம்மங்கியம்மாளும் அத்தையே நிர்ப்பந்தித்துப்போரும். அதாகிறது - தான், பிரிவாற்றாதார் அநேகர் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடாநிற்க, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்க, அத்தைப்பார்த்து, 'ஆற்றாமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து நலியக்கடவையோ?' என்கிறாள்.

"எம்மேபோல்" என்கிற பதார்த்தங்களையெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறது. [தோற்றோம் மடநெஞ்சம்] - பகவத்விஷயமென்றால் விடமாட்டாதபடி சபலமான நெஞ்சை யிழந்தோம்; அன்றியே, பவ்யமான நெஞ்சை யிழந்தோ மென்னுதல். [எம்பெருமான்நாரணற்கு] - கேவோய், வகுத்தவிஷயத்திலேயன்றோ நாங்கள் நெஞ்சிழந்தது? "தன்னுடைமை" என்றால் வத்ஸலனுயிருக்கு மவனுக்கன்றோ இழந்தது; ஸுலபனுக்கு என்றுமாம். [எம்ஆற்றாமைசொல்லி யழுவோமை] - ஆற்றாமையுடையார், தந்தாம் ஆற்றாமைசொல்லிக் கூப்பிடக்கடவதன்றோ? நாங்கள் பெறப்புகுகிறதொரு ப்ரயோஜந

ஏழாம்பாட்டு - தோற்றேம் இத்யாதி. மதி என்று - சாடு; புத்தியும், சந்த்ரனும். அந்தகாரம் - இருளும், அஜ்ஞாநமும். கீழும் மேலும் போருகிற படியாவது - 'எம்மேபோல்' என்று ஸமது:கிகளாகச் சொல்லுகை. ஶப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற - 'வேற்றோர்வகையில்' இத்யாதியான ஶப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற வென்றபடி.

'தோற்றோம்' என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - எம்மேபோல் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், மடப்பம் - பற்றிற்றுவிடாமை. 'எம்பெருமான், நாரணன்' என்கிற பதத்வயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம் - கேவோய் இத்யாதி வாக்யத்வயேந. கெவோயென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஆற்றாமையுண்டானால் ஆறியிராதே அழவேணுமோ? என்ன, ஆற்றாமையுடையார் இத்யாதி. 'ஆற்றாமை' என்கிற பதத்துக்கு வாஸநை - நாங்கள்பெற இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'சொல்லியழு

முண்டாய் 'அத்தை விலக்கி நாம் பெறவேணும்' என்றுதான் செய்கிறுயன்றே. அவனைப் பெறவோ? போனநெஞ்சைப் பெறவோ? எங்களாற்றாமையாலே அழப்பெறுேமோ? [நீநடுவே] - அல்லாதவற்றுக்கு உள்ளது அமையாதோ உனக்கு? அவனையொழிந்த நம்மில் நாம் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிடுகையொழிய பாத்யபாதகபாவமுண்டோ ? நலிகைக்கு ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [வேற்றுேர்வகையில் கொடிதாய்] - வேற்றுேருண்டு - ஶத்ருக்கள்; வகையுண்டு - அவர்கள் நலியும் ப்ரகாரம். அதிலுங் கொடிதாக நலியாநின்றுய். ஶத்ருக்களாகிலும், நோவுபட்டாரை 'ஐயோ!' என்னவன்றே அடுப்பது; [எனையூழிமாற்றுண்மைநிற்றியோ] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஶாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? ராவணாதிகள், பிரித்துஇத்தனை, கூப்பிடப் பொறுத்தார்கள்; நீர்மையுடையார், "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:" (ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:) என்று கண்ணநீரை விழவிட்டார்கள்; நீர்மையுடையார் படியும் கண்டிலோம், ஶத்ருக்கள்படியும் கண்டிலோம், உன்னது வ்யாவ்ருத்தமாயிருந்ததீ ! [வாழி] - காதுகரை 'உடன்பிறந்தீர்' என்னுமாபோலே. [கனையிருளே] - செறிந்தஇருளே யென்னுதல், கனையிருள்- கனைத்துக் கொண்டு செருக்கி

வோம்' என்கையாலே கூப்பிடுகைக்கு ப்ரயோஜநம் அழுகையென்று தோற்றுகிறது. ஓருப்ரயோஜந மென்றதின் விவரணம் - அவனைப்பெறவோ இத்யாதி. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந் தோற்றேம், எம்ஆற்றுமைசொல்லி அழுவோமை இத்யந்வயம் ஹ்ருதிஸ்திதாயோக்தம் - அழப்பெறேமோ என்றது. ஆற்றுமையாலே அழுகைக்கும் யோக்யதையில்லையோ? என்றபடி. அல்லாதவற்றுக்கு இத்யாதி - தன்னுேடு ஸமது:கிகளானவற்றின்படியு மன்றிக்கே, உதாஸீநர்படியு மன்றிக்கே, உபயவிலக்ஷணமான ஆகாரம் உனக்கு உண்டாவதேயென்று - நீயின் தாத்பர்யம். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனையொழிந்த இத்யாதி. நம்மில்நாம் - உனக்கும் இதுவேயிறே அடுப்பதென்று கருத்து. 'நடுவே' என்றஇதுக்கு - எங்கள்மத்யத்திலே யென்று பொருள்; இல்லையாகில், இந்தயோஜனைக்கு ஶப்தஸ்வாரஸ்யஞ் சொல்ல வழியில்லையிறே. அவதாரிகையிலே, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்கவென்று ஶப்தார்த்தம் சொன்ன ப்ராயமிறே. 'நடுவே' என்றதின் தாத்பர்யம் - நலிகைக்கு இத்யாதி. நலிகைக்குஎன்கிறது - இவ்வளவுக்கும் ஆர்த்திகார்த்தம். வேற்றேர் - ஹிம்ஸகா:. வகை - தேஷாம்பேத:. அதிலும்கொடிதாக நலிகிறதென்? என்ன, அதினுடைய க்ரௌர்யத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறுர் - ஶத்ருக்களாகிலும் என்று தொடங்கி. நோவுபட்டாரை - கச்சாநுஜாநாமியிலே தாத்பர்யம். எனை - அநேகம். 'வேற்றுேர்வகை' இதி - ஸஹ்ய ஹிம்ஸகஸ்வபாவ நிர்ஹேதுகஹிம்ஸகஸ்வபாவஹேதுபாவித்தாயோ; தஸ்மாத் உபயவிலக்ஷண ஹேதுபூயிஷ்டமஶேஷவிருத்தாயதாஜ்ஞாம் - ராவணுதிகள் இத்யாதி. நீர்மையுடையார் - நீர்மையுடைய ஶத்ருக்க ளென்றபடி. பலிதம் - நீர்மையுடையார்படியும் இத்யாதி. ஶத்ருக்கள் - நீர்மையில்லாத ஶத்ருக்கள். 'வேற்றுேர்வகையிற் கொடிதா யெனையூழிநிற்றி' இதி உக்திவ்யாக்யாநம் 'வாழி' இதி - ஆஶீர்வாதஸ்யாபூர்வாஜ்ஞாம் - வாதுகரை இதி. உடன்பிறந்தீர் - 'தமைபிறக்குமோ'என்னும் நகையாலே சொல்லும் வார்த்தை. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றேமாயிருக்க எம்ஆற்றுமை சொல்லியென்று அந்வயம். கனவிருளென்னுதல், கனையிருளென்னுதல்-செறிந்தவிருள் இதி. கனஶப்தோ யதாகாரவாசீ ஶப்தகாரவாசீ காரஶ்சாபி ததா இதி ஸ்மிருதி:." கனைத்துக்கொண்டு - கோபித்துக்கொண்டு. யோஜநாந்தரம் -

வருகிற இருளே யென்னுதல். அன்றியே, ப்ரகரணத்தோடே சேர்ந்த பொருளாவது- தமஸ்ஸென்று ஒரு பதார்த்தமாய், 'அதுதான் ஒளிமழுங்கி அடங்கியிருக்கை ஸ்வபாவம்' என்று அறியாதே, அபிமதவிஶ்லேஷத்தாலே ஒளிமழுங்கி வாய்விட்டுக் கூப்பிடவும்மாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு, 'உன்இழவு கனத்திருந்ததீ!' என்கிறாள். வகுத்தவிஷயத்திலே நாமெல்லாம் நெஞ்சிழந்து கூப்பிடாநிற்க, நீ உன்ஆற்றாமையைக் காட்டி நலியா நின்றாய்; உன் அவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்திடுக என்கிறாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க்கழியே! போய்
மருளுற்றிராப்பகல் துஞ்சிலும்நீதுஞ்சாயால்
உருளுஞ்சகடம் உதைத்தபெருமானார்
அருளின்பெருநசையால் ஆழாந்துநொந்தாயே

ஆ.—(இருளின்.) இருளின் திணிவண்ண மாநீர்க்கழியே! போய்அறிவழிந்து இராப்பகல் முடியிலும் நீ உறங்குகிறிலை; நீயும் என்னைப்போலே உருளுஞ் சகட முதைத்த பெருமானாரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையிலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே ஆழாந்து நொந்தாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இருளாலே ஜலஸத்தலவிபாக மறியாதே ஒருகழியிலே சென்று 'நீயும் என்னைப்போலே எம்பெருமான்பக்கல் நசையாலே தரைப்பட்டு நொந்தாயாகாதே' என்கிறாள்.

[இருளென்று தொடங்கி] - இருள்செறிந்தாற்போலே யிருக்கிற பெருநீரையுடைய கழியே! மிகவும் அறிவுகெட்டுக் காலம் முடியிலும் நீ முடிகிறிலை. [உருளுஞ் சகடமென்று மேலுக்கு] – அஸுராவேசத்தாலே உருளுகிற சகடத்தை உதைத்த உப

அன்றியே இத்யாதி. உன்ஆற்றமையைக் காட்டி நலியாநின்றாய்-உன்ஆற்றாமையைக்காட்டி ஶத்ருக்களைக்காட்டிலும் நலியாநின்றா யென்றபடி. இந்தயோஜனையில், 'நடுவே' என்கிறது - நாரைமுதலானவற்றின் நடுவே யென்றபடி. அதாவது - நாரைமுதலானவை தங்கள் வ்யஸநத்தைக்காட்டி என்னைப் பிரியாநிற்க, நீயும் அவைபோலே உன்னுடைய வ்யஸநத்தைக் காட்டிப் பிரிக்கக்கடவையோ? என்றபடி. 'நீநடுவே' என்றது - எங்களாற்றாமையைக்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருந்ததீ! உன்ஆற்றாமை யென்றபடி யென்னவுமாம். இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு. 'கனையிருள்' என்றது - நியதஸ்வபாவ மென்று அறியாதே, 'பகவத்விஶ்லேஷத்தாலே ஒளிமழுங்கியிருக்கிறது' என்றிருக்கிறா ளென்று கருத்து. அடங்கியிருக்கை - வெளிப்புறப்படாம லிருக்கை. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சம் தோற்றோமென்று அந்வயத்திலே அர்த்தம்-வகுத்தவிஷயத்திலே என்று தொடங்கி. இந்தயோஜனைக்கு, வேற்றோர்வகை இத்யாதிக்கு - உன்ஆற்றாமையைக்காட்டி ஶத்ருக்கள் நலியும் ப்ரகாரத்திலும் அதிகமாக நலிகிறாயென்று கண்டுகொள்வது. 'எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்றியோ' என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லை; 'வாழி' என்றதுக்கு - ஸ்வாரஸ்ய முண்டு. முந்தினயோஜனையில், 'கொடிதாயெனையூழிமாற்றாண்மைநிற்றி' இத்யாதி ஸ்வாரஸ்ய முண்டு. கனையிருளே, எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றோம்; எம்ஆற்றாமைசொல்லி யழுவோமை நீநடுவே வேற்றோர்வகையில் கொடிதாய் எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்றியோ? வாழியென்று அந்வயம். (எ)

காரத்தாலே சேதநரையெல்லாம் அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணன் அவ்வாபத்தை நீக்கினாற் போலே இவ்வாபத்துக்கும் உதவுமென்னும் பெருநசையாலே முடியாதே ஆழவிழுந்து நோவுபட்டாயே!

ப.—அநந்தரம், 'அவன்காருணிகத்வத்திலே நசைபண்ணி ஆழங்காற்பட்டாயோ?' என்று கழியைப் பார்த்துக் கலங்கி உரைக்கிறாள்.

இருளின் - இருளினுடைய, திணிவண்ணம்-செறிந்த நிறத்தையுடைத்தான, மா - பெரிய, நீர் - நீரையுடைய, கழியே - கழியே! போய் - மிகவும், மருளுற்று - அறிவு கெட்டு, இராப்பகல் - அஹோராத்ரரூபமான காலமும், துஞ்சிலும் - முடியிலும், நீ - நீ துஞ்சாய் - உறங்குகிறிலை; ஆல் - ஆதலால், உருளும் - உருளுதலையுடைத்தான, சகடம்-சகடத்தை, உதைத்த - (திருவடிகளாலே) உதைத்த, பெருமானார் - பெரியவருடைய, அருளின் - க்ருபாகுணத்திலுண்டான, பெருநசையால் - பெரிய ஆசையாலே, ஆழாந்து-ஆழங்காற்பட்டு, நொந்தாயே - நொந்தாயோ? மாநீ ரென்றது - கறுத்தநீ ரென்றுமாம். இத்தால் - ஜலப்ரக்ருதிகளும் அவன்க்ருபாகுணத்திலே அகப்பட்டால் கால்தாழ்வ ரென்று கருத்து.

தி.—எட்டாம்பாட்டில், இருளாலே ஜலஸ்த்தலவிபாக மறியாதே ஒருகழியிலே சென்று 'நீயும் என்னைப்போலே அவன்பக்கல் நசையாலே தரைப்பட்டு நொந்தாயாகாதே' என்கிறாள்.

[இருளின் இத்யாதி] - இருள் செறிந்தாற்போலே யிருக்கிற பெருநீரையுடைய கழியே! [போய்மருளுற்று] - மிகவும் அறிவுகெட்டு; உள்ளுள்ளவையெல்லாங் கலங்கி; மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அவ்வளவெல்லாங் கலங்கினார்க்குப் போலியாயிருக்கை. [இராப்பகல் இத்யாதி] - காலதத்வம் முடியிலும் நீ உறங்குகிறிலை. [உருளும் சகட முதைத்த] - ரக்ஷையாக வைத்த சகடம், அஸுராவேசத்தாலே மத்யராத்ரத்திலே ஊர்ந்துவந்து மேல்விழ ஸ்தந்யார்த்தியாய் அழுகிறபோதைத் திருவடிகளுக்கு இலக்காய், அது துகள்ளாம்படி பண்ணின. [பெருமானார்] - அத்தையழியச்செய்து ஜகத்துக்கு ஒரு மேஷியைத் தந்தவன். [அருளின்பெருநசையால்] - அவ்வாபத்துக்கு உதவினாற்போலே இப்போதும் உதவுமென்னும் நசையாலே. அருள் ஸாவதியாகிலிறே நசையும் ஸாவதியாவது. தாய்க்கு உதவினவன் ப்ரணயிநிக்கு உதவானோ? என்னும் நசையாலே. [ஆழாந்துநொந்தாயே] - அறவிழிந்து நோவுபடுகிறாயே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவ்விருளுக்கு இறுய்த்து அங்கேஇங்கே ஸஞ்சரியா நிற்க,இருள் செறிந்தாற்போலே யிருப்பதோரு கழியிலே சென்று இழிந்தாள்; அது மடலேடுப்பாரைப்போலே கெட்டோடாநிற்குமே; பாவியேன், சகடாஸுரநிரஸநம் பண்ணின அச்செயலிலே நீயும் அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

எட்டாம்பாட்டு - இருளின் இத்யாதி. இருளுக்கு அநந்தரம் கழியைச் சொன்னதுக்குச் சேர்த்தியேது? என்ன, அவ்விருளுக்கு இத்யாதி. இறுய்த்து-பின்வாங்கி.

[இருளின்திணிவண்ணம்] - அச்சமான இருள். வெளிறுன இருளன்றிக்கே, இருளின் புறவிதழை வாங்கி வயிரத்தைச் சேரப்பிடித்தாற்போலே யிராநின்றது. இருளின்திணிபோலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடைத்தாய்ப் பெருநீரையு முடைத்தான கழியே! [போய்மருளுற்று] - மிகவும் அறிவுகேட்டு. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றார் அறிவுகேட்டுக் கும் அவ்வருகேயா யிராநின்றதீ! உன்அறிவுகேடு! [இராப்பகல் இத்யாதி] - காலத்துக்கு ஓரெல்லை காணிலும் உன் ஆற்றாமைக்கு ஓரெல்லை காண்கிறிலோம். [உருளும்சகடமுதைத்த]-காவலாகவைத்த சகடந்தானே அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்துவர, தாயுங் கூட உதவாத ஸமயத்திலே முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே முடித்து, 'ஜகத்துக்கு ரக்ஷையைத்தந்த உபகாரகன் ப்ரணயிநிக்கு உதவானோ?' என்னும் நசையாலே [அருளின்பெருநசையால்] - அருளின்கனத்துக்குத் தக்கபடியிறே நசையின் கனம் இருப்பது. [ஆழாந்துநொந்தாயே] - தரைப்பட்டு நோவுபட்டாயாகாதே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நொந்தாராக்காதல்நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த
நந்தாவிளக்கமே! நீயுமளியத்தாய்
செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாயெம்பெருமான்
அந்தாமத்தண்துழாய் ஆசையால்வேவாயே.

ஆ.—(நொந்தாரா.) நந்தாவிளக்கே! இப்பாடு படுகைக்கு ஈடன்றியே யிருந்த நீயும் என்னைப்போலே, காலதத்வமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் ஆராத காதல்

'திணி' என்றதுக்கு ஸாவம்-அச்சமான இத்யாதி. வெளிறனஇருளன்றிக்கே - வெளிறு-அஸாரம். புறவிதழ் - பஹிர்தளம். ஸப்தார்த்தம் - இருளின் இத்யாதி. திணிபோலே - வயிரம்போலே. போய் - மிகவும். "வார்தல் போத லொழுக லிவை நெடுமையாகும்" என்னக்கடவதிறே. 'மிகவும்' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - மயர்வற இத்யாதி. இராப்பகல் என்று காலாவயவங்களைச் சொன்னது - காலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். காலத்துக்கு இதி - "அநாதிர்பகவாந்காலோநாந்தோஸ்யத்விஜவித்யதே" இதி. அஹோராத்ரதவஸ்யகாலஸ்ய த்யுபடேஃ. துஞ்சிலும்-முடியிலும். தனக்கு திவாராத்ரவிபாக மற்றிருக்கையாலும்,'காலமாகில் திவாராத்ரவிபாக விபக்தமாயே யிருக்கும்' என்றிருக்கையாலும், 'காலம் நஶித்தது' என்றிருக்கிறான். துஞ்சாயால் - உறங்குகிறிலை. ஆற்றாமையால் வரும் ஜாகரத்துக்குக் காலம் வேண்டாவாகாதே. அதவா, "அநாதிர்பகவாநந்தஃ" என்கிறபடியே அநந்தமான காலம் அவன் விஷயமாக மருளுற்று, ஆற்றாமையாலே முடிந்து பிழைத்திருக்கவும், என்னைப்போலே "ஜீவநு ஹத்ராணிபஶ்யதி" என்று நசையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கவும் பெற்றாயில்லை யென்றபடி. காவல் - ரக்ஷை. ஊருளும் - ஊர்ந்துவரும். தாழ்த்து-விளம்பித்து. "விக்ஷேபசரணாவஸ்ரம்ஸயந்ஸ்த்ரீஸ்தநார்த்தீ ரோரோத ஹ" இதி ஸ்ம்ருதிந்யாயாத - முலைவரவு இத்யாதி. உதைத்த - முறித்த. கழி, ஸ்த்ரீயாகையாலே ப்ரணயிநிக்குஉவதானோஎன்றது. நசைக்குப் பெருமையேது? என்ன, அருளின் இத்யாதி. ஆழாந்து-தரைப்பட்டு. (அ)

நோயானது உன்னுடைய மெல்லாவியை உள்ளுலர்த்த, செந்தாமரைத்தடங்கண் செங் கனிவாய் எம்பெருமான் அந்தாமத் தண்துழாயினுள்ளே ஆசையாகிற மஹாக்நியாலே வேவாநின்ருயாகாதே யென்கிருள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆற்ருமையாலே தன் மாளிகையிலே புகுந்து அங்கே எரிகிற விளக்கைக்கண்டு, பகவத் விஶ்லேஷத்தாலே வெதும்புகிறதாகக் கொண்டு, 'என்னைப்போலே நீயும் இங்ஙனே பட்டாயாகாதே' என்கிருள்.

[நொந்தாரா என்று தொடங்கி] - விடாதே நலிகிற ப்ரேமவ்யாதி, பகவத் துஃக்நுஸந்தாநத்தாலே நைந்திருக்கிற ஆத்மாவை உள்ளுள்ள பசையெல்லாம் அறும் படி உலர்த்த, விச்சேதியாதே உருவச்செல்லுகிற விளக்கே! நானேயன்றிக்கே நீயும், [அளியத்தாய்] - அருமந்த நீ. [செந்தாமரைத் தடங்கணென்று மேலுக்கு] - அப்போ தலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்போலேயாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருக்கண்களாலே நோக் குகை பூர்வகமாக ஸாந்த்வநம் பண்ணித் திருத்தோளில் தோள்மாலையை வாங்கித் தோளி லேயிட்டு அவன் பண்ணும் ப்ரஸாதத்தை நினைத்து அதில் ஆசையாலே பரிதபிக்கிருயே.

ப.—அநந்தரம், 'கமநீய விக்ரஹனுனவனுடைய போக்யதா விஷயமான ஆசையாலே வெதும்புகிருயோ?' என்று ஒரு விளக்கை உரைக்கிருள்.

நந்தா விளக்கமே - ஒன்ருய் வீவற்ற விளக்கே! அளியத்தாய் - இப்படி வில க்ஷணமான, நீயும் - நீயும், நொந்தாரா - ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தேயும் ஈடுபடுத்துகிறதால் வயிறுநிறையாத, காதல் நோய் - காதலாகிற நோயானது, மெல்லாவி - (உன்மேனி போலே) மெல்லிதான ப்ராணனையும், உள் உலர்த்த - உள்ளே உலர்த்தும்படியாக, செம் தாமரை - சிவந்த தாமரைபோன்ற, தட - பெரிய, கண் - கண்களையும், செம் கனி - சிவந்த கனிபோன்ற, வாய் - வாயையுமுடையனுன, எம்பெருமான் — என்ஸ்வாமியானவ னுடைய, அம் - அழகிய, தண்துழாய்த்தாமம் - திருத்துழாய் மாலையி லுண்டான, ஆசையால் - ஆசையாலே, வேவாயே - பரிதபிக்கிருயோ? அளியத்தாயென்று - 'அரு மந்த' என்னுமாபோலே, நன்மையைக் காட்டுகிறது. இத்தால் — அவன் வடிவழகில் ஆசை தேஜஸ்விகளேயும் பரிதபிக்கு மென்கை.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஆற்ருமையாலே தன் மாளிகையிலே புகுந்து அங்கே எரிகிற விளக்கைக் கண்டு, பகவத்விஶ்லேஷத்தாலே வெதும்புகிறதாகக்கொண்டு 'நீயும் நான்பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிருள்.

[நொந்தாராக்காதல் இத்யாதி] - இடைவிடாதே உருவநலிகிற ப்ரேமவ்யாதி. ப்ரேமவ்யாதிக்கு உள்ளதொன்றிறே இது. [மெல்லாவி] - விளக்கின் ப்ரக்ருதியின் மார்த்தவம்போலே யிருக்கும் ஆத்மாவு மென்றிருக்கிருள். அதாகிறது - பகவத்குணநு பவத்தாலே நைந்திருக்கை. [உள் உலர்த்த] - தோற்புரையன்றிக்கே, உள்ளே குருத்து வற்ருக வற்றுவிக்க. [நந்தா விளக்கமே] - முடியவும்பெருதே உருவச் செல்லுகிற விளக்கே! அநுமாநஸித்தமான நஶ்வரத்வத்தை விஸ்மரித்தாள். [நீயும்] - லோகத் துக்குக் கண்காட்டியான நீயும். [அளியத்தாய்] - அருமந்த நீ பரார்த்தமான உடம் பிலே இந்நோவுபடுவதே! [செந்தாமரை இத்யாதி] - கண்ணுலே குளிரநோக்கி ஸ்மித பூர்வமாக ஸாந்த்வநம் பண்ணி, அந்த நோக்காலும் அந்த ஸ்மிதத்தாலுமாக என்னை

அநந்யார்ஹமாக்கினவனுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலையி லுண்டான ஆசையாலே. "ஸூஆாஶ்ரீநாவவூாஜ" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணின பிராட்டியை, தாம் வருமளவும் தரித்திருக்க, "வதிஸம்ஹாநிதாஸீதா" என்கிறபடியே - தோளின்மாலையை இவள்தோளிலே யிட்டுக் குளிரநோக்கி ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டாடினுற்போலே. [ஆசையால் வேவாயே] - ஆசையே நெருப்பாக வேகிருயே. உடம்பே இந்தநமாக வேகிருயே. "கஜூிநெவாஜூிவவூதெ" என்னக் கடவதிறே.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அக்கழிக்கு ஒருகரை காணமாட்டாதே மீண்டுவந்து படுக்கையிலே விழுந்தாள்; அங்கு எரிகிற விளக்கைக் கண்டாள்; அது 'உடம்பில் கை வைக்கவோண்ணுதபடி விரஹஜ்வரம் பற்றி எரியாநின்றது' என்று அத்தைப்பார்த்து நீயும் நோவுபட்டாயாகாதே யென்கிருள்.

[நொந்து இத்யாதி] - 'நோவ' என்று புக்கால், நொந்து தலைக்கட்டக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற ப்ரேமவ்யாதியானது, தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படி ம்ருதுவாயிருக்கிற ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றுக உலர்த்த. [மெல்லாவி] - பகவத்குணுநுபவத்தாலே நைந்திருக்கை காற்றுப்படப் பொறுதிருக்கை. [நந்தாவிளக்கமே] - ஜ்வாலாபேதாநுமாநம் இருந்து பார்க்கிருளன்றே. ஸந்தாநவிச்சேதமின்றிக்கே உருவ நோவுபடுகிருயாகாதே. [நீயும் அளியத்தாய்]-நாட்டேக்குக் கண்காட்டியான நீ படும்பாடே இது! [அளியத்தாய்]- அருமந்த நீ பரார்த்தமான உடம்பிலே உனக்கு நோவுவருவதே? [செந்தாமரை இத்யாதி] - "வதிஸம்ஹாநிதாஸீதாஹஂஸ்ரீாஶ்ரீவிநெதக்ஷணா" (பதிஸம்மாநிதா ஸீதா

ஒன்பதாம்பாட்டு - நொந்தாரா இத்யாதி. கழியைச்சொன்ன அநந்தரம் விளக்கைச் சொன்னதுக்கு ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, அக்கழிக்கு இத்யாதி. அக்கழிக்கு ஒரு கரை காணமாட்டாதே உதிவாடிாஃ. தக்ஷாஃவெஸூவாஶ்ரீஂ ஊஷாஃஹஜூகாஸதீதியூகிஃ.

'ஆரா' என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்-நோவவென்றுபுக்கால்நொந்துதலைக்கட்டக் கடவதன்றிக்கே என்றது. உள்-குருத்துவற்றுக. ஆத்மாவுக்கு மார்தவமேது? என்ன, பகவத்குண இத்யாதி. "தொட்டார்மேலே தோஷம்" இத்யாதியின் விவரணம் - காற்றுப்பட இத்யாதி. நந்தாவிளக்கு - விச்சேதமில்லாத விளக்கென்று ஶப்தார்த்தம். நந்துதல் - சிந்துதல். ஜ்வாலாபேதாநுமாநத்தாலே நாஶஸம்பாவிதமாயிருக்க, 'நந்தாவிளக்கம்' என்கிறதென்? என்ன, ஜ்வாலாபேத இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.ஸந்தாநவிச்சேதமின்றிக்கேஇருக்கையாலேஉருவநோவுபட்டாயாகாதேஎன்கிருளென்று கூட்டுவது; ப்ரமித்துச்சொல்லுகிருளென்று கருத்து 'நந்தா' என்ற இதுக்கு - முடிந்துபிழைக்கப்பெற்றிலையேயென்று ஹாவம். அந்தஸந்தாநம் ஏகாத்மாதிஷ்டிதமென்று தாத்பர்யம். எப்போதுமொக்க உனக்கு இப்படிஇற்றிற்றெரிகையே ஸ்வபாவமாம்படி விளைவதேயென்றபடி. ஜ்வாலாபேதாநுமாந மாவது-ஜெயூஃக்ஷணவாஶ்ரீவாவத்தி-ஃநீஜாஶா,வூதிக்ஷணஃதத்தி விநாஶவதீ, கஃதஃ, வதூூவயவஸஂயொமஜநூவத்தூவயவவிநாஶிதாக, வூயஃவாஶ்ரீக்ஷணஜாஶாவசு என்றது. அளியத்தாய் நீயுமென்றுஅந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தம்-நாட்டேக்குஇத்யாதி. கண்காட்டியான - கண்ணுக்கு விஷயங்களைக் காட்டுகிற. "அளியத்தாய்" என்று முழுச்சொல்லாய், அருமந்த நீ யென்றபடி. அதாவது - எல்லாராலும் க்ருபை பண்ணத்தக்க நீ யென்றபடி. "அளியத்தாய்" என்றத்தை "வேவாயே" என்றத்தோடே கூட்டி ஹாவம்-பரார்த்தமான இத்யாதி. உத்தரார்த்தமாத்ரத்துக்கு ஹாவம்-வதிஸம்ஹாநிதா இத்யாதி. யத்வா, "அந்தாமத் தண்டுழாய்"

பர்த்தாரமஸிதேக்ஷண) என்ற பேறு பெறவேணும்' என்றத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [செந்தாமரைத் தடங்கண்] - முகத்தைப் பார்த்துக் குளிரநோக்கினபோதைத் திருக்கண்களில் செவ்வி சொல்லுகிறது. [செங்கனிவாய்] - இன்சொல் சொல்லுகிறபோதைத் திருவதரத்தில்பழுப்பைச் சொல்லுகிறது. [எம்பெருமான் இத்யாதி] - 'நோக்காலும் ஸ்மிதத்தாலும் என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலை பெறவேணும்' என்னும் ஆசையாலே. [வேவாயே] - உக்கக்காலுக்கு உளையக்கடவ உன்னுடம்பே நெருப்பாக வேகிறுயாகாதே. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த
ஓவாதிராப்பகல் உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்
மாவாய்பிளந்து மருதிடைபோய் மண்ணளந்த
மூவாமுதல்வா! இனியெம்மைச்சோரேலே.

ஆ.—(வேவாரா.) அதாஹ்யமான என்னுடைய மெல்லாவி முடிந்தாலும் தவிராதே நின்று வேட்கைநோயானது தஹிக்கும்படி உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை ஓவாதே இராப்பகல் உன்பக்கலிலே விழுந்து கிடக்கும்படி பண்ணினாய்; இனி அடியேனைச் சோரவிடாதொழியவேணும் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி தன்னுடைய அவஸாதமெல்லாந் தீரும்படி வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த எம்பெருமானைக் குறித்து, இனி ஒருநாளும் என்னை விடாதொழியவேணு மென்று அவனை அர்த்திக்கிறார்.

[வேவாராவென்றுதொடங்கி] - சிலநாள் நலிந்து விடக்கடவதன்றிக்கே, மேன்மேலென மிகவும் நலியக்கடவதான விரஹவ்யஸநம் பாரமில்லாத ஆத்மாவை மிகவும் நோவுபடுத்த, நிரந்தரமாக உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக் கைவிட்டாய். [மாவாய்பிளந்துஎன்று மேலுக்கு] – கேஶியை நிரஸித்து, யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போய், திருவுலகளந்தருளி மஹாபலியால் வந்த ஆபத்தை இந்த்ரனுக்குப் போக்கியருளி ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே மீளவும் ஜகத்ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படுமாபோலே, என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி இம்மஹாவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து என்னை யுண்டாக்கினவனே!

என்றத்தைத்கடாக்ஷித்து ஸாவம்-வதி இத்யாதியாதல். ஸதீ ஜாநிதா என்றுய், தன் திருக்கழுத்தில் மாலையை வாங்கிச் சாத்த, அஸிதேக்ஷண என்கையாலே "அவளும் ஒருமாலையிட்டாள்போலே காணும்" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹித்தானிறே. அயோத்யாகாண்டே ஷோடஶ ஸர்கே வதி ஸம்ஶோபிதா ஸீதா ஹர்ஷஸிதேக்ஷணா । ஆஶாஸ்ய ந வராஜ ஶோபா நுவிதயுகே. " பழுப்பு - சிவப்பு. "செங்கனிவாய்" என்றதுக்கு ஸாவம்-இன்சொல் இத்யாதி. 'வேவாய்' என்றதுக்கு ஸாவம்-உக்கம் இத்யாதி. உக்கம் - விசிறி. கால் - காற்று: உளைகை - குன்றுகை. நந்தாவினக் கமே, அளியத்தாயான நீயும், செந்தாமரை இத்யாரப்ய, ஆசையால் - நொந்தாராக் காதல்நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த - வேவாயே இத்யந்வயஃ. உலர்த்திறே வேவது.. (க)

ப.—அநந்தரம், இவ்வார்த்தியைக் கண்டு ஸந்நிஹிதனான ஸர்வகாரணபூதனுள்ள ஈஶ்வரனை, நீ என்னை நழுவாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

வேவாரா - வேவித்து த்ருப்தமாகாத, வேட்கை நோய் - ஆசையாகிற நோயானது, மெல் ஆவி - (விரஹத்தாலே) பலஹீநமான ஆத்மாவை, உள் உலர்த்த - குருந்துவற்றாக வற்றுவிக்க, இராப்பகல் - இராப்பகல், ஓவாது - இடைவிடாதே, உன்னாலே - உன் ஸ்வபாவங்களிலே, வீழ்த்தொழிந்தாய் - தாழ்ந்து அகப்படும்படி பண்ணினவனாய், மா - (உன்னைக்கிட்டுவார்க்கு விரோதியான கேஶியாகிற) குதிரையின், வாய்-வாயை, பிளந்து - பிளந்து, மருது - (த்வந்த்வமான) மருது (முறியும்படி), இடை - நடுவே, போய் - போய் (அநந்யார்ஹமாம்படி), மண் - பூமியை, அளந்த - அளந்துகொண்டு, மூவா - அத்தாலே இளகிப்பதித்த, முதல்வா - ஸர்வகாரணபூதனே! இனி - இனி ஒருகாலமும், எம்மை - எங்களை, சோரேல் - நழுவ விடாதொழியவேணும். மூவா முதல்வா என்றது - நித்யயௌவநஸ்வபாவனான உத்பாதக னென்றுமாம். இத்தால் - தம்முடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கி ஸத்தையையுண்டாக்கினபடியை அநுஸந்தித்தாராயிற்று. இதில் ஏகாரம் - தேற்றம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் இவ்வவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி வந்து முகங்காட்ட, இனி ஒருநாளும் என்னைவிடாதொழியவேணு மென்கிறார்.

[வேவாராவேட்கைநோய்] - ஒருகால் வெந்து சமையக்கடவதன்றிக்கே, "க்ஷீணவாநிவ வஹ்நி:" என்கிறபடியே வெந்தஇடமே இந்தநமாக தஹியாநிற்கிற காதல். அளவில்லாத வேட்கைநோய். [மெல்லாவி] - பாத்தம்போராத ஆத்மாவை. அதாஹ்யமாயிருப்பது கேவலாக்நியாகிலிறே. [உள் உலர்த்த]-"ஶுஷ்கே கோடரவஹ்நிவத்" கோடரத்தில்பற்றின அக்நிபோலே குருத்துவற்றாக வற்றுவிக்க.[ஓவாது இராப்பகல்உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்] - வேவாராவேட்கைநோயாகைக்கு அடியிருக்கிறபடி. இடைவிடாதே ஸர்வகாலமும் உன் குணங்களைக் காட்டி என்னை உன்பக்கலிலே விழவிட்டு நீ கடக்க நின்றாய். விழவிட்டுக்கொண்டா யென்னவுமாம். [மாவாய் இத்யாதி] - கேஶியை நிரஸித்து யமளார்ஜுநங்கள் நடுவே போய் அவ்வாபத்தைத் தப்பி, மஹாபலியால் வந்த ஆபத்தை இந்த்ரனுக்குப்போக்கி, ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஜகத்ரக்ஷணங்களைப் பண்ணினவனே! மூவாதொழிகையாவது - இளகிவருகை. அதாகிறது - ஒன்றுஞ்செய்யாதானாய் ரக்ஷணத்தே ஒருப்படுகை. இத்தாற் சொல்லிற்றாயிற்று-அப்படியே என்னுடைய விரோதிகளைப் போக்கி இம்மஹாவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து என்னையுண்டாக்கினவனே! என்கிறார். [இனி எம்மைச் சோரேலே] - இதுக்குமுன் நீ போய்நின்று பட்டது போரும், இனி என்னை விடாதொழிய வேணுமென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவளவஸாதமெல்லாம் தீர வந்துஸம்ஶ்லேஷித்த எம்பெருமானைக்குறித்து, 'இனி ஒருநாளும் என்னை விடாதொழியவேணும்' என்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு - வேவாரா இத்யாதி. 'இனியெம்மைச்சோரேலே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவளவஸாதம் இத்யாதி.

[வேவாராவேட்கைநோய்] - 'வேவ' என்று தொடங்கினுல், ஒருகால் வெந்து தலைக்கட்டமாட்டாதாயிற்று. அல்லாதவைபோலன்றிக்கே, ப்ரேமவ்யாதிக்கு உள்ள தோன்றுயிற்று இதுதான். [மெல்லாவி] - ஶரீரத்திலுண்டான ஸௌகுமார்யம், ஆத்மா விலுமுண்டாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உள்ளுலர்த்த] - "கூடோக்நிரிவபாதபம்" (கூடோக்நிரிவபாதபம்) என்கிறபடியே, உள்ளேபிடித்துப் புறம்பே வர வேவாநின்றதாயிற்று. அதாஹ்மாயிருப்பது கேவலாக்நியாகிலிறே. "மஹதாஜ்வலதாநித்யமக்நிநோவாக்நிபர்வதஃ" (மஹதாஜ்வலதாநித்யமக்நிநோவாக்நிபர்வதஃ)என்று வெந்தவிடமே விறகாக வேவாநின்றது. [ஓவாது இராப்பகல்] - வேவாராவேட்கைநோய்போலே இராப்பகல் ஓவாதொழிகிறபடி. [உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்] - அகப்பட்டார்க்கு மீளவொண்ணுத உன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டாய் என்னுதல்; [உன்பாலே வீழ்த்து] - உன் பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டு. [ஒழிந்தாய்] - முகங்காட்டாதே கடக்கநின்று யென்னுதல். [மாவாய் இத்யாதி] - கேஶிவாயை அநாயாஸேந கிழித்து; யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போய், மஹாபலி அபஹரித்துக்கொண்ட பூமியை எல்லைநடந்து மீட்டுக்

வேவஎன்றுதொடங்கினுல் - தஹிக்கவென்று தொடங்கினு லென்றபடி. லோகத்தில் தஹித்துத் தலைக்கட்டவில்லையோ ? என்ன, அல்லாதவை இத்யாதி; அல்லாதவை சரீராந்தமாகையாலே முடியும், இது ஆத்மாந்தமாகையாலே முடியா தென்றபடி. இதுதான் - வெந்து தலைக்கட்டாமைதான். மென்மை சரீரத்துக்கன்றே உள்ளதென்ன, சரீரத்திலுண்டானஇத்யாதி. அதாவது-ப்ரேமவ்யாதிக்கு தாஹ்யமாமிடத்தில் பாத்தம்போராத மார்த்தவம் இவள தென்றபடி. இது இருபத்து நாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். ஆத்மாவுக்கு மார்த்தவம்-பகவத்ப்ராவண்யப்ரயுக்தம். புறம்புஉலர்த்தியன்றேஉள்உலர்த்தவேணும், முதலிலே உள்ளுலர்த்த என்பானென்? என்ன,-"கூடோக்நிஃ" இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே |ஶ்ருங்கிபேரபுரே பரதஃ - "ராமசிந்தாமயஶ்ஶோகோ தஸ்ய தஹாத்மநஃ" இத்யாதி. "ஸுதப்தமநஸ்தஸ்ய ஹ்ருதயே ஸந்தாபயதி ராகவஸ்ய | வநதாஹாபிஸந்தப்தம் கூடோக்நிரிவபாதபம்". "ஸுதஹேத்வாஸ்யம்"என்னுநிற்க, இதுகூடுமோ? என்ன, அதாஹ்யமாய்இத்யாதி. 'வேவாரா' என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-"மஹதா" இத்யாதி.ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சத்ரிம்ஶே ஸீதாம்ப்ரதி |மாருதிஃ -"ஸ தவாதர்ஶநாதார்யே ராகவஃ பரிதப்யதே | மஹதாஜ்வலதாநித்யமக்நிநேவாக்நிபர்வதஃ". 'ஹிமவத்பர்வதம்' என்றாற்போலே, 'அக்நி பர்வதம்'. என்றொரு பர்வதமுண்டு என்ற உடாலியை வ்யாவர்த்தித்து, அக்நிமயஃ பர்வதஃ என்று அபூதோபமா விவக்ஷிதேத்யபிப்ராயேணாஹ - வெந்தவிடமே இத்யாதி. அதாவது - அக்நிபர்வதம் அக்நியினுலே வேமாபோலே யென்றபடி. வேவாரா வேட்கைநோய்போலே இராப்பகலோவாதொழிகிறபடி இதி - "விரஹக்லேஶாதிஶயாஸக்ருத்ஸ்ரீவைஷ்ணவதீத்யுக்திஃ". ப்ரேமவ்யாதி அவிச்சிந்நமாக நலிகிறப்போலே,[ஊ]இராவும்பகலும் அவிச்சிந்நமாக நலிகிறதென்றிறே - வேவாரா வேட்கைநோய்போலே|[ஊ]இத்யாதி [ஊ]வாக்யத்துக்கு அர்த்தம்; இது 'ஓவாதிராப்பகலுன் பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்' : என்ற[ஊ]மூலத்துக்கு அநுகுணமாக யோஜிக்கப்போகாமையாலே, வேவாராவேட்கைநோய்போலே இத்யாதி[ஊ] வாக்யம் - கிஞ்சித்ஸந்திக்தம்; வேவாராவேட்கைநோய்போலே யென்ற வாக்யத்துக்கு - அவிச்சிந்நமாக நோய் வேவிக்கிறப்போலே என்னை இராப்பகலோவாதே உன்பக்கல் விழவிட்டுக்கொண்டாயென்று பொருள்; உரையிலே, 'இராப்பகல்இடைவிடாதே உன் ஸ்வபாவங்களிலே தாழ்ந்து அகப்படும்படி பண்ணினுய்'என்றிருக்கையாலே,என்று இப்படி மூலாநுகுணமாக யோஜிக்கில் ஸந்தேஹம்| பரிஹரிக்கலாம். முந்தின அர்த்தத்திலே, 'வீழ்த்தொழிந்தாய்'

கொண்டு,இப்படி உபகாரங்களைப் பண்ணி;பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாய்க் குறைப்பட்டு, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாயிருக்குமவனே! இப்படியெல்லாம் செய்யச்செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினவனே! [இனியெம்மைச்சோரேலே] - கேஶிதொடக்கமான விரோதிகளைப் போக்கினாற்போலே தம்விரோதியையும் போக்கி அவன் வந்து முகங்காட்டச் சொல்லுகிறாராதல்; தம்முடைய ஆபத்தின் கனத்தாலே 'வந்து முகங்காட்டும்' என்னும் விஶ்வாஸத்தாலே சொல்லுகிறாளாதல். [இனி] - “புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதுர:” (புத்த்வாகாலமதீதஞ்சமுமோஹபரமாதுர:) என்னுமாபோலே, முன்புள்ள காலம் இழந்ததாகிலும் இனிமேலுள்ள காலம் இவ்வஸ்துவைக் கைவிடாதொழியவேணும்; 'போனகாலத்தைமீட்கவொண்ணாது' என்று அதுக்கு ஶோகிக்கிறார். “ந மே து:கம் ப்ரியா தூரே” (நமேதுஃகம்ப்ரியாதூரே) - என்னுடைய ப்ரியையானவள் தூரத்திலே இருக்கிறாளென்று அதுக்கு ஶோகிக்கிறேனல்லேன்; அது ஒருபயணமெடுத்து விடத் தீரும். “ந மே து:கம் ஹ்ருதேதி வா” (நமேதுஃகம்ஹ்ருதேதிவா) - வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவுவந்ததென்று அதுக்கு ஶோகிக்கிறேனல்லேன்; அது அவன் தலையை அறுக்கத் தீரும். “ஏததேவாநுஶோசாமி” (ஏததேவாநுஶோசாமி) - இதுஒன்றுமே எனக்கு ஶோகநிமித்தம்: “வயோ(அ)ஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே” (வயோऽஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே) - போனபருவம் இப்பால் மீட்கவொண்ணாதிறே. (கo)

என்று - முழுச்சொல்லு. த்விதீயார்த்தத்தில், பிந்நபதம். ஒன்றுஞ்செய்யாதானாய்க் குறைப்பட்டு என்றது - 'மூவா' வின் தாத்பர்யம். மூவா - முடியாத; சோம்பாத என்னுதல். மூவுதல் - நஶித்தல். மூவாமை - நஶியாமை; நித்ய மென்றபடியாதல். 'முதல்வா' என்றதுக்கு ரக்ஷகனாக அர்த்தம்- இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே இத்யாதி. ஸ்ரஷ்டாவாக அர்த்தாந்தரம் - இப்படியெல்லாம் இத்யாதி. 'இனியெம்மைச்சோரேல்' என்றது - எந்த அவஸ்தையைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்ன, இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - கேஶி இத்யாதியாலும்,தம்முடைய இத்யாதியாலும். வந்து முகங்காட்டச்சொல்லுகிறா ரென்று - முந்தின அர்த்தம்; 'ஸமீபஸ்த்தனாயிருந்தே முகங்காட்டுகிறிலன், அவஶ்யம்முகங்காட்டும்' என்னும் விஶ்வாஸத்தாலே யென்று - இரண்டாமர்த்தம். “இனி” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் - புத்த்வா இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே மால்யவதி ராம: “ஶாரதீம் ரஜநீம் சைவ த்ருஷ்ட்வா ஜ்யோத்ஸ்நாநுலேபநாம் । காமவ்ருத்த: ஸுஹ்ருத் ஸ்ரீமான் நஷ்டார்த்த ஜநகாத்மஜாம் । புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதுர:.” 'முன்புள்ளகாலமிழந்ததாகிலும்' என்றத்தால் பலிதமாஹ - போனகாலத்தை இத்யாதி. அப்படி சோகித்த பேருண்டோ? என்ன, நமே இத்யாதி. யுத்தகாண்டே பஞ்சமே ஸமுத்ரதீரே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராம: - “ந மே து:கம் ப்ரியா தூரே ந மே து:கம் ஹ்ருதேதி வா । ஏததேவாநுஶோசாமி வயோ(அ)ஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே.” என்னுடைய ப்ரியையானவள் இத்யாதி- “வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே” என்று - போனபருவத்தை மீட்கையினுடைய துஶ்ஶகத்வஞ் சொல்லுகையாலே, கீழ்ச்சொன்னவற்றினுடைய ஸுஶகத்வம் த்யோதிதமிறே. மாவாய் இத்யாரப்ய, முதல்வா - வேவாரா இத்யாரப்ய, வீழ்த்தொழிந்தாய் - இனி எம்மைச்சோரேலே இத்யந்வய:. உள்உலர்த்த - உன்னை உலர்த்தும்படியாக. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

சோராதவெப்பொருட்கும் ஆதியாஞ்சோதிக்கே
ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்
ஓராயிரஞ்சொன்ன அவற்றுளிவைபத்தும்
சோரார்விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்திண்ணனவே.

ஆ.—(சோராத.) இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே முடியப்புகுகிற தம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வந்து தோற்றியருளின எம்பெருமானைக் கண்டு தாம் உஜ்ஜீவித்து, ஸ்வோஜ்ஜீவநத்தாலே எம்பெருமான் ஸர்வேஸ்வரத்வம் அவிகலமானபடியைக் கண்டு ப்ரீதராய், 'அடியேன் இவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வம் அவிகலமாகப் பெற்றேனாகாதே' என்று உகந்துகொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை அநுபவித்து, இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த எம்பெருமான்பக்கலுள்ள நிரவதிகமான ஆசையாலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை விடாதார் ஒருநாளும் எம்பெருமானைப் பிரியார்; இது நிஶ்சித மென்கிறார்.

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டிலே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெறுவார்; இது நிஶ்சித மென்கிறார்.

[சோராத என்று தொடங்கி] - ஆழ்வாரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அவரை உளராக்குகையாலே ஒன்றொழியாமே ஸகலபதார்த்தத்துக்கும் ஈஶ்வரனானவன் திருவடிகளிலே லோகத்தில் அந்யபரமான பதார்த்தங்களெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக ப்ரமிக்கைக் கீடான நிரவதிகபக்தியை யுடையரான ஆழ்வார். ஓராயிரம் — விலக்ஷணமா யிருக்கை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் பரமபதப்ராப்தி யென்று அருளிச்செய்கிறார்.

சோராத - ஒன்றுஞ் சோராதபடி, எப்பொருட்கும்-எல்லாப் பொருளுக்கும், ஆதியாம் - காரணபூதனான, சோதிக்கே - பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்தவாச்யனுக்கே, ஆராத - (ஒருகாலும்) த்ருப்திபிறவாத, காதல் - அபிநிவேஶத்தையுடைய, குருகூர்ச் சடகோபன்-ஆழ்வார், ஓர் ஆயிரம் - அத்விதீயமான ஆயிரமாக, சொன்ன அவற்றுள் — சொன்னவற்றுக்குள்ளே, இவை பத்தும் - (அதிப்ரேமப்ரகாசகமான) இவை பத்தையும், சோரார் — நழுவுதலில்லாதவர்கள், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, திண்ணனா - அறுதியாக, விடார்கண்டீர் - விடாதவர்கள்கிடீர். இது - கலிவிருத்தம்; நாலடித்தாழிசையுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் அப்யஸிப்பார் பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறுவர்; இது நிஶ்சிதம் என்கிறார்.

[சோராத இத்யாதி] - இப்படி இவரோடே கலந்து இவரை உளராக்குகையாலே ஒன்றொழியாதபடி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈஶ்வரனுமாய், சோதி - ஸுகமலர்த்தியும் தன்னதாம்படி யிருந்தான். இவரொருவரையுஞ் சோரவிட்டானாகில், ஸர்வ

ஸஷியாகமாட்டானே. [சோதிக்கே] - நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையனென்றுமாம். ஸர்வ ரக்ஷகத்வமும் நிலைநின்றது, வடிவழகும் புதுக்கணித்தது. ஆராத இத்யாதி] - லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு ப்ரமிக்கும்படியான நிரவதிகபக்தியையுடையவர். நிரூபகதர்மம் இவர்க்குக் காதலாயிற்று. தம்படி சொல்லிலும் தாமே சொல்லுமத்தனை. [ஓராயிரம்] - அபிநிவேசத்தோடே அருளிச் செய்த தானைபோலே விலக்ஷணமான ஆயிரம். [அவற்று ளிவை பத்துஞ் சோரார்] - அவற்றிலும் விலக்ஷணமான இவை பத்தையுஞ் சோராதவர்கள். [விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்] - எல்லாரும் இழந்து நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்க வேண்டும் தேசத்தை விட்டு, ஸகலரும் பகவல்லாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கும் தேசத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறுவர். கண்டீரென்று - கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறார். [திண்ணனவே]-ஸுநிஶ்சிதம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், கண்ணாலகண்டதெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து நோவுபடாதே, கண்டாரெல்லாம் பகவல்லாபத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் நாட்டிலே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[சோராத எப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதிக்கே] - இவ்வளவிலே வந்து இவரோடே கலந்து இவரை உளராக்குகையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈஶ்வரனுமாய்; இவரோடே வந்துகலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுமாயிருந்தான். இவர்க்கு வந்து முகங்காட்டுவதற்குமுன்பு ஸர்வேஶ்வரத்வமும் அழிந்ததுபோலே கிடந்தது; இவரொருத்தரையும் சோரக்கொடுக்கவே ஸர்வேஶ்வரத்வம் அழியுமிறே. இவரிழவு தீர வந்து முகங்காட்டினபின்பு எல்லாப்பொருட்கும் நிர்வாஹகனானான். [சோதிக்கே] - பேறிழவுகள் இவரதன்றிக்கே, 'தன்னது' என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றாநின்றது. "க்ருதக்ருத்ய:" (க்ருதக்ருத்ய:) என்னும்படியானான். [ஆராதகாதல்] - இத்திருவாய்மொழியால் சொல்லிற்றாயிற்று-கண்ணாலகண்ட பதார்த்தங்களுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே தம்மைப்போலே நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடும்படியான இவருடைய அபிநிவேசமாயிற்று. [காதல்குருகூர்ச்சடகோபன்] - காதலையிட்டாயிற்று இவரை நிரூபிப்பது. தம்படிசொல்லும்போதும் தாமே சொல்லவேணுமே.

நிகமம் - சோராத இத்யாதி. 'இவைபத்தும் சோரார் விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி கற்றார் இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை - "இனியெம்மைச்சோரேல்" என்கிறவிடத்தில் த்விதீயார்த்தாபிப்ராயேண. இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஆழ்வாருடைய ஹாவவ்ருத்தி யுண்டாமென்று தாத்பர்யம்.

சோராதஎப்பொருட்கும் - ஒன்றுக்குறையாத எல்லாப்பதார்த்தங்களுக்கும். ஆதியாம் - ஈஶ்வரனும். இவரொருத்தருக்கு முகங்காட்டாவிடில் ஸர்வேஶ்வரத்வம் அழியுமோ? என்ன, இவர்க்குவந்து இத்யாதி. அது எப்படி? என்ன, இவரொருத்தரையும் இத்யாதி. இவரோடேவந்து கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருந்தத்தால் பலிதமாஹ - பேறிழவுகள் இத்யாதி. அவன் அப்படியிருக்குமோ? என்ன, க்ருதக்ருத்ய இத்யாதி. ஸ்ரீஸங்க்ஷேபே "அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம் | க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ". 'ஆராத காதல்' என்று இப்போது எதுக்காகச் சொல்லுகிறார்? என்ன, இத்திருவாய்மொழியால் இத்யாதி. ஸ்வப்ரஶம்ஸை பண்ணலாமோ? என்ன, தம்படி இத்யாதி. இது - ஆராதவின் தாத்பர்யம். அவர்

[சொன்ன]-இக்காதலோடேயாயிற்று ஆயிரம் அருளிச்செய்தது. [அவற்றுளிவைபத்தும்]-அல்லாதவை ஒருதலையாக, இது ஒருதலையாம்படி அக்காதலை முக்தகண்டமாகச் சொன்ன திருவாய்மொழியாயிற்று இது. [இவைபத்தும் சோரார் விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்] - இங்கேயிருந்து, கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்குமவர்கள், இவ்விருப்பைவிட்டு, கண்ணால்கண்டாரடங்கலும் பகவல்லாபத்தாலே களிக்கும் நித்யவிபூதியை விடாதே நித்யாநுபவம்பண்ணப் பெறுவர்கள். கண்டீரென்று - கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறார். [திண்ணனவே] - இது ஸாபிப்ராயம். இவ்வருகே சிலரைப்பற்றிச் சொல்லிற்றோரர்த்தமாகிலிறே ஸம்சயவிபர்யயங்களுள்ளது, பகவத்ப்ரபாவத்தைப்பற்றிச் சொன்னதாகையாலே இதுதனக்கு எங்கேனும் ஶபதம்பண்ணலாம். முதற்பாட்டிலே தொடங்கி, நாரைதொடக்கமாக, அன்றில் கடல் காற்று மேகம் சந்த்ரன் இருள் கழி விளக்கு இப்பதார்த்தங்களைக் குறித்து அநுஶோசித்து மிகவுந்தளர்ந்தவளவிலே அவன் வந்து முகங்காட்ட 'இனி என்னைவிடாதொழிய வேணும்' என்று, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

ஹ்ருதிஸ்வபாவம்அவர்க்கே தெரியுமதொழிய,பிறர்க்குத்தெரியாதிறே; இவருடையஆகாரங்கள் ஓரிடத்திலும் காணாமையாலே யென்றபடி. ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரம் என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இக்காதலோடே இத்யாதி. "இவை" என்றதுக்கு பாவம் - அல்லாதவை இத்யாதி. சோரார் - விடாதவர்கள்; அநுஸந்திக்குமவர்க ளென்றபடி. அநுஸந்திக்குமவர்களாவது - அநுஸந்திக்க யோக்யரானவர்க ளென்றபடி. "விடார்" என்ன அமைந்திருக்க, 'கண்டீர்' என்றதின் தாத்பர்யம் - கையெடுத்துக்கூப்பிடுகிறார் என்றது. அப்யவஹித்தமாத்ரத்திலே இது கூடுமோ? என்ன, இவ்வருகே சிலரை இத்யாதி. சோராத இத்யாரப்ய, இவைபத்தும் சோரார் வைகுந்தம் விடார்கண்டீர்; இது திண்ணனவே இத்யந்வயః. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ:— [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வாயுந்திருமால்மறையநிற்க ஆற்றாமை
போய்விஞ்சிமிக்கபுலம்புதலாய்—ஆய
அறியாதவற்றோடணைந்தழுதமாறன்
செறிவாரைநோக்குந்தினிந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ.—(திண்ணன்வீடு.) இப்படி ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸஹேதுகமாக உபபாதிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்கு வந்த வ்யஸநாதிஶயத்தையும் மறக்கும்படி வந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தையும் அநுபவித்து விஸ்மிதராயுள்ள ஆழ்வார், 'இப்படி ப்ரீதராகைக்குக் காரணம் - எம்பெருமான் நிரதிஶய போக்யனாகையால்' என்றும், 'இந்தபோக்யதைக்கு ஹேது - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ வாத்ஸல்யப்ரமுகமான ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரனாகை' என்றும் இம்முகத்தாலே அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து அத்தை உபபாதிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்உக்தமான போக்யத்வத்தினுடைய நிரதிஶயத்வாபாதகமாய், "மாவாய்பிளந்து" என்று தொடங்கிக் கீழ் ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்யத்துக்கும் ஸ்வாமித்வத்துக்கும் ப்ரகாஶகமான மநுஷ்யத்வேபரத்வத்துக்கு உபபாதகமான அவதார தஶையிலும் அவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஸர்வப்ரகார ஸமாராத்யதையையும், ஆதிக்யஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான அர்ணவஶாயித்வத்தையும், அகடித கடநா ஸாமர்த்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வத்தையும், ஜகஜ்ஜந்மாதி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வதேவதா ஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸுலபனான ஈஶ்வரனுடைய போக்யத்வவர்த்தகமான உத்துங்கலலிதத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்.

இ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை மறக்கும்படி முகங்கொடுக்கையால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை அநுபவித்து, 'இதுக்குஅடி - அவனுடைய நிரதிஶய போக்யதை' என்றும், 'அதுக்குஅடி - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ வாத்ஸல்ய ப்ரமுக ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாகை; அதுக்குஅடி - ஸர்வேஶ்வரத்வம்' என்றும், இம்முகத்தாலே ப்ராஸங்கிகமாகப் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்தை உபபாதிக்கிறார். இதுவே, "சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதிக்கு" என்று ப்ரஸ்துதமான ஈஶ்வரத்வத்தைத் தெரியப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாராகவுமாம். 'இப்பரத்வம் முதல்திருவாய்மொழியிலே சொல்லிற்றன்றோ?' என்னில்; இவர்தாம் ஒருகால் அநுபவித்த குணத்தையே அபூர்வமாக அநுபவிக்கவல்ல அபிநிவேஶத்தையுடையவர்; அவனும் அநுபூத குணங்களையே அபூர்வமாக அநுபவிப்பிக்க வல்லன்; அதுவேயன்று: அங்கு - தாம் அநுபவித்தார்; இங்கு - பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். அங்கு - அந்வயத்தாலே உபபாதித்தார்; இங்கு- அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் உபபாதிக்கிறார். அங்கு - ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலே; இங்கு - இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிறந்த ஆற்றாமை பேச்சுக்கு நிலமன்றிறே; ‘கடல் வேதும்பினால் விளாவ நீரில்லை’ என்னுமாபோலே. ‘ஆற்றாமையோடே முடிந்துபோமித்தனை’ என்றிருந்தார்; அநந்தரம் அவன் வந்து முகங்காட்டினவாறே ஆற்றாமை புக்கவிடங் கண்டிலர்; ‘இதுக்கு அடி என்?’ என்று பார்த்து ஆராய்ந்தவாறே, இதரவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபத்தளவல்லாத விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருந்தது; பிரிந்தபோது தன்னையொழிய வேறொன்று தோற்றாதபடியாய், கலந்தபோதும் தன்னையொழிய மற்றொன்று தோற்றாதபடியான விஷயவைலக்ஷண்யமா யிருந்தது; ‘இதுக்கு அடி என்?’ என்று பார்த்தார், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாகையாலேயா யிருந்தது; ‘இதுதனக்கு அடி என்?’ என்று பார்த்தவாறே, ஸர்வேச்வரனாகையாலேயா யிருந்தது; “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்றால், “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றிறே தோற்றுவது; ஆக, இங்ஙனே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான ஈச்வரத்வத்தை அநுஸந்தித்து; அத்தை அருளிச்செய்கிறார். ‘கீழே ‘மூவாமுதல்வா’ என்று காரணத்வம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, ‘அந்தக்காரணத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்’ என்று பணிக்கும் பிள்ளான். முதல் திருவாய்மொழியிலுஞ் சொல்லிற்றில்லையோ ஈச்வரத்வம்? என்னில்; – ‘ஒருகால் சொன்னோம்’ என்று கைவாங்கியிருக்கவல்லரல்லர் இவர்; ஒருகால் சொல்லிற்றென்று கைவாங்கலாம் விஷயமன்று அது. இனித்தான் பகவத்விஷயத்தில் புநருக்தி, தோஷாய

திண்ணன்வீடு ப்ரவேசே, ‘கீழோடு இதுக்கு, ப்ராஸங்கிக ஸங்கதியும், ஸாக்ஷாத் ஸங்கதியு மென்று த்வேதா ஸங்கதி’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ப்ராஸங்கிக ஸங்கதி மாஹ - கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி - ப்ரஸ்துதமான ஈச்வரத்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்னுமளவும். கீழே “மூவாமுதல்வா” இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி:. ப்ராஸங்கிக: என்றதுக்கு ஹாவம் - ஈச்வரன் ஸாத்ம்ய போகப்ரதனாகையாலே, ‘முந்துறத் தன்னுடைய ஈச்வரத்வத்தை அநுபவிப்பித்துப் பின்னை ஊனில்வாழுயிரிலே தன்னை அநுபவிப்பிக்கிறானென்று. வேதும்பினால் - உஷ்ணமானால். இதுக்கடி - அவன் பிரிந்தபோது ‘முடிந்துபோமித்தனை’ என்றிருக்கையும், அவன் முகங்காட்டினால் ஆற்றாமை தெரியாமையுமாகிற இதுக்கு அடி யென்றபடி. கீழ் வாக்ய விவரணம் - பிரிந்தபோது இத்யாதி: இதுக்குஅடி - இந்த வைலக்ஷண்யத்துக்கு அடி. வைலக்ஷண்யத்துக்கு அடி குணங்க ளென்றது - “ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்” என்றத்தைப் பற்ற. இதுதனக்கு அடி - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகத்வத்துக்கு அடி. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வத்துக்கு அடி ஸர்வேச்வரத்வ மென்று தோற்றுமோ? என்ன, உயர்வற இத்யாதி. (‘ரூபௌதார்யகுணை:’) இத்யாதிகளாலே பெருமாள் குணங்களைச் சொல்லிக்கொடுவந்து, கீழ்சொன்ன குணங்களுக்கு ஹேதுவாக, “ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய” இத்யாதியாலே ஈச்வரத்வஞ் சொல்லிற்றிறே” என்று அருளிச்செய்வர். “ஈச்வரத்வத்தை யநுஸந்தித்து” என்ற அநந்தரம் - பராநர்த்தாஸஹிஷ்ணுவாகையாலே, தேவதாந்தரபரத்வ புத்தியாலே அநர்த்தப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ‘பகவத்பரத்வத்தை உபதேசிப்போம்’ என்று பார்த்து ‘அத்தை அருளிச்செய்கிறார்’ என்று சிலகூட்டி நிர்வஹிப்பது. ஸாக்ஷாத்ஸங்கதிமாஹ - கீழே மூவா இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயத்தாலும் பரிஹாரத்வயம் அருளிச்செய்து, த்ருதீயபரிஹார மாஹ - இனித்தான் இத்யாதி. “ப்ரஸம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரகாசே தத்வநிர்ணயே | ஹேதௌ ச விஷயே சைவ ந புநருக்திர் விதீயதே” என்றதில் பகவத்பரத்வ ப்ரதிஜ்ஞாபரமாகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை. ‘ஒருகால் சொன்னோமென்று’ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தையும்

வாகாது; ஒருகுணத்தையே எல்லாக்காலமும் அநுபவிக்கவல்லா ரோருவ ரிவர்; ஒரு குணந்தன்னையே 'இதுக்குமுன்புஅநுபவிப்பித்தது இக்குணம்'என்றுதோற்றுதபடி க்ஷணந் தோறும் புதுமை பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கவல்லானொருவன்அவன்; பயிலாநிற்கச்செய்தே யிறே பண்டுஇவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமேன்பது; ஆகையிறே, ஏகவிஷயமே நித்ய ப்ராப்யமாகிறது; இவர்தாமும்,* "எப்போழுதும் நாள் திங்களாண்டூழி யூழிதோறும் அப் பொழுதைக்கப்போழுது என்னாராவமுதம்" என்னாநின்றார். ஆனாலும், இதுக்கு வாசி யுண்டு; முதல்திருவாய்மொழியிலே - பரத்வஞ் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அது ஸ்வாநுபவ மாயிருக்கும்; அந்தப்பரத்வந்தன்னை எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி பிறர் நெஞ்சிலே படுத்துகிறாராகையால் பரோபதேசத்தாலே பரத்வாநுபவம் பண்ணுகிறார்; அங்கு - அந் வயமுகத்தாலே பரத்வஞ் சொன்னார்; அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரத்வஞ்சொல் லுகிறார் இங்கு; அங்கு - ஶ்ருதிச்சாயையாலே சொன்னார்; இங்கு - இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரி யையாலே சொல்லுகிறார்; அங்கு-பரத்வத்திலே பரத்வம்; இங்கு-அவதாரத்திலே பரத்வம்.

முதற்பாட்டு.

திண்ணன்வீடு முதல்முழுதுமாய்
எண்ணின்மீதியன் எம்பெருமான்
மண்ணும்விண்ணு மெல்லாமுடனுண்ட நங்
கண்ணன்கண்ணல்லது இல்லையோர்கண்ணே.

அடைவே விவரிக்கிறார் - ஒருகுணத்தையே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இந்த வாக்யத்வய மும் - அந்த வாக்யத்வயத்துக்கு விவரணமா யிருக்கச் செய்தே, அதிற் சொன்ன அர்த்த த்வயத்திலேயும் க்ரமேண ஹேதுபரமா யிருக்கிறது. யத்வா, உபதேஷ்ட்ருஸ்வபாவத்தாலும், உபதேஶ்யஸ்வபாவத்தாலும் அநுபாவ்யஸ்வபாவத்தாலும். அநுபவித்ருஸ்வபாவத்தாலும், அநு பாவயித்ருஸ்வபாவத்தாலும் புநருக்தி தோஷாய அன்று என்கிறார் - ஒருகால்சொன்னோம் என்று தொடங்கி க்ரமேண அஞ்சுவாக்யத்தாலே. அப்படி க்ஷணந்தோறும் புதியதா யிருக்குமோ? என்ன, பயிலாநிற்க இத்யாதி. பயிலா நிற்கச்செய்தே - பரிசயம்பண்ணாநிற்கச் செய்தே. பண்டு இத் யாதி - திருமொழி - (அ,௧,௯.) பண்டிவரைக் கண்டறிந்தது எவ்வூரிலே நா மென்கை. அவ்விஷயம் இவர்க்கும் அப்படி யிருக்குமோ? என்ன, இவர்தாமும் இத்யாதி. எப்போழுதும் இத்யாதி. எல்லா க்ஷணம், எல்லாநாள், எல்லாமாஸம், எல்லாவாண்டு, எவ்வகைப்பட்ட ஊழியூழிதோறுமான அவ் வோஅகாலங்களிலே எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவனே யென்கை. ஆக, கீழ் பௌநருக்த்யத்தை அப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்து, அநப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரிக் கிறார் - ஆனாலும் இத்யாதி. இதுக்கு - இத்திருவாய்மொழிக்கு. ஆனாலும் - ஈஶ்வரத்வஞ் சொன் னாலும். வாசியுண்டு - விசேஷமுண்டு. வாசியை நாலுவிதமாகக் காட்டுகிறார் - முதல் திருவாய் மொழியில் இத்யாதி. அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் என்றது - "நங்கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே" என்றத்தைப் பற்ற. ஶ்ருதிச்சாயை - ஸாமாநாதிகரண்யம். இதிஹாஸ புராணப்ரக்ரியை - வையதிகரண்யம். இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே என்றது - "க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:", "மாபாவம் விட வரற்குப் பிச்சைபெய்" இத் யாதியைப்பற்ற. பரத்வத்திலே பரத்வம் என்றது-"அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றத்தைப்பற்ற. அவதாரத்திலே பரத்வம் என்றது - "கண்ணன்" என்றத்தைப்பற்ற.

---

* திருவாய்மொழி - உ - ௫ - ௪.

ஆ.—மோக்ஷாத்யஶேஷபுருஷார்த்தப்ரதனும், வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய கல்யாணகுணங்களை யுடையனும், எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸர்வாத்ம ஸம்ரக்ஷகனுமிருந்த வண்துவரைப்பெருமானே இஜ்ஜகத்தில் ஈஶ்வரன்; மற்றுஈஶ்வரனில்லை; இதில் ஒரு ஸம்ஶய மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இஜ்ஜகத்துக்கு க்ருஷ்ணனே ஈஶ்வர னென்கிறார்

[திண்ணம்] - த்ருடம். [வீடு முதல் முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத்யஶேஷ புருஷார்த்த ப்ரதனும்; [திண்ணன் வீடு முதல் முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் தொடக்கமான அஶேஷவிபூதியையுடையனு மென்றுமாம். [எண்ணின் என்று தொடங்கி]-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்களையுமுடையனும், ப்ரளயாபத்து வந்தபோது பூமி தொடக்கமான ஸகலலோகத்தையும் தரம்பாராதே ஒக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக் கொண்ட நம்முடைய க்ருஷ்ணனே இஜ்ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டி. நங்கண்ணனென்று - ரக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது.*

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனே ஸர்வநிர்வாஹக னென்கிறார்.

திண் - திண்மையையுடைததாய், நல்வீடு - விலக்ஷணமானமோக்ஷம், முதல் - முதல், முழுதுமாய் - ஸகலப்ரயோஜநநிர்வாஹகனும், எண்ணின்மீதியன் - நினைவுக்கு அவ்வருகான அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனும்,எம்பெருமான்-(இம்மேன்மையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியாய், மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும்-ஊர்த்வலோகமும், எல்லாம் - ஒன்றொழியாமல், உடன் -(தாரதம்யமில்லாதபடி) ஏகோத்யோகத்திலே, உண்ட-வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, நம்கண்ணன்-க்ருஷ்ணனும் அவதரித்து நமக்கே தன்னைத் தந்த ஸௌலபனே, கண் - ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகன்; அல்லது - அல்லது, ஓர்கண் - ஒரு நிர்வாஹகவஸ்து, இல்லை-இல்லை. கண் - களைகண். திண்ணமென்றது - நிஶ்சித மென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறார். ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனும் ப்ரளயாபத்ஸகனுன க்ருஷ்ணனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[திண்ணன்] - த்ருடம். [வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத் யஶேஷ புருஷார்த்தப்ரதனும். [திண்ணன் வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் முதலான ஸகலலோகங்களையுமுடையனு மென்றுமாம். [எண்ணின்மீதியன்] — எண்ணுக்கு மேற்பட்டான். அஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணன். கீழ் - புருஷார்த்த ப்ரதத்வமாகிற ஔதார்யகுணபரமானபோது அநுக்தகுணங்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. [எம்பெருமான்] - குணவிபூதிகளைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [மண்ணும் இத்யாதி] - பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளைப் பிரிகதிர்படாமே தரம்பாராதே ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த. [நங்கண்ணனென்று] - "𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑌃 । 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍" என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. நம்மென்று - அத்தைத் தமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவன். [கண்] - த்ருஷ்டி; நிர்வாஹகன். "களைகண்" என்று - நிர்வாஹகரைச சொல்லக்கடவதிறே. [அல்லதில்லையோர்கண்ணே] - வேறொரு த்ருஷ்டி யில்லை. அர்த்தமின்றிக்கே,

* இப்பாட்டின் மிச்சவ்யாக்யாநம் கிடைக்கவில்லை.

"பீலிக்கண், மாலைக்கண்" என்னுமாபோலே உக்திமாத்ரமாக இருப்பது மொன்றில்லை. 'கண்ணன் கண்' என்றது - அந்வயத்தாலே; 'அல்லதில்லையோர்கண்' என்றது - வ்யதிரேகத்தாலே. இல்லை யோர்கண் - இது திண்ணம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[திண்ணன்வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - திண்ணனென்றது – திண்ணம் என்றபடி; அதாவது - த்ருட மென்றபடி. த்ருடமான வீடென்று நித்யவிபூதிக்கு விஶேஷணமாய், தாத்பர்யமாவது ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவஜந்மநாஶ விகல்பங்க ளென்னுமவை யில்லாமையாலே கர்மநிபந்தநமாக வரும் அழிவில்லை யென்கை. ஐச்சமாக வரும் விகாரங்களுண்டானால் தோஷாயவுமன்று; அது அழிவாயுந் தோற்றாதிறே. ஏதேனுமாக ஸம்ஸார விபூதியிற்போலே கர்மநிபந்தநமாக வருமவை யில்லை யென்கை. திண்ணிதான நித்யவிபூதி தொடக்கமான எல்லாவிபூதியையு முடையனாய். அன்றியே, "திண்ணம்" என்கிறஇத்தை விட்டுவைத்து, வீடுமுதல் முழுதுமாய் மோக்ஷப்ரப்ருத்யஶேஷபுருஷார்த்தப்ரதனா யென்னவுமாம். [எண்ணின்மீதியன்] - அஸங்க்யேயமான கல்யாணகுணத்தை யுடையவன். கீழ் விபூதிபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்றது - குணபரமாகிறது; கீழ் குணபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்ற விடம் - விபூதிபரமாகிறது. வீடுமுதல் முழுதுமா யென்றபோது - மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே நினைத்ததாகில், எண்

முதற்பாட்டு - திண்ணன் இத்யாதி. "மனக்க ளுழறிவரும்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, திண்ணமென்றபடி என்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரதமேம்ஶே, "ததே₃வாக்ஷயம் நித்யம் ஜந்மநாஶவிவர்ஜிதம் | ஆவிர்பா₄வதிரோபா₄வஜந்மநாஶவிகல்பவத்", "க்ருதகம் ஸாவ தந்நித்யம் ஜக₃ந்மைத்ரேய க்ருத்ஸ்நம் | ஸாமஸ்த்யேநைவ விஶ்வஸ்ய ஸம்ஹரணே து" இத்யாதிகளை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - தாத்பர்யமாவது - ஆவிர்ப்பாவ இத்யாதி. ஆவிர்ப்பாவதிரோபாவங்களென்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், ஸமஷ்டி ஸம்ஹாரத்தையுஞ் சொல்லி; ஜந்மநாஶங்களென்று - வர்த்தமாநோத்பத்திநாசங்களைச் சொல்லுதல்; ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவரூப ஜந்மநாஶங்க ளென்னுதல். ஆவிர்ப்பாவம் - தோற்றுகை. திரோபாவம் - மறைகை. விமாநகோபுர மண்டபாதி ரூபேண பரிணாம முண்டாயிருக்க, 'இல்லை என்கிறதென்?' என்ன, கர்மநிபந்தந இத்யாதி. அங்கும் பரிணாமமுண்டேயென்ன, ஐச்சமாக இத்யாதி. அழிவாய்த்தோற்றாவிட்டாலும் விகாரமுண்டேயென்ன, ஏதேனும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - திண்ணிதான இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தில், 'முழுதுமாய்' என்றது - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. 'ஆய்' என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - நிர்வாஹ்யநிர்வாஹகபாவேந. மோக்ஷ இத்யாதி - ஐஶ்வர்யகைவல்யாத்யஶேஷபுருஷார்த்த ப்ரதனா யென்றபடி. இத்தால் - ஔதார்யகுணத்தைச் சொல்லிற்றாய், இது மற்ற குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களையு முடையவ னென்றபடி. 'ஆய்' என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - ப்ரதாத்ருப்ரதேயபாவேந. பௌநருக்த்யம் வாராமல் பரிஹரிக்கிறார் - கீழ் விபூதி இத்யாதி. குணபரமாகிறது-ஸமஸ்தகுணபரமாகிறது. கீழ்குணபரமானபோது - புருஷார்த்தப்ரதத்வம்-குணாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று தாத்பர்யம். மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே-மோக்ஷப்ரதத்வமாத்ரத்தையே; அதாவது - ஔதார்யகுணமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றாகி லென்றபடி. மோக்ஷபதம் - புருஷார்த்தமாத்ரோபலக்ஷணம். ஆக, 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதிக்கு மூன்றர்த்தம்: அதாவது - 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதியாலே - உபயவிபூதியையும், 'எண்ணின்மீதியன்' என்று குணங்களையுஞ் சொல்லுதல்; யத்வா, 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதியாலே - மோக்ஷபுருஷார்த்தப்ர

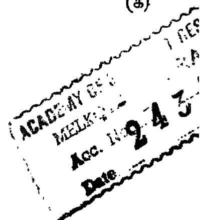
ணின்மீதிய னென்ற இடம் - அநுக்தமான குணங்களைச் சொல்லுகிறது. எண்ணின்மீதிய னென்ற இடம் - எண்ணுக்குமேலாயுள்ளா னென்றபடி; குணங்களாலேயாதல், விபூதி யாலேயாதல் வந்த அபரிச்சேத்யஸ்வபாவதையைச் சொல்லுகிறது. [எம்பெருமான்] - குணவிபூதிகளை யுடையனுயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவன். [மண்ணும்இத்யாதி]-இப்படி இவற்றையுடையனாய், உடைமை நோவுபட விட்டிருக்கை யன்றிக்கே, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கு மென்கிறார். பூம்யந்தரிக்ஷாதி களை வெள்ளங்கோள்ளப்புக, எடுத்து வயிற்றிலேவைக்கிற இடத்தில் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப் படாமே, ஏககாலத்திலே வைத்து ரக்ஷித்த நம் கண்ணன். [உடனுண்ட] - ரக்ஷணம் அவனுக்கு தாரகமாகையாலே - "உண்ட" என்கிறது. இல்லையாகில், காக்கும் என்ன அமையும். க்ருஷ்ணனோ பின்னை ஜகத்தை விழுங்கினான்? என்னில்; - ஆம், க்ருஷ் ணனே; அங்காந்திட வையமேழுங் கண்டாளிறே யசோதை. ஆகையாலே, ஸர்வரக்ஷக னான க்ருஷ்ணனே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டி; "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: | க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" (க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யய: | க்ருஷ் ணஸ்யஹிக்ருதே) என்கிறப்ரமாணப்ரஸித்தியிருக்கிறபடி. [அல்லதில்லை யோர்கண்ணே]- இவ்வர்த்தத்தையொழிய ஶப்தத்தைக்கொண்டுபோய், "பீலிக்கண்" என்று வ்யவஹரியா நின்றதிறே; அதுக்குங் கூசவேண்டும்படியிருக்கும். மாலைக்கண் என்றிருப்பார்க்கு அல்லாத

தத்வரூபௌதார்யாதி குணங்களைச் சொல்லி, 'எண்ணின்மீதியன்' என்று உபயவிபூதியையுஞ் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதியாலே - ஔதார்யாதிகுணமாத்ரத்தையே சொல்லி, 'எண்ணின்மீதியன்' என்று அநுக்தங்களான குணங்களைச் சொல்லுதலென்று. ஏகஶப் தத்துக்கே நினைத்தவகைகளெல்லாஞ் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, ஸாமாந்யஶப்தமாகையாலே கூடு மென்கிறார் - எண்ணின்மீதியனென்றவிடம் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - குணங்களாலே இத்யாதி. 'மண்ணும்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. 'எல்லாம்' என்றதுக்கு அர்த் தம் - ஒன்றும்பிரிகதிர்ப்படாமே என்று. பிரிகதிர்ப்படாமே - தப்பிப்போகாதே. 'உடன்' என்ற துக்கு அர்த்தம்-ஏககாலத்திலே என்று. ரக்ஷித்தவன் என்னாதே, 'உண்ட' என்கிறதென்? என்ன, ரக்ஷணம் இத்யாதி. தாரகமானலாயிற்று- 'உண்ட' என்ன அடுப்பதென்று கருத்து. காக்குமென்ன அமையும் - 'கண்ணன்கண்' இத்யாதிக்கு இதுவே ஹேதுவாகப் போருமிறே யென்று கருத்து. "ஐயநாவழித்தாளுக்கங்காந்திட,வையமேழுங்கண்டாள்பிள்ளைவாயுளே"-பெரியாழ்வார்திருமொழி- (க - க - ௬.)ம்ருதுவான திருநாக்குவழித்தயசோதைக்கு அதுக்குடலாக வாயைத்திறக்க, லோகங்க ளேழையும்பிள்ளையுடைய வாய்க்குள்ளேகண்டா ளென்கை. த்ருஷ்டி-நிர்வாஹகன். 'எம்பெருமான்' என்றிருக்க, 'நம்' என்கிறதென்? என்ன, அது ப்ரஸித்திபரமென்கிறார்-க்ருஷ்ண ஏவஹி இத்யாதி. மஹாபாரதே ராஜஸூயே பீஷ்ம: - "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: | க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஶ்வம் சராசரம்". இத்தால்உண்டஎன்றதுக்கு ஸ்வாதாரவ் யாபாரலக்ஷணவிவக்ஷயா, ஸஹாவ்யாபாரலக்ஷணவிவக்ஷயா வஹாவஹ்யம்ஸூசிதம். 'ஓர்' என்றதுக்கு ஹாவம்-இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தையொழிய - 'கண்' என்று - ரக்ஷகமென்னும் இவ்வர்த்தத்தை யொழிய. அதாவது - தர்ஶநஸாதநமான சக்ஷுரிந்த்ரியஸ்த்தாந மான கோளகத்தையிறே 'கண்' என்கிறது; தாத்ருஶநிர்வாஹகத்வமில்லாமலிருக்கவும் 'பீலிக் கண்' என்று ப்ரயோகிக்கிற திறே கிஞ்சிதாகார ஸாத்ருஶ்யத்தாலே; அங்ஙனும் இதுக்குச் சொல்ல வொண்ணாது அத்யந்தவைஸாத்ருஶ்யத்தாலே; கிஞ்சிந்நிர்வாஹகத்வமும் தததீந மென்றபடி. பீலிக் கண் என்கிறது-மயில்தோகையி லுண்டானவை. அதுக்கும் - ஶப்தமாத்ரத்துக்கும். கண்-ரக்ஷகன். ப்ரஹ்மாதிகளையும் லோகத்திலே ரக்ஷகராக வ்யவஹரிக்கிறார்களே யென்ன, மாலை இத்யாதி. மாலைக்கண் என்றிருப்பார்க்கு - ஸர்வேஶ்வரனை 'ரக்ஷகன்' என்றிருப்பார்க்கு. மாலைக்கண்

தெல்லாம் மாலேக்கண்ணுய்த் தோற்றுமிறே. இது திண்ணம் - த்ருடம். ‘‘ஸத்யம் ஸத்யம்’’ (ஸத்யம்ஸத்யம்) என்னுமாபோலே. நம் கண்ணன் கண் என்கையாலே - அந்வயத்தாலே பரத்வஞ் சொன்னுர்; அல்லதில்லே யென்கையாலே - வ்யதிரேகத்தாலே பரத்வஞ் சொன்னுர். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஏபாவம்பரமே யேழுலகும்
ஈபாவஞ்செய்து அருளாலளிப்பாரார்?
மாபாவம்விட அரற்குப்பிச்சைபெய்
கோபாலகோளரி யேறன்றியே

ஆ.—(ஏபாவம்.) இஜ்ஜகத்துக்கு வேறாரக்ஷகனில்லேயோ? என்னில்; - ‘‘நஹி பாலநஸாமர்த்யம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்’’ என்றுகொண்டு, ருத்ரனுடைய மஹாபாபத்தைப் போக்கி அவனை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனுயிருந்த கோபாலகோளரியேறன்றி, இந்த ஸர்வலோகங்களினுடைய பாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷிப்பார் உளரோ? ரக்ஷிக்கவல்லார்தா னுளரோ? இது உபபாதிக்க வேணுமோ? என்கிறுர்.

*ஒ.—[மாபாவமென்று தொடங்கி]-ருத்ரனுக்கு, லோககுருவாயும் பிதாவாயுமுள்ள ப்ரஹ்மாவினுடைய ஶிரஸ்ஸை அறுக்கையாலே வந்த மஹாபாபம் நீங்கும்படி அவனுடைய பிக்ஷாபாத்ரமான கபாலத்தைத் தன் திருவுடம்பிலே ஸ்வேத ஜலத்தாலே நிறைப்பதுஞ் செய்து இங்ஙனெத்த ஆபத்துக்களுக்கு உதவுகைக்காக ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனுய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணினவனுகையாலே மேனணித்திருந்துள்ள எம்பெருமானன்றி.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேது க்ருஷ்ண னென்கிறுர்.

மா - அறப்பெரியதான, பாவம் - குருபாதகம், விட - விட்டுப்போம்படி, அரற்கு - ருத்ரனுக்கு, பிச்சைபெய் - பிக்ஷாப்ரதாநம்பண்ணினவனுய், கோபாலகோள்

ணுய்த்தோற்றுமிறே - ராத்ரியில் பதார்த்ததர்ஶநாக்ஷமமான சக்ஷுஸ்ஸுபோலே அரக்ஷகமென்றே தோற்று மென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸத்யம்ஸத்யம் இத்யாதி. ஐதிஹாஸிகபௌராணிகவசநம் ‘‘ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் உத்ருத்ய புஜமுச்யதே । வேதாச்சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத்பரம்’’. ‘அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரத்வஞ் சொல்லுகிறுர் இங்கு’ என்று ப்ரவேசத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறுர் - நங்கண்ணன்கண் இத்யாதி. அந்வயத்தாலேஇதி - வாக்யபேதே தாத்பர்யம். அல்லது-தத்வ்யதிரேகேண. ஓர்கண் -ஒருநிர்வாஹகன். திண்ணன்வீடு இத்யாரப்ய, நங்கண்ணன்கண்; அல்லதோர்கண்ணில்லேயே இத்யந்வய:. யத்வா வீடுமுதலித்யாரப்ய அல்லதோர் கண்ணில்லேயே; திண்ணம் இத்யந்வய:. (க)

---

* இப்பாட்டின் அவதாரிகையும், இதன் முன்பாதிக்கு வ்யாக்யாநமும் கிடைக்கவில்லே.

அரியேறு - கோபகுலத்தில்பிறந்தார்க்குள் ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்டமான க்ருஷ்ணன், அன்றியே - அன்றி, ஏழுலகும் - ஸர்வலோகத்தையும், ஈபாவஞ்செய்து - நஶித்த பாபத்தையுடைத்தாம்படி பண்ணி, அருளால் - தன்க்ருபையாலே, அளிப்பார் - (அபிமதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? ஏபாவம் - என்னபாவமிருந்தபடி! பரமே - (இவனுடைய ஸர்வாதிகத்வஞ் சொல்லுதல் நமக்கு) பரமாவதே! ஏ என்று - வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இ·—இரண்டாம்பாட்டில், 'அல்லதில்லை' என்கிறதென்? ருத்ராதிகளும் ஈஶ்வரர்களாயன்றோ இருக்கிறதென்ன, அவர்கள் அநீஶ்வரத்வம் இன்றாக ப்ரதிபாதிக்க வேண்டும்படி அப்ரஸித்தமாயிருக்கிறதோ? என்கிறார்.

[ஏ பாவம் பரமே] - 'இவனுடைய பரத்வம் ஸாத்யமாய், ஸாதிக்கவேண்டுவதே! என்னபாபமோ!' என்கிறார். "ஏ" என்றது - ஓவென்றபடி; விஷாதாதிஶயஸூசகம். [பரமே] - ஜ்ஞானம்பிறந்தால் குணாநுபவம் பண்ணுகையன்றிக்கே, சிலருடைய விப்ரதிபத்தியைப் பரிஹரிக்கை பரமாவதே! [ஏழுலகும்இத்யாதி] - ஸகலசேதநருடைய பாபங்களையும் தன்க்ருபையாலே போக்கி ரக்ஷிப்பார் ஆர்? [ஈபாவஞ்செய்து]-பாபங்களை ஈயும்படிபண்ணி. 'ரக்ஷிப்பார் இன்னார்' என்னாதே, 'ஆர்' என்கிறது - ப்ரதிவாதிகளுக்கும் இசையவேண்டும்படியான ப்ரமாணப்ரஸித்தி. "ஸாவஜஷுவ-ஜெொகாநாம ஃஜெவ", "நஹிவாகு நஸாஶய-ஹ்யுெத ஸவெ-யுஶாஹரிஃ".[மாபாவம்இத்யாதி]- அதில், ஈஶ்வராபிமானிகளை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. [மாபாவம் விட] - லோககுருவுமாய், பிதாவுமாயிருக்கிறவன் தலையை அறுத்த பாபம் விட்டுப்போம்படி; "வாரஜுா ஷ-நவாசெ-ணஹீஹம கஸ்யுஶிரொஜயா"- தன்னுடைய ஜந்மாதிக்யமும் ஜ்ஞாநாதிக்யமும் செருக்குக்கு உடலாய்ப் பாபார்ஜந ஹேதுவானபடி. [அரற்கு] - அரனுக்கு. [பிச்சைபெய்] - தன்திருவுடம்பில் ஸ்வேதஜலத்தாலே அவன்கபாலத்தை நிறைத்தவன்; "தத்ர நாராயணஶ்ரீமாந்யாசிதோ ஸ்யாஹிதஃ" என்று அவன்அபேக்ஷிக்க, "தத ஸ்வபக்ஷம் வாமம் நவாசெ ஜுணவிஜாரிதஃ। விஷ்ணோர்வ்யஸாதா-தஸ்ரோணி கவாலஞ்சஹஸ்ரயா। ஹூஷிதம்வைஹ-யாயாதம் ஸவஜவ யநமயா" என்னக்கடவதிறே. [கோபாலகோளரியேறு] - சிறியாரை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது; ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய் வந்து அவதரித்து, அவர் சீராட்டி வளர்க்க, அத்தாலே மேனாணித்திருக்குமவன். கோளென்று - மிடுக்காதல், ப்ரதிபக்ஷத்தை க்ரஹிக்கு மென்னுதல், இடையருடைய ஶத்ருக்களைக் கொள்ளு மென்கை. [கோளரியேறு] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன், இடையருக்கு நியாம்யனாகப்பெற்ற மேனாணிப்பு. [அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி] - ருத்ரன் பாதகியாயிற்றது, தன்னிலை குலையாத ஏற்றத் தோடேயாயிற்று; இவன் ரக்ஷிப்பது, தாழநின்றவிடத்தே யாயிற்று; ஹிமவானிலேயாதல், திருப்பாற்கடலிலேயாதல். [ஏறன்றி அருளால் அளிப்பாரார்] - தலையறுப்புண்டும், தலையையறுத்துப் பாதகியாயும் நின்ற இவர்களை 'ஈஶ்வரன்' என்னவோ? கர்மவஶ்யரை ஈஶ்வரராகச் சொல்லவொண்ணாதிறே!

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. "அல்லதில்லை" என்று நீர் சொல்லுவானேன்? ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் ஈஶ்வரர்களாக அவர்களுக்கும் சில ப்ரமாணங்க ளுண்டாயன்றே போருகிறது என்னில், - அவர்கள்நிலைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால், தலையறுப்பார் சிலரும், அறுப்புண்டுநிற்பார் சிலரு மாகாநின்றார்கள்; அவர்களாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷியாநின்றான் இவன்; அவர்களோ இவனோ ஈஶ்வரன்? என்கிறார்.

ஏ என்றது - ஓ என்றபடி: விஷாதாதிஶயஸூசக மிருக்கிறபடி. [ஏபாவம்]- ரத்நகரீஷங்களுக்கு* வைஷம்யஞ் சொல்லவேண்டுவதே! சேதநர் மந்தமதிகளாய் பகவத் பரத்வம் உபபாதிக்கவேண்டுவதே! என்னும் இன்னாப்பாலே, 'என்னே பாவம்!' என்கிறார். [பரமே] - பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுகையொழிய இது நமக்கு பரமாவதே! இது நமக்கு ஸாத்யமாய் வந்துவிழுவதே. [ஏழுலகும்] - ஏழுலகங்களிலு முண்டான சேதநர் இருந்ததே குடியாகப் பாபங்களைக் கூடுபூரிக்க. [ஈபாவஞ்செய்து] - பாபமானது ஈயும்படியாகச் செய்து; அழியும்படியாகப்பண்ணி. இதுதான் சேதநர் அர்த்திக்கச் செய்கையன்றிக்கே; [அருளால்] - நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே. [அளிப்பாராார்] - இவர்களை ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிப்பார் ஆர்? இவர்கள்பண்ணின பாபம் அவனருளாலே போக்கில் போமத்தனையல்லது, தாங்கள் ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணிப் போக்குகையாவது - அவற்றை வர்த்திப்பிக்கையிறே. அளிப்பானிவன் என்னாதே, ஆர்என்கிறது - அவர்களுக்கும் ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது, 'நீர்சொல்லுகிறவனே' என்று இசையவேண்டும் ப்ரஸித்தியாலே; "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ" (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ), "நஹி பாலந

இரண்டாம்பாட்டு - ஏபாவம் இத்யாதி. 'மாபாவம் விட அரற்குப் பிச்சை பெய்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகையை ஶங்காபரிஹாரமுகேநாஹ - அல்லதில்லை இத்யாதி. அவர்களுக்கும் சிலப்ரமாணங்கள் என்றது - "ஹிரண்யகர்ப்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே", "ஶிவ ஏவ கேவல:", "ஸக்ஷவர்நேஶாநம் தவ்யாயே த" இத்யாதியை நினைத்து. அவர்கள் நிலைகளை இதி - அர்த்தப்ரகரணாதிகளாலே ஹிரண்யகர்ப்பாதி ஶப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மபரங்களென்று பாவம்.

ஓ என்பானென்? என்ன, விஷாத இத்யாதி. 'ஏபாவம்' என்கைக்கு - தமக்கு வந்ததென்? என்ன, ரத்ந இத்யாதி. விவரணம் - சேதநர் இத்யாதி. 'பரமே' இந்த உபதேஶமித்யத்யாஹார்யம். 'பரமே' என்று து:கிக்கிறீர், உமக்கு பரமேது என்ன, பகவத்குண இத்யாதி. விவரணம் - இது நமக்கு இத்யாதி. இது - உபதேஶம். ஏழுலகும், ஈபாவஞ் செய்து - நஶித்த பாபத்தை யுடைத்தாம்படி பண்ணி. உலகு என்றது - லோகஸ்த்தசேதநபரம்; "மஞ்சா: க்ரோஶந்தி" இதிவத். 'உலகும்' என்ற அபிப்ராயம் - ஸாகல்யபரம். இருந்ததே குடியாக - எல்லாருமொக்க. கூடுபூரிக்க - உறையை நிறைக்க. "பாவமீசெய்த" என்றவிடத்திலே - "உபபோஷித: ... | ... பாபம் ..." என்றது அநுஸந்தேயம். அருளால் ஈசெய்து என்று கீழே அந்வயித்து அர்த்தம் - இதுதான் இத்யாதி. அருளால் அளிப்பாரார் என்று மேலேயுங் கூட்டி பாவம் - இவர்களை இத்யாதி. 'அருளால்' என்றத்தை 'ஈ செய்து' என்றத்தோடே கூட்டி பலிதம் - அவற்றை இத்யாதி. தங்கள் ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே போக்க வொண்ணாதோ? என்ன, இவர்கள்பண்ணின இத்யாதி. 'ஈபாவஞ்செய்து' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - பாவந இத்யாதி. உத்தரஸ்ரீராமாயணே த்வ்யஶீதிதமே ராமம்ப்ரத்யகஸ்த்ய: - "... தவ ... | பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ ..." பாவந:-பாபநிவர்த்தக:. அளிக்கையிலே ப்ரமாணம் - நஹி இத்யாதி. ப்ரதமேஶ்ஶே, "நஹி பாலந ..."

* கரீஷம் - காட்டுவறட்டி.

ஸாமர்த்யம்ருதே'' (நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே) - அவன் ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணின ரக்ஷணங் கிடக்கிடீர்; தந்தாம்கால் தாந்தாம் நீட்டி முடக்கவல்லரா யிருக்கிறவர்களும் ஓரோரளவுகளிலே ஆபந்நராலுல் அவற்றைப் போக்கி ரக்ஷிக்கும்படியைப் பார்க்கலாகாதோ? என்கிறார். [மாபாவம்விட] - ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்க வாதமிறே. அல்லாதாரில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாலே ஓராதிக்யமுண்டிறே அவனுக்கு; அவற்றைக்கொண்டு லோக குருவுமாய்த் தனக்குப் பிதாவுமாயிருக்கிறவன் தலையை யறுத்துப் பாதகியாய் நின்றான்; "வாமாங்குஷ்டநகாக்ரேண ச்சிந்நம் தஸ்யசிரோம்யா'' (வாமாங்குஷ்ட்டநகாக்ரேணச் சிந்நம் தஸ்யசிரோம்யா) என்கிறபடியே. மஹாபாபமானது விடும்படியாக. [அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரியேறு] - அவன்தான் ஸம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே அதிகாரங்குலையாதே நின்று பாபத்தை விளைத்துக்கொள்ள, இவன் அவனுக்கு துக்கநிவர்த்தகனுமாயிற்று அங்கே இங்கே ஆவிர்ப்பவித்துத் திரிகிறவிடத்திலேயாயிற்று. இவர்கள் எத்தனையேனும் உயரநின்றாலும் அநர்த்தத்தையே சூழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனை; அவன் எத்தனையேனுந் தன்னைத் தாழவிட்டாலும் ரக்ஷகனுமென்கையுஞ் சொல்லுகிறது. கோபாலருடைய மிடுக்கை யுடைத்தான ஸிம்ஹபுங்கவ மென்றபடி. [கோபாலகோளரியேறு] -

---

ப்ர.— (மாபாவம்விட) மாத்ஸ்யபுராணே, "ததஃக்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச। வாமாங்குஷ்டநகாக்ரேண ச்சிந்நம் தஸ்யசிரோம்யா। யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரஶ்ச்சிந்நம்த்வயா மம। தஸ்மாச்சாபஸமாவிஷ்டஃ கபாலீத்வம்பவிஷ்யஸி। ப்ரஹ்மஹாகுலிதோபூத்வா சரந்தீர்த்தாநி பூதலே। ததோஹம் தேவதேவேஸம் ஹிமவச்சிகரேஸ்திதம்। தஸ்மை நாராயணஸ்ரீமாந் மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ। ததஸ்ஸ்வபார்ஶ்வம் நகாக்ரேணவிதாரிதம்। மஹதீஸ்ரவதீ தாரா தஸ்யரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா। விஷ்ணுப்ரஸாதாத்ஸுஶ்ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா। ஸ்புடிதம்பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் யதா'' ||உ||

ஹரிம் | ஸ்ரீதலஸ்ரீ தம்லோகநாதநம்ஸவத்யஜ்யஸ்யகஸ்யசித்.'' தந்தாம்கால் இத்யாதியாலே - அல்லாதாரைப்பற்ற ருத்ராதிகளுக்கு வ்யாவ்ருத்தி. தங்கள்கால் தாங்கள் நீட்டி முடக்க வல்லராகை என்று - அவர்கள் சக்தியைத் துச்சீகரிக்கிறபடி. 'மா' என்றதுக்கு பாவம் - ஆனைக்கும் இத்யாதி. விவரணம் - அல்லாதார் இத்யாதி. தலையறுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் - வாமாங்குஷ்ட்ட இத்யாதி. மாத்ஸ்யபுராணே, "ததஃக்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச'' இதி பூர்வார்த்தம். சப்தார்த்தம் - மஹாபாபமானது இத்யாதி. 'அரற்கு' என்று - அவனுடைய பெருமையையும், 'கோபாலகோளரி' என்று இவனுடைய நிஹீநகுலத்திலவதாரத்தையுஞ் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமாஹ - அவன்தான் இத்யாதி. ஹரதீதி - ஹரஃ என்றத்தைப்பற்ற, ஸம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே என்றது. அங்கே இங்கே ஆவிர்ப்பவித்து என்றது - "கோபாலகோளரி'' என்றத்தைப் பற்ற. இந்த அபதாநம் அவதாராந்தரத்திலே யாகிலும், இந்த அபதாந ஸமபிவ்யாஹ்ருதமான இந்த அவதாரம் - அவதாராந்தரத்துக்கு ஸூசக மென்றபடி. பலிதமாஹ - இவர்கள் இத்யாதி. பிச்சைபெய் - பிச்சையிடுகை. சப்தார்த்தம் - கோபாலருடைய இத்யாதி. கோள் - மிடுக்

கோளென்று - மிடுக்காதல், ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கொள்ளுமென்னுதல். நித்யஸூரிகளுக்கு நியந்தாவானவன் இடையருக்கு நியாம்யமாகப்பெற்றமேனுணிப்பு. கர்மவஶ்யராய் ஆபந்நரான இவர்களை 'ஈஶ்வரர்கள்' என்போமோ? ஆபத்துக்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிற இவனை 'ஈஶ்வரன்' என்போமோ? ஏறன்றி-அருளால் அளிப்பாரா ரென்று அந்வயம். (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

ஏறனைப்பூவனைப் பூமகள்தன்னை
வேறின்றிவிண்தொழத் தன்னுள்வைத்து
மேறன்னைமீதிட நிமிர்ந்துமண்கொண்ட
மாறனின்மிக்குமோர் தேவுமுளதே?

ஆ.—(ஏறனை.) அயர்வறுமமரர்கள் தன்னுடைய ஸௌஶீல்யகுணத்தைக் கண்டு தொழுகைக்காக, ஸர்வேஶ்வரியான பெரியபிராட்டியாரோ டொக்க, அத்யந்தம் அபக்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் தன்னை ஆஶ்ரயமாகக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலும், ஸர்வலோகங்களும் திருவடிகளினுள்ளே அடங்கும்படி அளந்தருளுகையாலும், இவனே ஸர்வேஶ்வரன்; மற்றில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸௌஶீல்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமமான அதிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்தியாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[ஏறனைஎன்று தொடங்கி] - ருஷபவாஹநனையும் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த ப்ரஹ்மாவையும் தனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயையான பெரியபிராட்டியாரையும் விஷயீகரிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் கண்டு அயர்வறு மமரர்கள் கொண்டாடும்படி அவர்களைத் தரம்பாராதே தன்பக்கலிலே ஒக்கவைத்து ; [மேல்தன்னை யென்று தொடங்கி] - மேல்லோகங்களை யெல்லாம் விஞ்சும்படி அநாயாஸேந வளர்ந்து பூம்யந்தரிக்ஷாதி லோகங்களையெல்லாம் அளந்துகொண்ட அபரிச்சேத்ய மஹிமனான எம்பெருமானையொழிய வேறு ஈஶ்வரதயா ஶங்கிக்கலாம் தைவம் உண்டோ?

கும், கொள்கையும். 'அரியேறு' என்று எந்த மேனுணிப்பைச் சொல்லுகிறது? என்ன, நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. மேனுணிப்பு - கர்வம். பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் - கர்மவஶ்யராய் இத்யாதி. 'ஏறன்றி' என்றதுக்கு அந்வயங் காட்டுகிறார் - அருளால் இத்யாதி. மாபாவம் விட இத்யாரப்ய, ஏறன்றி அருளால் - ஏழுலகு மீபாவஞ் செய்து அருளா லளிப்பாரார்; ஏ பாவம்! பரமே இத்யந்வய:. (உ)

ப—அநந்தரம், இவனே ஸர்வஸ்மாத்பர னென்கிறார்.

ஏறனை - ருஷபவாஹநனான ருத்ரனையும், பூவனை-கமலாஸநனான ப்ரஹ்மாவை யும், பூமகள்தன்னை — பத்மவாஸிநியாய்த் தனக்குஅஸாதாரணையான பிராட்டியையும், வேறின்றி - (தன்திருமார்பில்வைத்ததிற்காட்டில்) வேறு தோன்றாதபடி, தன்னுள் - தன் திருமேனிக்குள்ளே, விண் - (இந்த ஶீலமறிந்த) பரமபதவாஸிகள், தொழ - தன்னைத் தொழும்படி, வைத்து - வைத்து, மேல்தன்னை - ஊர்த்வலோகத்தை, மீதிட - கீழ்த்தும் படி, நிமிர்ந்து - வளர்ந்து, மண் - பூமியை, கொண்ட — அளந்துகொண்ட, மால்தனில் - பெரியவனை, மிக்கும் - மிகுத்திருப்பது, ஓர்தேவும் - ஒரு தேவதாதத்த்வமும், உளதே - உண்டோ? ஏகாரம் - வினா.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஶீலப்ராசுர்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமமான அதிமா நுஷசேஷ்டிதத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[ஏறனையென்று தொடங்கி] - த்ரயீமயனான பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடைய ஈஶ்வரனோடொக்கத் தானும்'ருஷபவாஹநன்'என்று அபிமாநித்திருக்கும் ருத்ர னையும், பத்மயோநித்வத்தாலே 'அஜன்' என்று அபிமாநித்திருக்கும் ப்ரஹ்மாவையும், பரிமளம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே நிரதிஶய போக்யையான பிராட்டியையும். தன் னையென்று - அவளுக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் இருக்கிறபடி. "ஏறனைப்பூவனை" என்று, 'சாத்தனை, கூத்தனை' என்றாற்போலே அநாதரோக்தியாலும், இவள் ப்ராதாந் யம் தோற்றுகிறது. [வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து] - அந்யபரரான அவர் களையும், அநந்யபரையான பிராட்டியையும் தரம்பாராதே, ஒக்க உடம்புகொடுத்த நீர் மைக்குத் தோற்று நித்யஸூரிகள் தொழாநிற்பர்களாயிற்று. "கூறாளுந்தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே வ்யவஸ்த்திதமாக உடம்புகொடுக்கை. [விண்தொழ]-"ஶ்ரோத்ரே கூ ஶ்ரமஸூ" ஐதிஹ்யம். இங்குள்ளார் 'ஐஶ்வர்யம்' என்றிருப்பர்கள்: அங்குள்ளார் 'ஶீலம்' என்று தோற்றிருப்பர்கள்; "தாளதாமரையான்" இத்யாதி. [மேறன்னை] - மேல்தன்னை யென் றபடி. "அப்பால் மிக்கு" என்கிறபடியே உபரிதநலோகங்களையும் விஞ்சும்படி அநாயா ஸேந வளர்ந்து எல்லாவற்றையும் தன்திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்ட. [மாறனில்]- மால்தன்னில். இவ்வதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில். [மிக்கு மோர் தேவுமுளதே] - மற்று 'ஈஶ்வரன்' என்று எடுத்து 'கட்டக்குடி' என்று கழிக்க லாவாரு மில்லை. எல்லார்தலையிலும் காலைவைத்தவனை ஈஶ்வர னென்னவோ? இவன் காலி லே துகையுண்டவர்களை ஈஶ்வர னென்னவோ?

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸௌஶீல்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமக்ரமணமாகிற அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[ஏறனை] - ஸர்வேஶ்வரன் 'கருடவாஹநன்' என்று இறுமாந்திருக்குமாபோ லே, ஒரு எருத்தைத் தேடிக் கைக்கோளாண்டிகளைப்போலே இறுமாந்திருக்கும்.

மூன்றாம்பாட்டு - ஏறனை இத்யாதி. ஸௌஶீல்யத்தாலும்இதி - ஸௌஶீல்யகுணம் ஈஶ்வரத்வ ஸாதக மென்று கருத்து.

'ஏறனை' என்றத்தை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. அபிமாநிகளுக்கு முகங்கொடுக்கையிறே ஶீலகுண மென்றபடி. இறுமாந்திருக்கும் - கர்வித்திருக்

[பூவனை] - 'திருநாபிகமலத்திலே அவ்யவதாநேந பிறந்தவனன்றே' என்று இறுமாந்திருக்கும் சதுர்முகனை. அதாவது - பத்மயோநித்வத்தாலே 'அஜன்' என்று அபிமாநித்திருக்கை. [பூமகள்தன்னை] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் உபாதாநமாகப் பிறந்தவளாய், போக்யதைகவேஷையாய் "உணக்குஎற்கும்" என்னும்படியான ப்ராதாந்யந் தோற்ற இருக்கிறவளை. தன்னை என்று-அவர்களில் இவனுக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் இருக்கிறபடி. "ஏறனை, பூவனை" என்கிற அநாதரோக்தியாலும், இவன் ப்ராதாந்யம் தோற்றுகிறது. [விண்தோழ வேறின்றித் தன்னுள்வைத்து] - அந்யபரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும், அநந்யையான பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஒக்க முகங்கொடுத்துவைக்கிற ஶீலத்தை அநுஸந்தித்து விண்ணினுள்ளார் தொழாநிற்பர்கள். 'ப்ரஹ்மாதிகள் எப்போதுந் திருமேனியைப் பற்றி யிருப்பர்களோ'? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க,—'ஒரோஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கிறன்; அந்நீர்மையை விடமாட்டாமையாலே ஆழ்வார்கள் அத்தையே வாய்புலற்றுகிறார்களத்தனையிறே' என்று அருளிச்செய்தார். [வேறின்றி] - *"கூறுளுந்தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே வ்யவஸ்த்திதமாக உடம்பைக் கொடுக்கை. [விண்தொழ] - "ஐஶ்ரீ:ெ க்ரூாஶதி" (மஞ்சாஃக்ரோஶந்தி) இதிவத். இங்குள்ளார் 'ஐஶ்வர்யம்' என்றிருப்பார்கள்; அங்குள்ளார் 'ஶீலம்' என்று தோற்றிருப்பர்கள். [மேல்தன்னை மீது இத்யாதி] - மேல்தன்னை - உபரிதநலோகங்களை, "அப்பால் மிக்கு" என்கிறபடியே விஞ்ச வளர்ந்து பூமிப்பரப்பெல்லாந் திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்ட. [மால்தனில்]- இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில். [மிக்குமோர்தேவுமுளதே] - ஒக்கப்பரிமாறுநிற்க, 'கட்டக்குடி' என்று கழிக்கலாந்தெய்வந்தானுண்டோ? எல்லார்தலையிலும் காலைவைத்தவனை 'ஈஶ்வரன்' என்னவோ? இவன்காலிலே துகையுண்டவர்களை 'ஈஶ்வரர்கள்' என்னவோ? (௩)

*கும். 'பூவனை' என்றஇடத்திலும் - அபிமாநந் தோன்றுகிறதென்று கண்டுகொள்வது. இறுமாப்புக்கு அடி எது? என்ன, அதாவது இத்யாதி. அயோநிஜத்வம் இறுமாப்புக்கு அடியென்று கருத்து. ப்ராதாந்யத்துக்கு ஶப்தம் எது? என்ன, தன்னையென்று இத்யாதி. ஸாபேக்ஷாந்தரம் - ஏறனை இத்யாதி. அநாதரோக்தியாலும் இதி-'வ்ருஷபவாஹநன், அப்ஜஸம்பவன்' என்னுற்போலே சொல்விற்றில்லையே யென்று கருத்து. வேறின்றி - ஸமமாக. தன்னுள்வைத்து - தன் திருமேனியிலே வைத்து.'ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற இதுக்கு விண்ணினுள்ளார் தொழுவானென்?' என்ன, அந்யபரரான இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. 'வேறின்றி' என்றதுக்கு ஹாவம் - கூறளும் இத்யாதி. 'விண்தொழ' என்றால் - விண்ணுளாரைக்காட்டுமோ? என்ன, மஞ்சா இத்யாதி. விண்ணினுள்ளாரொழிய மண்ணினுள்ளார் தொழார்களோ? என்ன, இங்குள்ளார் இத்யாதி. ஶீலத்திலே தோற்றிருக்கையாலே - 'விண்தொழ' என்றதித்தனை. எல்லாரும் தொழுவர்களென்று கருத்து. மேல்தன்னைமீதிடநிமிர்ந்து - உபரிதநலோகங்களைக் கிட்டும்படி மிஞ்சவளர்ந்து. மால்தன்னில் - ஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில். மிக்குமோர்தேவுமுளதே -மிகுத்திருப்பதொரு தேவதை யுண்டோ? இதி ஶப்தார்த்தஃ. 'ஏறு' என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒக்க இத்யாதி. கட்டக்குடி - கஷ்டப்படுகிற குடும்பி; அதிகிர்த்தந குடும்பி. அல்லாதாரோடொக்கப் பரிமாறுநிற்கச்செய்தே, 'இறை இருக்கமாட்டான்' என்று கழிப்புண்ணும் கட்டக்குடிபோலேயென்றபடி. 'உளதே' என்ற பிரிநிலையேகாரத்துக்கு ஹாவம் - எல்லார்தலையிலும் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (௩)

* திருவாய்மொழி - ௪, ௮, ௧.

நான்காம்பாட்டு.

தேவுமெப்பொருளும் படைக்கப்
பூவில்நான்முகனைப்படைத்த
தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால்
பூவும்பூசனையுந் தகுமே?

ஆ.—(தேவும்.) சதுர்முகாதி ஸகலபதார்த்த ஸ்ருஷ்டி லீலனாய், தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய குணத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானல்லது ஸர்வேஶ்வரனும் அழகியாரும் உளரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், பூவுக்குஈடான ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யங்களும் பூஜைக்குஈடான ப்ராதாந்யமும் எம்பெருமானை யொழிய வேறு சிலர்க்கு இல்லாமையாலே அவனே ஸர்வேஶ்வர னென்கிறார்.

[தேவும் என்று தொடங்கி] - தேவமநுஷ்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைககாக வல்லனான ப்ரஹ்மாவைத் திருநாபிகமலத்திலே படைப்பதுஞ்செய்து தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக் கல்லது.

ப.—அநந்தரம், ஆராத்யதைக்கு ஈடான ஆதிக்யம் அவனுக்கொழிய இல்லையென்கிறார்.

தேவும் - தேவஜாதியையும், எப்பொருளும் - (மநுஷ்யாதி) ஸகல பதார்த்தங்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக, பூவில் - திருநாபி கமலத்திலே, நான்முகனை - சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவை, படைத்த - படைத்த, தேவன் - பரதேவதையான, எம்பெருமானுக்கு - என்னையனுக்கு, அல்லால் - அல்லது, பூவும் - புஷ்பாத்யுபஹாரமும், பூசனையும் - ஆராதநோபசாரமும், தகுமே - (வேறு சிலர்க்குத்) தகுமோ? தகாதென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், பூவுக்கீடான ஸௌகுமார்யமும், பூஜைக்கீடான ப்ராதாந்யமும், அவனையொழிய வேறொரு வ்யக்தியில் இல்லாமையாலே, இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்த] - தேவஜாதி முதலான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காகத் திருநாபிகமலத்திலே தன்னையும் மிகும்படியான சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்த. [தேவன்] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தால் வந்த த்யுதி யென்னுதல், ஸ்ருஷ்டி அவனுக்கு லீலை யென்னுதல், ஸௌந்தர்யாதிகளால் வந்த விளக்க மென்னுதல். [எம்பெருமானுக்கல்லால்] - ஸ்ருஷ்ட்யுபகாரத்தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவனுக்கல்லது. [பூவும் பூசனையுந் தகுமே] - பூத் தருவது ஸுகுமாரனுக்கு; பூஜை தருவது ப்ரபுவுக்கு; சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத்தகாது; பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனை தகாது. "ஆவயோ:மத்யாத்ருஶஸ்யம்", "தமிமம்ஸர்வபூதானாம் ... ஷிகி தாமிஹாமேவாதீநாம்ஹாம்"

ஈ௫.—நாலாம்பாட்டு. ஸௌகுமார்யத்தாலும் முதன்மையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறுர்.

[தேவும்இத்யாதி]-தேவஜாதியையும் ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காக, ஒருபூவிலே நாலுபூப் பூத்தாற்போலே சதுர்முகனை யுண்டாக்கினவன். [தேவன்]-சதுர்முகஸ்ரஷ்டாவாகையால் வந்த த்யுதியைச் சொல்லுதல், இதுதன்னை லீலையாகவுடையவ னென்னுதல், ஸௌந்தர்யாதிகளால் வந்த விளக்க மென்னுதல். [எம்பெருமானுக் கல்லால்] - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரத்தாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான குணங்களாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவனுக் கல்லது. [பூவும் பூசனையுந் தகுமே]-சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத் தகாது; பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனைதகாது; பூத்தகுவது ஸுகுமாரனுக்கு; பூசனை தகுவது முதன்மையுடையவனுக்கு; இவனையொழிந்தார்க்குத் தகாது என்கிறுர். "ஸைஷ ப்ருதுதீர்க்காக்ஷஸ்ஸம்பந்தீதே ஜநார்தந:" (ஸஏஷப்ருதுதீர்க்காக்ஷஸ்ஸம்பந்தீதேஜநார்தந:) என்று ஸ்ரீபீஷ்மர் நெடும்போது அவனுடைய பரத்வத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு போந்து,'ஶ்ருதிஸித்தமான கண்ணழகையுடையவன்காண் உங்களுக்கு மைத்துனனுய்ப்

நாலாம்பாட்டு - தேவும் இத்யாதி. "பூவும்பூசனையும்" என்றத்தைப் பற்றவாதல், "தேவன்" என்ற காந்தியையும், "எம்பெருமான்" என்றத்தையும் பற்றவாதல், ஸௌகுமார்யத்தாலும் முதன்மையாலும் என்றது. யத்வா, "பூவில்" என்ற பத்மநாபத்வத்தாலே, இரண்டும் ஸித்தமாதல். பத்மநாபத்வம் பரத்வாஸாதாரணமிறே:

ப்ரஹ்மாவை என்னுமல், 'நான்முகன்' என்றதின் ஹாவம் - ஒருபூவிலே இத்யாதி. "க்ரீடாஹரிவிஜிகீஷா வ்யவஹாரத்யுதிஸ்துதிமோதமதஸ்வப்நகாந்திகதிஷு" என்கிற யாதுவை உட்கொண்டு அர்த்தம் - சதுர்முக இத்யாதி. இதுதன்னை - ஸ்ருஷ்டியை. இப்பக்ஷத்தில், தேவன் - க்ரீடாபரன். விளக்கம் - காந்தி; அத்தாலே - காந்தனென்றுய். அதிமநோஹர னென்றபடி. 'படைத்த' என்றத்தைப்பற்ற, ஸ்ருஷ்ட்யாதீதி. ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான குணங்களாலும் என்றது - "நான்முகனைப்படைத்த" என்று ஸ்ருஷ்டிசொன்னுற்போலே ததுபயுக்தஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்களும் அர்த்தஸித்தங்கள். 'தகுமே' என்ற பிரிநிலையேகாரத்துக்கு ஹாவம் - சிக்குத்தலையன் இத்யாதி. சிக்குத்தலையன் - ப்ரஹ்மா: ஜடாவானுகையாலே, ருத்ரனுதல். ருத்ரபக்ஷே "பூவும்பூசனையுந்தகுமே" என்றது - ருத்ரனுக்கே அந்வயிப்பது ஆகில், தகுவது ஆர்க்கு? என்ன, பூத்தகுவது இத்யாதி. இத்தால் - தபோநிஷ்டனுகையாலே ஸௌகுமார்யமும், உபாஸகனுகையாலே முதன்மையும் ருத்ரனுக்கில்லை யென்று கருத்து. "முதன்மையுடையவனுக்கு" என்ற அநந்தரம், ஆகையாலே இத்யத்யாஹார்யம். 'அல்லதில்லையோர்கண்' 'கோளரியேறன்றி யருளாலளிப்பாரார்' இத்யாதியாலே - பலகாலும் வ்யதிரேகநிர்த்தேஶத்தாலே வைராக்யஞ் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் வைராக்யத்துக்கு ஆதிக்ய ப்ரதர்ஶநார்த்த மென்னுமிடத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறுர்-"ஸைஷ" இத்யாதி: இதம்ஹார்தம் ராஜஸூயே ஸபாபர்வணி ஸஹதேவம் ப்ரதி பீஷ்மவசநம் - தத்ரைவ ஸஹதேவ:-"தமிமம் ஸர்வஸம்பந்நமாசார்யம் பிதரம் குரும் । அர்ச்யமர்சிதமர்சார்ஹம் ஸர்வே ஸம்மந்துமர்ஹத", "ருத்விக்குரு ஸம்பந்தீ ஸ்நாதகோ ந்ருபதி: ப்ரிய: । ஸர்வமேதத் ஹ்ருஷீகேஶஸ்தஸ்மாதப்யர்சிதோச்யுத:". ஶ்ருதிஸித்தமான - "தஸ்யயதா" இத்யாதி ஶ்ருதிஸித்த.

புகுந்திருக்கிறுன்'என்று பரத்வத்தை அவன் தலையிலே மாட்டெறிந்தார்; "கூரு௵ரீக—ப ஷிஹாஜெஹாஹெவஜெ—ஜு ய" (அர்ச்யமர்ச்சிதுமிச்சாமஸ்ஸர்வேஸம்மந்துமர்ஹத) என்று ஸஹதேவன்தலையிலே புஷ்பவ்ருஷ்டியைப் பண்ணினுர்களிறே. இத்தால் - ஜ்ஞாநத்திற் காட்டில் வைராக்யத்துக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் சொல்லுகிறது. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தகுஞ்சீர்த்தன் தனிமுதலினுள்ளே
மிகுந்தேவும் எப்பொருளும்படைக்கத்
தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணனெம்மான்
மிகுஞ்சோதி மேலறிவார்யவரே.

ஆ.—(தகுஞ்சீர்.) தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமான கல்யாண குணங்களை யுடையனுய், ஸ்வஸங்கல்பகல்பித நிகில ஜகத்தையுடையனுய், தன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வோசிதமான அழகிய திருக்கண்களை யுடையனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் அழகு ஒருவர்க்கு நினைக்க நிலமோ? என்கிறுர்.

ஒ:—அஞ்சாம்பாட்டில்,புண்டரீகாக்ஷனுகையாலே அவனே ஈஶ்வர னென்கிறுர்.

[தகுஞ்சீர்த் தன்தனிமுதலினுள்ளே] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வஶக்தி யுக்தமான தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுள்ளே. 'தனிமுதல் - ப்ரக்ருதி' என்று சொல்லுவர். [மிகுந்தேவுமென்று தொடங்கி] - ஐஶ்வர்யங்களாலே மிக்கிருந்த தேவர்களையும் மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களையு மெல்லாம் படைக்க 'தகும்' என்னுமித்தைத் தெரிவியாநின்றுள்ள திருக்கண்களையுமுடையனுய் அவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டருளின எம்பெருமானே பரதத்வம். [மேலறிவார்யவரே] - இவனெழிய வேறு சில ஈஶ்வரர்கள் உண்டென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமில்லை.

ப.—அநந்தரம், இப்பரத்வஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுர்.

யான. இது-"வைஷ்ட" என்றிருக்க, "ஸ:" என்றதின் தாத்பர்யம். கூபம் என்னுமல் "வாஷ்ட" என்றது - ஶப்தமுகேந "வஷொஷாஹோாதி தே" இத்யாதி ஶ்ருதிப்ரத்யபிஜ்ஞாநார்த்தம். மைத்துனனுய் - அத்தைபிள்ளையாய். மாட்டேறிகை - ஏறிடுகை. 'கூ—ர்ஶ் ஐ தூரீ - தலீஜ வ—ஹீஷாஜீ ய—ஷயமலவெ— கூலீ—தாம கூவ—யீதாம ஹமீஜ—ஹமீதிமகுதூ—ம கூஹ—யெயதீயொஜநா'. 'ஸ்ரீநிநாம' இத்யாத்யுத்தரஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர்-என்றஸஹதேவன் இத்யாதி.இத்தால் பஹுமுகமாகப் பரத்வத்தை உபபாதித்த ஜ்ஞாநியான பீஷ்மர் தலையிலே புஷ்பவ்ருஷ்டி கண்டதில்லை; தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் சரக்கறுத்து 'ஸ்ரீநிநாம' இத்யாதிப்படியே - நான் சொன்னத்தை ஸம்மதியாதிருக்கிறவன் தலையிலே என்காலை வைக்கிறேனென்று ஸஹதேவன் காலைக்காட்டினபோது அவன்தலையிலே புஷ்பவ்ருஷ்டி உண்டாயிற்று; ஆகையால், ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில், இதரவிஷயத்தில் சரக்கறுக்கையாகிற வைராக்யம் ஶ்ரேஷ்டமென்றபடி. இத்தால் - புஷ்பவ்ருஷ்டிப்ரதிபாதகத்தால். க்ரமேண அந்வய:. (ச)

தகும் - (ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத்) தகுதியான, சீர் - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளையுடையனை, தன் - தன்னுடைய, தனி - அத்விதீயமாய், முதலினுள்ளே - ஜகத்துக்கு மூலமான ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, மிகும் - ('ஈஶ்வரன்' என்று ஶங்கிக்கலாம்படி) மிக்க, தேவும் - ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவஜாதியையும், எப்பொருளும் - மநுஷ்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்க, தகும் - ('இவன் தனக்குத் தகும்' என்ன) ஸூசகமான, கோலம் - அழகிய, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - கண்களையுடைய, எம்மான் - என்ஸ்வாமியானவனைக் காட்டிலும், மிகுஞ் சோதி - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸை, மேல் — இதுக்குமேலொரு தத்த்வ முண்டென்று, அறிவார் - (வைதிகரில்) அறிவார், யவர் - ஆர்? உண்டென்று அறிவார் அவைதிக ரென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், புண்டரீகாக்ஷனுகையாலும், அவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[தகுஞ்சீர் இத்யாதி] - தனக்குத் தகுதியான ஸ்ரஷ்ட்ருத்வஶக்த்யாதி குணங்களை யுடையனாய், தனக்கு ஸ்வம்மாய், ஏககாரணமான மூலப்ரக்ருதியினுள்ளே. ஏககாரணமென்று - பரமாணுகாரண வாதியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதுக்கும் அடியான "பஹு ஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தினுள்ளே யென்னவுமாம். [மிகுந்தேவும்]- தன்னோடே விகல்பிக்கலாம்படி கொள்கொம்பு மூடப் படர்ந்த தேவஜாதியையும். வில்லை வளைத்த போதாக "கபிகம்பேதிரோவிஷண்ண:" என்னும்படியிறே அவர்கள்மிகை. [எப்பொருளும் படைக்க] - மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களை யெல்லா முண்டாக்க. [தகுங் கோலத் தாமரைக்கண்ணனெம்மான்] - 'தகும்' என்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்டமாக்குவதாய், ரக்ஷகத்வம்இல்லையே யாகிலும் விடப்போகாதபடி தர்ஶநீயமான அக்கண்ணழகாலே என்னை "ஜிதந்தே" என்னப் பண்ணினவன்; "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ", "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:". [மிகுஞ்சோதி] - "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய", "நாராயண பரோ ஜ்யோதி:" என்று நாராயணனுவாக ஸித்தமான பரதத்த்வம். [மேலறிவார் யவரே] - இவனையொழிய வேறே சிலருண்டு என்று சொன்னால் வைதிகரா யிருப்பாரில் இசைவாருண்டோ? என்கை. இவ்வுபநிஷத் ப்ரஸித்தி வேறொருவர்க்கு உண்டோ? என்கை. "வேதவித:", "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்".

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. புண்டரீகாக்ஷனுகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[தகும்இத்யாதி] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்துக்கு உபயோகியான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளை யுடையனை. [தன்தனிமுதலினுள்ளே] - கார்யவர்க்கத்துக்கடையக் காரணமான மூல ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல், "பஹு ஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிற அதுக்குமடியான

அஞ்சாம்பாட்டு - தகுஞ்சீர் இத்யாதி. 'தாமரைக்கண்ணன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - புண்டரீக இத்யாதி.

தன்தனிமுதலினுள்ளே மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க - தகுஞ்சீரையுமுடையனாய், தகுங்கோலத்தாமரைக்கண்ணையுடைய எம்மான் மிகுஞ்சோதிமேல் அறிவார் யவர் என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்துக்கு இத்யாதி. இதுவே பாட்டுக்கு அந்வயம். தன் - தன்னுடைய. தனிமுதலினுள்ளே - அத்விதீயகாரணமான மூலப்ரக்ருதிக்குள்ளே யென்னுதல், ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே யென்னுதல் என்று ஶப்தார்த்தம். அதுக்கும் அடி - ப்ரக்ருதி

ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். [தனிமுதல்] - ஏககாரணமென்று பரமாணுகாரணவாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [மிகும்இத்யாதி] - தன்னோடு மசக்குப்பரலிடலாம்படியான தேவஜாதியையும். வில்லைவளைத்தபோதாக "அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும்" (அதிகம் மேநிரேவிஷ்ணும்) என்னும்படியிறே இவர்கள் மிகை. [எப்பொருளும்] - 'மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்குத் தகுவானொருவன்' என்னுமிடத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ரக்ஷகத்வமில்லையானாலும் தர்ஶநீயமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய், அக்கண்ணழகாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையான். திருவடிதோற்ற துறையிலே இவருந் தோற்றது; "ராமஃ" (ராமஃ)-ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை. "கமலபத்ராக்ஷஃ" (கமலபத்ராக்ஷஃ) – அதிலே ஒருசுழியாயிற்று அமிழ்ந்துவார்க்கு வேண்டுவது. அக்கண்ணழகுக்குளல்லை யென்? என்னில், - "ஸர்வ

ப்ர.—(தருஞ்சீர் இத்யாதி) (மிகுந்தேவும்) பாலகாண்டே [எரு] ஜாமதக்ந்யப்ராதுர்பாவாநந்தரம் ப்ரஸங்கிகமாக, "ததா து தேவதாஸ்ஸர்வாஃ ப்ருஷ்டவந்தி பிதாமஹம் | ஶிதிகண்டஸ்ய விஷ்ணோஶ்ச பலாபலநிரீக்ஷயா ||௧௪|| அபிப்ராயந்து விஜ்ஞாய தேவதாநாம் பிதாமஹஃ | விரோதம் ஜநயாமாஸ தயோஸ்ஸத்யவதாம்வரஃ ||௧௫|| விரோதே ச மஹத்யுத்தம் அபவத்ரோமஹர்ஷணம் | ஶிதிகண்டஸ்ய விஷ்ணோஶ்ச பரஸ்பரஜயைஷிணோஃ ||௧௬|| ததா தஜ்ஜ்ரும்பிதம் ஶைவம் தநுர்பீமபராக்ரமம் | ஹுங்காரேண மஹாதேவஸ்ஸ்தம்பிதோऽத த்ரிலோசநஃ ||௧௭|| தேவைஸ்ததா ஸமாகம்ய ஸர்ஷிஸங்கைஸ்ஸசாரணைஃ | யாசிதௌ ப்ரஶமம் தத்ர ஜக்மதுஸ்தௌ ஸுரோத்தமௌ ||௧௮|| ஜ்ரும்பிதம் தத்தநுர்த்ருஷ்ட்வா ஶைவம் விஷ்ணுபராக்ரமைஃ | அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் தேவாஸ்ஸர்ஷிகணாஸ்ததா ||௧௯||

காரணமாகைக்கும் அடி. "யோயம் லக்ஷணவாக்ய ஸித்தியபதேஸவாக்யம்" என்னக்கடவதிறே. மூலப்ராக்ருதிபரமான பக்ஷத்தில் அருளிச்செய்கிறார் - ஏககாரணம் இத்யாதி. பரமாணுகாரணவாதிகளை - அநேகபரமாணுகாரணவாதிகளை யென்றபடி. 'அநேகபரமாணுக்கள் கூடி ஒரு கார்யத்தை யுண்டாக்குகிறது' என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. அதிஶயஸ்யாவதிமாஹ - தன்னோடு இத்யாதி. மசக்குப்பரலிடலாம்படி - ஸம்ஶயிக்கும்படி. மசக்கு - ஸம்ஶயம். பரல் - விரை. ஸம்ஶயத்தைப்பண்ணும் விரையென்று ஶப்தார்த்தம். அதாவது - பயல்கள் கோடுகீறி, ஸங்கேதபூர்வகமாக ஆடுகிற புளியம்விரை. அப்படி மிகுந்திருப்பார்களோ? என்ன, வில்லை இத்யாதி. பாலகாண்டே ஜாமதக்ந்யப்ராதுர்பாவாநந்தரம் ப்ரஸங்கிகமாக-"ஜ்ரும்பிதம் தத்தநுர்த்ருஷ்ட்வா ஶைவம் விஷ்ணுபராக்ரமைஃ| அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் தேவாஸ்ஸர்ஷிகணாஸ்ததா". மற்றுமுண்டானஇதி - 'படைக்கத்தகும் தாமரைக்கண்ணன்' என்ற ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - தகுகைக்கு ப்ரகாஶகங்களான திருக்கண்க ளென்கிற அர்த்தம் தோற்றுகிற தென்றபடி. 'தாமரை' என்றதின் ஸாவம் - தர்ஶநீயம் இத்யாதி. ஸமபிவ்யாஹாரஸித்தார்த்தமாஹ - அக்கண்ணழகாலே இத்யாதி. கண்ணழகிலே தோற்றமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருவடி இத்யாதி. அப்படி திருவடி கண்ணழகிலே தோற்றிருக்குமோ? என்ன, ராம இத்யாதி. இந்த ஶ்லோகம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் திருவடிவாக்யம். எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வாஜ்ஞ இத்யாதி. ரமயதீதி ராமஃ என்று - ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யங்களாலேயும் ஈடுபடுத்துமவரென்று கொண்டு, ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை என்கிறார். அதிலே - ஸௌந்தர்யத்திலே. ப்ரபந்நஜந

ஸர்வஸத்த்வமநோஹர:” (ஸர்வஸத்த்வமநோஹர:)- திர்யக்ஜாதீயனைப் பணையோடு பணைதத்தித்திரிகிற என்நெஞ்சையும் அபஹரித்ததன்றே! “ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூத:” (ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூத:) - தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் குறையற்றதுதான் ஔத்பத்திகமாயிருக்கும். “ஜநகாத்மஜே” (ஜநகாத்மஜே)-‘அறவிஞ்சச் சொன்னாய்: இனி இங்ஙன் சொல்லலாவாருண்டோ? இல்லையோ?’ என்று பிராட்டிக்குக் கருத்தாக, “ஜநகாத்மஜே” (ஜநகாத்மஜே)-பின்னை உம்மைச்சொல்லலாம், நீரு முண்டு. [மிகுஞ்சோதி] - “பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய” (பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய), “நாராயணபரோஜ்யோதி:” (நாராயணபரோஜ்யோதி:) என்று, நாராயணாநுவாகாதிகளிலே இவனே பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸென்றுஓதப்படுகிறான். [மேலறிவார்யவரே] - ‘இவனையொழிய நாராயணாநுவாக ஸித்தமாயிருப்பதோரு வஸ்து வுண்டு’ என்று அறிவார் ஆரேனு முண்டோ? [யவரே] - “வைதிகா:” (வைதிக:க:) என்னுமாபோலே. அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகாதிகளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வைபவத்தையுடைய உன்பக்கலிலே பொருமைகொண்டாடியிருப்பான் ஒருவைதிக னுண்டோ? உண்டாகில் அவன் அவைதிகனுமித்தனை; “தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்” (தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்). (ரு)

த்ரைக்ஷாஸ்வபாவஸ்ய ஸர்வஸத்த்வமநோஹரத்வம் எப்படி தோற்றும்? என்ன, திர்யக் இத்யாதி. பணை-சாகை. தத்தி - குதித்து. ‘ஸம்பந்ந:’ என்கையாலே, குறையற்று என்றது. ஸம்பந்நஸ்ஸந் ப்ரஸூத: - ஸம்பந்நராய்க்கொண்டே பிறந்தா ரென்கையாலே, ஔத்பத்திகம் என்கிறது. தேஹகுணங்களாலு மென்றது - கீழ் ‘ராம:’ என்கிற இடத்திற் சொன்ன ஸௌந்தர்யவ்யதிரிக்த ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி தேஹகுணபரம்; அதோநபௌநருக்த்யம். குணதாக்ஷிண்யாஹியாநம் - குணோந்தரோபலக்ஷணம். ஸம்போதிக்கிறவனுடைய ஹாவத்தை ஆகாங்க்ஷாபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - அறவிஞ்ச இத்யாதி. அறவிஞ்ச - மிகவும் அதிகமாக. பின்னை உம்மைச்சொல்லலாம்- அடியே தொடங்கி அவளை அபிமுகீகரித்துச் சொல்லாநிற்க, அநபேக்ஷிதமான ஸம்போதநத்துக்கு இதுவே கருத்தென்று தாத்பர்யம். உம்மைப்பெற்றவனேயிறே ஜநக னென்றபடி. ‘மிகுஞ்சோதி’ என்றதுக்கு ஹாவம் - பரஞ்ஜ்யோதி இத்யாதி. “பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய” இதி சாந்தோக்யே. நாராயணபரோஜ்யோதி: - நாராயண:பரஞ்ஜ்யோதி: என்றபடி. விஸர்க்கலோபஸ்சாந்தஸ:. ஆரேனுமுண்டோ - இல்லை யென்றபடி. அந்தப்பிதற்றம் லோகத்தில் பாசுபதாத்யாகமங்களிலே நடையாடாநிற்கிறதே என்ன, ‘யவரே’ என்று. எந்த வைதிகரென்று விவக்ஷித மென்கிறார், யவரே என்று. இப்படி விவக்ஷித்ததுக்கு ஸம்வாதம் - வைதிக: க: இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே, “ஸாஹாவிகாநவதிகாதிஶயேஶித்ருத்வம் நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:” இதி. எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு, ‘க:’ என்று க்ஷேபத்திலேயாய், தாத்பர்யம் - அநந்யபரமான இத்யாதி. அநந்யபரமான-தேவதாந்தரபரத்வஸம்ஹாவநா விதுரமான. “வைதிக:” என்று விஶேஷிக்கிறவர்க்கு ஹாவமாஹ - உண்டாகில் இத்யாதி. வேதாத்யயநம்பண்ணினவர்களை ‘அவைதிகர்’ என்கிறதென்? என்ன, தஸ்யோத்பத்தி: இத்யாதி. விஷ்ணுபக்தியில்லாமையாலே ‘அவைதிகர்’ என்கிறதென்றபடி. பாத்மபுராணே, “விஷ்ணுபக்திவிஹீநோய ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய நஹி வை தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்.” உத்பத்திநிரூபணம்- “யஸ்ய பத்ந்யா வ்யபிசாரம் ஜ்ஞாதஷ்டி” இத்யாதி ஶ்லோகத்திலே கண்டுகொள்வது. அந்வய: பூர்வோக்த:. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

யவரும்யாவையும் எல்லாப்பொருளும்
கவர்வின்றித் தன்னுளொடுங்கநின்ற
பவர்கொள்ஞான வெள்ளச்சுடர்மூர்த்தி
அவரெம்மாழியம் பள்ளியாரே.

ஆ.—(யவரும்.) அஸம்பாதமாகத் தன்னுள்ளே வைக்கப்பட்ட ஸர்வஜகத்தையு முடையனாய், ஸ்வாபாவிக ஸார்வஜ்ஞத்தை யுடையனாய் க்ஷீரார்ணவ நிகேதனனா வண் துவரைப் பெருமானே ஸர்வேஶ்வர னென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், சேதநாசேதநாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலே அவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[யவரும்யாவையுமெல்லாப்பொருளும்]-சேதநாசேதந பதார்த்தங்க ளொன்றுமொழியாமே எல்லாவற்றையும். [கவர்வின்றி என்று மேலுக்கு] - ப்ரளயகாலத்துக்குப் பரஸ்பரம் நெருக்குப்படாதபடி திருவயிற்றிலே வைப்பதுஞ் செய்து, பரந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாந வெள்ளத்தையும் தேஜோரூபமான திருமேனியையுமுடையரா யிருந்துள்ளவர் ஜகத்திதார்த்தமாக வந்து ப்ரளயார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுவர்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினா ரென்கிறார்.

யவரும் - எல்லாச்சேதநரும், யாவையும் - எல்லா அசேதநங்களுமாகிற, எல்லாப்பொருளும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், கவர்வின்றி - சோர்வின்றி, தன்னுள் - தன் ஸ்வரூபைக தேஶத்திலே, ஒடுங்க - அடங்கும்படியாக, நின்ற - நின்ற, பவர்கொள் - பரப்பையுடைத்தான, ஞானவெள்ளம் - ஞானவெள்ளத்தை, சுடர் - (தனக்கு) ப்ரபையாகவுடைய, மூர்த்தி - ஸ்வாமிகளான, அவர்-ஸர்வாதிகாரானவர், எம் - நமக்கு போக்யமாய், அம் - தர்ஶநீயமான, ஆழி - க்ஷீரார்ணவத்திலே, பள்ளியார் - கண்வளர்ந்தருளுகிறார். கவர்வு — சோர்வு. பவர்வு — பரப்பு. சுடர்மூர்த்தி, விக்ரஹமாகவுமாம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், ப்ரளயாபத்திலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[யவரும் இத்யாதி] - சேதநரும் அசேதந வர்க்கமும் ஒன்றுங் குறையாதபடி எல்லாவற்றையும். [கவர்வின்றி] - கவராதபடி; பரஸ்பரம் நெருங்காதபடி. [தன்னுளொடுங்க நின்ற] - தன் திருவயிற்றிலே ஒதுங்கும்படி நின்ற; தன் ஸங்கல்பைகதேஶத்திலே என்னவுமாம்; "[illegible]" என்னக் கடவதிறே. [பவர்கொள் ஞானவெள்ளம்] - பரம்பாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநவெள்ளத்தையும். [சுடர்மூர்த்தியவர்] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திருமேனியையு முடையவர். [எம் ஆழியம்பள்ளியாரே] - ப்ரளயார்ணவத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந் தருளினார். ப்ரளயாபத்ஸகரானவர், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து

திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினு ரென்றுமாம். [ஆழியம்பள்ளியார்] - கடலைப் படுக்கையாகக் கொண்டார். "பாயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை". எம் என்று - தாமிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து கண்வளர்ந்தருளிற்று, தம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கென்று.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஆபத்ஸகனுகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[யவரும்இத்யாதி] - சேதநவர்க்கத்தையும் அசேதநவர்க்கத்தையும், இப்படி இரண்டுவகையாகச் சொன்னவற்றைக் கூட்டி, இப்படியிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ப்ரளயாபத்திலே தன் வயிற்றிலே சேரும்படியானபோது. [கவர்வின்றி] - கவர்கையாவது - க்ரஹிக்கை. அதாவது - ஹிம்ஸையாய், ஒருவரையொருவர் நெருக்காதபடி. [தன்னுள்ஒடுங்கநின்ற]—"ததபஶ்யமஹம்ஸர்வம் தஸ்யகுக்ஷௌமஹாத்மந:" (ததபஶ்யமஹம்ஸர்வம் தஸ்யகுக்ஷௌமஹாத்மந:) என்னக்கடவதிறே. தன்னுள் - தன் ஸங்கல்பைகதேஶத்திலே யென்னவுமாம். [பவர்கொள்இத்யாதி] - இவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பான பரம்பின ஞானவெள்ளத்தை யுடையனுய், 'இப்படி ரக்ஷிக்கப்பெற்றவிடம் தன்பேறு' என்று தோற்றும்படி யிருக்கிற திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையரான அவர். [எம்ஆழியம் பள்ளியாரே] - தாம் ஸம்ஸாரமத்யஸ்த்தரா யிருக்கையாலே எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து ஏகார்ணவத்தை அழகிய படுக்கையாக வுடையரானுர். "பாயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை". இப்படி ஆபத்ஸகனுய் அணியனுகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

பள்ளியாலிலை யேழுலகுங்கொள்ளும்
வள்ளல் வல்வயிற்றுப்பெருமான்
உள்ளுளாரறிவார் அவன்தன்
கள்ளமாய மனக்கருத்தே.

ஆறும்பாட்டு - யவரும் இத்யாதி. "தன்னுள் ஒடுங்கநின்ற" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆபத்ஸகன் இத்யாதி.

யவரும்யாவையு மெல்லாப்பொருளும்-சேதநரும்அசேதநங்களுமான எல்லாப்பொருளு மென்று ஸப்தார்த்தம். உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ததபஶ்யம் இத்யாதி. ஆரண்யபர்வணி தர்மபுத்ரம் ப்ரதி மார்க்கண்டேய: "யதாக்ஷிதி நயாமோகே ... | ததபஶ்யம்" இத்யாதி. 'தன்னுள்' என்று - ஸங்கல்பபரமானபோது, 'கவர்வின்றி' என்றது - ஒன்றுந் தப்பாதபடி யென்று பொருள்; 'ஒடுங்க' என்றது - மஹாஸம்ஹாரபரம்; திருவுதரபரமானபோது அவாந்தரப்ரளயபரம். பவர்கொள் - பரம்புதலையுடைய. 'சுடர்' என்றதிலே நோக்காக ஸாவம் - இப்படி இத்யாதி. மூர்த்தியான அவரென்று அந்வயித்து அர்த்தம் - திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையரான அவர் என்று. 'எம்' என்ற பஹுவசநார்த்தம் - தாம்ஸம்ஸார இத்யாதி. ஏகார்ணவம்-ப்ரளயஜலதி. 'பள்ளி' என்று படுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன, பாயலும் இத்யாதி. "ஆழியம் பள்ளியார்" என்றத்தைப்பற்ற, அணியனுகையாலும் என்றது. க்ரமேண அந்வய:. (௬)

ஆ.—(பள்ளியாலிலை.) ஸர்வலோகாவகாஶ ப்ரதத்வ பரமௌதார்யத்தையுடைத்தாய், ஸர்வலோகஹரண ஸமர்த்தமாயிருந்த தன் வயிற்றிலே ஸர்வலோகத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஆலிலையிலே சண்வளர்ந்தருளுகிற இவனுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வஸிஹந பூத திவ்யசேஷ்டிதங்களுக்கு ஒரு முடிவுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவடிதமான வடதளஶயந ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி அத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[ஏழுலகுமென்று தொடங்கி] - ஜகதமெல்லாம் உள்ளே புக்காலும் பின்னையும் இடமுண்டாய் ரக்ஷகமான வயிற்றை யுடைய ஈஶ்வரனே. [உள்ளுளென்று தொடங்கி] - அத்யகாதமாய்த் தெரியாதே ஆஶ்சர்யமான அவனுடைய மநோவ்ருத்தியை ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாது.

ப.—அநந்தரம், வடதளஶாயித்வரூபமான அவடிதவடநா ஸாமர்த்த்யத்தாலே அவன்பரத்வம் த்ருவமேவாய மென்கிறார்.

பள்ளி - படுக்கை, ஆலிலை - ஆலிலையாக, ஏழுலகும் - எல்லாலோகத்தையும், கொள்ளும் - கொள்ளுகைக்கு இடங்கொடுக்கும், வள்ளல் - ஔதார்யத்தையும், வல் - ஶக்தியையுமுடைத்தான, வயிறு - வயிற்றையுடைய, பெருமான் - ஸர்வாதிகனுனவனுடைய, கள்ளம் - ஒருவர்க்குந்தோன்றாதே, மாயம் - ஆஶ்சர்யமான, மனககருத்து - மாநஸவ்யாபாரம் (ஜகதர்த்தமான ரக்ஷணசிந்தாவ்யாபாரம்), உள்ளுள் - மாநஸவ்யாபாரத தாலே, அறிவார் - அறியுமவர்கள், ஆர் - ஆர்? எவர்க்கும் அறியஅரி தென்று கருத்து.

இ—ஏழாம்பாட்டில், அவடிதவடநாஸாமர்த்த்யத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[பள்ளி யாலிலை] - படுக்கை ஆலந்தளிர். [ஏழுலகுங்கொள்ளும்] - அதில்கண் வளர்ந்தருளுகிற சிறுபிள்ளைவயிறு ஜகத்தெல்லாங் கொள்ளுகிறது. [வள்ளல்வல்வயிறு]- வள்ளல்தனமாவது - புக்கார்க்கெல்லாம் இடமுண்டாயிருக்கை. வலிமையாவது - ப்ரளயத்துக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமா யிருக்கை. [பெருமான்] - இப்படி ரக்ஷிக்க வேண்டிற்று உடையவனானபடியாலே. [உள்ளுள்என்று தொடங்கி] - அத்யகாதமாய் ஒருவர்க்குந் தெரியாதே, அறிந்த தோற்றம் - ஆஶ்சர்யமான மாநஸவ்யாபாரமானது ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாது. அவனுடைய பாஹ்யமான வ்யாபாரமும் நிலமன்று, மாநஸ வ்யாபாரமும் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன் றென்கிறது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு - பள்ளி இத்யாதி. 'பள்ளியாலிலை' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அகடித இத்யாதி. 'மண்ணும்விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட' என்றது-இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தஸங்க்ரஹ ரூபமாகையாலும், ''யவரும்யாவையும்'' இத்யாதி-ஆபத்ஸகத்வபரமாகையாலும், ''பள்ளியாலிலை'' இத்யாதி - அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யபரம்; அதோகபௌ நருக்த்யம்.

[பள்ளியாலிலை] - படுக்கை, பவனுயிருப்பதோரு ஆலந்தளிர். [ஏழுலகுங் ாள்ளும்]-இப்படுக்கையிலே ஸப்தலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்துக் கண்வளரும். ள்ளல்] - புக்க லோகங்களுக்கு அவ்வருகே 'இன்னங்கோண்டோ' என்னும்படி டமுடைத்தாயிருக்கை. [வல்வயிற்றுப்பெருமான்] - உட்புக்க பதார்த்தங்களுக்கு ஸய ரஸங்கமின்றியேயொழியும்படி மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கை. [பெருமான்] - இப்படி க்ஷிக்கவேண்டிற்றுஉடையவனுகை. அவனுடைய உள்ளுளாய கள்ளமாய மனக்கருத் ைத யார்அறிவார்? கண்டதுஒன்றைச் சோன்ன இத்தனை போக்கி, உள்ளுள் - இன்னம் ள்ளேயுள்ளேயுண்டாய், கள்ளமாய் - ஒருவர்க்குந்தெரியாதபடியாய், மாயமாய் – ஜ்ஞா ாம்ஸம் ஆஶ்சர்யமா யிருக்கிற அவனுடைய மனக்கருத்து-மநோவ்யாபாரத்தை, ஒருவ ால் அறியலா யிருக்கிறதோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கருத்தில்தேவும் எல்லாப்பொருளும்
வருத்தித்த மாயப்பிரானையன்றி யாரே
திருத்தித்திண்ணிலை மூவுலகுந் தம்முள்
இருத்திக்காக்கு மியல்வினரே.

ஆ.—(கருத்தில்.) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணங்கள் பிறர்கர்த்ருக மல்லவோ? இவற் றைப் பரமபுருஷைககர்த்ருகமாகச் சொல்லுவாருண்டோ? என்னில்;—பெற்ற மாதாவே புத்ரரக்ஷணம் பண்ணுகிறப்போலே ஸ்ருஷ்டித்தவனே ரக்ஷிக்க ப்ராப்தம்; ஆதலால், ரக்ஷிக்கிறான் பரமபுருஷனே. ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்க ளிரண்டும் பரமபுருஷைககர்த்ருக மென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்களைப் பண்ணு கையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[கருத்தில் என்று தொடங்கி] - தன் ஸங்கல்பத்தாலே தேவர்கள் தொடக்க மான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கின ஆஶ்சர்யபூதனையன்றி மற்றுஆர்? [திருத்தி யென்று தொடங்கி] - திண்ணிதான நிலையையுடைத்தாம்படி மூவுலகையும் திருத்தித் தம் ஸங்கல்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு காக்கும் ஸ்வபாவர்.

பவனுயிருப்பது - ஸவனுயிருப்பது; அப்போது உண்டாயிருப்ப தென்றபடி. 'அவாந் தரப்ரளயத்தில் வயிற்றிலேவைத்தது க்ருதகமான த்ரைலோக்யமாயிருக்க, 'ஏழுலகும்' என்றது - ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பாலே; மஹாபலி அபஹரித்தது த்ரைலோக்யமாயிருக்க, 'ஸத்யலோகபர்யந்தம் அளந்தாற்போலே' என்று அருளிச்செய்வர். 'வள்ளல்' என்றது - வயிற்றுக்கு விசேஷணம். இவ் விடத்திலே - "இவ்வேழுலகமுண்டுமிடமுடைத்தால்" என்றது அநுஸந்தேயம். 'வல்' என்ற வன்மைக்கு ஸாவம்-உட்புக்க இத்யாதி. அவனுடைய உள்ளுளாய என்றது - கருத்துக்கு விசே ஷணம். நீர் அறிந்து சொன்னீரோ? என்ன, கண்டதொன்றை இத்யாதி. ஆலிலையைப் பள்ளி யாகவுடையனுய், ஏழுலகுங்கொள்ளும் வள்ளல் வல்வயிற்றையுடைய பெருமானுன அவன் தன் னுடைய உள்ளுளாய கள்ளமாய மனக்கருத்தை ஆரறிவார்? இத்யந்வயః. (எ)

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன் அவனே யென்கிருர்.

கருத்தில் – தன்நினைவாலே, தேவும் - தேவவர்க்கமும், எல்லாப்பொருளும் - மநுஷ்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களும், வருத்தித்த - (ஸத்தைபெற்று அபிவ்ருத்தமாம்படி) உண்டாக்கின, மாயம் - ஆஶ்சர்யஶக்த்யாதிகளையுடைய, பிரானை - ஈஶ்வரனை, அன்றி – ஒழிய, ஆரே - ஆர்தான், மூவுலகும் - ஸமஸ்தலோகத்தையும், திண் - திண்ணிதான நிலை - நிலையையுடைத்தாம்படி, திருத்தி - (அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளாலே) திருந்தச் செய்து, தம்முள் - தம்நினைவுக்குள்ளே, இருத்தி - அவற்றை ப்ரதிஷ்டிதமாக்கி, காக்கும் - ரக்ஷிக்கும், இயல்வினர் - ஸ்வபாவத்தையுடையார்? ரக்ஷணஸ்வபாவன் அவனென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிருர்.

[கருத்திலித்யாதி] – தன் ஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதி முதலாக ஸகல பதார்த்தங்களையும். [வருத்தித்த] - நிர்வர்த்திப்பித்த, உண்டாக்கின, ஸ்ருஷ்டித்த. [மாயப் பிரான் இத்யாதி] - ஆஶ்சர்யபூதனுன ஸர்வேஶ்வரனை யொழிய; மற்ருர், [திருத்தி யென்று தொடங்கி] - மூவுலகும் திண்ணிதான நிலையை உடைத்தாம்படி திருத்தி, தன்ஸங்கல்பத்திலே வைத்து, ஒருநோவு வாராதபடி அவதாநம்பண்ணி நோக்குகை இயல்வாக வுடையவர் - ஸ்வபாவமாக வுடையார் மற்ருர்? “ததேகஸ்வபாவஸ்ய”, “ந ஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்”.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் பாலநமும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவனுகையாலே இவனே ஈஶ்வர னென்கிருர்.

[கருத்தில் இத்யாதி] - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும், வர்த்திப்பித்த - உண்டாக்கின; ஸ்ருஷ்டித்த. ஆஶ்சர்யபூதனுன ஸர்வேஶ்வரனையன்றி, மூன்றுலோகங்களையும் திண்ணிதான ஸ்த்திதியையுடைத்தாம்படியாகத் திருத்தி, தம்முளிருத்தி, அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு அநுரூபமான ரக்ஷணங்களையும் திருவுள்ளத்தே வைத்து [காக்கும்]- “நஹி பாலநஸாமர்த்யம்” (நஹி பாலநஸாமர்த்யம்) என்கிறபடியே ரக்ஷணத்தைப்பண்ணும். [இயல்வினரே] - இத்தை இயல்வாக வுடையவர், ஸ்வபாவமாக வுடையவர் ஆர்? மாயப்பிரானையன்றி - காக்குமியல்வினர் - ஆர்? என்று அந்வயம். (அ)

எட்டாம்பாட்டு - கருத்தில் இத்யாதி. ‘வருத்தித்த, காக்கும்’ என்கிற பதங்களிலே நோக்காக – ஸ்ருஷ்டியும் இத்யாதி.

கருத்தில் - ஸங்கல்பத்தில். வருத்தித்த - வர்த்திப்பித்த. திண்ணிதான ஸ்த்திதி - ஸத்தாநுவ்ருத்தி. திருத்தி - மர்யாதைகளையுண்டாக்கி. தம்முள் - தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே. காக்கை - அநிஷ்டநிவர்த்தந இஷ்டப்ராபணங்கள். “இயல்வினரார்” என்றதால் பலித்த அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - நஹி இத்யாதி. தேவும் எல்லாப்பொருளும் - கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரானையன்றி - மூவுலகும் திண்ணிலையாகத் திருத்தி - தம்முளிருத்திக் காக்குமியல்வினர் ஆர்? இத்யந்வய: (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான்
சேர்க்கைசெய்து தன்னுந்தியுள்ளே
வாய்த்ததிசைமுகன் இந்திரன்வானவர்
ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகளே.

ஆ.—(காக்கும்.) கேவலம் ஸ்ருஷ்ட்டிமாத்ரமே அன்று, பரமபுருஷகர்த்த்ருகம்: ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்த ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் பரமபுருஷகர்த்த்ருகம்; ஆதலால், அவனே ஸர்வேஶ்வரன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் இவனிட்ட வழக்காகையாலே இவனே ஈஶ்வரனென்கிறார்.

[காக்குமியல்வினன்] - பரிபாலநத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையான். [சேர்க்கைசெய்து] - ஸம்ஹரித்து. [தன்னுந்தியுள்ளே யென்று மேலுக்கு] - தன்உந்தியுள்ளே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமனான திசைமுகன் இந்திரன் வானவர் தெய்வவுலகுகள் இவற்றையெல்லாம் உண்டாக்கினான்.

ப.—அநந்தரம், இந்த ரக்ஷணத்தோபாதி ஜகதுத்பத்தி ஸம்ஹாரங்களும் தததீநமென்கிறார்.

காக்குமியல்வினன் - ரக்ஷணத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான, பெருமான் - ஸர்வேஶ்வரன், சேர்க்கைசெய்து - (ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே நாமரூபவிபாகரஹிதமாய், “தத்ரைகீபவதி” என்கிறபடியே) சேரும்படிபண்ணி, தன் உந்தியுள்ளே - தன் திருநாபிக்குள்ளே, வாய்த்த - ஸ்ருஷ்டிக்கு வாய்த்த, திசைமுகன் - சதுர்முகன், இந்திரன் - இந்த்ரன், வானவர் - தேவர்கள், தெய்வவுலகுகள் - (அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான) திவ்யலோகங்கள், ஆக்கினான் - இவற்றை உண்டாக்கினான். உந்தியுள்ளே பிறந்த திசைமுகனென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் இவனிட்ட வழக்காகையாலும் இவனே ஈஶ்வரனென்கிறார்.

[காக்குமியல்வினன்] - ரக்ஷணத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவன்; “நஸம்ஷ ஊடாம்ஸோஹாரெ” இத்யாதி. [கண்ணபெருமான்] - ரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்த ஸர்வேஶ்வரன். [சேர்க்கை செய்து] - ஸம்ஹாரகாலம் வந்தவாறே “தத்ரைகீபவதி” என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே சேர்க்கையைச் செய்து. [தன்னுந்தி இத்யாதி] - தன்னுடைய திருநாபி கமலத்திலே, ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தில் விலக்ஷணனான ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் அல்லாத தேவதைகள் தேவலோகங்கள் இவற்றை உண்டாக்கினான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கையாலும் இவனே ஈஶ்வரனென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - காக்கும் இத்யாதி. ‘சேர்க்கைசெய்து’ என்ற ஸம்ஹாரமொன்றுமே கீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு விசேஷம்.

[காக்குமியல்வினன்] - "நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே" (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே) என்கிறபடியே பாலநகர்மத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவன். [கண்ணபெருமான்] - ரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரித்த ஸர்வேஶ்வரன். [சேர்க்கைசெய்து]-ஸம்ஹார காலம் வந்தவாறே கார்யரூப ப்ரபஞ்சமடையத் தன்பக்கலிலே சேர்க்கையாகிற செயலைச் செய்து. [தன் இத்யாதி] - தன்னுடைய திருநாபிகமலத்திலே, தான் ஒருகால் ஸ்ருஷ்டி என்று விட்டால் பின்பு தன்னையுங் கேட்கவேண்டாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்ஷமனான சதுர்முகன் இந்த்ரன் மற்றுமுண்டான தேவர்களோடேகூட,இவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் கட்டளைப்பட உண்டாக்கினான். தன்உந்தியுள்ளே - ஆக்கினான். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கள்வாஎம்மையும் ஏழுலகும் நின்
னுள்ளேதோற்றிய இறைவவென்று
வெள்ளேறன்நான்முகன் இந்திரன்வானவர்
புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவரே.

ஆ —(கள்வா.) இப்படி சதுர்முக பஶுபதி ப்ரதமகப்ரப்ருதி தேவர்களுக்கும் எம்பெருமானே காரணபூதனுமாய் ஈஶ்வரனுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தில் ப்ரமாண மென்? என்னில்,—அவர்கள் தங்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், கீழ் 'எம்பெருமானே ஈஶ்வரன், அல்லாதார் அநீஶ்வரர்கள்' என்றுஞ் சொன்னபோதுக்கு அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்துதிவாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

[கள்வா] - உன் ஐஶ்வர்யத்தை மறைத்து எங்களுக்குத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிறவனே! [எம்மையும் ஏழுலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவவென்று] - எங்களையும் நாங்களிருந்த லோகங்களையும் உன் ஸங்கல்பத்தாலே தோன்றுவித்த ஸ்வாமியென்று. [புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே] - லோகார்த்தமாகப் பெரியதிருவடி மேலே யேறிப் புறப்படுமிடத்திலே அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தாநிற்பர்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்பரனுகையாலே ஸர்வதேவதா ஸமாஶ்ரயணீயன் அவனே யென்கிறார்.

கள்வா - (அவதாரமுகத்தாலே ஆதிக்யத்தை மறைக்கும்) க்ருத்ரிமனே! எம்மையும் - எம்மையும், ஏழுலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், நின்னுள்ளே - உன்னு

'பாலநம்அவனது' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நஸம்பதாம் இத்யாதி.ஸமாஹாரே-ஸம்பாதநே. சேர்க்கை - ஸமாஹாரம்: அத்தால், ஸம்ஹாரஞ்சொல்லுகிறது. 'வாய்த்த' என்றதுக்கு ஸாவம் - தானேருகால் இத்யாதி. வாய்த்த - ஸமர்த்தனான. திசைமுகன் - திக்முகன். வானவர்-தேவர்களோடேகூட. தெய்வவுலதுகள்-தேவதைகளுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களை. கட்டளைப்பட - மர்யாதைபடும்படி. காக்குமியல்வினன இத்யாரப்ய, வானவர்களோடேகூட தெய்வவுலகுகளைத் தன்உந்தியுள்ளே ஆக்கினான் இத்யந்வயः. (௯)

டைய ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, தோற்றிய - தோன்றுவித்த, இறைவ - ஸ்வாமியே! என்று - என்றுகொண்டு, வெள்ஏறன் - வெளுத்த ஏற்றையுடைய ருத்ரனும், நான் முகன் - சதுர்முகனும், இந்திரன் - இந்த்ரனும், வானவர் - ஸ்வர்க்கவாஸிகளும், புள் ஊர்தி - கருடவாஹநனுடைய, கழல் - திருவடிகளை, பணிந்து - ப்ரணாமம்பண்ணி, ஏத்துவர் - ஸ்துதியாநிற்பார்கள். இத்தால் - தர்மபர்யாய வ்ருஷபவாஹநத்வத்தாலே ருத்ரனுடைய கர்மவஶ்யதையும், வேதமயனான கருடன் வாஹநமாகையாலே ஈஶ்வர னுடைய வேதாந்தவேத்யத்வமும் தோற்றுகிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'இவனே ஈஶ்வரன்' என்கிற இப்பொருளுக்கு அவர்கள் ஸ்துதிவாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

[கள்வா] - உன் ஐஶ்வர்யத்தை மறைத்து எங்களுக்குத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிறவனே! பாதந்த்ரனாய்த் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அபலபிக்கையிறே களவாவது; கைலாஸயாத்ரையிலே இது ப்ரகாசிக்கிறது; "நமோ வாமநாய கண்டாய நமோ கடங்கடாயவ" என்று இவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை வாசிக்கக் கேட்ட ப்ராஹ்மணன், 'ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயாகையாலே மீன்துடிக்கிறபடி பாராய்'என்றான்; "நாத் தழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையாலேத்த" என்கிறபடியே வாய் தழும்பேறிக் கிடக்கிறதன்றே. நீ மறைத்து நிற்கிற நிலையை நாங்கள் அறிந்திலோமாகில் செய்வதென்? என்கிறார்கள். [எம்மையும் இத்யாதி] - 'அது களவு' என்னுமிடத்தை உபபாதிக் கிறார்கள். எங்களையும், நாங்களிருக்கிற லோகங்களையும் உன் ஸங்கல்பைகதேசத்திலே தோற்றுவித்த ஸ்வாமீ! இது ஸ்வரூபமாயிருக்க எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கடவையோ? [வெள்ளேறன் இத்யாதி] - ராஜபரிகரமானவர்கள் சட்டையும் பிரம்பும் மயிற்கட்டுமாய்க்கொண்டு தந்தம் தரத்தோடே ஸேவிக்குமாபோலே, தந்தம் வரிசை போடேயாயிற்று ஸேவிப்பது; "இரவியர் மணிநெடுந்தேரொடும்" இத்யாதி. [புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே] - அந்தபுரத்திலே செல்லுகைக்கு அந்தரங்கதை போராமை யாலே ஆட்டத்து வெளியிலே யானைக்காலிலே விழுந்து கூப்பிடுவாரைப்போலே பெரிய திருவடியின்மேலே யேறிப் புறப்பட்ட விடத்தேயாயிற்றுப் புகழ்வது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவ்வளவும் வர, நான் ப்ரதிபாதித்த பரத்வத்தை நீங்கள் ஆஶ்ரயணீயராக நினைத்திருக்கிறவர்கள் மேலெழுத்தைக்கொண்டு விஶ்வஸி யுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்வா] - ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே வந்து வரங்கொள்ளுகிற இடத்திலே, 'தேவர் இன்னம் எனக்கு ஒருவரம் தரவேணும்: நீர் தந்த வரம் நிலைநிற்கும்படி என்பக்க

பத்தாம்பாட்டு - கள்வா இத்யாதி. கீழெல்லாம் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை இதிலே த்ருடீகரிக்கிறா ரென்கிறார் - இவ்வளவும் இத்யாதி. மேலெழுத்து என்றது - பூர்வார்த்தத்திற் சொன்ன அவர்கள் பாசுரம்.

பராவஸ்த்தையில் வரங்கொள்ளாதே தான் தாழநின்று வரங்கொள்ளுகை - களவென்று விவக்ஷித்து இதுக்கு ஹேதுவேது? என்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. தேவரீர் இன்னும் எனக்கு ஒரு வரந்தரவேணும் என்கிறவிடத்திலே மஹாமேதத்திலே ருத்ரன், தன்தலையை யறுத்து ஹோ

லிலே வந்து ஒருவரம் பெற்றுப்போகவேணும்' என்று அர்த்திக்க, 'அப்படியேசெய்கிறோம்' என்றுவிட்டு,'ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு ஒருபிள்ளை வேணும்' என்று சென்று நின்று "நமோ கண்டாயகர்ணாய" (நமோகண்டாயகர்ணய) என்றாற்போலே ஏத்த, அவனும் "உமயா ஸார்த்தமீசாந:" (உமயாஸார்த்தமீசாநஃ) என்கிறபடியே புறப்பட்டு, "நீ கறுப்புடுத்துத் தாழ நின்ற நிலையிலே இச்செயலைச் செய்தால் இத்தை நாட்டார் 'மெய்' என்றிருப்பர் களோ கள்வா?" என்பர்கள் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மறைத்துப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கை யிறே - களவாகிறது கைலாஸயாத்ரையிலே "நமோகண்டாயகர்ணாயநமஃகடகடாயச" (நமோகண்டாயகர்ணாயநமஃகடகடாயச) என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியைக் கேட்ட ப்ராஹ்மணன், 'இதுக்குமுன்பு ஒருவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயான வாறே மீன்துடிக்கிறபடி பாராய்' என்றான் *"நாத்தழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறை யாலேத்த" என்கிறபடியே - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி நாத்தழும்புபட்டுக் கிடக்கிறதன்றே 'இவன் தாழநின்ற நிலையும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணின நிலையும் களவு' என்னுமிடத்தை உப பாதிக்கிறது மேல். [எம்மையும் இத்யாதி] – நீ இவற்றை மனைகிறபோது, எங்களையும் மனைந்து பின்னையன்றோ திர்யக்ஜாதிகளை உண்டாக்கிற்று. [இறைவ]-இறைவ என்று நிற்பர்கள் இங்ஙனே சொல்லுகிறவர்கள்தான் . ஆர்? என்னில், - [வெள்ளேறன் இத்

மம்பண்ண உத்யோகித்தபோது, ஸர்வேச்வரன் வந்து தோற்றிச் சிலவரங்கள்கொடுத்து, 'இன் னம் ஏதுவேணும்?' என்றவளவிலே, - "ஏஷ நோ தேவதேவஸ்ய ப்ரஸாதம் ஸர்வஜந்துஷு | தேவேந்த்ராதிஷு தேவேஷு ததாந்யேஷு மஹாத்மஸு | ஸர்வலோகேச்வரஸ்யைவ தேவதேவஸ்ய ஸ்ரீமத: ப்ரஸாதம் ஸர்வதா தேவ ததஸ்வ ஸுரஸத்தம:" என்றது அநு ஸந்தேயம். வஹஸ்வ வஹித்தது மேகமாய், வராஹபுராணே ருத்ரகீதாயாம் பகவாந், "தேவகா ர்யார்த்தமேஷாஹம் ஸ்ரஷ்டா த்வம் ச தேவத்வம் | த்வாம் வாஹயிஷ்யே ஸர்வார்த்தம் ஸர்வ தோஹம் | வோஹம் வஹாமி த்வாம் தேவதேவோ ஹம் த்வாம் ஸதேவ வஸ்ததேவஹரி ரேவ ஸர்வேச்வராய வை | வரதோஹம் த்வேஷாம் தேநாஹம் தேவதே வது:". "மேகமாய்த் தாங்கினான் திருமால் காண் சாழலே" என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. கறுப்புடுக்கை - பரத்வத்தை மறைக்கை. இச்செயலைச் செய்தால் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகை வரங் கொள்ளுகை முதலான செயலைச் செய்தால். மெய்யென்றிருப்பார்களோ வென்றது - 'வரங் கொடுத்ததுக்காகச் செய்தான்' என்றிறே இருப்பர்க ளென்றபடி. கள்வா என்பர்கள் - ருத்ராதி களென்று கூட்டுவது. தாழநிற்கை களவோ வென்ன, தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி. ப்ரா ஸங்கிகம்-கைலாஸ இத்யாதி. கேட்டப்ராஹ்மணன் - புராணச்ரவணவேலாயாம் கேட்ட ப்ராஹ் மணன். மீன்துடிக்கிறபடி-மீன் துடிக்கிறாப்போலே நாக்குத் துடிக்கிறபடி. நமோகண்டாய இதி- ஸ்ரீஹரிவம்சே கைலாஸயாத்ராயாம். தத்ரைவ, "ஏவம் ஸம்ஸ்தூயமாநஸ்து விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா | உமயா ஸார்த்தமீசாநோ ஹாத்ருஷ்டோ வசநமப்ரவீத்". அப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி யறியானோ? என்ன, நாத்தழும்ப இத்யாதி. திருமொழி. நாக்கானது தழும்பேறும்படி யாகச் சதுர்முகனும் ருத்ரனும் முறையாலே - சேஷத்வப்ராப்தியாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண வென்கை. தழும்புபட்டு - தகணேறி. 'எம்மையும் எழுலகும்' என்ற க்ரமத்தைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார் - நீ இவற்றை இத்யாதி. மனைகை - ஸ்ருஷ்டிக்கை. நின்னுள்ளே - உன்ஸங்கல் பத்திலே. இறைவ - ஸ்வாமீ! ஸ்வாமிஸந்நிதியிலே வாஹநம் கொண்டு வரலாமோ? என்ன

---

* பெரிய திருமொழி – க-எ-அ.

யாதி]-ராஜஸேவைபண்ணுவார் தந்தாம்அடையாளங்களோடே சட்டையும் பிரம்புமாய் ஸேவிக்குமாபோலே. இவர்களூர் தந்தாம்அடையாளங்களோடே யாயிற்று வந்துஸேவிப்பது. "இரவியர் மணிநெடுந்தேரொடும்" இத்யாதி. [புள்ளூர்திகழல்பணிந்தேத்துவரே] - ஸர்வேஶ்வரன், பெரியபிராட்டியாருந் தானுமாயிருக்கிற இருப்பில் புகப்பெறுமையாலே திருப்பாற்கடலுக்கு இவ்வருகே கூப்பிட்டால். இவர்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்காகத் திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிப்புறப்படும் ஆட்டத்து வெளியிலே யானைக்காலிலே *துகையுண்ணாநிற்பாகள் (கா)

பதிற்றாம் பாட்டு.

ஏத்தவேழுலகும் கொண்டகோலக்
கூத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வாய்த்தவாயிரத்துள் இவைபத்துடன்
ஏத்தவல்லவர்க்கு இல்லையோருனமே.

ஆ.—(ஏத்தவேழுலகும்.) ஸர்வலோகங்களும் தன்னுடைய விஜயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நின்று ஏத்த ஏழுலகுங்கொண்டருளின இது தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இந்தத் திருவாய்மொழியை இந்த பாவனையோடே கூட ஏத்தவல்லார்க்கு இனி ஒரு நாளும் எம்பெருமானோடு விஶ்லேஷமில்லை யென்கிறார்

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கு, 'எம்பெருமான் அநீஶ்வரன்' என்று புத்திபண்ணுதல். 'இதரதேவதைகள் ஈஶ்வரர்கள்' என்று புத்தி பண்ணுதல் செய்யும் இவ்வநர்த்தங்களொன்றும் வாராதென்கிறார்.

[ஏத்தஎன்று தொடங்கி] - தேவாதிகளெல்லாம் நின்று புகழ லோகங்களையெல்லாம் அளந்துகொண்ட மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தை யுடையவனை சேர்பட்ட.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸர்வப்ரகார வைகல்ய ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ராஜஸேவை இதயர்த்தி; அவன்கொடுத்த வரிசையோடே வந்தால் விரோதமில்லை யென்றபடி. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம - இரவியர இத்யாதி. திருப்பள்ளியெழுச்சி-௧. த்வாதஶாதித்யர்கள், விலக்ஷணமான பெரியதேரோடே வந்தார்களென்கை. 'புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவர்' என்று விரோதிப்பானென்? என்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஆட்டத்துவெளி-வையாளிவெளி. ராஜாக்களுடைய வையாளிவெளியிலே யானைக்காலிலே ஸாமந்தராஜாக்கள் நிரபிமாநராய்த் துகையுண்பார்களிறே; அப்படியே இங்கும் நிரபிமாநராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ணாநிற்பர்களென்றபடி. வெள்ளேறனித்யாரப்ய; கழல்பணிந்து - கள்வா எம்மையும் இத்யாரப்ய, தோற்றிய இறைவனென்ற - ஏத்துவர் இத்யந்வயஃ. (கo)

* இங்கு 'துகையுணவேவிழுந்து கூப்பிடுவாரைப்போலே அவ்விடத்திலே திருவடிகளிலே விழுந்து புகழாநிற்பர்கள்' என்னும் வாக்யம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிறதென்பர்.

ஏத்த - லௌகிகரேத்துகிற இதுவே கீர்த்தியாக, ஏழுலகும் - ஸமஸ்த லோகத்தையும், கொண்ட - அளந்துகொண்ட, கோலம் - வடிவழகையும், கூத்தனை - வல்லாராடினாற்போலே அளந்த ஆச்சர்யத்தையு முடையவனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வாய்த்த - லோகத்துக்கு அலபயமாயமான. ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்து - இவைப்பத்தையும், உடன - அர்த்தத்தோடே உடன் பட்டு, ஏத்த - ஸ்துதிரூபமாகச் சொல்ல, வல்லவர்கு - வல்லவர்க்கு, ஊனம் - (தேவதாந்தரங்களினுடைய உத்கர்ஷபுத்தியும், அவர்களோடு உண்டான ஸாம்யபுத்தியும், அவர்களில் நிகர்ஷபுத்தியுமாகிற) குறைவுகளொன்றும், இல்லை - இல்லை ஊனம் - குறைவு. சொல்வாய்த்தவென்று - அர்த்தப்ரதிபாதந ஸாமர்த்தயமாகவுமாம். ஏழுலகென்று - கீழும் மேலுங் கூட்டுகிறது இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கு, இவனுடைய அநீஸ்வரத்வ புத்தியென்ன, இதர தேவதைகளுடைய ஈஸ்வரத்வ புத்தியென்ன இவ்வனர்த்தங்கள் பிறவா தென்கிறார்.

[ஏத்தவேழுலகுங்கொண்ட]- "ஸமெஜ்ஸ ஹாராணா:" என்கிறபடியே தேவஜாதி யேத்த, அதுவே கீர்த்தியாக வளர்ந்து ஸகலலோகங்களையும் அளந்துகொண்ட. [கோலக்கூத்தனை] - திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, வல்லாராடினாற்போலே தர்சநீயமாயிருந்தபடி. அப்போதை வடிவழகொழிய, இந்தரனைப்போலே ராஜ்யஸ்ரத்தை யில்லையே இவர்க்கு. [குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்] - வேதத்திற்காட்டில் ஆழ்வாரடியாகப் பிறந்த ஆபிஜாத்யம். [வாய்த்தவாயிரம்] - ஈஸ்வரனுக்கு இதுவுமொரு ஐஸ்வர்யமாயிற்று நேர்பட்டது. [சொல்வாய்த்தவாயிரம்] - வாச்யத்திற்காட்டில் வாசகம் நேர்பட்டபடியென்றுமாம். அதாகிறது - விஷயத்தை உள்ளளவும் பேசவற்றாயிருக்கை. [உடனேத்த வல்லவர்க்கு]-ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுமவர்களுக்கு அல்லாதாருடைய அநீஸ்வரத்வத்தையும் இவனுடைய பரத்வத்தையுஞ் சொல்லுகிறதாகையாலே அபிப்ராயத்தோடே கற்கவேணுமாயிற்று. [இல்லையோரூனமே] - தேவதைகளோடொக்க நினைத்தல், அவர்களுக்கு உத்கர்ஷத்தை நினைத்தல, இவனுக்கு அபகர்ஷத்தை நினைத்தல் இவையாயிற்று ஊனம். அவை இவர்களுக்கில்லை. தேவதாந்தர ஸபாஸமாயிற்று ஸம்ஸாரபீஜம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு, தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் ஈஸ்வரத்வபுத்தி பண்ணுகையாகிற ஊன மில்லை யென்கிறார்.

[ஏத்த ஏழுலகுங் கோண்ட] - "ஸமெஜ்ஸ ஹாராணாஂ" (ஸங்கைஸ்ஸ ஹாராணும்) என்கிறபடியே ஏத்த, அந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸகல லோகங்களையும் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கோண்ட. [கோலக்கூத்தனை] - திருவுலகளந்தருளினபோது வல்லாராடினாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. அப்போதை வடிவழகை யநுபவிக்குமதொழிய, இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யஸ்ரத்தை இல்லையே இவர்க்கு. [குருகூர்ச்சடகோபன்சோல்] - ஆப்திக்கு 'இன்னார் சோல்லிற்று' என்னக்கடவதிறே. [சடகோபன்] – வேதாந்தத்திற்

நிகமம் - ஏத்த இத்யாதி. 'ஏத்தவல்லவர்க்கோரூனமில்லை' என்றத்தைப்பற்ற, அவதாரிகை.

ஏத்த - தேவாதிகள் ஸ்துதிக்க. ஸமெஜ்ஸரிதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மங்கல்யஸ்தவே "ஸமெஜ்ஸ ஹாராணா நிவிஹ்ருதமெயெஸஷ யாஉ நாமெஷ்யுரமெநவ வெவமெயே: 'ஸாதக்ஜா ந்யெவஜகாஸஸூஉாகோஸாஜெவ்விவுஜயெஹரிஃ". 'கூத்தன்' என்கிறதென்? என்ன, திருவுலகு இத்யாதி. 'கோலம்' என்றதுக்கு ஸூர்வம்-அப்போதை இத்யாதி. ஸ்வப்ரஸம்ஸைபண்ணலாமோ? என்ன, ஆப்திக்கு இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தம் – வேதாந்தத்தில் இத்

காட்டில் ஆழ்வார்பக்கலிலே பிறந்த ஆபிஜாத்யம். [வாய்ந்தவாயிரம்] - இத்தனைபோது இவர் ப்ரதிபாதித்த பரவஸ்து நேர்பட்டாற் போலேயாயிற்று இப்ப்ரபந்தமும் நேர்பட்ட படி. வாச்யத்திற்காட்டில் வாசகம் நேர்பட்டபடி யென்றுமாம் அதாவது - விஷயத்தை உள்ளபடி பேச வற்றாயிருக்கை [இவை பத்துட னேத்த வல்லவர்க்கு] - இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு. [இல்லையோரூனமே] - இவ்வாத்மாவுக்கு ஊனமாவது - அபரதேவதைகள்பக்கலிலே பரத்வப்ரதிபத்திபண்ணுகையும், பரதேவதைபக்கல் பரத்வப்ரதிபத்தி பண்ணாமையும். இப்படி வரக்கடவதான ஊனம் இது கற்றார்க்கு இல்லை

முதற்பாட்டில் - மேல் பரக்க அருளிச்செய்கிற இத்திருவாய்மொழியில்அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார். இரண்டாம்பாட்டு முதல் - துக்கநிவர்த்தகனாகை யாலும், ஶீலவானாகையாலும், ஸுகுமாரனாகையாலும், புண்டரீகாக்ஷனாகையாலும், ஆபத்ஸகனாகையாலும், அகடிதகடநாஸமர்த்தனாகையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளைப் பண்ணுகையாலும், ஸம்ஹாரமாகிற செயலைச் செய்கையாலும், ஈஶ்வராபிமாநிகளா யிருக்கிறவர்களுடைய ஸ்தோத்ராதிகளாலும், இப்படி பஹுப்ரகாரங்களாலே அவனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்து, இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார் (கக)

யாதி. ஆபிஜாத்யம் - திருவாய்மொழிக்கு என்றபடி. "வாச்யவாசகயோர்வாச்யாத்வாசகஸ்யோத்கர்ஷ: - இத்தனைபோது இத்யாதி வாக்யத்வயேந. அதாவது இத்யாதி - விஷயமான அவன்தன்னை உள்ளபடி ப்ரகாஶிப்பியாமல் மறைத்துக்கொண்டிறே யிருப்பது; அவனுடைய ஸ்வபாவத்தையெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இப்ப்ரபந்தமிறே. உடன் - ஸஹஸ்ரேண. 'ஓர்' என்கையாலே - ஊனத்தினுடைய வைவித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்-இவ்வாத்மாவுக்கு இத்யாதி. ஊனம்-குறை.

இரண்டாம்பாட்டு முதல் - இரண்டாம்பாட்டுத்தொடங்கி. க்ரமேண அந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி :—ஸம்ஶ்லிஷ்டாஶேஷதேவம் நிஜதநுதயா ஸம்ஸ்ருதி ... மாத்ருத்வேநாப்யநாத்ருத்ய ஸ்வஸாக்ஷாத்காரஸௌஹார்த்³தாத் । ஆஹார்யாதித்வதேவாந்தவிஷயஹார்தாவ வைராக்யஶ்ரேயஸாந்நிதேஶ்யம் ஶஸ்ஸ்த்³தாயாம்

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி :—வக்தி வைஶ்ஶாஸ்த்ரவத்ஸார ஸ்வாதுர்ம்ஸ்தவ்யம் ...

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

திண்ணிதாமா றன் திருமால்பரத்துவத்தை
நண்ணியவதாரத்தேநன்குரைத்த — வண்ணமறிந்து
அற்றார்கள்யாவர் அவரடிக்கேயாங்கவர்பால்
உற்றாரைமேலிடாதான்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாந் திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(ஊனில்வாழுயிரே.) இப்படி ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வந்து தோற்றி யருளினவன் தம்மோடே கலந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு பா ஹுபலத்தால் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாததுமாய், தமக்கு நிர்ஹேதுகபகவத்ப்ரஸாத லப் தமுமாய், நிஸ்ஸமாதிகமுமா யிருந்துள்ள பகவத்ஸம்ஶ்லேஷஸுகத்தை அநுபவித்து, அப்படிப்பட்ட ஸுகம் தம்மால் தனியநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே, அதுக்கு நிலவ ரான அயர்வறு மமரர்களோடேகூட அநுபவிக்கைக்காக,'அவர்களை நான் என்றோ கிட்டு வது?' என்று மநோரதித்து முடிக்கிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி உதவுங்கலவிதனான இவனுடைய ஸர்வவித ஸாரஸ்யாதிஶய ப்ரயுக்தமான திவ்யபோக்யதையை அருளிச்செய்வதாக, அவ னுடைய ஸர்வரஸாத்மகத்வத்தையும், ஸாரஸ்யயுக்தனான அவன்விஷயத்தில் நம்மு டைய உபகாரஸ்ம்ருதியையும், ஸ்வவிஷயத்தில் தம்மை அவன் ஆபிநிவேஶிப்பித்தபடி யையும், அவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மில்லாதபடியையும், தன்னுடைய அப்ராக்ருதபோக்யதையையும் ப்ரகாஶிப்பித்தாச் சேர்த்துக்கொண்டபடியையும், இந்த ஸம்ஶ் லேஷம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாதிஸித்தமானபடியையும், போக்யதாதிஶயத் தாலே வ்யதிரேகத்தில் தரிக்க அருமையையும், அவ்வநுபவம் தமக்குக் கைபுகுந்தமை யையும், ஸர்வப்ரகாராநுபவத்தால் பிறந்த ஆநந்த விஶேஷத்தையும்,இப்படி அநுபவித்து ஆநந்திகளான ஸூரிகளோடு தாம் கூடியநுபவிக்கையி லுண்டான ஆசையையும் அரு ளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வப்ரகாரஸாரஸ்யம் ஸூரிபோக்யமென்னுமிடத்தையும் உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நத்தாற் கிட்டவரிதாய், அவன்தானே காட்டுகையாலே தமக்குஎளிதாய், ஸமாதிக ரஹிதமுமா யிருந்துள்ள அநுபவரஸம் தம்மால் தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையா லே, இதுக்கு உசாத்துணையாவாரை இங்குக்கிடையாமே இதுக்கு நிலவரான நித்யஸூ ரிகளோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிட்டாமையாலே, 'அவர்கள் திரளை என்றோ நான்கிட்டுவது?' என்று அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். வாயுந்திரையுகளோடேயா யிற்று, இத்திருவாய்மொழிக்கு நேரே ஸங்கதியுள்ளது; ஈஶ்வரன் இவர்ப்ராக்ருதியறியு மவனாகையாலே ப்ராஸங்கிகமாகப் பரத்வத்தை அநுபவிப்பித்து, பின்னை இத்தை அநுப விப்பித்தான். வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றாமைக்கு, அறிவுநடையாடாத திர்யக்குக்களையும் அசேதநங்களையுஞ் சேர்த்தார்; ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு, அறிவு நைஸர்க்கிக மான நித்யஸூரிகளை உசாத்துணையாகத் தேடுகிறார்.

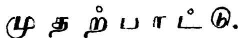
ஈடு.—வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழியில். நடுவே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான இத்தனைச்சஶ்

ஊனில்வாழுயிர் ப்ரவேஶ ஸங்கதிமாஹ - வாயுந்திரை இத்யாதி. நடுவே இத்தனை வீடுந்துக்கு என்ன, நடுவு இத்யாதி. விஶதமாஹ - தாம்பெற்ற இத்யாதி. அளவுபட்

வரத்வம் தாம்பெற்ற பேற்றின் கனத்தைப் பார்த்தார்; அது தாமடியாக வந்ததாகிலிறே அளவுபட்டிருப்பது; ஸர்வேஶ்வரனடியாக வந்ததாகையாலே கனத்திருக்குமிறே தாம் அநுபவித்த அநுபவத்துக்குள்ளே எல்லாரஸங்களு முண்டாய், அதுதான் ஸமாப்யதிக வர்ஜிதமுமாயிருந்தது; 'இப்படிப்பட்ட பேற்றுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்?' என்று பார்த்த விடத்தில், ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லாமையாலே, 'அவன்தன்னோடொக்க ப்ராப்யருமாய், அவனை நித்யாநுபவம்பண்ணுநிற்பாருமாய், பகவதநுபவத்துக்கு தேஶிகருமா யிருக்கிற நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப்புக்கு போதயந்த பரஸ்பரம் பண்ணி யநுபவிக்கப் பெறுவது எப்போதோ?' என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றாமைக்கு அறிவுநடையாடாத திர்யக்குக்களையும் அசேதநங்களையும் சேர்த்தார் அங்கு; இங்கு, ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு அறிவு நைஸர்க்கிகமான நித்யஸூரிகளைத் தேடுகிறார் "ராமஸ்து" (ராமஸ்து) - பெருமாளும் பிராட்டியும் ஏகதத்த்வமென்னலாம்படி கலந்த கலவியைச் சொல்லுகிறது 'பித்ருஶுஶ்ரூஷணபரராநா, தாமங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்; தேவதாஸமாராதநம் பண்ணினார்' என்றுயிற்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது; இப்படிப்போந்த இவா இப்போது 'வாத்ஸ்யாயநங்கற்றுக் காமதந்த்ரமேயோ நடத்திப்போந்தது?' என்னும்படி வேறுபட்டார "ஸீதயாஸார்த்தம்" (ஸீதயாஸார்த்தம்) - பரமபதத்தில் சென்னியோங்கே வந்தவளும் பிறந்தவளானபடி போமஸ்ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடரானார். "விஜஹார" (விஜஹார) - இப்படி பரிமாறச்செய்தேயும்

டிருப்பது - பரிச்சின்னமாயிருப்பது 'தேனும பாலும்' இத்யாதியைப் பற்ற, எல்லாரஸங்களும் என்றது. ஸமாப்யதிகவர்ஜிதம் என்றது - 'ஒத்தாரமிக்காரையிலையாய' என்றதைப் பற்ற. விஷயம் ஸமாதிகரஹிதமாகையாலே அநுபவமும் ஸமாதிகரஹித மென்றபடி. 'களிப்பும் கவர்வும்' என்கிற பாட்டை உட்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. உசாத்துணை - ஸஹாயம். 'நித்யஸூரிகள் உசாத்துணை' என்கைக்கு ஹேது - அவன்தன்னோடு இத்யாதி. ப்ராப்யராய் இத்யாதி விஶேஷணத்ரயமும் - "ஸாயுஜ்யஸூ்ரி", "[illegible]ஶ்ருதி", "யெவாஶுராணாஃ" என்றத்தைப் பற்ற. ஸாத்யாঃ-ப்ராப்யா இத்யர்த்தঃ. 'உடன்கூடுவதென்றுகொலோ' என்றத்தைப்பற்ற, அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என்றது. வாயுந்திரையுகளிற்போலே ப்ரீதிக்கும் திர்யக்குக்களைத் தேடாதே நித்யஸூரிகளைத் தேடுகிறதென்? என்ன, வாயுந்திரைஇத்யாதி. அதாவது-வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றாமையால்வந்த கலக்கத்துக்குச்சேர அஜ்ஞரான திர்யகாதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டார்; இங்கு - ஸம்ஶ்லேஷமுகத்தால் வந்த தெளிவுக்குச் சேர அறிவுநைஸர்க்கிகமானவர்களைத் தேடுகிறா ரென்றபடி. போதயந்த இத்யாதி - கீதாஸ்தஶ்மே. "[illegible]" ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமஸ்து இத்யாதி. பாலகாண்டே, "ராமஸ்து ஸீதயாஸார்த்தம் விஜஹார [illegible] | [illegible]" ஶ்லோகதாத்பர்யம்-பெருமாளும்இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம்-பித்ருஶுஶ்ரூஷண இத்யாதி வேறுபட்டார் என்றது - [illegible]. [illegible] - [illegible] தர்மஶாஸ்த்ரம். [illegible] - காமஶாஸ்த்ரம். ஸீதாஶப்தத்தால் தோற்றுகிற அயோநிஜத்வத்தையும், "[illegible]" இதி த்ருதீயாவிபக்த்யர்த்தத்தையும் பற்ற [illegible]பரமபதத்தில் இத்யாதி. லாங்கலபத்ததியிலே பிறந்தவள்-ஸீதேத்யாதঃ - "[illegible]"

ஹோமோபோக்யோதத்துக்கு அவ்வருகுபட்டிலர். "பஹூந்ந்ருதூந்" (பஹூந்ருதூந்)- 'பஹூந்ஸம்வத்ஸராந்' என்னாதே யொழிந்தது 'அவவோகாலவிசேஷங்களுக்கு அடுத்த போகோபகரணங்களைக்கொண்டு புஜித்தார்' என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. "மநஸ்வீ" (மநஸ்வீ) - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் பிராட்டிகோலினவளவுக்கு அவ்வருகுபட்டுப் பரிமாறினார். "தத்கத:" (தத்கதஃ) - தஸ்யாம்கதஃ-ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்க வொண்ணாதபடியா யிருக்குமாபோலே பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒருநீராகக் கலந்தபடி. "தஸ்யாநித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பித:" (தஸ்யாநித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பிதஃ)-இவருயர்த்தியை யறிந்திருப்பாளொருத்தியாகையாலே 'அப்பெரியவன் இப்படி தாழவிடுவதே' என்று அச்செயலிலே தன்னெஞ்சு துவக்குப்பட்டு 'அதுஅது' என்று கிடக்குமாயிற்று. அப்படியாயிற்று இங்குக்கலந்த கலவிதான்

முதற்பாட்டு.

ஊனில்வாழுயிரே! நல்லைபோஉன்னைப்பெற்று
வானுளார்பெருமான் மதுசூதனென்னம்மான்
தானும்யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளேகலந்தொழிந்தோம்
தேனும்பாலும்நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே.

ஆ.—'ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைகபோகனாய், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியா யிருந்த எம்பெருமான்தானும் யானும் எல்லாப்படியாலும் இந்தக்கலவியினுள்ளே எல்லா ரஸங்களும் உண்டாம்படி கலந்தொழிந்தோம்; திருநாட்டிலே சென்றால் அநுபவிக்கக்கடவ பகவதேகபோகத்வத்தை, இந்த ப்ரக்ருதியிலே யிருந்து வைத்தே பெற்று வாழ்கிற நெஞ்சே! உன்னைப்பெற்றே இந்தஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைந்தது; நல்லைநல்லை' என்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்

ஈ.—முதற்பாட்டில், அபரிச்சேத்யமான ஸுகம் பிறக்கும்படி எம்பெருமானுடனேகூடக் கலந்தோம்; இதெல்லாம் உன்னாலேவந்த ஸமருத்தியிறே யென்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில்வாழுயிரே]-ப்ரக்ருதியிலே யிருந்துவைத்தே பகவத்குணங்களை தாரகமாகக்கொண்டு வாழ்கிற நெஞ்சே! 'ப்ரக்ருதியே தாரகமாக வாழ்கிற நெஞ்சே!' என்று

"விஜஹார" என்று-விளையாட்டாகச் சொல்லுகையாலே, உபோத்காதத்துக்குஅவ்வருகுபட்டிலர் என்றது. உபோத்காதம் - உத்யோகமாத்ரம். ஸம்வத்ஸராந் என்னாதே என்றது -"ஸஹஸ்ராணி ஸம்வத்ஸராண" என்றத்தைப் பற்ற. அடுத்த - உசிதமான. "மநஸ்வீ" என்கிற விஶேஷணம்- பூமாவிலே என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அது ஸப்ரதிகோடிகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் இத்யாதி. "மதஃ" என்றதுக்கு வாஸனை - ஜாதி இத்யாதி. "தத்கதஃ" என்கையாலே - பெருமாளுக்குப் பிராட்டியிடத்தி லுண்டான ப்ராவண்யஞ் சொல்லுகிறது; "தஸ்யா ஹ்ருதி நித்யம் ஸமர்ப்பிதஃ" என்று அவளுடைய ஹ்ருதயத்திலே தாம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டாரென்கையாலே - ப்ராட்டிக்குப் பெருமாளிடத்திலுண்டான ப்ராவண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. "ஸ்வஸ்த்ராஜநகஸ்யாபி தஸ்யாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதா" என்னக்கடவதிறே.

பழையதசையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; நல்லைநல்லையென்று கொண்டாடுகிறது [உன்னையென்று தொடங்கி] - நீ பாங்காகையாலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்து என்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குள்ள விக்நங்களையெல்லாம்போக்கி என்னை அடிமைகொண்டு அத்தாலே நிரதிஶயபோக்யனான தானும தன்னோடு யதாமநோரதம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறாமையாலே வாயுந்திரையுகளிற்படியே மிகவும் நோவுபட்ட நானும் ஸர்வஸௌகமும் இக்கலவியிலே யுண்டாம்படி பூர்ணமாகக் கலந்தோம்; ரஸவஸ்துக்க ளெல்லாஞ் சேர்ந்தால் அதினுள்ளே ஸர்வரஸமுமுண்டாயிருக்குமாபோலே இதிலே சொன்னவை - ஸர்வவஸ்துக்களுக்கும் உபலக்ஷணம.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸாவரஸமான வஸ்துவோடு தமக்கு உண்டான ஸம்ஸ்லேஷம் தம்முடைய திருவுள்ளமடியாக வாதலால் நெஞ்சைப்பார்த்து உககிறார்

ஊனில் - மாம்ஸமயமான சரீரத்திலே, வாழ - (இநதளத்தில் தாமரைபோலே பகவதநுபவத்தைபபெற்று) வாழ்கிற, உயிரே — நெஞ்சே! நல்லை போ - நல்லைகாண்; (எங்ஙனேயென்னில்), - உன்னை — உன்னை, பெறறு - (எனக்குவிதேயமாகப) பெறுகையாலே, வானுளார் - பரமபதவாஸிகளான நித்யஸூரிகளுககும், பெருமான - மேலான மேன்மையையுடையனாய், மதுசூதன் — (தன்னையநுபவிககபபாரித்த எனனுடைய ப்ரதிபந்தகத்தை) மதுவைமுடித்தாற்போலேமுடித்து; என் அம்மான் தானும - என்னை அடிமைகொண்டருளின தன்மையையுடைய அவனும், யானும் - (அவனையநுபவிக்க ஆசைபட்டு அடிமைபுகக) நானும், தன்னுள்ளே - தனக்குள்ளே, எல்லாம - எல்லாவினிமையுமாம்படி, தேனும்—தேனும் தேனும், பாலும்-பாலும் பாலும, நெய்யும்-நெய்யும் நெய்யும, கன்னலும் - கன்னலும் கன்னலும், அமுதும்ஒத்து-அமுதமும்அமுதமும்போல, கலந்தொழிந்தோம் - கலந்துவிட்டோம். இததால் - ஏகஜாதித்ரவயங் கலநதாற்போலே யென்றபடி. அநேகத்ருஷ்டாந்ததாத்பர்யம் - ஸர்வவிதஸாரஸ்யமும் தோற்றுகைக்காக. தேனென்று — ஸர்வரஸஸமவாயம். பாலென்று - ஸ்வாபாவிகரஸம். நெய்யென்று - பரும்ஹணரஸம். கன்னலென்று - கரும்பாய், அதினுடைய பாகஜரஸத்தை நினைக்கிறது. அமுதென்று - நித்யரஸம். உயிரென்று - ப்ராணாஶ்ரயமான நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது. போவென்று - ஸாதரமான ஸம்புத்திஸூசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னாலே வந்ததன்றோ? என்று திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில வாழுயிரே] - மாம்ஸப்ரசுரமான ஶரீரததிலே யிருந்துவைத்து வாழுகிற உயிரே! ஶரீரத்தைப்பற்றி வாழ்ந்து போந்த உயிரே! என்றுமாம. பரமபதத்தைப் பெற்று அங்கேதான் பகவதநுபவம்பண்ணுகிற விடத்தேயோ நீ உதவிற்று? மாம்ஸாதிபுஞ்ஜமான ஶரீரத்திலே, நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் அநுபவத்தையன்றோ நீ உபகரித்தது. [நல்லைபோ] - "போ" என்று போக்கு — வரவைக்காட்டி, நெஞ்சே வா என்னுதல்; "ஹோ" என்கிறத்தைத் தமிழ்செய்து, ஸம்போதந மென்னுதல். நல்லைபோ என்று முழுச்சொல்லாய், நல்லைநல்லை யென்னுதல். 'என்னைக்கொண்டாடுகிறதென்?' என்ன, [உன்னைப்பெற்று] - ஈஶ்வரனும் என்று முளன்; தத்ஸம்பந்தமும் அநாதி; அவன் எதிர்சூழல்புக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நிற்க, நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணாமையாலேயன்றோ இழந்தது; நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணியிறே இப்பேறு பெற்றது. 'நீர்பெற்ற பேறுதான் எது?' என்ன.

[வானுளார்இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கும அவ்வருகானவன், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ் வருகான என்னளவும் வரச் செடிசெய்த்து என்னைத் தனக்காக்கின தானும், வாயுந்திரை யுகளில் யானும்; விடாய்ப்பித்த தானும், விடாய்த்த நானும்; க்ருஷிபண்ணின தானும், க்ருஷிக்கு விஷயபூதனான நானும்; எல்லாரஸங்களும் தன்னுள்ளேயாம்படி கலந்தோம் "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:" [illegible]. [கலந்தொழிந்தோம்] - பேற்றுக்கு இனி அவ்வருகில்லை. பரம பதத்தே போகத் தேடுகிறதும், உசாத்துணைககாகவும் விச்சேதியாமைக்கு மாயிற்று. [தேனும்இத்யாதி] - 'தேனும் தேனு மென்று - ஏகஜாதித்ரவ்யங் கலந்தாற்போலே' என்று ஆளவந்தார்; "ஸர்வரஸ:" என்கிற வஸ்துவாகையாலே ஸர்வரஸங்களும் உண்டாம்படி கலந்தோம்' என்று எம்பெருமானார்.

ஈடு.—இதில், முதற்பாட்டில்-ராஜ்யத்தையிழந்த ராஜபுத்ரனை ஒருவன் ராஜ்யத்திலே ப்ரவேசிப்பித்தால், 'இவனாலே நாம் இப்பேறு பெற்றோம்' என்று அவனைக் கொண்டாடுமோபோலே, 'கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்துவைத்து நெடுநாள் இழந்துகிடக்க இந்நெஞ்சிறே இத்தைத்தந்தது' என்று திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில்வாழுயிரே] - ஊனென்று-ஶரீரமாய், வாழ்கையாவது - வர்த்திக்கை யாய, சரீரத்திலே வர்த்திக்கிற உயிரேன்னுதல்; சரீரத்தைப்பற்றி அவ்வருகு ஒன்றறியாதே வாழ்ந்துபோன உயிரேன்னுதல். மாம்ஸலமான சரீரத்திலே யிருந்துவைத்து வாழ்கிற உயிரே! பரமபதத்தைப்பெற்று அங்கே நாநாவநத்தோடே அநுபவிக்கிறவிடத்தேயோ நீ உதவிற்று; மாம்ஸாஸ்ருக் பூய விண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்த்திகளான ஶரீரத்திலே, நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் அநுபவத்தையன்றோ நீ உபகரித்தது? இத்தால் - வாழ்கை யாவது - அநுபவிக்கையாய், நெடுநாள் ப்ராக்ருதபோகங்களை புஜித்துப்போந்த நீ அப்ராக் ருத போகத்துக்குக் கைதர நிற்பதே! என்றபடி மநஸ்ஸை 'உயிர்' என்பானேன்?

முதற்பாட்டு - ஊனில் இத்யாதி. திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ராஜ்யத்தை இத்யாதி.

வர்த்திக்கையாய் என்றது - ஊனிலிருப்பை வாழ்வாக நினைத்திருக்குமவரல்லாமை யைப்பற்ற. ஶரீரத்தைப்பற்றி இதி-முன்பு உண்டான புத்த்யநுஸாரத்தாலே வாழ்வாகச் சொல்லுமா . மென்றபடி. அவ்வருகொன்றறியாமை - வாழ்வென்கையாலே அர்த்தாத்ஸித்தம். மாம் ஸலமான இத்யாதி வாக்யம் - சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே இல்லை. உண்டானால் - அர்த்தத்ரயம்; அதாவது - வாழ்கை - வர்த்தநமும், ஶப்தாதிவிஷயாநுபவஸுகமும், நித்யமுக்தரைப்போலே பகவதநுபவஸுகமும். இல்லாத பக்ஷத்தில்-அர்த்தத்வயம்; அதாவது - ஊனிலே வர்த்திக்கிற உயிரே யென்றும், ஊனிலே ஸுகிக்கிற உயிரே யென்றும். வாழ்கை - ஸுகிக்கை. மூன்றின அர்த்தத விவரணம்-பரமபதத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயமும். "ஸாமகாயந்நாஸ்தே" இத்யாதியைப்பற்ற நாநாவநத்தோடே என்றது. மாம்ஸ இத்யாதி - ப்ரதமேம்ஶ (கஎ - சஉ) தைத்யதநயாக்ப்ரதி ப்ரஹ்லாதஃ, "[illegible]", த்விதீயார்த்தவிவரணம்-இத்தால் இத்யாதி. இத்தால்-ஶரீரத்தைப்பற்றி அவ்வருகு ஒன்றறியாதே வாழ்ந்துபோன உயிரேன்னுதல்" என்கிற இத்தால், த்ரிவித அர்த்தங்களை அநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் - மநஸ்ஸை இத்யாதி. ஜநம இதி-லக்ஷ்ய

என்னில்; - ஆத்மாவுக்கு தர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே, "மநஏவமநுஷ்யாணாம்காரணம்பந்தமோக்ஷயோ:"(மநஏவமநுஷ்யாணும்காரணம்பந்தமோக்ஷயோ:) என்று - பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஹேது மநஸ்ஸேன்கிற ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற. 'உயிரே' என்று - ஆத்மாவை ஸம்போதிக்குமாபோலே, ஸம்போதிக்கிறார். [நல்லேபோ] - நல்லேவா என்றபடி நல்லேநல்லே என்று கோண்டாடுகிறார். போ என்று ஸம்போதநமாகவுமாம் நல்லேபோவென்று - முழுச்சொல்லாய், நல்லே நல்லே யென்னுதல். நடுவே என்னேக்கோண்டாடுகிற தேன்? என்ன, [உன்னேப்பெற்று] - பந்துஹேதுவாய்ப் போந்த நீ மோக்ஷஹேதுவாகப்பெற்று ஈஶ்வரனும் என்றும் உண்டு, தத்ஸம்பந்தமும் அநாதி; அவன் எதிர்சூழல்புக்குத் திரியாநிற்கவும், நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணுமையாலேயன்றே நெடுங்காலம் இழந்தது; இன்று நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணியன்றே இப்பேறு பெற்றது. நீர்பெற்றபேறு எது' என்ன, சொல்லுகிறார் மேல்,- [வானுளார்பெருமான் மதுசூதனேன்னம்மான்தானும் யானும்] - அயர்வறுமமராகளபதியாயிருந்து வைத்து அவதரித்து, மதுவாகிறஅஸுரனேப் போக்கினாற்போலே என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியைப் போக்கி, என்னேத் தோற்பித்துத் தன்பக்கலிலே கைங்கர்யத்திலே மூட்டின தானும், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயபூதனுன நானும். வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணுற்கண்ட பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக நினேத்து விடாய்த்த நானும், நெடுநாள் என்னேப்பெறுகைக்கு எதிர்சூழல்புக்கு விடாய்ப்பித்த தானும். க்ருஷிபண்ணின தானும், க்ருஷிக்கு விஷயபூதனுன நானும் [எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்

டேம்போ ஸப்தமே, (உஅ) "மநஏவமநுஷ்யாணாம்காரணம்பந்தமோக்ஷயோ: | பந்தாயவிஷயாஸங்கிமுக்த்யைநிர்விஷயம்மந:". "நல்லேபோ" என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்: முந்தினது - 'போ' என்று விபரீதலக்ஷணேயாய், நல்லேவா என்றபடி. 'நல்லேவா' என்று - வாலநோக்தியாதல்; 'நல்லேபோ' என்று - முழுசசொல்லாய், நல்லேநல்லே யென்று கொண்டாடுகிறதாதல், 'போ' என்று - 'ஹோ' என்றபடியாய், ஸம்போதநமாதல். த்விதீயார்த்தவிவரணம் - நல்லேபோ வேன்று இத்யாதி. நடுவே-பகவதநுபவமத்யத்திலே. மநஸ்ஸம்பந்தம் முன்பே ஸித்தமாயிருக்க, இப்போ'பெற்று' என்கிறதுக்கு ஸாவம் - பந்தஹேதுவாய் இதயாதி. என்னே 'மோக்ஷஹேது' என்கிறது எங்கொண்டு? என்ன, ஈஶ்வரனும் இதயாதி. ஈஶ்வரனும் தத்ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிருக்கசெய்தேயும், பலாந்வயவ்யதிரேகஙகள் த்வதாபிமுக்யாந்வய வ்யதிரேகாயத்தமாகையாலே மோக்ஷஹேதுவென்கிற தென்று தாதபர்யம். 'வானுளார்' இத்யாதி பதங்களுக்கு அடைவே அர்த்தம்-அயர்வறும் இதயாதி. வானுளார் - வானிலுள்ளார். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - மதுவாகிற இத்யாதி. 'அம்மான்' என்றத்தால் பலிதார்த்தம்-கைங்கர்யத்திலே மூட்டின தானும் என்று. கைங்கர்யத்துக்கு விஷயபூதனுன நானும்-கைஙகர்யத்திலே மூட்டுகைக்கு விஷயபூதனுன நானுமென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி. ப்ரதமார்த்தவிவரணம் - க்ருஷிபண்ணின இத்யாதி. 'அம்மான் தானும் யானும்' என்கிறதுக்கு அர்த்தமாக - ஆறுவாக்யஙகள் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே இருக்கின்றன; சில ஸ்ரீகோசங்களிலே* எட்டுவாக்யங்கள்; இந்த வாக்யங்களெல்லாம் - 'ஏகார்த்தபரங்களாதல்-அர்த்தத்வயபரங்களாதல்' என்று நிர்வஹிப்பர்கள்; "இந்தவாக்யங்களெல்லாம்-ஆளவந்தார் நிர்வாஹாநுகுணங்கள்; மேலே. 'தானும்யானும்' என்கிறதுக்கு அர்த்தமாகச

* எட்டுவாக்யமுள்ள பாடம் கிடைக்கவில்லே.

தொழிந்தோம்] - ஆயிரத்திலொன்றும், கடலிற்குளப்படியும் போலே, தானும் நானுமான சேர்த்தியிலே எல்லாரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தோம். [ஒழிந்தோம்]-நித்ய விபூதியில் புக்காலும் இப்பேற்றை அசையிட்டிருக்குமித்தனை; அங்கு ஏறறமாகச் செய்ய லாவதில்லை, இதினுடைய அவிச்சேதமே அங்குள்ளது இப்படி இங்கே கலந்திருக்க, இனிப் பரமபதத்தேறப்போகத் தேடுகிறது உசாத்துணைக்காகவும், இதுதான் விச்சேதியா மைக்கு மாயிற்று. என்போலே கலந்தது? என்றால்-[தேனும்பாலும் இத்யாதி] - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செயதாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - 'ஏகஜாதீயத்ரவ் யங்கள் தன்னிலே கலந்தாற்போலே' என்று அதாவது-தேனும் தேனுங் கலந்தாற்போல வும், பாலும் பாலுங் கலந்தாற்போலவும், நெய்யும் நெய்யுங் கலந்தாற்போலவும், கன் னலும் கன்னலுங் கலந்தாற்போலவும், அமுதும் அமுதுங் கலந்தாற்போலவும் - என்று. அங்ஙனன்றியே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி.' இவற்றை - ரஸவத்பதார்த் தங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக்கி - 'தானும் நானுமான கலவிக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தோ மென்கிறார்' என்று. "ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:) என்கிற வஸ்துவோடேயிறே கலக்கிறது; ஜ்ஞாநாநந்தவஸ்துக்க ளுடைய சேர்த்தியிலே ஸர்வரஸங்களும் பிறக்கும்படியாயிற்று கலந்தது இவையேல்

சொல்லுகிற 'ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:' இத்யாதி வாக்யஙகள் - எம்பெருமானார் நிர்வாஹாநுகுணங கள்" என்று சொல்லுவர். எம்பெருமானார் நிர்வாஹததிலே அருளிசசெய்கிறார் - ஆயிரத்தில் இத யாதி. ஆயிரத்தி லொன்றும், கடலிற்குளப்படியும் உணடாயிருக்குமாபோலே, ஜ்ஞாநாநந்தவஸ் துக்களான தானும் யானுமான சேர்த்தியிலே எல்லாரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தோ மென்றபடி. இவ்விடத்திலே - "யத்ராஸ்யஹாஷித்யந்தாஷித்ராநநதஷித்நுஸாரோஹிதம்" என்றது அநுஸந்தேயம். 'ஒழிந்தோம்' என்று - இனிக் காத்தவ்யாம்ஶமில்லை யென்று தோற்றுகையாலே அதின்கருத்தை அருளிசசெய்கிறார் - நித்யவிபூதியில் இத்யாதி. ஆனால், "அடி யார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்கிறதென்? என்ன, இப்படி இங்கே இத்யாதி. 'என்போலே கலந்ததென்றால்' என்கிற வாக்யம் - நிர்வாஹத்வயஸாதாரணம். ஆள வந்தார நிர்வாஹத்துக்கு, 'தானும் யானுமெல்லாம்' என்றது முழுச்சொல்லாய், தானும் யானு மெனறபடியாய, 'தனனுள்' என்று - தன்னில் தானென்றபடியாய், தானும் யானுமாகிற இரண்டு பேருமபரஸபரம் தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் நெய்யும் நெய்யும் கன்னலும் கன்னலும் அமு தும் அமுதுங் கலந்தாறபோலே கலந்தொழிந்தோ மென்று ஶப்தார்த்தம்; இப்பக்ஷத்தில், 'ஒத்து' என்றது -போலே யென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹததுக்கு, தானும் யானுமாகிற தன் னுள்ளே - தானும் யானுமாகிற கலவிக்குள்ளே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமான எல்லாமுணடாம்படி கலந்தொழிந்தோ மென்ற ஶப்தார்த்தம்; இந்தயோஜனையில், தன்னுள்ளே என்றது-கலவிக்குள்ளே யென்றபடி. 'ஒத்து' என்றது - உண்டாம்படி யென்றபடி. அவனோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குள்ளே எல்லாரஸமும் உண்டாம்படிஎன்? என்ன - ஸர்வகந்த இத்யாதி. சாந் தோக்யே ஶாண்டில்யவித்யாயாம்- "ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த:" இத்யாரப்ய, "ஸர்வமிதம் அப்யாத்தோ ஽வாக்யநாதர:". ஆனாலும், இரண்டு தலையும் விலக்ஷணமாக வேண்டாவோ? என்ன, ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, தேனும தேனும் கலந்தாற்போலே கலந்தோமென்றால்-ஸ்வரூபைக்யஞ் சொல்லிற்றாகாதோ? என்ன, இவையேல்

லாவற்றையும் சேர்த்துச்சொல்லும்போது, வருவதொரு பரிமாணுதிக்யம் உண்டிறே; அது தானேயிறே த்ரவ்யஸத்ஹாவத்தில் ப்ரமாணம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஒத்தார்மிக்காரை இலையாயமாமாய
ஒத்தாயெப்பொருட்கும் உயிராய்என்னைப்பெற்ற
அத்தாயாய்த்தந்தையாய் *அறியாதனவறிவித்து
அத்தா! நீசெய்தன அடியேனறியேனே.

ஆ.—(ஒத்தார்.) இப்படி நெஞ்சைக் கொண்டாடி, எம்பெருமான் தமக்குச் செய்தருளின ஸம்ருத்தியை அவன்தனக்குச் சொல்லிக்கொண்டு அநுபவிக்கிறார்.

நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், ஆஸ்சர்யஹூசேதனாயிருந்து வைத்து, ஆஸ்ரித ஜநங்களெல்லாரோடும் ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி அவர்களுக்கு அத்யந்தஸுலபனாயிருந்து, எனக்கு அவ்வளவன்றியே ஒருவன் தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மையும், மாதா புத்ரனுக்குச் செய்யும் நன்மையும், பிதா புத்ரனுக்குச் செய்யும் நன்மையும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்குச் செய்யும் நன்மையும் செய்தருளினாய்; இன்னம் அடியேன் திறத்து நீ செய்தருளினவற்றுக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறிலேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், நிரபேக்ஷனாயிருக்கிற நீ என் பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய்க்கொண்டு என் ஹ்ருதயத்தையும் எனக்கு அநுகூலமாக்கி எனக்குப் பண்ணின உபகார பரம்பரைகளை என்னால் பரிகணித்து முடியவொண்ணாதென்கிறார்.

[ஒத்தார் இத்யாதி] - ஸமாதிக தரித்ரனாய் அத்யாஸ்சர்யமான படியையுடையவனே! ஆஸ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய், [உயிராய் என்று தொடங்கி] - ஒருவன் தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் நன்மைகளையும் பெற்ற தாய் செய்யும் நன்மைகளையும் தமப்பன் செய்யும் நன்மைகளையும் ஆசார்யன் செய்யும் நன்மைகளையுஞ் செய்து இவ்வழியாலே என்னை அடிமைகொண்ட என்ஸ்வாமீ!

லாவற்றையும் இத்யாதி. சேர்த்துச்சொல்லும்போது - கூட்டிப்பார்க்கும்போது. இவையெல்லாவற்றையும் - தேன்முதலாகிய எல்லாவற்றையும். ஐக்யமாகில், ப்ரஸ்த்தத்வயஸம்மேலநத்தில் ப்ரஸ்த்தமாத்ரபரிமோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றபடி; ஆகையாலே, பிரிக்கவொண்ணுமைக்கு த்ருஷ்டாந்தமித்தனை யொழிய, வஸ்து இரண்டாயேயிருக்குமென்றபடி. த்ரவ்யஸத்ஹாவம்-த்ரவ்யாந்தரஸத்பாவம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் 'உன்னைப்பெற்று' இத்யாரப்ய, தன்னுள்ளே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமொத்துக்கலந்தோம்; ஊனில்வாழுயிரே, நல்லைபோ இத்யந்வய:. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், உன்னைப்பெற்று இத்யாரப்ய, தானும் யானுமாகிற தன்னுள்ளே தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமான எல்லாம் ஒத்துக்கலந்தொழிந்தோம்; ஊனில்வாழுயிரே நல்லைபோ. இத்யந்வய:. யச்சாஸ்யேத்யாதி - அஸ்ய - உபாஸகஸ்ய, இஹ - லோகே, யத் - போக்யஜாதம் அஸ்தி, இஹ யச்ச நாஸ்தி, தத்ஸர்வமஸ்மின்-ஸர்வேஶ்வரே ஸமாஹிதமஸ்தீத்யந்வய:. (க)

அறியாதன வறிவித்த என்றும் பாடமுண்டு.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதஸாரஸ்யயுக்தன் தம்விஷயத்தில் பண்ணின உபகாரம் அபரிச்சேத்யம் என்கிறார்.

ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய - இந்த ஸாரஸ்யாதிசயத்துக்கு ஸமாப்யதிகதரித்ரனாய், மாமாய - (ப்ரதிகூலனம் அநுபவியாநின்றாலும் அபூர்வவத் விஸ்மயாவஹமான) மஹாஸ்சர்யயுக்தனாய், ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் - ஸர்வபதார்த்த ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அநுபவிப்பிக்குமவனாய், உயிராய்-ஆத்மா சரீரத்துக்கு தாரகனாமோபாதி ஸர்வபதார்த்ததாரகனாய், என்னை - என்னை, பெற்ற - உத்பாதித்த, அ - அந்த அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையுடைய, தாயாய் - தாயாம்படி ப்ரியபரனாய், (அ) - ததாவிதோத்பத்திஹேதுவான, தந்தையாய் - பிதாவாம்படி ஹிதபரனுமாய் (ஆசார்யனோபாதி), அறியாதன - அஜ்ஞாதமான அநுபவாதிகளை, அறிவித்து - அறிவிப்பதுஞ் செய்து, அத்தா - இவ்வுபகாரங்களுக்கு அடியான ஸம்பந்தத்தையு முடையவனே! நீ - (ஸோபாதிகரான அவர்களைப்போலன்றியே நிருபாதிகஸம்பந்தயுக்தனான) நீ, செய்தன - செய்த உபகாரங்கள், அடியேன் - அடியேனான உறவாலே யென்றிருக்குமதொழிய, அறியேன் - அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன். ஸர்வவிதபந்துவான நாராயணனிறே மாதாவும் பிதாவும குருவு மென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பார் கோஷ்ட்டியில் இதிஹாஸம். 'என்னைக் கொண்டாடுகிறதென் உபகரித்தா ரிருக்க?' என்ன, இசைவிக்கும்படியான ஸர்வேஸ்வரனைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஒத்தார் இத்யாதி] - ஸமாதிகதரித்ரனாய் அபரிச்சேத்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கும் நித்யதாரித்ர்யமுண்டு. [ஒத்தாயெப்பொருட்கும்] - இப்படி ஸர்வாதிகனான நீ என்னைப் பெறுகைக்காக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினாய். மேன்மையோடே வரில் 'கிட்டவொண்ணாது' என்று அகலுவர்கள்; தாழவிட்டு வரில் காற்கடைக் கொள்ளுவர்கள்; ஆகையாலே, ஸஜாதீயனாய் வந்து பொருந்துமது; "[illegible]". இப்படி அவதரித்துச் செய்ததென்? என்னில்,—[உயிராய்] - தனக்குத்தான் பண்ணிக்கொள்ளும் நன்மை யென்னுதல், ஆத்மாவா யென்னுதல். [என்னைப்பெற்ற அத்தாயாய்] - வளர்த்த தாயை வ்யாவர்த்திக்கிறது; எனக்கு ப்ரியமே செய்யக்கடவ தாயாய். [தந்தையாய்] - நேரே உத்பாதகனாய்க்கொண்டு ஹிதைஷியாய். [அறியாதன அறிவித்து] - "ஸ ஹி வித்யாதஸ்தஞ்ஜநயதி" என்கிறபடியே ஆசார்யனாய், "[illegible]", "[illegible]" என்னுமவனிறே. [அத்தா] - ஸ்வாமீ! இவ்வுபகாரங்களை உடையனாகையாலே செய்தா யென்கிறார். "மாதா பிதா ப்ராதா" இத்யாதி; "நாராயண" என்கிறார். [நீ செய்தன] - பேசவும் போகாது, நினைக்கவும் போகாது; 'நீசெய்தன' என்னுமத்தனை. [அடியேன் அறியேனே] - உபகரித்த நீயே அறியுமத்தனை. நான் அதுக்கு இலக்காய்க் குமிழிநீருண்ணுமத்தனை யென்கிறார்.

ஈ௫.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமான வளவிலே எம்பார கோஷ்ட்டியிலே 'இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரதமகுரு ஆர்?' என்று பிறந்ததாய், இருந்த முதலி களிற் சிலர், 'ஆசார்யனன்றே' என்றார்கள்; சிலர் 'ஆசார்யன்ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஶ்ரயிக் கப்போரு' என்று அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதம குரு என்றார்கள்; 'அங்ஙனன்றுகாண், அவன்இவனை அழைத்தாலும் இவன் 'அல்லேன்' என்னாதபடி "இசைவித்தென்னை" என்கிறபடியே அகவாயிலேயிருந்து இசைவித்த ஸர் வேஶ்வரன்காண் ப்ரதமகுரு' என்று அருளிச்செய்தார். 'அகன்ற நம்மை அவன் திருவடி களிலே சேரவிட்டது நெஞ்சிறே' என்று இவர் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடப் புக்க வாறே, 'நீர் வழி போவாரைக் கொண்டாடுகிறதென் அடியறியாதே?' என்ன, ஆராய்ந்த வாறே, அதுக்கும் அடி அவனாயிருந்தது; 'நடுவே நெஞ்சைக் கொண்டாடினால் மித்யை யாகாதே' என்று, அத்தைவிட்டு - 'என்னையும் இசைவித்த ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டா டீர்' என்ன, தந்திருவுள்ளத்தை விட்டு, ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஒத்தாரா மிக்காரை யிலையாய மாமாய] - என்னை இப்படி விஷயீகரித்த நீதான் ஒருகுறைவாளனாய்ச் செய்தாயோ? ஶ்ரிய:பதிக்கும் தன்னால் கழிக்கவொண் ணாதபடி யிருப்பதொரு தாரித்ர்ய முண்டு: "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" (நதத்

இரண்டாம்பாட்டு - ஒத்தார் இத்யாதி. 'அறியாதன அறிவித்து' என்ற பதத்திலே நோக்காக ஐதிஹ்யம்-இப்பாட்டு இத்யாதி. பிறந்ததாய் இதி-'அறியாதனவறிவித்தத்தா' என்று - ஸாக்ஷாதுபதேஷ்டாவான ஈஶ்வரனிடத்திலும் ஆசார்யத்வம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஆசார்ய பஹுத்வம் தோற்றுகையாலே, அந்த ப்ரஸங்கத்திலே, பிதருமாதுலாத்யுபதேஷ்டாக்களிலும், காயத்ர்யுபதேஷ்டாக்களிலும், பின்னையும் மந்த்ரோபதேஷ்டாக்களிடத்திலும் குருஶப்தப்ரயோ கம் காண்கையாலே, இவர்களிலே உத்தேஶ்யரான ப்ரதமகுருக்கள் ஆரென்று விமர்ஶம் பிறந்ததா யென்றபடி. ஆசார்யனன்றே என்றார்கள் - 'ஆசார்யன் ப்ரதமகுரு' என்பார்க்கு - குருபரம்பரானு ஸந்தானம் ஆலம்பநம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் பிரதமகுரு என்றார்கள் - 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு' என்பார்க்கு - "ஸாக்ஷி கேவலம் ஸாஷணஶோவாநு ஶாஸ்தா" இதிவசநம் ஆலம்ப நம். சீழ்ப்பாட்டோடே இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - அகன்ற இத்யாதி. கொண்டாடப்புக்கவாறே, 'அடியறியாதே நீர் வழிபோவாரைக் கொண்டாடுகிறதென்? அத்தைவிட்டு என்னையும் இசைவித்த ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடீர்' என்ன, ஆராய்ந்தவாறே அதுக்கடி அவனாயிருந்தது: 'நடுவே நெஞ்சைக்கொண்டாடினால் மித்யையாகாதே' என்று தந்திருவுள்ளத்தை விட்டு ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடுகிறாரென்று வாக்யத்தை அந்வயித்துக்கொள்வது. அத்தை - என்னைக்கொண்டாடு கிற அத்தை.

'ஒத்தார்மிக்காரையிலையாயமாமாய' என்று ஸம்போதிக்கிறவருடைய ஹார்தஹாவம்-என்னை இப்படி இத்யாதி. இப்படி விஷயீகரித்த என்றது - 'அறியாதனவறிவித்த' என்றத்தைப் பற்ற. இப்பதம் வந்தவாறே எம்பார் அருளிச்செய்துபோரும் ரஸோக்தி-ஶ்ரிய:பதிக்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயோ. ஒத்தார் இத்யாதிக்கு - ஸமரையும் அதிகரையு முடையை யல்லையாய், அபரிச் சேத்யமான ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்று ஶப்தார்த்தம். இல்லாதவனை 'தரித்ரன்' என்று சொல்லுவர்களிறே. அது எது? என்ன, ந தத்ஸம இத்யாதி. இயம்ஶ்ருதி:

ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்சத்ருஶ்யதே) என்கிறபடியே ஸமாதிகதரித்ரனுயிருக்கும். [மாமாய]- இது என்ன ஆஶ்சர்யந்தான்! [ஒத்தாய் எப்பொருட்கும்] - நீ யாராய் என்பட்டாய்? ஸமாதிக தரித்ரனு யிருக்கிற நீயே இதரஸஜாதீயனுய வந்து அவதரித்தாய். [எப் பொருட்கு மொத்தாய்] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாயும், இந்த்ராநு ஜனுயும்; ராமக்ருஷ்ணுத்யவதாரங்களைப்பண்ணியும், திர்யக்குக்களோடொக்க மஹாவரா ஹமாய், ஸ்த்தாவரங்களோடொக்க குப்ஜாம்ரமாயும் நிற்கும் நிலை. குப்ஜாம்ரமாய் நின்ற துக்குக் கருத்து - 'சேவ்வேநின்றல் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் ஏறவோண்ணுது' என்று எல்லார்க்கு மோக்க ஸ்பலபனுகைக்கு. இப்படி நிற்கிறதேன்? என்னில்; மேன்மை யோடேவரில் 'கிட்டவோண்ணுது' என்று அகலுவர்கள்; தாழவிட்டுவேரில் காற்கடைக் கோள்ளுவர்கள்; ஆகையாலே, ஸஜாதீயனுய் வந்து அவதரிக்கவேணும்; "ப்ரஹ்மேஶ மத்யகணநாகணநார்க்கபங்க்தாவிந்த்ராநுஜத்வமதிதேஸ்தநயத்வயோகாத் | இக்ஷ்வாகுவம்ஶ யதுவம்ஶஜநிஶ்ச ஹந்த ஶ்லாக்யாந்யமூந்யநுபமஸ்ய பரஸ்ய தாம்நஃ"(ப்ரஹ்மேஶமத்ய கணநாகணநார்க்கபங்க்தாவிந்த்ராநுஜத்வமதிதேஸ்தநயத்வயோகாத், இக்ஷ்வாகு வம்ஶ யதுவம்ஶஜநிஶ்ச ஹந்த ஶ்லாக்யாந்யமூந்யநுபமஸ்ய பரஸ்யதாம்நஃ) என்னக்கடவதிறே. இப்படி அவதரித்துச் செய்ததேன்? என்னில்,— [உயிராய்] - இச்சேதநன்தான் தனக் குப் பார்க்கும் ஹிதத்தையும் பார்க்கக்கடவனு யிருக்கை. தாரகனு யென்னவுமாம். [என்னைப்பெற்ற அத்தாயாய்] - தானுண்டாகிலிறே தான் தனக்கு ஹிதம் பார்ப்பது.

ஶ்வேதாஶ்வதரே (கச). ஸமாப்யதிகராஹித்யேந ஸர்வவிஷயீகாராநுகுணகல்யாண குணவத்தாம் பராம்ருஶந் 'மாமாய' என்றதுக்கு ஸாவம் - இது என்ன ஆஶ்சர்யந்தான் என்று. இப் போது, 'மாமாய' என்றது - கீழுக்கு ஶேஷம். ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய - ஒத்தாய் எப்பொருட் குமென்று கீழேயுங் கூட்டி ஸாவம்-நீயாராய் இத்யாதி. இப்போது 'மாமாய' என்றது - மேலுக்கு ஶேஷம். நீ யாராய் என்பட்டாய் என்றது - நீ ஒரு காபுருஷனுய் இப்பாடுபடுகிருயோ? என்றபடி. விவரணம் - ஸமாதிக இத்யாதி. 'ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய' என்றதுக்கு - 'அறியாதனவறிவித்து' என்றத்தைப் பற்றக் கீழே ஒரு தாத்பர்யம் 'என்னை இப்படி' இத்யாதி வாக்யத்திலே அருளிச செய்து, இவ்வாக்யம் - 'ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரமாகக் கண்டு கொள்வது. ஸகலபதார்த்தங்களிலும் ஒத்தவனும் ப்ரகாரத்தை அருளிசசெய்கிருர் - ப்ரஹ்மருத் ரர்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஸ்வோத்கர்ஷத்ருஷ்ணாரஹிதஸ்ஸமைவ | யதா வதீர்ணேஷ்வநுஜாதிரூபதயா" என்றது அநுஸந்தேயம். இப்படிநிற்கிறது - எப்பொருட்கும் ஸஜாதீயனுய் நிற்கிறது. அப்படி தேவதிர்யகாதி ரூபேண அவதரித்தானே? அப் படி அவதரித்தால் ஜந்மநிபந்தநமான தோஷஸம்ஸர்க்கம் வாராதோ? என்ன, ப்ரஹ்மஸூத்ர. அதிமாநுஷஸ்தவே (கச) ஶ்லோகத்தில் "ஜநிதாநாதிஹம் விஷ்ணோ" இதி. ஜநிஃ - ஜந்மமும். ஜநிஃ - ஜந்மாநி. அநுபவஸ்ய உபமாநரஹிதஸ்ய. பரஸ்ய தாம்நஃ - நிரவதிகதேஜோரூபமான ஸர்வஸ்மாத்பரனுக்கு. ஶ்லாக்யாநி - தோஷாவஹங்களன்று. 'உயிர்' என்று - ஆத்மாவையும், பிராணனையுஞ் சொல்லுகிறது. மாதாபிதாக்கள் செய்யும் க்ருத்யத்தை யும், ஆசார்யன்செய்யும் உபகாரத்தையும் தமக்குச் செய்ததாக மேல்சொல்லுகையாலே, இதுவும் - தமக்குச்செய்ததோ ருபகாரமாகவேணு மென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் - இச்சேதநன் இத்யாதி. 'தாரகனுய்' என்ற பக்ஷத்திலும் - அந்தர்யாமியாய் நின்று தாரகனுமளவன்றிக்கே, அவர்கள் த்ருஷ்டிகோசரனுய்க்கொண்டு தாரகனுயிருக்கையைச் சொல்லுகிற தென்று யோஜிக்கக கடவது. 'உயிராய்' என்றது போராதோ? தாயாய்த்தந்தையாய் நிற்கையிலே ஆதிக்யமெது? என்ன, தானுண்டாகில் இத்யாதி. 'பெற்ற' என்றும் 'அ' என்றுஞ் சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவம் -

வளர்த்துக்கொண்ட தாயன்றிக்கே, 'பெறவேணும்' என்று நோன்புநோற்றுத் தன் சரீரத்தை யொறுத்துப்பெற்று, இவன் ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவ தாயாய் [தந்தையாய்]- இப்படி நோன்பு நோற்று வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயும் இட்டுவைக்கைக்கு ஒருபை மாத்ரமாம்படி, இவனுக்கு உத்பாதகனாய் ஹிதம்பார்க்குந் தந்தையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, [அறியாதன அறிவித்து] - "ஶரீரமேவ மாதாபிதரௌஜநயத:" (ஶரீரமேவ மாதாபிதரௌஜநயத:) என்னுமளவன்றிக்கே, ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணித்தரும் ஆசார்யனுமாய்; "ஸஹிவித்யாதஸ்தம்ஜநயதிதச்ச்ரேஷ்டம்ஜந்ம" (ஸஹிவித்யாதஸ்தம்ஜநயதிதச்ச்ரேஷ்டம்ஜந்ம) என்கிறபடியே. "ஏதத்வ்ரதம்மம" (ஏதத்வ்ரதம்மம); "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்னுமவனிறே. [அத்தா] - மஹோபகாரகனானவனே! இவ்வுபகாரங்களை உடையவனாகையாலே செய்தானென்கிறார். "மாதாபிதாப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண:" (மாதாபிதாப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண:) என்கிறார். * "பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்ததந்தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ" என்றாரிறே [நீசெய்தன] – ஒன்று இரண்டாகிலிறே 'இன்னது' என்னலாவது; ஆகையாலே, 'நீசெய்தன' என்னுமித்தனை. ஸ்வாமியான நீ ஶேஷபூதனான என்பக்கல் பண்ணின உபகாரங்கள அடியேன் அறியேனே; உபகரித்த நீ அறியில்அறியுமித்தனை; என்றுற் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டுபோமித்தனை யொழிய என்கிறார். (உ)

வளர்த்துக்கொண்ட இத்யாதி. யாந்ரம் என்றது-"மாதாபிதாவிதம் ... ஜாதஸ்ஸம்பவஸ:" என்றத்தைப்பற்ற. இப்போது, 'ஆசார்யனுமாய்' என்கைக்கு - ஆசார்யன் மாதாபிதாக்களிலும் பற்றப் பண்ணும் ஆதிக்யம் எது? என்ன, ஶரீரமேவ இத்யாதி. 'ஆசார்யன் ஜ்ஞாநப்ரதாநம்பண்ணும்' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸஹிவித்யாத இத்யாதி. ஆபஸ்தம்பதர்மே, "ஸஹ்யாசார்யோ ... ஸஹிவித்யாதஸ்தம்ஜநயதிதச்ச்ரேஷ்டம்ஜந்மஶரீரமேவமாதாபிதரௌஜநயத:" - யாதொரு காரணத்தாலே தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பிக்கிறான் ஆசார்யன், அவன்பொருட்டு ஒருகாலும் அபசாரப்படக்கடவனல்லன்; அந்த ஆசார்யன் அந்த ஶிஷ்யனை வித்யையாலே ஜநிப்பிக்கிறான்; அந்தவித்யையால் வந்த ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டமென்று அர்த்தம். அறியாதன அறிவித்தானோ? என்ன, "ஏதத்வ்ரதம்" இத்யாதி. 'அத்தா' என்கிறதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - மஹோபகாரகனானவனே என்று. அர்த்தாந்தரம் - இவ்வுபகாரங்களை இத்யாதி. அத்தன் - ஸ்வாமி. இவ்வுபகாரங்களை யென்றது - ப்ரியஹிதகரஜ்ஞாநோபதேசங்களை. ஆக, 'அத்தா' என்கிறதுக்கு - ஜ்ஞாநப்ரதத்வமும், உபகாரகத்வமும், ஸ்வாமித்வமும் என்று அர்த்தத்ரயம். 'தாயாய்' இத்யாதி - ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்கிறார் - மாதாபிதா இத்யாதி. ஸுபாலோபநிஷத்தி இயம்ஶ்ருதி:. ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - பெற்றதாய் இத்யாதி. தாய்போல் பரிவனானவனும் நீ. உத்பாதகனான பிதாவைப்போலே ஹிதபரனானவனும் நீ, மஹோபகாரகரான ஆசார்யர்களைப்போலே அறியாதன அறிவிப்பாயும் நீயே யென்கை. 'செய்தன' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு பாவம் - ஒன்றிரண்டு இத்யாதி. 'அத்தா, அடியேன்' என்கிற பதங்களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வாமியான இத்யாதி 'அடியேன்' என்கிறதுக்கு பாவம் - உபகரித்த இத்யாதி 'அடியேனறியேன்' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - அநுபவித்து இத்யாதி. குமிழிநீருண்கை - தலஸ்பர்ஶியாக அவகாஹிக்கை. க்ரமேண அந்வய:. (உ)

* பெரிய திருவந்தாதி - ரு.

மூன்றும்பாட்டு.

அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து
அறியாமாமாயத்து அடியேனைவைத்தாயால்
அறியாமைக்குறளாய் நிலம்மாவலிமூவடியென்று
அறியாமைவஞ்சித்தாய் எனதாவியுள்கலந்தே.

ஆ.—(அறியா.) தந்திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளின நன்மைக பேசுகிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'உமக்கு என்ன உபகாரஞ்செய்தோம்?' என்று பெருமான் கேட்க, 'என்பக்கல் யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்க, உன்னோட்டைக்கல என்னை நிலவணுக்கி வைத்தாய்' என்கிறார்.

[அறியாவென்று தொடங்கி] - மிகவும் அறிவுகேட்டைப் பண்ணாவற்றான ஸாரத்திலே யிருக்கிற என்னை அறிவுபிறக்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத் அடிமையிலே ஸ்நேஹத்தைப் பிறப்பித்துவைததாய். [அறியாமையென்று தொட அழகிலே மஹாபலி மதிமயங்கி 'ஈஶ்வரன்' என்று ஆராயாதபடி வாமநனும் மநே மான பேச்சாலே மஹாபலி மதிமயங்கும்படி பண்ணி அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரத் பண்ணினாய். [எனதாவியுள் கலந்தே என்றது] - அப்படியே என்னுள்ளே புகுந்த னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி வசீகரித்து.

ப.—அநந்தரம், தன்பக்கலிலே அவன் தம்மை அபிநிவேஶிப்பித்தப அருளிச்செய்கிறார்.

அறியாமை - (பிறர் தன்னை உள்ளபடி அறியாதபடி வடிவழகாலே) ம கின, குறளாய்-வாமநனானவனாய், நிலம் மாவலி மூவடி யென்று - நிலம் மாவலி என்று அநந்விதபதமாய் அபரிஸமாப்தமானவாக்யத்தாலே, அறியாமை- '(இவன் ஈஶ் என்று அறிவிக்கிற ஶுக்ராதிகள் பாசுரமும்) நெஞ்சில்படாதபடியாக, வஞ்சித் (அவன் 'தன்னது' என்றிருந்த ஜகத்தை) வஞ்சித்துககொண்டவனே' எனது ஆ கலந்து - (இவ்வபதாநத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்து) என்னெஞ்சுக்குள்ளே கலந் கணக்கிலே, அறியா - அறியாமையை விளைப்பதாய், மா - துஸ்தரமான பெருக யுடைத்தாய், மாயத்து-மாயாகார்யமான ஸம்ஸாரத்திலே; (ஸ்வதஸ்ஸித்தமான த்வஸம்பந்தம் பற்றாசாக), அடியேனை-என்னை, அறியாக்காலத்துள்ளே - அந்தஜ்ஞா அறிகைக்கு ஸம்பாவனையில்லாக் காலத்திலே, அடிமைக்கண் - தத்பலமான ஶேஷ யிலே, அன்பு - ஆதரத்தை, செய்வித்துவைத்தாயால் - பிறப்பித்துவைத்தாயிறே. உன்னுடைமை நழுவவிடாமைக்கிறே யென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நாம் உமக்கு என்ன உபகாரம்பண்ணினோம்? யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்க, உன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே நிலவணுக்கி வை யென்கிறார்.

[அறியாக்காலத்துள்ளே இத்யாதி] - அறியாமாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து - வைத்தாய். அறிவுகேட்டைப் பண்ண வற்றாய் துஸ்தரமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற என்னை. அடியேன் என்கிறது- அஹம்ஶப்த பர்யாயம். அறிவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்தி பலமான அடிமையிலே ஸ்நேஹத்தைப் பிறப்பித்து வைத்தாய். அடியே னென்கிறது - 'நமக்கு அர்ஹமான வஸ்து இப்படி எளிவரவுபடுவதே!' என்று செய்தருளின அத்தனையிறே யென்றுமாம். இங்கேவைத்து பகவதவிஷயத்தை அவகாஹிப்பித்தது - அத்தாலே ஒரு தேஶவிசேஷத்தில் பெறும்பேறு ஸாதமிகமைக்காகவும், ப்ராப்யத்தில் த்வரை விஞ்சுகைக்காகவுமிறே; போகயதை மிகக்கிருக்கிறபடி. மேல் தம்மை வஶீகரித்தபடிக்கு நிதர்ஶநம் - [அறியாமைஇத்யாதி] - தன்னெஞ்சை யொளிப்பாரைப்போலே பிராட்டியும் அறியாதபடி. [குறளாய்] - சேர்ப்பால்போலே போக்யதை மிக்கிருக்கிறபடி. தன்னைத்தாழவிட்டு அர்த்தியானபடி. "நிலம்" என்றால், அவன்முகம்பாராமையாலே, 'மாவலி' என்றான். முதற்பேர்சொல்லுவாரில்லாமையாலே அவன்பார்த்து, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்ன. 'மூவடி' என்றான். இப்படி அநேகவிதமான பேச்சாலே வஶீகரிக்கை. [அறியாமை வஞ்சித்தாய்] - சுக்ராதிகள் 'இவன் ஸர்வேஶ்வரன், தேவகார்யஞ்செய்ய வந்தான்' என்ற வார்த்தை செவிப்படாதபடி தன் பேச்சாலே வஞ்சித்தான். [எனதாவியுள்கலந்தே] - அந்யபரமான என் ஆத்மாவிலே புகுந்து, தன் குணசேஷ்டிதாதிகளாலே வஶீகரித்து. அறியாமைக் குறளாய் நிலம்மாவலிமூவடி யென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே எனதாவியுள் கலந்து அறியாமாமாயத்தடியேனை அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து வைத்தாயால்

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி:— 'அறிவுநடையாடாத தசையிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை யழிக்கக்கடவதான தேஹஸம்பந்தத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய் என்கிற இழவாலே சொல்லுகிறார்' என்றும். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் ப்ரீதியோடே நடவாநிற்க, நடுவே அப்ரீதி தோற்றச் சொல்லுமது சேராது; ஆனபின்பு, இங்ஙனேயாமித்தனை - 'அறியாமாமாயத்தடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து - வைத்தாயால் - என்கிறார்' என்று இத்தையும் ஒருவுபகாரமாக்கி அருளிச்செய்தார். "அத்தா நீசெய்தன" என்று - நாம்பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லாநின்றீர்; அவற்றிலே நீர் மதித்திருப்பதொரு உபகாரத்தைச் சொல்லிக் காணீர்-என்ன, அத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூன்றாம்பாட்டு - அறியாக்காலம் இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹததில் - கீழிரண்டு பாட்டிலும் கலந்த கலவி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே, 'இதுக்குஅடி ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கம்' என்று வெறுக்கிறார் இப்பாட்டிலென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. 'கையார்சக்கரத்திலே கீழும் மேலும் ஹர்ஷமாயிருக்க, "என்கொள்வன்" என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் - கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷம் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே, 'இதுக்கு உடலான ப்ரக்ருதியோடே வைத்தாய்' என்று வெறுத்தாரிறே; இங்கும் அப்படியே வெறுக்கிறார்' என்று அருளிசசெய்வர். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - அத்தாநீ இத்யாதி.

[அறியாக்காலத்துள்ளே] – “பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” (பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:) என்கிறபடியே, அறிவுநடையாடாத பால்யத்திலே [அடிமைக்கணன்பு செயவித்து] - அடிமைக்கண் - அடிமையிலே “அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுடைய பரிமாற்றத்திலேயன்றோ என்னை அந்வயிப்பித்தது [அன்புசெய்வித்து] - “வரில்போகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே. “குருஷ்வ” (குருஷ்வ) என்னும் படி பெறுவிடில் முடியும்படியன்றோ பண்ணிற்று? [அறியா இத்யாதி] - பிள்ளாய் ஊமத்தங்காய் தின்று ப்ரமித்தாரைப்போலே, அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற என்னைக் கிடீர் இப்படி பண்ணிற்று. அறிவுகேட்டைப் பண்ணக்கடவதான ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அடியேனை, ‘இது எங்கே சிறைப்பட்டாலும் நல்லது, நம்வஸ்துவன்றோ’ என்று. [வைத்தாயால்] - இத்தண்ணீர்ப்பந்தலை வைத்தாயா லென்கிறார். அறியா மாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து வைத்தாயால் இதுக்கு நல்லநிதர்ஶந முண்டே. [அறியாமை இத்யாதி] - நெஞ்சறியாதபடி கார்யம் செய்வாரைப்போலே, திருமாரவிலிருக்கிற நாய்ச்சியாருங்கூட அறியாமே வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து “கோள்வனுன்மாவலி” என்றுறபோலே, நிலம்மாவலிமூவடியென்று - அநந்விதபாஷணங்களைப்பண்ணி பண்டும் இரந்து பழக்கமுண்டாகிலிறே அந்விதபாஷணம்பண்ணுவது. [அறியாமைவஞ்சித்தாய்] - சுக்ராதிகள ‘இவன் ஸர்வேஶ்வரன், தேவ

இததால் ஸாவம் - அஹம்ஸர்வம் இத்யாதி. அன்புஎன்று - பெறில் ஜீவிததல, பெறு விடில முடியுமதான ஸங்காநந்தரஹாவிகாமததைச சொலலுகிறது. “குருஷ்வ” என்றதில் “.......” என்றது இவ்விடத்துக்கு உபயுக்தம் அயோத்யாகாண்டே .... “.........” “பால்யாத்ப்ரப்ருதி” “அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இத்யாதி, பூர்வமேவ மஹா ப்ரவேஶே லிகிதம். இதுக்குத் தாத்பர்யம் - பிள்ளாய் இத்யாதி பிள்ளாயென்றது - வார்த்தைப் பாடு. அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனும் - தத்ப்ரயுக்தமௌட்யபர்யந்தம் விவக்ஷிதம். ஸப்தார்த்தம் - அறிவு கேட்டை இத்யாதி. ‘அடியேன்’ என்றதுக்கு ஸாவம் - இதெங்கே இத்யாதி. இதத்வாக்யம் - எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே யானபோது, அநிஜுகுப்ஸநீயமான அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனே யாகிலும் ஸம்பந்தத்தாலே அங்கீகரித்து அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து வைத்தாயென்று தாத்பர்யம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே யானபோது, ‘நமக்குப் பரதந்த்ரமன்றோ, எங்கே சிறைப் பட்டாலும் க்ரமேண அங்கீகரிக்கிறோம்’ என்று வைத்தாயாலென்று வெறுக்கிறாரென்று கருத்து. சிறைப்படுகை - ஹேயஸம்ஸ்ருஷ்டமாகை. அன்பு செய்வித்தாயால் என்ன அமைந்திருக்க, ‘வைத்தாயால’ என்கையாலே - ஒரு கௌரவம் தோற்றுகிறதிறே, அததை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தண்ணீர்ப்பந்தலை இத்யாதி. இது - எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைப் பற்றி உபகாரஸ்ம்ருதியிலே. அந்வயங்காட்டுகிறார் - அறியாமாமாயத்து இத்யாதி. மேலே ‘அறியாமை’ என்றிருக்கையாலே, அததோடு புநருக்தமாகாதபடி வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார் - நெஞ்சறியாத இத்யாதி. ‘அப்போது பிராட்டியுண்டோ?’ என்ன, ரஸமாக, “.........” என்னக்கடவதிறே - என்று அருளிச் செய்வர். அநந்வயமாகச் சொல்லுகைக்கு ஹேது - பண்டும் இத்யாதி. “.........” இதி ந்யாயேந, அறியாமைக்கு ப்ரஸங்கம் ஸம்பாதயதி - ஶுக்ராதிகள் இத்யாதி “அறியாமை” இத்யாதிகம் - தருஷ்டாந்தார்த்த

கார்யம்செய்ய வந்தான்; உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்' என்றால், அவர் கள்பாசுரஞ் செவிப்படாதபடி தன் பேச்சாலே அவனை அறிவுகெடுத்து வஞ்சித்தானாயிற்று. அப்படியே, [எனதாவியுள்கலந்து]-நானிருக்கிற இடத்தளவும் வந்து, என்னோடேகலந்து. அத்யந்தம் அந்யபரனான என் ஆத்மாவிலே புகுந்து உன்குணசேஷ்டிதங்களாலே வசீகரித்து அறியாமைக்குறளாய் நிலம் மாவலி மூவடியென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே, எனதாவியுள்கலந்து – அறியாமாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து வைத்தாயால் என்று அந்வயம் (௩)

நான்காம்பாட்டு.

எனதாவியுள்கலந்த பெருநல்லுதவிக்கைம்மாறு
எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனிமீள்வதென்பதுண்டே?
எனதாவியாவியும்நீ பொழிலேழுமுண்டவெந்தாய்!
எனதாவியார்யானார்? தந்தநீ * கொண்டாக்கினையே.

ஆ·—(எனதாவி.) இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, 'இவ்வாத்மா தம்முடையதன்று' என்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம்மோடுகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையுந தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து, 'தருகிற நான்ஆர்? தரப்புகுகிற இவ்வாத்மா ஆர்? பண்டே உனக்குச் சேஷமாயிருக்கிற இவ்வாத்மாவை நீகொண்டருளினையத்தனையிறே' என்கிறார்.

ஒ·—நாலாம்பாட்டில், தமக்கு எம்பெருமான் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

[எனதாவியுள்கலந்த என்று தொடங்கி] - அத்யந்தநிக்ருஷ்டனான என்னுடைய ஆர்த்தி தீரும்படி உன்பேறாக வந்து கலந்த மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்ஆத்மாவை உனக்கே தந்தேன். [எனதாவியென்று தொடங்கி] - என்னாத்மாவுக்கு போஷியாயிருக்கிற நீ ப்ரளயம் நலியாதபடி லோகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டாற்போலே உன்னைப் பிரிந்து நான்பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி என்னோடே வந்து கலந்து என்னை அடிமைகொண்டவனே! கொடுக்கப்படுகிறேனாய் நிற்கிற என்னோடும் கொடுக்கிறேனாய் நிற்கிற என்னோடும் எனக்கு என்ன அடைவுண்டு? உன்னதை நீ கொண்டபின்பு

மென்கிறார் - அப்படியே இத்யாதி. நானிருக்கிறஇடத்தளவும் வந்து என்கையாலே - தாம் விமுகராயிருந்தமை தோற்றுகிறது. 'மஹாபலியை வஞ்சித்தாற்போலே என்னையும் வஞ்சித்தான்' என்று விவக்ஷித்து, வஞ்சநம் உபகாரமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அத்யந்தம் இத்யாதி. ப்ரதிபத்திஸௌகர்யார்த்தம் அந்வயம்-அறியாமை இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, அறியாமைக் குறளாயென்று தொடங்கி, வஞ்சித்தாற்போலே எனதாவியுள் கலந்து அறியாக்காலத்துள்ளேயித்யாரப்ய, வைத்தாயா லித்யந்வய:. (௩)

* கொண்டாய்க்கினியே என்றும் பாடமுண்டு.

ப.—அநந்தரம், இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

பொழிலேழும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், (ப்ரளயத்திலே அழியப்புக), உண்ட - வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின, எந்தாய் - ஸ்வாமியே! (அப்படி நானும் அழிந்துபோகாத படி), எனதாவியுள் - (அத்யந்தஹேயமான) என் ஆத்மாவுக்குள்ளே, கலந்த - ஒருநீராகக் கலந்த, பெரு - (அது தன்பேறும்படி) பெருத்து, நல் - (நிர்ஹேதுகமாகையாலே) நன்றான, உதவி - உதவிக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக, எனது ஆவி - என் ஆத்மாவை, தந்தொழிந்தேன் - (உனக்குத்) தந்தேவிட்டேன்; இனி - இனி, மீள்வது - (அதுக்கு) மீட்சியென்பதொன்று, உண்டே - இல்லை; (இதுதான் ஆரதென்று ஆராயில்), எனது ஆவியும் - என்னுத்மாவுக்கும், ஆவி - ஆத்மா, நீ - நீ, (ஆதலால்), எனதாவி யார்-(தரப்படுகிற) என் ஸ்வரூபத்தினுடைய கர்மத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல; யான் ஆர் - தருகிற என்னுடைய கர்த்ருத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல; தந்த - (ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வாதி விசிஷ்டமான இவ்வஸ்துவினுடைய ஸத்தையை அடியிலேயுண்டாக்கித்) தந்த, நீயே - நீதானே, கொண்டாக்கினை - பின்னையும் ஸ்வீகரித்தாய். ஆதலால், உனக்கே சேஷமென்றிட்டு, எனக்கு ஸமர்ப்பணத்தில் கர்மத்வமில்லை, கர்த்ருத்வமு மில்லை. கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டில், தமக்கு அவன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

[எனதாவி] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸனை பண்ணிப்போந்த என்னோடே கிடீர் கலந்தது. வஸிஷ்டன் சண்டாள ஸ்ரேணியிலே புகுந்தாற்போலே தம்மை அநுஸந்திக்கிறார். [உள்கலந்த] - அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்குஉகக்கும் செருக்கரைப் போலே, அதுவே ஹேதுவாகத் தன்பேறாகக் கலந்தான். "தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்" என்கிறபடியே கலந்தபடி. [பெருநல்லுதவி] - அதாவது - தன்பேறாக உபகரிக்கை. [கைம்மாறு] - கைம்மாறாக. ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி. [எனதாவிதந்தொழிந்தேன்] - நீ உன்னை எனக்காக்குகையாலே வெளிறுகழிந்த என் ஆத்மாவைத் தந்தேன். 'நெடுநாளிழந்தவராகையாலே இவர் திரியநிற்கும்' என்றுகொண்டு, இது எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்? என்ன, [இனிமீள்வதென்பதுண்டே] - ஸத்யோதஸாஹமாகத் தந்தேன்; 'மீள்வு' என்றோர் அர்த்தந்தானு முண்டோ? 'இவரை ப்ரமத்தோடே விடுகிறதென்? என்று 'யார்பொருளை யாருக்குக் கொடுத்தீர்?' என்ன, [எனதாவியாவியும்நீ] - என் ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய் நிற்கிறாய் நீ; இது உனக்கு அநர்ஹ சேஷமன்றோ? [பொழிலேழுமுண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயார்ணவத்திலே நசியாதபடி ஜகத்தை ரக்ஷித்தாற்போலே நான் பிரிந்து நோவுபடாதபடி என்னோடே கலந்து அடிமைகொண்டவனே! ப்ரளயங்கொள்ளாமே நோக்குகையாலும் நீயே ஸ்வாமி யென்னவுமாம். [எனதாவியார் யானார்] - "எனதாவி" என்று - ப்ரதேயவஸ்துவான நான் ஆர்? "தந்தொழிந்தேன்" என்று - ப்ரதாதாவான நான் ஆர்? [தந்த நீ கொண்டாக்கினையே]-நீ ரென்று ஒருத்தரில்லையோ? பலபோக்தாக்கள் நீரல்லீரோ? என்ன, உன்னுடைய வஸ்துவை நீயே கொண்ட பின்பு; நித்யமான ஆத்மாவை இவன் தருகையாவதென்?என்னில்; ஸத்தை அவனிச்சாதீநமாகையாலே - 'தந்தான்' என்கிறது. "ஜ்ஞாதவநவதவவிஶ்வஷாய—ஸதா".

௪௫.—நாலாம்பாட்டு. "வைத்தாயால்" என்று அவன்பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து இங்ஙனே கிடந்து நெஞ்சாறல் படாநில்லாதே, ப்ரத்யுபகாரமாக உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவைக் கொடுத்து நெஞ்சாறல் தீரமாட்டீரோ? என்ன, 'அப்படியேயிறே செய்வது' என்று அவன்திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி அநுஶயிக்கிறார்.

[எனதாவியுள்கலந்த] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸனை பண்ணிப் போந்த என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவிலேகிடீர் வந்து கலந்தது! [எனதாவி]-வஸிஷ்டன் சண்டாலஶ்ரேணியிலே புகுந்தாற்போலே தம்மைஅநுஸந்திக்கிறார்;†"நீசனேன்"என்றிறே தம்மைஅநுஸந்திப்பது. [உள்கலந்த] - அதுதன்னிலுங் கடக்கநின்று சில போகமோக்ஷங்களைத் தந்துபோகையன்றிக்கே, "எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்" என்னும்படி கலப்பதே! உதவி, நல்லுதவி, பெருநல்லுதவி. உதவியாவது - உபகரிக்கை. நல்லுதவியாவது - பச்சைகொள்ளாதே உபகரிக்கை. பெருநல்லுதவியாவது - தன்பேறாக உபகரிக்கை. இம்மஹோபகாரத்துக்கு, கைம்மாறாக - ப்ரத்யுபகாரமாக. [எனதாவிதந்தொழிந்தேன்] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன். அழகிது, இதுதான் எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்? என்றான் ஈஶ்வரன். [இனிமீள்வதென்பதுண்டே] – *ஸத்யோதஶாஹமாகத் தந்தேன். 'அழகிது! நீர்தாம் ஆரதை யாருக்குத் தந்தீரென்று ஆராய்ந்துபார்த்துக்காணும்' என்றான் ஈஶ்வரன்; ஆராய்ந்தவாறே அவனதை அவனுக்குக் கொடுத்ததாயிருந்தது. [எனதாவியாவியும்நீ]-என்னாத்மாவுக்கு அந்தராத்மா

நாலாம்பாட்டு - எனதாவி இத்யாதி. 'எனதாவிதந்தொழிந்தேன், எனதாவியார் யானார்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரரூபேண ஸங்கதி - வைத்தாயாலென்று இத்யாதி. அநுஶயிக்கிறார் - அநுதபிக்கிறார். நெஞ்சாறல் - மநோது:கமும், விசாரமும்.

"எனதாவி" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. பலிதம் - வஸிஷ்டன் இத்யாதி. 'புகுந்தாற்போலே அவன் தம்மோடே கலந்தான்' என்று தம்மை அதிநீசனாக அநுஸந்திக்கிறாரென்றபடி. இப்படி அநுஸந்திப்பானென்? என்ன, - நீசனேன் இத்யாதி. 'உள்கலந்த' என்றதுக்கு வாஸனை - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. கடக்கநின்று சிலபோகத்தைக் கொடுக்கையாவது - தான் ப்ராப்யனன்றிக்கேயொழிகை. கடக்கநின்று மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாவது - "மோக்ஷயிஷ்யாமி", "நிஶ்சிதோ மோக்ஷயிஷ்யதி" என்று புருஷார்த்த ப்ரதாநத்தை ஸங்கல்பித்து, அந்தரஸத்தை அநுபவிப்பியாமலிருக்கை. எல்லாம் இத்யாதி - எனதாவியி லுண்டான கலவிக்குள்ளே ஸமஸ்தரஸங்களுமாம்படி கலந்தானென்றபடி. விஶேஷணங்களுக்கு ஹாவம் - உதவியாவது இத்யாதி. கைம்மாறு - கைமாறுகை. கை - கொடுக்கை. மாறு - ப்ரதியாக. ப்ரதியாகக்கொடுக்கை - ப்ரத்யுபகார மென்றபடி. தன்பேறாக - இவன் அர்த்தியாதிருக்க, ஸ்வப்ரயோஜநமாக. அழகிது - ஸம்யக் என்றபடி. எத்தனைகுளிக்கு என்றது - குளியென்று - ஸ்நாநமாய், நாலு ஆறு குளிபர்யந்தம் புஷ்பாங்கராகாதி பரிமளம் இருக்குமாபோலே இதுவும் எத்தனைகாலமிருக்கு மென்றபடி; ஸ்த்தாயித்வா ஹாவத்திலே நோக்கு. ஸத்யோதஶாஹம் என்றவிடத்திலே - "க்ரயஶ்வவிக்ரயஶ்சைவ யஸ்ய ஸ்யாதநுஶயி: தஶாஹாந்தர்விஷயோ நவவஸ்துந: ..." என்றத்தை நினைப்பது. நவவஸ்துந: - வ்யவஸ்துந: ... "தஶாஹாத்" என்றவளவன்றிக்கே ஸத்யோதஶாஹ மென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - அழகிது இத்யாதி. 'ஆராய்ந்தவாறே" இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் - "பகவதீயமான" இத்யாதி வாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம், "எனதாவியாவியும்நீ" என்று பதோபாதாநம்பண்ணி, "என்னாத்மாவுக்கு" இத்

† திருவாய்மொழி ௩-௩-௪.

* க்ரய விக்ரயங்கள் பரிவர்த்தனைகள் பண்ணுமிடத்தில் பத்துநாளுக்குள்ளே யானால் மீளக்கடவது; அப்பால் மீளக்கடவதில்லை என்று சொல்லக்கடவதிறே; அப்படி இந்தப் பத்துநாளும் இன்றே சென்றதாகக் கொடுத்துவிட்டேனென்றபடி என்பது அடையவளைந்தான்.

வாய்ப் புகுந்து நிற்கிறுயும் நீயாயிருந்தாய். பகவதீயமான வஸ்துவை நெடுநாள் ‘நம்மது’ என்றிருந்து, இத்தை இன்று அவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்தோம்; ஸர்வஜ்ஞனவன் என்நினைத்திருக்கும்? என்று,தாம் அத்தையறிந்து அதுக்கு லஜ்ஜிக்கிறுர். ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவிடில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமாம். ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதான வஸ்துவை அவனுக்குக் கோடுத்ததாம்; ஆனுல் செய்யஅடுப்பதேன்? என்னில்; - ப்ராந்திஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும்; தெளிந்தால் ‘கோடுத்தோம்’ என்றுஇருக்கக்கடவனல்லன்; “मया समर्पितः - अथवा किन्नु समर्पयामि ते” (மயாஸமர்ப்பித: - அதவாகிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே) என்ருரிறே. [பொழிலேழுமுண்டஎந்தாய்] - ஸ்வாபாவிகமான சேஷித்வங்கோண்டு சோல்லவேணுமோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின அது போராதோ ‘நீ சேஷி’ என்கைக்கு? [எந்தாய்] - ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி ஜகத்தை ரக்ஷித்தாற் போலே, பிரிந்துநசியாதபடி என்னோடே கலந்து அடிமைகோண்டவனென்றுமாம். [எனதாவியார் யானுர்] - ப்ரதேயமான வஸ்து ஆரது? ப்ரதாதா ஆருடையவன்? ‘நான் என் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தேன்’ என்னக்கடவேனே? [தந்தநீகோண்டாக்கினையே] - முதலி

---

*யாதி வாக்யஞ் சொல்லிக்கொள்வது. லஜ்ஜிக்கிறர் என்றது - “எனதாவியார்யானுர்” என்றத்தைப் பற்ற. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே ஸ்வரூபசிக்ஷைபண்ணுகிறுர் - ஆத்மஸமர்ப்பணம் இத்யாதி. யத்வா, “[illegible]” என்றுஇராதே, ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவானென்? பின்பு லஜ்ஜிப்பானென்? என்ன, - ஆத்மஸமர்ப்பணம் இத்யாதி ஆதல். அதாவது - “[illegible]” என்று சொல்லும்படியான [illegible] என்ற அத்யந்தபாரதந்த்ர்யாநுஸந்தாநதசையைப் பார்த்தால், ‘अहमद्यैव मया समर्पितः’ “[illegible] शरणमहं प्रपद्ये” என்று அநுஸந்திக்கிற கேவலசேஷத்வ ஜ்ஞாநதசையும் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநகார்யமேயாகிலும், ‘அதுவும் ப்ராந்திதசை’ என்னும்படியாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்வர். “[illegible]” என்றவிடத்தில் - த்வத்விஷயமான பாரதந்த்ர்யத்தை நிஶ்சயித்தென்றபடி. இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, மயாஸமர்ப்பித இத்யாதி. அதாவது-ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாகிலும், ஆத்மவஸ்து அத்யந்தபாரதந்த்ரமாகையாலே அநந்தரம் அநுதபிக்கவேண்டும்படியிருக்குமென்றபடி. “किन्नु समर्पयामि” என்று - ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறது - என்ற பக்ஷாந்தரம் அயுக்தமென்றபடி. ஸ்தோத்ரே * “वपुरादिषु” இத்யாதி. “मम नाथ” இத்யாதி. “எனதாவியாவியும்நீ” என்றத்தால் - ஸ்வாமித்வஞ் சொல்லி, மீளவும் ‘எந்தாய்’ என்கிறதென்? என்ன. ஸ்வாபாவிகமான இத்யாதி. பொழிலேழு முண்கையாலே, ‘எந்தை’ என்று முந்தின அர்த்தம். அர்த்தாந்தரம் - ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி இத்யாதி. பொழிலேழு முண்டாற்போலே எந்தையானதுவும் என்றுஇரண்டாமர்த்தம். எனதாவியாவியும் நீயானபின்பு - எனதாவியார் யானுர் என்று ஹேது ஹேதுமத்பாவேநார்த்தம் - ப்ரதேயமான இத்யாதி. ஸர்வமும் ஈஶ்வரனுக்கே சேஷமாகையாலே, தத்வ்யதிரேகேண ஸ்வதந்த்ரதயா ஸமர்ப்பணகர்த்தாவும் ஸமர்ப்பணீயவஸ்துவும் இல்லையென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - முதலிலே இத்யாதி. தந்தநீ - உண்டாக்கின நீ. தருகை - உண்டாக்குகை. கோண்*

---

* “वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथातथाविधः । तदयं तव पादपद्मयोरहमद्यैव मया समर्पितः ॥” “मम नाथ यदस्ति योऽस्म्यहं सकलं तद्धि तवैव माधव । नियतस्वमिति प्रबुद्धधीरथवा किन्नु समर्पयामि ते.”

லே இத்தையுண்டாக்கின நீயே கோண்டாயானாய். உண்டாக்குகையாவதேன் நித்ய வஸ்துவை? என்னில்; - "இச்சாதஏவதவவிச்வபதார்த்தஸத்தா" (இச்சாதஏவதவவிச்வ பதார்த்தஸத்தா) என்று அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வம்.

ஐந்தாம்பாட்டு.

இனியார்ஞானங்களால் எடுக்கலெழாதவெந்தாய்!
கனிவார்வீட்டின்பமே! என்கடற்படாவமுதே!
தனியேன்வாழ்முதலே! பொழிலேழுமேனமொன்றாய்
நுனியார்கோட்டில்வைத்தாய் உனபாதஞ்சேர்ந்தேனே.

ஆ.—(இனியார்.) அநாச்ரிதர் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களுக்கு அகோசரனாய், அநந்யபக்திகளாயிருப்பார்க்குப் பரம ஸுலபனாய், தாத்ருசபக்திஹீநனாயிருக்கச்செய்தே எனக்கு அயத்நஸித்த போக்யனாய், ஸமுத்ரத்திலே அழுந்திக்கிடக்கிற ஆத்மவர்க்கத்தை நிர்ஹேதுகமாகஎடுத்து உஜ்ஜீவிப்பித்தாற்போலே, உன்னுடைய கருபையாலே,அநந்யகதியாயிருந்த என்னுடைய உஜ்ஜீவநஹேதுபூதனானவனே! உன்திருவடிகளை இனிஒருநாளும் பிரியாது ஒருபடி சேர்ந்தேனே யென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே மக்நமான ஜகத்தை எடுத்தருளினாற்போலே, ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே முழுகிக்கிடக்கிற என்னை உன் திருவடிகளில் உறவை அறிவித்து எடுத்தருளுகையாலே, இனி உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனென்று க்ருதார்த்தராகிறார்.

[ஆர்ஞானங்களா லெடுக்கலெழாத வெந்தாய்] - திருவடிகளில் அடைவிலராகில் எத்தனையேனும் அளவுடையாருடைய அறிவுகளாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத என் நாதனே! [கனிவாரென்று தொடங்கி] - ஓரளவுமில்லையே யாகிலும் திருவடிகளில் ஆசையுடையார்க்கு மோக்ஷஸுகம் போலே போக்யமாமவனே! பக்திமான்களில் பரிகணிக்கப்படாதே யிருக்கிற எனக்கும் அயத்நஸித்த போக்யமே. வீட்டின்பம் - அவர்களிருந்தவிடத்தே வந்து போக்யமாகையுமாம். [தனியேன்என்று தொடங்கி]-ஸம்ஸாரியாய்த் திருவடிகளி லுறவும் அறியாதிருக்கிற காலத்திலே திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு அடியான ஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனே! நுனியார் கோடு - கூர்மைமிக்க கொம்பு.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய அப்ராக்ருதபோக்யதையைக் காட்டி ருசிஜநகனானபடியாலே உன்திருவடிகளைப் பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறார்.

யார் - எத்தனையேனும் அதிசயிதரானவர்களுடைய, ஞானங்களால் - ஜ்ஞாநங்களால், எடுக்கல் எழாத - எடுக்கைக்கு எடுப்புண்ணாத, எந்தாய் - ஸ்வாமியாய், கனி

டாக்கினையே - கொண்டாயானாய். தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - உண்டாக்குகை இத்யாதி. நித்யேச்சையடியாக இது நித்யமாயிருக்கையாலே 'உண்டாக்கின' என்கிறாரென்றபடி. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே- "இச்சாதஏவதவவிச்வபதார்த்தஸத்தா நித்யம் ப்ரியாஸ்தவது கேசநதேபிநித்யா:। நித்யம் த்வதேகபரதந்த்ரநிஜஸ்வரூபா பாவத்கமங்களகுணாஹிநிதர்சநம் ந:". க்ரமேண அந்வய:

வார் - (உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே) பரிபக்வஹ்ருதயரானவர்களுக்கு; வீட்டின்பமே - மோக்ஷாநந்தபூதனாய், என் - (உபயவ்யாவ்ருத்தனான) எனக்கு (மதநாதியத்நத்தால்), கடல்படா - கடலிலே உண்டாகாத, அமுதே - (அப்ராக்ருதமான) அம்ருதமாய், தனியேன் - (ஸம்ஸாரத்திற்பொருந்தாமையாலே) தனியனான என்னுடைய, வாழ் - (த்வதநுபவரூபமான) வாழ்வுக்கு, முதலே - (ருசிஜநகத்வாதியாலே) ப்ரதமஹேதுபூதனாய் (என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுக்கைக்கு ஸூசகமாக), பொழிலேழும் - ஸப்தத்வீபயுக்தமான ஜகத்தை, ஒன்று - அத்விதீயமான, ஏனமாய் - மஹாவராஹமாய்க் கொண்டு, நுனியார் - கூர்மைமிக்க, கோட்டில் - கொம்பிலே, வைத்தாய் - வைத்தவனே! இனி - இனி நீயே ஹேதுபூதனாய் நிர்வஹிக்கிறபின்பு, உனபாதம் - உன்திருவடிகளை, சேர்ந்தேனே - ப்ராபித்தேனேயன்றோ? ஏகாரம்-தேற்றம். எடுக்கல்-தம்வசமாக்குதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'உமக்கு ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ? ப்ராப்தி வேண்டாவோ?' என்ன, 'எனக்கு ப்ரதம ஸூக்ருதமும் நீயேயாய் உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்ய ருசியைத் தந்த பின்பு இனிப் பெற்றேனேயன்றோ' என்கிறார்.

[ஆர்ஞானங்களா லெடுக்க லெழாத வெந்தாய்] - ஸ்வயத்நத்தாலே காணநினைப்பார் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரே யாகிலும் அவர்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத என்நாயனே! அதாகிறது - துர்யோதநனால் பரிச்சேதித்தல், ராவணனால் எடுக்கலாயிருத்தல் செய்ய அரிதாயிருக்கை. "ஹிமவா ந்" இத்யாதி, "வாயுஸூநோஹ் ஹ்ருதயேந ஸக்தோ லோகநாதம் ஸ்வயம்பு ஸம்வேத்யம் ஸ்வக்துவேத்:". [கனிவார்வீட்டின்பமே] - ஓராளவில்லையேயாகிலும் பகவத் விஷயத்தில் பக்வமான ப்ரேமமுடையவர்களுக்கு மோக்ஷ ஸூகமானவனே! அவர்களிருந்த விடத்தே வந்து போக்யனானவனே யென்னவுமாம்; "தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே" என்னக்கடவதிறே. [என் கடற்படாவமுதே] - உபயகோடியிலும் வ்யாவ்ருத்தனான எனக்கு அயத்நஸித்தமான போக்யமே! [தனியேன் வாழ்முதலே] - எனக்கு இப்பேற்றுக்கு அடியான ப்ரதம ஸூக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனானவனே! பந்துக்கள் நடுவே யிருக்கிறவர் 'தனியேன்' என்கிறாரிறே; வழிபறிக்காரர் நடுவே நின்றால் அவர்கள் துணையாகாரிறே. எனக்கென்றிருப்பார் நடுவே இருக்கையிறே - இவர்க்குத் தனிமை. தம்மை அத்தலைக்கு ஆக்கிவைக்கையிறே - இவர்க்கு வாழ்வு. [பொழிலேழும் இத்யாதி] - ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை அத்விதீயமான வராஹவேஷத்தைக்கொண்டு கூர்த்தகொம்பிலே எடுத்துவைத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரஸாகரங் கொண்ட என்னை எடுத்தா யென்கிறார். [இனியுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே] - "இமையோர் தலைவா - இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்னும்படி அறிவைத் தந்தபோதே உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனேயன்றோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ? ப்ராப்திவேண்டாவோ? என்ன, எனக்கு ப்ரதமஸூக்ருதமும் நீயேயாய், என்னை ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக்கினஅன்றே பெற்றேனேயன்றோ? என்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு - இனியார் இத்யாதி. 'தனியேன்வாழ்முதலே, இனி யுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து இரண்டாம் பாட்டோடே ஸங்கதி - ஜ்ஞாநலாபமே இத்யாதி. "அறியாதன வறிவித்து" என்று ஜ்ஞாநலாபமுண்டாயிற் றென்றபடி.

இனி - மேலே அந்வயம் [ஆர்ஞானங்களால் எடுக்கலெழாதவெந்தாய்] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநவிஶேஷங்களாலும் ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப்பார்க்குமன்று பேர்க்கப்பேராதிருக்கிற என்நாயனே! அதாவது - துர்யோதநனாலே பரிச்சேதித்தல், ராவணனாலே எடுக்கலாயிருத்தல் செய்ய அரிதாயிருக்கை. [கனிவார் வீட்டின்பமே] - 'நீ' என்றால் உள்கனிந்து பக்வமாயிருக்குமவர்களுக்கு மோக்ஷஸாதகமானவனே! அன்றியே, 'நீ' என்றால் இனியராயிருக்குமவர்களிருப்பிடத்திலே வந்து அவர்களுக்கு ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனே' அப்படி எங்கேகண்டோம்?என்னில்; யசோதைப் பிராட்டி, தோல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளிறே. [என்கடற்படாவமுதே] - அவ்விரண்டு கோடியிலும், எண்ணவொண்ணாதபடியிருக்கிற எனக்குஅத்யத்நஸித்தபோக்யனானவனே! [தனியேன்வாழ்முதலே] - தனியேனான என்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதமஸாதக்ருதமானவனே' ஏகாக்ஷீயேககர்ணிகள் நடுவே யிருந்தாறபோலே பிராட்டி, இவருக்கும் தனியாயிருக்குமிறே ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு. [பொழில்இத்யாதி] - தனிமையிலே வந்துஉதவும்படியைச் சொல்லுகிறது அத்விதீயமஹாவராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ப்ரளயங்கொண்ட புவநங்களேழையும் எடுத்து. [நுனியார்கோட்டில்வைத்தாய்] - நுனியென்று - கூர்மை. ஆர்கை - மிகுதி. கூர்மைமிக்க கோட்டிலே வைத்தா யென்றபடி. இத்தால், ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. [இனியுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்தபோதே, தேவர்திருவடிகளை நான் கிட்டினேனேயன்றோ. "இமையோர்

இனி மேலே அந்வயம் என்றது - 'இனி' என்றதுக்கு - 'உன பாதஞ் சேர்ந்தேன்' என்றத்தோடே அந்வய மென்றபடி. ஆர்ஞானங்களால் - ஆருடைய ஜ்ஞாநங்களாலும். ஆர் என்று - உத்க்ருஷ்டபுருஷவாசி. எடுக்கலெழாதவெந்தாய் - எடுக்கைக்கு எடுப்புண்ணாத என்ஸ்வாமீ யென்று ஸமுதாயார்த்தம். பேர்க்கப்பேராதிருக்கிற - சலிப்பிக்கச் சலியாதே யிருக்கிற. அதாவது - பரிச்சேதித்து அறியப்போகாதிருக்கிற வென்றபடி. எடுக்கப்பார்க்குமன்று, எடுக்கப்போகாதிருக்கிற என்று கூட்டிக்கொள்வது. 'ஞானங்களால்' என்றது - சக்திக்கும் உபலக்ஷணம். எடுக்கலெழாத என்றது - அறியப்போகாமைக்கும் உபலக்ஷணம். விவரணம் - அதாவது இத்யாதி. வீடு - மோக்ஷமும், க்ருஹமும். மோக்ஷஸாதகமானவன் - மோக்ஷஸாதகத்தைக் கொடுக்குமவன். வீட்டிலே வந்து ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனென்று இரண்டாமர்த்தம். தொல்லை இத்யாதி - பெருமாள்திருமொழி எ-அ. பழையதான ஆநந்தத்தினுடைய எல்லைகண்டாளே யென்றபடி. கடற்படாவமுதே-படுகை - உண்டாகை. "கடற்படாவமுது" என்கையாலே - ப்ராப்பத்வஞ் சொல்லிற்று. அவ்விரண்டு கோடியிலும் என்றது - ஶத்ருக்களான ராவணாதிகளுடையவும், அதிஶயிதபக்திமான்களான யசோதாதிகளுடைய கோடியிலும் என்றபடி. எனக்கு, அத்வேஷமாத்ரமுடைய எனக்கு. வாழ்முதலே - வாழ்ச்சிக்கு முதலானவனே. இவர்க்கு வாழ்ச்சி - பகவதநுபவமிறே. ஸம்ஸாரிகளிருக்க, 'தனியேன்' என்கிறதென்? என்ன, ஏகாக்ஷீ இத்யாதி பிராட்டிக்கு ஏகாக்ஷீயேககர்ணிகள் நடுவிருப்புப்போலே, இவர்க்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்புத் தனியாயிருக்கு மென்றபடி. "ஏகாக்ஷீமேககர்ணீஞ்ச" இத்யாதி. தனிமையிலே - ரக்ஷகாபேக்ஷையிலே. இத்தால் - "நுனியார்" என்கிற இத்தால். பூர்வவாக்யார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு, "அறியாதனவறிவித்து" என்றதைக் கடாக்ஷித்து 'இனி' என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. பொய்ந்நின்றஞானத்தில் விசேஷகடாக்ஷபரமாகத் தாத்பர்யாந்தரம்-இமையோர்தலைவா இத்யாதி. திருவிருத்தம்-க.

தலைவா - இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்னும்படி, அறிவைத் தந்தபோதே உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனேயன்றோ? (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

சேர்ந்தார்தீவினைகட்கருநஞ்சைத் திண்மதியைத்
தீர்ந்தார்தம்மனத்துப் பிரியாதவருயிரைச்
சோர்ந்தேபுகல்கொடாச் சுடரையரக்கியைமூக்கு
ஈர்ந்தாயையடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே·

ஆ·—(சேர்ந்தார்.) 'போனகாலமும் ஸம்ச்லேஷித்தோம்' என்று தமக்குத் தோற்றும்படி எம்பெருமானோடே தாம் ஸம்ச்லேஷிக்கையாலே, ஆச்ரிதருடைய ஸ்வவிஷயதிவ்யஜ்ஞானவிரோதிபாபங்களுக்கு நஞ்சாய், அவர்களுக்கு ஸ்வவிஷயத்ருடஜ்ஞாநப்ரதனாய், இப்படி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராகையாலே ஸம்யகத்யவஸிதராயிருந்தவர்களை ஸம்ஸாரத்திற்புகவிடாதே அவர்களோடு பிரியாதே ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனுமாயிருந்த உன்னோடு இன்றோ அடியேன் ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றது? இவ்வாத்மா உள்ளவன்றே பெற்றேனன்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அநாதிகாலம் விச்லேஷித்த விச்லேஷமெல்லாம் தெரியாதபடி எம்பெருமான் தன்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்கையாலே, இன்றோ பெற்றது; இவ்வாத்மாஉள்ளவன்றே தேவரீரைப் பெற்றேனல்லவோ? என்கிறார்.

[சேர்ந்தாரென்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதருடைய பாபங்களை மறுவலிடாதபடி போக்குவதுஞ்செய்து ஒருவராலும் கலக்கவொண்ணாத அறிவைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய் உனக்கே தீர்ந்து உன்னையல்லது செல்லாதேயிருக்கிறவர்கள் ஹ்ருதயத்தினின்றும் ஒருகாலும் பிரியாதேயிருந்து உன்னைப்பிரிந்து அவர்களாத்மா மங்கிப்போகாதபடி பரிஹரித்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாய்ப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விரோதியானசூர்ப்பணகியைப் போக்கினாற்போலே அவர்களோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்கு விரோதியைப்போக்கும் ஸ்வபாவனானவனை.

ப·—அநந்தரம், இந்தப்ராப்தி, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாதிஸித்தமன்றோ வென்கிறார்·

நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனானவனே! இவற்றில் நிலைநின்றுபோந்த வாஸநாருசிகளாகிற ஸ்வபாவவிசேஷங்களை, உன்கடாக்ஷம்பெற்ற நாங்கள் அடையாதபடி யித்யர்த்தஃ. மேலிற்பாட்டிலே 'முதல் முன்னமே" என்ற பதத்தின் மூன்றுமர்த்தத்துக்குச் சேர, 'இனி' என்றதுக்கும் மூன்றுமர்த்தமாக இன்னமும் ஓரர்த்தம் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. அதாவது - வாயுந்திரையுகளில் வ்யஸநந்தீர, ஊனில்வாழுயிரிலே ஸம்ச்லேஷித்தபோதே, உனபாதஞ் சேர்ந்தேனேயன்றோ வென்று. ஆக, 'இனி' என்றதுக்கு - மூன்றர்த்தம், அர்த்தத்வயம்வா. ஆர் ஞானங்களால் தொடங்கி, வாழ் முதலே - ஓரேனமாய் - பொழிலேழும் - நுனியார்கோட்டில் வைத்தாய் இனியுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே இத்யந்வயஃ. 'என்கடற்படாவமுது' என்கையாலே - ப்ராப்யத்வமும், 'தனியேன்வாழ் முதல்' என்கையாலே - ப்ராபகத்வமுஞ் சொல்லிற்று. (ரு)

சேர்ந்தார் - உன்னையடைந்தவர்களுடைய, தீவினைகட்கு - க்ரூரமான பாபங்களுக்கு, அருநஞ்சை - காற்றவரிய நஞ்சாய், திண்மதியை - திண்ணிதான மதியாகிற (வ்யவஸாயந் தானுப்நிற்கிற னென்னலாம்படி அதுக்கு உத்பாதகனாய்), தீர்ந்தார்தம் - அந்த வ்யவஸாயத்தை யுடையவர்களுடைய, மனத்து - மநஸ்ஸிலே, பிரியாது - விடாதே, அவருயிரை - அவர்களாத்மவஸ்துவை, சோர்ந்தே - (என்றும் விஷயாந்தரங்களிலே புக்குச்) சோர்ந்து, புகல்கொடா - போகக்கொடாதே, சுடரை - (தன்வடிவையே அவர்களுக்கு விஷயமாக்கும்) உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனாய் (அவர்கள்விஷயருசியை), அரக்கியை - சூர்ப்பணகியை, மூக்குஈர்ந்தாயை - அரிந்தாற்போலே அரிந்துக்கொடுக்க வல்ல உன்னை, அடியேன் - (உனக்குசேஷபூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான், முதல் முன்னமே - முகலுக்குமுன்னே, அடைந்தேனே - அடைந்தேனல்லவோ? மயர்வற மதிநலமருளுவதற்குமுன்னே ப்ராப்தி யுண்டல்லவோ என்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், "இனிஉனபாதஞ்சேர்ந்தேனே" என்றார். 'இனி'என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? முன்பே உன்னைப்பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறார்.

[சேர்ந்தார்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே இவனைக்கிட்டினவர்கள். [தீவினைகட்குஅருநஞ்சை]-அவர்களுடைய பாபத்துக்குக்காற்றப்போகாத நஞ்சானவனை. [திண்மதியை] - விரோதியைப் பரிஹரிக்கையன்றிக்கே, தன்னாலும் கலக்கவொண்ணாத அத்யவஸாயத்தைக் கொடுக்குமவனை. "ஸ்வயாவிஷ்டாத்வ ஸ்வரூபேண யத்தவஸம்ஸ்தாஷயாம்யஹம் | நாஹமாராதயாமித்வாம் தவவேஷாயஜோஷித:" அம்பரீஷன்தபஸ்ஸுபண்ணாநிற்க ஸர்வேஶ்வரன் இந்த்ரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, 'உனக்கு வேண்டுமவற்றை வேண்டிக்கொள்' என்ன, 'நான் உன்னை யாராதிக்குமவனல்லேன்காண், என்னை ஸமாதிபங்கம் பண்ணாதே போகவல்லையே; உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்' என்றானிறே. [தீர்ந்தார் இத்யாதி] - தன்னையொழியச செல்லாதவர்கள் - தீர்ந்தாராகிறார். அவர்களுக்குச் செல்லிலும் தனக்குச்செல்லாதாயிருக்கை. [அவருயிரை இத்யாதி] - விஶ்லேஷத்தில் நீர்ப்பண்டமாய் மங்கிப்போம்படியாயிற்று அவர்கள்படி. அவர்களாத்மாவை மங்கிப்போக விட்டுக்கொடான். [சுடரை] - அவர்கள் நோவுபடாத இத்தால் தனக்குஉண்டான ஔஜ்ஜ்வல்யம்; "க்ருதக்ருத்யஸ்ஸதா". [அரக்கியைமூக்கீர்ந்தாயை] - அவர்களோட்டைக் கலவிக்கு வரும் ப்ரதிபந்தங்கள் சூர்ப்பணகிபட்டது படுமத்தனை; 'ஈர்ந்தாயை' என்கிறார், "ராக்ஷஸ்யாநக்ஷிணோபாஹூ:" என்கிற ப்ரஸித்தியாலே. [அடியேனடைந்தேன்முதன் முன்னமே]-அநாதிகாலம்இழந்தஇழவை மறக்கும்படி வந்துகலக்கையாலே இன்றோபெற்றது, இவ்வாத்மாஉள்ளவன்றேபெற்றேனல்லேனோ? சேஷத்வம்ஸ்வதஸ்ஸித்தம், அசித்ஸம்ஸர்க்கமாய்அது புழுதியேறினவோபாதி; அத்தை மறக்கும்படி கலந்தானுகையாலே சொல்லலாமிறே. ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக்கி,முறைமையை அறிவித்தவன்றே பெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். வாயுந்திரையுகளில் - முன்பு ஸம்ஶ்லேஷித்த தேற்றமும் கலங்கி விஶ்லேஷமாய்ச் சென்றாற்போலே கலவியின்மிகுதியாலே அத்தை மறந்து, முன்பேபெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். [முதன்முன்னமே] - முன்பே; பழையதாக வென்றபடி.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. "இனியுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே" என்றார்; 'இனி' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? பொய்ந்நின்றஞானத்திலே நீ விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலேனோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தைஅநுஸந்தித்தவாறே ஸ்வாபாவிகசேஷத்வமேயாய் நிலைநின்றஆகாரம், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறாராகவுமாம்.

சேர்ந்தாருண்டு - "த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயந்து கஸ்யசித்" (த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம்நநமேயந்துகஸ்யசித்) என்னும் நிர்ப்பந்த மில்லாதவர்கள். [சேர்ந்தார்]- கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே இவனைக் கிட்டினவர்கள். அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மா ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டுகையாவது - கரைசேர்கையிறே. இக்கரையேறினார்களிறே அவர்கள். [தீவினைகட்கருநஞ்சை]-அவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களுக்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனை. [திண்மதியை] - முன்பே சேர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் திண்ணியதான மதியைக் கொடுக்குமவனை. அம்பரீஷன் தபஸ்ஸு பண்ணாநிற்க, ஸர்வேஶ்வரன் இந்த்ரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, 'உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கோள்' என்ன, 'நான்உன்னைஆராதிக்குமவனல்லேன் காண்; என்னை ஸமாதிபங்கம்பண்ணாதே போகவல்லையே; உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்' என்றானிறே - "நாஹமாராதயாமி த்வாம் தவ பத்தோயமஞ்ஜலி:" (நாஹமாராதயாமித்வாம் தவபத்தோயமஞ்சலி:) என்று தானே அழிக்கப்பார்க்குமன்றும் அழிக்கவொண்ணாதபடியான திண்ணியமதியைக் கொடுக்குமவனை. [தீர்ந்தார்இத்யாதி] - "ஜலாந்மத்ஸ்யா

ஆறும்பாட்டு - சேர்ந்தார் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில், 'இனி' என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயம் - இனியுனபாதம் இத்யாதி. இனிஎன்றுவிசேஷிக்கவேணுமோ-"அறியாதனவறிவித்த" என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்றபடி. 'கிட்டிற்றிலனோ' என்ற அநந்தரம் - என்கிறா ரென்று சேஷம். அன்றிக்கே இத்யாதி - இவ்வவதாரிகையிலே, இனியென்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்கிறது - பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே மயர்வறமதிநல மருளினபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்றபடி. நிலைநின்ற ஆகாரம் ஸ்வாபாவிகசேஷத்வமேயாய் என்று அந்வயம். ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, ஸ்வாபாவிகாகாரம் சேஷத்வமேயாய், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த் தோற்றுகையாலே, பண்டேயடைந்தேனேயன்றோ வென்கிறா ரென்றபடி.

மேலே, 'தீர்ந்தார்' என்று சொல்லுகையாலே. அத்தோடே புநருக்தமாகாமைக்காக, 'ஆபிமுக்யமுடையவர்கள்' என்று அர்த்தம் - சேர்ந்தாருண்டு இத்யாதி. நிர்ப்பந்த மில்லாதவர்கள் - அத்வேஷாதிகளுடையவர்கள். யுத்தகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே ராவணோக்தம் - "த்விதா பஜ்யேயம்" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம். இவர்களை 'சேர்ந்தார்' என்கிறதென்? என்ன, கெடுமரக்கலம் இத்யாதி. கெடுமரக்கலம் - வழிதப்பின தோணி. கரைசேர்ந்தாற்போலேயானபடியென்? என்ன, அநாதிகாலம் இத்யாதி. இத்தை ப்ரமாணமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - இக்கரை இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி ௫-௩-எ. "அக்கரையென்னும்" இத்யாதி - பாட்டடி. அக்கரை - ஸம்ஸாரம். இக்கரை - பரமபதம். காற்றவொண்ணாத - ப்ரத்யௌஷதமிட்டுக் காக்கவொண்ணாத. திண்ணிதானமதி - த்ருடாத்யவஸாயம். "திண்மதியை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - ஜந்யஜநகபாவநிபந்தநம். அப்படிகொடுத்த இடமுண்டோ? என்ன - அம்பரீஷன் இத்யாதி. உக்தாயேதுவசோ ராஜ்ஞா ..., வாஸவ ... - நாஹம் இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே த்விதீயேத்யாயே - "... " இத்யுத்தரார்த்தம். 'தீர்ந்தார்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - ப்ராப்யத்வராநிஷ்டரென்னுதல், ப்ராப்யப்ராபகநிஷ்டரென்னுதல். ப்ரதமார்த்தம் - ஜலாந்மத்ஸ்யா இத்யாதி. "சேர்ந்தேபுகல்கொடாத" என்கிறதுக்கு அர்த்தம்

தள'' (ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) என்று தன்னைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்குமவர்கள் நெஞ்சைவிட்டுப்போகமாட்டாதே, அவர்களுயிர் தன்னைப்பிரிந்து த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகக்கொடாதே, 'அது தன்பேறு' என்னுமிடம் வடிவிலே தோன்ற இருக்குமவனை. தீர்ந்தாருண்டு - உபாயத்தில் துணிவுடையார். அவர்களாகிறார் - 'ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே' என்றிருக்குமவர்கள. அவர்கள் தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடாதபடி அவர்கள்நெஞ்சிலே யிருக்குமவ னென்றுமாம். [அரக்கியைமூக்கீர்ந்தாயை] – பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியைப் போக்குமாபோலே யாயிற்று, அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கும்படியும். ஆனல், இவனோ பின்னைஅவள்மூக்கறுத்தா னென்னில்;-ஆம், கையாலே யறுக்கவேணுமே, "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" (ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹு:) என்னக்கடவதிறே. [அடியேன்இத்யாதி] - ஶேஷபூதனான நான் பண்டேஅடைந்தேனேயன்றோ? [அடியேனடைந்தேன்முதன்முன்னமே] - அநாதிகாலம்இழந்த இழவை மறக்கும்படி வந்து கலக்கையாலே, இன்றோபெற்றது? இவ்வாத்மாவுள்ளவன்றே பெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். வாயுந்திரையுகளில் - கீழ் ஸம்ஶ்லேஷித்த தேற்றம் போய்க்

த்ரவீதபூதமாய் மங்கிப்போகக்கொடாதே என்று. 'சுடர்' என்றதின் தாத்பர்யம் - அதுதன்பேறு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தம் - தீர்ந்தாருண்டு இத்யாதி. துணிவு-அத்யவஸாயம். தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆனல் இத்யாதி. ராமஸ்ய இத்யாதி - ஆரண்யகாண்டே த்வாத்ரிம்ஶே ராவணம்ப்ரதி சூர்ப்பணகா, "ஹாதாவாஸ்ய" இத்யாதி. "லக்ஷ்மணோ நாம வீர்யவான் | ஸுஜீர்ஷ்ணயோ ஜேதாவிக்ராந்தோ புத்திமான்பலீ | ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு: நித்யம் ப்ராணோ பஹிஶ்சர:". த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் - ஶேஷபூதனான இத்யாதி. ப்ரதமாவதாரிகைக்குச் சேர, அறியாதன வறிவித்தபின்பு என்று விஶேஷிக்க வேணுமோ? பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலனோ என்று த்விதீயார்த்தங் கண்டுகொள்வது. கீழ்ப்பாட்டில் "இனி" என்றதின் மூன்றுமர்த்தத்துக்குச் சேர மூன்றுமர்த்தம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. இத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் - வாயுந்திரை இத்யாதி. முழுச்சொல்லென்று காட்டுகிறார் - பழையதாகவென்றபடி என்று. ஆக, 'இனி' என்றதுக்கு - அறியாதன வறிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்றும், பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனன்றோ வென்றும், வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீர ஸம்ஶ்லேஷித்தபோதே உனபாதஞ் சேர்ந்தேனேயன்றோ வென்றும் இப்படி மூன்றர்த்தமானபோது, "முதன்முன்னமே" என்றதுக்கும் மூன்றர்த்தம். அதாவது- 'இனி' என்று - பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனென்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலமே பிடித்துப் பெற்றேனேயன்றோ வென்னுதல்; இனியென்று - அறியாதன அறிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்று விஶேஷிக்க வேணுமோ? பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் நீ விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனென்னுதல்; இனியென்று - வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீரக் கலந்தபோதே பெற்றேனென்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலந்தொடங்கி விஶ்லேஷமின்றிக்கே ஸம்ஶ்லேஷமாயன்றோ நமக்குச் சொல்லுகிறதென்னுத லென்று. 'இனி' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயமானபோது, ததநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயம்; அதில் ப்ரதமாவதாரிகாநுகுண ஸாவபரம் - ஶேஷபூதனான இத்யாதி வாக்யம். த்விதீயாவதாரிகாநுகுண ஸாவபரம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி வாக்யம். வாயுந்திரை யித்யாதி வாக்யம் - தத்விவரணபரமென்று. இப்படியே "முதன்முன்னமே" என்றதுக்கும் அர்த்தத்வயம். இரண்டர்த்தமென்றால் நன்றாயிருக்கும். இந்தப் பக்ஷத்தில், பண்டேயென்றது - பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே யென்றபடி. 'என்றுமாம்' என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தாலே, வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி வாக்யம் - மூன்றும் ஸாவபரமாகவுமாம். இப்போது

கலங்கி விஶ்லேஷமேயாய்ச் சென்றாற்போலே, இங்குக் கலவியின்மிகுதியாலே அத்தை மறந்து முன்பே பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறரேன்றுமாம். முதல்முன்னமே - பழைய தாக வென்றபடி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

முன்னல்யாழ்பயில் நூல்நரம்பின்முதிர்சுவையே!
பன்னலார்பயிலும் பரனே! பவித்திரனே!
கன்னலே! அமுதே! கார்முகிலே! என்கண்ணா!
நின்னலாலிலேன்காண் என்னைநீகுறிக்கொள்ளே.

ஆ.—(முன்னல்.) ஸர்வ கரணங்களுக்கும் நிரவதிக போக்யபூதனாய், உன் திருவடிகளுக்கு நல்லாராயிருப்பாரெல்லாருக்கும் உன்னைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களுடைய த்வதநுபவவிரோதி ஸர்வதோஷநிரஸந ஸ்வபாவனாயிருந்த உன்னை எனக்கு நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தருளினாய். நீயல்லது எனக்கு ஒரு தாரகமில்லை; இனி என்னைக் கைவிடாதே கிடாய் என்று கொண்டு, 'எம்பெருமானோடு தமக்கு விருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு பங்கம்வருகிறதோ?' என்னும் அதிஶங்கையாலே எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கலந்த கலவிக்கு விச்சேதம் பிறக்கிலோவென்று ஶங்கித்து 'விஶ்லேஷிக்கில் தரிக்கும் ப்ரக்ருதியல்ல' என்று என்னைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

[முன்நல்யாழ்பயில் நூல்நரம்பின்முதிர் சுவையே] - பழையதாய் விலக்ஷணமாய் அப்யஸிக்கப்படுவதுமாய் யாழ் விஷயமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஶாஸ்த்ரஞ்சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பாலே பிறந்த முதிரான ரஸம்போலே போக்யனானவனே! [பன்னலாரென்று தொடங்கி] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறுமமரர்களெல்லாரும் எப்போதும் அநுபவித்தாலும் தொலையாத போக்யதையை யுடையையாய் ஸம்ஸாரிகளையும் அந்யபரதையைக் கெடுத்து உன்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கிக் கொள்ளுமவனே! உன்திருவடிகளுக்கு நல்லார் பலரும் எப்போதும் அநுபவியாநின்றாலும் தொலையாத போக்யதையை யுடையையாய், அவர்களுக்கு த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்குமவனே! என்றுமாம். [கன்னலேயென்று தொடங்கி]-நிரதிஶயபோக்யனாய்ப் பரமோதாரனாய் நிர்ஹேதுகமாக எனக்கு உன்னைத் தந்தவனே! உன்னையொழியத் தரியேன்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி உபகரித்த நிரதிஶயபோக்யனான உன்னை யொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையுண்டோ? என்கிறார்.

முன் - அநாதியாய், நல் - விலக்ஷணமாய், யாழ் - யாழைப்பற்றியிருப்பதாய், பயில் - (வ்யுத்பித்ஸுக்களாலே) பயிலப்படுவதான, நூல் - கீதஶாஸ்த்ரத்தில் லக்ஷணம்

'முதன்முன்னமே' என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம்; பொய்நின்ற ஞானத்தில் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே யிதி ப்ரதம:, அநாதியாகவேஇதி த்விதீய:, வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திக்குமுன்னே தானே இதி த்ருதீய:. க்ரமேண அந்வய:. (சு)

தப்பாத, நரம்பில் - நரம்பிலேகிளர்ந்த, முதிர்சுவையே - கீதரஸம்போலே நிரதிஶயபோக்யபூதனுய், பல் - (இந்த ரஸஜ்ஞராய்) பஹுவிதராயிருக்கிற, நலார் - (அஸ்கலிதஜ்ஞாநாதி) வைலக்ஷண்யத்தை யுடையார், பயிலும் - நித்யாநுபவம்பண்ணுவதற்கு, பரனே - மேலாயிருக்குமவனுய், பவித்திரனே - (இந்த ரஸஜ்ஞரல்லாதார்க்கும் அஜ்ஞாநாதி தோஷங்களைப் போக்கி புஜிப்பிக்கும்) பாவநபூதனுய், கன்னலே - இக்ஷுரஸம்போலே பர்வந்தோறும் நிரதிஶயபோக்யபூதனுய், அமுதே - (அழிந்தாரையும்ஆக்குவதான) அம்ருதரஸமாய், கார்முகிலே - (ஏவம்விதஸாரஸ்யத்துக்கு ஆஶ்ரயமான) கார்காலத்தில் மேகம்போலே உதாரவிக்ரஹயுக்தனுய், என் - (அவ்வடிவுகோடே) எனக்கு அநுபாவ்யனுகைக்கு, கண்ணு - க்ருஷ்ணனுனவனே! நின் அலால் - (இப்படி நிரதிஶயபோக்யபூதனுன) உன்னையொழிந்தால், இலேன்காண் - (எனக்கு) ஸத்தையில்லைகாண்; என்னை - (வ்யதிரேகத்தில் அழியும்படியான) என்னை, நீ - (வ்யதிரேகத்தில்அழிக்கும்படியான போக்யதையையுடைய) நீ, குறிக்கொள் - (இரண்டுதலையையும்அறிந்து) திருவுள்ளம்பற்றவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கலந்தகலவிக்கு விச்சேதம் பிறக்கிலோ என்று ஶங்கித்து விஶ்லேஷத்தில் தரிக்கமாட்டேன் என்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

[முன்னலித்யாதி] - பழையதாய் விலக்ஷணமாய், யாழ்விஷயமாக ப்ரவ்ருத்தமாய் அப்யஸிக்கப்படுவதான நூலுண்டு ஶாஸ்த்ரம்; அது சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த முதிர்ந்த ரஸம்போலே போக்யனுனவனே; “யுக்தஸ்வராதி” என்று - ஶப்தஸாரஸ்யத்தைத் தலையாகச் சொல்லக்கடவதிறே. மிடற்றைச் சொல்லாதே, நரம்பைச்சொல்லிற்று - கர்மத்தாலே போது செய்யாததாகையாலே. மேல் இதுக்கு போக்தாக்க ளிருக்கிறபடி. [பன்னலார் பயிலும் பரனே] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் ஸதா அநுபவித்தாலும் தொலையாத போக்யனுனவனே! “நிரவத்யோ பரோ தயாமவத்ஸ”. [பவித்திரனே] - ஸம்ஸாரிகளேயும் அந்யபரதையைப் போக்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கிக் கொள்ளுமவனே! பன்னலாரென்று - முமுக்ஷுக்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பவித்திரனே - அவர்களுக்கு த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்குமவனே! [கன்னலே] - நிரதிஶயபோக்யனுனவனே! [அமுதே] - போனவுயிரை மீட்கவற்றுகை. [கார்முகிலே] - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கை. [என்கண்ணு]- எனக்கு உன்னைத் தந்தவனே! [நின்னலால்இனேன்காண்] - உன்னையொழிய ரக்ஷகரையுடையேனல்லேனென்னுதல், உன்னையொழியத் தரிக்கமாட்டே னென்னுதல். [என்னை]- “ஜீவேயம் யதி ஸுசிரம்” என்று தம்மைக் காட்டுகிறார். [குறிக்கொள்ளே] - திருவுள்ளம்பற்றவேணும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. இப்படி தாம்பெற்ற பேற்றின்கனத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்தினுடைய போக்யதையையும் அநுஸந்தித்து, ‘இதுஇருந்தபடி கண்டோமுக்குத் தோங்காதுபோலே யிருந்தது’ என்று அதிஶங்கைபண்ணி, ‘தேவர் என்னைக் கைவிடில் நான்உளேனுகேன்; என்னைக் கைவிடாதொழியவேணும்’ என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு - முன்னல் இத்யாதி. பேற்றின்கனத்தையும் என்றது - கீழ்ப்பாட்டுக்களெல்லாவற்றையுங் கடாக்ஷித்து. போக்யதையும் என்றது - இப்பாட்டில் பதங்களைக் கடாக்ஷித்தாதல், “வீட்டின்பமே - கடற்படாவமுதே” என்றத்தைப்பற்றவாதல். கண்டோமுக்கு - கண்டநமக்கு. தோங்காதுபோலே - நில்லாதுபோலே. உளேனுகேன் - ஸத்தாவானுகேன்.

[முன்னல் இத்யாதி] - "முன்னல்" என்கிற ஒற்றைப்போக்கி - முனலாக்கி, முரலாக்கி நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. அன்றிக்கே, முன்னலென்றது – உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே 'அதுஅது' என்று வாய்புலற்றும்படியிருக்கை. அன்றிக்கே, முன் - ஶாஸ்த்ரத்தினுடைய பழமையாய்; ஆதியிலேயுண்டாய், நல் - அதுதான் நன்றாய், யாழ்பயில்நூல் - யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான நூலுண்டு - ஶாஸ்த்ரம். அந்த ஶாஸ்த்ரோக்தமானபடியே. [நரம்பின்முதிர்சுவையே] - நரம்பிலே தடவப்பட்ட - அதிலேபிறந்த பண்பட்ட ரஸம்போலே போக்யனானவனே! மிடற்றைச் சொல்லாதொழிந்தது - கர்மாநுகுணமாகப் போதுசெய்யுமது உண்டாகையாலே அதுக்கு. இப்படி போக்யதை குறைவற்றால் போக்தாக்கள் வேணுமே, அவர்களைச் சொல்லுகிறது மேல்; [பன்னலார் பயிலும் பரனே] - "தெள்ளியார்பலர்கைதொழுந்தேவனார்" என்கிறபடியே - தாங்கள் பலராய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள் ஸதாநுபவம்பண்ணாநின்றாலும்; அநுபூதாம்ஶம் அளவுபட்டு அநுபாவ்யாம்ஶமே பெருத்திருக்கை. [பவித்திரனே] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்தரோபாதி உன்னை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படியான சுத்தியைப் பிறப்பிக்குமவன். அன்றிக்கே, பன்னலாரென்று - முமுக்ஷுக்களை யாக்கி, அவர்கள்எப்போதும் அநுபவியாநின்றாலும் தொலையாத போக்யதையை யுடையையாய், அவர்களுக்கு த்வதநுபவவிரோதியைப்போக்கும் சுத்தியோகத்தையுடையவனே! என்றுமாம். [கன்னலே] - எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! [அமுதே] - என்னைச் சாவாமல் ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு போருகிறவனே! [கார்முகிலே] - ஔதார்யத்தைப்பற்ற. [என்கண்ணா] - தன்னைக் கொடுத்தபடி. இவ்வளவும் இவருடைய ஸங்காஹேது. [நின்னலால் இலேன்காண்] - உன்னையொழிய அரைக்ஷணம் ஜீவிக்கமாட்டேன். உன்னையொழிய ரக்ஷகரை யுடையேனல்லே னென்றுமாம். [என்னைநீகுறிக்கோள்ளே] - என்னைப் பார்த்தருளவேணு மென்னுதல், என்னைத் திரு

ஒற்றைப்போக்கி - ஒற்று - ஸம்யுக்தாக்ஷரம். முனலாக்கி முரலாக்கி என்றது - "ஈரலாம்" என்கிற லக்ஷணத்தினாலே ரேபளகாரங்களுக்கு பேதமில்லாமையைப்பற்ற. முனலுகை - முரலுகை. அதாவது - ஶப்திக்கை. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, ஶப்தியாநின்றுள்ள யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படாநின்றுள்ள ஶாஸ்த்ரோக்த க்ரமத்திலே நரம்பிலே தடவப்பட்ட - அதிலேபிறந்த பண்பட்ட ரஸம்போலேயிருக்கிறவனே யென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு 'முன்னல்' என்றது - நூலுக்கு விஶேஷணம். ஶாஸ்ரத்தினுடைய - காந்தர்வஶாஸ்த்ரத்தினுடைய. நரம்பிலே தடவப்பட்ட என்றதுக்கு விவரணம் - அதிலேபிறந்தஎன்று; நரம்பிலே தடவுகையாலே பிறந்த வென்றபடி. பட்ட - பிறந்த. பண்பட்ட வென்றது - "முதிர்" என்றதின் அர்த்தம். யாழ் - வீணை. மிடற்றிலுண்டான கானத்தைச் சொல்லாதொழிவானென்? என்ன, மிடற்றை இத்யாதி. போதுசெய்யுமது - ஶ்லேஷ்மாதிகளாலே விசரிக்குமது. பன்னலார் இத்யாதி - பலராய் தேஶிகரான நித்யஸூரிகளுக்கும் அளவிறந்தவனென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் - தெள்ளியார் இத்யாதி நாய்ச்சியார் திருமொழி. ௬-௧. தெளிவுடையார் பலர் கைதொழும்படியிருக்கிற தேவரானவ ரென்கை. நன்மைக்குஅர்த்தம் - தேஶிகராயிருந்துள்ள என்றது. 'பயிலும்' என்றவர்த்தமானார்த்தம் - ஸதாநுபவம் இத்யாதி. பவித்ரம் - ஸ்வதஶ்ஶுத்தமாய், ஶுத்த்யாபாதகமுமாயிருக்குமது. அதில், ஶுத்த்யாபாதகத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார் - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இத்யாதி. தொலையாத - பரிச்சிந்நமாகாத. ஶுத்தியோகத்தை அருளிச் செய்கிறார்-அவர்களுக்கு இத்யாதி. கன்னல் - வெல்லம். என்னைச் சாவாமல் இத்யாதியாவது - வாயுந்திரையுகளிலே விஶ்லேஷித்து முடியாதபடி ஜீவிப்பித்தவனே யென்றபடி. இறத்தைப்பற்றவுஞ் சொல்லலாமாகையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார் - ஔதார்யத்தைப்பற்ற என்று. ஔதார்யசரமாவதி - தன்னைக்கொடுத்தபடி யென்று. குறிக்கோள்ளுகையாவது - மெய்க்காட்டைக் கொள்ளுகையாய், பார்க்கையைச் சொல்லுகிறது. 'குறிக்

வுள்ளம்பற்ற வேணு மென்னுதல். [என்னை] - உன்னையொழிந்தவன்று அசித்ப்ராயனான என்னை. [நீ] - இதுக்கு தாரகனான நீ யென்றுமாம். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

குறிக்கொள்ஞானங்களால் எனையூழிசெய்தவமும்
கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்
உறிக்கொண்டவெண்ணெய்பால் ஒளித்துண்ணுமம்மான்பின்
நெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய்ப் பிறவித்துயர்கடிந்தே.

ஆ.—(குறிக்கொள்.) *தாம் இப்படி எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க, அவனும், 'நாம் விஶ்லேஷிக்க ப்ரஸங்கமென்?' என்று அருளிச்செய்ய, தாமும் நிவ்ருத்தாதிஶங்கராய்க்கொண்டு, அதிதுஷ்கரமாய் அநேககாலஸாத்யமான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக ஸஹக்ருதபக்தியோக ஸாத்யமான ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக பகவதநுபவத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே அல்பகாலத்திலே அயத்நேந நான் பெற்றேனென்று தாம்பெற்ற ஸம்ருத்தியைச் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.*

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில்; 'கீழ்ப்பாட்டில் நீர்எண்ணின விஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரஸங்கமுண்டோ?' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அத்தாலே தரித்த ஆழ்வார், அநேககால ஸாத்யமான நிரதிஶய புருஷார்த்தத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே அல்பகாலத்திலே அயத்நேந பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[குறிக்கொள் என்று தொடங்கி] - யமநியமாதி க்ரமங்களாலே அவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்கும் பக்திரூபஜ்ஞாநங்களாலே அநேககாலஸாத்யமான புருஷார்த்தத்தை. [யான்] - 'இங்ஙனே யிருப்பதொரு புருஷார்த்த முண்டு' என்றும் அறியாத நான், அநாவிலமாயிருப்பதோருபாயத்தைக் கொண்டு. [உறிக்கொண்ட வெண்ணெ யென்று மேலுக்கு] - தன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தாரது ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாத ப்ரக்ருதியாகையாலே உறிகளிலே வைத்த வெண்ணெயும் பாலு மெல்லாம் போக்கினேன். இது - பேறாவது. கிறியாவது-பகவத்ப்ரஸாதம் [உறிக்கொண்ட வெண்ணெய் பாலென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் சரமஶ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தபடியே; பிறவித்துயர்கடிந்து - பகவத்ப்ராப்திக்கு உபலக்ஷணம். இப்படியும் நிர்வஹிப்பர்.

கொள்' என்றதின் அர்த்தத்வயத்துக்கும் சேர அர்த்தத்வயம் - உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு - இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு. 'இதுக்கு தாரகனான நீ யென்றுமாம்' என்றிருக்கையாலே - "நின்னலாலிலேன்" என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக "என்னை, நீ" என்கிறவிடத்திலும் அர்த்தத்வயபரமான வாக்யங்கள் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே யில்லாதபோது, "ரக்ஷகனான நீ ரக்ஷ்யமான என்னை" என்றும் ஓரர்த்தம் அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. "முன்னல்யாழ்" இத்யாதிக்கு - அன்றிக்கே, முன்னலென்றது - உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே "அதுஅது" என்று வாய்புலற்றும்படி யிருக்கை என்றுமோரர்த்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே யிருக்கிறது; இந்தவாக்யத்திலே, நினைத்தலா யென்றது - தத்கார்யமான வாய்புலற்றலை லக்ஷித்து, இனிமையாலே வாய்புலற்றும்படியிருக்கு மென்று யாழுக்கு விஶேஷணமாதல், நூலுக்கு விஶேஷணமாதல். க்ரமேண அந்வயஃ. (எ)

ப.—அநந்தரம், இவ்வநுபவம் தமக்குக் கைவந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உறிக்கொண்ட - உறியிலே சேமித்துவைத்துக்கொண்ட, வெண்ணெய்-வெண்ணெயையும், பால் - பாலையும், ஒளித்து - (உடையவர்கள் அறியாமல்) க்ருத்ரிமத்தாலே புக்கு, உண்ணும் - அமுதுசெய்த செயலாலே, அம்மான் - (அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, பின் - பின்னே (அவ்வபதாநத்துக்குத் தோற்று), நெறி - (அவன்போன) வழியே, கொண்ட - போய்த்திரிகிற, நெஞ்சனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய், பிறவித்துயர் - ஜந்மப்ரயுக்த துரிதங்களை, கடிந்து - காற்கடைக்கொண்டு அநாதரித்து, குறிக்கொள் - (கர்த்ருத்வாதி த்யாகத்தாலும் யமநியமாதிகளாலும்) குறிக்கொள்ளப்படுவதான, ஞானங்களால் - (வேதநத்யாநோபாஸநரூப பர்வபேதங்களாலும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி வ்யக்தி பேதங்களாலும்) பலவகைப்பட்ட ஜ்ஞாநயோகங்களாலே, "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு", "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே" என்கிறபடியே, எனையூழி - அநேககாலங்களிலே, செய் - செய்யப்பட்ட, தவமும் - (பக்தியோகமாகிற) தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை, கிறிக்கொண்டு - (பகவத்க்ருபையாகிற) நல்விரகைக்கொண்டு, இப்பிறப்பே - இஜ்ஜந்மத்திலே, சிலநாளில் - அல்பகாலத்திலே, யான் - (அநுபவத்துக்கு அடைவில்லாத) நான், எய்தினன் - கிட்டப்பெற்றேன். கிறி - விரகு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'என்னை நீ குறிக்கொள்' என்று நீர் விஶ்லேஷஶங்கை பண்ணும்படியோ உமக்கு நாம் செய்தவை? என்ன, அவ்வுபகாரங்களை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

[குறிக்கொள் இத்யாதி] - யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்கும் பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநங்களாலே வேதநோபாஸந த்யாநாத்யவஸ்த்தா விஶேஷங்களாலே - பலவாகச்சொல்லுகிறது. [எனையூழி இத்யாதி] - அநேககால ஸாத்யமான புருஷார்த்தத்தை, அநாயாஸேந பெறலாவதொரு நல்விரகைப் பெற்று. தபஸ்ஸென்று - தத்பலத்தைச் சொல்லுகிறது. கிறியென்று - பகவத்ப்ரஸாதம். [இப்பிறப்பு இத்யாதி] - இஜ்ஜந்மத்திலே, அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேன். [யான்] - 'ஒரு புருஷார்த்தமுண்டு' என்றுஅறியாத நான். [உறிக்கொண்ட இத்யாதி] - கீழ் 'எய்தினன்' என்கிற பேற்றைச் சொல்லிற்றுதல், 'கிறி' என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறதாதல். கிறியானபோது [உறிக்கொண்ட வெண்ணெய்பால்] - லோபத்தாலேயாதல், 'இவனுக்கு ஸாத்மியாது' என்றுதல் உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயையும் பாலையும். [ஒளித்துண்ணும்] - 'தைவங்கொண்டதோ' என்னும்படியாயிற்று அமுதுசெய்வது. ஐஶ்வரமான மாயையாலன்றிக்கே, களவில் வாஸனை யிருந்தபடி [அம்மான்] - நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தாலே நாட்டை எழுதிக்கொண்டபடி. [பின்னெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய்] - அவனொளித்தாலும் பெருநிலைக்கள்ளரான இவர்க்குத் தெரியாமை யில்லையே. திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுநன் சரமஶ்லோகங் கேட்டது; இவர், வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்க இடத்தேயாயிற்று கேட்டது. அர்ஜுநனுக்கு உபதேஶித்த அம்ஶத்தைச் சொல்ல நினைத்து, அவ்வளவும்போகமாட்டாதே நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்திலே நடுவேமோஹிக்கிறார் அநதரஹஸ்யத்தைப் பின்சென்ற நெஞ்சனாய். [பிறவித்துயர்கடிந்தே] - அதின் பலமாக ஸம்ஸாரதுரிதத்தைக் கடிந்தேன். "அஹந்த்வா ஸர்வபாபேப்யோ" என்கிற இடம் - ப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணம். ப்ராப்யத்தைச்

சொல்லிற்றுனபோது க்ருஷ்ணனே ப்ராப்யனும். [பின்னெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய்] - ‘.மெநமெநயாதாமஹுதி’. [பிறவித்துயர் கடிந்தே] - விரோதிநிவ்ருத்தியும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. பிறவித்துயர்கடிந்தே னென்னுதல், கடிந்தே - எய்தினன் என்னுதல்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு "என்னை நீ குறிக்கொள்ளே" என்றவாறே அவன் குளிரக்கடாக்ஷித்தான்; அத்தாலே ஸகலவ்யஸநங்களும் போய் அவனை அநுபவிக்கிறார்.

[குறிக்கோள் ஞானங்களால்] - யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கோண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் ஜ்ஞாநவிஶேஷங்களாலே. அவையாவன - வேதந த்யாந உபாஸநாத்யவஸ்த்தாவிஶேஷங்கள. [எனையூழிசெய்தவமும்] - அநேககல்பங்கள் கூடி ஶ்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய், இங்ஙனே வரக்கடவதான தப பலத்தை. [கிறிக்கோண்டு] ஒருயத்நமின்றிக்கே யிருப்பதோரு விரகைப் பேற்று. அதாவது - அவன் தன்னையே கோண்டு என்றபடி. கிறி என்ன - அவனைக்காட்டுமோ? என்னில்; *"பெருங்கிறியார்" என்னக்கடவதிறே. இதுதான் எத்தனை ஜந்மங் கூடி யென்னில், - [இப்பிறப்பே] - இஜ்ஜந்மத்திலே. இஜ்ஜந்மமெல்லாங் கூடியோ? என்னில், [சிலநாளில்] - அல்பகாலத்திலே. அழகிது, ப்ராபிக்கக்கடவீராய் நின்றீரோ? என்ன, [எய்தினன்] - ப்ராபித்தேன் [யான்] - இப்பேற்றுக்கு ஒருயத்நம் பண்ணாத நான். [உறிக்கோண்ட இத்யாதி] - "தவமெய்தினன்" என்கிற பலத்தைச் சோல்லுகிறதாதல். "கிறிக்கோண்டு" என்கிற உபாயத்தைச் சோல்லுகிறதாதல். [உறி இத்யாதி] - உறிகளிலே சேமித்துக் கள்ளக்கயிறு உருவிவைத்த வெண்ணெயையும் பாலையும் 'தெய்வங்கோண்டதோ' என்னும்படி மறைத்து அமுசெய்த அச்சேயலாலே ஜகத்தை எழுதிக்

எட்டாம்பாட்டு - குறிக்கோள் இத்யாதி. 'பிறவித்துயர்கடிந்து தவமெய்தினன்' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னைநீ இத்யாதி.

குறி - குறிப்பு, ஸாவதாநதை. இத்தால் - யமநியமாத்யவஹிதத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. எனையூழி - குறிக்கொள்ஞானங்களால் செய்தவமும் என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கீழே சொன்ன 'வேதந' இத்யாதியை விவரிக்கிறார் - அநேககல்பங்கள் இத்யாதி. வேதநத்தால் - ஶ்ரவணமநநங்களையும், த்யாநோபாஸநங்களாலே - நிதித்யாஸநத்தையும் அதினுடைய உத்தரோத்தராவஸ்த்தையையும், ஆதிஶப்தத்தால் - தர்ஶநரூபதையையுஞ் சொல்லுகிறது. இங்ஙனேவரக்கடவதான தபஃபலத்தை - இங்ஙனே வரக்கடவதாயிருக்கிற யாதொரு தபஸ்ஸுஉண்டு அதினுடைய பலத்தை யென்றபடி. "தவஸூமெஊவமெ௩" என்கிற தாதுவாலும் "யஸ்யஜ்ஞாநமயந்தவஃ" என்கிற ந்யாயத்தாலும், தபஶ்ஶப்தம் - ஜ்ஞாநாவஸ்த்தா விஶேஷமான பரபக்த்யாதிபரம். 'தவம்' என்றது - தபஃபல மென்றபடி. பகவத்ப்ராப்திரூபபலே லக்ஷணை. 'குறிக்கொள்' இத்யாதி - அநேககாலங்களிலே யமநியமாத்யவஹிதங்களான ஶ்ரவணமநநாதி ரூபஜ்ஞாநங்களாலே வரக்கடவ பரபக்த்யாதிகளாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை யென்று ஶப்தார்த்தம். கிறி - உபாயம். அவன் தன்னையேகோண்டு - அவன் தன்னையே உபாயமாகக்கொண்டு. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - கிறியென்ன இத்யாதி. பெருங்கிறியார் - பெருவிரகர், மஹோபாயசாலிக ளென்றபடி. 'பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம். பலபரமாகவும் உபாயபரமாகவுங் காட்டுகிறார் - தவமெய்தினன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பலபரயோஜநை - உறிகளிலே இத்யாதி. "கொண்ட" என்றதின் அர்த்தம் - சேமித்து இத்யாதி. ஒளித்தின் அர்த்தம் - மறைத்து

---

* திருவிருத்தம் - கக.

கோண்டவனுடைய. [பின்நேறிக்கோண்டநேஞ்சனாய்] – அவன்பின்னே நேறிப்பட்ட நேஞ்சையுடையனாய்; "யேநயேநயாதா மஹதி தேநதேநஸஹமஹதி" (யேநயேந தாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச்சதி) என்கிறபடியே. அன்றியே, பின்நேறிக்கோண்ட என்கிறது, ப்ரபத்தியை. பின்நேறி என்கிறது - பின்னே சொன்ன நேறி யென்றபடி. நேறி-வழி. [பிறவித்துயர்கடிந்தே] - பலத்தைச் சொன்ன இடத்திலே விரோதிநிவ்ருத்தியையுஞ் சொல்லிக்கிடந்ததிறே; அத்தைச்சொல்லுகிறது. அன்றியே, [பின்நேறிக்கோண்டநேஞ்சனாய்] - பாரதஸமரத்திலே அர்ஜுநனுக்கு ஓரவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்திறே உபாயத்தை உபதேசித்தது; இவர் வேண்ணெய்களவுகாணப் போனஇடத்திலே அடியொற்றிக் கோண்டுசேன்று அவன்புக்க க்ருஹத்திலே படலைத் திருகிவைத்தாயிற்று கேட்டுக்கோண்டது. [பிறவித்துயர்கடிந்தே] – "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றே வைத்தானிறே. (எ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கடிவார்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர்பேருமான்
படிவானமிறந்த பரமன்பவித்திரன்சீர்ச்
சேடியார்நோய்கள்கேடப் படிந்துகுடைந்தாடி
அடியேன்வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே.

ஆ.—(கடிவார்.) நிரவதிகபோக்யபூதனாய், அயர்வறும்அமரர்க ளதிபதியாய், திருநாட்டிலுங்கூடத் தன்னோடு ஒத்தாரையும் மிக்காரையு முடையவனல்லாமையாலே

என்றது. அவன்பின்னே நேறிப்பட்ட நெஞ்சையுடையனாய் - அவன்பின்னே வழிப்படும்படியான நெஞ்சையுடையனாய். அதாவது - கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்த நெஞ்சையுடையனா யென்றபடி. உபாயபரயோஜநாமாஹ - அன்றியே இத்யாதி. பின்நேறிக்கோண்ட நேஞ்சனாய் - பின்பு சொன்ன சரமஶ்லோகோக்தமான உபாயத்திலே அந்வயித்த நெஞ்சையுடையனா யென்று இரண்டாமர்த்தம். பலஞ்சொல்லுகிறவிடத்திலே விரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுவானேன்? என்ன,-பலத்தை இத்யாதி. அதாவது - பலபரமான சரமஶ்லோகத்தில் உத்தரார்த்தத்திலே யென்றபடி. "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றஇடத்திலே, "ஸர்வபாபேப்ய:" என்றுஞ் சொல்லிக் கிடந்ததிறே; அப்படியே இங்கும் "பிறவித்துயர்கடிந்து" என்று விரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இந்தவாக்யம் - பலபரபூர்வயோஜநாசேஷம். "உறிக்கொண்ட" இத்யாதிக்கு ரஸமாக த்ருதீயதாத்பர்யம்-பாரதஸமர இத்யாதி உறிக்கொண்ட வெண்ணெயையும்பாலையும் ஒளித்து உண்ணுகிற்கிற அம்மான்பின் சென்று, நெறியான ப்ரபத்த்யுபாய ப்ரதிபாதக சரமஶ்லோகத்தை க்ரஹித்த நெஞ்சையுடையனா யென்று ஸப்தார்த்தம். ஓரவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து-ஶோகயுக்தாவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து. இவர் - ஆழ்வார். அடி யொற்றிக்கோண்டு சேன்று - அடிபிடித்துக் கொண்டுபோய்; பின்னே சென்று என்றபடி. "பலத்தைச் சொன்னவிடத்திலே" இத்யாதி வாக்ய விவரணம் - ஸர்வபாபேப்ய இத்யாதி. இவ்விடத்தில் ததிபாண்டன்கதையை நினைப்பது. யான், உறிக்கொண்ட இத்யாரப்ய, நெஞ்சனாய்ப் பிறவித்துயர் கடிந்து - ஊனிலுழி குறிக்கொள்ஞானங்களால் செய்தவமும் இறிக்கொண்டு இப்பிறப்பே சில நாளி லெய்தினன் என்று அந்வயம். (எ)

பரமனாய், ஸ்வாஸ்ரிதருடைய ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விரோதிஸர்வதோஷங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களாகிற அம்ருதவெள்ளத்திலே என்னுடைய விடாயெல்லாங் கெடும்படி போய்ப்புக்குப் படிந்து குடைந்தாடி வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேன் அடியேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பெரியவிடாயோடேகூட அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

[கடிவாரென்று தொடங்கி] - திருவுடம்பில் ஸ்பர்ஸத்தாலே எப்போதும் ப்ரவ்ருத்த மதுதாரமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணன். [விண்ணவரென்று தொடங்கி] - இவ்வழகாலே அயர்வறுமமரர்களை ப்ரதிக்ஷணந் தோற்பித்து அவர்களை அடிமை கொள்வதுஞ் செய்து திருநாட்டிலுங் கூட ஒருபடியாலுந் தன்னோடொத்தாரை உடையனன்றிக்கே, எல்லாரிலும் மேற்பட்டுள்ளானுமாய், ஸம்ஸாரத்தில் ஆஸ்ரயித்தார்க்குத் தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்குமவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே வாயுந்திரையுகளிற் பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி ப்ரவேசித்து மிகவும் அவகாஹித்து. [படிவானமிறந்த பரமன்] - மேகம் ஒப்பாக மாட்டாத திருநிறத்தை யுடையனென்றுமாம். [செடியார் நோயென்று] - ஸம்ஸார துரித மென்னவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அவன்குணங்களை அநுபவித்து ஆநந்தியானேனென்கிறார்.

கடி - பரிமளம், வார் - ப்ரவஹிபாநிற்கிற, தண்ணந்துழாய் - செவ்வித்திருத்துழாயையுடையனாய்க்கொண்டு, கண்ணன் - ஆஸ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணனாய், விண்ணவர்பெருமான் - (இவ்வடிவழகையநுபவிக்கிற) பரமபதவாஸிகளுக்கு அவ்வருகான மேன்மையையுடைய தனக்கு, வானம் - பரமபதத்திலும், படிஇறந்த - ஒப்பு இல்லையாகையாலே, பரமன் - தனக்கு மேலில்லையான பெரியவனாய், பவித்திரன் - (இப்பெருமையறியாதாரறிவுகேட்டையும் போக்கி யநுபவிப்பிக்கும்)பாவநபூதனுடைய,சீர்-(பரத்வ ஸௌலப்யபோக்யத்வபாவநத்வ ப்ரகாசகமான) குணங்களிலே, செடியார் - ஒன்றோடொன்று மிடைந்து தூறுமண்டினாற்போலே யிருக்கிற, நோய்கள் - (விஷயருசிதொடக்கமான) மஹாவ்யாதிகள், கெட - நஸிக்கும்படி, படிந்து - கிட்டி,குடைந்து - எங்கும் உட்புக்கு, ஆடி - முழுகி, அடியேன் - (அவனையொழியச்செல்லாதபடி அநந்யார்ஹனான) நான், வாய்மடுத்து - (புஜிக்கைக்குஉபகரணமான அபிநிவேஸமாகிற) வாயை மடுத்து, பருகி - (பெருவிடாயன் தண்ணீர்குடித்தாற்போலே) நிரம்பபுஜித்து, களித்தேன்-நிரதிஸயமான ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன். படிவானமிறந்த வென்று - வடிவழகுக்கு மேகம் ஒப்பல்ல வென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஸோ஽ஸ்நுதே" என்கிறபடியே ஒருதேஸ விஸேஷத்தில் குணாநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

[கடிவாரென்று தொடங்கி]-திருமேனியில் ஸ்பர்ஸத்தாலே பிறந்த மதுதாரைகளை யுடைத்தான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணன். கடியென்று - பரிமளமாய், வாரென்று - மிகுதியாகவுமாம். கடியென்று - புதுமையாய், செவ்விமிக்க என்னவுமாம். [விண்ணவர் பெருமான்] - இவ்வழகுக்கு போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும், க்ஷணந்தோறும் தோற்று எழுதிக் கொடாநிற்பர்கள். [படிவானமிறந்தபரமன்] - பரமபதத்திலும் ஒப்பில்லாத பரமன்.

வானமென்று - மேகமாய், வெறும்புறத்திலே மேகமும் ஒப்பன்று என்னவுமாம். [பவித்திரன்] - ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாக்கவல்ல ஶக்தியுக்தன். [சீர்] - சீரிலே. [செடி இத்யாதி] - வாயுந்திரையுகளில் தூறுமண்டின க்லேசமெல்லாம் போம்படி. ஸாம்ஸாரிக துரித மென்னவுமாம். [படிந்து] - சென்றுகிட்டி. [குடைந்து]- எங்கும்புக்கு. [ஆடி] - அவகாஹித்து. [அடியேன் வாய்மடுத்துப்பருகி] - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. [களித்தேனே]-இதரவிஷய ஸ்பர்ஶம் து:கமேயானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் களிப்பேயாகக்கடவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" (ஸோஶ்நுதேஸர்வாங்காமாங் ஸஹ ப்ரஹ்மணு விபஸ்சிதா) என்கிறபடியே, என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி ஸர்வேஶ்வரனை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்] - பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய க்ருஷ்ணனென்னுதல்; மது ஸ்யந்தியாநின்றுள்ள திருத்துழாயையுடையவ னென்னுதல். [விண்ணவர்பெருமான்] - இவ்வொப்பனையழகாலே எழுதிக்கொள்வது, அநந்தவைநதேயாதிகளை யாயிற்று. [படிவானமிறந்தபரமன்] - தன்படிக்கு வானிலுள்ளார் ஒப்பாகாதபடி யிருக்கிற பரமன் பரமஸாம்யாபந்நரான நித்யஸூரிகளும் தன்படிக்குஒப்பாகாதபடியான மேன்மையையுடையவ னென்னுதல்; தன்திருமேனிக்கு வானமுண்டு - மேகம், அது ஒப்பாகாதபடியிருக்கிறவ னென்னுதல். [பவித்திரன்] - இவ்வடிவழகை ஸம்ஸாரிகளும் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படி பண்ணும் சுத்தியையுடையவனுடைய சீருண்டு - கல்யாணகுணங்கள் - அவற்றை, அடிகாணவொண்ணாதபடி தூறுமண்டிக்கிடக்கிற ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி வந்துகிட்டி, நாலுமூலையும் புக்கு அவகாஹித்து, அநர்யார்ஹனை நான் முழுமிடறுசெய்துஅநுபவித்து, யமாதிகள் தலையிலேயும் அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன். படிந்து - கிட்டி. குடைந்து - எங்கும்புக்கு. ஆடி - அவகாஹித்து. அடியேன், வாய்மடுத்துப் பருகி - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. [களித்தேனே] - இதரவிஷயஸ்பர்ஶம் து:கமேயானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் களிப்பேயாகக்கடவது. (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு-கடிவார் இத்யாதி. 'செடியார் நோய்கள்கெட-சீர்-வாய்மடுத்துப்பருகிக் களித்தேன்'என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஸோஶ்நுதே இத்யாதி. துரிதங்களும்- து:கங்களும்.

கடி - பரிமளமும், மதுவும். வார்தல் - மிகுதியும், ஒழுகுதலும். கீழோடே கூட்டி அர்த்தம் - இவ்வொப்பனை இத்யாதி. படி - ஸ்வபாவமும், விக்ரஹமும். வான மென்றது "த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி" இதிவத், வானிலுள்ளாரைச் சொல்லுதல்; மேகத்தைச் சொல்லுதல். இறந்த - ஒப்பாகாத. "ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேத:" இதி ந்யாயத்தாலே ப்ரஸக்தஸம்ஸாரிகளை யதி - ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி. 'செடியார்' என்றதின் அர்த்தம் - தூறுமண்டிக்கிடக்கிற என்று. தூறுவது - அவித்யாதிகள். ஆர்தல் - பூர்த்தி. 'படிந்து, குடைந்து,ஆடி' என்கிற பதத்ரயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம்-கிட்டி இத்யாதி. வாய்மடுத்துப் பருகி-முழுமிடறுசெய்து அநுபவித்து, மிடறு நிறையக் குடித்தென்றபடி. வாய்மடுத்துக் குடித்தென்று ஶப்தார்த்தம். மடுத்து - மடக்கிட்டு: பாநபாத்ரமாக்கி யென்றபடி. ஆநந்தஸ்ய சரமாவதிமாஹ - யமாதிகள் இத்யாதி. 'வாய்மடுத்து' என்றதுக்கு பாவம் - பெருவிடாயோடே என்று. 'களித்தேனே' என்ற ஏவகாரார்த்தம் - இதரவிஷய இத்யாதி. ஏவகாரம் - அந்யயோக வ்யவச்சேதபர மென்றபடி. க்ரமேண அந்வய:. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

களிப்புங்கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்று
ஒளிக்கொண்டசோதியமாய் உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?
துளிக்கின்றவானிந்நிலம் சுடராழிசங்கேந்தி
அளிக்கின்றமாயப்பிரான் அடியார்கள்குழாங்களையே.

ஆ.—(களிப்பும்.) இப்படி எம்பெருமானுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை புஜிக்கிற ஆழ்வார், 'இந்தஅம்ருதத்தை, நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனுய்க்கொண்டு பகவத்குணைகபோகரான நித்யஸித்தபுருஷர்களுடைய திவ்யபரிஷத்திலேசென்று அவர்களோடேகூட நான் புஜிப்பதுஎன்றோ?' என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸாம்ஸாரிக துரிதமெல்லாம் ஸமூலமாக நீங்கி அயர்வறு மமரர்களுடையஸமூஹங்களிலே சென்று புகுவதென்றோ?' என்று அநுபவித்த பகவத்குணங்களுக்கு உசாத்துணை தேடுகிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி] - விஷயலாபங்களால் வரும் களிப்பையும் விஷய ஸங்கத்தையும், அற்று - ஜந்மமும் ஜந்மப்ரயுக்தமான துரிதங்களுமெல்லாம் அற்று, பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்கான தேஹத்தை யுடையோமாய். [துளிக்கின்றவானிந்நிலமென்று மேலுக்கு] - வர்ஷிக்கிற ஆகாசத்தையும் வர்ஷத்தாலே ஜீவித்துக்கிடக்கும் இந்த பூமியையும் தானே திவ்யாயுததரனுய்க்கொண்டு ரக்ஷித்தருளுகிற ஆஸ்சர்யபூதனான எம்பெருமான்.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதபோகாநந்தத்துக்கு முக்யபோக்தாக்கள் ஸூரிகளாகையாலே, அவர்களோடுகூடுகையை அர்த்திக்கிறார்.

களிப்பும் - (விஷயலாபத்தில்) களிப்பும், கவர்வும் - (தத்லாபத்தில்) அபிநிவேசமும், அற்று - அற்று, பிறப்புப் பிணி மூப்புஇறப்புஅற்று - (அதுக்கடியான) ஜந்மவ்யாதி ஜராமரணங்களும் அற்று, ஒளிக்கொண்ட - (ஆவிர்ப்பூதமான ஜ்ஞாநாதிகளாகிற) ஒளிகளுக்கு ப்ரகாசகமான, சோதியுமாய் - ஜ்யோதிர்மயவிக்ரஹத்தையுடையோமாய்க் கொண்டு, துளிக்கின்ற - வர்ஷிக்கிற, வான் - ஆகாசத்தையும், இந்நிலம் - (அத்தாலே தரிக்கிற) பூமியையும் (பாதகரஹிதமாம்படி), சுடர் - பேரொளியை யுடைய, ஆழி - திருவாழியையும், சங்கு - திருச்சங்கையும், ஏந்தி - ஏந்தி, அளிக்கின்ற - ரக்ஷித்தருளுகிற, மாயப்பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, அடியார்கள் - நித்யதாஸ்யைகநிரூபணீயரான ஸூரிகளுடைய, குழாங்களை - ஸங்கங்களை, உடன்கூடுவது - ஒருநீராம்படிஉடன்பட்டுக் கூடுவது, என்றுகொலோ - என்றோ? ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூப ஸ்வபாவரானவர்க்கு ப்ராப்யம் அடியாரான ஸூரிகளென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி களித்து இன்னமும் ஹேயவிஷயங்களிலும் களிக்கஇராதே இதுவே யாத்ரையான நித்யஸூரிகள் திரளிலே புக்கு அவர்களோடே களிக்கப்பெறுவது எப்போது? என்கிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி]-அல்பாஸ்த்திரத்வாதிதோஷ துஷ்டமான விஷயலாபத்தால் வந்த களிப்பும், அவை கிட்டாதொழிந்தால் 'இவைகிட்டாதொழியப்பெற்றோ

மே!' என்றுஇராதே பண்ணும் சாபலமும், இரண்டுக்கும்அடியான ஜந்மம், ஜந்மப்ரயுக்தமான வ்யாதி, ஒன்றால் பரிஹரிக்கவொண்ணாதே அவர்ஜநீயமாய்வரும் மூப்பு, இவற்றோடேயாகிலும் ஜீவிக்கநினைத்தால் வரும் நிரந்வயவிநாசம்-ஆக ஷட்பாவவிகாராதிகள் அற்று. [ஒளிக்கொண்ட]-சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே ப்ரகாசகமான ஸ்ரீரத்தையுடையோமாய். [உடன்கூடுவதென்றுகொலோ]-'நான், எனக்கு' என்று அகன்று நிற்கவேண்டாதே அத்திரளிலே ஒருநீராகக்கூடுவதுஎன்றோ? 'வைஷ்ணவஸஹவாஸம்இனிது' என்றிருக்கச்செய்தேயும் அஹங்காரத்தாலே செய்யப்போகாதொழிகிறதிறே. [துளிக்கின்றஇத்யாதி]-வர்ஷிக்கிறஆகாசத்தையும், அத்தாலே ஜீவிக்கிற பூமியையும், ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கையுந் திருவாயுதங்களுமாய் ரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற ஆஸ்சர்யசக்தியுக்தனான ஈஸ்வரன். பரமபதத்தில்ஆபரணமாய்க் காட்சிதரும், இங்குஆயுதமாயிறே திவ்யாயுதங்களிருப்பது. [அடியார்கள் குழாங்களையே] - இவன்தன்னையேயன்றிக்கே இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்திலே தோற்றிருக்கும் ததீயர்திரள்களை. [குழாங்களை]-திரளாகவேணும், அது தான் அநேகமாகவேணும். இவ்விஷயத்துக்கு உசாத்துணையாம்போது அஸங்க்யாதராக வேணு மென்றிருக்கிறார்.

௩0.—பத்தாம்பாட்டு. 'களித்தேனே' என்று,திரியட்டும் ஸம்ஸாரிகளோடேயிருக்கையன்றியே, இவ்வநுபவத்துக்கு தேசிகரான நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப் புகுவது எப்போதோ? என்கிறார்.

[களிப்பும்] - இதரவிஷயாநுபவத்தாலே வரும் களிப்பும். [கவர்வும்] - அவை பெறாதபோது ஆசைப்பட்டுவரும் க்லேசமும். [அற்று] - போய். இவையிரண்டுக்கும்அடியான ஜந்மம், அதுபுக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதி, அநந்தரம் வரும் ஜரை, 'இத்தோடேயாகிலும் இருந்தாலாகாதோ?' என்று நினைத்திருக்கச்செய்தே வரும் நிரந்வயவிநாசம் - இவையடையஅற்று [ஒளிக்கொண்டசோதியமாய்] - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசின இந்த சரீரம்போலன்றியே,சுத்தஸத்த்வமயமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான சரீரத்தையுடையோமாய். [உடன்கூடுவதுஎன்றுகொலோ] - 'நான், எனக்கு' என்றுஅகலவேண்டாத இவ்வுடம்புடையார் திரளிலே போய்ப்புக்கு நெருக்கப்பெறுவதுஎன்றோ? [துளிக்கின்றஇத்யாதி] - வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான ஆகாசம், அத்தாலே விளையக்கடவதான இந்தப்பூமி, இவற்றைக் கடற்கரைவெளியிலே நோக்கினாற்போலே, திவ்யாயுதங்களைத் தரித்து நோக்குகிற ஆஸ்சர்யபூதன். [சுடராழிசங்கேந்தியளிக்கின்ற மாயப்பிரான்]-

---

பத்தாம்பாட்டு - களிப்பும் இத்யாதி. 'அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - களித்தேனே இத்யாதி. திரியட்டும் - மீளவும்.

கவர்வு - க்லேசம். பிணி - வ்யாதி. நிரந்வயவிநாசம் - சரீராத்வயாஹாவ ரூபவிநாசம், சரீரஸம்பந்தாஹாவரூபவிநாசம்; மரண மென்றபடி. ஸாந்வயவிநாசமாவது - பைஸவயௌவநாத்யவஸ்தைகள். சப்தார்த்தம் - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி. 'ஒளிக்கொண்டசோதி' என்றத்தால் பலிதம் - சுத்தஸத்த்வமயமாய் என்றது.'அடியார்கள்'என்றத்தைப்பற்ற, நான்எனக்கு என்று இத்யாதி. 'பாகவதஸமுதாயம் ப்ராப்யம்' என்று அறியாநிற்கச் செய்தேயும், அஹங்கார மமகாரங்களாலே அகல வேண்டாநின்றதிறே;அப்படி அகலவேண்டாத ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடையவர்களென்றபடி. இவ்வுடம்புடையார் - சுத்தஸத்த்வமயமான உடம்புடையார். கூடுவதென்றுகொலோ என்னாதே, 'உடன்' என்கையாலே, நெருக்கப்பெறுவது என்றோ என்றது. 'துளிக்கின்ற' என்ற வர்த்தமாநார்த்தம்-வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாக என்றது. 'கடற்கரை' என்றவிடத்திலே - ''ராமஸ்ய ஸாகரஸ்ய'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். அளிக்கின்ற - ரக்ஷிக்கிற. போக்யமான திருவாழி

பரமபதத்தில் ஆபரணமாய்க் காட்சிதரும்:இங்கு ஆயுதமாயிறே இருப்பது. இப்படி ரக்ஷிக்கிறவனுடைய அந்த ரக்ஷணத்திலே தோற்றிருப்பாராய்,அவன்தன்னோடொக்க ப்ராப்யருமாய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருப்பாருமாய், போதயந்தபரஸ்பரத்துக்குத் துணையாயிருக்கிறவர்களுடைய குழாங்களை கலியர் 'கலவரிசிச்சோறுண்ண' என்னுமாபோலே அத்திரள்களிலே போய்ப்புகப்பெறுவது எப்போதோ? என்கிறார். (கo)

பதிற்றாம் பாட்டு.

குழாங்கோள்பேரரக்கன் குலம்வீயமுனிந்தவனைக்
குழாங்கொள்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்தெரிந்துரைத்த
குழாங்கொளாயிரத்துள் இவைபத்துமுடன்பாடிக்
குழாங்களாய் அடியீருடன்கூடிநின்றாடுமினே.

ஆ.—(குழாங்கொள்.) ஸபுத்ரஜநபாந்தவமாக ராவணன் மடியும்படி சிவந்தவனை உள்ளபடி கண்டுசொன்ன இத்திருவாய்மொழியை பகவதேகபோகராயிருப்பார் எல்லாரும் கூடி புஜியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை பகவதேகபோகராயிருப்பார் எல்லாரும், என்னைப்போலே தனிமைப்படாதே, கூடி புஜியுங்கோ ளென்கிறார்.

[குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம்வீய முனிந்தவனை]-அஸங்க்யேயமான ஸேநாஸமூஹங்களை யுடையனும் அதிபலவானுன ராவணன் குலம் முடியும்படி சீறினவனை. [குழாங்கொளென்று தொடங்கி]-தம்மை யநுபவிக்க வந்த வைஷ்ணவஸமூஹங்களோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் உள்ளபடியை அநுஸந்தித்துச்சொன்ன. [குழாங்கொளென்று தொடங்கி]-ஓரோதிருவாய்மொழியாய்க்கொண்டு குழாமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்தோடே கூடப் பாடி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடிப் பரஸ்பரஸங்கதராய் ஸங்கிபவித்து ப்ரீதிப்ரேரிதராய் வர்த்தியுங்கோ ளென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

குழாங்கொள் - (பாதகரான ராக்ஷஸரைத்) திரள்திரளாகவுடையனுயிருக்கிற, பேர்அரக்கன் – பெருமையையுடையனுன ராவணனுகிற ராக்ஷஸனுடைய, குலம் - குலமகப்பட, வீய - நசிக்கும்படி, முனிந்தவனை-முனிந்தருளினவனை, குழாங்கொள் - (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்) திரளையுடைத்தான, தென்குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், தெரிந்து உரைத்த - ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த, குழாங்கொள் - பத்தான திரள்களை வடிவாகவுடைத்தான,ஆயிரத்துள்-ஆயிரம்திருவாய்மொழியிலும், இவை பத்தும் - இவைபத்தையும், உடன் - அர்த்தத்தோடேஉடன்பட்டு, பாடி - (ப்ரீதிக்குப்

திருச்சங்குகளை ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. போக்யமென்றது - 'சுடர்' என்றும், 'ஏந்தி' என்று மிருக்கையாலே. ஸமூஹபரிஹாஸ்ய கதநத்துக்குத் தாத்பர்யம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசித்தவர். ஆற்றாமையின்மிகுதி இப்படி சொல்லப்பண்ணுமென்று கருத்து. உத்தரார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தாநுஸந்தாநம் அந்வயஃ. (கo)

போக்குவீடாகப் பாடி,குழாங்களாய் - பரஸ்பரஸம்ஶ்லிஷ்டராய்க்கொண்டு பலதிரளாய், அடியீருடன் - அடியாரான உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாம்படி ஏககண்டராய், கூடி - ஸம்ஶ்லேஷித்து, நின்று - இடைவிடாதே நின்று, ஆடுமின் - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணப் பாருங்கோள். இது — கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை பகவதேகபோகராயிருப்பாரெல்லாரும் என்னைப்போலே தனிப்படாதே கூடியநுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[குழாங்கொள் இத்யாதி]-பரஹிம்ஸைக்கு ஸஹகாரிகளான பந்துவர்க்கத்தையுடையனாய், தான் பெருமிடுக்கனான ராவணனை நிஸ்ஸந்தாநமாம்படி சீறினவனை. "[illegible]" என்றிறே சீற்றம். [குழாங்கொள் தென்குருகூர்] - 'வாயுந்திரையுகளில் அவஸாதத்தே பிழைத்தவர்' என்று இவரை யநுபவிக்கைக்கு "[illegible]" என்கிறபடியே வைஷ்ணவஸமூஹங்களையுடைத்தாயிற்று திருநகரி. [தெரிந்துரைத்த] - உள்ளபடி யநுஸந்தித்துச் சொன்ன. [குழாங்கொளாயிரம்] - திரண்ட ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநத்தைக் கூடபூரித்தாராயிற்று. பத்துப்பத்தான ஆயிரம்; "தொண்டர்க்கமுதுண்ண"என்னக்கடவதிறே. [உடன் பாடி]- கருத்தோடே பாடி. [குழாங்களாய்] - "பருகிக்களித்தேனே" என்று, "உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று நான்பட்டதுபடாதே முதலிலே திரளோடே யநுபவிக்கப் பாருங்கோள். [அடியீர் இத்யாதி] - அநுகூலராயிருப்பார் அஹங்காராதிகளாலே பிரிய வர்த்தியாதே, ஏககண்டராய் அநுபவிக்கப் பாருங்கோள். அர்த்தகாமாதிகளைப் பற்றி ஸ்வரூபத்தை இழவாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மோழியை, பகவதேகபோகராயிருப்பார் என்னைப்போலே தனிப்படாதே திரளாக அநுபவியுங்கோ ளேன்கிறார்.

[குழாங்கோள் இத்யாதி] - புத்ரபௌத்ராதிகளும் பந்துக்களுமான இவர்களாலே ருழாங்கோண்டு, வரபலபுஜபலத்தாலே தழைத்து வேரூன்றின ரக்ஷஸ்ஸினுடைய ஜாதியாகக் கிழங்கெடுத்த சக்ரவர்த்திதிருமகனை "[illegible]" (கரிஷ்யேமைதிலீஹேதோரபிஶாசமராக்ஷஸய்) என்கிறபடியே. [குழாங் கோள் தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்] - ஜநஸ்த்தாநம்அடியறுப்புண்டபின்பு தண்டகாரண்

நிகமம் - ருழாங்கோள் இத்யாதி.'இவைபத்தும் குழாங்களாய் உடன்கூடிநின்றாடுமினே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மோழியை இத்யாதி. கூட்டமாக இந்தத் திருவாய்மொழியை அநுபவிக்கையே பலமென்று கருத்து. இவர்களாலே ருழாங்கோண்டு - இவர்களாலே திரண்டுகொண்டு. பெருமையேது? என்ன, வரபலபுஜபலத்தாலே தழைத்துவேரூன்றின இதி. தழைத்து - ஸம்ருத்தமாய். மூனிந்தமைக்கு ப்ரமாணம் - கரிஷ்யே இத்யாதி. ஆரண்ய காண்டே சதுஷ்ஷஷ்டிதமே-"[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம். ஜநஸ்த்தாநம் இதி - ரகுவம்ஶே த்ரயோதஶே,"[illegible]" இதி [illegible]. அடியறுப்புண்டபின்பு - ஸம்ஹ்ருதமானபின்பு. ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கே திரண்டிருப்பர்

யங் குடியேறினாற்போலே, 'வாயுந்திரையுகளுக்குத் தப்பின ஆழ்வாரைக் காணவேணும்' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களடையத் திரண்டதாயிற்று; நல்லார்நவில் குருகூரிறே. ஸத்துக்களிருந்தவிருந்த இடங்களிலே வாய்புலற்றும்படியான தேசமானால், அத்தேசத்திலுள்ளார் திரளச் சொல்லவேண்டாவிறே. [தெரிந்துரைத்த] - உள்ளபடி அநுஸந்தித்துச் சொன்ன. இவைபத்தும்; திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே. [குழாங்கொளாயிரம்] - *"தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கிறபடியே. பத்துப்பாட்டு ஒருதிருவாய்மொழியாய், பத்துத்திருவாய்மொழி ஒருபத்தாய், இப்படி பத்துப்பத்தான ஆயிரம். திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம் வேணுமே. [இவைபத்தும்உடன்பாடி] - ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸித்து. [குழாங்களாய்] - என்னைப்போலே "பருகிக்களித்தேனே" என்று, குழாந்தேடஇராதே. முற்படவே திரளாக இழியப் பாருங்கோள். [அடியீருடன்கூடிநின்றாடுமினே] - அவன் பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருக்கிற நீங்கள் நால்வரிருவர்இங்கிருக்கும் நாலுநாளும் த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களைப்பற்றி 'சீறு, பாறு' என்னாதே, நம் பெரியகுழாத்திலே போய்ப்புகுமளவும் ஒருமிடறாய் அநுபவிக்கப் பாருங்கோள்.

முதற்பாட்டில் – திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடினார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அத்தையும்இசைவித்த ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடினார்; மூன்றாம்பாட்டில் - தம் நெஞ்சிற் பட்டதொரு உபகாரத்தைச் சொன்னார்; நாலாம்பாட்டில் - அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணி அதுதனக்கு அநுஶயித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமும் நீயேயானபின்பு உன்திருவடிகளைக் கிட்டினேனேயன்றோ வென்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - இன்றோ கிட்டிற்று? தேவர் எனக்கு விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினவன்றே பெற்றேனே யல்லேனோ? என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அவனுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்து, உன்னைப்பிரியில் தரியேனென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - இப்படி நிரதிஶய போக்யனானவனை எளியதொரு விரகாலே லபிக்கப்பெற்றேனென்றாராதல்; அன்றியே,

களோ? என்ன, நல்லார் இத்யாதி. திருவிருத்தம்-க00. நவிலுகையாவது - வாய் புலற்றுகையன்றோ, இது திரளுகைக்கு ப்ரமாணமோ? என்ன, ஸத்துக்கள் இத்யாதி. வாய்புலற்றும் - பலகாற் சொல்லு மென்றபடி. 'குழாங்கொளாயிரம்' என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? என்ன, திரண்டவர்களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - கீழே "குழாங்கொள்தென்குருகூர்" என்கையாலே, 'அந்தத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணும்' என்று அருளிச் செய்தார் என்றபடி. இது ஜீவநமோ? என்ன, தொண்டர்க்கமுது இத்யாதி. ஆயிரமும் குழாங்கொண்டிருக்கும்படி யென்? என்ன, பத்துப்பாட்டு இத்யாதி. திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இதி-ஆயிரம்பாட்டும் ஜீவந மென்றபடி. கீழே திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே யென்றது - பத்துப்பாட்டும் ஜீவந மென்றபடி. யத்வா, 'திரண்டவர்களுக்கு' இத்யாதி வாக்ய விவரணமாதல். குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் தெரிந்துரைத்த - பத்தென்றுதல், குழாங்கொளாயிர மென்றுதல் அந்வய மென்றபடி. இது முந்தின பக்ஷத்திலே. 'குழாங்களாய்' என்றுவைத்து, பின்னையும் "உடன்கூடி" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, அவன்பக்கலிலே இத்யாதி. நீங்களென்றது - 'அடியீர்' என்ற ஸம்போதநவிவரணம். நால்வரிருவர் என்றது - அநுகூலர் இடையாமையாலே. நம்பெரியகுழாத்திலே - அந்தமில் பேரின்பத்தடியவர்குழாத்திலே. உடன் - ஸஹ்ருதயமாக. ஆடுகை - அவகாஹிக்கையாய், அத்தாலே அநுபவிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பத்துப்பாட்டின் அர்த்தநிகமநம் - முதற்பாட்டில் திருவுள்ளத்தை இத்யாதி. இப்படி நிரதிசயபோக்யனை இத்யாதி வாக்யத்வயமும் - 'உறிக்கொண்ட' இத்யாதிக்கு உபாயோபேயபர

* திருவாய்மொழி-க - ச - க.

அநேககாலங் கூடிப் பண்ணி லபிக்கக்கடவ தபஃபலத்தை அவனைப்பின்சென்று எளிதாக லபித்தே னென்னுதல்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - என்னுடைய ஸகலக்லேஶங்களும் போம்படி அநுபவித்துக்களித்தே னென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - இப்படிஇவனை யநுபவித்துக் களிப்பார் திரளிலே போய்ப் புகப்பெறுவது எப்போதோ? என்றார்; நிகமத்தில்- இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸித்து, நாலுநாளும் நால்வரிருவருள்ளார் கூடியிருந்து அநுபவிக்கப் பாருங்கோ ளென்றார். (கக)

யோஜநாத்வயத்தைப்பற்ற வென்று கணடுகொள்வது. 'எளிதாக லபித்தேன்' என்ற அநந்தரம் - என்கிறா ரென்று ஶேஷம். க்ரமேண அந்வயஃ. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமாலினிமை
யானது அனுபவித்தற்காந் துணையா—வானில்
அடியார்குழாங்கூட ஆசையுற்றமாறன்
அடியாருடன நெஞ்சேயாடு

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ.—(ஆடியாடி.) இப்படி நித்யபுருஷர்களோடேகூட எம்பெருமானை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார், அப்போதே அப்படி யநுபவிக்கப் பெறாமையாலே வந்த நிரதிசயாவஸாதத்தாலே ஒருக்ஷணமாத்ரமும் ஆத்மதாரணம்பண்ணவொண்ணாத தயநீயதசாபந்நராய், அந்தத்தசாநுகுணமாக எம்பெருமானைக்குறித்துத் தாம் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுஞ் செய்கிற சேஷ்டிதங்களையுங் கண்டு தம்மோடு ஸமாநசீலரான தம்முடைய பந்துக்கள் எம்பெருமானைநோக்கித் தம்முடைய தசையை விண்ணப்பஞ் செய்து சொல்லுகிறபடியை அநுஸந்தித்து; இப்பொருளை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு அத்யந்தம் அவஸந்நையா யிருந்தாளொரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார்அவளுடைய தசையை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, 'இவள் முடிவதற்குமுன்பே ஈண்டென வந்து விஷயீகரித்தருளவேணும்' என்றுகொண்டு எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிற வாக்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று மநோரதித்தபடி அக்ஷணத்திலே கைவாராமையாலே கீழ்ப்பிறந்த ப்ரீதியையும் மாறி மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், ஸ்வகீயரானவர்கள் தம்முடைய தசையை எம்பெருமானுக்கு விஜ்ஞாபிக்கிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி க்ஷணமாத்ரவிச்லேஷத்தாலே அறத்தளர்ந்து, ஆர்த்தியாலே கிடந்தஇடத்திற் கிடவாதே, மோஹமும் உணர்ச்சியுமாய் மாறிமாறிச்சென்று கண்டார்க்கெல்லாம் தயநீயையான தசையைப்ராப்தையாய், ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம்பண்ணும் நீர்மைகளை அநுஸந்தித்து, தனக்கு உதவாமையாலே மிகவும் நோவுபடுகிற பெண்பிள்ளையுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து, இவளுடைய திருத்தாயார் அத்தை எம்பெருமானுக்குஅறிவித்து, 'ஆச்ரிதர்க்குஉண்டான விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி அவர்களை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவரான நீர் இவள் முடிவதுக்குமுன்னே வந்துஇவளை விஷயீகரிக்கவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாம் ஆசைப்பட்டபடியை அநுபவிக்கப்பெறாமையால் அவஸந்நராய், 'தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்த்யதிசயத்தை சமிப்பிக்கைக்கு ஸர்வரக்ஷகனாய் போக்யபூதனான அவனையொழிய இல்லை' என்றுஅறுதியிட்டு, அவன் ஆச்ரிதனான ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவினபடியையும், அநிருத்தனுக்கு உதவினபடியையும், அபிமதையான பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், நாட்டுக்குஉதவினபடியையும், சுத்தஸ்வபாவதையையும், நிரதிசயபோக்யதையையும், ரக்ஷணார்த்தமான ஆஸக்தியையும், ஆஸந்நஜநங்களுக்கும் அநுபவவிரோதிகளைப் போக்கின படியையும், ரக்ஷணோபகரணவத்தையையும், விரோதிமிகுத்தாலும் வென்றுவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையும் அநுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆர்த்தியைப் பரிவர்முகத்தாலே அவனுக்குஅறிவித்தபடியை, பிரிந்த தலைமகளாற்றாமைக்கு நற்றாய் இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று மநோரதித்தபடி அப்போதே லபிக்கப்பெறாமையாலே கீழ்ப்

பிறந்த ப்ரீதியும் மாறி மிகவும் அவஸந்நரானவர்,ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்மு டையதஶையை எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, விஶ்லேஷத்தாலே தளர்ந்து ஆர்த்தியாலே கிடந்தஇடத்திற்கிடவாதே மோஹமும் உணர்ச்சியும் மாறிமாறிச் சென்று கண்டார்க்குதயநீயமானதஶையை ப்ராப்தையாய் நோவுபடுகிற இவளைக் கண்ட திருத்தாயார், அவன் திருமுன்பே போகட்டு ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண வந்து அவதரித்து ஆஜ்ஞித்த நீர்மையெல்லாம் இவளுடைய அவஸாதத்தைப் போக்காமையாலே இழக்கப் புகாநின்றீரென்று கூப்பிடுகிறாள்- அஞ்சிறைமடநாரையிலும் வாயுந்திரையுகளிலுங் காட்டில் இதில் ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; காசையிழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக்கும், மாணிக்கத்தை யிழந்தவனுக்கும் இழவு ஒத்திராதிறே; இங்கு தம்தஶை தாம் பேசமாட்டார். இவர் ததீயரையநுபவிக்கவாகில் ஆசைப்பட்டது, அவர்களைச்சொல்லாதே "உமமைக்காணுமாசையுள்நைகின்றாள்" என்று அவனைச்சொல்லுவானென்? என்னில்; - முன்பு பகவத்விஷயத்தில் அநுபூதாம்ஶமும் அஸத்ஸமமாம்படி அடிமண்டிபோடே கலங்கி, அடிதொடங்கி ஸம்ஶ்லேஷிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை; "கூடாநஹம் ஸம்ஶேஷ்யாமி", "ஹாஹேதி ஸஹஸாக்ருதா". இன்னமும், இத்திருத்தாயார் எத்தனையேனும் அவஸாத முண்டானாலும் அவனுக்கு அறிவிக்கு மத்தனை யொழியத் தாந்தாமே பரிஹரித்துக்கொள்ளும் குடியல்லாமையாலே அவன்முன்னே போகட்டுக்கூப்பிடுகிறாள்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே - "பருகிக்களித்தேனே" என்று ஹ்ருஷ்டராய், 'அதுதன்னை பாகவதர்களோடே உசாவி தரிக்கவேணும்' என்று பாரித்து, அதுக்கு இவ்விபூதியில் ஆளில்லாமையாலே, நித்யவிபூதியிலே நித்யஸூரிகள்திரளிலே போய்ப்புக்கு போதயந்த:பரஸ்பரம்பண்ணி அநுபவிக்கக்கோலி நினைத்தபோதே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய்; தம்முடைய தஶையை ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். அஞ்சிறைமடநாரையில் - தூதுவிட க்ஷமரானார்; வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணாற்கண்ட பதார்த்தங்களுடைய பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாக நோவுபட க்ஷமரானார்; அவ்வளவன்றிக்கே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு, தாமானதன்மையழிந்து ஒருபிராட்டிதஶையை ப்ராப்தராய், அது தன்னிலும் தன்தஶை தான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஶ்வஸ்த்தர் அறிவிக்கவேண்

ஆடியாடி ப்ரவேஶே, வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. பருகிக் களித்தேன் - பாநம் பண்ணி ஆநந்தித்தேன். அதுதன்னை - ஹ்ருஷ்டரானமையை. உசாவி - பரஸ்பரஞ் சொல்லிக்கொண்டு. அதுக்கு - அப்படி தரிக்கைக்கு. "மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறையிடுகிற எழிலத்யவஸாயம்" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும், கடல்ஞாலாதிகளிலும், 'தாயாராவது - உபாயாத்யவஸாய தஶை' என்று சொல்லியிருக்க, இங்கே - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக ஸ்வாபதேசம் அருளிச்செய்தது - யோஜநாந்தராபிப்ராய மென்று கண்டு கொள்வது. அந்யாபதேசத்தில், கீழில் திருவாய்மொழிகளில் வ்யாவ்ருத்திகதநமுகேந விஸ்தர ஸங்கதி - அஞ்சிறைய இத்யாதி. தாமானதன்மை - புருஷஸ்வபாவம். தன்தஶைதான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஶ்வஸ்த்தர் அறிவிக்கவேண்டும்படியாய் இதி-பார்ஶ்வஸ்த்தர்வார்த்தையும் தம்முடைய பாசுரமேயாயிருக்க, இதுதான் கூடினபடி யெங்ஙனே? என்னில்; ஈஶ்வரன் ஆழ்வார்க்குத் தந்தஶையைத் தாம் அறிவிக்கமாட்டாதபடி பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தைக் கண்டு, இவர் தரிக்கைக்காக,பரிஸரத்தில்வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவர் தஶையைத் தனக்குஅறிவித்ததாக இவர்க்கு ஒருபுத்திவிசேஷத்தைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலே தரிப்பு உண்டாய் அவர்கள்பாசுரத்தாலே

மேற்படியாய், ஸ்த்திதி கமநசயநாதிகளில் ஒருநியதியின்றியிலே அரதியாய் நோவுபட, இப் பெண்பிள்ளைதசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், 'ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணி ஆர்த்தரானாரார்த்தியெல்லாம் பரிஹரிக்கக்கடவ ஸ்வபாவரான நீர் உம்மை ஆசைப்பட்ட இவள் நோவுபடப் பார்த்திருப்பதே!' என்று, எல்லாவளவிலும் அவனையிட்டுப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுங் குடியாகையாலே அவன்திருவடிகளிலே போகட்டு, 'இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ய நினைத்திருக்கிறதேன்?' என்று கேட்கிற பாசுரத்தாலே தம் முடைய தசையை அருளிச்செய்கிறார். காசையிழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக்கும், ரத்நத்தையிழந்தவனுக்கும் ஒத்திராதிறே க்லேஶம்; அவதாரத்திலே பெருநிலங் கடந்த நல்லடிப்போதை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக்கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமை- அஞ்சிறைய மடநாரையில், "நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற" என்று அர்ச்சாவதாரத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமை - வாயுந்திரையுகளில்; இதில் - அவன்தனக்கும் ப்ராணபூதரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமையாகையாலே அவற்றிலும் இதுக்குஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; நித்யஸூரிகள்திரளிலே போய்ப் புக்கு அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே நோவுபடுகிறதாகில், பின்னை அவர்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடாதே அவனைச்சொல்லிக் கூப்பிடுவானேன்? என்னில்,- எங்கேனும் ஒருகாட்டிலே ரத்நங்கள் பறியுண்டாலும், நாட்டிலே ராஜாவின்வாசலிலே அவன்பேர்சொல்லியிறே கூப்பிடுவது; அவர்களோட்டை

தாம் பேசுகிறா ரென்று கருத்து. "ஆடியாடி" என்றத்தைப் பற்ற, ஸ்த்திதிகமநஶயநாதிகளில் ஒருநியதியின்றியிலே என்றது. அரதி - விஶ்லேஷவ்யஸநம். "இலங்கைசெற்றீர்" "வாணனாயிரந் தோள்துணித்தீர்" என்றத்தைப்பற்ற, ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் என்றது. ஆதிஶப்தத்தால் - நரஸிம்ஹாவதாராதிகள். "பார்த்திருப்பதே" என்று அவனைச் சொல்லுகிறதென்? தான்பரிஹரிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, எல்லாவளவிலும் இத்யாதி. கேட்கிறபாசுரத்தாலே என்றது - "நும திட்டமென்கொல்" இத்யாதியைப் பற்ற. "அஞ்சிறையமடநாரை" "வாயுந்திரையுகள்" இவற்றைப்பற்ற, இதில் வ்யஸநம் அதிஶயிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, காசை இத்யாதி. காசு என்கிறது - அவதாரங்களை. பொன் என்கிறது - அர்ச்சாவதாரத்தை. ரத்நம் என்கிறது - நித்யஸூரிகளை. "காசினைமணியை" "செம்பொனேதிகழும்" "செழுமாமணிகள் சேரும்" என்னக்கடவதிறே. 'காசு, பொன்' இரண்டும் ஒன்றானால், காசையிழந்தவனுக்கும் பொன்னையிழந்தவனுக்குமென்று க்லேஶதாரதம்ய ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு அடி - அவற்றில் உத்கர்ஷாபகர்ஷஹேதுவான மாற்றில் தாரதம்யம். அப்படியே அவதாரங்களுக்கும், அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் ஸௌலப்யாதி தாரதம்யங் கண்டுகொள்வது. யத்வா, காசு - காசாதல். அத்யல்பகாலீநத்வத்தையும் காலாந்தரா நுபயோகித்வத்தையும் பற்ற - த்ரிவிக்ரமாவதாராதிகளைக் காசுஸ்த்தாநத்திலே வைத்தார்; ஸர்வ காலம் அநுபாவ்யத்வத்தையும், "செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தியை" என்றத்தையும் பற்ற - அர்ச்சாவதாரமான நம்பியை ஸ்வர்ணஸ்த்தாநத்திலே யாக்கினார்; சரமபர்வத்வத்தையும், "செழுமாமணிகள்" என்ற ப்ரயோகத்தையும் உட்கொண்டு - ஸூரிகளை ரத்நஸ்த்தாநத்திலே யாக்கினார்; "செழுமாமணிகளாவார் - திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்" என்றிறே வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றென்று - "காசையிழந்தவனுக்கும்" இத்யாதி வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். உபபாதநம்-அவதாரத்திலே இத்யாதி. ப்ராணபூதரான என்றது - "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்றத்தைப்பற்ற. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "ஈரசிங்கா" "இலங்கை செற்றவனே" என்று-அவனைச்சொல்லிக் கூப்பிடுவானேன்? என்றபடி. 'கூப்பிடுவது'

ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கும் கடவன் அவனாகையாலே அவனைச்சொல்லிக்கூப்பிடுகிறது. பகவத்விஶ்லேஷத்திலே உட்புகநின்றாலிறே பாகவதவிஶ்லேஷந்தான் தெரிவது; "கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா । ஶத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்தந" (கதாந்வஹம்ஸமேஷ்யாமிபரதேநமஹாத்மநா, ஶத்ருக்நேநசவீரேண த்வயாசரகுநந்தந) - ஸ்ரீபரதாழ்வானோடும் ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானோடும் கூடப்பெறாத கிழிக்குறையாலே, கூடநிற்கிற இளையபெருமாளோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே பெருமாளுக்கு; "குஹேந ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேந ச ஸீதயா" (குஹேநஸஹிதோராமோலக்ஷ்மணேநசஸீதயா) - கூடப்போன இளையபெருமாளோடும் பிராட்டியாரோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடு கூடினபின்பிறே; இப்படியிறே அவன்தனக்கும் அந்வயவ்யதிரேகங்கள் இருக்கும்படி; ததீயஸம்ஶ்லேஷத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே வந்த இழவு, பெற்ற பகவத்ஸம்ஶ்லேஷம் இழந்து அடியேபிடித்துப் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியாய் வந்துவிழுந்தது. வாயுந்திரையுகளில ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸம்ஶ்லேஷம் முற்றுவதற்குமுன்னே வந்த பிரிவாகையாலும் ஆற்றவொண்ணாதிறே.

என்ற அநந்தரம் - அப்படியே யென்று கூட்டுவது. பரிஹாராந்தரம் - பகவத்விஶ்லேஷத்திலே *இத்யாதி. அதாவது -* பாகவதவிஶ்லேஷ *வ்யஸநாதிஶயந் தெரிவது,* பெற்ற *பகவத்ஸம்ஶ்லேஷமும் போய், அதுவும் ப்ரார்த்த்யமாம்படி உட்புகநின்றாலிறே; இல்லையாகில், பாகவதவிஶ்லேஷமாகாது; ஆகையாலே, இவர் பாகவதவிஶ்லேஷத்திலே உட்புகநின்றவராகையாலே, அது இவர்க்கு பகவத்விஶ்லேஷபர்யந்தமாய், அவன் தன்னை அடியேபிடித்து ப்ரார்த்தித்துக் கூப்பிடுகிறாரென்றபடி. அப்படி, பெற்றது அஸத்கல்பமாகத் தோற்றுமோ? என்ன,* கதாந்வஹம் *இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ஷோடஶே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராம: ஸங்க்ஷேபே, - '*குஹேந ஸஹித:*' இத்யாதி.* கிழிக்குறை - *சாளிகைக்குறை.* கிழி - *சாளிகை.* கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே - *கூடியிருக்கச் செய்தேயும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே யென்றபடி. எப்படியென்னில்,* த்ருஷ்டாந்தம் - கிழிக்குறையாலே *என்றது. அதாவது - தநலுப்தனுக்கு ஒரு முடிச் சீரையிலே சிலகுறைந்தால்,* ஶேஷமிருந்தது *இருக்கிறதாய்த் தோன்றாதிறே; அப்படி யென்று கருத்து.* **அந்வயத்திற் கூடினதா யிருக்குமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - குஹேந இத்யாதி.** அவன்தனக்கும் - "*நமேது:கம் ப்ரியா தூரே*" என்னுமவனுக்கும். *அவனுக்கும் இப்படியானால் இவர்க்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று கருத்து.* 'பகவத்விஶ்லேஷத்திலே' **இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ததீயஸம்ஶ்லேஷத்தை இத்யாதி.** *ஏதத்வாக்யாத்பூர்வம் - அப்படியே இத்யத்யாஹார்யம்.* **'இதில் அவன் தனக்கும் ப்ராணபூதரான' இத்யாதி வாக்யத்திலே - விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்குமென்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வஸ்வபாவத்தாலும் ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்குமென்கிறார் - வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி. முடிவிலேயிருக்கிற இந்தவாக்யம்- 'இதில் அவன் தனக்கும் ப்ராணபூதரான' இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் அநுஸந்தேயம்.**

முதற்பாட்டு.

ஆடியாடியகங்கரைந்து இசை
பாடிப்பாடிக்கண்ணீர்மல்கி எங்கும்
நாடிநாடிநரசிங்காவென்று
வாடிவாடும்இவ்வாணுதலே.

ஆ.—எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்திலே தன்னைக்கொண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே தன்னுடைய ஆஶ்வாஸார்த்தமாக அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பாடியாடின இடத்திலும் அது தனக்கு ஆஶ்வாஸகரமாகாதே அவஸாதகரமேயாக, 'இனி அவனைக்கண்டாலல்லது தரிக்கமுடியாது' என்றுபார்த்து அவனை எங்குந் தேடி, ஆஶ்ரிதருடைய தூர்த்தஶைகளில் ஸஹஸைவ தோன்றிக்கொண்டுநிற்கும் ஸ்வபாவனனவனே! யென்றுஅழைத்துப் பின்னையுங் கண்டாளும் தேறுதநொருபடி அற வாடிப்போய் அற வாடினாள் இவ்வாணுத லென்று திருத்தாயார் ப்ரலாபிக்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'நரஸிம்ஹமாய் வந்து ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆபத்துக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவுகிறிலன்' என்று பெண்பிள்ளை அவஸந்நையாகாநின்றாளென்று சொல்லித் திருத்தாயார் ஶோகிக்கிறாள்.

[ஆடியாடி]—வ்யஸநாதிஶயத்தாலே மேன்மேலெனப் பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள் மநோஹாரிகளா யிருக்கிறபடி. துடிப்பின்மிகுதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; "ந்ருத்யதீவ ஹி தாரா" இதிவத். [அகங்கரைந்து] - வ்யஸநாதிஶயத்தாலே மிகவும் ஶிதிலாந்தஃகரணையாய். [இசைபாடிப்பாடி] - ஆற்றாமை சொல்லுகிற சொல் பாட்டாயிருக்கிறபடி. [மல்கி] - மிக்கு. [எங்கும் நாடிநாடி] - 'இவ்வவஸாதத்தில் ஸர்வதா வாராதொழியான்' என்று எங்கும் பலகாலுந் தேடி. அநந்தரம் அவனைக்காணாமையாலே மிகவும் வாடாநின்றாள். [இவ்வாணுதலே] - அழகிய நுதலையுடைய இவள். 'இவ்வழகுஅழியவும் பேசாதிருப்பதே!' என்று இன்னாதாகிறாளென்று கருத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், 'ப்ரஹ்லாதனுக்குஉதவினாற்போலே வந்துஉதவுகிறிலன்' என்று இவள் தளராநின்றாளென்கிறாள்.

இவ்வாணுதல் - ஒளிவிடுகிற நெற்றியையுடையளானஇவள், ஆடியாடி - (வல்லாராடினாற்போலே) தர்ஶநீயமாம்படி தன்னாற்றாமையாலே நின்றஇடத்தில் நில்லாதே பலகாலும்உலாவி, அகம்கரைந்து - மநஶ்ஶைதில்யம்பிறந்து, இசைபாடிப்பாடி - (அந்தக்லேஶமடியாக) இசையிலே பலகாலும்பாடுவாரைப்போலே ப்ரலாபித்து; கண்ணீர்மல்கி- (கரைந்தநெஞ்சு ப்ரவஹிக்குமாபோலே) கண்கள்நீர்மல்கி, எங்கும் - ஸர்வதேஶத்திலும், நாடிநாடி -(அவன்வரவை) ஆராய்ந்து பலகாலும்பார்த்து, நரசிங்காவென்று -(எங்குந் தோற்றவல்ல) நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையவனேயென்று, வாடிவாடும் -(அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே) வாட்டத்தின்மேல் வாட்டமாம்படி தளராநிற்கும்.

இ.—முதற்பாட்டில்,'ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆபத்துக்குஉதவினவன் எனக்குஉதவுகிறிலன்' என்று இவள் அவஸந்நையாகாநின்றாளென்கிறாள்.

[ஆடியாடி] - ஸத்திதிகமநஶயநாதிகள் மாறிமாறி வருகிற வ்யஸநாதிஶயத்தை யிறே ஆடிற்றாகச் சொல்லுகிறது. வடிவழகாலே தாய்மார்கண்ணுக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக் கையாலே வல்லாராடினாற்போலே யிருக்கிறது. "ந்ருத்யந்தீவ ஸுதாபு" என்னக்கடவ திறே. வீப்ஸையாலே - 'ப்ரதம வ்யாபாரத்தோடே முடிந்ததோ' என்னும்படி யிருக்க, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே பின்னையும் அநுவர்த்திக்கை. விலக்ஷணவிஷயத்தைப் பிரிந் தால் முடிகையும் அரிது, ஜீவிக்கையும் அரிது. வைலக்ஷண்யம் ஜீவிக்கவொட்டாது, நசை முடியவொட்டாது. "ஸகாஶநேவாமெஞஷ ஶாஷேவொஷாவாவஸூஶநீ | நஹீ ஶூா ஜெககொ ஶூாஜ்யம் ஶாரோமநோகா ஷயா" இறே. முந்துற 'ஆடி' என்றால், இரண்டா மடிக்குச் சென்றகாலத்தினளவைப் பரிச்சேதித்துத் தருவது தாளமாயிற்று. ஒருதாளம் அதிலே யேறியிருக்கும். [அகங்கரைந்து] - இவள் வ்யாபாரங் கண்ணுக்கிலக்கானாற் போலே, அகவாயும் இவள்நெஞ்சுக்கு இலக்காயிருக்கிறபடி. இவள்வ்யாபாரம்அடியற் றிருக்கையாலே மநஸ்தத்வம் நீராயுருகிப்போயிற்று என்கிறாள். [இசைபாடிப்பாடி] - "ஶயாநாயோாநாஷவா" என்றும், "பண்ணேவென்றவின்சொன்மங்கை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிற இது பாடினாற்போலே யிருக்கிறபடி. வீப்ஸையும் - "ஆடியாடி" என்றாற்போலே. [கண்ணீர்மல்கி] - உருகின மநஸ்தத்வம் இசையாய் ப்ரவஹித்து, மிக்கது கண்ணநீராய் ப்ரவஹிக்கிறபடி. [மல்கி] — மிக்கு. "கிஶயஷவெநஶூாஷூாபு". [எங்கும்நாடிநாடி] - 'இவ்வவஸாதத்தில் ஸர்வதா வாரா திரான்' என்று வரவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாதவிடமெல்லாம் பலகாலுந் தேடி. "ஸாதி யக்ஷீ" இத்யாதி. வரவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத இடத்தே தேடுவானென்? என்னில்,- [நரசிங்கா]-வரவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத இடத்திலே தோற்றினவனாகையாலே. பத்து டையடியவர்க்குப் பின்பு அவதாரங்களுக்கவ்வருகு போகமாட்டார்; ஆனுமாய், "ஊதஸவஷூஹோஂஸவஷ்ம்" என்னும் தெளிவும் வேணுமோ உதவும்போது? முன்பு தனக்குஉதவினவன் இப்போது உதவுகிறிலனாகச் சொல்லுகிறாள். [நரசிங்காவென்று வாடிட்] - அப்போதே உதவாமையாலே, ஆஶ்ரயமிழந்த தளிர்போலே வாடாநின்றாள். [வாடிவாடும்] - அதுதான் 'தளிரும் முறியும்' என்னும்படி வாடாநின்றாள். விஶ்வாஸங் குலையாமையாலே முடியப்பெறுகிறிலள். [இவ்வாணுதலே] — ஒளியையுடைய நுதலை யுடைய இவள். நுதல் - நெற்றி. 'இவ்வ்யக்தியை யிழந்தால் ஸமாதாநம் பண்ணலாம்' என்றுஇருக்கிறீரே. இவ்வழகுக்குஇலக்கானார் வாடுமத்தை இவள்வாடுவதே; [வாணுத லே] - 'அம்புபட்டு முடிந்தார் முகம்போலன்றிறே நீரிலேமுடிந்தார்முகம். 'இவ்வழகு அழியவும் பேசாதிருப்பதே!' என்று இன்னதாகிறாளென்று கருத்து.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், ஆபத்தே செப்பேடாக ஆஶ்ரிதன் ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனானவனைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாளென்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - ஆடியாடி இத்யாதி. 'நரசிங்கா' என்றத்தைப்பற்ற, ஆபத்தே இத்யாதி. செப்பேடு - தாம்ரஶாஸநம்; ப்ராபக மென்றபடி. ஆபத்தே செப்பேடாக ஆஶ்ரிதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை இத்யந்வய:. 'இந்தஆபத்தில் அவன்உதவாதிரான்' என்று விஶ்வஸித்துப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை யென்றபடி.

[ஆடியாடி] - ஸ்த்ரீகமநஸமயநாதிகளில் ஒரு நியதியின்றிக்கே அரதியாலே படுகிற பாடுதான், திருத்தாயார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிராநின்றதாயிற்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமாளைப்பிரிந்து துடிக்கிற துடிப்பை "ந்ருத்யந்தீமிவமாதரம்" (ந்ருத்யந்தீமிவமாதரம்) என்றுனிறே; வடிவழகியார் வ்யாபாரங்களெல்லாம் இனிதாயிருக்குமிறே, பிரிந்து அழகு அழிந்திருக்கிற ஸமயத்திலேயிறே "ஸுபாம்" (ஸுபாம்) என்றது. [ஆடி] - முதல் 'ஆடி' என்றதுக்கு அவ்வருகே ஒருநிலையிறே - இரண்டாம்ஆடி. முதலிலே ஸஞ்சாரம் அரிதாம்படியிருக்கச்செய்தே, ஆற்றாமை ப்ரேரிக்க ஸஞ்சரியாநிற்கும்: குணாதிகவிஷயமாகையாலே முடிந்துபிழைக்கவு மொட்டாதே. "ராமாகமநகாங்க்ஷயா" (ராமாகமநகாங்க்ஷயா) - 'இன்னம்ஒருகால் அவர்முகத்திலே விழிக்கலாமாகில் அருமந்தப்ராணனைப் பாழேபோக்குகிறதென்?' என்று ராஜ்யத்தையும் தொட்டுக்கொண்டு கிடந்தானிறே. முதல் 'ஆடி' என்கிறதிற்காட்டில், இருகால்மட்டு 'ஆடி' என்றதில் - அவஸாதத்தின் மிகுதி, தாளங்கொண்டறியுமித்தனை. [அகம்கரைந்து] - ஸஞ்சாரம் செல்லாநிற்கச்செய்தே ஸஞ்சாரம் அடியற்றிருக்கும். இவள் வ்யாபாரம் கண்ணுக்கு இலக்கானாற்போலே அகவாயும் இவள்நெஞ்சுக்கு இலக்காயிருக்கிறபடி. மநஸ்தத்வம் நீராயுருகிப்போயிற்று

அரதியாலே துடியாநிற்க, 'ஆடி' என்கிறதென்? என்ன, ஸ்த்ரீகமந இத்யாதி. இப்படி சொன்னபேருண்டோ? என்ன, ஸ்ரீகௌஸல்யையார் இத்யாதி. என்றுனிறே வால்மீகி யென்று சேஷம். ந்ருத்யந்தீமிதி - அயோத்யாகாண்டே வநகமநார்த்தம் அபிவாத்ய ப்ரஸ்த்திதேஸதி ராமே கௌஸல்யா,—"ராமலக்ஷ்மணஸீதாஸ்ச வஞ்சயாமி ந்ருபாத்மஜ ஸகலஸ்ய நநந்தாநா ந்ருத்யந்தீமிவமாதரம்". ஆகர்ஷகத்வஹேதுவேது? என்ன, வடிவழகியார் இத்யாதி. "ஸர்வஸிஜநாவிஷ்டமேஸேவமேநாவிராஜ்யம்" இத்யாதி. "ரூபாணாம்விக்ரஹம்ப்ரியதமே நாதி" என்னக்கடவதிறே. பிரிந்து அழகழிந்திருக்கிற ஸமயத்தில் வ்யாபாரம் தர்ஸநீயமாமோ? என்ன, பிரிந்து இத்யாதி. ஸுபாமிதி - ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநத்ரிம்ஸே - "தயாமதாஜாம்வ்யதிதாம் நிவ்ருதாம் வ்யவேதஹர்ஷாம்பரிதீநஸத்வாம் | ஸுபாமநிந்திதாங்கீ ஸுபாமி ஹேமிஹேஜிமேநம்ஸ்ரியாஜஹ்ஷ் தேவோவஜீவிநம்." புநஸ்ச 'ஆடி'என்கிறது எதுக்காக? என்ன, அவஸாதாதிசயத்தாலே யென்கிறார் - முதலாடி இத்யாதி. 'ஆடி' என்று - அதின் ஆகர்ஷகத்வஞ் சொல்லும்போது ஸஞ்சாரம் ஸித்தமாகவேணுமே, மோஹித்திருக்கிற இவளுக்கு ஸஞ்சாரமுண்டோ? என்ன, முதலிலே இத்யாதி. ஆனால், க்லேசிப்பானென்? முடியவொண்ணாதோ? என்ன, குணாதிக இத்யாதி. ஏதத்த்ருஷ்டாந்தம் - ராமாகமந இத்யாதி. "நநிஹ்ருதைகமோராஜ்யம்ராமாகமநகாங்க்ஷயா" இதி ஸங்க்ஷேபே. இதுக்கு அர்த்தம் - இன்னம் இத்யாதி. அருமந்த - ஸ்லாக்யமான. பாழே - வ்யர்த்தமே. "முதலாடி யென்றதுக்கு அவ்வருகே" என்ற வாக்யவிவரணம் - முதலாடி யென்கிறதில் இத்யாதி. தாளங்கொண்டு - வெண்கலத்வநி போலே ஒருகாலுக்கு ஒருகால் ஓய்ந்துவருகிற தென்றபடி. "யதிநவஸாயத்யாயதி ததாவா வஹதி தஸகலேணாகரோதி" யன்றோ அகங்கரைந்தால் ஆடுகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன, ஸஞ்சாரம் இத்யாதி. ஸஞ்சாரம் செல்லாநிற்கச்செய்தே - யாதாயாதங்கள் நடவாநிற்கச்செய்தே அவஸாதாதிசயமே ஸஞ்சரிப்பிக்கு மென்றபடி. மநஸ்ஸிறே ப்ரவ்ருத்திக்குஅடி, அது கரைகையாலே அடியற்றிருக்கு மென்றபடி. மநோவ்ருத்த்யநுகுணாச் அகங்கரைந்து அறிந்தபடி யென்? என்ன, இவள்வ்யாபாரம் இத்யாதி. காயிகவ்யாபாரத்தைக் கொண்டு அநுமிக்கிறு னென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - மநஸ்தத்வம் இத்யாதி. அகங்கரைந்தால் பாடக்கூடுமோ? மநஃபூர்வக

என்கிறாள். [இசைபாடிப்பாடி] - "மநஃபூர்வோவாகுத்தரஃ" (மநஃபூர்வோவாகுத்தரஃ) என்கிற க்ரமநியமமில்லை. ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிற கூப்பீடுதான் பாட்டாய்த் தலைக்கட்டுகிறதித்தனை; *பண்ணைவென்ற இன்சொன்மங்கையிறே இவள்தான்; "மதுராமதுராலாபா" (மதுராமதுராலாபா). ஆற்றாமையாலே துடித்த துடிப்பு ஆடலானாற்போலே, ஆற்றாமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பீடும் பாட்டாய் விழாநின்றது. முதல்கூப்பீடுபோலன்றிக்கே, இரண்டாங்கூப்பீடு தளர்ந்திருக்குமிறே. [கண்ணீர்மல்கி] - உருகின மநஸ்தத்வம் இசையாய் ப்ரவஹித்து, மிக்கது கண்ணீராய் ப்ரவஹிக்கிறபடி; நெஞ்சொழியப் பாய்கிற கண்ணீரிறே. [மல்கி] - மிக்கு. "கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதி ஶோகஜம்" (கிமர்த்தம்தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதிஶோகஜம்) - 'ஆநந்தாஶ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே ஶோகாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்குடி வேரற' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி; அன்றிக்கே, பிள்ளான், 'ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு?' என்று பணிக்கும். "புண்டரீகபலாஶாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம்" (புண்டரீகபலாஶாப்யாம்

மன்றே? வாக்ப்ரவ்ருத்தி? என்ன, மநஃபூர்வ இத்யாதி. "ஶாநிஷாஃ" இத்யாதி ஶ்லோகவதிதி ஹாவஃ. கூப்பீட்டை - "பாடி" என்னலாமோ? என்ன, ஆற்றாமையாலே இத்யாதி. "நதெவ தெஷவீ விரராஜ கோகிலஜிதாக்ஷ" என்னக் கடவதிறே. கூப்பீடு பாட்டாகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, பண்ணைஇத்யாதி. காநத்தை ஜயித்த இனிய பேச்சையுடைய மங்கை யென்றபடி. மதுரே இதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமே மாருதிம்ப்ரதி ராமஃ-"மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ। மத்விஹீநா வராரோஹா ஹநுமந் கத்யதாம் வச" இதி. பலிதம் - ஆற்றாமையாலே இத்யாதி. வீப்ஸைக்கு ஹாவம் - முதற்கூப்பீடுஇத்யாதி. "அகங்கரைந்து" என்று தொடங்கிப் பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - உருகின இத்யாதி. அகங்கரைந்தால் கண்ணீர்மல்கக்கூடுமோ? என்ன, நெஞ்சொழிய இத்யாதி. அதாவது - முடியானேயிற் கரணங்களாகையாலே கூடு மென்றபடி. ஆகையால், 'மல்கி' என்கிறா ளென்றபடி. புத்திபூர்வகமாகிலிறே தத்நுகுணமான தாரதம்ய முண்டாவது, அதில்லாமையாலே அபரிச்சிந்ந மென்று கருத்து. 'ஆடியாடி' இத்யாதியாலே ஸஞ்சாராதிகளுக்கு ஆகர்ஷகத்வஞ் சொல்லிக்கொண்டு வருகிற ப்ரகரணபலத்தாலே கண்ணீருக்கும் ஆகர்ஷகத்வத்தை விவக்ஷித்து இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கிமர்த்தம் இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே ஸீதாம்ப்ரதி ஹநுமாந், "கிமர்த்தம்" இத்யாதி. "ஶோகஜம்" என்றதிலே நோக்காக பட்டர்நிர்வாஹம் - ஆநந்தாஶ்ருவுக்கு இத்யாதி. "கிமர்த்தம் நேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதி" என்று ப்ரஶ்நம் பூர்ணமாகையாலே, "தவநேத்ராப்யாம் ஶோகஜம்" என்றதுக்குஹாவம் உன்னுடைய கண்ணுக்கு இது யோக்யமோ! ஆநந்தாஶ்ருவன்றோ யோக்யம் என்றிறே தோற்றுகிற தென்று கருத்து. ஆர்குடி - ராவணன்குடிவேர்பறியவோ? "ஸவிஶாலகுலராக்ஷஸம்" என்றவர்களெல்லார்குடியும் வேர்பறியவோ வென்றபடி. "புண்டரீகபலாஶாப்யாம்" என்றதிலே நோக்காகப் பிள்ளான் நிர்வாஹம். அன்றிக்கே பிள்ளான் இத்யாதி-ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு - சேதநன் போக்தா; ஆருடைய போகார்த்த மென்றபடி. இந்தயோஜனையில் கிம் க்ஷேபே. தாமரையிதழிலே முத்துப்பட்டாற்போலே யிருக்கிற இந்த ஸௌந்தர்யத்தை அநுபவிக்கைக்கு அர்ஹரான பெருமான் அருகே யின்றிக்கே யிருக்க, இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்றபடி. 'பட்டர்நிர்வாஹத்தைப்பற்ற, பிள்ளான்நிர்வாஹமே உத்தரார்த்தத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பது' என்னுமிடந் தோன்ற, உத்தரார்த்தோபாதாநம் பண்ணுகிறார் - புண்டரீக இத்யாதி. பிள்ளான்நிர்

* திருவ்ஷ்டாந்த விருத்தம் க-ரு.

விப்ரகீர்ணமிவோதகம்.)பாவியேன், இவ்வரவு உடைய பெருமாள்வரவாய்க்காணப்பெற்ற தில்லே. [எங்கும்நாடிநாடி] - தன்ஆபத்தே செப்பேடாக, வர ஸம்பாவனையில்லாத திக்கையும் பார்க்கும். "[Grantha]" (ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்சததாப்ய தஸ்தாத்) - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே வாராத் திருநாமம் செவிப்பட்டவாறே விலங்கப்பார்ப்பது மேலே பார்ப்பது கீழேபார்ப்பதாளுள். கீழ் பார்த்ததுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்;--- 'பூமியைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு ஒருவன் திருநாமஞ்சொல்ல ஸம்பாவனையுண்டாகில், அல்லாத திக்குகளிலு முள்ளது' என்று பார்த்தாள்; அன்றிக்கே, மாஸோபவாஸிகள், 'சோறு' என்றவாறே அலமாக்குமாபோலே பார்த்தா ளென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே, [Grantha]பாவ்ருக்ஷத்தை எங்குமோக்கப் பார்த்தா ளென்னுதல். "[Grantha]" (தமசிந்த்யபுத்திம்ததர்ஸ)-அவன்வடிவு காண்பதற்குமுன்னே அகவாயையாயிற்று பரிச்சேதித்தது; 'இந்நிலத்திலே புகுந்து இடங்கொண்டு நாமிருந்த விடந் துருவி நிலேகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றே' என்று. "[Grantha]" (பிங்காதிபதேரமாத்யம்) - 'இவன் ஸ்வதந்த்ரனல்லன், ராஜகார்யம் இவன் கையிலே யுண்டு என்று அறிந்தாள். "[Grantha]" (வாதாத்மஜம்)-பெருமாளுக்குப்ரா

வாஹ விவரணம் - பாவியேன் இத்யாதி. இவ்வரவு - நான்வந்த வரவு. உடைய - ப்ராப்தரான. ஆக, "கண்ணீர்மல்கி" என்றதுக்குஹாவத்வயம்-ஆநந்தாஶ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களினின்றும் சோகாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கிறதென்று முந்தினது, கண்ணீரோடே யிருக்கிற இருப்பு அத்யாகர்ஷகமா யிருக்கையாலே அந்தஅழகை ப்ராப்தஶேஷியன்றே அநுபவிக்க யோக்யனென்று இரண்டாவது. 'எங்கும்நாடிநாடி' என்கிறது-"நரசிங்கா" என்கிற பர்யந்தத்துக்கு உபாதாநம். 'எங்கும்' என்ற பதத்துக்கு - ஸம்பாவனை யில்லாத திக்கையும் தேடுமென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தை ஹேது பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தன்ஆபத்தே இத்யாதி. செப்பேடு - தாம்ரஶாஸநம். ஆபத்தே செப்பேடாக - ஆபத்தே ப்ராப்தமாக நினைத்துஎன்றபடி. இப்படி பார்த்தபேருண்டோ? என்ன [Grantha] இத்யாதி. தத்ரைவ ஏகத்ரிம்ஶே ஹநுமத்வாக்யஶ்ரவணாநந்தரம் ஸீதா "[Grantha] । [Grantha]." இதில் "[Grantha]" என்கிறது உபயுக்தம். விலங்கப்பார்ப்பது - இலங்கையைச் சுற்றும்பார்ப்பது. பூமியை இத்யாதி-அயோக்யதாபுத்தி, ஸர்வத்ராவிஶிஷ்டமாகையாலும், ஶப்தம் ஶ்ரவிக்கையாலும் எங்கும்பார்த்தா ளென்றபடி. த்விதீய பரிஹாரம் - அன்றிக்கேமாஸோபவாஸிகள் இத்யாதி. முன்னேசொன்ன அஹிஸந்தியின்றிக்கே அலமாப்புத்தானே இப்படி பார்க்கைக்கு ஹேதுவென்று கருத்து. அலமாப்பு - அதிக்லேஶம். மூன்றும்பரிஹாரம் - அங்ஙனன்றிக்கே [Grantha]பா இத்யாதி. அலமாக்குமாபோலே - தடுமாறுமா போலே. "[Grantha], [Grantha]" என்கிற பௌர்வாபர்யத்துக்குஹாவம்-அவன்வடிவு இத்யாதி. தஷேவவிஶஷயதி - இந்நிலத்திலே இத்யாதி. துருவிநிலேகுத்துகை - தேடிநிக்ஷேபமுள்ள விடத்திலே குத்துகை; களவுபோன வஸ்துவை அடையாளமறிந்து பிடிக்கையாதல். இவன்ஸ்வதந்த்ரனல்லன் இதி - ஸ்வதந்த்ரனுகில்இந்த அதிஸங்கடஸ்ததலத்திலே வருவனே? பரதந்த்ரனுகையாலே 'நிவ்ருத்தியில் ஸ்வாமிதண்டம்வரும்' என்கிற புத்தியுடையவனே இங்கு வர யோக்யனென்று தாத்பர்யம். ராஜகார்யம் இத்யாதி - 'அமாத்யன்' என்று அறிகைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே இதுவே கருத்தென்றபடி. தோற்ற - தடஸ்த்தர்க்கு என்றபடி. ஸ[Grantha]ர்யஶப்தம் - அருணவாசி. "[Grantha]" என்னக்கடவதிறே. ரஸோக்தி - லங்கையிலும் இத்யாதி. பெருமாளாகிற ஆதித்யோதயத்துக்கு இதி - "[Grantha]" என்றது அநுஸந்தேயம். உ[Grantha] இத்யர்வய:.

ணஹேதுவான பிராட்டிக்கு ப்ராணங்களைக் கொடுக்கையாலே 'இவன் ஸர்வர்க்கும் ப்ராணஹேதுவான வாயுபுத்ரன்' என்று தோற்ற இருந்தான். "ஸூர்யமிவோதயஸ்தம்" (ஸூர்யமிவோதயஸ்த்தம்)-லங்கையிலும் கிழக்குவெளுக்க அடியிட்டது. பெருமாளாகிற ஆதித்யோதயத்துக்குஅருணோதயம்' என்னலாம்படி யிருந்தான்; ஆகையிறே, லங்கை நாலுமதிளுக்குநடுவே 'ஹரிஹரி' என்றபடியே யிருக்கிறது. இப்படி வருகைக்கு ஸம்பாவனை யில்லாத திக்கிலுந் தேடுவானேன்? என்னில்;— ஸம்பாவனையில்லாத விடத்தேயும் வந்து தோற்றுமவனாகையாலே. பத்துடையடியவர்க்குப் பின்பு அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு இவர் போகமாட்டார்· [எங்கும்நாடிநாடி] - தன்கோய்சகமுட்படப் பாராநின்றாள் என்று பட்டர்அருளிச்செய்யும்படி. அதுக்குக் கருத்து-"கண்ணனேன்ளுேக்கலேயானே" என்று அவனிருந்த ப்ரதேசமாகையாலே. [நரசிங்காவென்று] - ப்ரஹ்லாதனைப்போலே ஒருதம்பமில்லாதபடி யிருக்கையாலே வாடும். "மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்" (மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம்) என்னும் தெளிவுடையவனுக்குத் தோற்றினவன் கலங்கின அபலைக்குத் தோற்றுனே!" என்னுமத்தாலே. தமப்பன் பகையானுலோ உதவலாவது, நீர் பகையா னுல் உதவலாகாதோ? ஜ்ஞாநநிஷ்டர்க்கோ உதவலாவது? பக்திநிஷ்டர்க்கு உதவ லாகாதோ? ஆண்களுக்கோ உதவலாவது? பெண்களுக்கு உதவலாகாதோ? சேராத வடிவு சேர்த்து உதவிலோ உதவலாவது? இருந்தபடியே உதவலாவார்க்கு உதவலா காதோ? ஒரு அதிகாரிநியதி, ஒருகாலநியதி, ஒருஅங்கநியதி என்கிற நிர்ப்பந்தம் வேணு மோ இவளுக்கு? இவளுடைய ரக்ஷணத்துக்கும் ஏதேனும் முகம்பண்ணவேணுமோ? [வாடிவாடும்] - கொம்பையிழந்த தளிர்போலே வாடும். 'முதல்வாட்டம் - தளிர்' என் னும்படியிறே அநந்தரத்தில் வாட்டம். [வாடும்] - தர்மிலோபம் பிறந்ததில்லை; 'வரும்'

உதயஸ்த்தனை அருணனை ஆதித்யோதயஸூசகமாகக் காணுமாபோலே, இவனையும் ராமோதய ஸூசகமாகக் கண்டாளென்றபடி. ரஸோக்தி - ஆகையிறே இத்யாதி. ஹரி - குரங்கு. அருணோ தயவேளையிலே ஹரி ஶப்தஶ்ரவணமுமுண்டே யென்றபடி. ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண "நரசிங்கா" என்றதுக்கு ஹாவம் - இப்படிவருகைக்கு இத்யாதி. பரத்வாதிகளை விட்டுஅவதாரத்தைச் சொல்லு வானென்? என்ன, பத்துடை இத்யாதி. ரஸோக்தி - தன்கோய்சகம் இத்யாதி. அதுக்குஅடி யேது? என்ன, அதுக்குக்கருத்து இத்யாதி. நரசிங்காவென்று என்றது - 'வாடும்' என்கிற பர்யந் தத்துக்கு உபாதாநம். 'வாடும்' என்றதுக்குஅவதாரிகை - ப்ரஹ்லாதனை இத்யாதி. தம்பம் - ஸ்தம்பம். சாடுவுக்கு, ஆதார மென்றபடி. ஸ்தம்பத்தில்தோற்றினாற்போலே இங்குந் தோற்றுமை யாலே யென்றபடி. ஸ்வாஹாவிகம் ஹேதுமாஹ - மத்தஸ்ஸர்வம் இத்யாதி.ப்ரதமேம்ஶே ஏகோந விம்ஶே - "மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்மயிஸர்வம்ஸநாதநே | அஹமேவாவ்யயோநந்தம்பரமாத்மாத்மஸம்ஶ்ரய:". தோற்றன் - தோற்றுகிறிலன். ஓஎன்று - விஷாதாதிஶயஸூசகம். "நர சிங்காவென்றுவாடும்"என்றதுக்கு வெறுப்பாக ஹாவம் பஹுமுகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தமப் பன் இத்யாதி. ஒருஅதிகாரிநியதி இத்யாதி - ப்ரஹ்லாதன், ஸந்த்யாகாலம், நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் என்கிற நிர்ப்பந்தம் வேணுமோ? வென்றபடி. முகம்பண்ணுகை - ஸிம்ஹமுகத்வேந ஆவிர்ப்பவிக் கை; கோபிக்கை யென்று த்வநி. அதாவது - அவனுடைய ரக்ஷணத்திற்போலே இங்கு ஸிம்ஹ முகம்பண்ணவேணுமோ? இப்படி சீறியருளவேணுமோ? இருந்தபடியே முகங்காட்ட அமையா தோ? என்றபடி. பதஸ்வாரஸ்யஸித்தார்த்தம் - கொம்பை இத்யாதி. புநருக்திக்குஹாவம் - முதல் வாட்டம் இத்யாதி. வர்த்தமாநத்துக்கு ஹாவம் - தர்மிலோபம் இத்யாதி. ஆனால்அது ப்ராணயத் துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன, வருமென்னும் இத்யாதி. 'வாணுதல்' என்றதுக்கு ஶப்தார்

என்னும் ஆசையாலே முடியப்பெறுகிறிலள். [இவ்வாணுதலே] – ஒளியுடன்கூடின நுதலையுடைய இவள். இவ்வழகுக்கு இலக்கானார் படுமத்தை இவள்படுவதே! இவள் முடிந்தால், உம்முடைய மேன்மையாலே 'இன்னம்இப்படிபிருப்பதோரு வ்யக்தியை உண்டாக்கலாம்' என்றிருக்கிறீரோ? "யாதாயதாபூர்வமகல்பயத்" (தாதாயதாபூர்வ மகல்டயத்) என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கலா மென்றிருக்கிறீரோ? ஊனில்வாழுயிரில் கலவியாலுண்டான புகர் இன்னம் அழிந்ததில்லைகாணும். அம்புபட்டு முடிந்தாரையும் நீரிலே புக்கு முடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியுமிறே; குணதிகவிஷயவிரஹத்தாலே வந்த இழவென்னுமிடம் முகத்தினெழிலிலே தெரியாநின்றதுகாணும். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

வாணுதலிம்மடவரல் உம்மைக்
காணுமாசையுள்நைகின்றாள் விறல்
வாணனாயிரந்தோள்துணித்தீர் உம்மைக்
காணநீரிரக்கமிலீரே.

ஆ.—(வாணுதல்.) 'உம்மைக் காணவேணும்' என்னும்ஆசையாலே இவள் நையாநின்றாள்; உம்மைக்காணும்படி இவள்பக்கல் க்ருபைபண்ணுகிறிலீர்; ப்ரதிகூலர் திறத்திலன்றோ இப்படி நைர்க்ருண்யம் பண்ணுவது, உம்மைஆசைப்பட்டார்திறத்திலும் இப்படி நைர்க்ருண்யம்பண்ணலாமோ? என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பாணனுடைய பாஹுவநத்தைச் சேதித்து அநிருத்தாழ்வானுக்கு உதவின நீர் இவளுக்கு இத்தசையில்இரங்காதொழிவதே! என்கிறாள்.

[வாணுதலென்று தொடங்கி] - மிக்கஅழகை யுடையளாய்ப் பொறுப்பின்றிக்கே யிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளை 'பிரிந்தால் தரிப்பது அரிதாம்படி யிருக்கிற உம்மைக் காணவேணும்' என்னும் ஆசையிலே ஸ்திதிலையாகாநின்றாள். [விறல்]-வெற்றி. [உம்மைக் 'காணநீரிரக்கமிலீரே] – உம்மை இவள் காணும்படி நீர் இரக்கமுடையீராகிறிலீர்.

ப.—அநந்தரம், அநிருத்தனை நிரோதித்த பாணனைத் தோள்மிடுக்கறுத்த நீர் இவளுக்கு இரங்குகிறிலீ ரென்கிறாள்.

வாள் - ஒளிவிடுகிற, நுதல் - நுதலையுடையளாய், இம்மடவரல் - மடப்பத்தால் விஞ்சின இவள், உம்மை - (தர்ஸநீயரான) உம்மை, காணும்ஆசையுள் - 'காணவே

த்தம் - ஒளியுடன் இத்யாதி. 'வாணுதல்' என்றதுக்கு பாவம் - இவ்வழகுக்கு இத்யாதி. 'இவ்வாணுதல்' என்றதுக்கு ஸாவம் - இவள்முடிந்தால் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - தாதாயதாபூர்வம் இத்யாதி. இவ்வவஸ்த்தையில் 'வாணுதல்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, ஊனில் இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - அம்புபட்டு இத்யாதி வாக்யத்வயதாலே. 'குணாதிகவிஷயப்ரயுக்தம் இந்தக்லேஶம்' என்னுமிடத்தை முககாந்தியே தெரிவிக்கிற தென்றபடி. முகத்திலேதெரியுமிறே அப்படியே யித்யத்யாஹாரயம். இவ்வாணுதல் - ஆடியாடிதொடங்கி, வாடிவாடும் இத்யந்வயஃ. (க)

[redacted]

ணும்' என்கிற ஆசையிலே, நைகின்றாள் - சிதிலையாகாநின்றாள்; விறல் - பெருமிடுக்கனுன, வாணன் - பாணனுடைய, ஆயிரந்தோள் துணித்தீர் - ஆயிரந்தோள் துணித்தவரே! உம்மை - உம்மை, காண - காண்கைக்கு, நீர் - நீர், இரக்கமிலீர் - இரக்கமில்லாமையாயிரா நின்றீர். இவள் ஆசைப்பட்டாலும் பசையில்லை, உம்முடைய இரக்கமிறே காட்டுவதென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்து அநிருத்தாழ்வானுக்கு உதவின நீர் இவளுக்கு இரங்காதொழிவதே! என்கிறாள்.

[வாணுதல்]-இவள் அவயவசோபை, போகஹேதுவாகை யன்றிக்கே நைகைக்கு உறுப்பாவதே! பெற்றவளுக்கு ஆகர்ஷகமா யிருக்கிற இது உமக்கு அநாதரஹேதுவாவதே! "ஐயம்ஸீதா" - [இம்மடவரல்] - மடப்பம்-வந்திருக்கை.மடப்பத்தை யுடையவள். மடப்பத்தை வரவாறாக வுடையவள். "ஊஷரம் க்ஷுதவாநாசௌ ஹீநோநாயகநயா வ்யஹ: । யாபத்ராதநேநாஹஷஹௌஷாஸூநாவஸீதநி" பெண்மையாலே ம்ருதுஸ்வபாவை, பிரிவில் பாடாற்றமாட்டாதவள், முன்பு உம்மைப் பிரிந்த ம்ருதுஸ்வபாவைகளளவோ இவள்? [உம்மைஇத்யாதி] - பிரிந்தார்க்கு தரிக்கவொண்ணாத உம்மை இவளையறியாதொழிந்தால் உம்மையறியாதொழிய வேணுமோ? உம்மை நீர் கண்ணாடிப்புறத்திலுங் கண்டறியீரே. [காணுமாசையுள்] - உம்மைக்கிட்டியணைக்கவோ ஆசைப்படுகிறது? ஒருகால் காணவன்றோ? [நைகின்றாள்]-வாடுகைதான் தேட்டமாம்படி யாயிற்று. "ஸுவாஹ்ராஹரீவஸவு ஸூநாநாகொவிஷா" ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமுண்டானால் வரப்போமோ? என்னில், - [விறல் இத்யாதி] - வாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் பரப்புண்டோ இவள் விரோதி? விறல் - வெற்றி. ஆணாகவும் பேராணாகவும் வேணுமோ? பெண்ணாய் ப்ரணயிநியானாலாகாதோ? [உம்மைக்காண] – உம்மைக் கிட்டவோ? ஸதா தர்ஸநம் பண்ணவோ? ஒருகால் காணவன்றோ ஆசைப்பட்டது? [நீரிரக்கமிலீரே] - "நிரவதயம்" என்கிறபடியே நீர் ஈடுபடுகை தவிர்ந்தால் ஸாமாந்யமான இரக்கமும் போகவேணுமோ? 'இவள் நைவும் தெளிவும் பேற்றுக்கடி'என்றிருக்கிறிலள், 'அவரிரக்கமே' என்றிருக்கிறாள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நடுவே வாமித்தனையேயோ வேண்டுவது? விரோதி கிடக்கச்செய்தே யென்ன, பாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் ப்ரபலமோ இவள் விரோதி? என்கிறாள்.

[வாணுதல்] - இவ்வவயவசோபை போகஹேதுவாகை யன்றிக்கே, நைகைக்கு உறுப்பாவதே! பேற்ற எனக்கு ஆகர்ஷகஹேதுவான இது, கைப்பிடித்த உமக்கு அநாதரஹேதுவாவதே. "ஐயம்ஸீதாமமஸுதாஸஹதர்மசரீதவ|ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரம்தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா" (இயம்ஸீதாமமஸுதாஸஹதர்மசரீதவ|ப்ரதீச்ச

இரண்டாம்பாட்டு - வாணுதல் இத்யாதி. 'வாணனாயிரந்தோள் துணித்தீர்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சங்காபரிஹாரமுகேந அவதாரிகை நடுவே -இத்யாதி.

'வாணுதல் - நைகின்றாள்' என்று கூட்டி ஸாவம் - இவ்வவயவசோபை இத்யாதி. 'இம்மடவரல்' என்றவிடத்தில் 'இ' என்றத்தை, 'இரக்கமிலீர்' என்றத்தோடே கூட்டி ஸாவம்- பேற்றனைக்கு இத்யாதி. பெற்றவர்களுக்கு ஆகர்ஷகஹேதுத்வே ஸம்வாதம் - இயம்ஸீதா இத்

சைநாம்பத்ரந்தேபாணிம்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா.) [இம்மடவரல்] - மடப்பம் வந்திருக்கையாவது - மென்மையையுடையவளாகை. பிரிந்து கலக்கப்போறாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். பிராட்டிதசையைக் கண்ட திருவடியைப்போலே யிருக்கிறதுகாணும், இப்பெண்பிள்ளை தசையைக் கண்ட திருத்தாயார்க்கு; "துஷ்கரம்க்ருதவாந்ராம:" (துஷ்கரம்க்ருதவாந்ராம:) - இவளைப் பிரிந்து ஸமாதாநம்பண்ணியிருந்த பெருமாள் சால அரிதாகச் செய்தார். "ஹீநோயதநயாப்ரபு:" (ஹீநோயதநயாப்ரபு:) - இவளைப் பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்திருந்தா ரென்பது யாதொன்று, அது சாலஅரிதாகச் செய்தார். "ப்ரபு:" (ப்ரபு:) - ஆனைகுதிரையேறவும், நாடாளவும் கற்றுரித்தனை;ப்ரணயதாரையில் புதியது உண்டிலர். மால்யவானில் பெருமாள் இருந்தபோது மேகதர்ஶநத்திலே பட்ட பாட்டைக் கண்டு, 'வஸிஷ்டஶிஷ்யன் ஒரு ஸ்த்ரீநிமித்தமாக இப்படிபடுவதே'' என்று கர்ஹித்துச் சிரித்திருந்தான் விரக்தனாகையாலே ; இப்போது 'இவளைப் பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பதே'' என்கிறானாயிற்று விஶேஷஜ்ஞனாகையாலே "தாரயத்யாத்மநோதேஹம்" (தாரயத்யாத்மநோதேஹம்) - இது ஏதேனும் இரவ

யாதி. பாலகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜநக:. "இயம், ஸஹ" என்கிற பதங்களாலே ஆகர்ஷகத்வம் ஸூசிதம். ஜநகராஜன் பிராட்டியுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து "இயம்ஸீதா" என்றாற்போலே, திருத்தாயாரும் பெண்ணினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து 'இம்மடவரல்' என்கிறா ளென்றபடி. மென்மை - மார்த்தவம். விவரணம் - பிரிந்து இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் பராமர்ஶித்து அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிதசையை இத்யாதி. அதாவது - பிராட்டி வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்ட திருவடிக்கு, 'இவளை விஶ்லேஷித்திருக்கிற பெருமாள் அதிஸாஹஸம் பண்ணினார்' என்று தோற்றினாற்போலே இவளுடைய அவயவஶோபையையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்த திருத்தாயார்க்கு 'ஈஶ்வரன் ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திகன்' என்று தோற்றியிருக்கிற தென்றபடி. 'அப்படி திருவடி, பெருமாளை வெறுத்தானோ? என்ன, துஷ்கர இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஶே ஸீதாம்த்ருஷ்ட்வா ஹநுமத்விசார:. "துஷ்கரம்க்ருதவாந்ராமோ ஹீநோயதநயாப்ரபு: | தாரயத்யாத்மநோதேஹம்ந ஶோகேநாவஸீததி". விஶ்லேஷமே துர்க்கடமென்கிற அபிப்ராயேணாஹ - இவளைப்பிரிந்து இத்யாதி. இருந்த - தரித்திருந்த. "ப்ரபு: - ராம:. அநயாஹீநஸ்ஸந் - ஆத்மநோதேஹம்தாரயதீதியத், தத்துஷ்கரம்க்ருதவாந்" இத்யந்வயமுகேந பாவம் - இவளைப்பிரிந்து தேஹத்தை இத்யாதி; "தாரயதி" என்றதிலே நோக்கு. 'தைவ க்ருதமான விஶ்லேஷத்துக்கு அவர் என் செய்வர்?' என்றிருக்கையாலே, "ஹீந:" என்று குற்றஞ்சொல்லுகிறானல்லன்; "தாரயதி" என்று குற்றஞ்சொல்லுகிறா னென்றபடி. ப்ரணய இத்யாதி - இத்தனைநாளும் "ப்ரணயி" என்று ப்ரமித்திருந்தோம்; ப்ரணயிகள்படியன்றிக்கே, பிரிந்து தரித்திருக்கையாலே ப்ரணயியல்லர்; கேவலம் ப்ரபுவென்றபடி. புதியதுஉண்டிலர் - ஏகதேஶமும் அநுபவித்திலர். புதியதுண்கை - ஏகதேசாநுபவம். "ஏவம்ஸீதாந்ததாத்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்ட: பவநஸம்பவ:" என்கிற மேல் ஶ்லோகத்தில், "ததா" என்றதிலே நோக்காக பாவம் - மால்யவானில் இத்யாதி. இப்போது இவளைக் கண்டு இப்படிச சொல்லுகையாலே, இவளைக்காணாமையாலே மால்யவானிலே கர்ஹித்தது அர்த்தஸித்தம்; "ஶூர விவ்யதிதமந:" என்றதே இதுக்கு நியாமகம். "க்ருதந:" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம்- இது ஏதேனும் இத்யாதி. இரவலுடம்போ - பிராட்டிக்குப்போலே பரதந்த்ரமான உடம்போ?

லுடம்போ சுமந்துகொண் டிருக்கைக்கு. ஹோமாயதநமன்றோ? து:க்காயதநமோ இது? 'பிரிந்தால் 'க்ரமத்திலே கூடுகிறோம்' என்று யரித்திருக்கவல்லளல்லளே. [உம்மை] - 'இவள்படியன்றோ உமக்கு உபதேசிக்கவேண்டுவது; உம்மை நீர் அறியாமையில்லையே; 'நம்மைப் பிரிந்தார் பிழையார்கள்' என்று இருக்க வேண்டாவோ? [வாணுதலிம்மடவரலும்மை] - "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்" (துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்) என்னும்படி காணும் இருக்கிறது. [உம்மைக் காணு மாசையுள் நைகின்றாள்] - விஷயாநுரூபமாயிறே ஆசையும் இருப்பது. [காணுமாசையுள்] - உம்மோடே அணைய ஆசைப்பட்டாளோ? காட்சியிலேயும் அருமைப்படுத்துவீரோ? [நைகின்றாள்] - இவளைத் தரிப்பிக்கவேண்டா? அடியில் நிலையிலே நிறுத்த அமையும். [உம்மைக்காணுமாசையுள் நைகின்றாள்] - கடலிலே அழுந்தாநின்றாள். * ஆசையென்னும் கடலிறே. வாடுகைதான் தேட்டமாம்படியாயிற்று [விறல்வாண ணுயிரந்தோள் துணித்தீர்] - 'நையும்இதுவேயோ வேண்டுவது; ப்ரதிபந்தகங் கிடக்க?' என்றே நீர் சொல்லுவது வாணனுடைய வாஹுவநத்தில் பரப்புண்டோ இவளுடைய விரோதிவர்க்கம்? உஷாநிருத்த வடகரன்றோ நீர். பேரனுமாய்

இரவல் - பரதந்த்ரம். பாரதந்த்ர்யத்தாலே இப்பிராட்டிக்கு தேஹதாரணங் கூடும், அப்படி இவர் பரதந்த்ரரன்றே தேஹத்தை தரித்திருக்கைக் கென்றபடி. "நவாஸ்ரோதா" இத்யாதி. "நவ த்வாரே" இத்யாதி. "தேஹம்" என்றதுக்கு பாவம் - போகாயதநம் இத்யாதி. "போகாயதநம் - ஶரீரம்" என்று ஶரீரலக்ஷணம். து:காயதநமோ - து:கைகாயதநமோ? ஆனால் இவர் ப்ருகுபதநாதிகளைப் பண்ணவோ அடுப்பதென்ன, அங்ஙனல்ல வென்கிறார் - நஶோகேநாவஸீததி என்று. இதுவேயிறே ப்ரணயித்வத்துக்குச் சேர்ந்தது; அது ப்ரணயித்வத்துக்குச் சேராதென்றபடி. நிருச்ச்வாஸதைபோலே யாகவேணு மென்று தாத்பர்யம். "கூடியா" என்றதுக்கு பாவம் - பிரிந்தால் இத்யாதி; 'மடவரல்' என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தமாதல். விஶேஷணமிடாமல் கேவலம் 'உம்மை' என்றதுக்கு ஹாவம் - இவள்படி இத்யாதி. அதாவது - 'வாணுதலிம்மடவரல் - நைகின்றாள்' என்று இவள் ப்ரகாரமே யன்றோ உமக்குச் சொல்ல வேண்டுவதென்கை. அறிந்தாலோ வென்ன, நம்மை இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு அடியிலே - ஆசையாலே யித்யத்யாஹார்யம். கீழே, இருவர்வைலக்ஷண்யத்தையும் பார்த்தாலும் வரவேணு மென்றொரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, இருவர் வைலக்ஷண்யத்துக் கீடாகவும் இவளுக்கு ஆசைகனக்கப்பிறந்ததென்று பாவாந்தரம் - துல்யஶீல இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந்; "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம் | ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேயமஸிதேக்ஷணா." விஷயாநுரூப மென்றதுக்கு 'உம்மை' என்றதிலே நோக்கு. 'காணும்' என்றதிலே நோக்காக ஹாவம் - உம்மோடே இத்யாதி- அடியில் நிலையிலே - 'வாடிவாடும்' என்கிற நிலையிலே. 'உள்' என்கைக்கு - ஆசை அகாதமாயிருக்குமோ? என்ன, கடலிலே இத்யாதி. ஆசையைக் கடலென்னலாமோ? என்ன, ஆசையென்னும் இத்யாதி; பெரியதிருமொழி. ஆசையென்னுங்கடலில் வீழ்ந்து இங்கயர்த்தோம் - 'உம்மைக்காணவேணும்' என்கிற ஆசையாகிற கடலிலே புக்கு அகப்பட்டு அறிவுகெட்டோ மென்கை. 'அடியில் நிலையிலே' இத்யாதிக்கு விவரணம் - வாடுகைதான் இத்யாதி. 'விறல்வாணன்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகாபூர்வகமாக பாவம் - நையுமிதுவேயோ இத்யாதி. விறல் - மிடுக்கனுன. வாணனுடைய பாஹுவநத்தில் இத்யாதி வாக்யம் - ஸ்வாபதேஶாந்யாபதேஶ ஸாதாரணம். இப்படி நைகிறவர்களுக்கு ஆருக்குஉதவினீ ரென்ன, உஷாநிருத்த இத்யாதி. இது - தாத்பர்யாந்தரம். இத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்த பாவம் - பேரனுமாய் இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்திலே பாவம் - கரு

---

* பெரியதிருமொழி - ச - க - ரு.

ஆணுமாகிலோ உதவலாவது; உம்மோடே கலந்த அபலைக்கு உதவலாகாதோ? [உம்மைக்காண] – கருமுகைமாலை தேவோர் சூடவிறே தேவேது? சும்மாட்டைக்கோள்ள வல்லவிறே ; இவ்வஸ்துவை ஆசைப்படுவோர் படுவேது காட்சிக்காகவாயிற்று. "அழைப்பன்திருவேங்கடத்தானைக் காண", "காரார்திருமேனி காணுமளவும்" ; இவர்தாமும், "கண்களாற்காணவருங்கோலென்று" உம்மை இவள் காண்கைக்கீடாக நீர் இரக்கத்தையுடையீராகிறிலீர். [நீரிரக்கமிலீரே] - "நைவதம்ஸாங்" (நைவதம்ஸாங்) என்கிறபடியே நீர் நோவுபடுகை தவிர்ந்தால், ஸாமாந்யமான இரக்கமும் போகவேணுமோ? 'இவள் நைவு பேற்றுக்கு உபாயமல்ல ; அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்' என்று காணும் திருத்தாயார் இருக்கிறது. 'இவள்நைவு அவனிரக்கத்துக்குப் பரிகரம், அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்' என்றிருக்கிறாள். "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" (தஸ்யைஷஆத்மாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்) என்று, தானே காட்டக்காணுமித்தனையிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

இரக்கமனத்தோடு எரியணை
அரக்குமெழுகு மொக்குமிவள்
இரக்கமெழீர் இதற்கென்செய்கேன்?
அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே.

ஆ.—(இரக்கமனத்தோடு.) அவஸந்நமான மநஸ்ஸையுடையளாய் எரியணை அரக்கும் மெழுகும்போலே விரஹாக்நியாலே தஹ்யமாநையான இவள்பக்கல் க்ருபையுங் கூடப்பண்ணுகிறிலீர்; இதற்குஎன்செய்கேன்? கெட்டேன் ஓ! கொடுமையே இது! வென்கிறாள்.

முகைமாலை இத்யாதி. சும்மாட்டைக்கோள்ளவல்லவிறே என்று இத்தால் பலிதம் - ப்ரயோஜநாந்தர ஸாதநத்வேகவன்றிறே யென்றபடி. இவ்வஸ்துவை இத்யாதி வாக்யத்தின் அடியிலே அப்படிபோலே யித்யத்யாஹாரः. இதுக்கு உதாஹரணம் - அழைப்பன் இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி. (நக) ஸ்பஷ்டோர்த்தः. பப்தார்த்தம்-உம்மை இத்யாதி. "நைவதம்ஸாங்" இத்யாதிக்கு பாவம் - ஸ்நேஹமில்லாவிட்டால் இரக்கமாவதும் வேண்டாவோ? என்றபடி. ஸாமாந்யமான இரக்கமுமென்றது - "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" இத்யாதியைப்பற்ற. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஸே ஸீதாம்ப்ரதி மாருதிः. "நரோவஸ" இத்யாரப்ய, "நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்நகீடாந்நஸரீஸ்ருபாந் | ராகவோபநயேத்காத்ரா த்த்வத்கதேநாந்தராத்மநா." 'இரக்கமிலீர்' என்கிறதென்? 'நைகின்றாள்' என்கிற ப்ராவண்யம் ஸாதநமாகாதோ? என்ன, இவள்நைவு பேற்றுக்கு இத்யாதி. ஆனால் நைவுக்கு விநியோகமேது? என்ன, இவள்நைவுஅவனிரக்கத்துக்கு இத்யாதி. அவனிரக்கம் ஸாதநமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - தஸ்யைஷ இத்யாதி. கடவல்லியாம், "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஸ்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இத்யாதி. ப்ரவசநமென்று - மநநத்தைச் சொல்லுகிறது. மேதயா வென்று - த்யாநத்தையும், ஸ்ருதேந என்று ஸ்ரவணத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. க்ரமேண அந்வயः.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் திறத்து நீர் செய்த செயல்களை அநுஸந்தித்து உம்மை ஆசைப்பட்டு இவள் நோவுபடாநின்றாள்; இதுக்கு நீர் இரங்குகிறிலீர்; நான் என்செய்வேன்? என்று செயலற்றுச் சொல்லுகிறாள்.

[இரக்கமென்று தொடங்கி] - அவஸந்நமான மநஸ்ஸையுடையளாய் எரியைக் கிட்டின அரக்கும் மெழுகும் போலே வ்யஸநத்தாலே கரையாநின்றாள்.

ப.—அநந்தரம், பிராட்டிக்காக ராவணனையும் லங்கையையும் அழித்த நீர் இரங்குகிறிலீர்; இதற்குச் செய்வதென்? என்கிறாள்.

இரக்கம் - க்லேஶோத்தரமான, மனத்தோடு - நெஞ்சோடே, இவள் - இவள், அரக்கும்-(சிக்கென்ற)அரக்கும்,மெழுகும்-(மெத்தென்ற) மெழுகும்,எரியணையொக்கும்-(அக்நிஸகாசத்தில் ஒக்கவுருகுமாபோலே) கற்பும் மடமும் கட்டுக்குலையாநின்றாள்; இரக்கமிலீர்-நீர்இரக்கந்தோற்றஇருக்கிறிலீர்; இதற்கு - இதுநிமித்தமாக, அரக்கன் - ராக்ஷஸனான ராவணனுடைய, இலங்கை - லங்கையை, செற்றீருக்கு - அழித்த உமக்கு, என்செய்கேன் - எத்தைச்செய்வேன்?இல்லாதஇரக்கத்தைஉண்டாக்கவோ? இவள்மார்தில்யத்தை "தத்ஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்" என்றவள் நெஞ்சுபோலே சிக்கெனப் பண்ணவோ? என்று கருத்து.

தி.—மூன்றாம்பாட்டில், ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினபடியை நினைத்து உம்மை ஆசைப்பட்டு நோவுபடாநின்றாள், நீர்இரங்குகிறிலீர்; நான் செய்வதென்? என்கிறாள்.

[இரக்கம்] - நெகிழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல், ஈரிப்பாதல். ஆற்றாமையையுடைத்தான மநஸ்ஸோடே.நீர் முகங்காட்ட நினையாவிட்டால் உம்மைப்போலே பிரியில் வலியதொரு நெஞ்சைக் கொடுக்க மாட்டிற்றிலீரோ? [எரியணையரக்குமெழுகு மொக்குமிவள்] - எரியணை என்கையாலே - தீந்துமுடிதல் வலித்தல் செய்யாதொழிகை. [அரக்குமெழுகுமொக்குமிவள்] - த்ரவத்ரவ்யங்களெல்லாங் கூடினாலும் இவளாற்றாமைக்குப் போராதென்கை. [இவள்] - நீர் குறியழியாதிருக்க, சைதில்யாம்ஶம் இவளுக்கேயாவதே! [இரக்கமெழீர்]-இரக்கமுடையீராகிறிலீர். ப்ரணயித்வம் குடிபோனால், வழிபோக்கருக்கு உண்டான அம்ஶமும் போகவேணுமோ? இப்போது உதவாமையாலே 'இரக்கமுமில்லை' என்றிருக்கிறாள். [இதற்கென்செய்கேன்] - இவளை உருகாதொழியப்பண்ணவோ? உம்மை இரங்கப்பண்ணவோ? [அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே] - உமக்குஇரக்க மின்றிக்கே யொழிந்தால், இவள் இரங்குவதொன்றைச் செய்துவைக்கவேணுமோ? 'ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினவன் நமக்குஉதவானோ?' என்று ஈடுபடாநின்றாள். புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற்போலே ஒன்றுவாய்த்ததைக்கொண்டு, அங்யார்த்தமென்றிராதே நோவுபடுகிறாள். அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கு - இவள் – இரக்கமனத்தோடு எரியணை யரக்கு மெழுகு மொக்கும், நீர் இரக்க மெழீர்; நான் இதற்கு என் செய்கேன்?

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. இன்று இச்செயல் செய்யக்கடவதாக நினைத்த நீர், அன்று உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்து அச்செயலை என்றிய செய்தீர்? என்கிறாள்.

மூன்றாம்பாட்டு - இரக்கமனத்தோடு இத்யாதி. 'அரக்கனிலங்கை' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இன்று இச்செயல் இத்யாதி. இச்செயலென்று - இரக்கமெழாமை. உண்ணாது இத்யாதி - நாச்சியார்திருமொழி. (கக - எ) "நாஶ்நம் ஸம்விஶதேவாஹம்", "ஸுப்தா ஸுதூஶ்ரமாந்" இத்யாதிப்படியே ஊணும் உறக்கமும் அற்று, கோஷிக்கிற கடலை நடுவேயடைத் தென்றபடி. என்றியசெய்தீர் - எதுக்காகச் செய்தீர்?

[இரக்கம்இத்யாதி] - இரக்கம் - நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல் ஈரிப்பாதல். இரங்கின நெஞ்சையுடைய இவள், எரியையணைந்த அரக்கும் மெழுகும் போலே உருகாநின்றாள். அரக்கும் மெழுகும் என்கிற இரண்டையும் - நெஞ்சுக்கு ஒன்றும், இவள்தனக்கு ஒன்றுமாக்கி நிர்வஹிப்பர் பிள்ளைதிருநறையூரரையர். நெஞ்சும் இவள் தனக்குக் கையடைப்பாகையாலே இவள் தனக்கே இரண்டையும் ஆக்கி அருளிச்செய்வர் பட்டர்; "விஷ்ணுநாஸஶ்ருமோவீர் (விஷ்ணுநாஸத்ருமோவீர் யே) என்கிறபடியே, எல்லாம் இவள்தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டும்படியிறே இவள்தன்நிலை; அக்நிக்குள்ளே புகில் கரிந்துபோம், கடக்கஇருக்கில் வலிக்கும், அக்நிஸகாசத்திலே உருகாநிற்குமிறே; முடிந்து பிழைக்கவும்பெறாதே, தரித்திருக்கவும் பெறாதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீரே! இவள்தசை இது. [இரக்கமெழீர்] - 'நீரும் இவளைப்போலே உருகவேணும்' என்று வளைக்கிறோமோ? நோந்தார்பக்கல் பண்ணும் க்ருபையும் பண்ணுகிறிலீர். இரக்கமனத்தையுடைய ளாகாநின்றாள் இவள், நீர் இரக்க மெழுகிறிலீர்; நீர் இரங்காவிட்டால், உம்மைப்போலே யிருப்பதொரு நெஞ்சை இவளுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ? [இதற்கென்செய்கேன்] - உம்முடைய இரக்க மொழிய ஏதேனும் உபாயாந்தர ஸாத்யமோ இப்பேறு? [என்செய்கேன்] – உம்மை இரங்கப் பண்ணவோ? இவளை இரங்காமற்பண்ணவோ? [அரக்கனிலங்கைசெற்றீருக்கே] - உமக்கு இரக்கமின்றியே யொழிந்தால், இவள் இரங்குவதொரு செயலைச் செய்து வைக்கவேணுமோ? 'ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவானோ' என்று ஈடுபடாநின்றாள். புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற்போலே ஒன்று வாய்த்ததைக்கொண்டு

நெஞ்சில்நெகிழ்ச்சி-க்ருபை. ஈடுபாடு-துஃகம், வித்ததையாதல். ஈரிப்பு - ஸ்நேஹம். இங்கு - ஈடுபாடு வேண்டுவது. பட்டர் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர ஶப்தார்த்தம் - இரங்கின இத்யாதி. அரையர் நிர்வாஹத்திலே, எரியணை யரக்கு ஒக்கும் இரக்கமனத்தோடு இவள் எரியணைமெழுகொக்கு மித்யந்வயஃ. நெஞ்சும் இவ்ள் தனக்குக் கையடைப்பாகையாலே யென்றது - மநஸ்ஸும்; இவளுக்கு உபகரணமாய்க்கொண்டு இவளிடத்திலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே யென்றபடி. ஒன்றுக்கு அநேகத்ருஷ்டாந்தங் கூடுமோ? என்ன, விஷ்ணுநா இத்யாதி. ஸங்க்ஷேபே, "விஷ்ணுநாஸஶ்ருமோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஶநஃ". "அணை" என்றதுக்கு ஹாவம் - அக்நிக்குள்ளே இத்யாதி. கரிந்துபோம் - வெந்துபோம். தார்ஷ்டாந்திகம் - முடிந்து இத்யாதி. இவ்வாக்யாதியிலே - அப்படியே இத்யத்யாஹார்யம். பூர்வார்த்தம் பராம்ருஶந்நாஹ-இவள்தசைஇதுவென்று. 'இரக்கமெழீர்' என்கிறவிடத்தில், 'இரக்கம்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - க்ருபையாதல், ஈடுபாடாதல். க்ருபாபக்ஷமாஹ - நீரும் இத்யாதி. த்விதீயமாஹ - இரக்கமனத்தை இத்யாதி. பலிதம் - நீர்இரங்காவிட்டால் இத்யாதி. 'இதற்கு' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - உம்முடைய லாபத்துக் கென்னுதல், இவள்இரங்க நீர்இரங்காமலிருக்கிறதுக் கென்னுதல். 'இரக்கமெழீர்' என்றதின் க்ருபாபக்ஷத்திலே ஹாவம் -உம்முடையஇரக்கம் இத்யாதி. உபாயாந்தர ஸாத்யமோ? என்றது - "நாயமாத்மா" இத்யாதியைப்பற்ற. 'ஈடுபாடு' என்ற த்விதீயபக்ஷத்துக்குச் சேர ஹாவம் - உம்மைஇரங்க இத்யாதி. இவளைஇரங்காமற்பண்ணவோ விதி - "ஶத்ருஸைந்யம் ப்ரஸூதா" இத்யாதிவ திதிஹாவஃ. தாத்பர்யார்த்தம் - உமக்குஇரக்கம் இத்யாதி. அரக்கனிலங்கை செற்றது இவளிரக்கத்துக்கு எப்படி ஹேது? என்ன, ஒருப்ரணயிநிக்கு இத்யாதி. உதவினவன் - உபகரித்தவன். ப்ரணயிநிக்குஉதவின செயலுக்குஈடுபட ப்ராப்தமன்றோ வென்ன, புழுக்குறித்தது

'அதுஅங்யார்த்தம்' என்று இராதே நோவுபடாநின்றாள். அரக்கனிலங்கைசெற்றீருக்கு - இரக்கமனத்தோடே - இவள் - எரியணையரக்கு மெழுகுமொக்கும்; இரக்கமெழீர் ; இதற் கென்செய்கேன் என்று அந்வயம். (௩)

நான்காம்பாட்டு.

இலங்கைசெற்றவனேயென்னும் பின்னும்
வலங்கொள்புள்ளுயர்த்தாயென்னும் உள்ளம்
மலங்கவெவ்வுயிர்க்கும் கண்ணீர்மிகக்
கலங்கிக் கைதொழும்நின்றிவளே.

ஆ.—(இலங்கை.) இப்படி நான் அவனுடைய கொடுமையை நினைத்து "இலங் கைசெற்றீர்" என்று சொல்லுமளவில், தான் அத்தைக்கேட்டு அவனுடைய ப்ரணயிதவத் தையே நினைத்து, இலங்கைசெற்றவனே யென்னும்; பின்னையும், பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளி வந்து தோன்று யென்னும்; என்றால் அப்போதே வரக்காணாமையாலே உள் ளம்மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்; கண்ணீர்மிகக்கலங்கி இவள் நின்று கைதொழாநிற்கு மென் கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ராமவ்ருத்தாந்தத்தை நான் சொல்லக்கேட்டுச் சிறிது தரித்தஇவள், பின்னையுந் தன் ஆற்றாமையாலே அலற்றுவது தொழுவதாகாநின்றா ளென் கிறாள்.

[வலங்கொளென்று தொடங்கி] - நினைத்தவிடத்திலே கொடுவரவல்ல பெரிய திருவடியை வாஹநமாக வுடையவனே! என்னுநின்றாள். [உள்ளம் மலங்கவென்று தொ டங்கி] - வருகைக்கு ஒரு தட்டின்றிக்கே யிருக்க அவன் வாராமையாலே ஹ்ருதயம் கலங் கும்படி நெடுமூச்செறியும், கண்ணீர் மல்கும்படியாகத் தான் நோவுபட்டு வருந்தி விழித் துத் தன்னுடைய நோவு வாயாற்சொல்லமாட்டாமையாலே தன்கருத்தைக் கைதொழு கையாலே ஆவிஷ்கரியாநின்றாள். இவளே யென்றது – தன்னைப்பிரிந்தார் இப்பாடு படும் படி விலக்ஷணை யென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நாட்டுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லி க்லேஶியாநின்றா ளென்கிறாள்.

இவள் - இவள், பின்னும் - (முன்புத்தை க்லேஶத்தளவன்றியே) பின்னையும், இலங்கை-(மாலிப்ரப்ருதிகளிருந்த) லங்கையை, செற்றவனே - செறுத்தவனே! என்னும்- என்னும்; (அதுக்குஉறுப்பாக), வலங்கொள் - பலவானான, புள் - பெரியதிருவடியை, உயர்த்தாய் - வாஹநமும் த்வஜமுமாகவுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அப்படி

இத்யாதி. அதாவது - 'குணக்ஷாரங்யாயத்தாலே செய்தசெயல்' என்றும், 'அது ஸஹ்ருதயமாகிலும் அங்யார்த்தம் என்றும் அறியாதே நோவுபடாநின்றாளித்தனையொழிய ப்ரணயிநிக்காகச் செய்த செயலன் றென்றபடி. அது - ஒருத்திக்கு உதவினது. அங்யார்த்தம் - அபலைகளை நோவுபடுத்து கைக்காகச் செய்த செயல். பட்டர்நிர்வாஹத்திலே அந்வயம் - அரக்கனிலங்கை இத்யாதி. (௩)

தனக்குவந்துதோற்றாமையாலே), உள்ளம்மலங்க - நெஞ்சு அலமாக்கும்படி, வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்விதாக மூச்சுவிடும்; கண்ணீர் - கண்ணீரானது, மிக - மேலிட, கலங்கி-அறிவு சலங்கி, நின்று - (வருகிறானாக) நினைத்து, கைதொழும் - அஞ்சலிபண்ணாநிற்கும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், முன்புள்ளார்க்கு உதவின படியைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, அப்படிப்பட்டவன் தனகுஉதவாமையாலே நோவுபடாநின்றாளென்கிறாள் .

[இலங்கை செற்றவனே யென்னும்]– க்ஷேபித்துத் திருத்தாயார் 'இலங்கை செற்றீருக்கே' என்றாள்; அத்தைப்பொறாதே, ஒருத்திக்காக மார்விலே அம்பேற்ற மஹோபகாரகனே! என்னாநின்றாள். முன்னம் தனகு உதவினவன் இப்போது தனக்கு உதவாதொழிந்தாற்போலே கூப்பிடாநின்றாள். கடலடைக்கவேணுமோ? அம்பேற்க வேணுமோ? என்பககல் வரும்போது என்ன ப்ரதிபந்தக முண்டு? [பின்னும்இத்யாதி] – பலத்தையுடைய பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவ னென்னுதல், அவனாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்னுதல்; கொடியென்றபோது - தூரத்திலே கண்டபோதே ஆர்த்தி தீரும்படி வருகையும், விரோதிகளை அழியச்செய்துகொடு வருகையும்; வாஹநமானபோது - நினைத்தவிடத்தே கொடுவர வல்லனாகையும். [உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்] - ஆபத்து மிக்கவிடத்தே ஆனைக்குஉதவினாற்போலே வருகைக்குத் தட்டின்றியே யிருக்க, வாராமையாலே ஹ்ருதயங்கலங்கி நெடுமூச்செறியாநின்றாள்; "ஊஹ ஸீதிவ". [கண்ணீர்மிக] - உள்ளம் நெடுமூச்சாய்க் கழிந்து கழியாதது கண்ணீராய்க் கழிகிறபடி. [கலங்கிக்கைதொழும்] - ப்ரணயிநி கைதொழுவது கலங்கியிறே. [நின்று]-கைதொழுகை மாறாதொழிகை. [இவள்] - தொழுவித்துக்கொள்ளக்கடவ இவளிறே தொழுகிறாள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'அரக்கனிலங்கைசெற்றீர்' என்கிறஇது நியதஸ்வபாவமன்றுகாண், காதாசித்கங்காண்' என்றாள் திருத்தாயார் ; அதுபொறுக்கமாட்டாமை, அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

[இலங்கைசெற்றவனேயென்னும்] - எனக்குப் பண்டேயுதவி உபகரித்தவனே! என்னாநின்றாள். முன்பு தனக்குஉதவினவன் இப்போது தனக்கு உதவாதொழிந்தாற்போலே கூப்பிடாநின்றாள். கடலடைத்தல், மலையெடுத்தல், அம்பேற்றல் செய்ய வேணுமோ? என்பக்கல் வரும்போது என்ன ப்ரதிபந்தகமுண்டு? திருத்தாயார் இவள்

நாலாம்பாட்டு - இலங்கை இத்யாதி. 'இலங்கைசெற்றவனேயென்னும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அரக்கன் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே 'புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற் போலே' என்கிற வாக்யத்துக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது - 'இலங்கைசெற்றவனே' என்கிற பதமென்று ஸங்கதி. 'அர்ந்தவாக்யத்திலே நியதஸ்வபாவமன்று' என்று திருத்தாயார்சொன்னது பொறாமல், அது நியதஸ்வபாவமென்கிறா ளென்றபடி. 'இலங்கைசெற்றவனே' என்ற ஏவகாரத்தாலேயாதல், 'இலங்கைசெற்றவனே' என்று இத்தையே நிரூபகமாகச்சொல்லி ஸம்போதிக்கையாலேயாதல் - நியதஸ்வபாவ மென்கிற தென்றபடி.

பிராட்டிதானாக விவக்ஷித்து பாவம் - எனக்குப் பண்டே இத்யாதி. விவரணம் - முன்பு இத்யாதி. 'அன்றிக்கே பிராட்டிக்குஉதவினவன் எனக்குஉதவானோ?' என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் - கடலடைத்தல் இத்யாதி. மலையெடுத்தல் - கடலடைத்தவென்று அந்வயிப்பது; மலையாலே கடலடைத்த வென்றபடி. இத்தாத்பர்யத்தால் பலிதம் - திருத்தாயார் இத்யாதி.

விடுகைக்குச் சொன்னதுதானே அவளுக்குப் பற்றுகைக்கு உடலாய்விட்டது. [பின்னும் இத்யாதி] - அதுக்குமேலே, விடாயர்இருந்தவிடத்தே சாய்கரகம்போலே உயரவைத்துக் கொண்டுவந்துகாட்டும் பரிகரமுடையவனே யென்னுநின்றாள். மிடுக்கையுடைய புள்ளை த்வஜமாகவுடையவ னென்னுதல்; அன்றியே, புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்னுதல். கொண்டுவருகைக்குப் பரிகரமுண்டாயிருக்கச்செய்தே வரக்காணாமையாலே, மநஸ்தத்த்வம் வேர்பறியும்படி நெடுமூச்செறியாநிற்கும்; "உஹந்தீவ நிஶ்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிணஃ" (தஹந்தீமிவநிஶ்வாஸைர்வ்ருக்ஷாந்பல்லவதாரிணஃ) என்னுமாபோலே. [கண்ணீர்மிக] - நெடுமூச்சாய்ப் புறப்பட்டு, புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படாநின்றது. [கலங்கிக்கைதொழும்] - தெளிந்திருந்து தொழுமதில்லையிறே ப்ரணயிநி. [இவளே] - அவன் தொழும்படியான வேண்டற்பாடுடைய தான் தொழாநின்றாள். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

இவளிராப்பகல்வாய்வெரீஇத் தன
குவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள் வண்டு
திவளுந் தண்ணந்துழாய்கொடீர்என
தவளவண்ணர் தகவுகளே.

ஆ.—(இவள.) "இலங்கைசெற்றவனே" என்றும், "வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தாய்" என்றும் இப்படி இராப்பகல் வாய்வெருவி; தனகுவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்; இப்படி தயநீயதசையாம்படி செய்தேயும் வண்டுதிவளும் தண்ணந்துழாய் கொடுக்கிறிலீர்; பரமகாருணிகரான உம்முடைய காருண்யம் இருக்கும்படி இதுவோ? என்கிறாள்.

இப்படி பாவத்வயமாதல்; 'எனக்குப்பண்டே' இத்யாரப்ய, நாலுவாக்யமும் - நாலு தாத்பர்யமாதல். திருத்தாயார்விடுகைக்குச் சொன்னதுதானே யிதி - 'அது அதந்யார்த்தம்' என்று - 'அபலைகளை நோவுபடுத்துகைக்காகச் செய்தது' என்று சொன்னதுதானே, அபலைகளுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த செயலென்ற உக்திபோலே ஆதரஹேதுவாய்விட்டதென்றபடி. புள்ளுயர்த்தாய் - புள்ளைஉயர்த்தவன், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்றும். த்விதீயார்த்தத்திலே பாவம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. சாய்கரகம் - தண்ணீர்ப்பந்தலிலே உயரவைத்துச் சாய்க்கிற கரகம். கீழ்வாக்யத்தோடே கூட்டி மேல்வாக்யத்துக்கு அர்த்தம்-கொண்டுவருகைக்கு இத்யாதி. உள்ளம் - மநஸ்தத்த்வம். மலங்கி - வேர்பறியும்படி. வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்விதாம்படி உயிர்க்குமென்று - ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்டாந்தம் - உஹந்தீவ இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம் த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந், "ஸஜ்ஜாதஶோகா நாநாஶ்வஸ்யேஷுஸிதாம்" இத்யுத்தரார்த்தம். உயிர்க்கை - மூச்சுவிடுகை. ஶுஷ்கமானத்தையிறே அக்நி தஹிப்பது, அங்ஙனல்லகிடீர் இதினுடைய கொடுமை யென்கிறான், பல்லவதாரிணஃ என்று. கண்ணீராய்ப் புறப்படாநின்றது - மநஸ்தத்த்வ மென்றபடி. 'உள்ளம்மலங்க' என்றதுக்கு - மலங்கியென்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - நெடுமூச்சாய் இத்யாதி. 'மலங்க' என்கிற நிர்த்தேஶஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற நெஞ்சை தாஹகர்மமாக விவக்ஷித்து, "உஹந்தீம் வ்ருக்ஷாந்" என்று - கர்மகர்த்ருநிர்த்தேஶவத்தான வாக்யத்தை உதாஹரித்தார் கீழ்; கண்ணீருக்கு உள்ளம் மலங்குகையே ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கவேண்டுகையாலே, அது இரண்டுக்குமொக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்தார் இங்கு. 'கலங்கி' என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - தெளிந்து இத்யாதி. 'இவளே' என்ற ஸ்வரத்துக்கு பாவம் - அவன் தொழும்படியான இத்யாதி. வேண்டற்பாடு - பெருமை. நின்று - கைதொழுகை மாறாதே நின்று. இவள் - பின்னும் - இலங்கை செற்றவனே யென்னு மித்யாரப்ய, நின்று - கைதொழு மித்யந்வயஃ. (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்தஶாபந்நையான இவள்பக்கல் தயை பண்ணுகிறிலீர்; இங்ஙனேயோ உம்முடைய தயாவத்தை இருக்கும்படியென்று உபாலம்பிக்கிறாள்.

[இவள் இராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - இப்படி அவஸந்நையான இவள் இரவும் பகலும் வாய்வெருவி. [தனகுவளையொண்கண்ணநீர் கொண்டாள்] - சோகத்துக்கு அநர்ஹமாய்க் குவளைப்பூப்போலே யிருக்கிற தன்னுடைய கண்கள் ஶோகஜமான அஶ்ருவாலே பூர்ணமாயிற்று. [வண்டென்றுதொடங்கி] - இவளுக்கு நிரதிஶயபோக்யமான திருத்துழாயைக் கொடுத்து ஆஶ்வஸிப்பிக்கிறிலீர். உம்முடைய பரதுஃகாஸஹத்வம் இவள் பக்கலிலே கண்டோமிறே. திவளும்-படியும்.

ப.—அநந்தரம், சுத்தபாவரான உம்முடைய ஸ்வபாவம்இருந்தபடியென்? என்கிறாள்.

இவள் - (விலக்ஷணையான) இவள், இராப்பகல்-இரவோடு பகலோடு வாசியற, வாய்வெரீஇ - (திருத்துழாயை) வாய்வெருவி, (அதுகிடையாமையாலே), தன - தன்னுடைய, குவளை - நெய்தல்போலே, ஒண் - அழகியவான, கண் - கண்களிலே, நீர் - சோகாஶ்ருவை; கொண்டாள் - உடையளானாள்; வண்டு - வண்டுகள், திவளும் - (மதுபானம் பண்ணி ரஸாயநஸேவை பண்ணினாரைப்போலே படிந்து) ஒளிவிடும்படியான, தண்ணந்துழாய்-திருத்துழாயை, கொடீர் - கொடுக்கிறிலீர்; தவளவண்ணர்-(ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்) சுத்தஸ்வபாவரான உம்முடைய, தகவுகள் - க்ருபாதிஸ்வபாவங்கள், என-என்னென்னவா யிருக்கின்றன? வாய்வெருவினதற்கு இரக்கமற்று, கண்ணநீர்க்கு இரக்கமற்று, 'இவளுக்குக்கொடுக்கவேணும்' என்று இரக்கமற்று, வண்டுகளுக்குக் கொள்ளைகொடுத்தது என்ன ஸ்வபாவம்? என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்தஶாபந்நையான இவள்பக்கல் தயை பண்ணுகிறிலீர்; உம்முடைய தயாவத்தை இருந்தபடியென்? என்று உபாலம்பிக்கிறாள்.

[இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - "க்ஷமிஷ்வ ஹு தத்ராஸ:" என்கிறபடியே அத்தலையிலே யுண்டாக ப்ராப்தமானவையெல்லாம் இங்கேயாயிற்று. இரவொடு பகலொடு வாசியற இடைவிடாதே வாய்வெருவாநின்றாள். வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி. அவதாநம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதொன்றுமில்லை, வாஸனையே உபாத்யாயராகச் சொல்லுகிற இத்தனை. [தனகுவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்] - ஆநந்தாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கக்கடவ கண் ஶோகாஶ்ரு ப்ரவஹியாநின்றது. தனக்குஅஸாதாரணமாய், குவளைபோலேயாய், அவ்வளவன்றிக்கே விலக்ஷணமான கண்கள் நீராலே நிரம்பிற்று. நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, [வண்டுஇத்யாதி] - விரஹத்துக்குஇளையாமையாலே செவ்விமாறாததாயிருக்கிற தோளின்மாலையைக் கொடுக்கிறிலீர். வண்டுகள் கண்ணிலே என்னகண்ணநீரைக் கண்டு கொடுத்தீர்? [திவளும்] - படிந்து ஒளிவிடாநிற்கை. இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரிக்கை யென்றுமாம். [தவளவண்ணர்] - சுத்தஸ்வபாவர். நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை. [என] - "என்னென்பின - எங்கேபோயிற்று?" என்னும் பிள்ளான்; 'நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய்ப் பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுக்களுமாயிருப்பார் சிலர் தார்மிகர் நடையாட, அபலைகளுக்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாம் என்பர் பட்டர். [தகவுகளே] - தயநீயவிஷயங்கள் பலவாகையாலே தயையும் பலவாயிருக்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவள் இப்படி க்லேசிக்கிறவிடத்திலும் வரக்காணாமையாலே, நிர்த்தய ரென்கிருள்.

[இவள்இராப்பகல்வாய்வெரீஇ] - "ஸீதேதிமதுராம்வாணீம்வ்யாஹரந்ப்ரதிபுத்யதே" (ஸீதேதிமதுராம்வாணீம்வ்யாஹரந்ப்ரதிபுத்யதே) என்று - வாய்வெருவுவான் அவன்கிடீர். "அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:" (அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:) - நித்ரையோடே காலக்ஷேபம்பண்ணவேண்டும் செல்வுடையவர், ஸததம்அநித்ரராயிருப்பர். "ஸுப்தோபிச" (ஸுப்தோபிச) - "ஸததமநித்ர:" (ஸததமநித்ர:) என்றுவைத்து, "ஸுப்தோபிச" (ஸுப்தோபிச) என்கிறது - பராகர்த்தாநுஸந்தாநாபாவத்தைப் பற்ற. "நரோத்தம:" (நரோத்தம:) - அபிமதவிஶ்லேஷத்தில் இங்ஙனே யிருக்கை போலே - புருஷோத்தமத்வமாவது. [இராப்பகல்] - போய்நின்றஞானந் தொடங்கி இவ்வளவும் வாய்வெருவின இத்தனைகாணும். [வாய்வெரீஇ] - வாய்வெருவி. அவதாநம் பண்ணிச் சொல்லுகிற தொன்றுமில்லை, வாஸநையே உபாத்தியாயராகச் சொல்லுகிற இத்தனை. [தனகுவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்] - [தன] - ஆநந்தாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கக்கடவ கண், சோகாஶ்ரு ப்ரவஹியாநின்றது. இக்கண்ணுக்குஇலக்கானுர் கண்ணிலே காணக்கடவ கண்ணீரைத் தன்கண்ணிலே கொண்டாள். தன்னுடையவாய், குவளைப் பூப்போலே யிருக்கிற அழகிய கண்களிலே நீரைக் கொண்டாள். நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்? என்ன, [வண்டுதிவளும்தண்ணந்துழாய்கொடீர்] - விரஹஜ்வரத்தாலே வாடின இவள்மார்வில் மாலையை வாங்கி, உம்முடையமார்வில் செவ்விபெறாத மாலையைக் கொடுக்கிறிலீர். அவ்வண்டுகளுக்கு என்ன கண்ணீரைக் கண்டு கொடுக்கிறீர்? திவளுகை - படிகை, அசைகை, ஒளிவிடுகை; இவை யித்தனையுஞ் சொல்லக்கடவது.

அஞ்சாம்பாட்டு - இவள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் அடைவே கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்படிஇவள் இத்யாதி.

"இவள் - வாய்வெரீஇ" என்றதுக்கு பாவம் - ஸீதா இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே, "அநித்ரஸ்ஸததம்ராமஸ்ஸுப்தோபிசநரோத்தம: | ஸீதேதிமதுராம்வாணீம்வ்யாஹரந்ப்ரதிபுத்யதே" பூர்வார்த்தத்தையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுவதாக அத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிருர் - அநித்ரஸ்ஸததம் இத்யாதி. செல்வு - ஸம்பத்து. அதாவது - ரமயதீதி ராம என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தரை ரமிப்பிக்குமவர்க்கு ஸ்வயரம்மிக்கும்படியான ஸம்பத்து ஸித்தமிறே, அத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. "அநித்ர:" என்றுவைத்து, "ஸுப்தோபி" என்ருல் - வ்யாஹதமுமாய், ஸ்நேஹத்துக்குக் கொத்தையுமாயிராதோ? என்ன, ஸததமநித்ர:என்றுவைத்து இத்யாதி. பராகர்த்தேத்யாதிக்கு பாவம் - வ்யதிரிக்தபதார்த்தங்களிற் கண்வையாதே, பிராட்டியையே எப்போதும் த்யாநம்பண்ணிக்கொண்டிருப்ப ரென்றபடி. ஸ்வாபதேசம் - போய்நின்ற இத்யாதி. 'இராப்பகல் வாய்வெரீஇ' இதி ஸமுச்சித்ய பாவம் - அவதாநம் பண்ணி இத்யாதி. ஆனல்தான் எப்படி? என்ன, வாஸநையே இத்யாதி. 'குவளையொண்' என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம்-ஆநந்தாஶ்ரு இத்யாதி. 'தன' என்றதுக்கு பாவம்-இக்கண்ணுக்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - தன்னுடையவாய் இத்யாதி. குவளை - கருநெய்தல். 'வண்டுதிவளும்' என்று-அவன்மாலையை விஶேஷிக்கையாலே, இவள்மாலையிற் செவ்வியில்லாமை ஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் - விரஹஜ்வரத்தாலே இத்யாதி. 'வண்டுதிவளும்' என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம் - வண்டுகளுக்கு இத்யாதி. இவைஎன்னென்பின என்றது - எம்பார்நிர்வாஹத்திலே. 'தகவில்லை' என்கிறவள், 'தவளவண்ணர்' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தை

[என] - இவை என்னேன்பின? [தவளவண்ணர்தகவுகளே] - 'சுத்தஸ்வபாவரான உம்முடைய தகவுகள் எங்கேபோயிற்றின?' என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர், 'உம்மைப்போலே நாலுஶிஷ்டர்கள் அமையுமிறே அபலைகள் குடிகெட' என்றார். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

தகவுடையவனே யென்னும் பின்னுமமிகவிரும்பும் பிரானேன்னும் என
தகவுயிர்க்கமுதே யென்னும் உள்ள
முகவுருகி நின்றுஉள்ளுளே.

ஆ.—(தகவு.) இப்படி இவளுடைய ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய க்ருபையை நினைத்துப் பரமகாருணிகனே! யென்று கூப்பிடும்; இப்படி க்ருபையையுடையவன் நம்மைக் கைவிடானென்று பார்த்துப் பின்னையும் மிகவும் ஆசைப்படும்; ஆசைப்பட்ட அப்போதே பெருமையாலே வந்த அவஸாதத்தாலே நெஞ்சு உருகும்படி உருகி நின்று, கேட்கச் சொல்ல க்ஷமையல்லாமையாலே போய்த் தன்னுள்ளுளே பிரானேயென்றும் என்னுடைய போக்யமென்றுஞ் சொல்லாநிற்கு மென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், நான் எம்பெருமானைக், குணஹாநி சொல்லிற்றுப் பொறுக்கமாட்டாமை, அவனுடைய தயாதிகுணங்களைப் பேசப்புக்கு, அந்த குணங்களிலே அழுந்தாநின்றா ளென்கிறாள்.

[பின்னுமென்று தொடங்கி] - இப்படி சொல்ல வாராதொழியச்செய்தேயும் மிகவும் விரும்பும்; அவன் பண்டு தனக்குப்பண்ணின உபகாரங்களை ஸ்மரித்துப் பிரானென்னும். [எனதகவுயிரென்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவுக்கு நிரதிஶய போக்யனானவனே! என்னும்; அந்தஃகரணம் மிகவும் ஶிதிலமாம்படி தான் தளர்ந்து நின்று. [உள்ளுளே] - ஹ்ருதயத்திலே செல்லுகிற வ்யஸநம் வாசாமகோசரம்.

ப.—அநந்தரம், தன்னிலே சிதிலையாய் உம்முடைய போக்யதாதிசயத்தைப் பேசி, வாய்புலற்றாநின்றா ளென்கிறாள்.

வாஸ்தவமாகவும், உபாலம்பமாகவும் இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - சுத்தஸ்வபாவரான இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முன்பு சுத்தஸ்வபாவருமாய் தயாவானுமாயிருக்கிற நீர், இப்போது சுத்தஸ்வபாவருமன்றிக்கே தயாஹீநருமாய்விட்டீ ரென்று எம்பாருக்குக் கருத்து; என - எங்குற்றன? என்றபடி; என்னென்பின என்றது - முன்புத்தைசயில் க்ருபை இப்போது எங்கேபோயிற்று? என்றபடி. சுத்தஸ்வபாவருமல்ல, தயாவானுமல்ல வென்று பட்டர்; என-என்னபடியா யிருக்கிறதென்று க்ஷேபோக்தி. 'என - தவளவண்ணர், என - தகவுகள்' என்றாய் - என்ன சுத்தஸ்வபாவர்? என்ன தகவுகள்? என்று விவக்ஷித்து ரஸோக்தியாக பாவம் - உம்மைப்போலே இத்யாதி.'தகவுகள்' என்கிற பன்மை - ''[illegible]'' இத்யாதிப்படியே ஸாமாந்யவிஷயமாயும் ஆஶ்ரிதவிஷயமாயு முள்ள க்ருபைகளைச் சொல்லுகிறது. க்ரமேண அந்வயஃ. (௬)

(இவள்), உள்ளம் - தன்னெஞ்சு, உக - அழியும்படி, உருகி - (ஸ்வரூபம்) நீராயுருகி, உள்ளுளே - தன்னிலே தன்னிலே, நின்று - நின்று, தகவு - (என்னைப் புஜிப்பிக்கைக்கடியான க்ருபாதி) ஸ்வபாவங்களை, உடையவனே - உடையவனே! என்னும் - என்னும்; பின்னும் — அவ்வளவிலேநில்லாதே, மிக - மேன்மேலும், விரும்பும்- விரும்பும்படியான, பிரான்-உபகாரகனே! என்னும் - என்னும்; எனது — என்னுடைய, ஆகவுயிர்க்கு - அந்தராத்மாவுக்கு, அமுதே-நித்யமான நிரதிசய போக்யமே! என்னும் - என்னுநிற்கும். மிகவிரும்புமென்று - தன்னை அவன் விரும்பினபடி யாகவுமாம்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், நான் அவன்குணஹாநி சொல்ல; பொறாதே அவன் குணங்களைப் பேசப்புக்கு அதிலே அழுந்தாநின்றா ளென்கிறாள்.

[தகவுடையவனே யென்னும்] - தயாகுணத்துக்கு ஊற்றுவாயானவனே! என்னும். [பின்னும் மிகவிரும்பும்] - இப்படி சொல்லாநிற்க, வாராதொழியச் செய்தேயும் மிகவும் ஆதரியாநின்றாள். [பிரானென்னும்] — தாயார் குணஹாநி சொல்ல இடமறும்படி இவ்வாபத்திலே உதவினாரைப்போலே பிரா னென்னாநின்றாள். முன்பு பண்ணினஉபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறாளாகவுமாம். [எனதுஆகவுயிர்க்கமுதே யென்னும்] - அகவுயிர் - ஆத்மா. என்னுடைய ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே யென்னும். போகதசையிற் சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லாநின்றாள். [உள்ளமுக வுருகி நின்று] - அகவாய்இருந்தபடி யென்? என்னில்;—மநஸ்ஸு நீராயுருகும்படி உருகி நின்றாயிற்றுச் சொல்லுகிறது. [உள்ளுளே] - பரிச்சேதிக்கலாம் அளவு இது, மேல் வாசாமகோசரம். 'உள்ளுளே - உருகி நின்று' என்பாரு முண்டு.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. இவள்அவஸாதத்தைக் கண்ட திருத்தாயார் 'நிர்த்தயர்' என்றாள்; இவள் அதுபொறாதே, 'தகவுடையவனே' என்று அத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லாநின்றா ளென்கிறாள்.

[தகவுடையவனே யென்னும்] - கேவோய், ஆகாரத்தில் தகவு மறுக்குமோ? நங்குற்றங்கா ணென்னாநின்றாள். 'தகவில்லை யென்றவள் வாயைப் புதைத்தாற்போலே வந்து தோற்றுவதே'' என்று, அவன் வந்தால் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணாநிற்கும்.

ஆரும்பாட்டு - தகவு இத்யாதி. நான் அவன்குணஹாநி சொல்ல, பொறாதே அவன் குணங்களைப் பேசப்புக்கு அதிலேஅழுந்தாநின்றா ளென்று இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை.

பதாவதாரிகாமாஹ - இவளவஸாதத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயேந. நிர்த்தய ரென்றாளென்றது - "எனதவளவண்ணர்தகவுகளே'' என்றத்தைப் பற்ற. நிரூபகமாகச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, வாராமைக்குஅடி ஸ்வாபராத மென்கிறா ளென்று அருளிச்செய்கிறார் - கேவோய் இத்யாதி. கேவோயென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஆகாரத்தில்- கநியில்;உத்பத்திஸ்தாநத்தி லென்றபடி. மறுக்குமோ-வற்றுமோ?"[illegible]'' "[illegible]'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'தகவுடையவனே' என்கிற இது, 'க்ருபாவானே என்கிறாப்போலே ஸம்போதநமுமாம், ஸாவதாரணநிர்த்தேசமுமாம். அவன் வாராதிருக்கச்செய்தே விரும்புகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - தகவில்லை இத்யாதி. விருப்பமாவது - பரிசரிக்கையிறே; அதுதான் - ஸந்நிதாநத்திலே செய்யுமதொன்று; அதுசெய்கையாவது- பூசும்சாந்தும் புனையும் கண்ணியும் முதலானவற்றைச் சேர்க்கை. புதைத்தாற்போலே - மூடி

[பின்னும் மிகவிரும்பும்] - பாவநாப்ரகர்ஷம் இருக்கிறபடி. [பிரானென்னும்] - பெற்ற தாய்க்குஅவகாசம்வையாதே வந்துதோற்றுவதே! இதுஎன்ன உபகாரந்தா னென்னும். [எனதுஅகவுயிர்க்கமுதேயென்னும்]-என்னுடையப்ரத்யகாத்மாவுக்குபோக்யனுனவனே! என்னும். நித்யவஸ்து அழியாமல் நோக்கும் அம்ருதமாயிற்று இது. ஹோகதசையிற் சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லாநின்றுள். [உள்ளமுகவுருகிநின்று] - உள்ளேன்பது - மேல். அமூர்த்தமானது மூர்த்தீபவித்து உருகி த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகாநின்றது. உள்ள முகவுருகிநின்று தகவுடையவனே யென்னும், பின்னும் மிகவிரும்பும், பிரானென்னும், எனதகவுயிர்க்கமுதே யென்னும்; இது; நாம்பேச்சுக்கொண்டறிந்த அம்ஸம்; உள்ளோடு கிறது. [உள்ளுளே] - வாசாமகோசரம். 'உள்ளுளே - உருகிநின்று' என்பாரு முண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து என
வள்ளலே கண்ணனே யென்னும் பின்னும்
வெள்ளநீர்க்கிடந்தா யென்னும் என
கள்விதான் பட்டவஞ்சனையே.

ஆ.—(உள்ளுளாவி.)எம்பெருமானைப் பிரிகையாலே புரிதப்தையாய் அந்தப் பரிதாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, விடாய்ப்பட்டார்; 'தண்ணீர் தண்ணீர்'என்னுமாபோலே 'என்வள்ளலே! என் கண்ணனே' என்னும்; பின்னும் 'வெள்ளநீர்க்கிடந்

றற்போலே. ஆனுல் அவன் வந்தானே? என்ன, பாவந *இத்யாதி; உருவெளிப்பாட்டாலே யென்றபடி. விஶ்லேஷவேளையிற் பண்ணின உபகார மேது? என்ன,* பெற்றதாய்' *இத்யாதி. 'எனது அகவுயிர்க்கு' என்று பதச்சேதம். 'அகவுயிர்' என்று - ப்ராணவாயுவை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அம்ருதம் போக்யமுமாய் தாரகமுமாயிறே யிருப்பது; இங்கே இரண்டும் விவக்ஷித மென்கிறார் - என்னுடைய இத்யாதியாலும், நித்யவஸ்து இத்யாதியாலும். "உயிர்க்கமுதே" என்கையாலே - தேஹத்தைப் பூண்கட்டுகிற அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னு மிடந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - இது என்று. கீழெல்லாவற்றுக்கும்பலிதம் - போகதசையில் இத்யாதி. உள்ளேன்பது மேலேன்று - இதுக்குஅநுகுணமாக 'உள்ளமுகவுருகிநின்று' என்றதுக்கு - மேன்மேலென உருகி நின்று என்றுஒரர்த்தம் கண்டுகொள்வது. 'உள்ளம்' என்பதுக்கு - ஹ்ருதயபரமாக அர்த்தாந்தரம்- அமூர்த்தமான இத்யாதி. அமூர்த்தம் - அஸ்பர்ஶவத்த்ரவ்யம். இதுக்குச்சேர 'உள்ளுள்' என்றதுக்கும்அர்த்தாந்தரம்-உள்ளுளேயுருகிநின்றுஎன்பாருமுண்டுஎன்று. அதாவது - மேன்மேலென என்றபடி.இந்தப்பக்ஷத்திலே, உள்ளுளே யுள்ள முகவுருகிநின்று-தகவுடையவனே யென்னு மித்யாரப்ய, அமுதேயென்னு மித்யந்வயஃ. 'உள்ளேன்பது மேல்' என்ற பக்ஷத்தில் அந்வயங்காட்டுகிறார் - உள்ளமுகவுருகிநின்று இத்யாதி. உள்ளோடுகிறது உள்ளுளே இதி - உள் - உள்ளோடுகிறது. உளே - உள்ளேதானே. ஆகையால் வாசாமகோசர மென்றபடி. ஆக, இப்பாட்டுக்கு இரண்டு விதம் அந்வயங் கண்டுகொள்வது. 'உள்ளம்' என்றதுக்கு - மேன்மேலென்றும், மநஸ்ஸென்றும் அர்த்தத்வயம். 'உள்ளுளே' என்றதுக்கும் - உள்ளோடுகிறது உள்ளேதானே யென்றும், மேன்மேலென்றும் அர்த்தத்வயம். உக - உக்குப்போம்படி, சிதிலமாம்படி. உருகி - த்ரவீபூதமாய். நின்று - தரித்துநின்றென்று ஶப்தார்த்தம். 'உள்ளேன்பது மேல்' என்ற வாக்யம் - 'உள்ளுளே யுருகி நின்றென்பாரு முண்டு' என்ற வாக்யாநந்தரம் படிதமானுலும், கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தம் அநுஸந்தேயம்.* (சு)

தாய்' என்னும்; எம்பெருமானையுங்கூட வசீகரிக்கும் அழகுடையளான இவள் அவனுடையகுணங்களிலே இங்ஙனே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், இவள் அவஸாதத்தையும், அவன் தன் குணங்களாலே இவளை வஞ்சித்தபடியையுஞ் சொல்லுகிறாள்.

[உள்ளுளென்று தொடங்கி] - பாவபந்தத்தாலே வந்த நோவாகையாலே ஆத்மா உள்ளே மிக உலர்ந்து தனக்கு தாரகமாக அவனுடைய ஔதார்ய பவ்யதைகளைச் சொல்லாநிற்கும. [பின்னுமென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய விடாயாலே பின்னையும் நீர்வெள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைச சொல்லாநிற்கும் ; என்னுடைய அதிசதுரையான இவள் அவனைப் படுததும் பாட்டைத் தான்படுவதே !

ப.—அநந்தரம், 'அபேக்ஷித்தார்கரு உபகரிக்க அணித்தாக வர்த்திக்கிறவனே!' என்னுநின்றாளென்கிறாள்.

என கள்வி - எனக்குத் தன்னெஞ்சில் விகாரந் தோன்றாதபடி மறைக்குங் களவையுடைய இவள், தான்பட்ட - தான் அகப்படும்படி அவன்செய்த, வஞ்சனை - வஞ்சனைகளிருந்தபடி, உள்ளுள் - ஹ்ருதய ஸ்த்தாநத்துக்குள்ளே நிற்கிற, ஆவி - (அபோஷ்யமான) அந்தராத்மாவானது, உலர்ந்து உலர்ந்து - உலர்த்திமேலுலர்த்தியாம்படியாய், என - எனக்கு உன்னை முற்றூட்டாகத்தந்த, வள்ளலே-மஹோதாரனே; கண்ணனே – (அதுதான் உன்பேறும்படியான தாழ்ச்சியையுடைய) க்ருஷ்ணனே ! என்னும் - என்னும் ; பின்னும் - அதுக்குமேலே, (அவதாரகந்தமாம்படி அணித்தாக), வெள்ளநீர் - பரிபூர்ண ஜலமான கடலிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்நதருளினவனே!' என்னும் - என்னும். அப்படுக்கை தனக்கு உறுப்பென்றிருக்கிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் அவஸாதத்தையும், இவள் அவன்குணங்களாலே வஞ்சிக்கப்பட்டபடியையுஞ் சொல்லுகிறாள்.

[உள்ளுளாவி] - ஆந்தரமான மநஸ்ஸுக்கு தாரகமான ஆத்மா சருகாய் வருகிறபடி. [உள்ளுளாவி] - அந்தஃகரணத்துக்கும் அவ்வருகான ஆத்மா. "கபோஷ்ய" என்கிறதுவும் போயிற்று என்கிறாள். ஸாவபந்தமடியாக வந்த நோயாகையாலே குருத்து வற்றாக உலர்ந்து செல்லாநிற்கை. [என வள்ளலே கண்ணனே யென்னும்] - தனக்கு தாரகமாக அவனுடைய ஔதார்ய பவ்யதைகளைச் சொல்லாநின்றாள். 'அதிப்ராவண்யம் ஆகாது' என்று ஜநநிசொன்ன ஹிதமும் நெஞ்சிற்படாதபடி என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனே! அவ்வளவன்றிக்கே, உன்னை எனக்குக் கையாளாகத் தந்தவனே! [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [வெள்ளநீர் கிடநதாயென்னும்] - வந்து அவதரித்துப் பரமபதத்தேறப் போகை யன்றிக்கே, "க்ருஷ்ணாஹாராவதாரண" அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! இது இவளுக்கு ஒருபடுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கிறது. "தாவாமே-ராஜஸுயிந". [எனகள்வி] — தனக்கு ஆற்றாமையுண்டானாலும் தான் அவிக்ருதையாய் அவனை விக்ருதனாக்கவல்ல ஸ்த்ரீதவத்தையுடையவள். [தான்பட்ட] - அத்தலைஇத்தலையாய், அவன் அவிக்ருதனாய் இவளைத் தோற்பிக்கும்படியாவதே! [வஞ்சனையே] - பெரும்படையுடையாரை அளவுபடையுடையார் வெல்லுவது வஞ்சனையாலேயிறே.நேர்கொடுநேரே ஜயமன்று என்கிறாள்.

எ௫.—ஏழாம்பாட்டு. தன்னெஞ்சிலோடுகிறது பிறரறியாதபடி அடக்க முடைய இவள், வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி இவளை வஞ்சித்தா னென்கிறாள்.

[உள்ளுளாவி] - ஆந்தரமான மநஸ்ஸுக்கு தாரகமான ஆத்மா சருகாய் வருகிறபடி. "அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயமக்லேத்யோஶோஷ்யஏவச" (அச்சேத்யோயம தாஹ்யோயமக்லேத்யோஶோஷ்யஏவச) என்று - அஶோஷ்யமென்று சொல்லுகிற இதுவும் போயிற் றென்கிறாள். பாவபந்தமடியாக வருகிற நோயாகையாலே அகவாயேபிடித்து வேந்துகொண்டு வருமாயிற்று. விடாயர் கற்பூரநிகரம் வாயிலிடுமாபோலே; [எனவள்ளலே கண்ணனேயென்னும்] - இவ்வளவான ஆர்த்திகளிலே வந்து உன்னை எனக்குக் கையாளாகத் தருமவனே என்னுநின்றாள். அதுக்குமேலே, "தாபார்த்தோஜலஶாயிநம்" (தாபார்த்தோஜலஶாயிநம்) என்று, என்விடாய்க்கு உதவத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்றே யென்னும். இக்கிடை, இவளுக்கு ஒரு படுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும். [எனகள்வி] - தன்ஹ்ருதயத்தி லோடுகிறது பிறரறியாதபடி மறைத்துப் பரிமாறக்கடவ இவள் படும்பாடே இது! [தான்பட்ட] - "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்கிற தான் அவிக்ருதனாய், இவள் விக்ருதையாவதே!

ஏழாம்பாட்டு - உள்ளுளாவி இத்யாதி. 'எனகள்விதான்பட்ட வஞ்சனையே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தன்னெஞ்சில் இத்யாதி.

உள் - ஆந்தரமான, உள் - மநஸ்ஸுக்கு, ஆவி - தாரகமான ஆத்மாவென்று ஸப்தார்த்தம். இரண்டாமுள் - மநோவாசி. "அஶோஷ்ய:" என்னுகிற்க, 'உலர்ந்து' என்னலாமோ? என்ன, அச்சேத்யோயம் இத்யாதி. கீதாயாம் தவிதீயே. "நித்யஸ்ஸர்வகதஸ்ஸ்தாணுரசலோயம் ஸநாதந:" இத்யுத்தரார்த்தம். ஶரீரம் முற்படஉலர்ந்து, அநந்தரம் ஆவிஉலரவேண்டாவோ? என்ன, பாவபந்தம் இத்யாதி. 'உலர்ந்துலர்ந்து' என்ற அநந்தரம், 'எனவள்ளலே கண்ணனே' என்றதுக்கு பாவம் - விடாயர் இத்யாதி. தன்னுடையதாஹத்துக்கு ஆப்யாயநமாகக் குணங்களைச் சொல்லுகிறா ளென்றபடி. கற்பூரநிகரம் - கற்பூரவுண்டை. பாவாந்தரம் - இவ்வளவான இத்யாதி. 'வெள்ளநீர்க்கிடந்தாய்' என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. தாபார்த்த இத்யாதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே சத்வாரிம்சேத்யாயே, "கநகாரோதிதீவ்ரஸ்ய நரஸிம்ஹஸ்ய நாஶநம் । தாபத்ரயேணாபிஹதோ தாபார்த்தோஜலஶாயிநம் । ஶரண்யம் ஶரணம் யாதி ஸர்வோऽநிஷ்டநிவாரணம்." தாஸ்த்தனாய்த் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தால் தனக்கு உதவினதாமோ? என்ன, இக்கிடை இத்யாதி. ஒருபடுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே என்கிற விடத்திலே - 'ஸஹதத்பயா நவஸ்யாஸ்ய நீவிதம் । யஃஹம்ஸாவஹாசோபம் காம்யாணிசாப்தன'' என்கிறஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். ஒருபடுக்கையிலேசாய்ந்தாற்போலே யென்றது-பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யென்றபடி. 'கள்வி'என்றதற்கு பாவம் - தன்ஹ்ருதயத்தில் இத்யாதி. கள்விதான்பட்ட வஞ்சனை, என - என்னவாயிருந்ததென்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. 'பட்ட வஞ்சனை' என்ன அமைந்திருக்க, 'தான்'என்றதுக்கு பாவம் - நஜீவேயம் இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமே, "சிரம்ஜீவதிவைதேஹீயதிமாஸம்தரிஷ்யதி । நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்". இவள்விக் ருதையானால் அது வஞ்

[வஞ்சனே] - அளவுபடைக்குப் பெரும்படைதோற்பது வஞ்சநத்தாலேயிறே. பகலே இரவாக்கியும், 'ஆயுதமெடேன்' என்று எடுத்தும் செய்த செயல்போலே இவளை வஞ்சித்தீ ரித்தனை. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

வஞ்சனேயென்னும் கைதொழும் தன
நெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும் விறற்
கஞ்சனை வஞ்சனைசெய்தீர் உம்மைத்
தஞ்சமென்று இவள்பட்டனவே.

ஆ.—(வஞ்சனே.) உன்னுடைய குணங்களிலே என்னை அகப்படுத்தினவனே யென்னும்; பின்னைத் தன்திருவாயால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமையாலே தன்கைகளாலே தொழுதிருக்கும்; அப்போதே அவனைக்காணாமையாலே தன்னெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும்; உம்மை 'தன்னுடைய ஆபத்துக்குத் துணை' என்று விஶ்வஸித்திருந்த இவளும் உமக்கு ப்ரதிகூலனான கம்ஸன் பட்டது படுவதே! என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றின இவள், ப்ரதிகூலர் பட்ட பாட்டைப் படக் கடவளோ? என்கிறாள்.

[வஞ்சனேயென்று தொடங்கி] - குணசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னை வஞ்சித்தவனே! என்னும்; அதுவே உபகாரமாகத் தொழாநிற்கும். முன்னமே உலர்ந்திருக்கிற நெஞ்சம் விரஹாக்நியாலே வேம்படி நெடுமூச்செறியும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸந்ந ஜநங்களுக்கு அநுபவ விரோதி நிவர்த்தகரான உம்மை விஶ்வஸித்து இவள் பட்டபாடுகளென்? என்கிறாள்.

வஞ்சனே - (உட்புகுந்தாரைப்போலே பவ்யதையைக்காட்டி) வஞ்சித்தவனே! என்னும் - என்னும்; கைதொழும்-("அவ்வஞ்சநத்துக்குத் தொழவேண்டாவோ" என்று ப்ரணயரோஷத்தாலே) கையெடுத்துத் தொழாநிற்கும்; (பூர்வஸம்ஶ்லேஷ ப்ரகாரத்தை நினைத்து), தனநெஞ்சம் - தன் நெஞ்சானது, வேவ - தக்த.நாம்படி, நெடிதுஉயிர்க்கும் - நெடுமூச்செறியும்; விறல் - பெருமிடுக்கனான, கஞ்சனை - கம்ஸனை, வஞ்சனைசெய்தீர் - அவன்வஞ்சனை அவனோடேபோம்படிபண்ணினவரே! உம்மை-(மதுரையில்பெண்களுக்கு உதவின) உம்மை, தஞ்சமென்று - (தனக்குத்) தஞ்சமென்று, இவள்-இவள், பட்டன - பட்ட வெள்ளம், ஏ - என்? இப்படி கரணத்ரயமும் ஶிதிலமாம்படி பண்ணவேணுமோ? என்று கருத்து.

சநமாகவேணுமோ? என்ன, அளவுபடைக்கு இத்யாதி. அளவுபடை - அல்பஸேநை. நாயகன்- அளவுபடை. பிராட்டி - பெரும்படை. "ஈவிரிதக்ஷணா" என்கிற சக்ஷுஸ் ஸௌந்தர்யாதிக்யத்தைப் பற்ற, பெரும்படை என்றது. "தாவுஶ்ரீவயொவூதாு" இத்யாதி. அப்படி வஞ்சகனோ? என்ன, பகலே இத்யாதி. 'வஞ்சனேயே' என்ற ஏகாரம் - இதுஇருந்தபடியென்? என்று ஈடுபாட்டிலே. (எ)

இ.—எட்டாம்பாட்டில்; உம்மை அபாஶ்ரயமாகப்பற்றினவள் ப்ரதிகூலர் பட்டது படக்கடவளோ? என்கிறாள்.

[வஞ்சனேயென்னும்] - தாயார் 'வஞ்சகன்' என்னப் பொறாதே அது தன்னையே குணமாகச் சொல்லுகிறாள். குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை வஞ்சித்தவனே! அதாவது - தாயார்வார்த்தை கேட்டல், தானே மீளுதல் செய்யவொண்ணாதபடி அநந்யார்ஹையாக்கினபடி. [கைதொழா] - அந்த உபகாரத்துக்காக கைதொழாநின்றாள். [தனநெஞ்சம் வேவ நெடிதுயிர்க்கும்] - இவள் 'உபகாரகன்' என்னுங்காட்டில், விரஹம் விட்டுவையாதே, முன்பே உருகாநிற்கிற நெஞ்சம் விரஹாகநியாலே, தக்துமாம்படி நெடுமூச்செறியும். "ததோமலிநஸம்வீதாம் ராக்ஷஸீபிஸ்ஸமாவ்ருதாம் | உபவாஸக்ருஶாம் தீநாம் நிஶ்வஸந்தீம் புந:புந:" [விறற்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர்] - மிடுக்கையுடைய கஞ்சனை அவன் நினைத்த நினைவு அவன் தன்னோடே போம்படி வஞ்சித்தீர். ஆணுமாய், மிடுக்கனுமாய், எதிரியுமான அவன்பட்டது படுவதே! பெண்ணுமாய், அபலையுமாய் உம்மையுகந்தவள். [உம்மைத்தஞ்சமென்ற] - அதஸ்மிந்தத்புத்திபண்ணி அந்தரப்பட்டாள். 'தஞ்சமாகிய தந்தைதாய்' என்னும் ஸர்வரக்ஷகனை காதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே, மகளுடைய தசையைப் பார்த்து. [இவள்]-விறலுக்கு எதிர்த்தலையான இவள். [பட்டனவே] - எதிரிகளோபாதி முடியப்பெற்றாளல்லள், ஸம்ஸாரிகளோடொத்து அகலவிருக்கப்பெற்றிலள், நித்யஸூரிகளோபாதி அநுபவிக்கப்பெற்றிலள், எங்களைப்போலே "த்வத்ஸ்யஸஶ்ருஶம் ஸுஹவேத்" என்னுமளவில் இருக்கப்பெற்றிலள், என் வழிவாராதே உம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றின இவளை எத்தனை படுத்தவேணுந்தான்?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. உம்மைஅநுபவித்து ஸுகிக்க வைத்தீரல்லீர், கம்ஸனைப்போலே முடித்துவிட்டீரல்லீர், உம்மை 'ரக்ஷகர்' என்றிருந்த இவள் படும்பாடே இது என்கிறாள்.

[வஞ்சனேயென்னும்] - தாயார், 'வஞ்சித்தான்' என்னப்போறுத்திலள், 'நானல்லேன்' என்றாலும் தவிரவோண்ணாதபடி வஞ்சித்து உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்ட உபகாரகனே யென்னாநின்றாள்; தானேட்டிவந்து என்தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து ஊனேட்டிநின்று என்னுயிரிற்கலந்தியலுமவனன்றோ? இப்படி என்னையும் அறியாதே வஞ்சித்து உன்திருவடிகளிலே சேர்த்த உபகாரகனே யென்னாநின்றாள். [கைதோழும்] - வஞ்சித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் தொழும். தாயார் சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணினவாறே ஆற்றாமை போகாதே; தனநேஞ்சம் வேவ நெடுமூச்செறியாநிற்கும்; "ததோமலிநஸம்வீதாம்ராக்ஷஸீபிஸ்ஸமாவ்ருதாம் | உபவாஸக்ருஶாம்தீநாம்நிஶ்வஸந்தீம்புந:புந:" (ததோமலிநஸம்வீதாம்ராக்ஷஸீ

எட்டாம்பாட்டு - வஞ்சனே இத்யாதி. 'தனநெஞ்சம்வேவ' இத்யாரப்ய, மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உம்மை இத்யாதி.

அதெப்படி? என்ன, நானல்லேன் இத்யாதி., வஞ்சநத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகையாலே யென்றபடி. அப்படி வஞ்சித்துச் சேர்த்துக்கொண்டானோ? என்ன, தானேட்டி இத்யாதி. "நானல்லேன்" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - இப்படி என்னையும் இத்யாதி. புநஶ்ச நெடுமூச்செறிவானென்? என்ன, தாயார்சோன்ன இத்யாதி. உயிர்க்கை-மூச்சுவிடுகை. பலகாலும்நெடுமூச்செறிகிறதுக்கு ஸம்வாதம் - ததோமலிந இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஶே. நெஞ்சின்

பிஸ்ஸமாவ்ருதாம் | உபவாஸக்ருஶாம்தீநாம் நிஶ்வஸந்தீம்புநঃபுநঃ.) "உளளம் மலங்க" என்று - வெட்டிவிழுந்தபடி சொல்லிற்று; 'உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து' என்கிற விடத்திலே - உலர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இங்கே, தனநெஞ்சம் வேவ என்கையாலே - நெருப்புக்கொளுந்தினாற்போலே சொல்லுகிறது [விறற்கஞ்சனை வஞ்சனைசெய்தீர்] - மிடுக்கனான கம்ஸனை அழியச்செய்தீர் உம்மைத்தோற்பிக்க நினைத்தாரை நீர் தோற்பிக்குமவராயிருந்தீர் ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற உமக்கு இரண்டிடத்திலும் கார்யமொன்றேயோ? [உம்மைத்தஞ்சமென்று] - தஞ்சமல்லாதாரை 'தஞ்சம்' என்றிருந்தால் சொல்லுமாபோலே சொல்லுவதே. 'தஞ்சமாகிய தந்தைதாயோடு தானுமாய' என்னும் ஸர்வரக்ஷகனை, வாதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே மகள்தசையைப் பார்த்து. [இவள்பட்டனவே] - ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போரும்போலே. ஸம்ஸாரிகளைப்போலே உண்டுடுத்துத் திரியவைத்தீரல்லீர், உம்மை நித்யஸூரிகளைப்போலே அநுபவிக்கக் கொடுத்தீரல்லீர், எங்களைப்போலே "தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்" (தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்) என்னுமளவில் இருக்கப்பெற்றிலள், கம்ஸனைப்போலே முடித்தீரல்லீர், என் வழிவாராதே உம்மைத் தஞ்சமாகப்பற்றின இவளை எத்தனைபடுத்தவேணும்? (ஏ)

நோவைப பலகாலுஞ் சொன்னதை - காஷ்டஸமாதியாக ரூபிக்கிறார் - உள்ளம்மலங்கவென்று இத்யாதி. இத்தால - அச்சேதயத்வாதி ப்ரதிகோடியைச் சொன்னபடி. கொளுந்தினாற்போலே சொல்லுகிறது - கொளுந்தினாற்போலிருக்கிறமையைச் சொல்லுகிறது. ஶப்தார்த்தம் - மிடுக்கனை இத்யாதி. ஹார்தபாவம்-உம்மைத்தோற்பிக்க இத்யாதி. "உம்மைத்தஞ்சம்" என்ற பதத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பாவம்-ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரித இத்யாதி. கார்யம்-வஞ்சனை. ஆஶ்ரிதரான யஶோதாதிகளுக்குத் தோற்கையும், அநாஶ்ரிதரான கம்ஸாதிகளை ஜயிக்கையுமன்றோ உமக்கு ஸ்வபாவம், இப்போது இரண்டிடத்திலும் தோற்பிக்கையேயாய்விட்டதே யென்றபடி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - தஞ்சமல்லாதாரை இத்யாதி. அப்படிசொல்லலாமோ? என்ன, தஞ்சமாகிய இத்யாதி. "தஞ்சமல்லாதாரை" இத்யாதி வாக்யம் - "உம்மை" என்றதின் தாத்பர்யம். பஹுவசநார்த்தம் - ஓர்மஹாபாரதம் இத்யாதி. விவரணம் - ஸம்ஸாரிகளை இத்யாதி. வஞ்சநத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகையாலே - ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி; 'தனநெஞ்சம்வேவ' என்கையாலே நித்யஸூரிகளிலும், திருத்தாயாரான தன்னிலும் வ்யாவ்ருத்தி. 'கைதொழும்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - எங்களைப்போலே இத்யாதி. "கஞ்சனை" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - கம்ஸனை இத்யாதி. "உம்மைத்தஞ்சம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - என்வழிவாராதே இத்யாதி. அதாவது-இத்தனைநாளும் என்னை 'தஞ்சம்' என்றிருந்தாள், இப்போது என் சொற் கேளாமல் என்னைவிட்டு உம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றின இவள்படும்பாடே இது; இவளை இத்தனைபாடு படுத்தவேணுமோ? என்றபடி. என்வழிவாராதே - என்சொல்வழி வாராதே. அதாவது- "இலங்கைச்செற்றீருக்கே" என்றும், "எனதவளவண்ணர்தகவுகளே" என்றும், "எனகள்விதான் பட்ட வஞ்சனையே" என்றும், நான் சொன்ன வார்த்தைகளை அநாதரித் தென்றபடி. யத்வா, என்வழி - "தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்" என்கிற நிலையாதல். ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்ஶே, "ஶக்திரஸ்ய மஹோத்ஸாஹா ஸமர்த்தா ஸீதாமானயிதும் | த்வரயேத்தாம் காகுத்ஸ்த தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்". க்ரமேண அந்வயঃ. (ஏ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

பட்டபோது எழுபோதறியாள் விரை
மட்டலர்தண்டுழா யென்னுஞ் சுடர்
வட்டவாய் நுதிநேமியீர் நும
திட்டமென்கொல் ? இவ்வேழைக்கே.

ஆ.—(பட்டபோது) ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவாழியை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற நீர், உம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கையிலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே மற்றொன்றும் அநுஸந்திக்க க்ஷமையன்றிக்கே யிருக்கிற இவள் திறத்திற் செய்ய நினைத் தருளிற்றென்? என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உம்மை விஸ்லேஷித்து நிரந்தரமாக நோவுபடுகிற சபலையான இவள் திறத்திற் செய்தருள நினைத்ததென் ? என்கிறாள்.

[பட்டபோதென்று தொடங்கி] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாள், திருவுடம்பில் ஸ்பர்ஸத்தாலே வந்த பரிமளத்தாலும் மதுவாலும் பூர்ணமான திருத்துழாயை 'வேணும்' என்று வாய்வெருவாநிற்கும். [சுடர்வட்டவாய் நுதிநேமியீர்] - ஆஸ்ரிதருடைய ப்ரதிபந்தக நிரஸநார்த்தமாகவன்றோ சுடரையும் வட்டமான வாயையும் கூர்மையையுமுடைய திருவாழியை தரித்தருளுகிறது.

ப.—அநந்தரம், இவ்வளவில், ரக்ஷணோபகரணவத்தையை யுடைய உம்முடைய நினைவு ஏதாயிருக்கிறது? என்கிறாள்.

(உறங்காமையாலும், உணர்ந்து தெளிவுடையளாயிராமையாலும்), பட்டபோது - அஸ்தமித்தபோதும், எழுபோது - உதித்தபோதும், அறியாள் - அறிகிறிலள்; (அறிகிறது நெஞ்சத்திலேயாகையாலே). விரை - பரிமளமும், மட்டு - மதுவும், அலர் - பரம்பின, தண்துழாய் - செவ்வித்திருத்துழாய், என்னும் - என்னுநிற்கும்; சுடர் - ஜ்வாலைகளையுடைய, வட்டம் - வட்டமான, வாய் - வாயையும், நுதி - கூர்மையையுமுடைய, நேமியீர் - திருவாழியையுடையவரே ! நுமது - (ப்ரதிபந்தகத்தைக்கழித்துக் கொடுக்கும் பரிகரமுடையீரான) உம்முடைய, இட்டம் - நினைவானது, இவ்வேழைக்கு - பற்றிற்றுவிடமாட்டாத இச்சபலைக்கு, என்கொல் - ஏதாயிருக்கிறது?

ஸத்தைக்கு உறுப்பாயிருக்கிறதோ? முடிவுக்குஉறுப்பாயிருக்கிறதோ? என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவள் பட்டதுதான் ஏது? என்ன, அத்தைச் சொல்லுகிறாள்; உம்முடைய கையும் திருவாழியும் காண ஆசைப்பட்டு உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாதே சபலையுமாய் இப்படி நோவுபடுகிற இவள் திறத்திற செய்ய நினைத்ததென்? என்னவுமாம்.

[பட்டபோதெழுபோதறியாள்] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறிகிறிலள்; இனிச்செய்வதென்? இது தாயாரறிந்தபடியென்? என்னில்; — ராத்ரியில் நித்ரைகாணாமையாலும், பகல் வார்த்தை சொல்லிப் போதுபோக்காமையாலும். [விரைமட்டலர் தண்

துழாயென்னும்] - இவ்வறியாமை ஸர்வவிஷயமாகிலுமாமிறே, ஒன்றையே எப்போதும் வாய்வெருவாநிற்கும். பரிமளத்தாலும் தேனாலும் பரிபூர்ணமான திருத்துழாயென்னும். பரிமளம் தேன் செவ்வி குளிர்த்தி இவற்றையுடைய திருத்துழாயெனனுதல். [சுடர் இத்யாதி] – கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தல், விரோதிகளை யழியச்செய்தல் செய்கையன்றியே, அச்சேர்த்தியை இவளுக்குக் காட்டி அவ்வழகைக்கொண்டு அகலநின்று நலியத்தொடங்கினீர். சுடரையும், வட்டமான வாயையும், கூர்மையையுமுடைத்தாகை. 'உகப்பாரை அவ்வழகைக்காட்டி அவ்வழகைக் கொண்டு அகல நின்று முடிக்கும், உகவாதாரைக் கிட்டிநின்று அத்திருவாழியாலே அழியச்செய்து முடிக்கும்' என்பர் சீயர். [நுமதிட்ட மெனகொல்] - நித்யஸூரிகளைப் போலே கிட்டநின்று அநுபவிக்க நினைக்கிறீரோ? அகலநின்று முடிக்க நினைக்கிறீரோ? வேறொன்றையும் அறியாதே அவனையே வாய்புலற்றுகிற இத்தையும் பேறுக்குப் பரிகரமென்றிருக்கிறிலள்; 'அவன் நினைவே உபாயம்' என்று இருக்கிறாள். [இவ்வேழைக்கே] – 'அபலைகள் பலரு முண்டு' என்றிறே நீர இருப்பது. இப்படியிருப்பதொரு வ்யஸநதி புறம்பில்லை யென்கிறாள். அத்யந்தம் சபலையான இவள்திறத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்?

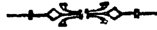
ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு 'இவள்பட்டன' என்கைக்கு என்பட்டாளென்ன; படுவதெல்லாம் பட்டாளாகில் இவள்இனி என்படுவோள்?' என்கிறாள.

[பட்டபோதெழுபோதறியாள்] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறிகிறிலள். இவள்அறிவதும் ஏதேனுமுண்டோ? என்னில் - [விரைஇத்யாதி] - விரை - இதொரு பரிமளமே, மட்டு - இதொரு தேனே, அலர் - இதொரு பூவே, தண் - இதொரு குளிர்த்தியே, என்று திருத்துழாய்விஷயமாக ஒரு கோடியைச் சொல்லும். உம்முடைய பேருந் தாரு மொழிய அறியாளென்கிறாள். என்றவாறே, 'நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெற்றோமே' என்று அலப்யலாபத்தாலே கையில் திருவாழியை விதிர்த்தான். [சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர்] – சுடரையும் வட்டமான வாயையும், கூர்மையையுமுடைய திருவாழியைக் கையிலேயுடையீர். இப்போது "சுடர்வட்டவாய் நுதி" என்கிற விசேஷண மென்? என்னில்; - பெண்பிள்ளையைக் காட்டில் திருத்தாயார், கையுந்திருவாழியுமான அழகுக்கு ஈடுபட்டு விசேஷணங்களிட்டு அநுபவிக்கிறாள.

ஒன்பதாம்பாட்டு - பட்டபோது இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை- இவள்பட்டன இத்யாதி. இனியென்படுவோளிதி இதுக்கு முன்பு அநுபவியாததாய் இனிமேலே அநுபாவ்யமான து:கமுண்டோ? என்றபடி.

'பட்டபோது' என்றது - 'முத்துப்பட்டது' என்னுமாபோலே, உதித்தபோதென்றபடி 'எழுபோது' என்றது - 'எழுகளம்' என்னுமாபோலே, அஸ்தமித்தபோதென்றபடி. எழுகளம் - முடிகிற யுத்தபூமி. விவரணம் - உம்முடைய இத்யாதி. விதிர்த்தான் - சலிப்பித்தான். தடஸ்த்த சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இப்போது இத்யாதி- இப்போது - தாயார் தன்வார்த்தையாய்ச் சொல்லுகிறபோது. 'சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர் - பட்டபோது'' இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தோடே கூட்டி, மகளுடைய வ்யஸநத்துக்குத் திருவாழியாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியழகே ஹேதுவென்று தாத்பர்யம அருளிச்செய்கிறார் - ஆச்ரிதாநாச்ரித இத்யாதி. அதாவது - அநாச்ரிதரான ஹிரண்யாதிகளை அழிக்கைக்கும், ஆச்ரிதையான இவளைச் சேர்த்தியழகைக்காட்டி அழிக்கைக்கும் பரிகரமொன்றேயோ? என்றபடி. இவர் அப்படி கையுந் திருவாழியுமான அழகிலே ஈடு

ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற உமக்கு அழிக்கைக்குப்பரிகரமோன்றேயோ? "ஆழிப்படையந் தணனை மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே" என்றிறே இவர் தம்முடைய வார்த்தையும். கையுந்திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் நெஞ்சழியுமவர்களிறே. [நுமதிட்டமென்கோல்] - ராவணஹிரண்யாதிகளைப்போலே முடிக்க நினைக்கிறீரோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுபவிப்பிக்கிறீரோ? தன்னையும் மறந்து உம்மையும் மறந்து ஸம்ஸாரிகளைப்போலே உண்டுஉடுத்துத் திரியவைக்கிறீரோ? இவள் பேற்றில் நீர் நினைத்திருக்கிறதேன்? [இவ்வேழைக்கே] - அத்யந்தசபலையான இவள் விஷயத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதேன்?. (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

ஏழைபேதை இராப்பகல் தன்
கேழிலொண்கண்ணநீர்கொண்டாள் கிளர்
வாழ்வைவேவ இலங்கைசெற்றீர் இவள்
மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே.

ஆ.—(ஏழைபேதை) உம்மை ஆசைப்படும் ஸ்வபாவையாய், உம்முடைய துர்லபத்வத்தை அறியமாட்டாத பால்யதஶாபந்நையாயிருந்த இவள், உம்மைஆசைப்பட்டுப் பெறாத வ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையானாள்; இவள்முடிவதற்கு முன்னே ப்ரதிபந்தகங்களையும் நீரே போக்கிக்கொண்டு சடக்கென வந்து ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில் இவளுடைய முக்தமான நோக்கே நோக்காக அல்லாததெல்லாம் இழந்தாள், இவ்வழகியநோக்கை இத்தனையும் போக்காதொழியவேணுமென்கிறாள்.

பட்டிருப்பரோ? என்ன, ஆழிப்படை இத்யாதி. அந்தணனை - பரிசுத்தனை. 'சக்கரத்தணணலே யென்று தாழ்ந்து.' 'ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடையவடிகளை யின்னாரென்றறியேன்' இத்யாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, திருமங்கையாழ்வார் முதலானோரையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - கையும் இத்யாதி. 'சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர்' என்றதையுங் கூட்டி ஹாவம் - ராவண இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'நுதி' என்ற - தைக்ஷ்ண்யத்தைப்பற்ற, ராவணஹிரண்யாதிகளைப்போலே என்றது. 'சுடர்' என்றத்தாற் சொன்ன ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்ற, நித்யஸூரிகளைப்போலே இத்யாதி. இந்தஅர்த்தத்வயத்தையே உத்தரத்ர விவரிக்கிறார் - கூர்மைக்கிலக்காக இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'பட்டபோதெழுபோதறியாள்' என்றத்தைப் பற்ற, தன்னையும்மறந்து இத்யாதி. அதாவது - 'பட்டபோதெழுபோதறியாள்' என்கிறவிடத்தில் [illegible] ராஜீவிதக்ஷயம்'' இத்யாதிப்படியே எல்லாரும் ஸுகமாகவிருக்க இவள்உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும அறியாதேயிருக்கிறாளென்றிறே தாத்பர்யம்; அந்த ஹாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படியிருக்கிற இவளை அவர்களைப்போலே உண்டு உடுத்துத் திரியவைக்கிறீரோ வென்றபடி. 'இவ்வேழைக்கு - 'நுமதிட்டமென்கொல்' என்கிற பதஸங்கதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'விரைமட்டலர்' இத்யாதியையுங் கடாக்ஷித்து, சாபலஸ்ய விஷயந்தர்ஶயந் ஹாவமாஹ - பற்றிற்றுவிடாத - இத்யாதி. ஏழை - சபலை. 'சுடர்' இத்யாதியையும், 'விரை' இத்யாதியையும் உட்கொண்டு சாபலத்தை விவரிக்கிறார் - கையும் இத்யாதி. (௯)

[ஏழைபேதை] - 'கிடையாது' என்றாலும் விடாதபடி அத்யந்தசபலையுமாய் ஹிதஞ்சொன்னால் கேளாதபடி பாலையுமான இவள். [இராவென்றுதொடங்கி] - இர வோடு பகலோடு வாசியின்றிக்கே தன்னுடைய ஒப்பில்லாத அழகியகண்கள் அஸ்ரு பூர்ணமாயிருக்கும். கண்ணநீராலே மிகவும்அழகிதான இவள்கண்ணை எம்பெருமான் காணில் என்பாடுபடுமோ? என்று கருத்து. [கிளரென்றுதொடங்கி] - இவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகம் பெரிதென்னில் கிளர்ந்திருந்துள்ள இலங்கையில் வாழ்வை யெல்லாம் போக்கின உமக்குப் போக்க வொண்ணாததொரு ப்ரதிபந்தக முண்டோ?

ப.—அநந்தரம், விரோதிமிக்கால் வெந்துவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டை யுடைய நீர் இவள்நோக்கொன்று மொழியச் சென்றற்றது, இத்தைமுடியாதொழிய வேணு மென்கிறாள்.

ஏழை - (கிட்டாதொழியிலும் விடாத) சபலையுமாய், பேதை - (என்சொற் கேளாத) பேதையுமான இவள், இராப்பகல் - இரவோடு பகலோடு வாசியற, தன - தன், கேழ்இல் - ஒப்புஇல்லாத, ஒண்கண் - அழகியகணகள், நீர்கொண்டாள் - நீர்கொள்ளும் படியானாள்; கிளர் - மிககவுயர்த்தியையுடைத்தாய், (பரபீடாபலமான), வாழ்வு - ராவ ணைஶ்வர்யம், வேவ - அக்நிஸாத்தாம்படி, இலங்கை - லங்கையை, செற்றீர - அழியச் செற்றவனே! (அவளுக்குஉதவினாற்போலே), இவள் - இவளுடைய, மாழை - முகதமான மானின்நோக்குப்போலேயிருக்கிற, நோக்கொன்றும் - நோக்கையொன்றையுமாகிலும், வாட்டேன்மின் - க்ஷயிப்பியாதொழியவேணும். இவள்நோக்குக்கிவர் எல்லார்க்கும் உஜ் ஜீவநஹேது வென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவள்நோக்கொன்றும் ஒழிய அல்லாதன வெல்லாம் சென்றற்றது, இதொன்றும் தொங்கும்படி பார்க்கவேணு மென்கிறாள்.

[ஏழை] - 'கிடையாது' என்றாலும் விடமாட்டாத அத்யந்தசபலை. [பேதை]- நான் ஹிதஞ்சொன்னால் அது கொள்ளுமபருவ மன் றென்கை. [இராப்பகல் தன இத் யாதி] - ஆநந்தாஶ்ருவுக்குத் தகுதியாய் ஒப்பின்றிககே கண்ணீரில்லாவிடிலும் கண் டார்க்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான கண் ஸர்வகாலமும் அஶ்ரு பூர்ணமாயிற்று; நெடுநாள் இக்கண்ணநீர்க்கு க்ருஷிபண்ணி, பலவேளையிலே, இது காட்டிலெறித்த நிலா வாய்ப்போக நீர்உபேக்ஷைபண்ணித்திரிவதே! பொனனும் முத்தும் விளையும்படியிறே நீர் க்ருஷிபண்ணிற்று. இப்போது இவ்விழவுக்கன்றிக்கே, அவனிழவுக்காயிற்றுஇவள் நோகி றது. [கிளர் இத்யாதி] - ப்ரதிபந்தகம் பெரிதேயென்னில்; - ராவணனிலும் பெரிதோ இவள் விரோதி? கிளர்ந்திருந்துள்ள லங்கையில் வாழ்வைப் போக்கின உமககு முடியாத துண்டோ? [கிளர்வாழ்வு] - தாயும் தகப்பனுஞ் சேரவிருக்க ஸம்வதியாதபடியிறே அவ னுடைய கிளர்த்தி. ஒருத்திகண்ணநீர் மாற்றுகைககன்றோ அச்செயலைச் செய்தது. ஒன்றையழிக்கப்புக்கால் நிஶ்ஶேஷமாக அழிக்குமவரிறே நீ ரென்னவுமாம். நம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, [இவள் மாழைநோக்கு] - முக்தமான மான்போலே யிருக்கிற நோக்கு. மாழை - இளமையும் அழகும். நோக்கு - கண். இந்நோக்கொன்று மொழிய அழிந்தது, அஸாதேயமான நோக்கொன்றும் அழியாதபடி பண்ணவேணும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவள், நோக்கொன்றும் ஒழிய அல்லாததெல்லாம் ஒழிந்தாள்; இந்நோக்கொன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீரென்கிறாள்.

[ஏழை] - 'கிடையாது' என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தமானத்திலே, கிடைக்குமதில் பண்ணும் சாபலத்தைப் பண்ணுகை. [பேதை] - 'கிடையாது' என்று அறிந்து மீளும் பருவமல்ல, நான் ஹிதஞ்சொன்னாலுங் கேளாத பருவம். [இராப்பகல் தனகேழிலொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்] - ஆநந்தாஶ்ருவுக்குத் தகுதியாய் ; [கேழில்] - கேழ் என்று - ஒப்பாய், இல்என்று - இல்லாமையாய், ஒப்பின்றிக்கே யிருப்பதாய்; ஒண்கண் - கண்ணநீரில்லாவிடிலும், கண்டார்க்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான கண், ஸர்வ காலமும் அஶ்ரு பூர்ணமாயிற்று. தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே இக்கண்ணும் கண்ணநீருமா யிருக்கிற இருப்பை, காட்டிலெறித்த நிலாவாக்குவதே! இவ்விருப்புக்கு க்ருஷிபண்ணி பலவேளையிலே இழப்பதே; பொன்னும் முத்தும் விளையும்படியிறே க்ருஷிபண்ணிற்று இப்போது இவளிழவுக்கன்றியே, அவனிழவுக்காயிற்று இவள் கரைகிறது. [கிளர்இத்யாதி] - நடுவே கண்ணீர்விழவிடுமித்தனையோ விரோதி கனத்திருக்கவேன்ன, ராவணனிலும் வலிதோ இவளுடைய விரோதிவர்க்கம்? "உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய" (உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய) என்கிறபடியே - தாயும் தமப்பனும் சேரஇருக்கப் பெறாத ஐஶ்வர்யமிறே. கிளர்ந்த ஐஶ்வர்யமானது வேம்படி லங்கையை நிரஸித்தீர்.

பத்தாம்பாட்டு - ஏழை இத்யாதி. 'மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மின்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவள்இத்யாதி.

கிடையாதென்று ப்ரமாணப்ரஸித்தமானத்திலே யென்றது - "ஸஹஸ்ரநாமதேய ... " "நவக்ஷ ... " "நஹ ... " 'கட்கிலீ' இத்யாதியைப்பற்ற. நான் ஹிதஞ்சொன்னாலு மிதி - 'தகவுகளே' 'வஞ்சனையே' இத்யாதிஸ்த்தலங்களிலே சொன்னே னென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை - ஆலத்தியாலே த்ருஷ்டிதோஷத்தை வழிக்கை; போக்குகை யென்றபடி. 'தனகேழிலொண்கண்ணிலே - இராப்பகல்நீர்கொண்டாள்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஸர்வகாலமும் இத்யாதி. கண்ணை வர்ணிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - தாமரையிலே இத்யாதி. அதாவது - ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரஸ ரஸாத்மிக்கைக்காகவும், மேன்மேலென த்ருஷ்ணைபிறப்பிக்கைக்காகவு மன்றோ நீர் விஶ்லேஷித்தது; அவைஅப்படியே பலித்த பின்பும், கண்ணநீரையும் மாற்றிக் கலக்கப்பெறாதே இழப்பதே யென்றபடி. தாமரையிலே - தாமரைப்பூவிலே, அதிலநிச்சுவாயிழக்கிறீரல்லீர், 'இது வேணும்' என்று ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே பாடுபட்டு இழந்துவிட்டீரே யென்கிறாள் - இவ்விருப்புக்கு இத்யாதி. 'ஒண்முத்தும்பைம்பொன்னுமேந்தி' என்றத்தைஉட்கொண்டு ரஸோக்தி - பொன்னும்முத்தும் இத்யாதி. பொன் - வைவர்ண்யம். முத்து - அஶ்ருபிந்துக்கள். இப்போதுஇவளிழவுக்கன்றியேயிதி - இல்லையாகில், 'தனகேழிலொண' என்கிற விசேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையிறே. கீழுக்கு ஶேஷமாக்கி அவதாரிகை - நடுவே இத்யாதி. ராவணனிலும் வலிதோ? என்கைக்கு அவன் அப்படிஅதிகனோ வென்ன, கிளர்த்தியின் சரமாவதிமாஹ - 'உதீர்ணஸ்ய' இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ப்ரதமே, "ஸஹிதேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: । அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணு: ஸநாதந:." 'வாழ்வை' இத்யத்ர - ஐகாரம் - அவ்யயம். 'கிளர்வாழ்வைவேவ இலங்கைசெற்றீர - இவள் மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே' என்று மேலுக்கு

ஒன்றைஅழிக்கநினைத்தால், முதல்கிடவாமே அழிக்குமவரா யிராநின்றீர். [இவள்மாழை நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே] - இவளுடைய முக்தமான நோக்கொன்றும் கிடக்கும்படி கார்யம்பார்க்கவேணும மாழையென்று - இளமை. [நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே] - இவளதானே முடிந்துபோகிறாள். நாங்கள் தானே யிழக்கிறோம், ஜீவிக்க இருக்கிற நீர் வேணுமாகில், உம்முடைய ஜீவநத்தை நோக்கிக்கொள்ளப் பாரும். (கo)

பதிற்றாம் பாட்டு.

வாட்டமில்புகழ் வாமனனை இசை
கூட்டி வண்சடகோபன்சொல் அமை
பாட்டோராயிரத்திப்பத்தால் அடி
சூட்டலாகு மந்தாமமே.

ஆ.—(வாட்டமில்.) ஆழ்வார் இப்படி அவஸந்நரானவிடத்தில், அவருடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி வநதுதோன்றி யருளுகையாலே வாட்டமில்லாத ப்ரணயித்வ வாத்ஸல்ய காருண்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, அவன் திருவடிகளிலே அழகியதொரு திருமாலையாகச் சூட்டலா மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்துங் கற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் பட்ட க்லேசமெல்லாம படாதே திருமாலை சாத்தி அடிமை செய்யப்பெறலா மென்கிறார்.

[வாட்டமில் புகழ் வாமனனை] - இவ்வவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ச்லேஷித்து ஆழ்வாரை உளராககுகையாலே வாட்டமின்றிக்கே பரிபூர்ணமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனான வாமநனை. [இசைகூட்டி] - இசையோடேகூட்டி. [அமைபாட்டு] - அர்த்த பௌஷ்கல்யத்துக்கும் ஸப்தபௌஷ்கல்யததுககும் அமைநத ஸ்ரைதகள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவதாராதநரூபகைங்கர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(நோக்கு வாடாதபடி தன்குறைவுதோன்ற அர்த்தியாய்வந்து முகங்காட்டின படியாலே), வாட்டம்இல - வாட்டமஇலலாத, புகழ்-குணப்ரதையையுடைய, வாமனனை- வாமநனைக்குறித்து, வண்சடகோபன் - உதாரரான ஆழ்வார், இசைகூட்டி-இசையோடே கூட்டி, சொல் - சொன்ன, அமை - (லக்ஷணபூர்த்தியாலே) அமைதியையுடைய, ஓர் - அத்விதீயமான, பாட்டு - பாட்டுக்கள், ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும், இப்பத்தால் - இப்

சேஷமாக்கி ஸாவார்த்தம் - ஒன்றையழிக்க இதயாதி. அதாவது - லங்கையை நிச்சேஷமாக அழித்தாற்போலே இவளையும் அழியாதே கொள்ளுமென்றபடி. 'வாட்டேன்மின்' என்று பலம் அவனதாகச் சொன்னதுக்கு ஸாவம் - இவள்தானே இதயாதி. உம்முடைய ஜீவநத்தை யென்றது- 'மணநோக்கமுண்டானே' என்றததைப் பற்ற. க்ரமேண அந்வயஃ. (கo)

பத்தால், அடி - அந்தவாமநனடியிலே; அம் - அழகிய, தாமம் - மாலையை, சூட்டலாகும் - சூட்டலாம். இது வஞ்சிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில். இத்திருவாய்மொழியப்யஸித்தார் சூட்டுநன்மாலைப்படியே அத்திரளிலே கூடித் திருமாலை சாத்தியநுபவிக்கப் பெறுவர்களென்கிறார்.

[வாட்டமில்புகழ்] - "நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே" என்றவாறே, 'புறப்பட்டோம்' என்று லஜ்ஜையோடே வந்து தோற்றினான். இவள் வாட அவன்புகழாயிற்று வாடுவது. இவ்வவஸாதத்திலே வந்து முகங்காட்டுகையாலே பூர்ணமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனானான். [வாமனனை] - இவளுடைய ஆற்றாமையில் க்ருஶனாய், அர்த்தித்வந்தோற்ற வந்தபடி. தன்னுடைமைக்குத் தானர்த்தியாய் வருமவனிறே. [இசைகூட்டி] - இயல்தானே ஆகர்ஷகமாயிருக்க, புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலர்தாற்போலே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தென்கை. [வண்சடகோபன்சொல்] - மாநஸாநுபவமன்றிக்கே வாசிகமாக்கி நாட்டையடைய வாழ்வித்த ஔதார்யம். [அமைபாட்டு] - சப்தலக்ஷணங்களாலும் அர்த்தத்தாலும் பூர்ணமாயிருக்கை. அமைவு - சமைவு. [ஓராயிரத்திப்பத்தால்] - ஆயிரமும்இப்படியே, அதில்இப்பத்தையும் கற்றார்க்கு. [அடிசூட்டலாகு மந்தாமமே] - திருவடிகளிலே சூட்டுநன்மலைப்படியே செவ்விமாலையைச் சூட்டவாயிற்று: இவர் "அடியார்கள் குழாங்களை ; உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ஆசைப்பட்டது அப்படியே அநுபவிக்கப்பெறுவர்கள்; பித்ருதநம் புத்ரனுக்கு ப்ராப்தமாமாபோலே, இவ்வாற்றாமையால் வந்த க்லேஶம் அநுபவிக்கவேண்டாதே பேற்றிலே அந்வயிப்பர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் – இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார், இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே நித்யஸூரிகள்திரளிலே போய்ப்புக்கு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே, சூட்டுநன்மாலைப்படியே திருமாலைசாத்தி அடிமைசெய்யப்பெறுவர்களென்கிறார்.

[வாட்டமில்புகழ்வாமநனை] - இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில், அவன்புகழுக்கு வாட்டம் வந்ததிறே. [வாமனனை] - தன்னுடைமைபெறுகைக்கு இரப்பாளனுமவனிறே. [இசைகூட்டி] - பரிமளத்தோடே பூஅலருமாபோலே, இசையோடே புணர்ப்புண்டதாயிற்று. [வண்சடகோபன்சொல்] - "உதாரதீர்முநி:" (உதாரதீர்முநி:)

நிகமம்-வாட்டம் இத்யாதி. 'அடிசூட்டலாகுமந்தாமமே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி. திருவிருத்தம் உக - சூட்டுநன்மாலைகள் - சூட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்லமாலைகள்.

நித்யநிர்த்தோஷகுணங்களுக்கு வாட்டத்துக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன, இவ்வளவிலே இத்யாதி. 'வாமனன்' என்கிற பதத்துக்கு - 'இவளாற்றாமை தனக்குஉண்டு' என்னுமிடந்தோன்ற வர்த்தியாநின்றா னென்றுஅர்த்தமாக விவக்ஷித்து, இப்பதம் இவ்வர்த்தத்தைக்காட்டுமோ? இத்யாஶங்க்யாஹ - தன்னுடைமை இத்யாதி. இசை - காநம். புணர்ப்புண்டதாயிற்று - ஸந்தர்ப்பிதமாயிற்று. இவர்க்கு வண்மையேது? என்ன, "உதாரதீ" இத்யாதி. பாலகாண்டே த்விதீயே, "உதாரவ்ருத்தார்த்தபதைர்மநோரமைஸ்ததாஸ்ய ராமஸ்ய சகார கீர்த்திமாந் | ஸமாக்ஷரைஶ்லோகஶதைர்யஶஸ்விநோ யஶஸ்கரம் காவ்யமுதாரதீர்முநி:". 'அமைபாட்டு' என்றவிடத்திலே - "ஸம்க்ஷிப்தம் ஸமக்ரம் யத்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'அந்தாமம்' என்றதுக்கு

என்னுமாபோலே, மாநஸாநுஸவமன்றிக்கே வாசிகமாக்கி நாட்டை வாழ்வித்த ஔதார்யம். [அமைபாட்டோராயிரத்து] - அமைவு - சமைவாய், ஶப்தார்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கை. [இப்பத்தால்இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்குச் செவ்விமாலையைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம்பண்ணப்பெறலாம். “கைங்கர்யம் பண்ணவேணும்” என்றுஆசைப்பட்டு, அதுபெறுமையாலேபோலேகாணும் இவ்வாற்றாமையெல்லாம் பிறந்தது; பித்ருதநம் புத்ரனுக்கு ப்ராப்தமாமாபோலே, இவ்வாற்றாமையால்வந்த க்லேஶம் இதுகற்றவர்களுக்கு அநுபவிக்கவேண்டாதே, “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

முதற்பாட்டில் - ஆஶ்ரிதராபத்தே செப்பேடாக உதவும் ஸ்வபாவனானவன், இவளுடைய ஆபத்துக்கு வந்துதவுகிறில னென்றாள் ; இரண்டாம்பாட்டில் - “விரோதியுண்டே” என்று நினைவாக, பாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் வலிதோ இவள் விரோதி ? என்றாள்; மூன்றாம்பாட்டில் - இப்படிசெய்ய நினைத்த நீர் முன்புஅச்செயலை என்றியசெய்தீர்? என்றாள்; நாலாம்பாட்டில் - அதுபொறுக்கமாட்டாமல் அதுதன்னையே உபகாரமாகச் ,சொல்லாநின்றா ளென்றாள்; ஐந்தாம்பாட்டில் - அவ்வளவிலும் வாராமையாலே, நிர்த்தயனென்றாள் திருத்தாயார் ; ஆறாம்பாட்டில் - அதுபொறுக்கமாட்டாமல், கேவோய் ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ? அது நங்குறைகா ணென்கிறா ளென்றாள்; ஏழாம்பாட்டில் - அவன்குணஹாநிதன்னையே குணமாகக் கொள்ளும்படி இவளை வஞ்சித்தானென்றாள் ; எட்டாம்பாட்டில் - உம்மை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றினஇவள் படும்பாடேயிது வென்றாள் ; ஒன்பதாம்பாட்டில் - இவள்பேற்றில் நீர்செய்தருள நினைத்திருக்கிறதேன்? என்றாள்; பத்தாம்பாட்டில் - சேஷித்தது நோக்கொன்றுமேயாயிற்று, இதொன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீ ரென்றாள்; நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

அர்த்தம் - செவ்விமாலை என்றது. இஙகே இதுகற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யத்தைப் பலமாகச் சொல்லுகையாலே - கீழே, ‘அடியார்கள் குழாஙகளை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ’ என்றவிடத்திலும் கைங்கர்யபர்யந்தம் விவக்ஷித மென்கிறார் - கைங்கர்யம்பண்ண இத்யாதி. இவர்களுக்கும் இவரைப்போலே ஆற்றாமை:பிறக்கவேண்டாவோ? என்ன, பித்ருதநம் இத்யாதி. இவருடைய பாசுரங கற்றவழியாலே இவரைக்குறித்து ஶிஷ்யபுத்ரத்வ முண்டிறே கற்றவர்களுக்கு மென்றபடி. அநுபவிக்கப்பெறுவரென்கிறரிதி - இதுகற்றவர்களுக்கு இவருடைய ப்ரார்த்தனையே ப்ரார்த்தனை, தனித்து ப்ரார்த்தனைவேண்டா வென்றபடி என்றிய - எதுக்காக. மறுக்குமோ - வற்றுமோ? அபாஶ்ரயம் - ஆஶ்ரயம். ‘ஈயாவதோ கருடற்கெதிரே யிரவிக்கெதிர் மின்மினியாவதோ, நாயோவதோ வுறுமிப்புலிமுன் கரிகேசரிமுன் னடையாவதோ, பேயாவதோ அழகூர்வசிமுன் பெருமானடிசேர்வகுளாபரணன், ஓராயிரமாமறையின்றமிழி லொருசொற்பொறுமோ வுலகிற்கவியே.’ என்கிற சங்கத்தார்கவியும், ‘அமைபாட்டோர்’ என்றவிடத்திலே அநுஸந்தேயம். வாமநனை - வாமநனைக்குறித்து. இசைகூட்டி - இசையோடுகூட்டி. சொல் - சொன்ன. க்ரமேண அந்வய:.

(௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி :— [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஆடிமகிழ்வானில் அடியார்குழாங்களுடன்
கூடியின்பமெய்தாக்குறையதனால்—வாடிமிக
அன்புற்றார் தன்னிலைமையாய்ந் துரைக்கமோகித்துத்
துன்புற்றான் மாறனந்தோ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி—அந்தாமத்தன்பு: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(அந்தாமத்தன்பு.) இப்படி தோற்றியருளின எம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியையும், அக்கலவியால் தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தத்வநியைக்கேட்டு மிகவும் வ்யாகுலனாய் எழுந்தருளி அவனுடைய ஆர்த்தியெல்லாந் தீர்த்து அத்யந்த ஸுகிதனாம்படி பண்ணியருளினாற்போலே, க்ருபாஸமுத்ரமான எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டுத் தான் மிகவும் ஆர்த்தனாய் 'அழகிதாக ஜகந்நிர்வஹணம் பண்ணினேனாகாதே' என்று தன்னுடைய ரக்ஷணஸ்வபாவத்தை நிந்தியாநின்றுகொண்டு சீக்ரமாக வந்து தம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்து மிகவும் நிர்வ்ருதராம்படி பண்ணித் தம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே தான் அத்யுஜ்வலனாய்த் தம்பக்கலிலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளையும் திவ்யாபரணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், மற்றுந் தனக்குள்ள திவ்ய போகங்களையும், இவற்றையெல்லாந் தமக்குக்காட்டிக்கொடுத்து க்ருதக்ருத்யனானபடியை அநுஸந்தித்து ஹர்ஷவிஸ்மய நிர்பரரான ஆழ்வார், தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசியநுபவிக்கிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி இவருடைய ஆர்த்தியைக் கண்டு த்வரிதனாய் ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரீதியாலே வந்த ஸௌந்தர்யாதிஶயத்தை அருளிச்செய்கிறதாக; ப்ரதமத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூஷணாவயவாயுத ஶோபாவிஶிஷ்டமான வடிவழகையும், அத்தோடேகூடின விபூதியுந்மேஷத்தையும், ஸம்ஶ்லேஷ

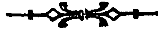
காரிதமான ரக்ஷகத்வோந்மேஷத்தையும், ஸ்த்திரௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், உபமாநராஹித்யத்தையும், அபர்யந்தபூஷணாதியோகத்தையும், தர்ஶநீயசேஷ்டிதத்வத்தையும், ஸம்ஶ்லேஷவைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசரதையையும், சொல்லுகைக்கு அதிகாரிகளில்லை யென்னுமிடத்தையும், சொல்லுகை அரிதென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, தம்முடைய ஸம்ஶ்லேஷப்ரீதிகாரித ஸௌந்தர்ய பாரம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய, "[illegible]"—என்கிற பரமமான ஆபத்தில் ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, "[illegible]" என்கிறபடியே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து, அவனுடைய ஆர்த்தியெல்லாந் தீரமுகங்காட்டி ஆஶ்வஸிப்பித்து, அத்தாலே தான் ஹ்ருஷ்டனாய்ப் பெறாப்பேறு பெற்றானாய் நின்றாற்போலே ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு "அழகிதாக ரக்ஷகரானோம்" என்று ரக்ஷகத்வத்தை நிந்தியாநின்றுகொண்டு, அந்த ஆர்த்தியெல்லாந் தீர முகங்காட்டி அத்தாலே தான் அத்யுஜ்வலனாய், அழகையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஆயுதாபரணாதிகளையும் இவரிழவு மறக்கும்படி அநுபவிப்பித்து க்ருதக்ருத்யனான படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய், தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசியநுபவிக்கிறார்.

ஈடு.—"[illegible]" (கஜஆகர்ஷதே தீரேக்ராஹஆகர்ஷதேஜலே) என்னுமாபோலேயிறே கீழ் ஆடியாடியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்த வ்யஸநம்; அதேல்லாம் ஆறும்படியாக, "[illegible]" (அதந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்) என்கிறபடியே பேரியத்வரையோடே ஆயுதாபரணங்களை அக்ரமமாகத் தரித்துக்கொண்டு மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து

அந்தாமத்தன்பு ப்ரவேஶே, வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகம் வர்த்திஷ்யமாணஸங்கதிமாஹ-கஜ இத்யாதி. அதாவது விஶ்லேஷவ்யஸநம் முடிக்கத் தேட, நசையானது முடியவொட்டாமல் ஜீவிப்பிக்க, இப்படியேயிறே சென்றதென்றபடி. விஷ்ணுதர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமேத்யாயே, "[illegible] । [illegible]." ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வ்யஸநமாறும்படி தோன்றின ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அப்படியேஇவர்க்குப்பிறந்த வ்யஸநமாறும்படி தோன்றின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்-அதேல்லாமாறும்படி இத்யாதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, "[illegible] । [illegible]". "[illegible]" என்றத்தைப்பற்ற; ஆயுதாபரணங்களை இத்யாதி. "[illegible]" என்றத்தைப்பற்ற-மடுவின்கரையிலேயென்கிறார். மஹாபாரதே விஷ்ணுதர்மே, "[illegible] । [illegible]

உள்ளேபோய்ப் புக்கு, ஆனையையொருகையாலும் முதலையையொருகையாலுமாக அணைத்தெடுத்துக்கொண்டு கரையிலே யேறி, "ஶ்ராஹம்வ்க்ரேணாயுவ:" என்கிறபடியே - ப்ரஜையின்வாயிலே முலையைக்கொடுத்து க்ரந்தியை சிகித்ஸிப்பிக்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமாக இரண்டுக்கும் நலிவுவாராமே திருவாழியாலே விடுவித்து சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத்தலையைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து அதினுடைய புண்வாயை வேதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்ஶித்துநின்றாற்போலே, இவரும் "வலங்கொள்புள்ளுயர்த்தாய்" என்று கூப்பிட்ட ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டு, 'அழகிதாக நாம் ஜகந்நிர்வஹணம் பண்ணினோம், நாமாரானோம்' என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜாபயங்களினாலே விஹ்வலனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்கள் ஒப்பனை, திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தி, இவையெல்லாவற்றோடும் வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனாய் க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிற இருப்பை அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தாம்பெற்ற பேற்றைப் பேசி யநுபவிக்கிறார்.

முதற்பாட்டு.

அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு
அந்தாமவாழ்முடிசங்கு ஆழிநூலாரமுள
செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய்செங்கமலம்
செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன்திருவுடம்பே.

ஆ.—நித்யநிர்த்தோஷ நிரதிஶயகல்யாண திவ்யதாமத்திற்பண்ணும் ப்ரேமத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு, ஸர்வதிவ்யபூஷணாயுத பூஷிதமாய் நிரதிஶயஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணவிஶிஷ்டமாய், ஶுத்தஜாம்பூநத ப்ரபமான திவ்யரூபத்தோடே வந்து என்னோடே கலந்தருளினா னென்கிறார்.

ஶாயுவ:"இத்யாதியைப்பற்ற, ஆனையையொருகையாலும் இத்யாதி."ஶாயுவ:"என்றதுக்கு அர்த்தம் பெரிய பிராட்டியாரும்இத்யாதி.இரண்டுக்கும்-வாராமே-முதலைக்கே நலிவுவரும்படி யென்றுகூட்டுவது. அவன் நிரவதிகவ்யாமோஹயுக்தனாகையாலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவங்களை அருளிச்செய்கிறார்- சாத்தியருளின இத்யாதி. இதுக்குஸூசகம் - "விஶ்ருங்கி [illegible]" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வசநம். வேதுகொண்டு- உஷ்ணமாக்கி, காய்ச்சி யூற்றி யென்றபடி! "நிஜாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, நாமாரானோம் என்றது. "ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா" என்றத்தைப்பற்ற, லஜ்ஜாபயங்களினாலே என்றது. 'முடிந்துவிடுமோ' என்கிற ஶங்கை - பயநிமித்தம். 'தன்னுள்கலவாதது' 'செம்பொன்திருவுடம்பு' 'அரனேயோ' 'பலபலவேயாபரணம்' 'ஆழிநூலாரம்' இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூப இத்யாதி. 'என்னுள்கலந்தவன்' என்றத்தைப்பற்ற, வந்துஸம்ஶ்லேஷித்து என்கிறார். 'மரதகக்குன்றமொக்கும்' 'ஆராவமுதமாய்' இத்யாதியைப்பற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் இத்யாதி. "க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம:" என்றத்தைப்பற்ற-க்ருதக்ருத்யனாய் என்றது.

ஒ.—முதற்பாட்டில், தாம் மநோரதித்தபடியே தன் பரிகரங்களோடேகூடத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த ஔஜ்வல்யத்தைப் பேசுகிறார்.

[அந்தாமத்தென்று தொடங்கி] - திருநாட்டிலுள்ளார் பக்கல் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னோடே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அழகிய மாலை செவ்வி பெறாநின்றுள்ள திருவபிஷேகம் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் திருவாழி திவ்யாபரணங்கள் என்று தொடக்கமாகப் பண்டு என்னோட்டை விரஹத்தாலே அநுஜ்வலமானவை, ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே உளவான என்னும்படி உஜ்வலமாயின. தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். [செந்தாமரைத்தடங்கண்] - ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே உத்புல்ல புண்டரீக தடாகம்போலே விகஸிதமான திருக்கண்கள்.

ப.—முதற்பாட்டில், பூஷணாதி விஶிஷ்டமான விக்ரஹஶோபையை அநுபவிக்கிறார்.

அந்தாமத்து - பரமபதத்தில், அன்புசெய்து - விருப்பத்தைப்பண்ணி, என்னுயிர்சேர் - ஹேயனானவென்னெஞ்சுக்குள்ளே பொருந்தின, அம்மானுக்கு - நிருபாதிகஸ்வாமியானவனுக்கு, (ஶேஷித்வஸூசகமான), அம் - அழகிய, தாமம் - மாலையையுடைத்தான, வாள் - உஜ்ஜ்வலமான, முடி - திருவபிஷேகம், சங்கு ஆழி - திவ்யாயுதங்கள், நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் - திருவாரம், உள - (இவை) ஸ்ப்புரித்துத் தோன்றாநின்றன; கண் - திருக்கண்கள், செந்தாமரைத்தடம் - சிவந்ததாமரைத்தடாகமாயிராநின்றன; செம்கனி - சிவந்தபக்வபலம்போன்ற, வாய் - அதரம், செம்கமலம் - சிவந்ததாமரையாயிராநின்றது; அடிக்கள் - திருவடிகள், செம்தாமரை - சிவந்ததாமரையாயிராநின்றன; திருவுடம்பு - திருவுடம்பு, செம்பொன் - செம்பொன்னாயிராநின்றது; இப்பாட்டு - அந்தராதித்ய வித்யையிற்சொன்ன ஹிரண்மய விக்ரஹயோகத்தையும், புண்டரீகாக்ஷத்வாத்யவயவஶோபையையும், கிரீடமகுடோத்யாபரண ஶோபையையும், த்ருதஶங்கசக்ரத்வத்தையுஞ் சொல்லி, இப்படி ஆதித்யமண்டலாந்தர்வர்த்தியானவன், “ஷயமூாயமவ——ஷெயமூாஸாவாஜிதெ—ஸவணக:” என்கிறபடியே - அழகிய ஆதித்யமண்டலத்திற்பண்ணும் விருப்பத்தை என்னெஞ்சிலே பண்ணிப்புகுந்து, அந்தவ்யக்த்யைக்யம் இங்கே ஸ்ப்புரிக்கும்படி அத்யுஜ்ஜ்வலனாயிராநின்றானென்றுஞ் சொல்லும்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன் பரிகரங்களோடே வந்து கலந்து, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஔஜ்வல்யத்தைப் பேசியநுபவிக்கிறார்.

[அந்தாமத்தன்பு செய்து] - பரமபதத்திலுள்ளாரெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி “ஹோகெ—ாமூ” இதிவத். [என்னுயிர்சேர்] - கமர்பிளந்த கரையிலே நீரைப்பாய்ச்சினாற்போலே, “உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து” என்று குருத்து வற்றாகவற்றின என்னாத்மாவிலே, விடாயர் மடுவிலே விழுமாபோலே வந்து கலந்தான். [அம்மானுக்கு] - நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் வந்து முகங்காட்டவேண்டும் ப்ராப்தியையுடையவனுக்கு. இவரைப்பெற்றபின்பாயிற்று அவன் ஸர்வேஶ்வரனாயிற்று. [அந்தாமவாழ்முடி] - அழகிய

மாலை வாழாநின்றுள்ள முடி. வாளென்று ஒளியாய், அழகியமாலையையும் ஒளியையு முடைத்தான திருவபிஷேக மென்றுமாம். தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். சங்கு, ஆழி, நூல், திருயஜ்ஞோபவீதம்; ஆரம் இவை நித்ய ஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அடியார்கள் குழாங்களை என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே ஸபரிகரனாய் வந்து கலந்தான். [உள] - இவரோடு கலப்பதற்கு முன்பு அஸத்ஸமமாய் அநுஜ்வலமுமாயிருந்த இவை உளவுமாய், உஜ்வலமுமாயின வென்கிறது. நித்யரானவர்கள் உளராகையாவதென்? என்னில்;—"ஸகாகீநாஜெ௨த" என்கிறபடியே இவரோடு கலவாதபோது அந்த விபூதியுமில்லையாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறது. [செந்தாமரை இத்யாதி] - ஆடியாடியில் உருவின திருக்கண்கள் உதபுல்லபங்கஜ தடாகம்போலே விகஸிதமானபடி. ஆர்த்தியெல்லாந் தீரஇவரைப்பார்த்துக்கொடுநிற்கிற நிலை. சிவந்து கனிந்தவாய், சிவந்த தாமரைபோலே இராநின்றது. "வவஸாவஸாநுயிக்ஷா" என்னும்படியே ஸாந்த்வநம் பண்ணுகிறவாய். நோக்குக்கும் முறுவலுக்குந் தோற்றுவிழும திருவடிகளும் அப்படியே இராநின்றது. [செம்பொன் திருவுடம்பே] - திருவடிகளின்மேலே விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும்உடம்பு. தம்மையணைத்தபின்பு பிறந்தபுகரைச் சொல்லுகிறது. "ரூகாஸஂ".

ஈடு.—"அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்று கொலோ" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வந்து கலந்தா னென்கிறார்.

[அந்தாமத்தன்புசெய்து] - அழகிய தாமத்திலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. தாமமென்று-ஸ்த்தாநமாய், மஞ்சா:க்ரோஸந்தி போலே, பரமபதத்திலுள்ளார்பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. ஒரு விபூதியிலுள்ளார்பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தைக்கிடீர் என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ணிற்று. தாமே அருளிச்செய்தாரிறே "முற்றவும்நின்றனன்" என்று. [என்னாவி]- அவன் மேல்விழத் தாம்இறாய்த்தமை தோன்றுகிறது. இவர் பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்து இறாயாநின்றார்; அதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். கமர்பிளந்த விடத்திலே நீர்பாய்ச்சுவாரைப்போலே, "உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து" என்கிற ஆவியிலே காணும் வந்துசேருகிறது. [சேர்] - விடாயர் மடுவிலே சேருமாபோலே வந்து சேராநின்றான். இப்படி மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவேன்? என்னில், - [அம்மானுக்கு]-வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் வந்து

முதற்பாட்டு - அந்தாமத்தன்பு இத்யாதி. 'ஆழி நூலாரமுள' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - அடியார்கள் இத்யாதி.

'அம்' என்றத்தாலே - விலக்ஷணபோக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாலே வந்த அழகைச்சொல்லுகிறது. தாமமென்று ஸ்த்தாநமாய் இத்யாதி வாக்யம் - பூர்வவாக்யவிவரணமாதல், அர்த்தாந்தரமாதல். விபூதியையிட்டு லக்ஷித்த இதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஒருவிபூதியில் இத்யாதி. அப்படிபண்ணினானோ வென்ன, தாமே இத்யாதி. 'என்' என்றதுக்கு பாவம் - அவன்மேல் விழ இத்யாதி. இறாய்த்தமை - பின்வாங்கினமை. விவரணம் இவர் இத்யாதி. 'ஆவி' என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன, கமர்பிளந்தவிடத்தே இத்யாதி. ஆக, 'என்னாவிசேர், ஆவிசேர், சேர்,' என்று மூன்றுவிதமாக்கி அருளிச்செய்தாராயிற்று. வகுத்தஸ்வாமியாகையா[illegible]யிதி - அதாவது - அம்மானாகையாலே அந்தாமத்தன்பு செய்தான், என்னாவிசேர்ந்தா னென்றபடி. விவரணம் - நித்யபூவிதியில் இத்யாதி. அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னாவிசேர்ந்த வநந்தரம் - அம்மா

முகங்காட்டவேண்டும் ப்ராப்தியை யுடையவனுக்கு. இவரைப் பெற்றபின்பாயிற்று அவன் ஸர்வேஶ்வரனாயிற்று. [அந்தாமம்இத்யாதி] - “‘அடியார்கள்குழாங்களை யுடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்று இவர்ஆசைப்பட்டபடியே, நித்யஸூரிகளோடேவந்து கலந்தான்’ என்று ஆளவந்தார்அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும் படி. ஆனால், அவர்களை “ஆழிநூலாரம்” என்றோ சொல்லுவதென்னில்; சிந்மயரா யிருக்கச்செய்தே, பாரதந்த்ர்யஸித்திக்காகத் தங்களை அமைத்துவைக்கிற இத்தனையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார்அருளிச்செய்யும்படி - ‘இவரோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பதற்கு முன்பு அவனோடொக்க இவையும் அநுஜ்ஜ்வலமாய் அஸத்ஸமமாய், இவரோடு கலந்த பின்பு உஜ்ஜ்வலமாய் ஸத்தைபெற்றபடி சொல்லுகிறது’ என்று; கல்பகதரு வாடினால் அதில் பூவும் தளிரும் வாடுமிறே. [அந்தாமவாழ்முடி] - அழகியமாலையானது முடிசூடி வாழத் தொடங்கிற்று, அன்றியே “வாண்முடி” என்றாய், வாளென்று - ஒளியாய், நிரவதிகதேஜோரூபமான முடியென்றுமாம் தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். தேஜோரூபமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், தேஜோரூபமான திருவாழி, நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் - திருவாரம், இவை - நித்யஸூரிகளுக்கு உபலக்ஷணம். [உள] - நித்யரான இவர்கள் உளராகையாவதென்? என்னில்;—“[illegible]” (ஸஏகாகீநரமேத) என்கிற படியே, இவரோடு கலப்பதற்குமுன்பு அந்தவிபூதியும் இல்லையாய்த் தோற்றுகையாலே. [செந்தாமரைத்தடங்கண்] - ஆர்த்தியெல்லாந் தீர இவரைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. இவரோடேகலந்த பின்பாயிற்று திருக்கண்கள் செவ்விபெற்றதும், விகஸிதமா

னதுமென்று அபரபாவியாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - இவரைப்பெற்ற இதயாதி இந்தப்பக்ஷத்தில் ‘அம்மான்’ என்கிற இது - ஸாத்யபரம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழி நூலாரம், உள - உண்டென்றபடி; அதாவது - இவற்றோடே வந்தானென்று கருத்து. ஆனால் இத யாதி - ‘ஆழிநூலாரம்’ என்று - அசேதநமாகச் சொல்லுவா னென் னென்னி லென்றபடி. லோக ந்யாயத்தாலே அசைதந்யம் தோன்றுகையாலே இப்படியேயாகவேண்டாவோ வென்று கருத்து. சிந்மயராய் இத்யாதி - பௌஷ்கரே, “[illegible] [illegible]”. இவரோடு இத் யாதி - எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், அம்மானுக்கு - அம்மானுடையத்தான, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழிநூலாரம், உள - ஸத்தைபெற்றன வென்றபடி. இவன்வாடினால் அவற்றுக்கும் வாட்டம் வேணுமோ? என்ன, கல்பகதரு இத்யாதி. “[illegible]” என்னக்கடவதிறே. முடிசூடிவாழத் தொடங்கிற் றென்று - ரஸோக்தி. முடிசூடி - முடியிலே சூட் டப்பட்டு. தாமம்-மாலை. அழகியமாலையானது வாழ்கிற முடியென்று சப்தார்த்தம். ‘வாள்’ என்று பாடமான போது, ‘தாமம்’ என்றும் - தேஜஸ்ஸாய், ‘தாமவாள்’ என்கிற வீப்ஸையாலே - நிரவதிக தேஜோரூபமான முடியென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார்-தாமம்-தேஜஸ்ஸாகவுமாம் என்று ‘அந் தாமவாள்’ என்றத்தை சங்குமுதலானவற்றுக்கும் விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - தேஜோ ரூபமான - இத்யாதி. ஆரம்-ஹாரம். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே ஶங்கிக்கிறார் - நித்யரான இத்யாதி. உளராகையாவது - இப்போது உளராகையாவது. ஸஏகாகி இத்யாதி - இந்தவாக்யம் - எம்பெருமானார் நிர்வாஹவிவரணமாதல், அந்தநிர்வாஹத்திலே தாத்பர்யாந்தரமாதல். தாத்பர்யாந் தரமானபோது - முந்தினது வஸ்துதஃ வாடினார்க ளென்றபடி. இரண்டாவது - பகவதபிப்ராயத் தாலே அந்தவிபூதியு மில்லையாய்த் தோற்றிற தென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில், ஆர்த்தி யெல்லாம் இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், இவரோடே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்

யிற்றதும் ஏகரூபமானவற்றுக்கெல்லாம் இதொரு விகாரம் பிறக்கிறதிறே. "ஸதைக ரூபரூபாய" (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிறவிடத்தில் - கர்மமடியாக வரும் விகார மில்லையென்கிற இத்தனையிறே. [செங்கனிவாய்செங்கமலம்] – சாமுதங்கள் சொல்லு கிற திருவதர மிருக்கிறபடி. சிவந்துகனிந்தஅதரமானது, சிவந்தகமலம்போலே யிரா நின் றது [செந்தாமரையடிக்கள்] - நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றுவிழுந் திருவடிகள். திருவடிகளிலே விழுந்து அநுபவிக்கும்திருமேனி [செம்பொன்திருவுடம்பே]- "ருக்மாபம்" (ருக்மாபம்) என்னும்படியாயிற்று இவரோடுகலந்தபின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகர்தான்.

இரண்டாம்பாட்டு.

திருவுடம்புவான்சுடர் செந்தாமரைகண்கைகமலம்
திருவிடமேமார்வம் அயனிடமேகொப்பூழ்
ஒருவிடமும் எந்தைபெருமாற்கரனேயோ
ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள்கலந்தானுக்கே.

ஆ.—(திருவுடம்பு.) என்னோடேகலந்தருளுகிறான், ஸர்வேஸ்வரியான பெ ரியபிராட்டியாரோடும் ஆஸ்ரிதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடும் கலந்தருளினாற்போ லன்றியே, தன்னுடைய நிரதிஸயதேஜோமயமான திருவுடம்பில் ஒருப்ரதேஸமொழி யாமே ஸமஸ்தப்ரதேஸத்தாலும் கலந்தருளினான்; ஒருவனுடைய அபிநிவேஸமே இது என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிகளுந் தன்பக்கல் ஓரோப்ரதே சத்தையேபற்றி லப்தஸத்தாகராம்படி யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வாங்கங்களாலும் என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தத்தாலே உஜ்வலனானானென்கிறார்.

[திருவுடம்பென்று தொடங்கி] - தேஜோரூபமான திருவுடம்பு மிகவும் ஒளிபெற்றது. [ஒருவிடமு மெந்தை பெருமாற்கரனே] - பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்

ஈ.பொடு - ஏகரூபமான இத்யாதி. ஏகரூபமானவற்றுக்கெல்லா மென்றது - முடிமுதலான நித்ய ஸூரிகளை யபேக்ஷித்து. ஆனால், "ஸதைகரூபரூபாய" என்கிற ப்ரமாணத்தோடே சேரும்படி யெங்ஙனே யென்ன, ஸதைக இதயாதி. ப்ரதமேம்ஸே த்விதீயே, "அவிகாராய ஸுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே । ஸதைகரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே". பதசசேர்த்திக்கு ஹாவம் - நோக்குக்கும் இத்யாதி. செம்பொன்போலே திருமேனி யிருக்குமோ? என்ன, ருக்மாபம் இத்யாதி. மாநவே த்வாதஸோத்யாயே, "ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீ யாம்ஸமணீயஸாம் । ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்தம் புருஷம் பரம்". ஸ்ப்ருஹ ணீய மென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழி நூலார முளவாய்க் கொண்டு, அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னாவி சேரம்மானுக்கு செந்தாமரை யித்யாரப்யான்வயஃ; க்ர மான்வயோவா, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமததன்பு செய்தென்னாவி சேர்ந்த வநந்த ரம் - அந்தாமவாழ்முடிசங்காழி நூலாரமுளவாய் - அம்மானுமானவனுக்கு - செந்தாமரையித்யாரப் யான்வயஃ.   (௧)

கும் அபாஶ்ரயமான விடததையொழிய நீககின விடத்தைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபனு யிருககும ருத்ரனும். ஓ என்று - விஸ்மயம் [ஒரு விடமென்று தொடங்கி] - இப்படி யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் என்னுடைய அங்கத்தில் ஏகதேஶத்திலே தன்னுடைய ஸர்வாங்கத்தோடும் ஸம்ஶ்லேஷித்தான்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வவயவஶோபையையுடையவன், ப்ரஹ்மருத்ராதிக ளான விபூதிபூதர்க்கும் பிராட்டியோபாதி திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த ஔஜ்ஜ்வல் யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒருவிடமொன்றின்றி - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளொன்றுஞ் சோராதபடி, என்னுள் - என்னுள், கலந்தானுக்கு - கலந்த, எந்தைபெருமாற்கு - என்குலநாதனுக்கு, திருஉடம்பு - ஶ்லாக்யமானவடிவு, வான்சுடர் - ஆதித்யவர்ணமாயிராநின்றது; கண்கை கமலம் - திருக்கண்ணும் திருக்கையும், செம்தாமரை - சிவந்ததாமரைபோலே செவ்வி பெற்றது; மார்வம் - திருமார்வு, திருவிடமே - லக்ஷ்மீஸ்த்தாநமேயாயிற்று; கொப்பூழ் - கொப்பூழ், அயன் - ப்ரஹ்மாவுக்கு, 'இடமே - ஸ்த்தாநமேயாயிற்று; ஒருவிடமும - நீககியுள்ள இடம், அரனே - ருத்ரனேயாயிராநின்றது. ஓ - இதென்ன ஆஶ்சர்யம், ஒருவுதல் - நீங்குதல். தந்திருவுள்ளத்திலே அவன்கலநதபின்பு ரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் அவயவௌஜ்ஜ்வல்யமும் உண்டானவோபாதி, விபூத்யௌஜ்ஜ்வல்யமும் உண்டாயிற் றென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதிகளும் தன் பக்கலிலே ஓரோ ப்ரதேஶத்தைப் பற்றி லப்தஸத்தாகராம்படி யிருக்கிறவன், ஸர்வாங்கங்களாலும் என் னோடே கலந்து உஜ்வலனானானென்கிறார்.

[திருவுடம்பு வான்சுடர்] - தேஜோரூபமான திருமேனி மிகவும் ஒளிபெற் றது. "'விக்ரஹமில்லை' என்கிறார முன்பே 'யாவற மதிநலமருளப்பெற்றவர்தாமே 'திருவுடம்பு' என்பதே" என்று சீயர் வித்தராவர். [செந்தாமரை இத்யாதி] - திமிர்க் கும்படி நோக்கின கண்ணும், அந்நோக்கிலே நைந்தவர்களை "க்ரு-தவிஹ்ந வாணிநா" என்று ஸ்ப்ருஶிக்குங் கைகளும். இவர்க்குக் கவிகளைப்போலே ஒருகால் சொன்னது தன்னைப் பலகால் சொல்லுவானென்? என்னில்; முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாறிக கோததவாறே மிகவிலைபெறுமாபோலே, இவரும் ஓரோ முகபேததாலே அநுபவிக்கி றார். [திருவிடமே மார்வம்] - அகலகில்லேனென்று அணைப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியாககு இருப்பிடம் திருமார்வு. [அயனிடமே கொப்பூழ்] - சதுர்த்தஶபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா திருநாபிகமலத்திலே யிருக்கும். [ஒருவிடம்] - ஓரிடம என்னாதே, "ஒரு விடம்" என்கிறது - ஒருவுதல் - நீங்குதலாய், ஶேஷித்தவிட மென்றபடி. என் குலநாத னுக்கு ஶேஷித்தவிடமெல்லாம் ருத்ரனுக்கு ஸ்ததாநம். [ஓ] - ஓ என்று - விஸ்மயம். [ஒரு விடம் இத்யாதி] - இப்படி யிருக்கிறவன் என்னுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலே தன் னுடைய ஸர்வாங்கங்களோடே கலநதான். ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள் கலந்தா னுக்கு - திருவுடம்பென்று தொடங்கி, அரனே, ஓ! என்று அந்வயம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடே கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புகரைச் சொல்லி, தன்னுடம்பைப்பற்றி ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் ஸத்தையாம்படி யிருக்கிறவன்தான் என்னுடம்பைப்பற்றித் தன்ஸத்தையாம்படி இராநின்றானென்கிறார்.

[திருவுடம்புவான்சுடர்] - அணைத்தபோதை ஸ்பர்சஸுகங் கொண்டு அருளிச்செய்கிறாரிறே. "ஈச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை' என்கிறவர்கள்முன்பே, ஆப்ததமரானஇவர் 'திருவுடம்பு வான்சுடர்' என்னப்பெறுவதே! 'ஈச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை' என்கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாபமில்லை; அவர்களை அநுவர்த்தித்து அதுகேட்கஇராதபடி பெருமாள் நமக்குப்பண்ணின உபகாரமேன்?" என்று அருளிச்செய்வர் சீயர். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர் - துவக்குண்கிற திருமேனியிறே "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:" (இச்சாக்ருஹீ தாபிமதோருதேஹ:) என்று தனக்கும் அபிமதமாயிருப்பதொன்றிறே. தான்மதித்தார்க்கு "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்றுகொடுப்பதும் திருமேனியையே. [வான்சுடர்] - முதலிலே தேஜோரூபமான திருமேனி மிகவும் ஒளிபெற்றது இவரோட்டைக்கலவியாலே. புறம்பு ஒளியாய் உள்ளும்மண்பற்றியிருக்கை யன்றிக்கே, நெய்திணுங்கினாற்போலே தேஜஸ்த்தத்வமே யாயிருக்கை. "தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்" (தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்) என்கிறபடியே. பஞ்சசக்திமயமாயிருக்கச்செய்தே, "ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்" (ஷாட்குண்ய

இரண்டாம்பாட்டு - திருவுடம்பு இத்யாதி. 'எனதுருவிசேரமமானுக்கு - செம்பொன்திருவுடம்பே' என்றதிலே நோக்காக - தம்மோடே இத்யாதி. 'அயனிடமே' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து - தன்னுடம்பை இத்யாதி. 'ஒருவிடமொன்றின்றி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - தானென்னுடம்பை இத்யாதி.

வான்சுடர் - மிக்கதேஜஸ்ஸு. 'என்னுள்கலந்தானுக்குத் திருவுடம்பு வான்சுடர்' இத்யந்வய முகேநாஹ - அணைத்தபோதை இத்யாதி. பலகாலும் விக்ரஹத்தை வர்ணிக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து நம்பிள்ளை ஈடுபாடு - ஈச்வரனுக்கு இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகமாக நஞ்சீயருடைய ஸ்வவாபாநுஸந்தாநமாஹ - ஈச்வரனுக்கு இத்யாதி. இத்தால் - விக்ரஹாதிகளில்லை யென்கைக்கு நிமித்தம் அவர்களுடைய பாபப்ராசுர்ய மென்றபடி. இவர் அருளிச்செய்தால் ப்ரமாணமாமோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. ஆகையாலே, இவரநுபவபரீவாஹரூபமான ஸ்ரீஸூக்தியும் பரமப்ரமாண மென்றபடி. துவக்குண்கிற - ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிற. திரு' என்று - அழகாய், அத்தைக் காட்டுகிறார், இச்சாக்ருஹீத இத்யாதி; ஷஷ்ட்டேம்சே பஞ்சமே, பூர்வமேவ லிகிதம். கார்யத்தாலும் அபிமதத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் - தான்மதித்தார்க்கு இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ப்ரதமே, "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து" பூர்வமேவ லிகிதம். முதலிலே இத்யாதி - 'திரு' என்றபோதே - ஸ்வாபாவிகஸர்வாதிசயங்களும் ஸித்திக்கையாலே, பின்னையும் பின்னையும் 'சுடர்' என்னும்போது - இப்படியேயாகவேணு மென்றபடி. வானின்தாத்பர்யம்- புறம்பொளியாய் இத்யாதி. திணுங்குகை- கடீபவிக்கை. உக்தார்த்தஸ்யப்ரமாணம் - தேஜஸாம் இத்யாதி. இந்த நிரவதிகதேஜோரூபதைக்கு அடி பஞ்சசக்திமயமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து, ஆனால் 'ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்' என்கிறது சேரும்படியென்? என்ன - பஞ்சசக்திமயம் இத்யாதி; ப்ரதமேம்சே நவமே, "தந்ரூபஷடதேதஸ்ய ஸர்வாஹ்லாதகரம் | ஸவப்ரூபவஸம்ஸ்தாநம் தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்." "பஞ்சசக்திமயோதேவச்சாந்தோஜந்மஹா: | பராதிஸக்திபிஸ்தத்விக்ரஹம் ப்ராந்தசாந்தநம்." ஷாட்குண்யவிக்ரஹந்தேவம் பாஸயந்தம் ஜகத்ஸர்வம்". பஞ்சசக்திகளாவன-

விக்ரஹந்) என்கிறது குணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமாகை சுட்டியிறே. [சேந்தாமரைகண்] - கடாக்ஷத்தாலே வவ்வலிட்டுச்சொல்லுகிற வார்த்தை. [கைகமலம்]-"கரேணம்ருதுநா" (கரேணம்ருதுநா) என்கிறபடியே அணைத்த கை. இவர் ஒருகால் சொன்னத்தைப் பல கால்சொல்லுவானேன்? என்னில்; - முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாறிக் கோத்த வாறே விலைபெறுமாபோலே, இவரும் ஓரோமுகபேதத்தாலே மாறிமாறி அநுபவிக்கிறார். [திருவிடமே மார்வம்] - அக்கையாலே யணைப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியார்க்கு இருப்பிடம் திருமார்வு. [அயனிடமே கொப்பூழ்] - சதுர்த்தஶபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா, திருநாபீகமலத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கும். [ஒருவிடமுமெந்தைபெருமாற் கரனே] - ஓரிடமென்னாதே, ஒருவிடமென்கிறது - ஒருவுதல் - நீங்குதலாய், நீங்கினவிட மென்றபடி என்னயனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நீங்கினஇடமும் ருத்ரனுக்குஇருப்பிடமா யிருக்கும். தாமஸதேவதை யிருப்பிடமாகையாலே, 'நீங்கினவிடம்' என்று அநாதரோக்தி யிருக்கிறபடி. [ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள்கலந்தானுக்கே] - என்னோடேவந்து கலக் கிறவிடத்தில், நீங்குமிடமொன்றுமின்றிக்கே வந்துகலந்தான். [ஓ] - 'அநந்யபரையான பெரியபிராட்டியோடொக்க, அந்யபரரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் திருமேனியிலே இடங் கொடுத்துவைப்பதே!' என்று இந்த ஶீலகுணத்தை அநுஸந்தித்து வித்தராயிருந்தார் முன்பு; இப்போது தமக்குஉடம்புகொடுத்தபடி கண்டவாறே 'அது பரத்வம்' என்று தோற்றி, இதுஎன்னஶீலாதிஶயம்! ஓ! என்கிறார். ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள்கலந்தா னுக்கு - திருவுடம்பென்றுதொடங்கி, அரனே; ஓ என்று அந்வயம். (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

என்னுள்கலந்தவன் சேங்கனிவாய்சேங்கமலம்
மின்னுஞ்சுடர்மலைக்குக் கண்பாதங்கைகமலம்
மன்னுமுழுவேழுலகும் வயிற்றினுள
தன்னுள்கலவாதது எப்பொருளுந்தானில்லையே.

ஆ.—(என்னுள்.) நிரதிஶயகல்யாணகுண திவ்யரூபத்தை யுடையனாய், ஸ்வஸங்கல்பாதீந ஸமஸ்தவஸ்துஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகனாயிருந்தவன் என்னுள்ளே கலந்தருளினானென்கிறார்.

"ஶபத்தஸ்பர்ஶாதிஶரீரவ்யாப்தவஸ்து" என்றுசொல்லப்படுகிற நித்யவிபூதிஸ்த்தித பஞ்சபூதங்கள். 'கரேணம்ருதுநா' என்கிறபடியே தடவியணைத்த கை யென்றபடி. ஹரிவம்ஶே வண்டாகர்ணமோக்ஷப்ரதாநே, "வஸுஶ்ரீஜம் தஜாவிஷ்ணு:விஶாவஸ்யாவிஸ்ஷத: | கரேணம்ருதுநாதேவ:பாபாந்நிருத்ய யநுஹரி:." முகபேதத்தாலே - க்ரமபேதத்தாலே. மார்வமே - திருவிடம். கொப்பூழே - அயனிடம். எந்தைபெருமாற்கு ஒருவிடமே - அரன். அரனது என்றபடி. கொப்பூழ் - திருநாபி. ஓரிடமென்னாதே - இன்னவிடமென்று விஶேஷியாதே. விவரணம் - என்னயனை இத்யாதி. நிரவதிகதேஜோரூபவிக்ரஹத்தில் நீங்கின விடமுண்டோ வென்ன, தாமஸ இத்யாதி. வித்தராயிருந்தார் முன்பு - "ஏறனைப்பூவனை" என்கிறபாட்டிலே யென்றபடி. ஒருவிடமொன்றின்றி யென்னுள்கலந்தானுக்கு - திருவுடம்பு வான்சுடரென்று தொடங்கி, கொப்பூழ், எந்தைபெருமாற்கு - ஒருவிடமே - அரன், ஓ இத்யந்வய:. (உ)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ருத்ராதிகள் மாத்ரமன்றிக்கே ஸகலலோகங்களுக்கும் அபாஶ்ரயமான எம்பெருமான், தன்னையொழிந்தால் இவ்வுலகங்களெல்லாம் படும் பாட்டை என்னைப்பிரிந்து தான்பட்டு, என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே அத்யந்தம் புஷ்கலனானானென்கிறார்.

[மின்னுஞ்சுடர்மலைக்கு] - என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே வளர்ந்து உஜ்வலமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. [மன்னுமென்று தொடங்கி] - ஸமஸ்த லோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி நிலைநிற்கிறன; தன் திருவுள்ளத்தை அபாஶ்ரயமாக வுடைத்தன்றிக்கேயிருக்கும் வஸ்துதான் முதலிலே யில்லை.

ப.—அநந்தரம், தன்னுள் இராத வஸ்துவுக்கு ஸத்தையில்லையாமோபாதி, என்னுள் தான் கலவாதபோது தனக்கு ஸத்தையில்லையாக நினைத்து என்னுள்ளே கலந்து உஜ்ஜ்வலனானானென்கிறார்.

என்னுள் - என்னுள்ளே, கலந்தவன் - கலந்தவனாய், மின்னும் - (அத்தாலே) விளங்கின, சுடர் - சுடரையுடைய, மலைக்கு - மலைபோன்றவனுக்கு, செங்கனிவாய்செங்கமலம் கண்பாதங்கைகமலம் - (முன்புசொன்ன) அவயவஶோபையும் யதாபூர்வமத்யுஜ்ஜ்வலமாயிராநின்றது; மன்னும் - ஸ்திரமாய், முழு ஏழுலகும் - பூர்ணமான ஸகலலோகங்களும், வயிற்றின் உள - அவன்வயிற்றிலேயாய் ஸத்தைபெறாநின்றன, தன்னுள் - தனக்குள்ளே, கலவாதது - ஸம்பந்தியாதிருப்பது, எப்பொருளுந்தான் - ஏதேனுமொரு பொருளும், இல்லை - இல்லை. ஸர்வவஸ்துவுக்கும் தத்வ்யதிரேகத்தில் ஸத்தாஹாநிஸ்வரூபப்ரயுக்தை, ஈஶ்வரனுக்கு 'இவருடைய வ்யதிரேகத்தில் ஸத்தையில்லை' என்று நினைக்கிறவிடம் ஶீலக்ருதமென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ருத்ராதிகளளவேயன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களுந் தன்னைப்பற்றியல்லது ஸத்தையில்லாதாப்போலே, என்னைப்பற்றியல்லது தனக்கு ஸத்தையில்லை யென்னும்படி இராநின்றானென்கிறார்.

[என்னுள் கலந்தவன்] - "ஊமஸ்ஜூரு" என்னுமாபோலே, மேன்மைக்கு "ஶ்ரிய:பதி" என்னுமாபோலேயாயிற்று, நீர்மைக்கு - இதுவும். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - சிவந்து கனிந்த வாய், என்னோட்டைக்கலவியாற்பிறந்த ப்ரீதியெல்லாம் ஸ்மிதத்திலே தோற்றும்படி யிருக்கை. [மின்னும் இத்யாதி] - வந்துகலந்தபின்பு புகர்த்து வளர்ந்து ஸ்திரனாய்க் கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே நிற்கிற நிலை. வாமநன் வளர்ந்தபடி. நோக்குகிற கண், நோக்குக்குத்தோற்றுவிழும் திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் கை. [மன்னும் இத்யாதி]- ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாய்ப்போருகிற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி நிலைநிற்கிறன. [தன்னுள் இத்யாதி] - "நதத்ஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத்" என்கிறபடியே, ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு வஸ்து ஶஶவிஷாணத்தோபாதி முதலிலே யில்லை. அவை இவனைப் பற்றாதபோது, ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது ஸ்வரூபத்தாலே, இவன் இவரைக் கலவாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது குணத்தாலே.

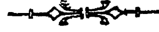
ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தன்னைப்பற்றி உளவாம்படியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், தான் என்னைப்பற்றி உளனாய் என்னோடேவந்து கலந்தா னென்கிறார்.

[என்னுள்கலந்தவன்] - "அகஸ்த்யப்ராதா" (அகஸ்த்யப்ராதா) என்னுமா போலே நிரூபக மிருக்கிறபடி. "நாராயணன்" "வாஸுதேவன்" என்னுமாபோலே, "என்னுள்கலந்தவன்" என்றுகாணும் அவனுக்குத் திருநாமம். [செங்கனிவாய்செங்கமலம்] - சிவந்து கனிந்த வாய் செங்கமலம்போலே யிராநின்றது. [மின்னும் சுடர்மலைக்கு]- வாட்டமில்புகழ்வாமநன், கலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியும், புகர்பெற்றபடியும், தரையிலே கால்பாவித் தரித்தபடியும், திண்மையையுடையனானபடியும் பற்ற, மலையென்கிறார். [கண் பாதம் கைகமலம்] - முகமறிந்து கோத்தவாறே முத்து விலைபெறுமாபோலே, இவரும் திவ்யாவயவங்களைச் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். [மன்னுமுழுவேழுலகும் வயிற்றினுள] - ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமான ஸகலலோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிறன. [தன்னுள் இத்யாதி] - தன்திருவுள்ளத்தை அபாஶ்ரயமாக வுடைத்தன்றிக்கேயிருக்கிறவஸ்து யாதொன்று, அது நாஸ்திஶப்தத்துக்கு அர்த்தமாகிறது. அப்ரஹ்மாத்மகமாயிருப்பதொரு பதார்த்தந்தா னில்லை; "ந ததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாத்" (நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாத்) என்

மூன்றாம்பாட்டு - என்னுள் இத்யாதி. 'மன்னுமுழுவேழுலகும்' என்று தொடங்கி, 'என்னுள்கலந்தவன்' என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்யாதி.

'நாராயணன்' என்கிற வாக்யாநந்தரம், "அகஸ்த்யப்ராதா" என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தேயம். அஸங்க்யாதமான நாமங்களிருக்க, 'என்னுள்கலந்தவன்' என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாபவம்-நாராயணன்இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விஶதீகரிக்கிறார்-அகஸ்த்யப்ராதா இத்யாதி. நாராயண வாஸுதேவ நாமங்கள் பரத்வத்துக்கு ப்ரதாநங்களானாற்போலே, 'என்னுள்கலந்தவன்' என்கிறது - ஸௌலப்யத்துக்கு ப்ரதாந மென்றபடி. பதத்வயதுக்கும் வ்யுத்க்ரமேண ஹாவம்-வாட்டமில்இத்யாதி. 'வாட்டமில்புகழ்வாமநனை' என்றதுக்கு - 'தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானவன்' என்றுவைத்து, இங்கே கலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியும் என்கையாலே - அவ்விடத்திலே, சிறும்பினவ னென்றும் ஓரர்த்தம் விவக்ஷிதம்' என்றருளிச்செய்வர். மலையேன்கிறர் - மின்னும்சுடர்மலை யென்கிறார். திவ்யாவயவங்களைப் பாட்டுக்கள்தோறுஞ் சொன்னால் புநருக்திவாராதோவென்ன, பரிஹரிக்கிறார் - முகமறிந்து இத்யாதி. ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமான என்றவிடத்திலே - "யதர்துஷ்வ்ருதுலிங்காநி நாநாரூபாணி பர்யயே | த்ருஶ்யந்தே தாநி தாந்யேவ ததாபாவா யுகாதிஷு" இத்யாத் யநுஸந்தேயம். ருதுலிங்காநி - ருதுசின்ஹங்கள். பர்யயே - ருதுவின்முடிவிலே. பாவா: - ப்ரபஞ்சபதார்த்தா:. "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" இத்யாதி. வயிறு-உள். "தேநவஸந்தே" என்று கருத்து. 'மன்னுமுழுவேழுலகும் வயிற்றினுள' என்று அந்வயமுகேந சொன்ன அர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந த்ருடீகரிக்கிறார் - தன்னுள்கலவாததேப்பொருளுந்தானில்லையே என்று. தந்திருவுள்ளத்தையிதி - உள் - உள்ளம். கீழே - ஸங்கல்பாதீந மென்றார்; இப்போது - ஸ்வரூபாஶ்ரிதமென்று அர்த்தாந்தரம் - அப்ரஹ்மாத்மகம் இத்யாதி. தன் - தான். ஸ்வரூபாஶ்ரிதமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நததஸ்தி இத்யாதி. கீதாஸூதபமே, "யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந | நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம்

ருனிறே. தன்னுள் கலவாததது எப்பொருளுந்தா னில்லையே அவைஇவனைப்பற்றாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது - ஸ்வரூபத்தாலே; இவன் இவரைக் கலவாதபோது ஸத்தை யின்றிக்கே யிருக்கிறது - ப்ரணயித்வகுணத்தாலே. (௩)

நான்காம்பாட்டு.

எப்பொருளுந்தானாய் மரதகக்குன்றமொக்கும்
அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூக் கண்பாதங்கைகமலம்
எப்பொழுதும்நாள்திங்க ளாண்டூழியூழிதோறும்
அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே.

ஆ.—(எப்பொருளும்.) ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய், அளவிறந்த அழகை யுடையனாயிருந்த இவன், அழகாலே ஸர்வகாலமும் ப்ரதிக்ஷணம் எனக்கு அபூர்வவத் போக்யமாயிராநின்றான்; ஒருவனுடைய அழகு இருக்கும்படியே ஈது என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னோடே கலந்த எம்பெருமான், காலதத்வமுள்ள தனையும் அநுபவிக்கிலும் க்ஷணந்தோறும் நிரதிசயபோக்யனாயிருக்குமென்று விஸ்மித ராகிறார்.

[எப்பொருளுமென்று தொடங்கி] - எல்லாப்பதார்த்தமும் தானிட்டவழக் காய் என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அத்யுஜ்வலனாகையாலும் வளர்த்தியாலும் என்னை விட்டுப்போகாதே நிற்கையாலும் மரதகக்குன்றமொக்கும். [அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூ] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூ. [எப்பொழுதும்] - ஒருக்ஷணமும்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யபூதனானவன் என்னுள்ளே புகுந்தபின்பு ஸ்த்திரஸ்வபாவனானா னென்கிறார்.

எப்பொழுதும் — எல்லாக்ஷணம், எந்நாள் - எல்லாநாள், எத்திங்கள் - எல்லா மாஸம், எவ்வாண்டு - எல்லாவாண்டு, எவ்வூழியூழிதொறும் - எல்லாவகைப்பட்ட ஊழி தோறும், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது - அவ்வோகாலங்களிலே, என் - என்னுள்ளே கலந்து, ஆரா அமுதம் - அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன்; (அத்தால்வந்த தன்னு டைய ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே), எப்பொருளும் - எல்லாப்பொருளும், தானாய் - தானான ஸர்வாத்மபாவமும் நிறம்பெற்று, மரதகக்குன்றமொக்கும் - மரதகமலைபோலே உயர்த்தி யும் நிறமும் உரமு முடையனானான்; அப்பொழுதை - அப்போதலர்ந்த, தாமரைப்பூ - தாமரைபோலே, கண் - கண்ணும், அப்பொழுதைக்கமலம் - அப்போதைக் கமலம்போ லே, பாதம் - பாதமும், கை - கையும் புதுமைபெற்றன.

வ்யா॰. அவதாரிகைக்குச்சேரத் தாத்பர்யம் - அவைஇவனை இத்யாதி. என்னுள்கலந்தவனை- மின்னும்சுடர்மலைக்கு - செங்கனிவாய்செங்கமலம், கண்பாதம் கைகமலமித்யாரப்ய அந்வய:. (௩)

இ.—நாலாம்பாட்டில் அவன் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவிக்கிலும் நித்யாபூர்வமாய்க்கொண்டு நிரதிஶயபோக்யனாயிருக்கு மென்று விஸ்மிதராகிறார்.

[எப்பொருளுந்தானாய்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகையாலே தானிட்ட வழக்காய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப் பற்றி இப்பாடுபடுகிறானே. [மரதகக்குன்றமொக்கும்] - ஜகச்சரீரத்வமேயன்றியே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழே "மின்னும் சுடர் மலைக்கு" என்று - தம்மோட்டைக் கலவியாலே வந்த புகரைச் சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்கு ஆஶ்ரயமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூ] - முன்புசொன்ன ஸாமாந்யம் ஒப்பாகமாட்டாது, அப்போதலர்ந்ததானாலாயிற்றுஒப்பாவது [கண்] - வந்தத்தை விளக்குங் கண். [பாதம்] - வந்தம்பிறந்தால்அநுபவிக்க இழியுந் துறை. [கைகமலம்] - தம்மோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்றபடி. [எப்பொழுதும்] - க்ஷணகாலமும், கலாகாஷ்டாதிகளாலும் பேதிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகாலம்அநுபவிப்பது, ஒருநாள் அநுபவிப்பது, ஒருமாஸம்அநுபவிப்பது, ஒருஸம்வத்ஸரம்அநுபவிப்பது, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும்அநுபவிப்பது, இப்படிகாலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் பூர்வக்ஷணத்திலநுபவம்போலேயன்று உத்தரக்ஷணத்திலநுபவம் இருப்பது. [ஊழியூழி] - மேற்போக்கில்லாமையாலே மடிக்கிறார். [அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதமே]-யாரா வாஹிக ஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளால் வருவதொரு பேதமுண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு; அதுபோலன்றிக்கே, அநுபவியாததொன்றை அநுபவித்தாற்போலே நித்யாபூர்வமாயிருக்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நீர் ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லி இங்ஙனேகிடந்து படுகிறதேன்? என்ன; நான்அது தவிர்கிறேன், நீங்கள்அவ்விஷயம் ஒருகாலிருந்தபடியே எப்போதுமிருக்கும்படி பண்ணவல்லிகோளோ? என்கிறார்.

[எப்பொருளுந்தானாய்] - ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாம்படி, தான் ப்ரகாரியாய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப் பெற்றுத்தான் இப்பாடுபடுகிறானோ? [மரதகக்குன்றமொக்கும்] - கீழ் - ஜகதாகாரனாய் நிற்கும் நிலைசொல்லிற்று; இங்கு - அஸாதாரணவிக்ரஹந்தன்னையே சொல்லுகிறது. கீழ், மின்னும் சுடரென்று - தம்மோட்டைக்கலவியால் வந்த புகரைச் சொல்லிற்று; அதுக்குஆஶ்ரயமான அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு. [அப்பொழுதை] - 'கீழ் - தாமரையை ஒப்பாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்' என்றுஅழித்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். கேவலம் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லில், செவ்வியழிந்த ஸமயத்திலும் ஒப்பாகத் தோடங்குமே;அப்போதலர்ந்த-செவ்வியையுடைத்

நாலாம்பாட்டு. எப்பொருளும் இத்யாதி. திவ்யாவயவங்களைப் பலகாலுஞ் சொன்னதுக்குக் கீழிற்பாட்டுக்களில் அருளிச்செய்த பரிஹாரமொழியப் பரிஹாராந்தரம் - நீர்ஒருகால் இத்யாதி. ஒன்பதின்கால் - ஒன்பதுதரம். 'அப்பொழுதைக்கு' இத்யாதியைப்பற்ற, ஒருகாலிருந்தபடியே இத்யாதி.

ஜகதாகாரதையைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஸ்வாதீந இத்யாதி. இப்பாடு என்றது - தம்மைப்பெற்றபின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகரைப் பற்ற. கீழ்ஜகதாகாரன் இத்யாதி இரண்டும் விக்ரஹயோகமாகையாலே, "எப்பொருளும்தானாய்" என்ற வநந்தரம், "மரதகக் குன்றம்" என்றுசேர்த்து அநுபவிக்கிறாரென்று கருத்து. புநருக்திக்குப் பரிஹாரம்-கீழ்மின்னும்

தான தாமரை. [கண்பாதம்] - கண் - வந்தத்தை விளைக்குங் கண். பாதம் - வந்தமறிந்தால் அநுபவிக்கஇழியும் துறை. [கைகமலம்] - தம்மோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்றபடி. இவையெல்லாம் அப்போதலர்ந்த கமலம்போலே யிருக்கும். [எப்பொழுதும்இத்யாதி] - கலாகாஷ்டாதிகளாலும் சேதிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகாலம் அநுபவிப்பது, ஒருநாள் அநுபவிப்பது, ஒருமாஸம்அநுபவிப்பது ஓராண்டுஅநுபவிப்பது, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும்அநுபவிப்பது, இப்படி காலமெல்லாம் அநுபவியாநின்றாலும், கீழ்ச்சொன்ன அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதமே - பூர்வக்ஷணத்தில் அநுபவம்போலல்ல வாயிற்று உத்தரக்ஷணத்தி லநுபவம் இருப்பது. தாராவாஹிக விஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே வருவதொரு பேதமுண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு, இங்கு விஷயந்தானே பேதியாநின்றதாயிற்று. (௪)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஆராவமுதமாய் அல்லாவியுள்கலந்த
காரார்கருமுகில்போல் என்னம்மான்கண்ணனுக்கு
நேராவாய்செம்பவளம் கண்பாதங்கைகமலம்
பேராரநீண்முடிநாண் பின்னுமிழைபலவே.

இதயாதி. அவதாரிகை - கீழ்தாமரையை இதயாதி. 'அப்பொழுதை' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-கேவலம் இதயாதி. பந்தத்தைவிளைக்குங்கண்-நவவிதஸம்பந்தத்தையும் ஸ்வவீக்ஷணாதிகளாலே விசதமாக ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறகண் என்றபடி. இவையெல்லாமப்போதலர்ந்த விதி- கண்பாதம் - அப்பொழுதைத் தாமரைம்பூ; கை - அப்பொழுதைக் கமலம் இத்யந்வய:. 'எப்பொழுதும்' என்று - அத்யல்பகாலத்தைச் சொல்லுகிறது. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுது' என்று 'எப்பொழுது நாள் திங்கள் முதலானவற்றையெல்லாம் பராமர்சிக்கிறது' என்று வானமாமலைஜீயர் நிர்வாஹம். 'நாள் திங்கள் முதலானஎல்லாவற்றிலுமுண்டான, எப்பொழுது மென்று சொன்ன - அத்யல்பகாலங்கள்தோறும் என்னாராவமுதம்' என்று ராமாநுஜப்பிள்ளை நிர்வாஹம். இதுவே ஸ்வரஸம், 'பூர்வக்ஷணத்தில்அநுபவம்போலல்லவாயிற்று உத்தரக்ஷணத்திலநுபவமிருப்பது' என்று வ்யாக்யாந வாக்யம் இருக்கையாலே. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுது' என்கிறவிடத்தில், 'அ' என்கிறது - எல்லாக்காலத்தையும் பராமர்சிக்கிறதன்று, அவ்வவகாலங்களிலுண்டான க்ஷணமாத்ரபராமர்சியென்று தோற்றஅருளிச்செய்கிறார் - பூர்வக்ஷணத்தில் இத்யாதி. "தாராவாஹிகேதி - தாராரூபேணோவாஹ: - தாராவாஹ:; தாராவாஹோஸ்யாஸ்தீதி - தாராவாஹிகம்; தாராவாஹிகஞ்ச தத் விஜ்ஞாநஞ்ச - தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநம்". இங்கு விஷயந்தானே யிதி - "ஸோயம்ஸோயம்" என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் பூர்வோத்தர காலாவச்சிந்நவேஷேண கடரூபவஸ்துவுக்கு பேதமுண்டு, இங்கு, காலஸம்யோகரூபகாலோபஷ்டம்பத்தாலும் தேசஸம்யோகாதிகளாலும் பேதிக்கையன்றிக்கே, ஸ்வதஏவ விஷயந்தானே பேதிக்கிறதென்றபடி; "க்ஷணக்ஷணவிசேஷணவிசிஷ்டவஸ்துவிஷயத்வேநாநயிமதாரூபத்வந்தா" என்றிறே ப்ராபாகரமதம்; ததநுஸாரேண நிர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே. "ஸோயம்ஸோயம்' என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு பேதமொழிய விஷயத்துக்கு பேதமில்லை" என்ற நையாயிகமதாநுஸாரேண நிர்வஹிக்கவுமாம். உபஷ்டம்பம் - ஸம்யோகம். ஆதிசப்தத்தாலே-தேசஸம்யோகமும், உத்பத்திவிநாசங்களும் சொல்லப்படுகிறது பரதமநிர்வாஹத்தில், ஜ்ஞாநத்துக்கு - விஷயத்துக்கு. விஷயம் பேதிக்கையாவது - போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே புதியதாய்த் தோற்றுகை. க்ரமேண அந்வய: (௪)

ஆ.—(ஆராவமுதமாய்) நிருபமமான ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய், அபரிமித திவ்யபூஷணோபேதனாய், ஸர்வகாலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராதபோகயமாயிருந்தவன், அத்யந்தம அவஸ்துபூதனாயிருந்த என்னுள்ளே கலந்தருளினா னென்கிறார்

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குஎன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்திற பிறந்த அழகுக்கு உபமானமில்லை யென்கிறார்.

[ஆராவமுதமா யென்று தொடங்கி] - நிரதிஶய போக்யனா யிருந்துவைத்து அத்யந்தஹீனனான என்னோடே கலப்பதுஞ்செய்து அத்தாலே கார்காலத்தில் ஆர்ந்த கருமுகில்போலே உஜ்வலனாய் என் ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. [நேராவாயென்று தொடங்கி] - வாயை ஒவ்வாது செம்பவளம் கண்பாதங்கைகளோடு ஒவ்வாது கமலம். இழை - ஆபரணம்.

ப.—அநந்தரம், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கலந்தவனுடைய அவயவ ஶோபைக்கு உபமையில்லை யென்கிறார்.

ஆராவமுதமாய் — நிரதிஶயபோகயபூதனாய், அல - ஒன்றல்லாத, ஆவியுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, கலந்த - கலந்து, (அத்தாலே), கார - கார்காலத்திலே, ஆர்-பூர்ணமான, கருமுகில்போல் - காளமேகம்போலேயிருக்கிற, என் அம்மான் - என்னுதனன, கண்ணனுக்கு - க்ருஷ்ணனுக்கு, செம் பவளம் - சிவந்த பவளம், வாய் - அதரத்தை, நேராது - ஒவ்வாது; கமலம் - கமலங்கள், கண்பாதம்கை - கண்பாதங்கைகளை, நேரா - ஒவ்வா; (அதுக்குமேலே), பேர் - பெரிய, ஆரம் - ஆரமும், நீள் — உயர்ந்த, முடி - முடியும், நாண் - நாணும் முதல், பின்னும - மற்றுமுண்டான, இழை - ஆபரணங்களும், பல - அஸங்க்யாதங்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னோட்டைக்கலவியாலே அவனுக்குப்பிறந்த அழகுக்கு உபமானமில்லை யென்கிறார்.

[அராவமுதம் இத்யாதி] - நிரதிஶயபோக்யனாய்வைத்து, 'அஸந்நேவ' - என்கிற ஆத்மாவோடே வந்துகலந்தான். தன்னையும்அறிந்திலன், என்னையும்அறிந்திலன். [அல்லாவி]- அசித்திற்காட்டிலும் தம்மைக் குறையநினைத்தபடி. அசித்துக்குஇழவில்லை, சேதநனாய்வைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அசித்துக்கவ்வருகாக நினைத்திருக்கிறார். [உள்கலந்த] - "பெருமக்களுள்ளவர்" என்கிற ஸூரிகளளவிற் கலக்குமாபோலேதான் கலந்தானோ? என்னை ஆராவமுதாக நினைத்து, என்னளவாகத்தன்னைநினைத்துக்கிடீர் கலந்தது அவன் இப்படியிருந்தமை என்கொண்டறிவோம் என்னில், - [காரார கருமுகில்போல்] - "என்னோட்டைக்கலவி பெறுப்பேறு" என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற இராநின்றான்; தனக்கு நிறக்கேடாம்படியிறே என்னோட்டைக்கலவி இருப்பது. கார் காலத்தில் ஆர்ந்தமேகம். தன்காலத்திற் காளமேகம். [என்னம்மான் கண்ணனுக்கு] - அவ்வடிவைக்காட்டி முறையையுணர்த்தின க்ருஷ்ணனுக்கு. [நேராவாய்செம்பவளம்] - கீழ்ஒப்பாகச் சொன்ன சிவந்த பவளம் ஜாதியாக நேர்நில்லாது. [கண்பாதங்கைகமலம் நேரா] - முதலுறவுபண்ணும் கண், ப்ராப்யமான திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் கை

இவற்றுக்குத் தாமரை ஜாதியாகவொப்பாகா. [பேராரம்] - பெரியஆரம், திருக்கழுத்திலே இருமடியாகச்சாத்தின பெரியதிருவாரம். [நீண்முடி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். [நாண்] - விடுநாண். [பின்னும்] - பின்னையும் உபமாநமில்லாத ஆபரணம்அநேகம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்தனைபோதும் தாமரையை ஶிக்ஷித்து உபமாநமாகச் சொல்லிப்போந்தார்; விஷயத்திலே அவகாஹித்தவாறே நேர்கோடுநேரே உபமாநமாய் நின்றதில்லை; அவற்றைக்கழித்து உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறார்.

[ஆராவமுதமாய்] - எப்போதும் புஜியாநின்றாலும் மேன்மேலென த்ருஷ்ணையை விளைக்கும் அம்ருதம் போலே நிரதிஶயபோக்யனாய். [அல்லாவியுள்கலந்த]—இப்படிபோக்யம் குறைவற்றால் போக்தாக்களும் அதுக்கு அநுரூபமாகப்பெற்றதோ.[அல்லாவி] - ஒருவஸ்துவாக எண்ணவொண்ணாத என்னுடைய ஆவியோடேகிடீர் வந்து கலந்தது. தன்னையும் அறிந்திலன், என்னையும் அறிந்திலன். [அல்லாவி] - அசித்திற்காட்டில் தம்மைக் குறையநினைத்தபடி. அசித்துக்கு இழவில்லையே, தன்ஸ்வரூபத்திலே கிடந்ததே; சேதநனாயிருந்துவைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அசித்திற்காட்டில் தம்மைக் குறையநினைத்திருக்கிறார் [உள்கலந்த] - பெருமக்களுள்ளவரான நித்யஸூரிகளளவில் கலக்குமாபோலேதான் கலந்தானோ? என்னை ஆராவமுதாக நினைத்து, என்னளவாகத்தன்னை நினைத்துக்கிடீர் கலந்தது. [உள்கலந்த]-"ஏகதத்த்வம்" (ஏகதத்வம்) என்னலாம்படி கலந்தானாயிற்று. அவன்இப்படி கலந்தமை நீர்என்கொண்டுஅறிந்ததென்னில்; வடிவிலே தோடைகொண்டேனென்கிறார். [காரார்கருமுகில்போல்] - என்னோட்டைக்கலவி 'பெறாப்பேறு' என்னுமிடம் தன்வடிவிலேதோற்ற இராநின்றான். கார்காலத்தில் ஆர்ந்த கருமுகில்போலென்னுதல்; காரென்று - கறுப்பாய், கருமை

அஞ்சாம்பாட்டு. ஆராவமுதம் - இத்யாதி. கீழ், உபமாநமான தாமரையை சிக்ஷித்து ஒப்பாகச் சொல்லிப்போந்தவர், இங்கு 'ஒப்பில்லை' என்று சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - இத்தனைபோதுஇத்யாதி. சிக்ஷித்து - சிறிது விஶேஷணமிட்டு. நேர்கோடுநேர் - ஸாக்ஷாத்

மேன்மேலென இது - அபூதோபமை. அவனுடைய போக்யதையைச் சொன்ன வநந்தரம், தம்முடைய ஹேயதையைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்-இப்படி இத்யாதி. அல்லாவி - அல்லாதஆவி. ஒருவஸ்துவல்லாத ஆத்மாவுக்குள்ளே யென்றபடி. இது அநுரூபமன்றோ வென்ன, ஒருவஸ்துவாகஇத்யாதி. விவரணம் - தன்னையும்இத்யாதி. 'நல்லதுகெட்டால் நாய்க்குமாகாது' என்றத்தை நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் - அசித்திற்காட்டில்இத்யாதி. அத்தைஉபபாதிக்கிறார் - அசித்துக்குஇத்யாதி. அசித்துக்குஇழவில்லையே - அசித்துக்கு 'இழந்தோம்' என்னும்அறிவு இல்லையே. தன்ஸ்வரூபத்திலேகிடந்ததே - வஸ்த்வந்தரமன்றிக்கே கிடந்ததே. ஜ்ஞாநபல மில்லாமையாலே - 'பகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குஅயோக்யம்' என்னும் ஜ்ஞாநபல மில்லாமையாலே. 'உள்கலந்த' என்றதுக்குஅர்த்தத்த்வயம் - விடாயர் மடுவிலேயவகாஹிக்குமாபோலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய்க் கலந்தானென்னுதல், "ஏகதத்த்வம்" என்னலாம்படி கலந்தானென்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - பெருமக்கள் இத்யாதியாலும் ஏகதத்வமென்னலாம் இத்யாதியாலும். நித்யஸூரிகளளவி லிதி - யோக்யவிஷயத்திற் கலக்கும்போதும் பெருமானாயிறே கலந்ததென்றபடி. என்னளவாகத்தன்னைநினைத்து - தன்னை அல்லாவியாக நினைத்து. தோடைகொண்டேன் - க்ரஹித்தேன். என்னுள்ளே கலந்த அநந்தரம் - காரார்கருமுகிலானான் என்று பரபாவியாக பாவம் - என்னோட்டைக்கலவி இத்யாதி. காரார்கருமுகில்போல் - வர்ஷாகாலீந பரிபூர்ண

மிக்க முகிலேன்னுதல். இவ்வடிவையுடையவன்கிடீர் என்னோடே வந்துகலந்தானென்கிறார் [என்னம்மான்கண்ணனுக்கு] - அவ்வடிவழகாலே என்னையெழுதிக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுக்கு [நேராவாய்செம்பவளம்]-பவளமாகிற் சிவந்தன்றே இருப்பதென்னில்; ப்ரவாளத்தை ஸ்ப்படிகஸ்த்தாநத்திலே யாக்கி அவ்வருகே சிவந்த பவளத்தைக் கற்பித்தால், அப்படி சிவந்த பவளமாயிற்று ஜாதியாகத் திருப்பவளத்துக்கு ஒப்பாகாதது. [கண்பாதம்கைகமலம்நேரா]-குளிரநோக்கின கண், நோக்குக்குத்தோற்று விழுந் திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழுந்தாரை யெடுத்தணைக்குங் கை; இவற்றுக்குத் தாமரைஜாதியாக ஒப்பாகா. [பேராரம்] - "பெரியவரைமார்பிற்பேராரம்" என்கிறபடியே, திருக்கழுத்துக்கிருமடியிட்டுச் சாத்தவேண்டும்படியான ஆரம். [நீள்முடி] - ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகம். [நாண்]-விடுநாண் [பின்னுமிழைபலவே] அநுபவித்துப்போ மித்தனை போக்கி, என்னாற் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ.? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

பலபலவேயாபரணம் பேரும்பலபலவே
பலபலவேசோதி வடிவுபண்பெண்ணில்
பலபலகண்டுண்டு கேட்டுற்றுமோந்தின்பம்
பலபலவேஞானமும் பாம்பணைமேலாற்கேயோ!

ஆ.—(பலபலவே.) அஸங்க்யேய திவ்யபூஷணங்களையும், அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும், அஸங்க்யேய தேஜோமயகல்யாண திவ்யரூபங்களையும், அஸங்க்யேய திவ்யபோகங்களையும், அஸங்க்யேய திவ்யஜ்ஞாநங்களையு முடையனாய், நாக பர்யங்கஶாயியாய், இப்படி பரிபூர்ணனாயிருந்துவைத்து என்னோடே கலந்தருளினானென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், தம்மோடே கலந்த எம்பெருமானுடைய அஸங்க்யமான திவ்யபூஷணாதிகளை யநுபவிக்கிறார்.

[பலபலவே யாபரணமென்று இப்பாட்டெல்லாம்] - பாம்பணைமேலாற்கு ப்ரகாரங்களை யெண்ணப்புகில், ஆபரணங்கள், குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்

மேகம்போலே யிதி ப்ரதமார்த்தஃ; காரென்று - கறுப்பாய், ஆர்தல் - மிகுதியாய், கருமைமிக்க கருமுகில் -நெய்த்தமுகிலென்று த்வீதியார்த்தம். காரார்கருமுகில்போலே யிருக்கிறவன்கிடீர் - அல்லாவியுள் கலந்ததென்று பூர்வபாவியாக அர்த்தாந்தரம் - இவ்வடிவை இத்யாதி· வாய்க்குச் செம்பவளம், நேரா - ஸத்ருஶமாகா தென்றபடி. பவளமாகிற் சிவந்தன்றேயிருப்பதென்று- அநந்தரம், 'செம்' என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? என்னில் என்று கூட்டுவது. 'பவளம்' என்கிற ஸாமாந்ய நிர்த்தேசத்தைப்பற்ற, ஜாதியாக என்றது. ஜாதிக்குள்ளே ஒருவ்யக்தியும் ஸத்ருஶமன்றென்றபடி. கண்பாதம் கைகமலம்நேரா - கண் பாதம் கைகளுக்குக் கமலம் ஒப்பாகாது. ஆரம் - ஹாரம், முத்துமாலை. பேரியவரையித்யாதி - மூன்றாந்திருவந்தாதி. பெரியமலைபோலே பொருந்தியிருக்கிற திருமார்விலே பெருத்திருக்கிற திருவாரத்தைச் சாத்தி யென்றபடி. இருமடியிட்டு - இரட்டையாக மடித்து. விடுநாண் - கடிஸூத்ரம். 'பலவே' என்றதுக்கு பாவம் - அனுபவித்து 'இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (௬)

கள், திவ்யவிக்ரஹங்கள், ஐந்த்ரியஸுகங்கள், ஜ்ஞாநங்கள் இவையெல்லாம் அஸங்க்யே யங்கள். ஞானமென்று - ஜ்ஞாநஸாதநமானசக்ஷுராதி இந்த்ரியங்களாகவுமாம். ஸர்வேந் த்ரியங்களுக்கும போக்யமாயிருக்கும் பரிகரங்களை யுடையவனென்னு மிடத்துக்கு உப லக்ஷணம் [பாம்பணைமே லாற்கேயோ வென்றது]

ப.—அநந்தரம், பூஷணாத்யபரிச்சேதத்தை அநுபவிக்கிறார்.

பாம்பணைமேலாற்கு-திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாககொண்டாற்போலே என்னோடு கலந்தவனுக்கு, பண்பு எண்ணில் - ஸ்வபாவநிரூபணம்பண்ணில், ஆபரணம்- ஆபரணம், பலபல - (கிரீடாதிரூபபேதத்தாலும் ஒரொன்றில் ஸம்ஸ்தாநபாஹுள்யத் தாலும்) பலபலவாயிருக்கும், பேரும் - நாமமும், பலபல - (வ்யக்திபேதத்தாலும் நிர்வசந முகத்தாலும் ஒரொன்று அநேகநாமாத்மகமாகையாலே) பலபலவாயிருக்கும்; சோதி- ஜ்யோதிரூபமான, வடிவு - அப்ராக்ருதவிக்ரஹமும், பலபல - (பரவ்யூஹாதிபேதத்தா லும் அவாந்தரபேதத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும்; கண்டுஉண்டுகேட்டுஉற்றுமோந்தின் பம் - இந்த்ரியத்வாரா தத்தத்விஷயஸம்யோகத்தால் வருகிற ஸுகமும், பலபல - (வ்ய க்திபேதத்தாலும் அவாந்தரபேதத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும்; ஞானமும் - (தத் த்வாரா பதார்த்தங்களிற் பிறக்கிற) ஜ்ஞாநமும், பலபல - (அப்படியே) பலபலவா யிருக்கும் இந்த்ரியத்வாரா வருகிற ஸுகஜ்ஞாநங்களில் ஈஶ்வரனுக்கு எதாக்ரமத்தா லும் வ்யுத்க்ரமத்தாலும் வருமநியமத்தாலே பன்மைசொல்லவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்மோடே கலந்தவனுடைய ஆபரணாதிகளை அநு பவிக்கிறார்.

[பலபலவேயாபரணம்] - சாதிப்பன்மையும் அவாந்தரப்பன்மையும். [பேரும் பலபலவே] – குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும் பல. சீலப்பேர், வீரப்பேர் அநேகமாயிருக்கை. [பலபலவே சோதிவடிவு] - அக்குண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான வடிவும் பல. ஶுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தையே இதர ஸஜாதீய மாக்குகையாலே, கொண்ட வடிவெல்லாம் ஜோதிவடிவாயிருக்கிறது. ஸௌபரியைப் போலே அநேக வடிவெடுத்தாயிற்று இவரை அநுபவிப்பது. [பண்பெண்ணில்] - அவ னுடைய ப்ரகாரங்களை அநுஸந்திக்கில். [பலபலஇத்யாதி] - கண்டுண்டு கேட்டுஉற்று மோந்தும் உண்டாககக்கடவதான ஐந்த்ரிய ஸுகமும் பல. [பலபலவே ஞானமும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும் பலபல. "ஜ்ஞாயதே அநேந" என்கிறபடியே, ஜ்ஞாந ஸாதநமான சக்ஷுராதிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [பாம்பணைமேலாற்கு]-ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் போக்யமான பரிகரங்களையுடையவ னென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம். பாம்பணை மேலாற்கு - பண்பெண்ணில - பலபலவே ஆபரணம், பேரும்பலபல, சோதிவடிவு பலபல, கண்டுஉண்டு கேட்டுற்றுமோந்தின்பம் பலபல, ஞானமும் பலபல, ஓ என்கிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடனே கலந்து ஆற்றுனாய் அநேகஶரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி என்னை அநுபவியாநின்றான்கிடீ ரென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு - பலபலவே இத்யாதி. 'பலபலவேசோதிவடிவு' என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - தம்முடனே இத்யாதி. தம்முடனே - என்னுடனே. ஆற்றனாய் - ஒருசரீரத்தாலே அநுபவிக்க அத்ருப்தனாய். ஆற்றனாய் - அத்ருப்தனாய்.

[பலபலவேயாபரணம்] - ஜாதிபேதமும் வ்யக்திபேதமும் இருக்கிறபடி. திருக்கைக்குச் சாத்துமவையென்றால் அநேகம்; அவைதன்னிலே 'இடைச்சரி, கடைச்சரி' என்று அநேகமாயிருக்குமிறே. [பேரும்பலபலவே] - அநுபவஸமயத்தில் நாமக்ரஹணத்துக்குஇழிந்தவிடமெல்லாம் துறை; சீலப்பேர், வீரப்பேர் அநேகமாயிருக்குமிறே [பலபலவேசோதிவடிவு] - திருநாமத்வாரா காணும் வடிவுகளும் பல. அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே எல்லாம் சோதிவடிவாயே யிருக்குமிறே. ஸௌபரியைப்போலே அநேகம்வடிவுகொண்டாயிற்று இவரைஅநுபவிக்கிறது. முக்தன் தன்னையநுபவிக்கும்போது பமோபோலே, தான்என்னையநுபவிக்கப் பலவடிவுகொள்ளாநின்றான் [பண்பெண்ணில்] - ப்ரகாரங்களை அநுஸந்திக்கில். [பலபலஇத்யாதி] - கண்டு உண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டாகக்கடவதான ஐந்த்ரியஸுகங்களும் பலபல. த்ருஷ்டிப்ரியமாயிருக்குமவையும், புஜிக்குமவையும், ஶ்ரவணேந்த்ரிய விஷயமாயிருக்குமவையும், ஸ்பர்ஶவிஷயமாயிருக்குமவையும், க்ராணேந்த்ரியவிஷயமாயிருக்குமவையுமாயஅநேகமிறே [பலபலவேஞானமும்]-விஷயங்களைச் சொல்லுதல், அவற்றையறிகைக்கு ஸாமக்ரியான ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுதல். ஜ்ஞாநமும்பலவுண்டோஎன்னில்; விஷயங்கள்தோறும் பேதிக்குமிறே ஜ்ஞாநமும் ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விஷயமாகவுடையனாய், அவற்றையெல்லாம் அறியவும்வல்லனாய், அவற்றையெல்லாம் அநுபவித்தால் வரும் ஏற்றத்தையுமுடையனா யிருக்குமிறே [பாம்பணைமேலாற்கேயோ] - இவையெல்லாம் ஒருவிஷயத்திலே யுண்டாய் அநுபவிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார். ஸ்பர்ஶேந்த்ரியத்துக்கு உண்டு, க்ராணேந்த்ரியத்துக்கு உண்டு,

த்விருக்திக்கு அர்த்தம் - ஜாதிபேதமும் இத்யாதி. உபபாதகம் - திருக்கைக்கு இத்யாதி. இது - ஜாதிபேதம். அங்குளீயகஜாதியிலும் 'இடைச்சரி, கடைச்சரி' என்று வ்யக்திபேதமுண்டிறே. இப்படி எல்லாவற்றிலுங் கண்டுகொள்வது. சரி - வலயம். இடைச்சரி - பாஹுவில் தோள்வளைமுதலானவை. கடைச்சரி - முன்கைவளையாதல். யத்வா, இடைச்சரி கடைச்சரியாவது - விரலிலே மோதிரமிட்டால் முன்னும் பின்னுமிடுகிற மோதிரமாதல். 'பேரும்பலபல' என்கிறவிடத்தில் வீப்ஸையாலே - 'ஓராயிரம்' இத்யாதிப்படியே, ஏகைகநாமத்துக்கும் பஹுமுகத்வம் விவக்ஷிதம் நிருக்திபேதத்தாலே. 'கோவிந்தன்' இத்யாதி - சீலப்பேர். 'மதுசூதன்' இத்யாதி - வீரப்பேர். 'பலபலவேசோதிவடிவு' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம். முந்தினது அவதாரவிக்ரஹம். இரண்டாவது - இவரை யநுபவிக்கைக்காக ஏககாலத்திலே அநேகவிக்ரஹபரிக்ரஹமாதல். ப்ரதமார்த்தம் - திருநாமத்வாரா இத்யாதி. த்விதியார்த்தம் - ஸௌபரி இத்யாதி. இதரஸஜாதீயமான அவதார விக்ரஹத்துக்குச் சோதியுண்டோ வென்ன, அப்ராக்ருதஇத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம்-முக்தன் இத்யாதி. விவரணம் - த்ருஷ்டிப்ரிய இத்யாதி. பலபலவேஞானமும்-ஜ்ஞாயத இதி ஜ்ஞாநமென்கிற வ்யுத்பத்தியாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஐந்த்ரியஸுகஹேதுவான ஶப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுதலென்றபடி. ஜ்ஞாநமும் பலவுண்டோவிதி - தர்மபூதஜ்ஞாநமொன்றன்றோ, பலவுண்டோவென்னி லென்றபடி. விஷயங்கள்தோறுமிதி - விஷயோபாதிகபேதமுண்டென்றபடி. 'பலபலகண்டுண்டு' இத்யாதியையும், 'ஞானம்' என்றதின் அர்த்தத்வயத்தையுங் கூட்டி நிகமிக்கிறார் - ஸ்வ்யதிரிக்தங்களை இத்யாதி. விஷயமாக - ஸ்வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக. அநுபவித்தால் - கரணங்களாலேயநுபவித்தால். ஏற்றம் - இன்பம். ஏற்றமென்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். ஆக, இத்தால் - இவரோடேகலந்தபின்பு ஶப்தாதிவிஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் உண்டாயிற்றென்றபடி. ஸ்பர்ஶேந்த்ரியத்துக்குஉண்டு - ஸ்பர்ஶேந்திரியத்துக்கு விஷயமுண்டென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றவிரண்டுக்கு உபலக்ஷணமென்கிறார் - இவைதொடக்கமானவை இத்யாதி. 'ஓ' என்றது - ஹர்ஷஸூசகம். பாம்பணைமேலாற்கு - பண்பெண்ணில்

கண்ணுக்கினிதாயிருக்கும்; இவைதொடக்கமானவை யெல்லாம் உண்டிறே. பாம்பணேமேலாற்கு - பண்பேண்ணில் - பலபலவேயாபரணம் இத்யாதிதொடங்கி, ஓ! என்று அந்வயம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பாம்பணேமேற்பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்
காம்பணேதோள்பின்னேக்காய் ஏறுடனேழ்செற்றதுவும்
தேம்பணேயசோலை மராமரமேழெய்ததுவும்
பூம்பிணேயதண்டுழாய்ப் பொன்முடியம்போரேறே.

ஆ.—(பாம்பணே.) தன்னுடைய ஸர்வசேஷ்டிதங்களேயும் எனக்கேபோக்யமாகச் செய்தருளினு னென்கிருர்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திவ்யசேஷ்டிதங்களே எம்பெருமான காட்டியருளக் கண்டு அநுபவிக்கிருர்.

[பாம்பணேயென்று தொடங்கி] - தேவர்களுக்கு ஸமாஸ்ரயணீயனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணேமேலே கண்வளாநதருளிற்றும், ஏறேழைச் செற்றதும் நிரதிஶயபோக்யையான நப்பின்னேப் பிராட்டிக்காக காம்பு - மூங்கில். [தேம்பணேய வென்றுதொடங்கி] - தேனேயும பண்களேயுமுடைத்தாய் அடிகுறிக்க வொண்ணுதபடி சோலேசெய்த மராமரம் ஏழ் எய்ததுவும். [பூம்பிணேயவென்றுதொடங்கி] - நல்லதொடையையுடைத்தாயுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனுய்ப் பொன்முடியையுடையனுய் அத்தாலே மிகவும் மேனுணித்திருந்தவன்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே அவனுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்கள் தமக்கு ப்ரகாசித்து நிறம்பெற்றபடியை அநுபவிக்கிருர்.

பாற்கடலுள் - பாற்கடலிலே, பாம்பணேமேல் - பாம்பணேயின்மேலே, பள்ளி- கண்வளர்ந்தருளுகையை, அமர்நததுவும் - பொருநதினதும், காம்பணே - மூங்கில் போன்ற, தோள் - தோளேயுடைய, பின்னேக்காய் - நப்பின்னேப்பிராட்டிக்காக, ஏறேழு- ஏறேழையும், உடன் - ஏகோதயோகததிலே, செற்றதுவும்-கொன்றதுவும், தேம் - தேனேயும், பணேய - பணேயையுமுடைய, சோலே - அததால்சோலேயாகத் தழைத்த, மராமரம் ஏழு - மராமரம் ஏழு, எய்ததுவும் - எய்ததுவும், பூ - அழகிய, பிணேய - தொடையையுடைத்தாய், தண் - குளிர்நத, துழாய் - திருத்துழாயாலேஅலங்க்ருதமாய், பொன்முடி- அத்யுஜ்ஜவலமான முடியையுடைத்தாய், அம் – தர்ஶநீயமாய், போர் - (விரோதிநிரஸநோத்யோகஶீலமாய்) செருக்கையுடைததான, ஏறு - ருஷபம்போன்ற வஸ்து.

'ஏறு' என்ற சொற்கு ஈடாக - அமர்ந்ததுவும், செற்றதுவும், எய்ததுவுமென்று அமைறிணே.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் திவ்யசேஷ்டிதங்களே அநுபவிக்கிருர்.

ஆபரணம் பலபல, பேரும்பலபல, சோதிவடிவுபலபல, கண்டுகேட்டுற்றுமோந்தின்பம்பலபல, ஞானமும் பலபல, ஓ என்று அந்வயம். உற்று - ஸ்ப்ருஶித்து. (சு)

[பள்ளியமர்ந்ததுவும் பாம்பணைமேற் பாற்கடலுள்] - திருப்பாற்கடலிலே நீருறுத்தாமைக்குத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமாக கண்வளர்ந்தருளிற்றும் ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக. [ஏறுடனேழ் செற்றதுவுங் காம்பணை தோள் பின்னைக்காய்] - காம்பு - மூங்கில். ருஷபங்களேழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்ததும் நிரதிசயபோக்யையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. [தேம்பணையஇத்யாதி] - தேனையும் பணையையுமுடைத்தாய், இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி சோலை செய்த மராமரமேழையும் எய்ததுவும் மஹாராஜர்க்காக. [பூம்பிணையஇத்யாதி] - அழகிதாகத்தொடையுண்ட வெண்ணுதல், பூவையுடைத்தாய்த தொடையுண்டவெண்ணுதல. ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாகையாலே, அழகிதாய்ச் செருக்கியிருந்துள்ள வ்ருஷபம்போலே மேனாணித்திருக்கிறவன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து, க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி,ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிற்றெல்லாம் எனக்காகக் கிடீர் என்கிறார்.

[பாம்பணை] - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே நீருறுரைத்தாமைக்கு, சைத்யஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யங்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும். [காம்புஇத்யாதி] - சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில் போலேயிருந்துள்ள தோளழகையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ருஷபங்களேழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்துப் போகட்டதும். [தேம்பணைய] – மஹாராஜர், 'நீர் வாலியைக் கொல்லமாட்டீர்' என்ன, அவரை விஶ்வஸிப்பிக்கைக்காக ; தேனையுடைத்தாய்ப் பணைத்து அடிகண்டு இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கிற மராமரங்க ளேழையும் எய்ததும். [பூஇத்யாதி] - பூவையுடைத்தாய்த் தொடையுண்ட வெண்ணுதல் ; நல்லதொடையை யுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், இவ்வழகுதன்னை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்து அத்தால்வந்தமேன்மை தோற்ற, அழகியதாய யுத்தோங்முகமான ருஷபம்போலே மேனாணித்திருக்கிற இருப்பு. பொன்முடியம்போரேறு-பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்-பாம்பணைமேலென்று தனித்தனியே க்ரியையாகக்கடவது இவையெல்லாம் எனக்காகக் கிடீரென்றுமாம். (எ)

ஏழாம்பாட்டு - பாம்பணைமேல் இத்யாதி. 'பூம்பிணைய' இத்யாரப்ய, 'போரேறு - பாற்கடலுள் - பாம்பணைமேற் பள்ளியமர்ந்ததுவும், காம்பணையென்று தொடங்கி, எய்ததுவும்' என்று அந்வயித்தது அவதாரிகை - அயர்வறும் இத்யாதி.

'பாற்கடலுள் - பாம்பணைமேல்' என்று அந்வயித்தஅர்த்தம - ஆர்த்தரக்ஷண இத்யாதி. ஸர்ப்பஜாதி ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற - சைத்ய இத்யாதி. காம்பு - மூங்கில். சுற்றுடைமை - வர்த்துலதை. ஏறு - எழுமுடன் செற்றதுவும இத்யந்வயꞏ. ஊட்டியாக - கண்டப்ரதேஶாவச்சேதேந. ஊட்டி - கழுத்து. நெரித்து - ஸம்ஹரித்து. பணை - சாகை. தேம் - தேன. பூவென்று - பூவாதல். ஸ்ப்ருஹணீயதையாதல். பிணைய-தொடுக்கப்பட்ட. நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்தென்றது-அர்த்தாத்ஸித்தம். மேனாணித்து - கர்வித்து. முந்தின அந்வயத்துக்கு, ஏழேறுடன் செற்றதுவும் - காம்பணைதோட்பின்னைக்காய் எய்ததுவும் - தேம்பணையசோலை மராமரமேழு என்று பேக்ஷமும் அந்வயிப்பது. 'இன்னது மின்னதுமின்னதும்' என்றால் - ஸாகாங்க்ஷமாயிருக்கையாலே அத்யாஹரித்து யோஜிக்கிறார்-இவையெல்லாம் இத்யாதி. இந்தயோஜனையில் பூம்பிணைய தண்துழாய்ப்பொன்முடியம்போரேறு - பாம்பணைமேலென்றுதொடங்கி, எய்ததுவும் எனக்காகக்கிடீர் இத்யந்வயꞏ. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பொன்முடியம்போரேற்றை எம்மானைநால்தடந்தோள்
தன்முடிவொன்றில்லாத தண்துழாய்மாலையனை
என்முடிவுகாணாதே என்னுள்கலந்தானைச்
சொல்முடிவுகாணேன்நான் சொல்லுவதென்சொல்லீரே.

ஆ.—(பொன்முடி.) - வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய நிரதிஶய கல்யாணஸ்வரூப குண விபூதிகளையுடையனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவகுண வ்ருத்தாதிகளினுடைய நிஹீநதையைப் பாராதே என்னுள்ளேகலந்த இஸ்ஸௌஶீல்யத்துக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு, எத்தைச்சொல்லுவது? சொல்லீ ரென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த இம்மஹாகுணம் எனக்குப் பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[பொன்முடியென்றுதொடங்கி] - பொன்முடியையுடையனாய் மிகவும் செருக்கையுடைய ஏறுபோலே மேனாணித்திருப்பதுஞ்செய்து தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை அடிமை கொண்டவனை. [நால்தடந்தோளென்று தொடங்கி] - அழகிய திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையனாய், அபரிச்சேத்யமான வைலக்ஷண்யத்தையு முடையனாய், ஸர்வைஶ்வர்யஸூசகமாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருத்துழாய்மாலையையுடையவனை. [என்முடிவென்று தொடங்கி] - என்னுடைய நிர்மர்யாதையான நிஹீநதையைப் பாராதே என்னுள்ளே கலந்தவனைச்சொல்லிமுடிக்கும்படி அறியேன்.

ப.—அநந்தரம்,ஸம்ஶ்லேஷவைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசரதையை அருளிச்செய்கிறார்.

பொன் - உஜ்ஜ்வலமான, முடி - அபிஷேகத்தையுடைய, அம்போரேற்றை - பெருஞ்செருக்கனாய், எம்மானை - (அந்தஸ்வாதந்த்ர்யச்செருக்கைக்காட்டி) என்னை அடிமைகொண்ட நாதனாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுடையனாய், தன் - தன்பெருமைக்கு, முடிவொன்றில்லாத - முடிவில்லாதவனாய், (இந்தமேன்மைக்கும் போக்யதைக்கும் ஸூசகமான), தண்-குளிர்ந்த, துழாய்மாலையனை-திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய், என்முடிவுகாணாதே - (தன்உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை காணாதவோபாதி) என்நிகர்ஷத்தின்முடிவுகாணாதே, என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, கலந்தானை - கலந்தவனை, நான் - நான், (ஸ்வஸம்வேத்யமாக அறியுமதொழிய), சொல் - பாசுரமிட்டுச்சொல்லும், முடிவு - ப்ரகாரம், காணேன் - காண்கிறிலேன், சொல்லுவது - (நீங்களநுபவித்த விஷயம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுமோபாதி) இங்குச்சொல்லுவது, என் - ஏது, சொல்லீர் - (உண்டாகிற்) சொல்லுங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உரைக்கிறார். லோகவ்யாவ்ருத்தனுடைய ஸம்ஶ்லேஷஸாரஸ்யம் வாசாமகோசரமென்று கருத்து. விஶ்லேஷதசையில் என்முடிவுகாணாதே யென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு அவிஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாய் வைத்து என்னோடே கலந்த இம்மஹாகுணம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கிறார்.

[பொன்முடியம்போரேற்றை] - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையனாய் நிருபாதிகஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மேனாணித்திருக்கிறவனை. [எம்மானை] - ஶேஷித்வத்தில்எல்லையைக் காட்டி என்னை ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவனை. [நால்தடந்தோள்] - கற்பகத்தரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களை யுடையவனை. [தன்முடிவொன்றில்லாத]-“யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” என்று மீளும்படியான உத்கர்ஷத்தையுடையவனை. [தண் துழாய் மாலையனை] - ஸர்வாதிக விஷயத்துக்குஅடையாளமான திருத்துழாய் மாலையை யுடையவனை. [என்முடிவுகாணாதே] — தன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு முடிவில்லாதவோபாதி என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கும்முடிவின்றிக்கே யிருக்க, அத்தைப் பாராதே அவிஜ்ஞாதாவாய் என்னோடே கலந்தவனை. தன்னைப்பிரிந்து நான் முடியுமது காணமாட்டாமையாலே யென்றுமாம். [சொல்முடிவுகாணேன்நான்] - அவன்என்னையநுபவிப்பிக்க, அத்தால்எனக்குப் பிறந்த ரஸம் அநுபவித்துவிடுமத்தனை யல்லது பாசுரமிட்டுச்சொல்ல முடியாது. சொல்லிமுடிக்கும்படி அறியேன். [சொல்லுவதென் சொல்லீர்] - விஷயாந்தராநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிற நீங்கள் இதுக்கு ஏதேனுஞ் சொல்லவல்லீர்களோ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து என் தண்மையைப் பாராதே என்னோடேவந்துகலந்த இம்மஹாகுணத்தை என்னால் பேசி முடியாதென்கிறார்.

[பொன்முடியம்போரேற்றை] - உபயவிபூதிக்கும் கவித்தமுடியையுடையனாய் அத்தால்வந்த ஶேஷித்வவுறைப்புத்தோற்ற இருக்கிறவனை. [எம்மானை] - தன்ஶேஷித்வத்திலெல்லையைக்காட்டி, என்னை ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவனை. [நால்தடந்தோள்இத்யாதி] - நாலாய்ப்பணைத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையனாய். தன்னைப்பேசப்புக்கால் வேதங்களும் எல்லைகாணமாட்டாதே “யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளும்படியிருப்பானாயிருக்கிற தண்துழாய்மாலையனை. எல்லைகாணவொண்ணாத வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்போலே திருத்துழாய்மாலை. [என்முடிவு இத்யாதி] - அவன்பக்கல் நன்மைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதாப்போலேயாயிற்று இவர்பக்கல் தீமைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதா யிருக்கிறபடி. [என்முடிவுகாணாதே] - என்னளவுபாராதே. “அவிஜ்ஞாதா” - (அவிஜ்ஞாதா) என்கிற

எட்டாம்பாட்டு - பொன்முடி இத்யாதி. ‘பொன்முடியம்போரேற்றை’ என்றத்தைப் பற்ற - அயர்வறுமமரர்கள் என்றது. தண்மை - நீசதை. இம்மஹாகுணம் - ஸௌஶீல்யம்.

கவித்த - தரித்த. உறைப்பு - தார்ட்யம். தன்ஶேஷித்வத்தில் இத்யாதி - ‘பொன்முடி’ என்று - ஶேஷித்வத்தின் எல்லை தோன்றிற்று. தத்ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - ஶேஷத்வத்தினெல்லை தோன்றுகிற தென்றபடி. எம்மானை - எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனை. பணைத்திருந்துள்ள - பெருத்திருந்துள்ள. தன்முடிவொன்றில்லாத - தனக்கு ஓரெல்லையில்லாத. ‘தண்டுழாய் மாலையனை’ என்கிற பதஸாஹித்யத்துக்கு ஹாவம் - எல்லைகாண இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ‘லக்ஷ்ம்யாஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ’ இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘என்முடிவு’ என்றதுக்கு, முடிவென்று - எல்லையாய், கீழே ‘அல்லாவி’ என்றிருக்கையாலே ஸாமாந்யஶப்தத்தை விஶேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்து, என்தோஷத்தின் சரமாவதியைப் பாராதே யென்று மூத்தின அர்த்தம். அளவு - தண்மை. விவரணம்-அவிஜ்ஞாதா இத்யாதி. ‘அவிஜ்ஞாதாஸஹஸ்ராம்ஶு:’ இதி ஸ்ரீஸஹஸ்ர

படியே, என்தண்மைபாராதே கண்ணைச் செம்பிளித்துவந்துகலந்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆடியாடியில் விஶ்லேஷித்த வ்யஸநத்தாலே நான் முடியப்புக, அது காணமாட்டாதே என்னோடே கலந்தா னென்னுதல். [சொல்முடிவுகாணேன்நான்] - என்னோடேவந்துகலந்த ஒருகுணத்தையும் சொல்லில், ஆநந்தகுணமொன்றையும் சொல்லப் புக்க வேதம்பட்டது படு மித்தனை. அவன்என்னையநுபவிப்பிக்க, அத்தால் எனக்குப் பிறந்த ரஸம்அநுபவித்துவிடு மத்தனையல்லாது,பாசுரமிட்டுச்சொல்லி முடியாதேன்றுமாம். [சொல்லுவதேன்சொல்லீரே] - இதரவிஷயங்களை அநுபவித்து அவற்றுக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொன்னிகளாயிருக்கிற நீங்கள்தான் சொல்லவல்லிகளோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சொல்லீரென்னம்மானை யென்னுவியாவிதனை
எல்லையில்சீர் என்கருமாணிக்கச்சுடரை
நல்லவமுதம் பெறற்கரியவீடுமாய்
அல்லிமலர்விரையொத்து ஆணல்லன்பெண்ணல்லனே.

ஆ.—(சொல்லீர்.) இப்படி அவனுடைய குணங்கள் சொல்ல நிலமன்றியே யிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய ஆராமையாலே, அவன்குணங்களைக் ,காலதத்வமெல்லாஞ் சொன்னாலு மவற்றுக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலே னென்று பின்னையும்அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி, பரமஹோக்யனாய் ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து, தன்னழகாலேஎனக்கு யாரகனாய் என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்தஸௌஶீல்யாதிகுணங்களை நீங்களும் சொல்லிகோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தமக்கு எம்பெருமானைப்பேச முடியாமையாலே பேசவுந் தவிர்ந்த ஆழ்வார் பின்னையுந் தம்முடைய சாபலத்தாலே எல்லாரையும்அழைத்து, அவர்களும் தாமும் கூடப்பேசுகையிலே உபக்ரமிக்கிறார்.

[என்னுவியாவிதனை] - நான்உஜ்ஜீவிக்கும்படி தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே நின்றவனை. [எல்லையில் சீரென்கருமாணிக்கச்சுடரை] - எல்லையில்லாத அழகையுடைய கருமாணிக்கத்தினொளியையுடைய தன்னை எனக்குத் தந்தவனை. [நல்லவமுதமென்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதஹோக்யங்களில் தலைக்கட்டான அமுதம்போலே ஹோக்யமுமாய் பரமப்ராப்யமான மோக்ஷபுருஷார்த்தமுமாய்த்தன்னுடையஹோக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தை உபமாநமாகவுடையனு

நாம்நி. செம்பிளித்து - மூடிக்கொண்டு. அன்றிக்கே இத்யாதி - த்விதியார்த்தம் - ஸ்பஷ்டம். 'என்முடிவுகாணதே' என்றபதத்தி னர்த்தத்வயாநு குணமாக அடைவே அர்த்தத்வயம் - என்னோடு வந்து இத்யாதி வாக்யத்வயே. சொல்முடிவுகாணேன் - சொல்லும்ப்ரகாரம் காண்கிறிலேன். சொல்லுவதேன் - நீங்கள் அநுபவித்தவிஷயம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணவேணுமோபாதி, இதுக்குச் சொல்லுவது ஏது? சொல்லீரே - உண்டாகிற் சொல்லுங்கோ ளிதி ஸப்தார்த்தஃ. இத்தால் பலிதம். - இதரவிஷயங்களை இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (அ)

மாய். [ஆணல்லன்பெண்ணல்லனே] - நாட்டிற்காண்கிற ஆணின்படியுமல்லன் பெண்ணின்படியுமல்லன்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யபூதனானவனைச் சொல்லவல்லிகோளாகிற் சொல்லுங்கோளென்கிறார்·

என் அம்மானை - எனக்குஸ்வாமியாய், என் ஆவி - என்னாத்மாவுக்கு, ஆவிதனை - ஆத்மாவாய், எல்லையில் - எல்லையில்லாத, சீர் - ஸௌகுமார்யாதிகுணங்களையுடைத்தான, என்கருமாணிக்கச்சுடரை - நீலரத்நஜ்யோதிஸ்ஸுபோலே யிருக்கிற வடிவை என்னை யநுபவிப்பித்தவனை, சொல்லீர் - (எல்லாரும்சேர்ந்து) சொல்லலாமாகிற் சொல்லுங்கோள்: (சொல்லவொண்ணாமைக்கடியென்னென்னில்), நல்ல - (லௌகிகாம்ருதத்தில்) விலக்ஷணமான, அமுதம்—நித்யபோக்யாம்ருதமுமாய், (பரமயோகிகளுக்கும்), பெறற்கு - பெறுதற்கு, அரிய - அரிதான, வீடுமாய் - மோக்ஷஸ்த்தாநநிர்வாஹகனுமாய், அல்லி மலர் - தாமரைப்பூவில், விரையொத்து - பரிமளம்போலே நிஷ்க்ருஷ்டபோக்யரூபனாய், பெண் அல்லன் - பும்ஸ்த்வத்தாலே ஸதிரீகளில் வ்யாவ்ருத்தனானவோபாதி, ஆண் அல்லன் - புருஷோத்தமத்வத்தாலே ஸமஸ்தபுருஷவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கும்.

ஆதலால், சொல்ல அரிதென்று கருத்து·

இ·—ஒன்பதாம்பாட்டில், பேசமுடியாதென்று மீண்டவர், சாபலாதிஶயத்தாலே எல்லாரையுங்கூட்டிப் பேசத்தொடங்குகிறார்·

[சொல்லீர்] - எல்லாருங்கூடியாகிலும் பேசவல்லிகோளே; [என்னம்மானை]- தன் குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை முறையிலே நிறுத்தினவனை. [என்னாவியாவிதனை] - இவ்வாத்மாவுக்கு யாரகனை. [எல்லையில் சீரென்கருமாணிக்கச்சுடரை] - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய குணங்களுக்கு எல்லை யுண்டாகிலும், விக்ரஹகுணங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. எல்லையில்லாத ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளையுடைத்தாய்ப் பெருவிலையனான நீலமணிபோலே புகரையுடைத்தாயிருக்கிற வடிவை என்னை யநுபவிப்பித்தவனை. [நல்லவமுதம்] நித்யமாய் போக்யமானஅமுதம். ப்ராக்ருதபோக்யங்களி லெல்லையான அம்ருத மென்றுமாம். [பெறற்கரிய வீடுமாய்] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாத பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷமாய். [அல்லி மலர்விரையொத்து] - போக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தை உபமாநமாக வுடையனாய். [ஆணல்லன் பெண்ணல்லனே] - புருஷவிஸஜாதீயன். பெண்ணல்லனென்கிற இது த்ருஷ்டாந்ததயா சொல்லுகிறது· ஆக, உபமாந ரஹித னென்றபடி.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “பாசுரமில்லை” என்னா, கைவாங்கமாட்டாரே ; ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து, என்நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனை எல்லாருங் கூடியாகிலும் சொல்ல வல்லீர்களோ ? என்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - சொல்லீர் இத்யாதி. கீழே ‘சொல்லுவதென்சொல்லீர்’ என்று வைத்து, பின்னையும் ‘சொல்லீர்’ என்கிறதென்? என்ன - பாசுரமில்லை இத்யாதி. சாபலத்தாலே யென்றபடி.

[சொல்லீரென்னம்மானை] - க்ஷேத்ரவிஷயங்களை அநுபவித்து அவற்றுக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லியிருக்கிற நீங்களாகிலும் சொல்லவல்லீர்களோ? [என்னம்மானை] - தன்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை முறையிலே நிறுத்தினவனை. [என்னுவியாவிதனை]- என்னுத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. [எல்லைஇத்யாதி] - திவ்யாத்ம ஸ்வரூப குணங்களுக்கு எல்லைகாணிலும் விக்ரஹகுணங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. அளவிறந்தகல்யாணகுணங்களையும், நீலமணிபோலே குளிர்ந்த வடிவழகையும் என்னை யநுபவிப்பித்தவனை. [நல்லவமுதம்] - நித்யமுமாய் போக்யமுமான அம்ருதம். ப்ராக்ருதபோக்யங்களில் தலையான அம்ருதம் [பெறற்கரியவீடோய்] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணுத மோக்ஷபுருஷார்த்தமுமாய். [அல்லிமலர்விரையொத்து]- போக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தோடொத்து. [ஆணல்லன்பெண்ணல்லனே] - இதரபுருஷஸஜாதீய னல்லன். பெண்ணல்லனென்றவோபாதி, ஆணல்லனென்று - அதுதன்னையும் கழிக்கிறது. இத்தால் - உபமாநரஹித னென்றபடி. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

ஆணல்லன்பெண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லன்
காணலுமாகான் உளனல்லனில்லையல்லன்
பேணுங்கால்பேணும் உருவாகுமல்லனுமாம்
கோணைபெரிதுடைத்து எம்பெம்மானைக்கூறுதலே.

ஆ.—(ஆணல்லன்.) ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸஜாதீயனுதலால் தந்மோசரப்ரமாணங்களுக்கு அமோசரனுயிருந்துவைத்து, ஆஶ்ரிதஸுலபனுய் ஆஶ்ரிதருடைய விவக்ஷாநுகுணமான திவ்யரூபசேஷ்டிதங்களை யுடையனுய், அநாஶ்ரிதருக்கு துர்லபனுயிருந்த எம்பெருமான் என்னேடு கலந்த இக்குணம் சொல்ல நிலமன்றுகிலும் சொல்லாதொழிய முடிகிறதில்லை யென்கிருர்.

முறை - ப்ராப்தி. 'எல்லையில்சீர்' என்றதுக்கு - ஸ்வரூபகுணபரமாக அர்த்தாந்தரம் - அளவிறந்த இத்யாதி; ஏகார்த்தமாதல். இப்பொழுது, அளவிறந்த கல்யாணகுணங்களென்றது- விக்ரஹகுணங்களை. நன்மைக்கு அர்த்தத்வயம் - நித்யபோக்யத்வமாதல், ப்ராக்ருதபோக்ய வைலக்ஷண்யமாதல். நித்யபோக்யதையாவது - ஸர்வாதிகாரமுமாய் ஸதாஸேவ்யமுமாகை. ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணு தென்றது - "ஶக்யோவேத்துமஹம்" என்றத்தைப்பற்ற. வீடு - மோக்ஷம். அல்லி - தாமரை. இதரபுருஷஸஜாதீயனல்லனிதி - பும்ஸ்த்வத்தாலே பெணகளைக் கழித்தவோபாதி, புருஷோத்தமத்வத்தாலே நாட்டில்புருஷர்களோடு உண்டான ஸாஜாத்யத்தையும் கழிக்கிற தென்கை. 'ஆணல்லன்' என்ன அமையாதோ? 'பெண்ணல்லன்' என்கிறதென்? என்ன, த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிருர் -பெண்ணல்லனென்ற இத்யாதி. நாட்டில் காண்கிற ஆணின்படியுமல்லன், பெண்ணின்படியுமல்லனிதி ஸப்தார்த்தஃ. அதுதன்னையும் - புருஷஜாதியையும். ஆனல் பும்ஸ்த்வமில்லையோ? என்ன - இத்தால் இத்யாதி. என்னுவியாவிதனை யித்யாரப்ய, பெண்ணல்லனை - என்னம்மானைச் சொல்லீர் இத்யந்வயஃ. வீடுமோய் - வீட்டுக்கு நிர்வாஹகனுமாய். விரையொத்து - பரிமளத்தோடு ஒத்திருக்கு மவனுமா யிதி ஸப்தார்த்தஃ. (௯)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வ வஸ்துவைலக்ஷண்யாதிகளைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, ஏவம்விதனானவன் என்னோடு கலந்தபடி பேசி முடியாதென்கிறார்.

[ஆணல்லனென்றுதொடங்கி]- ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணன் ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணனென்று சொல்லிற்று-எம்பெருமானோடு ஒவ்வாமைக்கு ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களோடு புருஷர்களோடு வாசியில்லையென்று தோற்றுகைக்காக [காணலுமென்று தொடங்கி] - இவற்றோடு அவனோடு ஏகப்ரமாண ஹம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை, அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபன், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபன், ஆஶ்ரிதர் ஏதேனுமொன்றை "இவனுக்கு வடிவாகவேணும்" என்று நினைத்தால் அத்தையே தனக்கு வடிவாகக்கொள்ளும். அவ்விருப்பிலே அநாஶ்ரிதர்க்கு வரவொண்ணாதபடியிருக்கும். இப்படியிருக்கிற எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தபடி பேசுவோமென்றால் மிறுக்குடைத்து.

ப.—அநந்தரம், அவன்ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகை மிகவும் அரிதென்கிறார்.

ஆண் அல்லன் - ஆணும்அன்றியே, பெண் - பெண்ணும், அல்லன் - அன்றியே, அல்லா - ப்ரயோஜநவத்தல்லாத, அலியும் - அலியும், அல்லன் - அன்றியே, காணலும் - (அவற்றைக்காணும் ப்ரமாணத்தால்) காணவும், ஆகான் - ஒண்ணாதே, உளனல்லன் - (ப்ரதிகூலர்க்கு) உளனன்றியே, இல்லையல்லன் - (அநுகூலர்க்கு) இலனன்றியே, பேணும் - (ஆஶ்ரிதராய்) ஆதரித்த, கால் - காலத்தில், பேணும் - (அவர்கள்) ஆதரித்த, உருவாகும் - வடிவையுடையனாய், அல்லனுமாய் - (ஆதரமில்லாதவளவில் அப்படி) அல்லனாயிருக்கும், எம்பெம்மானை - என்ஸ்வாமியை, கூறுதல் - (இப்ப்ரகாரம் அவன் காட்டக்கண்ட நான்) கூறுமிடத்து, பெரிது - மிகவும், கோணை உடைத்து - மிறுக்கு உடைத்து. கோணை - மிறுக்கு. ஸர்வவிஸஜாதீயனாகையாலே "ஏவம்விதன்" என்று சொல்ல அரிதென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பேசிலும், அவன் என்னோடு கலந்தபடியைச் சொல்லமுடியாதென்கிறார்.

[ஆணல்லன் இத்யாதி] - ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணன். ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களைச்சொல்லிற்று - அவ்வோபாதி புருஷஸாம்ய மென்கைக்காக. [அல்லா வலி] - நிர்விநியோகமென்னுதல், உக்தங்களல்லாத வென்னுதல். ஆக, ஸஜாதீயவிஸஜாதீய நிஷேதம் பண்ணினபடி. பட்டரை கோஷ்டியிலே ஒருதமிழன் "ஆனால்அவ்வஸ்துஶூந்யமோ? என்ன", "இயல்அறியவில்லையோ ? 'அல்லன்' என்ற ஶப்தந்தானே புருஷோத்தமனென்று காட்டாநின்றது" என்றார். [காணலுமாகான்] - அவற்றைக் காணும் சக்ஷுராதிகளாற் காணப்படான். ஏகப்ரமாண ஹம்யத்வஸாம்யமு மில்லை. [உளனல்லனில்லையல்லன்] - அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபன், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபன். அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல், [பேணுங்கால்] - தேவகிமுதலானார் தன்னை ஆஶ்ரயித்தால், [பேணுமுருவாகும்] - அவர்களுகந்தபடியே பிள்ளையாய்ப் பிறக்கும். [அல்லனுமாம்] - பிறந்தவிடந்தன்னிலே, விமுகராயிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கும்.

[கோணை பெரிதுடைத்தெம்பெம்மானைக் கூறுதலே] - ஸர்வேச்வரன்என்னையநுபவிப் பித்தபடி, என்னுல் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்புகில் மிகவும் மிறுக்குடைத்து.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. என்னேடு கலந்த எம்பெருமான்படி பேசப் பெரிது மிறுக்குடைத்து என்கிருர்.

[ஆணல்லன்இத்யாதி]-நாட்டில்காண்கிற ஆண்களின்படியல்லன், அப்படியே ஸ்த்ரீகளின்படியுமல்லன்; உபயோகயோக்யமல்லாத நபும்ஸகபதார்த்தத்தின்படியுமல் லன். "நைநம்வாசாஸ்த்ரியம்ப்ருவந் நைநமஸ்த்ரீபுமாநிதி। புமாம்ஸம்நப்ருவந்நைநம் வதந்வததிகச்சந அ இதிப்ரஹ்ம" (நைநம்வாசாஸ்த்ரியம்ப்ருவந் நைநமஸ்த்ரீ புமாங்ப்ருவந் - புமாம்ஸம்நப்ருவந்நைநம் வதந்வததிகச்சந அ இதிப்ரஹ்ம), ஆரணத்தில் இரண்டாமோத்து "ஸைஷ தேவாஸுரமர்த்யதிர்யங் நஸ்த்ரீநஷண்டோ நபுமாந்நஜந்து:। நாயங்குண: கர்மநஸந்நசாஸந் நிஷேதசேஷோஜயதாதசேஷ:"; * (ஸைஷதேவா ஸுரமர்த்யதிர்யங் நஸ்த்ரீநஷண்டோ நபுமாந்நஜந்து:। நாயங்குண: கர்மநஸந்நசாஸந் நிஷேதசேஷோஜயதாத சேஷ: என்று) இப்படி பட்டர்அருளிச்செய்தவாறே, ஒரு தமி ழன், 'ஜீயா, நாட்டில் காண்கிற மூன்றின்படியு மல்லனுகில் சொல்லிற்றுகிற வஸ்து, சூந் யமோ பின்னை' என்றுகேட்க, பட்டரும், "பிள்ளைஇயலறிவுக்குப் போந்திருந்ததில்லையீ! ஆணல்லன் பெண்ணல்லள் அல்லாவலியுமல்லது என்றதில்லையே, 'அல்லன், அல்லன்'

பத்தாம்பாட்டு - ஆணல்லன் இத்யாதி. 'எம்பெம்மானைக்கூறுதல் - கோணை பெரிது டைத்து' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னேடுகலந்த இத்யாதி. பெரிது மிறுக் குடைத்து - மிகவும்வருத்தமுடையது.

அல்லாஅலி - உபயோகயோக்யமல்லாத நபும்ஸகபதார்த்தம். இவ்விடத்திலே, "க்லீபநபும்ஸகம் ஷண்ட:" என்றது அநுஸந்தேயம். "ஆணல்லன்" இத்யாதிக்கு ப்ரமாணம் - நைநம் இத்யாதி. "ப்ருவந் - ஸ்த்ரீயம் - வாசா ..." இத்யாதி ... இத்தச்ருதி, ருக் கினுடைய ஆரணத்தில் இரண்டாம் ப்ரச்நத்திலே. "ஸைஷதேவாஸுரமர்த்யதிர்யங் நஷண்டோ நபுமாந்நஜந்து:" இதி ஸ்ரீ பாகவதே. சூந்யமோ? இதி- "யாவ நிஷேதசேஷ ..." இயலறிவுக்கு - சப்தஜ்ஞானத்துக்கு. அதாவது - அர்த்தஜ்ஞா நாபாவமேயன்றிக்கே, இயலறிவுக்கும் போந்திருந்த தில்லையீ யென்றபடி. சப்தந்தானேதோற்

* குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோசங்களிலில்லை.

என்கையாலே - 'புருஷோத்தமன்' என்று ஶப்தந்தானே தோற்றுவிக்கிறதில்லையோ?" என்றருளிச்செய்தார். "ஆணல்லன், பெண்ணல்லன்" என்கிற இத்தால்-ஸஜாதீயவிஜாதீயநிஷேதம்பண்ணினபடி [காணலுமாகான்]-ஆண், பெண், அலி, என்கிற இவற்றைக் காணும் ப்ரமாணங்களால் காணப்படாதான். இத்தால் - ஏகப்ரமாணமம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை யென்கை [உளனல்லன்]-அநாஶ்ரிதர்க்கு. [இல்லையல்லன்]-ஆஶ்ரிதர்க்கு. அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல்-[பேணுங்கால் பேணுமுருவாகும்] - 'நீஎங்களுக்குப் புத்ரனாய் வந்து பிறக்கவேணும்'என்று சிலர் [illegible] தொஹம்யதவொஷாஸ" [illegible] நிற்கும். அன்றியே, பேணுங்கால் - தன்னை அர்த்திக்குங்காட்டில், பேணுமுருவாகும்-தன்னைப்பே[illegible] [illegible]- இப்படி [illegible] [கோணை] பெரிதுஇத்யாதி] - இவ்வோநிலைகளை எனக்குஅறிவித்த ஸர்வேஶ்வரன்படிகளைப் பேசவேன்றால், சால மிறுக்குடைத்து (கய)

பதினோராம்பாட்டு.

கூறுதலொன்றுராக் குடக்கூத்தவம்மானைக்
கூறுதலேமேவிக் குருகூர்ச்சடகோபன்
கூறினவந்தாதி யோராயிரத்துளிப்பத்தும்
கூறுதல்வல்லாருளரேல் கூடுவர்வைகுந்தமே.

ஆ.—(கூறுதல்.)-காலதத்த்வமெல்லாஞ் சொன்னாலும் ஆராத குணசேஷ்டிதங்களையுடையனை எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல வல்லார், திருநாட்டிலே போய் எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பெறுவா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸிப்பார், இதிற்சொன்னபடியே பரிபூர்ணமாக எம்பெருமானைத் திருநாட்டிலே என்றும் அநுபவிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூறுதலென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஒரோ சேஷ்டிதமே காலதத்வமெல்லாங் கூடினாலும் பேசவொண்ணுதிருக்கிறவனை ஸர்வகுண சேஷ்டிதாதிகளோடும் பரிபூர்ணனனபடியே பேசுகையிலே துணிந்து.

றுவிக்கிறதில்லையோ விதி - ஶ்ருதியில் "ஏகம்" என்ற நிர்தேசத்தைக் கடாக்ஷித்திறே 'அல்லன் அல்லன்' என்ற தென்றபடி. 'அல்லாவலியுமல்லன்' என்றதுவுக் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாகவே கண்டுகொள்வது. பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி. "வெை ஜி௱யிக வுாசுஃகூமரீஜு" அன் றென்றபடி. பேணுங்கால் - ஆசைப்பட்டால், பேணுமுருவாகும் - ஆஶ்ரிதர் ஆசைப்பட்ட வடிவோடேஅவதரிக்கு மென்று ப்ரதமார்த்தம். பேணுதல் - பரிவாய், மகைளாஶாஸநம்பண்ணவேண்டும்படியான விக்ரஹத்தையுடையவனாய் அவதரிக்குமென்று தவிதீயார்த்தம். ஸபலந்தேவி இதி - "உஷம் வணு௦ம௦ெம, தூதீயெ, ெஷவகீ௦வு கிகூஷ௦ - "ஷுமொதாஹம்யதயாவுவெடு௦ வாஷாஸீநுாதஷஷுெக" இதிபூர்வார்த்தம். பேணி - பரிந்து. கோணை - மிறுக்கு. ப்ரயாஸமென்றபடி. பெரிது (சால) மிகவு-மென்றபடி. ஆணல்ல னித்யாரப்ய, எம்பெம்மானைக் கூறுதல்பெரிது, கோணையுடைத்தென்று அந்வயம். (கய)

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிருர்.

ஒன்று - ஒருகுணத்தை, கூறுதல் - சொல்லிலும், ஆரா - சொல்லிமுடியவொண்ணுத, குடக்கூத்த - குடக்கூத்து முதலான ஶீலாதிகுணங்களையுடைய, அம்மானை - ஸ்வாமியை, கூறுதல் - (உள்ளபடியே) சொல்லுவதாக, மேவி - உத்யோகித்து, குருகூர்ச்சடகோபன் - (அவனுலே லப்தஜ்ஞாநப்ரேமரான) ஆழ்வார், கூறின - அருளிச்செய்த, அந்தாதி - அந்தாதியாகையாலே அடைவுகுலைக்கவொண்ணுத, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்தில், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கூறுதல் வல்லார் - சொல்ல வல்லார், உளரேல் - உண்டாகில், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, கூடுவர் - கூடுவர்.

இ—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் அப்யஸிப்பார் இதிற்சொன்ன பூர்ணநு஭வத்தைப் பரமபதத்திலே அநுபவிக்கப்பெறுவ ரென்கிருர்.

[கூறுதலொன்ருரா] - ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே, ஓரோகுணங்களை பேசப்புக்கால் பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணுதாயிற்று. [குடக்கூத்தவம்மானை] - குடக்கூத்தாடின நீர்மையொன்றையும் பேசப்புக்கால் பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணுது. [அம்மானை] - குடக்கூத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவனை. [கூறுதலேமேவி] - வேதங்கள் 'பேசநிலமன்று' என்று மீண்ட விஷயத்தைத் தாம் உள்ளபடியே பேசுவாராகக் கோலி. [குருகூர்ச்சடகோபன் கூறின] - கோலினபடியே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே கூறினர். [அந்தாதி] - சிலரால் ஹேதிக்கவொண்ணுதபடி அந்தாதியாகச்சொன்ன. [கூறுதல் வல்லா ருளரேல்] - இவருடைய ஸாவ்ருத்தியொழிய இப்பாசுரமே அமையும். [கூடுவர்வைகுந்தமே] - இவருடைய அநுபவத்தைப் பரமபதத்திலே அநுபவிக்கப்பெறுவர்.

ஈடு—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் உண்டாகில் அவர்கள் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம்பண்ணப் பெறுவரேன்கிருர்.

[கூறுதல் இத்யாதி] - தன்படிகளைப் பேசப்புக்கால், ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணுதிருக்கிறவனை பேசவொண்ணுதொழிகிறது - பரத்வமல்ல, குடக்கூத்தாடின செயலொன்று மாயிற்று. [அம்மனை] - குடக்கூத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனை "விஷ்ணோர்ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய" (விஷ்ணோர்ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய). [கூறுதலேமேவி] - 'பேசநிலமன்று' என்று வேதங்கள் மீண்டவிஷயமென்று, தாமும் 'பேசவொண்ணுது' என்று

நிகமம் - கூறுதல் இத்யாதி. 'கூறுதல்வல்லாருளரேல்கூடுவர்வைகுந்தம்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

ஒன்றுகூறுதலாரா - ஒருகுணத்தையுஞ்சொல்லி முடியவொண்ணுதவனை யிதி ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தால்பலிதமாஹ - தன்படிகளை இத்யாதி. ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே யென்றது - "யதோ வாசஃ" இத்யாதியைப் பற்ற. குடக்கூத்தாடின செயலொன்றும் - குடக்கூத்தாடினது முதலான ஓரவதாரத்திற்செயல்கள். அப்படிகுணங்களாலே ஜயித்திருக்குமோ? என்ன, விஷ்ணோஃ இத்யாதி. கர்ணபர்வணி கர்ணவாக்யமிதம், பூர்வமேவலிகிதம். "நலமுடையவன்" இத்யத்ர. 'கூறுதலே' என்ற ஏவகாரார்த்தம் - பேசநிலம் இத்யாதி. அப்படி அத்யவஸித்

தையும், அவன்குலேக்கிலும் தாம் விடக்ஷமரல்லரென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து அவனுடைய விஶ்லேஷாதிஶங்கையை நிஶ்ஶேஷமாக நிவர்த்திப்பித்தருளுகிறுர்

இ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸம்ஶ்லேஷத்தால் தான் பெறுப்பேறுபெற்றுனுய் அதனுலேஹ்ருஷ்டனுய், "இப்ப்ரீதிக்கு ஒருகொலேதல் வாராதபடி எத்தைச்செய்வேன், இவராகிறுர் கிட்டக்கொண்டு அகலுமவ ரொருத்தர், இக்கலவிக்கு விச்சேதம் வாராதபடி பரிஹரிக்கும்படியென்?" என்று தம்பக்கலிலே அதிஶங்கை பண்ணினபடியைக்கண்டு, "இவனுக்கு நம்பக்கலிலே கிடந்தபாரதந்த்ர்ய வாத்ஸல்யங்களிருந்தபடியென்?" என்று விஸ்மிதராய், தாம் அவனே விடாதஸ்வபாவரா யிருக்கிறபடியை அவனுக்கறிவித்து அவனைத் தரிப்பிக்கிறுர். "ப்ரணயிப்ரீத்யநுஸந்தாநங்காண் இது" என்று ஆளவந்தார். இப்படி தன்பேறுக வந்தவன் ஶ்ரீவைகுண்டநாதனுயிற்று; "அந்தாமத்தன்பு செய்து" என்றும், "வைகுந்தா" என்றும் பேசுகையாலே, "அடியார்கள் குழாங்களே" என்று - இவர் ஸபரிகரனுக அவனே ஆசைப்பட்டார்; அவனும் இவரோடே கலந்தபின்பு "எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்" என்று இவரோடு ஸம்பந்தித்தாரைத்தேடினுன்; குணுதிகவிஷயமாகையாலே மேல்விழலாம். எனக்கு, நான் தோஷப்ரசுரனுயிருக்க, வந்து மேல்விழுவதே! என்கிறுர்; இரண்டு தலேக்கும் ரஸம் அதிஶயித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவுஞ் செல்லுமிறே.

ஈடு —ஆடியாடியில்ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடி சொல்லிற்று - அந்தாமத்தன்பு; அந்தஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ப்ரீதி அவனதென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது- இத்திருவாய்மொழி. 'ப்ரணயிப்ரீத்யநுஸந்தாநங்காண்இது' என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்யும்படி - ஆழ்வார்விஷயமாக ஈஶ்வரனுக்குஉண்டான ப்ரீதிசொல்லுகிறது இதில். ஊனில்வாழுயிரிலே-ஆழ்வார்தாம் பகவதநுபவம்பண்ணித் தமக்குஅவன்பக்கலிலே யுண்டானப்ரேமம் அவனளவில் பர்யவஸியாதே, "அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்றுகோலோ" என்று - ததீயரளவும் சென்றபடி சொல்லிற்று; இத்திருவாய்மொழியில் - ஸர்வேஶ்வரன் ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமம் இவரொருவரளவன்றிக்கே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள்ளவும் வெள்ளமிடுகிறபடி சொல்லுகிறது. இரண்டுதலேக்கும் ரஸம் அதிஶயித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும் செல்லுமிறே; "எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும், விடியாவெந்நரகத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர்" என்கிறுரிறே· உபயவிபூதியுக்தனுய்

வைகுந்தாமணிவண்ணன் ப்ரவேஶ, வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இதுக்கு ஸங்கதி - ஆடியாடியில் இத்யாதி. வாக்யத்வயேந இதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ப்ரணயிப்ரீதி இத்யாதி. விவரணம் - ஆழ்வார்விஷயமாக இத்யாதி. ப்ரணயிநப்ரீதி: என்றபடி. ந து ப்ரணயிநி ப்ரீதி:. ப்ரணயியான ஈஶ்வரனுக்கு ஆழ்வார்விஷயத்திலுண்டான ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. ஆக, ஆடியாடியி லென்றதொடங்கி இவ்வளவும் - 'உன்னே நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே' என்றத்தைப்பற்ற ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். 'எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்' என்றத்தைப் பற்ற நிர்வாஹாந்தரம் - ஊனில்வாழுயிரிலே இத்யாதி. இதுக்கடியேது? என்ன - இரண்டு தலேக்கும் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு நியாமகஶப்தம் - எமர்கீழ்மேல் இத்யாதி. விடியா - விடிவாதேயிருக்கிற ஆளவந்தார் நிர்வாஹவிவரணம் - உபயவிபூதியுக்தனுய் இத்யாதி. ஆக, இப்படி இரண்டு நிர்வாஹமர்தல். அன்றிக்கே, நிர்வாஹாந்தரம்; கேசவன்தம்மோடே புநருக்தமாகையாலே. ஏக

ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனான தான் தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி வந்து இவரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, அந்த ஸம்ஶ்லேஷந்தான் 'தன்பேறு' என்னுமிடந்தோற்ற ஹ்ருஷ்டனாய், 'அநாதிகாலம் எதிர்சூழல்புக்குத் திரிந்த வஸ்துவை ஒருபடி ப்ராபிக்கப்பெறுவோமே, இவர்தாம் இனி நம்மை விடிற் செய்வதேன்?' என்று அதிஶங்கைபண்ணி. அவன் அலமாக்கிறபடியைக் கண்டு, 'நீ இங்ஙன் படவேண்டா' என்று அவன் அதிஶங்கையைப் பரிஹரித்து அவனை உளனாக்குகிறார்; "வைதேஹிரமஸேகச்சித்ரகூடேமயாஸஹ" [வைதேஹிரமஸேகச் சித்ரகூடேமயாஸஹ] என்றாற்

ப்ர.—(வைகுந்தா மணிவண்ணனே ப்ரவேசே) ஸ்வயோக்யாகாரேண,வதாரேண வதிதஶேஶ, யஸ்ஸஹஶாரஶோஸ்மேகாவஸ்யாஸாயுஶேநிநிஶே । ஸ்நேஹேந வவத்வாஶேந ஶாம்ஶோகஃ ஶ்வயக்ஷ்யதி ॥ ௫௩॥ வஹரவேஷ்ஷரமேஶோநாநாஷிஜநணாய ேத । விஹித்ரஶிவஶேஹ்யஷ்டிந்தவாநஷ்ஹாஶிதி ॥ ௫௬॥ ஸேநவநவாஶேநயோவராஷம் ஹஷ்யம் । விதாஶ்ராநூணதாயஶேஹாதஷ்ய ஷ்யம்தயா ॥ ௫௭॥ வைதேஹிரமஸேகச்சித்ரகூடேமயாஸஹ। வஶ்யந்தீவிவிதாந்நாவாநேநாவாக்காயஸம்யதா ॥ ௫௮॥

நிர்வாஹமாதல். இப்போது வாக்யங்களுக்கு இங்ஙனே ஸங்கதி - ஆடியாடியில் இத்யாதி. வாக்ய சதுஷ்டயத்துக்கும் முன்னேசொன்னதே அவதாரிகை. பகவத்ப்ரீத்யதிஶயசரமாவதிம் ஸதிதர்ஶநமாஹ - ஊனில்வாழுயிரிலே இத்யாதி ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும வெள்ளமிடுகைக்குஅடியேது? என்ன-இரண்டுதலைக்கும் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு நியாமகஶப்தமேது? என்ன - எமர் இத்யாதி. ஆனால் அதிஶங்காபரிஹாரங்களுக்கு ப்ரஸங்கமேது? என்ன - உபயவிபூதி இத்யாதி. "ஐஶ்வர்ய நிவஹாஹவக்ஷவாக்யாவதாரிகாஹ்ருஷ்டவ்யா". உபயவிபூதியுக்தனாயித்யாரப்ய,ஹ்ருஷ்டனாயித்யந்தம் - அந்தாமத்தன்பில் ப்ரமேயாநுவாதம். அநாதி காலம் யித்யாரப்ய, அலமாக்கிறபடியைக் கண்டித்யந்தம் - பூர்வோத்தர ப்ரகரணாநுகுணயோரர்த்தவிஶித்தப்ரமேயம். எதிர்சூழல்புக்கு - அவதரித்து; நாம் எதிர்சூழல்புக் கென்றபடி. ப்ராபிக்கப்பெறுவோமேயென்ற - அநந்தரம், "அல்லாவியுள்கலந்த" என்றும், 'என்முடிவுகாணாதே" என்றும் இவர்சொன்னார், வளவேழுலகு தலையெடுத்து இத்யத்யாஹார்யம். இந்த ஸம்ஶ்லேஷரஸாதிஶயத்துக்கும், அத்தாலே அதிஶங்கை பண்ணினதுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் - வைதேஹி இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே சதுர்ணவதிதமே, "வஶ்யந்தீவிவிதாந்நாவாநேநாவாக்காயஸம்யதா" இத்யுத்தரார்த்தம். ரமியாநிற்கச செய்தே, "ரமஸேகச்சித்" என்கையாலே - நீர்வாய்ப்பும் நிழல்வாய்ப்புமானசித்ரகூட பரிஸரத்தி லழகையும் தங்கள்சேர்த்தியழகையுங் கண்டு, 'இது தொங்கப்புகுகிறதோ?' என்று அதிஶங்கை பண்ணினமை தோற்றுகிறது. அப்படி பெருமாள் அதிஶங்கைபண்ணினாற்போலே, இங்கும் அப்படி அதிஶங்கை விளைந்த தென்றபடி. ஆழ்வார்விஷயத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு அதிஶங்காஹேது இரண்டு - ஹ்ருஷ்டனாய் - அதிசங்கைபண்ணி என்கையாலே - ஸம்ஶ்லேஷஜநிதப்ரீதியும்; "அல்லாவியுள்கலந்த" என்றும், "என்முடிவுகாணாதேயென்னுள்கலந்தானை" என்றுஞ் சொன்ன ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநமும். அதிஶங்கையைப் பரிஹரித்ததுக்கு ஶப்தம் - "உன்னைநான்பிடித்தேன்கொள் ஸிக்கெனவே" 'உன்னை யெங்ஙனம் விடுகேன்' இத்யாதிகள். எடுத்தஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் -

போலேயாயிற்று இதில் ரஸமும்; மைதிலி, உன்னைஅறிந்தாயே, நம்மைஅறிந்தாயே, கலக்கிற தேசம்அறிந்தாயே என்றாரிறே பெருமாள்.

முதற்பாட்டு.

வைகுந்தா மணிவண்ணனே. என்பொல்லாத்திருக்குறளா! என்னுள்
வைகும்வைகல்தோறும் அமுதாயவானேறே [மன்னி
செய்குந்தா வருந்தீமை உன்னடியார்க்குத்தீர்த்துஅசுரர்க்குத்தீமைகள்
செய்குந்தா உன்னை நான்பிடித்தேன்கோள்சிக்கெனவே.

ஆ.—ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், ஆஶ்ரிதஸுலபனாய், நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தையுடையனாய், என்னுள்ளே புகுந்திருந்து எனக்கு அபூர்வவத்பரமபோக்யபூதனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஆஶ்ரிதருடைய அநுபவைகவிநாஶ்யமான ஸமஸ்தபாபங்களையும் போக்கி ப்ரதிகூலர்க்கு துஃகங்களையும் விளைவிக்கும் ஸ்வபாவனாய், நிர்மலனாயிருந்த உன்னைப் பரமப்ராப்யமாகப் பற்றினேனென்கிறார்.

ஒ.—முதறபாட்டில், ஆழ்வார், எம்பெருமான் 'இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதென்' என்று அதிஶங்கைபண்ண, அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

[வைகுந்தாவென்றுதொடங்கி]-அத்யந்தபுஷ்கலனாய் அதிஸுந்தரனாயிருந்து வைத்து எனக்குமிகவும் ஸுலபனாய் அயர்வறுமமரர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்குமாபோலே என்னுள்ளேபுகுந்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷியா நின்றுகொண்டு நாடோறும் அபூர்வவத் போக்யமானவனே. பொல்லாவென்று-பிறர்கண்ணெச்சில் படாமைக்கு. விபரீதலக்ஷணையாகவுமாம். [செய்குந்தாவென்று தொடங்கி]-அநுபவவிநாஶ்யமான பாபகர்மங்கள் ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வாராதபடிபண்ணி அவற்றை ஆஶ்ரிதவிரோதிகள் பக்கலிலே போக்குகையாகிற ஶக்தியையுடையவனே? இப்படி அபிநிவிஷ்டனாய் வந்து,என்னோடேகலந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த உன்னைப் பிரிந்து உறுவினநான் இனி ஒருநாளும் விடாதபடி பிடித்தேனென்று கொண்டருள வமையும்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஶயபோக்யனாய் அநிஷ்டநிவர்த்தகனான உன்னை நான் சிக்கெனப்பற்றியிருக்கிறேனென்று திருவுள்ளம்பற்று என்கிறார்.

மைதிலி இத்யாதி; "யஸ்யஸ்யவஸ்திதிநேஷுஸ்யாந்யாவம்" என்னும்படியான கலவியிலுண்டான ரஸத்தாலே தன்னையும் எதிர்த்தலையையும் கலக்கிற தேசத்தையும் மறக்கும்படியான தசை பிறக்குமிறே; அப்போது அத்ருஷ்டவஶத்தாலே ஒருதலைக்குக் கிஞ்சித் அறிவு பிறந்தால் மற்றைத் தலைக்குச்சொல்லும் வார்த்தையிறேஇது. நான் இதெல்லாம் மறந்தேனித்தனைபோதும், உனக்குத தான் உணர்த்தி யுண்டோ என்றபடி. இதனைல்லவாகில், அந்யபரரை ஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கவும், வேறே சிலரஸமுடையாரைச சொல்லுமாபோலே "மயா" என்னவும், தேசப்ரஶ்நம்பண்ணினபேருக்குச் சொல்லுமாபோலே "சித்ரகூட" என்னவுங் கூடாதிறே யென்று தாத்பர்யம். உத்தரார்த்தத்தில் பாவாநீதி - பாவங்களாவன, - பேரநோபகரணங்கள். இங்கும் - முன்போலே பாவம். மநோவாககாயங்கள் ரஸமாத்ரநியதமாயிறே உனக்கு இருக்கிறது. காயத்துக்கு நியதியாவது - ஸ்ரோத்பேதமான புளகாதிகள்.

வைகுந்தா-பரமபதநிலயத்வத்தாலே அஸாதாரணஶேஷியாய், மணிவண்ணனே - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனுகையாலே ஸௌலபனுய், என்பொல்லாத்திருக்குறளா - தர்ஶநீயமான வாமநவிக்ரஹத்தையுடையனுகையாலே போக்யனுய், (இவ்வாகாரத்ரயத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு); என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னி - ஸ்திர ஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணி, வைகும - இருக்கிற, வைகல்தோறும்-காலந்தோறும், அமுதாய - நித்யபோக்யமாய்க்கொண்டு, வானேறே - நித்யஸூரிஸமாநமாம்படி அநுபவிக்கிற மேன்மையையுடையனுய், செய் - தானேசெய்துகொள்ளப்பட்டு, குந்தா - பலப்ரதாநத்தில் குந்தாதே, அரும் - பரிஹரிக்கஅரிதான, தீமை - கொடியபாபங்களை, உன்அடியார்க்கு - உன்னோடு ஶேஷத்வஸம்பந்தமுடையார்க்கு, தீர்த்து – தீர்த்து, (அவை ப்ரதிகூலரான அஸுரப்ரக்ருதிகள்பக்கலிலே யாம்படி), அசுரர்க்கு - அவர்களுக்கு, தீமைகள் - அநர்த்தத்தை, செய் - விளைக்கும், குந்தா - குந்தமாகிற ஆயுதத்தையுடையவனே! உன்னை - (இப்படிபோக்யபூதனுய் அநிஷ்டநிவர்த்தகனுய் ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான)உன்னை, நான் - (உன் இனிமையறிந்து உன்னையொழியச்செல்லாத)நான், (இனி), சிக்கென - விடாதபடி ஸ்த்திரமாக, பிடித்தேன் - பற்றினேனுக, கொள் - திருவுள்ளம்பற்று. 'செய்கும், தாவரும்' என்று சொல்லாய், செய்யப்பட்டுக்கடக்கஅரிய என்றுமாம். 'குந்தமென்று-மரமாய், அதின்வெளுப்பையிட்டு சுத்தியைக்காட்டுகிறது'என்றுஞ் சொல்லுவர். பொல்லாவென்று-விபரீதலக்ஷணையாலே அழகைச்சொல்லுகிறது என்பொல்லாவென்று - தம்மைஅநந்யார்ஹராக்கிற்று அவ்வழகாலேயென்று கருத்து.

இ·—முதற்பாட்டில, 'இவர்நம்மைவிடில் செய்வதென்' என்று அவன் அதிஶங்கைபண்ண, அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறுர்.

[வைகுந்தா] - ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாக நாமக்ரஹணம் பண்ணுமாபோலே "வைகுந்தா" வென்கிறுர்; பிராட்டி "குயில்வான்" என்னுமாபோலேயும், இடைப்பெண்கள் "க்ருஷ்ண" என்னுமாபோலேயும், அவர்கள் அளவன்றியே, நித்யவிபூதியுக்தனுயிருக்கிற இருப்பையாயிற்று இவர்க்கு விதேயமாக்கிற்று. [மணிவண்ணனே] - நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவழகையுடையவனே. [என்பொல்லாத்திருக்குறளா] - மஹாபலிக்குத் தன்வடிவைக் காட்டினுப்போலே அர்த்தியாய்வந்து தன்னழகைக்காட்டின ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மேன்மையும் நீர்மையும் வடிவழகுங்கூடின பசுங்கூட்டாயிற்று - பரதத்வம் இருப்பது. பொல்லாவென்று - விபரீதலக்ஷணை; உகவாதார் கண்ணெச்சிற்படாமைக்கு என்னவுமாம்.[என்னுள்மன்னி]-என்பக்கலிலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாகவிருந்து. [வைகும் வைகல்தோறு மமுதாய] - நாட்செல்ல நாட்செல்ல அபூர்வவதபோக்யனு யிராநின்றுன். [வானேறே] - நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனுயிருக்குமாபோலே எனக்கும் போக்யனுனவனே. ஏறே என்கிறது - பின்பும் இவனேற்றமே விஞ்சியிருக்கை. [செய்குந்தாவருந்தீமை] - செய்தற்றுக்குந்தாவாய், தப்பவரிதாய் அநுபவிக்கும் பாபம். செய்கும் - செய்யப்பட்டு; [தாவருந்தீமை] - தாவவரிதாய் - கடக்க வரிதான கர்மம் என்றுமாம். [உன்னடியார்க்குத்தீர்த்து]-உன்னை ஆஶ்ரயித்தார்க்கு அனுபவிக்க வேண்டாதபடிபண்ணி [அசுரர்க்குத்தீமைகள்செய்] - தத்விரோதிகள்மேலே யேறிட்டு அவற்றை அநுபவிப்பிக்கும். கடலைச்சீறித்தொடுத்த அம்பை, அவன் முகங்காட்டினவாறே அவன் ஶத்ருக்களான மருகாந்தாரத்தில் அசுரர்

கள்மேலே விட்டாப்போலே, "விஷதூர்வாவகூ்த்ரா". இப்படி அசலிடப்பெற்ற தில்லையாகில் "உரலாயாபாரஸ வாயபூலஸூர்யாயவ:" என்று தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு அநுபவிக்கும். [குந்தா] - இப்படி ஆஸ்ரிதர்பக்கல் ஓரமாகிற சுத்தியை யுடையவனே. குந்தமென்கிறது - குந்தம்பூவாய், அதின்வெண்மையை நினைத்து, சுத்தி சொல்லுகிறது. [உன்னை] - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியான உன்னை [நான்] - ஆடியாடியில விடாய்த்த நான். [பிடித்தேன்கொள்] - திருவடிகளைப்பிடிநதேனாகத் திருவுள்ளத்திலே கொள்ளவமையும். 'மதிபபனல்லன' என்றுவிடவோ, 'வடிவிறப்பசையில்லை' என்றுவிடவோ, 'ஸாலபனன்று' என்றுவிடவோ. [சிக்கெனவே] - தேவர் நெகிழ்கிலும் நெகிழாத படி பற்றினேன்.

ஈடு. — முதற்பாட்டில், அந்தாமத்தன்பிலே - ஆழ்வாருடனே வந்து கலந்து தான்பெறுப்பேறுபெறுமுருயிருக்கச்செய்தே, இவர், "அல்லாவியுள்கலந்த" என்றும், "என்முடிவுகாணாதே யென்னுள்கலந்தான்" என்றும் - தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, "ஏளவேழுலகுதலையெடுத்து இன்னம் இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதேன்?" என்று எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த அதிசங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

[வைகுந்தா] - 'நித்யவிபூதியுக்தன் தம்முடனே வந்து கலந்தான்' என்று ஹ்ருஷ்டராகிறாரென்னுமிடந்தோற்றுகிறது. அவனுடைய முதற்பேரைச் சொல்லுகிறார் ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் "ஆர்யபுத்ர" என்னுமாபோலேயும், திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் 'க்ருஷ்ண' என்னுமாபோலேயும் "வைகுந்தா" என்கிறார்; போகம் உத்கூலமானால் பரஸ்பரநாமக்ரஹணத்தாலே தரிப்பதொன்று உண்டிறே. [மணிவண்ணனே] - [illegible]லே குளிர்ந்த [illegible] இரப்பாளனாய் நின்றாற்போலேகாணும் இவரைப் பெறுகைக்குச் சிறம்பி இரப்பாளனாய் நின்ற நிலை. 'அழகிது' என்னில் - நாட்டோப்பாமேன்று, அழகில் விஜாதீயதையைச் சோ

முதற்பாட்டு - வைகுந்தா. 'உன்னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே' என்றத்தைப் பற்ற, அதிசங்காப்ரஸக்திகதமுமோ அவதாரிகை - அந்தாமத்தன்பிலே இத்யாதி.

'என்னுள்மன்னி' என்றதனையும் உட்கொண்டு, பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - நித்யவிபூதி இத்யாதி. ஸம்போதநத்துக்கு ஹாவம்-அவனுடைய இத்யாதி. யத்வா, நாமாந்தரங்களிருக்க முந்துற இத்தைச் சொன்னதுக்கு ஹாவமாதல் இப்படி நாமக்ரஹணம்பண்ணினதுக்கு தருஷ்டாந்தம - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. க்ருஷ்ண என்னுமாபோலேயென்று—இவ்விடத்திலே "க்ருஷ்ண [illegible] | [illegible]" என்றதை அருளிச்செய்வர். "க்ருஷ்ண [illegible]" - நிலவுக்கும் ஆய்பலுக்கும் நிர்வாஹகனை. நாமக்ரஹணம்பண்ணுகிறது எதுக்காக வென்ன - போகம் இத்யாதி. ஸம்ஸலேஷஸமயத்திலே 'மணிவண்ணனே' என்கிறதுக்கு ஹாவம் - அணைத்தபோது இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நீலரத்நம் இத்யாதி. இப்போது 'குறளா' என்கிறதுக்கு ஹாவம்-மஹாபலி இத்யாதி. சிறம்பி-ஸங்கோசித்து. 'பொல்லா' என்றதுக்கு ஹாவம் அழகிதென்னில் இத்யாதி. கண்ணேச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம். வைகுந்தாவென்று மேன்மைசொ

ல்லுதல்; கண்ணேச்சில்வாராமைக்குக் கரிபூசுகிரு ரென்னுதல். வைகுந்தாவென்று - மேன்மைசொல்லிற்று; மணிவண்ணனேயென்று - வடிவழகு சொல்லிற்று; என்போல் லாத்திருக்குறளா வென்று - ஸௌலப்யஞ் சொல்லிற்று; இம்மூன்றுங் கூடினதாயிற்று - பரத்வமாவது. [என்னுள்மன்னி] - இந்த்ரன் ராஜ்யலாபம்பெற்றுப்போனுன், மஹாபலி ஔதார்யலாபம்பெற்றுப்போனுன்; அவ்வடிவழகுக்கு ஊற்றிருந்தது இவர்நெஞ்சிலேயாயிற்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்தே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணி. [வைகும்வைகல் தோறும் அமுதாய] - கழிகிறகாலந்தோறும் எனக்கு அபூர்வாம்ருதவத் போக்யனுனன் [வானேறே] - நித்யஸூரிகளோடே கலந்து அவர்களைத் தோற்பித்து மேனணித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று இவரோடே கலந்து இவரைத் தோற்பித்திருந்த இருப்பு. எறேன்கிறது - பின்பும்அவனேற்றமே விஞ்சியிருக்கை. தம்முடைய அநுபவவிரோதிகளைப்போக்கினபடி சொல்லுகிருர் [செய்குந்தாவருந்தீமை] - செய்யப்பட்டு, குந்தாவாய் - தப்பாவாயிருக்குந் தீமையென்னுதல்; அன்றிக்கே, செய்கும் - செய்யப்பட்டு, தாவரும் தீமை - கடக்க அரிதான தீமையென்னுதல் [உன்னடியார் இத்யாதி] - உன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருப்பார்க்கு வாராதபடி பரிஹரித்து, ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின்மேலே போகடும்படியான சுத்தியையுடையவனே' முன்ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினவர்கள் அநுகூலித்து நாலடிவர நின்றவாறே, பின்னை அவர்கள் சத்ருக்கள்மேலே போகடுமாயிற்று, "த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" (த்விஷந்த:பாபக்ருத்யாம்) என்கிறபடியே; கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை, அவன்முகங்காட்டினவாறே மருகாந்தாரத்தி லசுரர்கள்மேலே விட்டாற்போலே

ப்ர —(வைகுந்தாவித்யாதி) (உன்னடியாக்கித்யாதி) ஶாட்யாயநகெ, "தஸ்ய புத்ரா தாயமுபயந்தி ஸுஹ்ருத: ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" (க)

(கடலுக்குத்தொடுத்தவம்புஇத்யாதி) யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஶெ, "அமோகோ வாநராஶ்ரேஷ்ட ஶரோயம் வருணாலய: । கஸ்மிந்தேஶே நிபாத்யோயம் ஸர்வமேவ ஹ்ருதோரஜ: ॥ (க) ॥ த்ருமகுல்யேதி விக்யாதோ தேஶோ மம ஸமுத்தர: । ஸம்யக்ஷேபே ரோஷவாக்யம் ஶ்ருத்வா ராமோ மஹாபல: ॥ (ரு) ॥ ஸாகரஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா முமோச ஶரமுத்தமம் ॥ (உரு) ॥ தஸ்ய தத் வசநம் ஶ்ருத்வா ஸாகரஸ்ய மஹாத்மந: । முமோச தம் ஶரம் தீப்தம்

விற்று இத்யாதி வாக்யத்ரயேண - ஏவம்பூதவஸ்துவை விடப்போமோ? என்று சொல்லிற்ருயிற்று. 'திருக்குறளாவென்னுள்மன்னி' என்றதுக்கு வாஸனை - இந்த்ரன் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - என்னுடைய இத்யாதி. இப்போது 'வானேறே' என்றதுக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகளோடே இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் - ஏறேன்கிறது இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. குந்தா-தப்பாவாய், வருந்தீமை - வருகிற தீமையிதி ப்ராதமிகார்த்த:. அர்த்தத்வயத்தாலும் பலிதம் - அநுபவித்து மீளுதல், ஸ்வயத்நத்தால் கடக்கலாதல் செய்ய அரிதாயிருக்கு மென்றபடி. 'அடியார்' என்று தாதாத்விகமான ஆநுகூல்யத்தையுடையவர்களைக் காட்டுகிற தென்கிறுர் - முன் இத்யாதி. யத்வா, இத்தால் பலிதம் - முன் இத்யாதி ஆதல். 'சத்ருக்கள்மேலே போகடும்' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - த்விஷந்த இத்யாதி. அப்படி சத்ருக்கள்மேலே போகட்டவிடமுண்டோ? என்ன, கடலுக்கு இத்யாதி. அவன் - ஸமுத்ரன். "ஸௌவீதம் ஸம்ஸ்ருதம் ஸாமஸ்த்ரம்" என்றத்தைப்பற்ற - மருகாந்தாரத்திலே என்றது. சத்ருக்களில்லாத உத்தமாதிகாரிகளுக்குச் செய்

அங்ஙன் ஒருபோக்கடி கண்டிலனாகில், "உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:" (உரஸாதாரயாமாஸபார்த்தம்ஸஞ்சாத்யமாதவ:) என்று ஐகதத்தன்விட்ட ஶக்தியை, அர்ஜுநனைத்தள்ளித் தன் அந்த:புரத்திலே ஏற்றாற்போலே, தானேறிட்டுக்கொண்டு அநுபவித்தல் செய்யுமித்தனை. பாபங்களாவன தான்-அசேதநமாயிருப்பன சிலக்ரியாவிஶேஷங்களாய், அவை, செய்தபோதே நசிக்கும்; கர்த்தா அஜ்ஞனுகையாலே மறக்கும்; ஸர்வஜ்ஞன் உணர்ந்திருந்து பலாநுபவம்பண்ணுவிக்க அநுபவிக்குமித்தனையிறே. அவன்மார்விலே ஏற்றுக்கொள்ளுகையாவது - "பொறுத்தேன்" என்னத் தீருமித்தனையிறே "அபூர்வங்காண், ஶக்திகாண், பலாநுபவம்பண்ணுவிக்கிறது" என்பதில், ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் செய்விக்கிறானென்கை அழகிதிறே. குந்தமென்று - குருந்தமென்றபடியாய், அதன்பூ வெளுத்தாயிற்றிருப்பது, அவ்வழியாலே சுத்தியைநினைக்கிறது அன்றிக்கே, குந்தாவென்று - திருநாமம்; "குமுத: குந்தர: குந்த:" (குமுத:குந்தர:குந்த:) என்கிறபடியே [உன்னை] - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான உன்னை. [நான்] - ஆடியாடியில் விடாய்த்த நான். நீ உஜ்ஜீவிப்பிக்க, உன்னாலே உளேனான நான். [பிடித்தேன்கொள்] - பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம்பற்று. முன்பும் சொல்லிப்போரும் வார்த்தையன்றோ இது என்ன; அங்ஙனல்ல, [சிக்கெனவேபிடித்தேன்கொள்] - என்னைப்பெறுக்கைக்குப் பூர்வஜனான நீ விடிலும் விடாதபடி நான் பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம்பற்றவேணும். அவனை 'மாதவ:' என்கிறார். (௧)

[illegible] (௨௯) [illegible] (௩௦) [illegible] (௩௧) [illegible] (௩௨) [illegible] (௩௩) [illegible] (௩௪)

[ஸாந - ஜொண - ௩௩] - [illegible] உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:॥

வதென்? என்ன - அங்ஙனேநு இத்யாதி. தன் அந்த:புரத்திலே யென்றது - "உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:" என்கிற ஶ்லோகத்தில், "மாதவ:" என்றத்தைப் பற்ற. அந்த:புரம்-திருமார்வு. அவன் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாவதேது? என்ன, பாபங்கள் இத்யாதி இத்தால் பலிதம்-அவன்மார்விலே இத்யாதி. அவன் பலப்ரதனாகவேணுமோ? க்ரியாதிகள் பலப்ரதமாகாதோ? என்ன, அபூர்வங்காண் இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞன் செய்விக்கிறானென்றது - "[illegible]" இத்யாதியைப்பற்ற. "[illegible]" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். 'குந்தா' என்கிற பதம் - கீழ், சுத்தியோகத்தைச் சொல்லுமபடி எங்ஙனே என்ன, குந்தமென்று இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் - நீ உஜ்ஜீவிப்பிக்க இத்யாதி. உஜ்ஜீவிப்பிக்கை - மயர்வறமதிநலமருளுகை. கொள் - கொண்டருளவேணும்; திருவுள்ளம்பற்றவேணுமென்றபடி. முன்பும் - வளவேழுலகுக்கு முன்பும். 'வைகுந்தா - திருக்குறளா' என்றத்தைப்பற்ற - பூர்வஜனான நீ என்றது. பூர்வஜனான - முற்பாடனான. பலிதம் - அவனை இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:. (௧)

இ ர ண் டா ம் பா ட் டு.

சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும் புறப்படாத்தன்னுள்ளே யுலகுகள்
ஒக்கவேவிழுங்கிப் புகுந்தான்புகுந்ததற்பின்
மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்த் துளக்கற்றமுதமாய் எங்கும்
பக்கநோக்கறியான் என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே.

ஆ —(சிக்கென.) இப்படி தம்முள்ளே புகுந்தபின்பு எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசுகிறார்.

ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாத்யங்யபரதையைப் போக்கிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தான்; புகுந்ததற்பின் அளவிறந்த ஜ்ஞாநாதி ஸகலகல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய், விஜ்வரனாய், ப்ரமுதிதனாய், ஹர்ஷாதிசயபலத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னையல்லது எங்கும் பக்கநோக்கறியா னென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடுகலந்தபின்னை எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்.

[சிக்கெனவென்று தொடங்கி] - என்னோடு கலசுகும போது அந்யபரதை பிறவாமைக்காக க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களும் ஒழியாதபடி எல்லா லோகங்களுக்கு வேண்டும் ஸம்விதாநத்தை ஒருகாலே தன் திருவுள்ளத்தாலே பண்ணியருளி பிரியாதபடி என்பக்கலிலே புகுந்தான். [புகுந்ததற்பின்னென்று தொடங்கி] - புகுந்தபின்பு விகஸித ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யனாய் விஜ்வரனாய் தன்னுடைய ப்ரமோதரஸத்தாலே எனக்கு ஹோக்யமாய் பெரியபிராட்டியார்வந்து ஸ்பர்சித்தாலும் விலங்கப்பார்க்கவறியாதபடியானான், என்னோட்டைகலவியாலே குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம் தம்முடையபக்கல் கலந்து அவன்உஜ்ஜ்வலஸ்வரூபனாய்க் கொண்டு ஓரிடத்தில் அந்யபரதையற்று இராநின்றா னென்கிறார்.

சிறிதோர் - அல்பமான, இடமும் - தேசமும், புறப்படா - புறம்புபோகாதபடி, உலகுகள் - உலகுகளை, தன்னுள்ளே - தன்ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, ஒக்கவே-ஏகப்ரகாரமாக, விழுங்கி - அடக்கி, சிக்கென - இனிஒருகாலும் புறப்படாதபடி, புகுந்தான் - (என்னுள்ளே) புகுந்தான், புகுந்ததற்பின் - புகுந்தபின், மிக்க - மிகுத்துவருகிற, ஞான வெள்ளம் - ஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிற, சுடர் - ப்ரபைக்கு ஆஸ்ரயமான, விளக்காய் - ஸ்வரூபமாகிற தேஜோதரவ்யமாய், துளக்கு - (நான் சிக்கெனப்பிடித்தபின்பு) விஸ்லேஷாதிசங்கையால் வந்த நடுக்கமும், அற்று - தீர்ந்து, அமுதமாய் - நிரதிசயஹோக்யபூதனுமாய், என் - என்னையே பார்த்திருக்கிற, பைம் - அழகிய, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்ணன்-கண்ணையுடையவன், எங்கும் - ஓரிடத்திலும், பக்கம் - பக்கத்தில், நோக்க அறியான்-நோக்க அறிகிறிலன். என்பக்கல் அபிநிவேசம் பத்நீபரிஜநாதிகள்பக்கலிலுங் காண்கிறிலனென்று கருத்து. ஸ்வரூபாதிகளில் அவனுக்குண்டான ஸ்புரிதப்ரகாசமும் ஸ்வஸம்ஸ்லேஷமடியாக வென்று நினைக்கிறார்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மை அநுபவித்தபடியையும், அவ் வநுபவத்தாலே அவன் திருமேனியிற்பிறந்த புகரையுஞ் சொல்லுகிறார்.

[சிக்கெனஇத்யாதி] - க்ஷுத்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் பிறிகதிர்ப் படாதபடி தன்ஸங்கல்பத்திலே ஸகலலோகங்களையும் ஒருகாலே வைத்து சிக்கெனப் புகுந்தான் - இனியொருகாலமும் பிரியாதபடி புகுந்தான். புகுந்தபின்பு அவன் இருந்த படியென்? என்னில்,—[மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர் விளக்காய]-ஜ்ஞாநவெள்ளத்தால்வந்த மிக்கதேஜஸ்ஸையுடையனாய், விகஸித ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞ்யனாய். சேதநனுக்கு கர்மபார தந்த்ர்யத்தால் வரும் ஜ்ஞாநத்தில் விகாரம் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கும் உண்டாகிறதாயிற்று. அங்ஙனேயாகிலிறே ஆஶ்ரயணீயனாவது. [துளக்கற்று] - ஆடி யாடியில் ஆற்றாமையால்வந்த உண்ணடுக்கந்தீர்ந்தானாயிராநின்றான்; "விஜ்வர:" என்னக் கடவதிறே. [அமுதமாய்]-"ரஸோ₂வைஸ:" என்கிறபடியே தன்னுகப்பாலே எனக்கு நிரதிஶய போக்யனாய், அவன் தம்மையநுபவித்து இனியனாயிருக்கும் இருப்பிறே இவர் க்கு போக்யம் [எங்கும் பக்கநோக்கறியான்] - பிராட்டி பின்னே வந்தணைத்தாலும் விலங் கப்பார்க்கிறிலன். இங்கே ஆளவந்தார்க்கு குருகைக்காவலப்பன் அருளிச்செய்தவார் த்தை [என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே] - ஆடியாடியில் ஆற்றாமையால்வந்த தாபந் தீர்ந்து திருக்கண்களும் குளிர்ந்தபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அவன், 'இவர் நம்மை விடிற்செய்வதென்' என்று அதிஶங்கைபண்ணபடியைச் சொல்லிற்று கீழ்ப்பாட்டில்; இவர், 'விடேன்' என்ற பின்பு அவனுக்கு வடிவிற் பிறந்த பௌஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

[சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கிச் சிக் கெனப்புகுந்தான்] - "நாம் ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும்போது, செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழப்புக்காற்போலே யாகவொண்ணாது" என்றுபார்த்து, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு வேண் டும் ஸம்விதாநமெல்லாம் பண்ணி, அநந்யபரனாய் அநுபவித்து, போகமாட்டாதே யிருந் தான்; ராஜாக்கள் அந்த:புரத்திற்புகுவது, நாட்டேக்கணக்கற்றபின்பிறே. அத்யல்பமாயிருப்ப தொரு பதார்த்தமும் தன்பக்கல்நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடியாகத் தன்ஸங் கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே லோகங்களை ஒருகாலேவைத்து, இனிப் போராதபடிபுகுந்

• இரண்டாம்பாட்டு - சிக்கென இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதியா நின்றுகொண்டு, "மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. இவர் "பிடித்தேன்கொள்சிக்கென" என்றவநந்தரம், அவனுடைய ஜ்ஞாநாதி களிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யென்றபடி. அதி சங்கைபண்ண - அது நிவ்ருத்தமான படி - என்று கூட்டுவது. "சுடர்விளக்காய்" என்றதைப் பற்ற - வடிவிற்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் என்றது.

அந்வய ப்ரதர்ஶநபூர்வகம் ஶ்ரவமாஹ - சிறிதோரிடமும் இத்யாதி. ஓரிடமும் - ஒரு பதார்த்தமும். செருப்புவைத்துத் திருவடிதொழுகையாவது - ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பெருமாளைத் திருவடிதொழ எழுந்தருள, அவர் ஸ்ரீபாதம் பித்தப்பிளப்பாயிருக்கையாலே ஸ்ரீபாதரக்ஷைகொண்டு எழுந்தருளினராய் அத்தைத் திருவாசலிலேவைத்து எழுந்தருளினவளவிலே, ஸ்ரீபாதரக்ஷையிலே தானே திருவுள்ளம் சென்று, "தீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்க" என்று அருளிச்செய்கிறத்தை, "செருப்பு

தான். [சிக்கெனப்புகுந்தான்] – அநந்ய ப்ரயோஜனமாகப் புகுந்தா னென்றுமாம். [புகுந்த இத்யாதி] - இவரோடே வந்துகலந்து, அக்கலவியில்அதிசங்கையும் தீர்ந்தபின் பாயிற்று விகஸித ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய் விஜ்வரனுமாயிற்றது. தனக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞாநத்தை யுடைத்தான ஆத்மவஸ்து, கர்மநிபந்தநமாக ஒருதேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இந்த்ரியத்வாரத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரஸரிக்கவேண்டும்படி போந்தது, ஒருநாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதமும் பிறந்து ஜ்ஞாநஸங்கோசமும் கழியக்கடவதாயிருக்

ப்ர—(சிக்கெனவித்யாதி) (துளக்கற்று) ஸக்ஷவெ, "அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம் । க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ" ‖௮௫‖

ப்ரஸாதித்தருள" என்றாராம். ஸம்விதாநம் - வ்யாபாரம். "சிக்கென" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - அந்யபரதையில்லாதபடி யென்னுதல், ப்ரயோஜநாந்தர பரதையில்லாதபடி யென்னுதல். லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம்-ராஜாக்கள் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்-அத்யல்பமாய்-இத்யாதி. பிசகதிர்ப்புட்டு - தப்பிப்போய். அநந்யப்ரயோஜநமாகவென்றது - ஜகத்ரக்ஷணரூபப்ரயோஜநம் விடுத்திக்கையாலே யென்றபடி. "புகுந்ததற்பின் மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்த்துளக்கற்று" என்னுமளவுக்குஅர்த்தம்-இவரோடேஇத்யாதி. மிகுந்துவருகிற ஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிற ப்ரபைக்குஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபமாகிற தேஜோத்ரவ்யமாயிதி ஸப்தார்த்த:. "புகுந்ததற்பின்" என்கிற இது - உபலக்ஷணமித்யபிப்ராயேணாஹ-அதிசங்கையுந்தீர்ந்தபின்பாயிற்று என்று. ஞானவெள்ளத்தால்வந்த மிக்கதேஜஸ்ஸையுடையனென்று அர்த்தாந்தரத்தையும் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - விகஸித ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய் என்று. விஜ்வரனுமா 'யென்றது - "துளக்கற்று"என்றதுக்கு பாவம். கர்மவஸ்யனான சேதநனுக்கு ஸம்ஸாரியான நாளில் பகவந்நிக்ரஹமடியாக ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறக்கக்கடவதாய், பகவத்ப்ரஸாதமடியாக முக்தனானஅவஸ்த்தையில் ஜ்ஞாநவிகாஸம்பிறக்கக்கடவதாயிருக்கும்; அப்படிஒருஹேதுவின்றியிலே யிருக்கிறவனும் ஆழ்வாரோட்டை விஸ்லேஷத்தாலே ஸங்குசிதஜ்ஜ்ஞாநனாய், அவரோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே விகஸிதஜ்ஞாநனாயிராநின்றான்; இது என்ன ப்ரணயித்வம்? என்கிறார்-தனக்குஇத்யாதி "ஜ்ஞாநம்வைராக்யமைச்வர்யம் தர்மச்ச மநுஜேச்வர । ஆத்மநோ ப்ரஹ்மபூதஸ்ய நித்யமேதச்சதுஷ்டயம்" என்றத்தைப்பற்ற, நித்யதர்மமான என்றது. தர்மம் - சேஷத்வம். ஐஸ்வர்யம் - நியந்த்ருத்வம். "ஆத்மா ந தேவோ ந நரோ ந பசுர் ந ச பாதப: । சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய:" என்றத்தைப்பற்ற-கர்மநிபந்தநமாக இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "விஷ்ணுசக்தி: பரா ப்ரோக்தா க்ஷேத்ரஜ்ஞாக்யா ததா பரா । அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதீயா சக்திரிஷ்யதே । யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞசக்தி: ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இந்த்ரியத்வாரத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு என்றவிடத்திலே - "இந்த்ரியாணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் க்ஷரதீந்த்ரியம் । தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாத்ராதிவோதகம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் ததோ ஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ", "பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" இத்யாதியைப்பற்ற, ஒருநாள்வரையிலேஇத்யாதி. மிக்கஞானவெள்ளத்தையும், "சுடர்விளக்கு" என்று-

குமிறே; அங்ஙனொரு ஹேதுவு மின்றிக்கே யிருக்கிறவனும் இவரோடேவந்து கலப்ப தற்குமுன்பு ஸங்குசித ஜ்ஞாநனாய், இவரோடேகலந்தபின்பு விகஸிதமான ஜ்ஞாநவேள் ளத்தையு முடையனானான், திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் புகர்பெற்றது இப்போது. [துளக்கற்று] - அடியாடியி லாற்றாமையால் வந்த உள்நடுக்கமுந் தீர்ந்தானா யிராநின்றான்; "விஜ்வர:" (விஜ்வர:) என்னக்கடவதிறே. 'இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதேன்' என்கிற உள்நடுக்கமும் அற்றது இப்போது. [அமுதமாய்] - "ப்ரமுமோதஹ" (ப்ரமுமோதஹ) என்கிறபடியே. அவன் தம்மைவிரும்பி போக்யமாக நினைத்திருக்கிற இருப்புத் தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறபடி. [எங்கும்பக்கநோக்கறியான்] - 'ஆழ்வார்பக்கல் இவனுக்குண் டான அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்க்கவேணும்' என்று நாய்ச்சிமார் திருமுலைத்தடத் தாலே நெருக்கிலும் அவர்கள்பக்கல் கண்வைக்கமாட்டுகிறிலன். இங்கே, ஆளவந்தா ர்க்குக் குருகைக்காவலப்பன் அருளிச்செய்ததாக அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - "அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஒருரஹஸ்யவிஶேஷமுண்டு' என்று மணக்கால் நம்பி அருளிச்செய்ய, 'அதுகேட்கவேணும்' என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருள, கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனும் அங்கே ஒருகுட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, 'இவரை ஸமாதி பங்கம்பண்ணவொண்ணாது' என்று சுவருக்குப்புறம்பே பின்னே நிற்க, அப்பனும் யோகத் திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவர் திரும்பிப்பார்த்து, 'இங்குச் சொட்டைக்குலத்தி லாரேனும் வந்தாருண்டோ?' என்று கேட்டருள, 'அடியேன்' என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருளிவ ந்து கண்டு, 'நாங்கள் பின்னே தெரியாதபடி நிற்க இங்ஙன் அருளிச்செய்கைக்கு ஹேது வேன்?' என்ன, 'நானும் தானுமாக அநுபவியாநின்றால், பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்த டத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் அவள்முகங்கூடப்பாராத ஸர்வேஶ்வரன், என்கழுத் தையமுக்கி நாலுமூன்றுதரம் அங்கே எட்டிப்பார்த்தான்; இப்படி அவன் பார்க்கும் போது சொட்டைக்குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாகவேணும் என்றிருந்தேன்காணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே] - அடியாடியி லாற்றாமை யால் வந்த தாபமுந் தீர்ந்து, திருக்கண்களும் குளிர்ந்தது. (உ)

நிரவதிகதேஜோரூபமானவிக்ரஹத்தையுமுடையவனென்று அர்த்தாந்தரம்-விகஸிதமானஇத்யாதி. "விஜ்வரனுமாய்" என்றத்தை விவரிக்கிறார்-அடியாடியில்இத்யாதி."க்ருதக்ருத்ய:ஸஹாராமோ விஜ்வர:ப்ரமுமோதஹ" இதிஸ்ரீஸங்க்ஷேபே. ஆற்றாமையாலே - ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமை யாலே. உள்நடுக்கம் - அந்த:கம்பம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - விஜ்வர இத்யாதி. இதுக்கு 'பூர் வார்த்தத்திலே நோக்கு. "துளக்கற்று":என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-இவர்நம்மைவிடில் இத்யாதி. எவ்வாகாரத்தாலே போக்யத்வம்என்ன, "ப்ரமுமோதஹ" இத்யாதி. "ஹ" என்றது - பெரு மாளுடைய ப்ரமோததசையில் போக்யதையைக் கண்ட ருஷியினுடைய ஈடுபாடு. 'எங்கும்' இத் யஸ்ய சரமாவதிமாஹ-ஆழ்வார்பக்கல் இத்யாதி. அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தையிதி - அதிமாத்ரப்ரா வண்யம் ஸத்தாநாசகமாகையாலே தவிர்க்கவேணுமென்றபடி. "அவர்கள்பக்கல் கண்வையான்', என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-இங்கேஆளவந்தார் இத்யாதி. என்பைந்தாமரைக்கண்ண னித்யாரப்ய அந்வய: (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

**தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந்தலைமகனைத் துழாய்விரைப்
பூமருவுகண்ணியெம்பிரானைப் பொன்மலையை
நாமருவிநன்கேத்தியுள்ளிவணங்கி நாமகிழ்ந்தாட நாவலர்
பாமருவிநிற்கத்தந்த பான்மையேவள்ளலே.**

ஆ.—(தாமரை.) நிரதிசயஸௌந்தர்யலாவண்யாதி கல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய், நிரதிசயஸுகந்ததிவ்யமால்யாலங்க்ருதனாய், ஸோஷஸோஷாஸநவைநதேயாதிதிவ்ய புருஷர்களாலே ஸம்ஸ்தூயமாநனாயிருந்தவனை, நாம் மருவி நன்கேத்தி யுள்ளிவணங்கி நாமகிழ்ந்தாடும்படி நம்முடைய நாவிலேயலருகிற சொற்களுக்குத் தன்னை விஷயமாகத் தருகையே ஸ்வபாவமாயிருப்பதே! என்னவதாந்யனோ வென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்குப்போலே எனக்குத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை வர்ணிக்கைக்கீடான வாக்கைத் தந்தருளினான், ஒருவனுடைய ஔதார்யமிருக்கும்படியே! என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[தாமரைக்கண்ணனை யென்றுதொடங்கி] - திருக்கண்களின் அழகிலே ஈடுபட்டு ஸ்துதிக்கிற அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயுள்ளவனை. [துழாயென்றுதொடங்கி] - விரையும் பூவும் மாறாதேயிருக்கும் திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய் தன்னுடைய திருவழகை எனக்கு நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டினவனை [பொன்மலையை -] என்னோட்டைக் கலவியாலே அபரிச்சேத்யமான திருவழகையுடையனாய் என்னைப் பிரிந்துபோகைக்கு க்ஷமனன்றிக்கே யிருக்கிறவனை. [நாமருவியென்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் ஏத்தக்கடவ நிலத்துக்கு நாம்நிலவராய் ஸத்ருசமாம்படி ஏத்தி குணாநுஸந்தானத்தைப்பண்ணி இக்குணாநுஸந்தாந பலாத்காரத்தாலே நிர்மமராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து ப்ரீதிதத்வம் புதியதுண்டறியாத நாம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே மகிழ்ந்து ஆடும்படி. [நாவலரென்று தொடங்கி] - ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் அநாயாஸேந சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறகவிக்கு நிலவராய் நிற்கும்படி நம்மைப்பண்ணுகை ஸ்வபாவமாகவுடையனாய் இருக்கிறவள்ளல.

ப.—அநர்தாம் தன்னைக் கரணத்ரயத்தாலும் நிரந்தராநுபவம்பண்ணுவித்த மஹோதாரனானவன் என்னையொழிய அறிகிறில னென்கிறார்.

தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணனை - கண்களையுடையனாய், (அவ்வழகாலே), விண்ணோர் - நித்யஸூரிகள், பரவும்-நிரந்தரமாகப் புகழும்படியான, தலைமகனை - மேன்மையையுடையவனாய், விரை - விரையும், பூ - பூவும், மருவு - மருவின, துழாய்க் கண்ணி - துழாய்மாலையையுடையனாய்க்கொண்டு, எம் - எங்களுக்கு, பிரானை - ஸ்வாமியாய், பொன்மலையை - (எங்களோட்டைச்சேர்த்தியாலே) பொன்மலைபோலே யோங்கி

உஜ்வலனான தன்னை, நாம் - நாங்கள் நிகர்ஷம்பார்த்தகலாதே, மருவி - மருவி, நன்கு - (ஸூரிகளோபாதி அங்குத்தைக்குத் தகுதியாம்படி) நன்றாக, ஏத்தி - ஏத்தி, உள்ளி - (அவர்கள் சிந்தையுள் வைக்குமாபோலே) நினைத்து, வணங்கி - ("வணங்கிவழிபடும்" என்றபடியே திருவடிகளிலே) விழுந்து, 'இப்படி கரணத்ரயத்தாலுமுண்டான அநுபவத்தாலே), நாம் - நாங்கள், மகிழ்ந்து - ஆநந்திகளாய், ஆட - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணும்படியாக, நா - நாவிலே, அலர் - அலருகிற, பா - பாவிலே, மருவி - மருவி, நிற்க - (திருவாய்மொழிபாடி) நிற்கும்படி, தந்த - உபகரித்த, பான்மை - ஸ்வபாவத்துக்கு, ஏய்-பொருந்தின, வள்ளல் - ஔதார்யகுணவிசிஷ்டனானவன். எங்கும் பக்கநோக்கறியானென்று அந்வயம். பான்மை - ஸ்வபாவம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே தன்படிகளிலே ஈடுபட்டுப் புகழும்படி பண்ணின இது ஓரௌதார்யமேதான் என்கிறார்.

[தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும்] - ஒருகால் நோக்கினால், நித்யஸூரிகள் ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடுவர்களாயிற்று. [தலைமகனை] - இப்படிகூப்பிடாநின்றாலும் "நிரவத்யம் பரம்பதம்" என்கிறபடியே அவ்வருகாயிருக்கும். [துழாயித்யாதி] - அவர்களைக்கண்ணாலேதோற்பித்தான், என்னைத்தோளின் மாலையாலே தோற்பித்தான். விரையும் பூவும் மருவியிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையையுடைய என்னையனை. [பொன்மலையை] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அபரிச்சிந்நமான அழகையுடையனாய்க் கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனை; நான் ஏத்தப்பெற்றபடியாலே வளர்ந்தபடி என்னவுமாம். [நாமருவி] - "அருவினையேன்" என்று அகன்றநான் வந்துகிட்டி; பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியை 'பாபம்' என்று அகன்றநான்கிட்டி. [நன்கேத்தி]- நித்யஸூரிகள் ஏத்தக்கடவ விஷயத்துக்கு நிலவனாய், ஸத்ருசமாம்படி யேத்தி. "வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை" என்றவரிறே. "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று வேதம் மீண்டவிஷயத்தை நன்றாகவேத்தி என்றுமாம். [உள்ளி] - குணங்களை யநுஸந்தித்து. "நினைந்துநைந்து" என்றவரிறே. [வணங்கி]-குணபலாத்க்ருதனாய் நிர்மமனாய் வணங்கி. "வணங்கினால் - மாசூணாதோ" என்றவரிறே. [நாமகிழ்ந்தாட]- பகவதநுபவத்தால்வந்த ப்ரீதிதத்வத்தில் புதியதுண்ணுதநாம் ஹ்ருஷ்டராய், அதுக்குப் போக்குவிட்டாட. [நாவலரித்யாதி].- காலபுஷ்பம்போலே நாவிலே அலராநின்றுள்ள, பாவு்டு - கவி, அதிலே மருவிநிற்கும்படி - நிலவனாய் நிற்கும்படி தந்த. [நாவலர்பா]- மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டாதபடி யிருக்கை. [பான்மையே வள்ளலே] - வள்ளலேயென்று - ஸம்போதநமாய், வள்ளலே - இதொருஸ்வபாவமே என்னுதல்; பான்மையேய் - அத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவன் என்னுதல். பான்மை - கடன்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகானவன்தன்னை நான் தேசிகனாய் அநுபவிக்கும்படி பண்ணின இதுவும் ஓரௌதார்யமேதா னென்கிறார்.

மூன்றாம்பாட்டு - தாமரை இத்யாதி. "விண்ணோர் பரவும்தலைமகனை, நாவலர் பாமருவி நிற்கத் தந்த-பான்மையே வள்ளலே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்யாதி.

[தாமரைக்கண்ணனை இத்யாதி]- ஒருகால் திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கினால், அதிலேதோற்று ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகேட ஏத்தாநிற்பர்களாயிற்று நித்யஸூரிகள். "ஶ்ருதோயமர்த்தோ ராமஸ்ய ஜாமதக்ந்யஸ்ய ஜல்பத:" (ஶ்ருதோயமர்த்தோராமஸ்யஜாமதக்ந்யஸ்யஜல்பத:) என்கிறபடியே. [தலைமகனை] - இவர்கள் ஏத்தாநின்றாலும், "நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே:" (நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே:) என்று அவன் பரனாயிருக்கும். [துழாய் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளைக் கண்ணழகாலே தோற்பித்தான், இவரைக் கண்ணியிலே அகப்படுத்தினான். மார்வில் மாலையைக்காட்டி மாலாக்கினான். விரை - பரிமளம். விரையும் பூவும் மருவியிருந்துளள துழாய்க்கண்ணி யெம்பிரானை. [பொன்மலையை] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அபரிச்சிந்நமான அழகையுடையனாய், கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனை. நான் ஏத்தப்பெற்றபடியாலே வளர்ந்தபடி யேன்

ப்ர.—(தாமரையித்யாதி) (விண்ணோர்பரவும்) மோக்ஷதர்மே, (௩௪) ஶ்ருதோயமர்த்தோ ராமஸ்ய ஜாமதக்ந்யஸ்ய ஜல்பத: । நாரதஸ்ய ச தேவர்ஷே: க்ருஷ்ணத்வைபாயநஸ்ய ச".

(தலைமகனை) பஞ்சமோபநிஷத்யாயே, "கா ந்யோ நஶ்ராவ்யவ்ருத்திஶ்ஶ்ரவா மீமேநாநாதிநோத்ருஶீ । ஸ்வேதத்வீபகதோ யோகாதமிதப்ரபவோ பத:॥௩௭॥ நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தேர் நிரதிஷ்டாக்ஷர: க்ரம: । ஸர்வேஶ்வரபராயாமாயாந்நாம் மாமோத்தமாக்ஷர ॥௩௮॥" "(பர: ப்ராப்தே:) ப்ராப்தே: பர: - உபாஸ்யபஜநீய:. நிரதிஷ்ட: - நிர்யாம:. க்ரம: - க்ரமதிஸ்நேஹாத்தாஹ:; 'வ்ருத்திஸமர்த்தயநேஷுக்ரம:' இதிஸூத்ரே. வ்ருத்தி:-க்ரமதிஸ்ந:. ஸமர்த்த: - உத்ஸாஹ: தாயநம் - ஸ்ரீதமேதித்வம் ஸமர்த்தி. க்ரமதி - க்ரமப்ரவ்ருத்தி:. ஸர்வேஶ்வரபராயாம - ஸர்வேஷாம் ஈஶ்வராணாம் பரமாத்மா. மாந்நாம் மாமோத்தம-ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:" இதிஶ்ரீவிஷ்ணுதர்மோத்தரவ்யாக்யா.

"தாமரைக்கண்ணனை, விண்ணோர் பரவும்தலைமகனை" என்கிற பதசேர்த்திக்கு பாவம்-ஒருகால் இத்யாதி. பரவுகை - அடைவுகெடக் கூப்பிடுகை. இது - பக்திபாரவஶ்யக்ருதம. "பரவும்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஶ்ருதோயம் இத்யாதி. "நாரதஸ்ய ச தேவர்ஷே: க்ருஷ்ணத்வைபாயநஸ்ய ச" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம்ப்ரமாணம்மோக்ஷதர்மே. ஜல்பத:என்று - தவில் ப்ரத்யயாந்தமான அவ்யயமாய், ராமனுடைய ஜல்பத்திலே கேட்கப்பட்டதென்றபடி. ஜல்பநம்-அக்ரமமாகச் சொல்லுகை. தலைமகனை - முதன்மையையுடையவனை. நிரவத்ய இத்யாதி-பஞ்சமேப்ரதமே, "நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தேர் நிரதிஷ்டாக்ஷர: க்ரம:। ஸர்வேஶ்வரபராயாமாந்நாம் நாமோத்தமாக்ஷய" "பர: ப்ராப்தே:- ப்ராப்தே: பர:-ப்ராப்த்யர்த்தம் ஸமாஶ்ரயணீய:. நிரதிஷ்ட: - நிர்யாம:. க்ரம:-க்ரமதிஸ்நேஹாத்தாஹ:. ஸர்வேஶ்வரபராயாம-ஸர்வேஷாம்ஈஶ்வராணாம்பரமாத்மா. தாம்நாம்தாமோத்தம-ஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதிரித்யர்த்த:." "கண்ணியெம்பிரானை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி-நித்யஸூரி இத்யாதி வாக்யத்வயமும். அந்வயம்-விரையும்இத்யாதி. "எம்பிரானை, பொன்மலையை" இதி பதஸங்கதிஸித்தம்பாவமாஹ - என்னோட்டை இதயாதி. "நல கேதநி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து

ணவுமாம். ஆக, இத்தால் - இவரைப்பெற்றபின்பு வளர்ந்து புகர்பெற்றபடி. [நாமருவி]- "அருவினையேன்" என்று அகலக்கடவநாம் கிட்டி. [நன்கேத்தி] - நித்யஸூரிகள் ஏத்தக்கடவ விஷயத்தை நன்றாக ஏத்தி; வானவர்சிந்தையுள் வைத்துச்சொல்லும் செல்வனே, எந்தையேயென்பன் என்று அகன்றவரிறே. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (யதோ வாசோநிவர்தந்தே) என்று வேதங்களுங்கூட மீண்டவிஷயத்தை மறுபாடுருவ ஏத்தியென்றுமாம். [உள்ளி] - "நினைந்து" என்று - அநுஸந்தாநத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணத் தேடாதே அநுஸந்தித்து. [வணங்கி] - குணபலாத்க்ருதராய் நிர்மமராய் வணங்கி. "வணங்கினால், உன்பெருமை மாசூணாதோ" என்னும் நாம்வணங்கி. [நாமகிழ்ந்தாட] - பகவதநுபவத்தால் வந்த ப்ரீதிதத்வம் கனாக்கண்டறியாத நாம் ஹ்ருஷ்டராய் அதுக்குப் போக்குவிட்டாட. [நாவலர் இத்யாதி] - நாட்பூ அலருமாபோலே ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள சந்தஸ்ஸானது என்பக்கலிலே நிற்கும்படியாகத் தந்த இதுதன்னை ஸ்வபாவமாகவுடையையா யிருக்கிற பரமோதாரனே. [நாவலர்பா] - மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டாதபடியாயிருக்கை. தாமரைக்கண்ணனாய், விண்ணோர் பரவுந் தலைமகனாய் துழாய்விரைப்பூ மருவு கண்ணி யெம்பிரானாய், பொன்மலையாயிருக்கிற தன்னை, நாம் மருவி நன்கேத்தி யுள்ளிவணங்கி நாம் மகிழ்ந்தாடும்படி, நாவலர் பாமருவிநிற்கத் தந்த பான்மையேய்ந்த வள்ளலே யென்று சொல்லுகிறாராகவுமாம். அன்றியே, "தாமரைக் கண்ணனை" என்கிற ஐகாரத்தை - அவ்யயமாக்கி, தாமரைக்கண்ணனாய் - பொன்மலையாயிருக்கிற நீ, நாமருவி - நாவலர் பாமருவிநிற்கத்தந்த பான்மையே - இதுவும் ஒரு ஸ்வபாவமே! வள்ளலே - பரமோதாரனே! என்கிறாராகவுமாம் (௯)

அர்த்தாந்தரம் - நானேத்த இத்யாதி. பலிதம் - ஆகஇத்தால்இத்யாதி: உக்தார்த்தத்வயத்தாலுமென்றபடி. 'நாம்'என்ற பதத்தை - 'மருவி, நன்கேத்தி, உள்ளி, வணங்கி,'என்ற பதங்களோடே ப்ரத்யேகம்அந்வயித்து, அத்தால் - ஔதார்யாதிசயம் தோன்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதிபதம் ப்ரதிகோடிஞ்சதர்ஸயதி-அருவினையேனித்யாதியாலும், வானவர் சிந்தையுள் வைத்துஇத்யாதியாலும், நினைந்தென்றுஇத்யாதியாலும், வணங்கினால்உன்பெருமை யித்யாதியாலும், பகவதநுபவத்தால்இத்யாதியாலும். அருவினையே னென்றதுக்கு - " வளவேழுலகின்முதலாய வானோரிறையை" இத்யாதௌ ஹ்ருதயம். "விண்ணோர்பரவும்தலைமகனை" இத்யேதத்ஹ்ருதிநிதாயாஹ- நித்யஸூரிகளேத்தஇத்யாதி. நன்மைக்கு பாவம் - வானவர்இத்யாதி. ஆகையாலே, நித்யஸூரிகளைப்போலே நன்றாகஏத்தியென்று, அகன்றவரிறே என்றஅநந்தரம் வாக்யத்தைப் பூரிப்பது. நன்மைக்குஅர்த்தாந்தரம் - யதோவாசஇத்யாதி. விஷயத்தை - அபரிச்சிந்நவிஷயத்தை. மறுபாடுருவ என்றது - நன்மையின்அர்த்தம். மறுபாடுருவுகை - பின்னே புறப்படுகை. யாவதவகாஹநத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, "நன்கேத்தி" என்றதுக்குஅர்த்தத்வயம் - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்ற நான்அது தவிர்ந்து நித்யஸூரிகளைப்போலே நன்றாக ஏத்தியென்னுதல், அபரிச்சிந்நவிஷயத்தை மறுபாடுருவ ஏத்தி யென்னுதலென்று. நினைந்தென்று இதி - அஸ்ய 'என்பன் நினைந்து நைந்து' இத்யத்ரஹ்ருதயம். ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணத்தேடாதே - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தால் அகலநினையாதே. குணம் - ஸௌசீல்யாதி. ப்ரதியோகியோடே கூட்டி விவரணம் - வணங்கினால் இத்யாதி. அதுக்கு - ப்ரீதிதத்வத்துக்கு. போக்குவிட்டு - வழிவிட்டு. நாட்பூ - ஸத்யோவிகஸித புஷ்பம். சப்தார்த்தம் - ஜிஹ்வாக்ரத்திலேஇத்யாதி சந்தஸ்ஸாகில் நாவினாலேயன்றோ அலருவது, 'நாவலர்' என்று விஸேஷிப்பானென் என்ன-மநஸ்ஸஹகாரம்இத்யாதி. முந்தின அந்வயம்- பரோக்ஷநிர்த்தேசமாய், பான்மையோடேகூடின ஔதார்யமிருந்தபடியென் னென்று ஈடுபாடு. த்விதீயாந்வயம் - அபரோக்ஷநிர்த்தேசமாய் ப்ரதமாந்தமாகக் கண்டுகொள்வது. பான்மை-ஸ்வபாவம். பான்மையேய்ந்த - ஸ்வபாவமாக வுடையையாயிருக்கிற. வள்ளலே யென்கிறது - ஸம்போதனே.

நான்காம்பாட்டு.

வள்ளலே! மதுசூதனு! என்மரதகமலேயே! உனைநினைந்து
எள்கல்தந்தவெந்தாய்! உன்னையெங்ஙனம்விடுகேன்?
வெள்ளமேபுரைநின்புகழ்குடைந்தாடிப்பாடிக் களித்துகந்துகந்து
உள்ளநோய்களெல்லாம்துரந்து உய்ந்துபோந்திருந்தே.

ஆ.—(வள்ளலே.) ஆஸ்ரிதர்க்கு ஆத்மதாநம்பண்ணும் ஸ்வபாவனே! தத்விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனே! என்னுடைய பரமபோக்யமே! உன்னைநினைந்தால் நீராயுருகும் ப்ரக்ருதியாக என்னைப்பண்ணினவனே! உன்னுடைய ஏவம்விதமான கல்யாணகுணங்களாகிற அம்ருதவெள்ளத்தைக் குடைந்தாடிப் பாடிக்களித்து உகந்துஉகந்துள்ள நோய்களெல்லாந் துரந்து உய்ந்து போந்திருந்து உன்னை எங்ஙனே விடும்படி என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னைத்தரும் ஸ்வபாவனும் விரோதிநிரஸந ப்ரமுகமான கல்யாணகுணங்விதனுமிருந்துள்ள உன்னையநுபவித்து வைத்து, விட உபாயமுண்டோ என்கிறார்.

[வள்ளலேயென்று தொடங்கி] - பரமோதாரனும் உன்னைபுஜிக்கைக்கு விரோதியான ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவனும். [என்மரதகமலேயே] - ஸ்ரமஹரமாய் அபரிச்சேத்யமான உன்னுடைய அழகை எனக்கு அநுபவிக்கத்தந்தவனே. [உனைநினைந்தெள்கல்தந்தவெந்தாய்] - உன்னை அநுபவித்தால் புறம்புள்ளவற்றையெல்லாம் இகழும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத்தந்தவனே. உன்னையநுபவித்தால் ஈடுபடும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத்தந்தவனே யென்றுமாம். [வெள்ளமேயென்றுதொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமான உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை ஓரிடமொழியாமே அவகாஹித்து அத்தால் வந்த ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே ஆடிப்பாடிக்களித்து ப்ரதிக்ஷணம் ப்ரீதிபெருகிவர அநர்ஹதாநுஸந்தாநத்தாலும் விஸ்லேஷத்தாலும் வந்த வ்யஸநங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி உஜ்ஜீவித்து உன்திருவடிகளிலே வந்திருந்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனான உன்னை விடப்போமோ? என்கிறார்.

வள்ளலே-அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் மஹோதாரனும், மதுசூதனு- உபகாரங்கொள்ளுகிற என்விரோதியை மதுவையழித்தாற்போலே அழிக்குமவனும், என் - (நிவ்ருத்தவிரோதிகனான) எனக்கு, மரதகமலேயே - (உத்துங்கமாய் உஜ்வலமான) மரதகமலைபோலே யிருக்கிற வடிவை யநுபவிப்பிக்குமவனும், ("மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்கிறபடியே), உனை - உன்னை, நினைந்து - அநுஸந்தித்து, எள்கல் - இதரவிஷயங்களையிகழும் ஸ்வபாவத்தை, தந்த - தந்த, எந்தாய் - ஸ்வாமியே; வெள்ளமேபுரை - பெருங்கடல்போலே அபரிச்சிந்நமான, நின் - உன்னுடைய, புகழ் குணங்களை, குடைந்து - அவகாஹித்து அநுபவித்து, ஆடிப்பாடி - அந்தப்ரீதியாலே ஆடுவதுபாடுவதாய், களித்து - களித்து, உகந்துஉகந்து - அதோராளவில்லில்லாதே மேன்மேலெனஉகந்து, உள்ளநோய்களெல்லாம் — அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் அநுபவவிஸ்

லேஷம் நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்முதலாகவுள்ள நோய்களையெல்லாம், துரந்து - தூரப்போம்படி அகற்றி, உய்ந்து - லப்தஸத்தாகனாய், போந்து - (ஸம்ஸாரஸ்திதிகுலைந்து) உன்னளவும் போந்து, இருந்து - ("மாயநாஸெ" என்று) அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்றுவைத்து, உன்னை - (இப்படி உபகாரகனான) உன்னை, எங்ஙனம் - எங்ஙனே, விடுகேன் - விடுவேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இந்த ப்ரீதி எத்தனைகுளிக்குநிற்குமோவென்ன, உன்படிகளை அநுபவித்துவைத்து விடவுபாயமுண்டோ வென்கிறார்.

[வள்ளலேயித்யாதி] - அவன் படிகளைச்சொல்லுகிறார். [வள்ளலே] - உன்னை எனக்குத் தந்த பரமோதாரனே. [மதுசூதனா] - உன்னையநுபவிக்கைக்கு விரோதிகளைப் போக்குமவனே. [என்மரதகமலையே] - உன்னிலும் சீரியதான உன்வடிவழகை எனக்கு அநுபவிக்கத் தந்தவனே. ம்ராஹரமாய் அபரிச்சேத்யமான வடிவு. [உனையித்யாதி] உன்னை அநுபவித்தால் புறம்புள்ளவற்றையெல்லாம் இகழும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத் தந்தவனே. எள்கல் - இகழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல். 'உன்னை அநுபவித்தால் அமையும்' என்றிராதே மேன்மேலென ஈடுபடும் ஸ்வபாவத்தை என்றுமாம். [உன்னை யெங்ஙனம் விடுகேன்] - பாஹ்யருசியைத் தவிர்த்த உன்னைவிட்டு எங்கேபோவேன்? உன்பக்கலிலே ஈடுபட்டநான் உன்னைவிட்டால் ஸத்தையுண்டோ. [வெள்ளமேயித்யாதி] - கடல்போலே யிருந்துள்ள உன்னுடையகல்யாணகுணங்களிலே அவகாஹித்து. [ஆடிப்பாடி]- ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடான, காயிகமாயும் வாசிகமாயும் உண்டான விக்ருதி. [களித்து கந்துகந்து] - ஹ்ருஷ்டனாய் அது விச்சேதியாதபடியாய் மேன்மேலென ஒருபடிப்பட்டிராதே பெருகிவர. [உள்ளநோய்களெல்லாந்துரந்து] - விஷயப்ராவண்யத்தால் வரும் நோய், விரஹத்தால் வரும் நோய், அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தால் வரும்நோய். [உய்ந்து]- "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்கிற நிலைதவிர்ந்து. "ஸந்தமேநம்" என்னும்படிஉஜ்ஜீவித்து. [போந்து] - உன்னளவும்போந்து. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றமாயிருக்கை. [இருந்தே] - க்ருதக்ருத்யனாயிருந்து. இப்படி யிருந்துவைத்து- உன்னை எங்ஙனம்விடுகேன்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "நாமருவிநன்கேத்தியுள்ளிவணங்கிநாமகிழ்ந்தாட" என்று - தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, 'இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதென்?' என்று, அவன் அதிசங்கைபண்ண, நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகை நீ என்னையநுபவிப்பிக்க அநுபவித்துஅத்தாலேசிதிலனான நான்உன்னைவிடஸம்பாவனையுண்டோ? என்கிறார்.

[வள்ளலே]-நிர்ஹேதுகமாகஉன்னை யெனக்குத்தந்த பரமோதாரனே! [மதுசூதனா]- நீயுன்னைத்தருமிடத்தில் நான்ஸ்வீகரியாதபடிபண்ணும்விரோதிகளை,மதுவாகிறஅஸுரனை

நாலாம்பாட்டு - வள்ளலேஇத்யாதி. தம்முடையநைச்யத்தையிதி - 'நாம்' ப்ரீதிதத்வம் கனக்கண்டறியாத நாமென்கையாலே - நைச்யம் த்யோதிதமென்றபடி. அதிசங்கைபண்ண - நைச்யாநுஸந்தாநம்அதிசங்காஹேது வென்றபடி. வடிவழகையென்றது - "மரதகமலை" என்றத்தைப் பற்ற. "எள்கல்" என்ற பதத்தின் த்விதீயார்த்தத்திலே நோக்காக - சிதிலனானநான் என்றது. விடஸம்பாவனை யுண்டோ? என்றது - 'எங்ஙனம் விடுகேன்' என்றத்தைப் பற்ற.

ஹேதுபூர்வகமாகத் தரில், அது ஔதார்யமல்லாமையாலே-நிர்ஹேதுகமாக-என்கிறார். 'மதுசூதனா' என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். உன்னை நீ யாக்கும்படி-உன்னை 'பரன்'என்று ப்ரகாசிப்

நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்தவனே. [என்மரதகமலையே] - உன்னை நீயாக்கும்படி உன்னிலும் சீரியதாய், ஶ்ரமஹரமாய், அபரிச்சேத்யமான வடிவழகையன்றோ எனக்கு ஔதார்யம்பண்ணிற்று [உனைநினைந்தெள்கல்தந்தவெந்தாய்] - உன்னையநுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களை நான் விடும்படி பண்ணினவனே யென்னுதல்; அன்றிக்கே, எள்கலாவது - ஈடுபாடாய், உன்னை யநுஸந்தித்தால் * "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்கிறபடியே அள்ளியெடுக்கவேண்டும்படி பண்ணித் தந்த என்னுயனே! என்னுதல். [உன்னையெங்ஙனம்விடுகேன்] - "உதாரனல்லை" என்று விடவோ? "விரோதிநிரஸநனல்லை" என்று விடவோ? "உனக்கு வடிவழகில்லை" என்று விடவோ? உன்விஷயத்திலே இப்படிஈடுபட்டநான் உன்னைவிட ஸம்பாவனையுண்டோ?என்னுதல்; உன்னை யநுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களில் விரக்தனான நான் விட ஸம்பாவனை யுண்டோ? என்னுதல். இனி மேலெல்லாம் அவன் அதிஶங்கையைத் தீர்க்கிறார், [வெள்ளமேஇத்யாதி] - கடலோடொத்திருந்துள்ள உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை நாலுமூலையும் புக்கு வ்யாபித்து, நான்மறுநினைந்து ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பாடி, அத்தாலேசெருக்கி மிகவும்ப்ரீதனாய் [உள்ளநோய்களெல்லாம்துரந்து] - கர்மநிபந்தநமாக வருமவை, உன்னைப்பிரிந்து படுமவை, "அயோக்யன்" என்றுஅகன்று வருமவை, இத்யாதிகளெல்லாவற்றையும் ஓட்டி [உய்ந்து] - "ஸந்தமேநந்ததோவிது:" (ஸந்தமேநந்ததோவிது:) என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்து [போந்து]-ஸம்ஸாரிகளைவிட்டு வ்யாவ்ருத்தனாய். [இருந்து]-நிர்ப்பரனாயிருந்து - வள்ளலே மதுசூதனா - உன்னைஎங்ஙனம் விடுகேன். (௪)

ஐ ந் தா ம் பா ட் டு.

உய்ந்துபோந்தென்னுலப்பிலாத வெந்தீவினைகளைநாசஞ்செய்துஉனது
அந்தமிலடிமையடைந்தேன் விடுவேனோ?
ஐந்துபைந்தலையாடரவணைமேவிப் பாற்கடல்யோகநித்திரை
சிந்தைசெய்தவெந்தாய்! உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்தே.

பிக்கிறபடியென்றபடி. இங்கே "ஸம்வஶ்யாவஸயா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். மரதகமலையின் தாத்பர்யம் - உன்னிலும்சீரியதாய் இத்யாதி. சீரியதாய் - ஹோக்யமாய். "எள்கல்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - த்யாகமும், ஈடுபாடும் மூன்றினது - உன்னை இத்யாதி. காலாழும் இத்யாதி - கால் தடுமாறாநிற்கும், நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநிற்கும், கண் சுழலாநிற்கு மென்றபடி. அள்ளியெடுக்க-வாரியெடுக்க. எங்ஙனம் - எந்தப்ரகாரத்தாலே. "எங்ஙனம்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - உதாரன் இத்யாதி. "வள்ளலே" இத்யாதி பதங்கள் - ஹேதுகர்ப்பங்கள். "எள்கல்" என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - உன்விஷயத்தில் இத்யாதி. வெள்ளமேபுரை - கடலோடொத்திருந்துள்ள - அபரிச்சிந்நமான வென்றபடி. குடைந்து என்றதின் அர்த்தம் - நாலுமூலையும்புக்கு வ்யாபித்தென்றது. அதாவது - அவகாஹித்து அநுபவித்தென்றபடி. மறுநனைந்து-மறுபாடுருவ நனைந்து; பூர்ணாநுபவம் பண்ணி யென்றபடி. இது "குடைந்து" என்றதில் விவக்ஷிதமான அர்த்தம். "ஆடி" என்றதின் தாத்பர்யமாதல். ஆடி - அவகாஹித்து. களித்து - செருக்கி. உகந்துஉகந்து-மிகவும்ப்ரீதனாய். துரந்து - துரத்தி. போந்து - ஸாம்ஸாரிகஸ்திதி குலைந்து உன்னளவும் போந்து. வெள்ளமேபுரை தொடங்கி, போந்திருந்து - வள்ளலே தொடங்கி, எள்கல்தந்தஎந்தாய்உன்னைஎங்ஙனம்விடுகே னித்யந்வய: (௪)

---

* பெரிய திருவந்தாதி - ௩௪-ம் பாட்டு.

ஆ.—(உய்ந்து.) த்வதநுபவ ஜநிதமான ப்ரீதியாலே களித்தாடுகிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே உன்னுடைய திவ்யரூபகுணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னை அநுபவித்துய்ந்து போந்திருந்து, என்னுடைய முடிவில்லாத மஹாதுக்கங்களைப் போக்கி உன் அந்தமிலடிமை யடைந்தேன்; இனி, விடுவேனோ என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நித்யகைங்கர்யத்தை ப்ராபித்திருந்துள்ள எனக்கு உன்னை விட ஸம்பாவனையுண்டோ வென்கிறார்.

[உய்ந்தென்று தொடங்கி] - ஸ்வரூப ஸத்பாவம்பெற்று ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், முடிவு இன்றிக்கே மிகவுங்கொடிதான என் கர்மங்களை நசிப்பித்து. [ஐந்தென்று தொடங்கி] - திருப்பாற்கடலிலே உன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷ ஸுகத்தாலே யலர்ந்த ஐந்துபணங்களை யுடைத்தாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடாம்படி அசைந்துவாராநின்றுள்ள திருவரவணைமேலே சாய்ந்தருளி ஜகத்ரக்ஷாசிந்தாத்மகயோக நித்ரையைப்பண்ணியருளின இக்குணத்தைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே, இப்படி உபகாரகனானவுன்னை மிகவும் அநுஸந்தித்து.

ப.—அநந்தரம், த்வதநுபவஜநித கைங்கர்யமோகத்தைப் பெற்ற நான் விடும்படியென் என்கிறார்.

பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, ஐந்து - ஐந்துவகையாய், பை - விரிந்த, தலை-பணங்களையுடையவனாய், ஆடு - அசைந்துவருகிற, அரவணை - திருவரவணையின்மேலே, மேவி - பொருந்தக்கண்வளர்ந்து, யோகம் நித்திரை - ஜகத்ரக்ஷணயோகத்தில் நிப்ருததையாலே உறங்குவாரைப்போலே, சிந்தைசெய்த - (ரக்ஷணப்ரகார) சிந்தைபண்ணின, எந்தாய் - என்ஸ்வாமியே! உன்னை - (இப்படிரக்ஷகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்த) உன்னை, சிந்தைசெய்துசெய்து - நிரந்தராநுஸந்தானம்பண்ணி, உய்ந்து - லப்தஸ்வரூபனாய், போந்து - அந்யபரரானஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாய், என் - நானே எனக்குத் தேடிக்கொண்டு, உலப்புஇலாத - அஸங்க்யாதமாய், வெம் - க்ரூரமாய், தீ - அக்நிகல்பமான, வினைகளை - பாபங்களை, நாசஞ்செய்து - நசிக்கும்படி பண்ணி, உனது - (ப்ராப்தனான)உன்னுடைய, அந்தம்இல்-அபரிச்சிந்நமான,அடிமை-கைங்கர்யபோகத்தை, அடைந்தேன் - கிட்டப்பெற்ற நான், விடுவேனோ - விடக்ஷமனல்லன். ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் உனக்குப் பொருத்தமில்லாமல் விடுகிறேனோ? அவர்கள்ரக்ஷணத்தில் உனக்குச் சிந்தையில்லாமல் விடுகிறேனோ? உன் அநுபவத்தில் எனக்கு ஶீலனமில்லாமல் விடுகிறேனோ? என்ஸ்வரூபம் ப்ரகாசியாமல் விடுகிறேனோ? விஷயாஸக்தரான ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுண்டாய் விடுகிறேனோ? ப்ரதிபந்தகமான பாபமுண்டாய் விடுகிறேனோ? ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் சுவடறியாமல் விடுகிறேனோ? இப்படி லப்தாபீஷ்டனான நான் விடுவேனோ? என்றுகருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நித்யகைங்கர்யத்தை லபித்த எனக்கு உன்னைவிட ஸம்பாவனையுண்டோ வென்கிறார்.

[உய்ந்துபோந்து] - ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று, ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய்ப் போந்து. [என்னுலப்பிலித்யாதி] - முடிவின்றிக்கே அதிக்ரூரமான கர்மங்களைநசிப்பித்து. [உனதித்யாதி] - விரோதிநிவ்ருத்திமுன்னாக உன்திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்தநான். ''ஸம்ஸ்ருஷ்டஶ்யோபாஸ்ருஷ்டாஶ்ச'' என்கிறபடியே இதிலே

எல்லாமுண்டாம்படியானத்தைக் கிட்டின நான். [விடுவேனோ] - விஷயாந்தரங்களை விரும்பினேனோ விடுகைக்கு, ஸ்வரூபஸித்தியின்றிக்கே விடுகிறேனோ, தாஸ்யபரிமளத் திற்சுவடறியாமே விடுகிறேனோ. [ஐந்துபைந்தலையித்யாதி] - அடிமையிற்சுவடறிந்த திருவநந்தாழ்வான் விடிலன்றோ நான் விடுவது. ஃபகவதநுபவஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விடுகைக்கு ஐந்துபைந்தலையை யுடையனாய், சாய்கைக்கு ஸ்வாபாவிகமான குளிர்த்தியை யுடையனாய், ப்ரீதியாலே தூங்குமெத்தைபோலே யசைந்து வாராநிற்பானாய், நாற்றந் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே. [மேவி] - கிளப்பவொண்ணாதபடி பொருந்தி திருப்பாற்கடலிலே, யோகநித்திரை - ஜகத்ரக்ஷண சிந்தாத்மகயோகநித்ரையைப் பண்ணியருளின. [சிந்தைசெய்த] - சேதநருடைய உஜ்ஜீவநப்ரகாரமாதல், "ஸூத்ராநம் வாஸுதேவாக்யம் ஹ்ருதயாநுத்யாநம்" என்கிறபடியே தன்னை அநுஸந்தித்தலாதல். [எந்தாய்] - இந்நீர்மையைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே. [உன்னை] - நான் விட்டவன்றும் விடாதஸ்வபாவனான உன்னை. [சிந்தைசெய்து செய்து] - விச்சேதியாதபடி உன்னை யநுஸந்தித்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்த நான் உன்னை விட ப்ரஸங்கமுண்டோ? என்கிறார்.

[உய்ந்துபோந்து]- நான்உளேனாய் ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாய்ப்போந்து. [என்உலப்பிலாதஇத்யாதி] - என்னுடைய, முடிவின்றிக்கேயிருந்துள்ள கோடியபாபங்களை வாஸநையோடே போக்கி, உன்திருவடிகளிலே ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்த நான், இனிவிட ப்ரஸங்கமுண்டோ? [விடுவேனோ] - விஷயாந்தரங்களை விரும்பினேனோ விடுகைக்கு? ஸ்வரூபஸித்தியின்றிக்கே ஒழிந்து விடுகிறேனோ? தாஸ்யபரிமளத்தில்சுவடறியாமல் விடுகிறேனோ? எனக்குத் தேவிட்டிவிடுகிறேனோ? [ஐந்துஇத்யாதி] - அடிமையிற்சுவடறிந்த திருவநந்தாழ்வான் உன்னைவிடிலன்றோ நான்உன்னை விடுவது. பெருவெள்ளத்துக்குப் பலவாய்த்தலைகள்போலே ஃபகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பலதலைகளையுடையனாய், மதுபாநமத்தரைப்போலே ஆடாநிற்பானாய், ஶைத்யஸௌகுமார்யஸௌகந்த்யங்களை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே,

அஞ்சாம்பாட்டு - உய்ந்துஇத்யாதி. "உனதந்தமிலடிமையடைந்தேன்விடுவேனோ" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை-ஆத்மாந்தஇத்யாதி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் - யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யம்.

நானுளேனாய் - "உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து - உய்ந்துபோந்து" என்றந்வயத்திலே தாத்பர்யம். உன்னை நிரந்தராநுஸந்தாநம்பண்ணி லப்தஸ்வரூபனாயென்றபடி. ஸம்ஸாரிகளில்-அந்யபரரான ஸம்ஸாரிகளில். முடிவின்றிக்கே - அஸங்க்யாதமாய். வெந்தீ - க்ரூரமாய், அக்நிகல்பமான. அந்தமிலடிமை - அபரிச்சிந்நமாய் நித்யமான அடிமை. தாஸ்யம்செய்வது திருவடிகளிலேயாகையாலே - உன்திருவடிகளிலே என்கிறார். 'உனது' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - விஷயாந்தரங்களைஇத்யாதி. "உய்ந்து" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்வரூபஸித்திஇத்யாதி. 'அடிமை' என்றத்தைப்பற்ற - தாஸ்யபரிமளம் இத்யாதி. சுவடு - ரஸம். "அந்தமில்" என்றத்தைப்பற்ற, தேவிட்டிவிடுகிறேனோஎன்றது. தேவிட்டி - அதித்ருப்தியாலே வேண்டியிராமை. "விடுவேனோ" என்றஅநந்தரம் திருவநந்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - அடிமையில்இத்யாதி. "ஐந்து" என்றதுக்கு பாவம் - பெருவெள்ளத்துக்குஇத்யாதி. வாய்த்தலைகள் - வாய்க்கால்கள். பைந்தலை - பரந்த தலைகள். பலவாய்த்தலைகளென்றது - தாத்பர்யார்த்தம். "அரவு" என்றதுக்கு பாவம் - ஶைத்ய இத்யாதி. திருவநந்தாழ்வான்மேலே பொருந்திஎன்று - 'மேவி' என்றதுக்கு

திருப்பாற்கடலிலே, 'ஸகலப்ராணிகளும் கரைமரஞ்சேர்ந்ததாம் விரகேன்?' என்று யோகநித்ரையிலே திருவுள்ளஞ்செய்த என்னுயனவனே! [யோகநித்திரை] - "ஆத்மானம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந்" (ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயந்) என்கிறபடியே தன்னை யநுஸந்தித்தல் [எந்தாய்] - நீர்மையைக்காட்டி என்னை அநங்யார்ஹனுக்கின வனே! [உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து] - நான்நினைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணினஉன்னை நினைத்துவைத்து விட ப்ரஸங்கமுண்டோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து உன்னேமோமொழியிசைபாடியாடி என்
முன்னைத்தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன்யான்
உன்னைச்சிந்தையினலிகழ்ந்த இரணியனகன்மார்வங்கீண்ட என்
முன்னைக்கோளரியே! முடியாததேன்எனக்கே?

ஆ.—(உன்னை.) இப்படி உன்னை ஸர்வகரணங்களாலும் அநுபவித்து என்னுடைய ஸமஸ்தப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கினேன்; ஆஶ்ரிதன்உன்னைக்கோலுவதற்கு முன்பு அவனுடைய இஷ்டத்தை முடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவனானவனே; எனக்குமுடியாததென்? இந்தஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே விளைந்ததென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'உமக்கினிச்செய்ய வேண்டுவதென்' என்று எம்பெருமான் கேட்டருள; நான் பெறாததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றேன் என்கிறார்.

ப்ர.—(உய்ந்துபோந்தித்யாதி) (யோகநித்திரை) - ஷஷ்டாம்ஶே ஹ்யுத்தரார்த்தே விஷ்ணுதர்மே, "ஜநலோகமதீத்யாஸௌ ஸநகாத்யைர்மஹர்ஷிபி: | ஸ்தூயமானோऽதிதேஜஸ்வீ நாகாந்தே கல்பிதம் ஹரி: || ரு || ஸுப்ரீதோ யோகநித்ராம் ஸம்ஶ்ரித: | ஆத்மானம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந் மதுஸூதந: || கூ || ஏவம் ஸ்தித்வா ... ஸதா: || ... ||"

அர்த்தமாகக் கூட்டுவது. "யோகஸ்தஸ்ய ... " என்றதில்உபாயவிவக்ஷயா பாவம்-ஸகலப்ராணிகளும்இத்யாதி. த்யாநவிவக்ஷயா அர்த்தாந்தரம்-ஆத்மாநம்இத்யாதி.ஷஷ்டேம்ஶேசுதர்த்தே. "ஸுப்ரீதோ யோகநித்ராம் ஸம்ஶ்ரித:| ஆத்மானம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந் மதுஸூதந:". யோகரூபநித்ரையிலே சிந்தைசெய்கையாவது - யோகரூபநித்ரையைப்பண்ணுகை. நீர்மையைக்காட்டி யென்றது - "பாற்கடல்" இத்யாதியைப் பற்ற "யோகநித்திரை" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து - நான் நினைக்கைக்குஇத்யாதி. உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்து - உன்னை நிரந்தரமாக அநுஸந்தாநம் பண்ணி. ஐந்துபைந்தலை தொடங்கி, எந்தாய்உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்து - உய்ந்துபோந்து ... டிமையடைந்தேன் விடுவேனே இத்யந்வய: (ஃ)

[உன்னையென்றுதொடங்கி] - நிரதிஶய போக்யனானவுன்னை நிரந்தரமாக அநுஸந்தித்து ப்ரீதிவிஶேஷத்தாலே அப்ரதிபத்யமான இயலைக்கொண்டு அபரிச்சேத்யமான இயலை நல்லிசையாலே பாடியாடி அவ்வழியாலே என்னுடைய ப்ராக்தநமான ப்ரதிபந்தகங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன். [உன்னையென்றுதொடங்கி] - நிரதிஶய போக்யனானவுன்னை மநஸ்ஸாலே இகழ்ந்த ஹிரண்யனுடைய அகன்ற மார்வைப் பிளந்து பண்டே எனக்கு உபகரித்த நரஸிம்ஹமே.

ப.—அநந்தரம், இந்தக்கைங்கர்யலாபத்தாலே தம்முடைய ஸர்வாபீஷ்டமும் தலைக்கட்டிற்று என்கிறார்.

உன்னை - (வகுத்தஸ்வாமியுமாய் உபகாரகனுமான) உன்னை, சிந்தையினால் - நெஞ்சாலே, இகழ்ந்த - அநாதரித்த, இரணியன் - ஹிரண்யனுடைய, அகல் மார்வம் - பேரிடமுடைத்தான மார்வை, கீண்ட - (அநாயாஸேந) கிழித்தவனாய், என் - விரோதிநிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஶநபூதனாய், முன்னை - (ஆஶ்ரிதனானப்ரஹ்லாதன்நினைவுக்கு) முற்கோலின, கோளரியே - நரஸிம்ஹமானவனே! உன்னை - (இப்படி ஆபத்ஸகனாய் ப்ராப்தனாய்போக்யனான) உன்னை, சிந்தைசெய்துசெய்து-நிரந்தராநுஸந்தாநம்பண்ணி, நெடு - அந்தப்ரீதியாலே உத்துங்கமான, உன் - உன்னுடைய குணவாசகமான, மொழி - திருவாய்மொழியை, மா - அவ்விஷயத்துக்கீடான பெருமையுடைய, இசை - இசையோடே, பாடி - பாடி, ஆடி - (அப்பாட்டுக்கீடான அபிநயந்தோற்றும்படி) ஆடி, (இப்படி கரணத்ரயத்தாலுமுண்டான போகத்தாலே), என் - என்னுடைய, முன்னைத்தீவினைகள் — அநாதிகாலார்ஜிதபாபங்களை, ("ஜநாவஜநஸஞ்சிதம்" என்னும் கணக்கிலே), யான் - நான், முழுவேரரிந்தனன் - ஒன்றொழியாமல் வேரோடே அரிந்தேன்; (போக்த்ருத்வம் இத்தலையிலே யானவோபாதி, விரோதிநிவர்த்தகத்வமும் இங்கேயாகக் குறையில்லையிறே. ஸ்வரூபம் தத்ப்ரகாரமானபின்பு), எனக்கு - எனக்கு, முடியாதது - தலைக்கட்டாதது, என் - எதுதான்? ஸர்வாபீஷ்டமும் ஸித்தமன்றோ வென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உமக்கினிச்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன - நான் பெறாததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றேன் என்கிறார்.

[உன்னையித்யாதி] - போக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமானவுன்னை, "நிதிய்யாஸிதவ்ய:" என்கிற விதிப்ரேரிதனாயன்றிக்கே, விடமாட்டாமையாலே அநவரதஸேவனை பண்ணி. [உன்னெடுமாமொழியிசைபாடியாடி] - நெடியமொழி, மாவானவிசை. இரண்டின் வைலக்ஷண்யமும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ப்பாடி, "ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்கிற முக்தாநுபவத்தை இங்கேபெற்றேன். [ஆடி] - காயிகமானவிக்ருதி. பால்குடித்து நோய்போக்குமாபோலே [என்முன்னைத்தீவினைகள்] - அநாதிகாலஸஞ்சிதமான கர்மங்களை. [முழுவேரரிந்தனன்] - ஸவாஸநமாகப்போக்கினேன். யானென்கிறது - பேறுதம்மதானபடியாலே. விரோதியை நீபோக்கினபடியென்? என்ன ;-நரஸிம்ஹமாய்வந்து ஹிரண்யனைப்போக்கினாப்போலே. [உன்னை] - வகுத்தவனுமாய் உபகாரகனுமானவுன்னை. [சிந்தையினாலிகழ்ந்த] - உன்னை வாக்கால் இகழுகையன்றிக்கே, நெஞ்சாலேயிகழ்ந்த. ப்ராப்தியாலும் அழகாலும் இகழப்போகாது, விஷயீகரிக்கைக்கு மித்ரபாவமேயமையும். நெஞ்சோடே தூஷித்தாலாயிற்று கைவிடுவது. [இரணியனகல்மார்வம்] - அஹங்காரமமகாரத்தாலே யகன்றமார்வம். திருவுகிருக்கிரை

போரும்படி வரத்தை யூட்டியாக இட்டு வளர்த்ததிறே· [கண்ட] - நரஸிம்ஹத்தின் சீற்றத்தைக்கண்டவாறே ஒத்துப்பதஞ்செய்தது; அநாயாஸேந கிழித்தபடி. [என்முன் னைக்கோளரியே] - ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு உபகரித்தது உந்தமக்கென்றிருக்கிறார். ஆஶ்ரிதரிலே ஒருவர்க்குச்செய்தது தனக்குச்செய்ததாக நினைத்திராதவன்று ஸம்பத்ஸம் பந்தமில்லையாமித்தனை. [முடியாததென்னெனக்கே] - ஆஶ்ரிதப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத் திலே உன்னையழியமாறித் தோற்றுவாயானபின்பு பெறாததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றே னல்லேனோ.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு· ஆஶ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்று வாரொருவனானபின்பு எனக்குஒரு கர்த்தவ்யாம்ஶ முண்டோ? என்கிறார்·

[உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து] - இனிமையாலே விடவொண்ணாதிருக்கிற உன்னை மாறாதே அநுஸந்தித்து· [உன்னை] - ஹோக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமான உன்னை. [சிந்தைசெய்துசெய்து] "நிதிஃயாஸிதவ்யஃ" (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்கிற விதிப்ரேரிதனு யன்றிக்கே, ஹோக்யதையாலே விடமாட்டாதே அநவரதபாவனை பண்ணி· [உன்இத் யாதி] - நெடுமையும், மஹத்தையும் - மொழிக்கும், இசைக்கும் விஶேஷணம்· இயலிற் பெருமையும், இசையிற்பெருமையுஞ் சொல்லுகிறது. இயலும்இசையும் கரைகாண வொண்ணாதபடியிருக்கிற மொழியைப் பாடி, அதுஇருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமை ஆடி. [என்இத்யாதி] - என்னுடைய ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடோ போக்கினேன். முழுவேர் - வேர்முழுக்க என்றபடி; பக்கவேரோடே என்றபடி· அவன் விரோதியைப் போக்கச்செய்தேயும், பலாந்வயம் தம்மதாகையாலே [அரிந்தனன்யான் என்கிறார்]· [உன்னைஇத்யாதி] – எனக்குப் பண்டேஉபகரித்தவனே! [உன்னைச்சிந்தை

ப்ர.—(சிந்தைசெய்து செய்து) வ்யூஹஉராணாஸுகெறெஃரெ௮ூயீவா ஹறெண, [ரு - நு] "ஆத்மாவா அரெ த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:".

ஆறும்பாட்டு - உன்னை இத்யாதி. 'என்முன்னைக்கோளரியே முடியாததென்னெனக்கே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆஶ்ரிதனுடைய இத்யாதி. 'இனிஉமக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்? என்ன,' என்று அவதாரிகையினடியிலே கூட்டிக்கொள்வது.

இனிமையாலே யென்றது - "யோகநித்திரைசிந்தைசெய்த" என்றதின் த்விதீயார்த் தத்தைப்பற்ற. வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் - மாறாதேயநுஸந்தித்து என்றது. விவரணம் - போக்யனு மாய் இத்யாதி. 'யோகநித்திரை சிந்தைசெய்த, எந்தாய்' என்ற பதத்வயத்தையும்பற்ற - போக் யனுமாய் ப்ராப்தனுமானஉன்னை யென்றது. ஸாதநத்வேந பலகாலும் சிந்திக்கிறாரோஎன்ன, நித்த் யாஸிதவ்ய இத்யாதி. நெடுமையும்,மஹத்தையும்-பர்யாயமன்றோ வென்ன, நெடுமையும்இத்யாதி. நெடு-மொழி, மா - இசை, என்றபடி. உபபாதகம் - இயலிற்பெருமையும்இத்யாதி. இயலிற்பெரு மையும், இசையிற்பெருமையுமாவது—அர்த்தகாம்பீர்யத்தாலும், ரஸ்யதாதிஶயத்தாலும்எல்லை காணவொண்ணாதிருக்கை யென்கிறார் - இயலும்இசையும் இத்யாதி. மொழியைப்பாடி - திரு வாய்மொழியைப் பாடி. ப்ராக்தநமான - அநாதிகாலார்ஜிதமான. விவரணம் - பக்கவேர் இத் யாதி. ப்ரதானவேரும், பக்கவேருமாவன - ருசிவாஸனைகள். தீவினைகள் முழுதும் வேரோடே அரிந்தனன் என்றும் ஓரர்த்தமுண்டு. 'அரிந்தனன்யான்' என்று ஸ்வகர்த்ருகமாகச் சொல்லுவா னென்? என்ன - அவன்விரோதியைஇத்யாதி. பலாந்வயம் - ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திருபபலாந் வயம். அரிந்தனன் - அரியப்பெற்றேனிதியாவத். தாத்பர்யம் - எனக்கு இத்யாதி. இந்தத் தாத் பர்யம் - "என்முன்னைக்கோளரியே' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து. 'சிந்தையினால்' என்று விஶே

யினுலிகழ்ந்த] - உக்திமாத்ரமன்றிக்கே, நெஞ்சாலே இகழ்ந்தானுயிற்று. இத்தால்-அவன் விடுவேது, புத்திபூர்வம் ப்ராதிகூல்யம்பண்ணினுரை ; கைக்கோள்ளுகைக்கு மித்ரபாவம் அமையும் [இரணியனகன்மார்வங்கீண்ட] - வரபலஹுஜபலமூட்டியாக வளர்ந்தஶரீரமானது திருவுகிர்க்குஇரைபோராமையாலே, அநாயாஸேந கிழித்துப்போகட்டானுயிற்று. [என்முன்னைக்கோளரியே] - நரஸிம்ஹமாய்உதவிற்றும் தமக்கேன்றிருக்கிருர். கோளென்று-மிடுக்காதல், தேஜஸ்ஸாதல். "மஹாவிஷ்ணும்"(மஹாவிஷ்ணும்) என்கிறமிடுக்காதல்,"ஜ்வலந்தம்"(ஜ்வலந்தம்)என்கிற தேஜஸ்ஸாதல்.ஆஶ்ரிதரிலே ஒருவனுக்குச் செய்ததும் தனக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன்று ஸகவத்ஸம்பந்தமில்லையா மித்தனை. [முடியாததேன் எனக்கே] நீ ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து தோற்றுவாயாயிற்ற பின்பு எனக்கு முடியாததுண்டோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

முடியாததேன்னேனக்கேலினிமுழுவேழுலகுமுண்டான்உகந்துவந்து
அடியேனுட்புகுந்தான் அகல்வானுமல்லனினிச்
செடியார்நோய்களேல்லாந்துரந்து எமர்கீழ்மேலேழுபிறப்பும்
விடியாவெந்நரகத்து என்றுஞ்சேர்தல்மாறினரே.

ஆ்.—(முடியாததென்.) ஸர்வேஶ்வரனுயிருந்த எம்பெருமானுக்கு என்பக்கல் அபிநிவேசம்என்னளவில் பர்யவஸிபாதே, என்னோடு ஸம்பந்தித்தார்பக்கலினுங்கூட வெள்ளங்கோத்தது ; ஆதலால் அவன் என்னை அகலநினைக்கிறிலன் ; இனி முடியாத தொன்றுண்டோ என்கிருர்.

ஷித்ததுக்கு ஸாவம் - உக்திமாத்ரமன்றிக்கே இத்யாதி. இகழ்ந்தான்-அநாதரித்தான். "சிந்தையினுலிகழ்ந்த" என்கையாலே - அவனே புத்திபூர்வகமாக ப்ரதிகூலனுய்விட்டால் அவன் விடுவனென்றும், இவன்பக்கல் அல்பாநுகூல்யமுண்டானுல் அவன் அங்கீகரிப்பனென்றும் ஈஶ்வரனுக்குஉண்டான குணுதிக்யம் பலித்த தென்கிருர்-இத்தால் இத்யாதி வாக்யத்வயே. அமையும்என்ற அநந்தரம், என்றதாயிற்று என்று கூட்டுவது. அகல்மார்வம் - பேரிடமுடைய மார்வம். தாத்பர்யார்த்தம் - வரபலஇத்யாதி. ஊட்டியாக - ஆஹாரமாக. உகிர் - நகம். இரை - லக்ஷ்யம். அநாயாஸேந வென்றது - 'கீண்ட' என்றதைப் பற்ற. என்முன்னைக்கோளரியே-என்னுடைய விரோதி நிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஶநபூதனுய், ஆஶ்ரிதனை ப்ரஹ்லாதன் நினைவுக்கு முற்கோலினவனுய், நிரதிஶயதேஜோபலங்களையுடைய நரஸிம்ஹமானவனே! இதி ஶப்தார்த்த:. 'என்' என்றதுக்கு ஸாவம் - நரஸிம்ஹமாய் இத்யாதி. கோள் - மிடுக்கும், தேஜஸ்ஸும். "மஹாவிஷ்ணும்" என்கிறவிடத்தில், மிடுக்காவது - ஸர்வலோக வ்யாபநஶக்தி. மிடுக்கையும் தேஜஸ்ஸையும் மந்த்ரலிங்கத்திலே காட்டுகிருர் - மஹாவிஷ்ணும் இத்யாதி. இவ்வவதாரம் தமக்காகவென்றிருக்கைக்குஅடியேது? என்ன-ஆஶ்ரிதரிலே இத்யாதி. 'கோளரியே, முடியாததென் எனக்கு" என்கிற ஸமுதிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - நீப்ரதிஜ்ஞ இத்யாதி. முடியாததென் - தலைக்கட்டாதது எதுதான்? உதாஹ்ருதம் - ...... உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து இத்யாரப்ய, என்முன்னைக்கோளரியே - எனக்கு - முடியாததென்? இத்யந்வய:. (௬)

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், நீர் எல்லாம்பெற்றுச் சமைந்தீரோவென்ன; என்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளானாருங்கூட ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணரானார்கள்; ஆனபின்பு நான் பெறாததுண்டோவென்கிறார்.

[முடியாததென்னெனக்கேலினி]-எனக்குஆப்தவ்யமாயிருப்பதுஒன்றுண்டோ. [முழுவேழுலகுமென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் இஜ்ஜகத்தையடையத் தன்திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டவன் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாமையாலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய் என்னுள்ளே புகுந்தான், இனிஒருகாலமும் விஶ்லேஷிப்பதுஞ் செய்யான். [செடியாரென்றுதொடங்கி]-ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களெல்லாம் போக்கிக் கீழும்மேலும் ஏழுபடிகாலான அஸ்மதீயர் ஸம்ஸாரத்திலே என்றும் கிடக்கக்கடவதான தன்மையைத் தவிர்ந்தார்கள்.

ப—அநந்தரம், என்பக்கல்பண்ணின உபகாரம் என்குலத்தில் ஸம்பந்தித்தாரெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிற்று என்கிறார்.

முழுவேழுலகும் - ஸமஸ்தலோகமும், உண்டான் - (தன்செல்லாமையாலே தனக்குள்ளேயாம்படி அவற்றை) அமுதுசெய்தவன், உகந்து - (அச்செல்லாமைதனக்கு என்பக்கலிலேயுண்டாய்அதுக்குமேலே) ஆதராதிசயத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, அடியேன் - என்னுடைய ஶேஷத்வஸம்பந்தமே பற்றாசாக, உள் - உள்ளே, வந்து - வந்து, புகுந்தான் - புகுந்தான்; இனி - இனி, (அந்தலோகங்கள்போலே), அகல்வானும், புறம்புபோமவனும், அல்லன் - அல்லன்; (இதடியாக), கீழ் - கீழும், மேல் - மேலும்-ஏழுபிறப்பும் - ஏழுபிறப்பிலும், எமர் - என்னோடுஸம்பந்தமுடையார், செடி - செடிபோலே, ஆர் - செறிந்த, நோய்களெல்லாம் - (அவித்யாகர்மவாஸநாதிகளான) ஸமஸ்தவ்யாதிகளையும், துரந்து - கடக்கஓட்டி, விடியா - ஒருகால்முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்றியே, வெம் - நிரதிஶயதாபகரமான, நரகத்து-ஸம்ஸாரமாகிற நிரயத்திலே, என்றும்-யாவதாத்மபாவி, சேர்தல் - கிட்டுகை, மாறினர் — தவிர்ந்தார்கள்: இனி - இப்படிகுலஸம்பந்திபர்யந்தமாக என்னைப் பக்ஷபதித்தபின்பு, எனக்கேல் - எனக்காகில், முடியாதது-முடியாதது, என் - உண்டோ? என்னோடுஅநுபந்தித்ததாகில் எல்லாக்காரியமும் தலைக்கட்டுமென்று கருத்து.

இ—ஏழாம்பாட்டில், நீர் எல்லாம்பெற்றீரோவென்ன; என்பக்கல் அவன் பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளானாருங்கூட ஸம்ஸாரோத்தீர்ணரானார்கள். ஆனபின்பு நான்பெறாததுண்டோ வென்கிறார்.

[முடியாததென்னெனக்கேலினி]-எனக்காகில் இனிமுடியாததுண்டோ? இனி அநவாப்தமாயிருப்பதுண்டோ. எங்ஙனேயென்னில்,—[முழுவேழித்யாதி] - ப்ரளயாபத்தில் ஸகலலோகமும் நோவுபடாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன், ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியச் செல்லாதானாய் ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து-உட்புகுந்தான். ஒரு நீராகக்கலந்தான், தன்பக்கல்ஜகத்துப் புக்காப்போலன்றிக்கே உகந்துபுகுந்தான். இவனுக்கும் ஜகத்துக்குஞ் செல்லாமை யொக்கும், உகப்பேற்றம் இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு. மத்ஸம்பந்திகளளவும் கீழ்மேலோடும்படி புகுந்தான். [அகல்வானுமல்லனினி] - ப்ரளயாநந்தரம் உமிழ்ந்தான், இங்கு அங்

ஙனேசெய்வானு யிருக்கிறிலன். சேதநரைப்போலே பாபத்தாலேயகன்று ஒருஸுக்ருதத்தாலே கிட்டுதலில்லையே யிவனுக்கு. பனைநிழல்போலேயும் மைநோக்கிவிடவமையுமோ, உம்மோடு ஸம்பந்தித்திருப்பார் செய்வதென்? என்ன;—அவர்களும்பெற்றூர்கள். [செடியாரித்யாதி] - தூறுமண்டின நோய்களெல்லாந்துரந்து. விஷயப்ராவண்யத்தாலே வந்தநோய், ஸங்கவதலாபத்தாலேவந்தநோய், இவற்றையெல்லாம் வாஸநையோடேபோட்டி. [எமர்] - வேறென்றாலன்றியே என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக, எவ்வளவென்னில், - [கீழ்மேலெழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடியும் மேலேழுபடியும். [விடியாவெந்நரகத்து] - ஒருநாளிலே முடிவுண்டானதண்டல் யமனது, விடியாதநரகம் ஸம்ஸாரம். [வெந்நரகம்] - "நரகம்" என்று புத்திபிறக்கு மதில், தண்மை தோற்றுத நரக மிது. [என்றுஞ்சேர்தல் மாறினரே] - என்றுங் கிட்டக்கடவதான தண்மையுந் தவிர்ந்தார்கள். நானும் ப்ரார்த்திக்கவேண்டிற்றில்லை, அவனும்நினைப்பிடவேண்டிற்றில்லை. என்பக்கல் அவன்பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டு நின்றூர்கள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. என்னளவில் விஷயீகாரம் என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் சென்றதுகிடீர் என்கிறூர்.

[முடியாததேன்னேக்கேலினி] - எனக்காகில் இனி முடியாதது உண்டோ? எனக்கு இனி முடியாததுண்டோ? எனக்கினி அநவாப்தமா யிருப்பதோன்றுஉண்டோ? நீர்இதுஎன்கோண்டு சோல்லுகிறீர்? என்ன, - [முழுஇத்யாதி] – ப்ரளயாபத்திலே அகப்பட்ட பூமி, தன்வயிற்றிலே புகாதபோது படும்பாடடங்க; தான்என்பக்கல் புகுராதபோது படுவானுய் வந்துபுகுந்தான்; எனக்கு இனி முடியாதது உண்டோ? [அடியேனுட்புகுந்தான்] - ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்துப் புகுந்தான். [உட்புகுந்தான்] - ஒருநீராகக் கலந்தான். தன்பக்கல் ஜகத்துப் புக்காற்போலன்றியே, உகந்து புகுந்தான். இவனுக்கும் ஜகத்துக்கும் செல்லாமை யொக்கும், உகப்பே இவ்விஷயத்தில் தன்ஏற்றம். [அகல்வானுமல்லனினி] - அந்தபூமிக்கு, ப்ரளயங்கழிந்தவாறே அகலவேணும்; இவனுக்கு அதுவுமில்லை. முதலிலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்கவோட்டுகிறிலன். சேதநரைப்போலே பாபத்தாலேஅகன்று ஒருஸுக்ருதத்தாலே கிட்டுமதில்லையே இவனுக்கு. உம்மை அவன் இப்படி விரும்பினு

ஏழாம்பாட்டு - முடியாததேன் இத்யாதி. 'எமர்கீழ்மேல்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னளவில் இத்யாதி.

எனக்கேல் - *எனக்காகில். 'ஏல்' என்றது – சேத் என்றதின் அர்த்தம்.* முடியாததேன் - *ஸாத்யமாகாததுஎது? ஸாத்யமாகாததுண்டோ? என்றபடி. விவரணம் - எனக்கு இத்யாதி. நீர் இதுஎன்கொண்டு என்கிற ஶங்கைக்கு - அவன்என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹங்கொண்டு சொல்லுகிறேனென்று உத்தரம். 'முழுவேழுலகுமுண்டான்' என்கிறஇது - த்ருஷ்டாந்தார்த்த மித்யபிப்ராயேணஹ - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. 'அடியேன்' இதி பதம் - ஹேதுகர்ப்பமித்யபிப்ராயேணஹ - ஸம்பந்தத்தை இத்யாதி. 'உகந்து, வந்து, உள்' இதி பதத்ரயம் த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்திகஸ்யாதிக்யபர மித்யபிப்ராயேணஹ - ஒருநீராக இத்யாதி. உகப்பே இவ்விஷயத்தில் தன்னேற்றம் - ஆழ்வார்விஷயத்தில் இவனுக்குண்டானஉகப்பே இவன்தனக்கு ஏற்றம். யத்வா, இவ்விஷயமென்றது - ஈஶ்வரனையாதல். உக்தஸமுச்சயபரஶ்சஶப்த இத்யபிப்ராயேணஹாவம் - அந்தபூமிக்கு இத்யாதி. அகலாமையின் சரமாவதிமாஹ - முதலிலே இத்யாதி. அகல*

ஞுகில்; பனைநிழல்போலே உம்மைநோக்கிக்கொண்டு விடஅமையுமோ? என்ன,-[செடியார்இத்யாதி] - செடி - பாபம். பாபத்தாலே பூர்ணமான துக்கங்கள். தூறுமண்டின நோய்களெல்லாம் துரந்து. விஷயப்ராவண்யத்தாலே வந்த நோய், அயோக்யதாநுஸந்தானத்தாலே வந்த நோய், பகவதநுபவவிஶ்லேஷத்தாலே வந்த நோய், இவற்றையெல்லாம் வாஸனையோடேஓட்டி. "உள்ளநோய்களெல்லாம் துரந்து" என்கிறவிடத்திலும் சொல்லிற்றில்லையோ இது என்னில்;-அங்குச்சொல்லிற்று - தம்மளவு; இங்கு - தம்ஸம்பந்திஸம்பந்திகள் விஷயமாயிற்று. இப்படி இவர்களோட்டிற்று எத்தாலே யென்னில்; [எமர்] - வேறேன்ருலன்று: என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக. ஸம்பந்தம் எவ்வளவென்னில் - [கீழ்மேலெழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் தம்மோடே ஏழுபடிகாலுமாக இருபத்தோருபடிகால். [விடியாவெந்நரகத்து] - ஒருநாள்வரையிலே கர்மக்ஷயம்பிறந்தவாறே விடியுமதிறே யமன்தண்டல். இது விடியாவெந்நரகமிறே. "நரகம்" என்றுபுத்திபிறக்கும்அதில், தண்மை தோற்றாத நரகம்இது. [என்றும்சேர்தல்மாறினரே]- என்றும் கிட்டக்கடவதான தண்மை தவிர்ந்தார்கள். நானும் ப்ரார்த்திக்கவேண்டிற்றில்லை, அவனும் நினைப்பிடவேண்டிற்றில்லை. எத்தாலேயென்னில்; — என்பக்கல் அவன்பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டு நின்றார்கள். முடியாதது என்எனக்கேல் இனி? என்று அந்வயம். (எ)

வொண்ணுமைக்குஹேதுவேதுஎன்ன-சேதநரை இத்யாதி. பனைநிழல்போலே-பனைமரத்தின் நிழல் பனையைமாத்ரம் காக்குமாபோலே. செடி - பாபமும், தூறும். மூந்தினது-பாபத்தாலே இத்யாதி. த்விதீயம் - தூறுமண்டின இத்யாதி. செடிபோலே செறிந்த நோய்களென்றபடி. 'நோய்கள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும், 'எல்லாம்' என்கிறதுக்கும் பாவம் - விஷயப்ராவண்ய இத்யாதி. 'துரந்து' இதி பதஸாமர்த்த்யாதாஹ - வாஸனையோடேயோட்டி இதி. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - உள்ளநோய்கள் இத்யாதி. 'எமர்' என்கிறவிடத்திலே-"ஸப்த நராந்...ஹணவஶமோயாதி...மேஶபக்ஷ:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'கீழ்மேலெழுபிறப்பும்' என்றது-நடுவேழுபிறப்புக்கும் உபலக்ஷணமித்யாஹ-கீழேழுபடிகாலும் இத்யாதி. தம்மோடே ஏழுபடிகாலு மென்றது - தமக்குமுன்னே மூன்றுபேரும், பின்னே மூன்றுபேரும், தாமுமாக ஏழுபடிகா லென்றபடி. இருபத்தோருபடிகால் - இருபத்தொரு தலைமுறை. 'விடியா' என்றதுக்கு பாவம் - ஒருநாள்வரையிலே இத்யாதி. யமன்தண்டல் - யமதண்டம். இது - ஸம்ஸாரம். வெம்மைக்கு அர்த்தம் - நரகமென்று இத்யாதி. ஒருநாளும் முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்றியே, நிரதிஶய தாபகரமான ஸம்ஸாரமாகிற நிரயத்தில். என்றும்சேர்தல்மாறினரே - யாவதாத்மபாவி கிட்டுகை தவிர்ந்தார்களிதி ஶப்தார்த்த:. 'மாறினர்' என்று - தத்கர்த்ருகமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம்- நானும் - இத்யாதி. எத்தாலேயென்னி விதி - உம்முடையார்க்கு உம்முடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஸம்ஸாரவிச்சேதத்தில் ஹேதுவேது? என்று சங்கிதுர்ப்பாவ:. பூர்வார்த்தம் ஶ்ருதிநிதாயோத்தராஹ - என்பக்கல் இத்யாதி. 'என்றும் சேர்தல்மாறினர்' இத்யஸ்யாந்வயந்தர்ஶயதி - முடியாதது இத்யாதி. முழுவேழுலகுமுண்டான் உகந்து வந்து அடியேனுட் புகுந்தான், இனி அகல்வானுமல்லன்; கீழ்மேலெழு பிறப்பிலு முண்டான - எமர் - செடியார்நோய்களெல்லாம் துரந்து - விடியா வெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல்மாறினர்; எனக்கேல்இனி முடியாததென்? இத்யந்வய:. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து அடியையடைந்துள்ளந்தேறி
ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்
பாறிப்பாறியசுரர்தம் பல்குழாங்கள்நீறெழப் பாய்பறவையொன்று
ஏறிவீற்றிருந்தாய் உன்னையென்னுள்நீக்கேலெந்தாய்!

ஆ—(மாறிமாறி.) உன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கிற நான், நிர்ஹேதுகமாக உன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகப் பெற்று அதிலேஉள்ளந்தேறி, முடிவில்லாத அழகிய இன்பவெள்ளத்திலே முழுகினேன்; ஆஶ்ரிதருடையஅபேக்ஷிதங்களைச் செய்யும் ஸ்வபாவனாயிருந்த நீ இனிஎன்னைக் கைவிடாதொழியவேணு மென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற இஸ்ஸம்ருத்தி இனிஒருநாளும் விச்சேதியாதொழியவேணும், இதுவே எனக்கு வேண்டுவது என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[மாறிமாறி யென்றுதொடங்கி] - பர்யாயேண சாவதுபிறப்பதாய் ஒருநன்மையின்றியே யிருக்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக விஷயநிவ்ருத்திபூர்வகமாகத் திருவடிகளைப் பெற்று விஷயவாஸனையாலும் ஸகவதலாபத்தாலு முள்ள அந்தஃகரண காலுஷ்யமெல்லாம் நீங்கி முடிவு இல்லாத ஆநந்த ஸமுத்ரத்திலே நான் முழுகினேன். [பாறிப்பாறி யென்று தொடங்கி]-தன்திருச்சிறகில் வேகத்திலே அஸுரஸமூஹங்களானவை சிந்நபிந்நமாய் தூளியாம்படி ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவனுப் அத்யந்த விலக்ஷணனான பெரிய திருவடிமேலே ஏறி உன்னுடைய ஸர்வைஶ்வர்யத்தாலே வரும் வீறு தோற்றும்படி இருந்தவனே. இத்தால் - இப்படியே தமக்குண்டான ப்ரதிபந்தக நிரஸநம்பண்ணி, அத்தாலே மேனாணித்திருந்த இருப்பைச்சொல்லுகிறது. ஆஶ்ரிதருடைய வபேக்ஷிதஞ் செய்யும் ஸ்வபாவனென்றுமாம். [உன்னையென்றுதொடங்கி]-என்னோடே இப்படி வந்து கலந்த நீ ஒருநாளும் பிரியாதொழியவேணும், இப்படியுள்ள கலவியாலே என்னை யடிமை கொண்டவனே.

ப.—அநந்தரம். இப்பேறுஎனக்கு விச்சேதியாதொழியவேணு மென்கிறார்.

பலபிறப்பும்-(தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவராதிகளான) நாநாஜந்மங்களிலும், மாறிமாறிப்பிறந்து - ஒருகால் பிறந்து அதிலே மீண்டுமீண்டும் பிறந்து போரச்செய்தே, அடியை - உன்திருவடிகளை, அடைந்து - கிட்டி, (மோக்ஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையேனாய்), உள்ளம்தேறி - ("நீயேஉபாயபூதன்" என்கிற) நெஞ்சில் தோற்றத்தையுடையேனாய், (உன்னுடையஅநுபவத்தாலே ஜநிதமான), ஈறு-முடிவு, இல் - இல்லாத, இன்பம் - ஆநந்தமாகிற, இரு-பெரிய, வெள்ளம்-வெள்ளத்திலே, யான் - (அஸமர்த்தபூதனான) நான், மூழ்கினன் - அவகாஹித்தேன்; அசுரர்தம - அஸுரர்களுடைய, பல் - பலவகைப்பட்ட, குழாங்கள் - குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி - பஹுமுகமாக சிதிலமாய், நீறு - தூளியாய், எழ - கிளரும்படி, பாய் - (அவர்களுடைய ஸேநாமத்யத்திலே) பாயக்கடவனான, ஒன்று - அத்விதீயனாயுள்ள, பறவை - பெரியதிருவடியின்மேலே, ஏறி - ஏறி, வீறு-உன்

மேன்மைதோன்றும்படி, இருந்தாய் - இருந்த, எந்தாய் - என்னுதனே! உன்னை-(ப்ராப்தனுமாய் ஶரண்யனுமாய் போக்யனுமாய் விரோதிநிவர்த்தகனுமான) உன்னை, என்னுள்- உனக்கு ஸர்வப்ரகாரபரதந்த்ரனான என்னுள்ளினின்றும், நீக்கேல் - அகற்றுதொழிய வேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாகப்பெற்ற இஸ்ஸம்ருத்தி ஒருநாளும் விச்சேதியாதொழியவேணு மென்று இரக்கிறார்.

[மாறிமாறியித்யாதி] - ஸபரிகரமாக உம்மைவிஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்ததென்? என்ன; - அநாதியாகச் சாவது பிறப்பதாய்ப் போந்தேன், அநுபவித்து மீளுதல், ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணுதல் செய்யக்காலமில்லையாயிற்று; இப்படி ஜந்மபரம்பரையாய்ப் போராநிற்க, உன்திருவடிகளைவந்து கிட்டிக்கொண்டு நின்றேன். அதாகிறது- 'இந்தவஸ்த்திக்கு இத்தலையில் ஒருமுதலுண்டு' என்று தோற்றுதபடியாலே சொல்லுகிறது. [உள்ளந்தேறி] - நெடுநாள் விஷயவாஸனையாலும் ஊகவதலாபத்தாலுமுள்ள அந்தக்கரணகாலுஷ்யம்போய்ஹ்ருதயந்தெளிந்து. 'ஸா தம்ஸஹாஸா ஹ்ருஷ்டஸம்ஹாஸா'. ஹ்ருதயந்தெளிந்த மாத்ரமே யன்றிக்கே, [ஈறிலின்பமித்யாதி] - முடிவில்லாத ஆநந்த ஸமுத்ரத்திலே நான் அவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், இவர்களும் குமிழிநீருண்கிற விஷயத்திலேயிறே நான் அவகாஹிக்கப்பெற்றது. விரோதிவர்கஞ் செய்ததென்? என்னில், - பெரியதிருவடியுடைய திருச்சிறகைக்கேட்குமித்தனை. [பாறி பித்யாதி] - சிங்கம் பிங்கமாய் அஸுரவர்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை நீறும்படி விரோதிவர்க்கத்திலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயனான பெரியதிருவடி மேலேயேறி ஐஶ்வர்யத்தால் வந்த வீறுபாடுதோற்றும்படி யிருந்தவனே. பெரியதிருவடிக்கு அத்விதீயத்வம் - அவன்கருத்தறிந்து செய்கையில் தலைவனாகை. [உன்னையென்னுள் நீக்கேல்] என்னோடே இப்படி கலந்த உன்னை என்பக்கலினின்றும் நீக்கநினையாதொழியவேணும். தம்முடைய இனிமையாலே இவரும் அவன்பக்கலிலே அதிஶங்கை பண்ணுகிறார். தம்முகப்பு அவனை எதிரிட்டபடி. [எந்தாய்] - விரோதியைப்போக்கிவந்து கலக்கைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி கனத்தபேற்றுக்கு நீர்செய்த ஸுக்ருதமேன்? என்ன,—ஒருஸுக்ருதத்தால் வந்ததல்ல, நான்பிறந்து படைத்ததென்கிறார். அதுவுமொன்றுஉண்டு, அந்தாதியாகப்பிறந்து போந்தே னென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு - மாறிமாறி இத்யாதி. "பிறந்து" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை-இப்படி இத்யாதி. இப்படிகனத்தபேற்றுக்கு - ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்த ஸம்ஸாரவிச்சேதரூபபலத்துக்கு. ஒருஸுக்ருதத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்வயமும் ரஸோக்தி. பிறந்துபடைத்தது - ஜந்மவித்தமென்று த்வநி. ஸ்வபாவார்த்தஸ்து - பிறவாநிற்கச்செய்தே பெற்றது. அதாவது - துர்க்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்தா னென்றபடி. 'மாறிமாறி' என்றதுக்கு ஊாவம் - அதுவும் இத்யாதி. நிர்ஹேதுக மென்றபடி. அதுவுமொன்றுண்டு-"ஸுக்ருதமில்லை" என்னப்போகாதே, அப்படியே ஒரு ஸுக்ருதமு முண்டென்றபடி. அந்தாதியாகப்பிறக்கை ஸுக்ருதமென்றபடி. அந்தாதியாகப்பிறக்கை - பூர்வதேஹத்தினுடைய அந்தம் உத்தரதேஹத்துக்கு ஆதியாம்படியாகப் பிறக்கை.

[மாறிமாறி இத்யாதி] - ஸபரிகரமாக உம்மை விஷயீகரிக்க, நீர்செய்ததேன்? என்ன; - கடலுக்குள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு திரைமேல்திரையாகத் தள்ள வந்து கரையிலே சேருமாபோலே, மாறிமாறிப்பிறந்து வாராநிற்க, திருவடிகளிலே கிட்டிக் கொண்டு நிற்கக் கண்டேனித்தனை. அநுபவித்து மீளுதல், ப்ராயச்சித்தம்பண்ணி மீளுதல், செய்யைக் காலமில்லையாயிற்று. [அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி] - உள்ளந்தேறி அடியையடைந்தவரல்லர், அடியையடைந்தாயிற்று உள்ளந்தேறிற்று. [உள்ளந்தேறி] - நெடுநாள் விஷயவாஸனையாலும் ஸகவதலாபத்தாலு முள்ள அந்தஃகரணகாலுஷ்யம்போய் ஹ்ருதயந் தெளிந்து, தெளிந்தவளவேயன்றியே [ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்] - முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற பெரிய ஆநந்தஸாகரத்திலே அவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், இவர்கள் குமிழிநீருண்கிற விஷயத்திலேயிறே நான்அவகாஹிக்கப் பெற்றது. ஆனால் உம்முடையவிரோதிகள் செய்ததேன்? என்ன, - அதுக்குக்கடவாரைக் கேளீகோ ளென்கிறார், [பாறிஇத்யாதி] - அஸுரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயமான பறவையை மேற்கொண்டு உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தவனே! பெரியதிருவடிக்கு அத்விதீயத்வம் - அவன்கருத்தறிந்து நடக்கையில் தலைவனுகை. அவன் ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குப்பண்ணின வ்யாபாரம் பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே பேராதேயிருந்தவித்தனை. [உன்னையித்யாதி] - ஸ்வாமியான நீ இனியொரு காலமும் உன்னை என்பக்கல்நின்றும் பிரித்துக்கொண்டுபோகாதொழியவேணும் [உன்னையென்னுள்நீக்கேல்] - என்னோடே இப்படிகலந்த உன்னை, உன்னுடையகலவியால் வந்த

'இப்படிகனத்தபேறு' என்றத்தை 'இன்னது' என்று விவரியாநின்றுகொண்டு, துர்க்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்தானென்று வாஸ்தவமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்-ஸபரிகரமாக இத்யாதியாலே· 'மாறிமாறி' என்ற வீப்ஸைக்கு ஹாவம் - அநுபவித்து இத்யாதி. அடியையடைந்துள்ளந்தேறினமைக்கு - "ஸாதம் ஸரோஸாஹ்யவிஶுஊஸத்வா" என்றத்தை அருளிச்செய்வர். "அடியையடைந்துள்ளந்தேறி" என்றத்தால் - மநஃப்ரஸாதமுண்டானபின்பு அடிகளைக்கிட்டும்உபாஸகவ்யாவ்ருத்தி. உள்ளந்தேறி இத்யாதி - மாறிமாறி இத்யாதிக்கு தேவதிர்யகாதிகளான நாநாஜந்மங்களில் ஒருகாற்பிறந்ததிலே மீண்டுமீண்டு பலபிறப்பும்பிறந்து போரச்செய்தே உன்திருவடிகளைக் கிட்டி ஹ்ருதயம்தெளிந்தனென்று சப்தார்த்தம். தாத்பர்யம் - நெடுநாள் இத்யாதி. "இன்பத்திருவெள்ளம்" இத்யத்ர, அத்துகாரஃ - பாதபூரணார்த்தோவ்யயஃ. ஈறிலின்ப இருவெள்ள மென்றபடி. இருமை - பெருமை. "ஈறிலின்பம்" என்று - நஶ்வரமான ஐஶ்வர்ய வ்யாவ்ருத்தி. "இரு" என்று - அல்பஸுகமான கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி. இந்தநிரதிஶயாநந்தத்துக்குஅடியேது? என்கிற சங்கையிலே "பறவையொன்றேறி வீற்றிருந்தாய்" இத்யேதத்பராமர்ஶாஹ - திருவடிஇத்யாதி. விஷயஸ்வபாவமே ஹேதுவென்றபடி. குமிழ்நீருண்கிற - நிமக்நராகிற. மேலுக்குஅவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி· அதுக்குக்கடவாரென்றது - "பறவை" என்றத்தைப்பற்ற. சப்தார்த்தம் - அஸுரவர்க்கத்தினுடையஇத்யாதி. பாறிப்பாறி - சிதறிச்சிதறி. நீறெழ - தூளியாய்க் கிளம்பும்படி. "பாய் - ஒருபறவையேறி" இத்யந்வயஃ. தலைவன் - ப்ரதாநன். "பாறிப்பாறி" இத்யாதி - ஈஶ்வரவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - அவன்ப்ரதிபக்ஷஇத்யாதி. பேராதே - சலியாதே. "இனியொருகாலமும்" என்கையாலே - இவ்வளவும் ஸம்ஸாரத்தில் வைத்ததும் அதிஶங்காநிமித்தமிதி ஸ்ப்புரதி. "ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்" என்கையாலே - "இந்தபோகம் தமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ?" என்று ஹோக்யதாதிசயாதிசங்கத இத்யபிப்ராயேண ஹாவாந்தரமாஹ-என்னோடே இத்யாதி. த்விவாரம் ப்ரதீகோபா

ரஸமறிந்த என்பக்கல்நின்றும் நீக்க நினையாதொழியவேணும். தம்முடைய இனிமை யாலே அதிஶங்கைபண்ணுகிறார். தம்முகப்பு அவனை எதிரிட்டபடி. [எந்தாய்] - விரோ தியைப்போக்கிக் கலக்கைக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

எந்தாய்தண் திருவேங்கடத்துள்நின்றாய் இலங்கைசெற்றாய் மராமரம்
பைந்தாளேழுருவ ஒருவாளிகோத்தவில்லா ! [ம்
கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாயமுதே உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்தவெ
மைந்தா ! வானேறே ! இனியெங்குப்போகின்றதே ?

ஆ.—(எந்தாய்.) திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளினபடியையும், உன்னு டைய திருவவதாரங்களையும், உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், உன்னுடையஅழ கையும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருந்தருளும்படியையும், மற்றுமுள்ள படிகளை யடங்க எனக்கு போக்யமாகக் காட்டியருளி, உன்னை என்னுள்ளே ஒன்றாகக் குழைத்தருளின நீ இனிஎங்கேபோவது ? போவேனென்றால்தான் போகமுடியுமோ ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி என்னை வஶீகரித்து, விஶ்லேஷிக்க முடியாதபடி என்னோடே கலந்திருந்துள்ள உனக்கு இனி போகவுபாயமில்லை யென்கிறார்.

[எந்தாயென்று தொடங்கி] - என்னை அடிமைகொண்டருளுகைக்காக நிரதி ஶயபோக்யமான திருமலையிலே நின்றருளினவனே. [மராமரமென்று தொடங்கி]-பரந்த அடியையுடைய மராமரம் ஏழும் உருவ அநாயாஸேந எய்தவனே. [கொந்தார்]-தழைத் திருக்கை. [உன்னையென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா] - விஶ்லேஷாநர்ஹமாம்படி என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அக்கலவியாலே நவீக்ருதமான யௌவநத்தை யுடைய வனே. [வானேறே] - தம்மோடே கலந்தபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

ப.—அநந்தரம், நீயே க்ருஷிபண்ணிக் கலந்து இனி எங்கேறப்போவது ? என்கிறார்.

எந்தாய் - எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாய், தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருவேங்க டத்துள் - திருமலையிலே, நின்றாய் - எழுந்தருளிநின்று ஸுலபனாய், இலங்கை - (ஆஶ் ரிதவிரோதிகளுக்கு வாஸஸ்தாநமான) லங்கையை, செற்றாய் - அழித்தவனாய், மரா

தாநம் - பாவத்வயத்வஸூசகம். விவக்ஷிதம் அதிசங்காஹேதும் ஸ்பஷ்டயதி-தம்முடையஇத்யாதி. இனிமையாலே - ப்ரீதியாலே. கீழ்மேலும் - ஈஶ்வரனுடைய அதிசங்கையாயிருக்க, இங்கே தாம் எப்படி அதிசங்கைபண்ணுகிறா ரென்ன, தம்முகப்புஇத்யாதி. இததால் - பாஸ்பாநுராகத்தைத் யோதிப்பித்தாராயிற்று. “ பாறிப்பாறி ” இத்யாதிகஞ்ச பராம்ருஶந்நாஹ - விரோதியைஇத்யாதி. மாறிமாறி தொடங்கி, மூழ்கினன் - அசுரர்தம்பல் குழாங்கள் - பாறிப்பாறி நீறெழப்பாய்கின்ற ஒன்றான பறவையேறி வீற்றிருந்தாயான - எந்தாய் - உன்னை என்னுள்நீக்கேல் இத்யந்வய : (அ)

மரம் - மராமரங்களினுடைய, பைந்தாள்-பருத்த அடி, ஏழு - ஏழும், உருவ - உருவும்படி, ஓருவாளி - ஒருவாளியை, கோத்த - (அநாயாஸேந) கோத்த, வில்லா - வில்லையுடையனாய், கொந்து - கொத்தாய், ஆர் - செறிந்து, தண் - குளிர்ந்த, அம்துழாயினாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், எம்அமுதே - நித்யபோக்யனாய்க்கொண்டு, உன்னை - ஏவம்விதனான உன்னை, என்னுள்ளே - என்னுள்ளே, குழைத்த - (ஏகத்ரவ்யமாம்படி) கலசின, எம்மைந்தா - நித்யயௌவநஸ்வபாவனாய், (இந்நிலையாலே), வான் ஏறே - ஸூரிகளுக்கும் செருக்கனாம்படி நின்றவனே! (அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையுங் காட்டி, மஹாராஜரைப்போலே என்னையும் விஸ்வஸிப்பித்து, ஒப்பனையழகைக்காட்டி எனக்கு நித்யபோக்யனாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே இளகிப்பதித்து இத்தாலே நித்யவிபூதிக்கும் மேலான மேன்மையை யுடையநீ), இனி - இனி, (இந்தஸம்ஸ்லேஷத்தைவிட்டு), எங்கு - எங்கே, போகின்றது - போகிறது? இனிப்போகாதே யென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், விஸ்லேஷிக்க முடியாதபடி என்னோடே கலந்துவைத்து, ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே 'பரகு பரகு' என்கிறதென்? என்கிறார். 'இவர் நினைவறியவேணும்' என்று அவன் கால்வாங்கப்புக, 'இனியெங்குப் போகின்றது' என்கிறார் என்னவுமாம்.

[எந்தாய்] - 'வகுத்தஸ்வாமி' என்னும் முறையை யறிவித்தவனே. [தண்திருவேங்கடத்துள்நின்றாய்] - ப்ரமஹரமான திருமலையிலே நின்றாயிற்று ஸம்பந்தத்தை யறிவித்தது. [இலங்கைசெற்றாய்] - ஸம்பந்தஜ்ஞாந விரோதிவர்க்கம் லங்கை பட்டது பட்டது. [மராமரமித்யாதி] - மஹாராஜரை இசைவித்தாப்போலேயாயிற்று இவரையிசைவித்தது. [பைந்தாள்] - பரந்தஅடியை யுடைத்தாகை. [வாளிகோத்த] - துளையுள்ளதொன்றிலே அம்பை யோட்டினாப்போலேயாயிற்று அநாயாஸமிருந்தபடி. [கொந்தாரித்யாதி] - வைத்தவளையத்தைக் காட்டியாயிற்றுஇவரை யிசைவித்தது. கொந்தார்—தழைத்திருக்கை. [அமுதே] - அந்தவொப்பனையாலே எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே. [உன்னையித்யாதி] - கலக்கிறவிடத்தில் "வாசுதேவ:" என்னலாம்படியாயிற்று கலந்தது. [எம்மைந்தா] - என்னோடே கலக்கப்பெற்ற இத்தாலே நவீக்ருதயௌவநஸ்வபாவனானவனே. [வானேறே]-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரைஅநுபவித்தாப்போலேயாயிற்று இவரை யநுபவிப்பித்தது. [இனியெங்குப்போகின்றதே]-நித்யஸூரிகளை விடிலன்றோ என்னை விடலாவது. போகிலும், கூடப்போகவேண்டும்படியன்றோ கலந்தது.

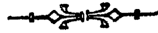
ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. முதலிலே உன்னை யழியாதிருக்கிற என்னை, உன்னையும் உன் போக்யதையையும் அறிவித்து உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாக்கின நீ இனி என்னை விட்டுப் போகாதொழிய வேணு மென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - எந்தாய் இத்யாதி. "அமுதே உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த எம்மைந்தா, இனியெங்குப்போகின்றதே?" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - முதலிலே இத்யாதி. "'உன்னை யென்னுள் நீக்கேல்' என்கிற இது உக்திமாத்ரமோ? ஹ்ருதயத்திலுமுண்டோ? என்று அறியவேணும்" என்று ஈஶ்வரன் ஓடிபோ, சொல்லுகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி என்று வாக்யஸங்கதி. இந்தவாக்யஸங்கதி - ஏதத்தபகாரத்தநிகமகாவஸரே ஸ்பஷ்டம் "திருவேங்கடத்துள்நின்றாய் - எந்தாய்" என்கையாலே, உன்னையும் என்றது.

[எந்தாய்] - ஶ்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்துநின்று உன்ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டி என்னை ஶேஷத்வத்திலே நிறுத்தினவனே! [இலங்கைசெற்றாய்] - பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியைப் போக்கினாற்போலே, என்னுடைய ஶேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே! [மராமரம்இத்யாதி] – ஆஶ்ரித விஷயத்தில் மழுவேந்திக்கோடேத்துக் கார்யம் செய்யும்படி. பரந்தவடிவை யுடைத்தான மராமரங்க ளேழும் மறுபாடுருவும்படியாக, பண்டே தொளையுள்ள தோன்றிலே ஓட்டினாற்போலே அம்பைக் கோத்த வில்வலியையுடையவனே! [கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாய்] - வைத்தவளையத் தோடே நின்றாயிற்று மராமரமெய்தது. அவதாரத்துக்குச்சேர ஏதேனு மொன்றாலே வளையம்வைக்கிலும், திருத்துழாயல்லது தோற்றாது இவருக்கு. கொந்தார் - தழைத்திருக்கை [அமுதே]-மராமரமெய்கிறபோது இலக்குக்குறித்து நின்ற நிலை இவர்க்கு போக்யமாயிருந்தபடி. [உன்னைஇத்யாதி] - கலக்கிறவிடத்தில் “வஸ்து ஏகத்வம்” (ஏகதத்த்வம்) என்னலாம்படி கலந்து, இனி 'போவேன்' என்றால், போகப்போமோ? போகிலும், கூடப்போமித்தனை. [மைந்தா] - என்னோடேகலந்த இத்தாலே நவீக்ருதமான யௌவநத்தை யுடையவனே! [வானேறே] - தன்போக்யதையை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்து, அத்தாலேவந்த மேன்மை தோற்ற இருக்குமாபோலேயாயிற்று இவரை அநுபவிப்பித்து மேன்மைதோற்ற இருந்தபடி. [இனியெங்குப்போகின்றதே] - உன்னாலல்லது செல்லாதபடியான என்னைவிட்டு உன்னையொழியக் காலக்ஷேபம்பண்ணவல்லார் பக்கல் போகவோ? நித்யஸூரிகளை விடிலன்றோ என்னைவிடலாவது. 'இவர்நம்மை விடிற் செய்வதேன்?' என்று அவனுக்கு உண்டான அதிஶங்கையைப் பரிஹரியாநிற்க, “நீஎன்னைவிட்டுப் போகாதேகொள்” என்கிற இதுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்;—விலக்ஷணவிஷயம், தானும் காற்கட்டி எதிர்த்தலையையும் காற்கட்டப்பண்ணுமாயிற்று.

"திருவேங்கடத்துள் நின்றாய் - எந்தாய்" என்று அந்வயமுகேநாஹ - ஶ்ரமஹரமான இத்யாதி. உன்ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டி - ஸ்வாமியாகையாலேயிறே புனங்காப்பாரைப்போலே திருமலையிலே வந்து நோக்குகிற தென்று கருத்து. தாத்பர்யம் - பிராட்டி இத்யாதி. சேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே யென்றது - 'மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்றதைப் பற்ற. மழு-தப்தமான அயஃபிண்டம். பைந்தாள் - மராமரம் - எழுருவ என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - பரந்த இத்யாதி. மராமரங்களினுடைய பருத்த அடியேழும் உருவும்படி யென்றும் அர்த்த முண்டு. மறுபாடுருவும்படி - பின்னே உருவிப்போம்படி. "கோத்த" என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் - பண்டேதொளையுள்ளது இத்யாதி. ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்கு பாவம் - வைத்தவளையத்தோடே இத்யாதி. மராமரம் - ஸாலவ்ருக்ஷம். பெருமாளுக்குத் திருத்துழாயுண்டோ என்ன, அவதாரத்துக்கு இத்யாதி. கொந்தார் - கொந்தாற்செறிந்து. கொந்து - கொத்து; தழை யென்றபடி. "வாளிகோத்தவில்லா" என்ற அநந்தரம், "அமுதே" என்றதுக்கு பாவம் - மராமரம் இத்யாதி. இலக்குக்குறித்து - லக்ஷ்யம்பார்த்து. "உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்த" என்றத்தை-"இனியெங்குப்போகின்றதே" என்றத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் - கலக்கிற இத்யாதி. குழைக்கை - ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படி கலக்கை. "குழைத்த - எம்மைந்தா" இதி பதஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் - என்னோடே இத்யாதி. "குழைத்த - வானேறே" என்று கூட்டி பாவம் - தன் போக்யதையை இத்யாதி. "உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா - இனியெங்குப் போகின்றதே" இதிபதஸங்கதிம் ஹ்ருதிநிதாய பாவம் - உன்னாலல்லது இத்யாதி. "வானேறே இனியெங்குப்போகின்றது" என்றுகூட்டி பாவம் - நித்யஸூரிகளைஇத்யாதி. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-இவர்நம்மைஇத்யாதி. தானும் காற்காட்டித்தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே எதிர்த்தலையையும் போகாதபடி காற்காட்டப்பண்ணு மென்றபடி. காற்கட்டுகை -

[எந்தாய்] - நீ ஶேஷியல்லாமற்போகவோ? [தண்திருவேங்கடத்துள்நின்றாய்] - தூரஸ்தனாய்ப்போகவோ? [இலங்கைசெற்றாய்] - விரோதி நிரஸந ஶீலனல்லாமற் போகவோ? [மராமரம்இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதவிஷயத்திலே மழுவேந்திக்கோடுத்துக் கார்யஞ்செய்யுமவனல்லாமற்போகவோ? [கோந்தார்தண்ணந்துழாயினாய்] - ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு மாலையிட்டிலையாய்ப்போகவோ ? [அமுதே] - போக்யபூதனல்லாமற்போகவோ ? [உன்னை என்னுள்ளேகுழைத்த] - ஒருநீராகக் கலந்திலையாய்ப்போகவோ ? [எம்மைந்தா] - நவீக்ருத ஸ்பாவனல்லாமற்போகவோ? [வானேறே]-மேன்மையனல்லாமற்போகவோ?[இனி எங்குப்போகின்றதே] - போகிலும் கூடப்போமித்தனை யொழிய, "ஏகதத்த்வம்" (ஏகதத்த்வம்) என்னலாம்படி கலந்து தனித்துப்போகலாமோ ? (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

**போகின்றகாலங்கள்போயகாலங்கள்போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயி
ராகின்றாய்உன்னைநானடைந்தேன்விடுவேனோ?
பாகின்றதோல்புகழ்மூவுலகுக்கும்நாதனே! பரமா! தண்வேங்கட
மேகின்றாய்! தண்டுழாய்விரைநாறுகண்ணியனே!**

ஆ.—(போகின்ற.) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் மாதா செய்யும் நன்மையும் பிதா செய்யும் நன்மையும் தான் தனக்குச்செய்யும் நன்மையும், ஸர்வகாலமும் எனக்குச்செய்தருளும் ஸ்வபாவனாய், நிரவதிகநித்யஸித்த கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய், நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், திருமலையிலே புகுந்தருளி எனக்குங்கூட பரம ஸுலபனாய், பரமபோக்யனாயிருந்த உன்னை நான் அடைந்தேன்; இனி விடுவேனோஎன்று கொண்டு தாம்எம்பெருமானோடு கலந்த கலவிக்குத் தம்மாலும்அவனாலும் பேதவந்தரத்தாலும் ஒழிவில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், காலத்ரயத்திலும் உன் க்ருபையாலே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனான உன்னை ஸாக்ஷாத்கரித்து வைத்து, இனிவிட ஸம்பாவனை யுண்டோவென்கிறார்.

[போகின்றவென்றுதொடங்கி] - காலத்ரயத்திலும் தாயுந்தமப்பனுஞ் செய்யும் நன்மைகளையும் என்னாத்மா தான் தனக்குப் பார்த்துக்கொள்ளும் நன்மைகளையும் செய்யும் ஸ்வபாவனானவனே! இப்படியுபகாரகனாய்நின்றுள்ள உன்னைக்காணவல்லேனோ வென்றிருக்கிற நான் காணப்பெற்று வைத்து இனிவிட வுபாயமுண்டோ. [பாகின்றவென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய ஐஶ்வர்யாதிகளுக்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதபடி யிருந்து

அதிஶங்கைபண்ணுகை. கீழில்விஶேஷணங்களையெல்லாம் போகாமைக்கு உறுப்பாக்குகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி. யத்வா, 'எங்கு' என்ற பதத்தை-முன்னே, தேசபரமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணி, ஹேதுபரமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி. எங்கு - எத்தாலே. ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குஇத்யாதி வாக்யம் - "ஒருவாளிகோத்தவில்லா, கொந்தார் தண்ணந்துழாயினாய்," என்ற ஸமபி வ்யாஹார தாத்பர்யம். க்ரமேண அந்வய: (௯)

வைத்து என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்காக நிரதிஶயபோக்யமான திருமலையை விடாதே யெழுந்தருளி நிற்பதுஞ்செய்து என்னோட்டைக் கலவியாலே பருவம் செய்து அதிபரிமளமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனே.

ப.—அநந்தரம், உன்னுபகாரங்களைக் கண்ட நான் உன்னைப்பெற்றுவைத்து விடக்கூடுமோ? என்கிறார்.

போகின்றகாலங்கள் போயகாலங்கள் போருகாலங்கள் - வர்த்தமாநமாயும் பூதமாயும் ஆகாமியாயுமுள்ள காலத்திலும், தாய்தந்தை உயிராகின்றாய் - தாயும் தந்தையும் தன்ஆத்மாவும் தனக்குப்பண்ணும் பரிவைப்பண்ணுநிற்பானாய், பாகின்ற - இப்படி ஸர்வதோமுகமான ரக்ஷணத்தாலே பரக்கிற, தொல் - அநாதிஸித்தமான, புகழ் - குணப்ரதையையுடையனாய்க்கொண்டு, மூவுலகுக்கும் - த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும், நாதனே - நாதனாய், பரமா - இப்பெருமைக்குத் தனக்குமேலில்லாதவனாய், (இம்மேன்மையன்றியே), தண் - ஶ்ரமஹரமான, வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேகின்றாய் - மேவிநிற்கிற ஸௌலப்யத்தையுடையனாய்,(இப்பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கும் போக்யதைக்கும் ஸூசகமாய்), தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயையுடைத்தாய், விரைநாறு - பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற, கண்ணியனே - மாலையையுடையவனே! உன்னை - (ஏவம்விதனான) உன்னை, அடைந்தேன் - ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்ற, நான் - நான், விடுவேனோ - விடகூடுமோ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் போகாதொழிகிறோம், நீர் விடாதொழியவேணுமே யென்ன;—நீ பண்ணின உபகாரங்களைக் கண்டுவைத்து விட ஸம்பாவனையுண்டோ வென்கிறார்.

[போகின்றவித்யாதி] - காலத்ரயத்திலும் தாயும் தமப்பனும் செய்யும் நன்மைகளையும். [உயிராகின்றாய்] - "ஸஹி ஶ்ராவயிதா" என்று அவர்கள் விடுமளவிலும் தான் தனக்குப்பார்க்கும் நன்மைகளையும் செய்யுமவனே. இச்சேதநா அநாதிகாலம் தன் விநாஶத்தையே சூழ்ந்துகொள்ள, முகந்தோற்றாதபடி நின்று ஸத்தையை நோக்கிப் போந்தவனல்லையோ. [உன்னை] - இப்படி உபகாரகனானவுன்னை. [நான்] - உபகாரஸ்ம்ருதியுடையேனான நான் கிட்டப்பெற்றவினி விடுவேனோ. [பாகின்றதொல்புகழ்] - "விஶ்வதஸ்ஸஹஸ்ராக்ஷ:" என்கிறபடியே ஸர்வத்ர பரம்பியிருப்பதாய் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாண குணங்களை யுடையவனே. [மூவுலகுக்கும் நாதனே] - குணஹீநனானாலும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. [பரமா] - ஸம்பந்தமாத்ரமேயாய், மேன்மை யளவுபட்டிருக்குமோவென்னில்; - ஸர்வாதிகனாயிருக்கும். மேன்மையாலே கிட்டவொண்ணாதா யிருக்குமோவென்ன, - [தண்வேங்கடமேகின்றாய்] - ஶ்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து ஸுலபனானவனே. [தண்துழாயித்யாதி] - என்னோட்டைக் கலவியாலே குளிர்ந்து அதிபரிமளிதமான திருத்துழாய்மாலையாலே யலங்க்ருதனாய், செய்துவாய்த்துச்செல்வனாய், பிடித்துமோந்த இலைத்தொடையும் தானுமாயிருக்கிறபடி.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நாம் போகாதொழிகிறோம்; நீர் நம்மைவிடாதொழிய வேணுமேயென்ன, - நீபண்ணின உபகாரங்களைக் கண்டுவைத்து விட ஸம்பாவனையுண்டோ? என்கிறார் காலத்ரயத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவனையில்லை யென்கிறார்.

[போகின்றஇத்யாதி] - காலத்ரயத்திலும்; பரிவுடைய தாய் செய்வதுஞ்செய்து, ஹிதகாமனான தமப்பன் செய்வதுஞ்செய்து, ‘‘ஸபித்ராசபரித்யக்த:’’ (ஸபித்ராசபரித்யக்த:) என்று - அவர்கள் விடுமளவிலும், தான் தனக்குப்பார்க்கும் ஹிதமும் பார்க்கும்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராப்தனுமாய், உபகாரகனுமானஉன்னை, உபகாரஸ்ம்ருதியையுடைய நான் கிட்டப்பெற்றுவைத்து, விடஸம்பாவனையுண்டோ? [பாகின்றஇத்யாதி] - ‘‘விதித:’’ (விதித:) என்கிறபடியே சத்ருகோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படி பரம்பியிருப்பதாய் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களை யுடையையாய், த்ரைலோக்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! [பரமா] - குணங்களுக்கும் ரக்ஷணத்துக்கும் உன்னையெண்ணினால்

ப்ர.—(போகின்றவித்யாதி) (உயிராகின்றாய்) - ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டத்ரிம்சே, ‘‘ஸபித்ராசபரித்யக்தஸ் ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி:। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத: ॥௩௩॥ ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம்। வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ॥௩௪॥’’

தத்ரைகவிம்சே ராவணம் ப்ரதிஸீதா, ‘‘விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:। தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி’’ ।௨௦॥.

பத்தாம்பாட்டு - போகின்ற இத்யாதி. ‘போகின்றகாலங்கள்’ தொடங்கி, ‘விடுவேனோ’ என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நாம் - இத்யாதி. ‘தாய்தந்தை’ என்கிறவிடத்திலே - உபகாரகத்வமும், பந்துத்வமுந் தோன்றுகிறது; ததுபயாநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயமாஹ - நீ பண்ணின உபகாரங்களை இத்யாதிவாக்யத்வயேந.

போகின்ற - வர்த்தமாநமாயும், போய-பூதமாயும், போது - ஆகாமியாயுமுள்ள காலங்களென்றபடி. சகாரம்-அநுக்தஸமுச்சயமாய், மாத்ராபித்யக்த: என்றபடியாக்கி-அவர்கள்விடுமளவிலும்என்றது. தாய்தந்தையர்களுக்கு ப்ராப்தியும் உபகாரகத்வமு முண்டாகையாலே-ப்ராப்தனுமாயுபகாரகனுமான உன்னை என்கிறது. ‘போகின்ற’ இத்யாதிக்கு - வர்த்தமாநபூதாகாமியான காலத்ரயத்திலும் தாயுந்தந்தையும் தன்னுத்மாவு மாகாநிற்கிறவனேயென்று சப்தார்த்தம். ஸபித்ராவ இதி - ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டத்ரிம்சே, ‘‘ஸபித்ராசபரித்யக்தஸ் ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி:। த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:’’. தத்ரைகவிம்சே ராவணம் ப்ரதி ஸீதா, ‘‘விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:। தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி’’. பாகின்ற - பரம்பாநிற்கிற. தொன்மை - பழமையாய், அத்தால் பலிதம் - ஸ்வாபாவிகமான என்று. பரமா - பரோமா அஸ்மாதிதி - பரம:. ‘பாகின்ற தொல்புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனே பரமா’ என்றுகூட்டி ஹாவம் - குணங்களுக்கு இத்யாதி. போகின்றகாலங்கள்

பின்னையெண்ணலாவாரில்லாதபடி ஸர்வாதிகனுயிருக்குமவனே! இப்படி ஸர்வாதிகனுயிருந்துவைத்து; என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக, ப்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! உன்னை நான்அடைந்தேன் விடுவேனோ? என்று அந்வயம். [தண்டுழாய்விரைநாறுகண்ணியனே] - இவருடைய ஆர்த்தியெல்லாந் தீரும்படியாக வந்து விஷயீகரித்துத் தன்னை அநுபவிப்பித்து, 'இவர்தன்னைவிடிற் செய்வதென்' என்கிற அதிஶங்கையுந் தீர்ந்து, தோளிலிட்டமாலையும் பரிமளிதமாய், பிடித்துமோந்த இலைத்தொடைமாலையுந் தானுமாய் நின்றபடி. (௧௦)

பதிகனுராம்பாட்டு.

கண்ணித்தண்ணந்துழாய்முடிக் கமலத்தடம்பெருங்
கண்ணனைப் புகழ்நண்ணித்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்மாறன்சொன்ன
எண்ணிற்சோர்விலந்தாதியாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்திசையொடும்
பண்ணிற்பாடவல்லாரவர் கேசவன்தமரே.

ஆ.—(கண்ணி.) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளபடியே அநுபவித்து, அநுபவித்தபடியே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை இசையோடும் பண்ணிலே பாடவல்லார்க்கு, "கேசவன்தமர்" என்னும் இவ்வாகாரமல்லாத ஆகாராந்தர மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை இனிதாய் அநுஸந்திக்குமவர்கள் பகவத்பரிக்ரஹமாவர் என்கிறார்.

[கண்ணித் தண்ணந்துழாய்முடிக் கமலத்தடம் பெருங்கண்ணனை] - தம்மோடே கலக்கையால் அவனுக்குப்பிறந்த செவ்வியைச் சொல்லிற்று. [புகழ்நண்ணி] - அவன்தம்பக்கல் பண்ணின அபிநிவேசகுணத்தாலே மிகவும் அவகாஹித்து. [தென்குருகூரென்றுதொடங்கி] - ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமான் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹத்தில் ஒன்றுங்குறையாமே ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தை இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லார்களுக்கு 'கேசவன்தமர்' என்னும் ஆகாரம்போக்கி ஆகாராந்தரமில்லை.

தொடங்கி உயிராகின்றாய் - பாகின்ற தொடங்கி வேங்கடமேகின்றாய் - உன்னைநான் அடைந்தேன் விடுவேனோ வென்று அருளிச்செய்தார்; அநந்தரம் ஈஶ்வரன் பரிபூர்ணமநோரதனாய், தோளில் மாலையும் பரிமளிதமாய், இலைத்தொடைமாலையும் மோந்துகொண்டிருக்கும் இருப்பை அநுபவிக்கிறார் - 'தண்டுழாய்விரைநாறுகண்ணியனேயென்று' என்று வாக்யயோஜனை. 'விரைநாறு' என்றதுக்கு பாவம் - இவருடைய இத்யாதி. தண்டுழாய் - கண்ணி, விரைநாறு - கண்ணியனே யித்யந்வய:. பிடித்துமோந்த - பரிமளாதிக்யத்தாலே மோந்த. இலைத்தொடை - பூப்பந்து. விரைநாறு கண்ணி - பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற மாலை. பாகின்ற தொடங்கி, கண்ணியனே - போகின்றகாலங்கள் தொடங்கி, உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ வித்யந்வயோவா. வேங்கடமேகின்றாய் - திருமலையிலே மேவிநிற்கிறவனே. மேவுகை - பொருந்தி வர்த்திக்கையும், ப்ரகாசிக்கையும். (௧௦)

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃலமாக ஃகவச்சேஷத்வஃலித்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணி - மாலாகாரமாய், தண் - குளிர்ந்த, அம்துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையும், கமலம் - கமலம்போலே தர்ஶநீயமாய், தடம் - விசாலமாய், பெரு - நீண்ட, கண்ணனை - திருக்கண்களையுடையவனை, புகழ் - (அவனுடைய ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷகாரிதமான) குணப்ரதையை, நண்ணி - கிட்டி, தென்குருகூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், மாறன் - "மாறன்" என்கிற குடிப்பேரையுடைய, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, எண் இல் - பகவதபிப்ராயத்தை, சோர்வில் - தப்பாத, அந்தாதி - அந்தாதியாய் அடைவுகுலைக்கவொண்ணாத, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - அத்விதீயமான, இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், இசையொடும் - இசையோடேகூட, பண்ணில் - பண்ணிலே, பாடவல்லாரவர் - பாடவல்லாரானவர்கள், கேசவன்தமர் - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனோடு அவ்யவஹிதஸம்பந்த யுக்தராவர்கள். எண்ணென்று - ஜ்ஞாநமாய், தத்வஜ்ஞாநத்தைத் தப்பாத ஆயிர மென்றுமாம். பண்ணென்று - ஸ்வரம். இசையென்று - கீதப்ரகாரம். இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் அறுசீராய், அயலடியும் ஈற்றடியும் நாற்சீரான ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் இனிதாக அநுஸந்திக்குமவர்கள் ஃகவத்பரிக்ரஹமாவ ரென்கிறார்.

[கண்ணியித்யாதி] - 'இவர் நம்மைவிடிற்செய்வதென்'? என்று அவனுக்கு ஓடின அதிஶங்கை தீருகையாலே பிறந்த செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. வைத்தவளையமும் செவ்விபெற்றிருக்கக் கண்களும் விகஸிதமாயிற்று. [புகழ்நண்ணி] - அவன் தம்பக்கலிலே பண்ணின அபிநிவேஶகுணத்திலே அவகாஹித்து. [எண்ணிற் சோர்விலந்தாதி] - அவன் மநோரதத்தில் ஒன்றுங் குறையாதபடி அருளிச்செய்த. [இசையொடும் பண்ணிற் பாடவல்லார்] - இதில் அபிநிவேஶத்தாலே இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லார்கள். பண்ணாகிறது ராகம். இசையாகிறது - குருத்வலகுத்வாதிகள் தன்னிலே நெகிழ்ந்து பொருந்துகை. த்வநியிலே - நிறத்திலே யென்றபடி. [கேசவன்தமரே] - குலசரணகோத்ராதிகள் வேறின்றிக்கே 'விண்ணப்பஞ்செய்வார்கள்' என்னுமாபோலே இதுவே ப்ரகாரமாயிருக்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆரேனுமாகவுமாம், அவர்களுக்குக் குலசரணகோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம், இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் ஃகவதீய ரென்கிறார்.

நிகமம் - கண்ணி இத்யாதி. 'பண்ணிற்பாடவல்லாரவர்கேசவன்தமர்' என்றதை தக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்யாதி. சரணஶப்தம் - ஶாகாவாசி. இவ்வாகாரத்தாலே - இத்தை அப்யஸிக்கிற ஆகாரத்தாலே.

[கண்ணிஇத்யாதி] - இப்போதாயிற்று வளையம் செவ்வி பெற்றதும், முடிநற்றரித்ததும், திருக்கண்கள் விகஸிதமாயிற்றதும். [புகழ்நண்ணி] - அவன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹகுணத்திலே அவகாஹித்து. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்]- ஒன்று திருநாமம், ஒன்று சத்ருவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவ ரென்கிறது. [எண்ணில் சோர்விலந்தாதி] - அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹாதிஶயத்தை அநுஸந்தித்து, அவற்றில் ஒன்றும்குறையாமே அருளிச்செய்த ஆயிரத்தில்இப்பத்து [இசையோடும்பண்ணிற்பாடவல்லார்] - இதில் அபிநிவேஶத்தாலே இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லவர்கள். பண்ணுகிறது - ராகம். இசையாகிறது - குருத்வலகுத்வாதிகள் தன்னிலே நெகிழ்ந்து பொருந்துகை. த்வநியிலே - நிறத்திலே யென்றபடி. [அவர்கேசவன்தமரே]— அவர்கள் ஆரேனுமாகவுமாம், குலசரணகோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம் ; "விண்ணப்பஞ் செய்வார்கள்" என்னுமாபோலே, இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் பாகவதியர்.

முதற்பாட்டில்-எம்பெருமான் 'இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதென்' என்கிற அதிஶங்கையைப் போக்கினார் ; இரண்டாம்பாட்டில் - அதுபோனபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புதுக்கணிப்பைச் சொன்னார் ; மூன்றாம்பாட்டில் - தமக்கு அவன் பண்ணின ஔதார்யத்தையநுஸந்தித்து வித்தரானார்; நாலாம்பாட்டில்-அவன்உமக்குப்பண்ணின ஔதார்யமேது?என்ன, இதரவிஷய வைராக்யமென்றார்;அஞ்சாம்பாட்டில்-இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாக ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்த நான் இனி ஒருநாளும் விடேனென்றார்;

கண்ணி இத்யாதி - மாலாரூபமாய்க் குளிர்ந்து அழகிய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையும், கமலம்போலே தர்ஶநீயமாய் விசாலமாய் நீண்டதிருக்கண்களையு முடையவனை. "உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ" என்ற அநந்தரம், "கண்ணித்தண்ணந்துழாய் முடி" என்றதுக்கு ஹாவம்-இப்போதாயிற்று இத்யாதி. இப்போது-இருவரதிஶங்கையும் தீர்ந்த அநந்தரம். வளையம் - மாலை. நற்றரித்ததும் - நன்றாகின்றதும். புகழாவதென்? என்ன- அவன் தம்பக்கல் இத்யாதி. நண்ணுகை - கிட்டுகையாய், அவகாஹித் தென்றபடி. தென்குருகூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான. "சடகோபன், மாறன்" என்னவேணுமோ? ஒன்று சொன்னால் அமையாதோ? என்ன - ஒன்றுதிருநாமம் இத்யாதி. "சடகோபன்" என்றது - ரூடி. "மாறன்" என்றது - யோகம். எண்ணிற்சோர்வில் - எண்ணுகை - அநுஸந்திக்கை. அநுஸந்தாநத்தில் ஒன்றுங்குறையாமே. "சடகோபன் மாறன் - எண்ணிற்சோர்வில்சொன்ன - அந்தாதியாயிரத்துள்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அவன்தம்பக்கல் இத்யாதி. அவற்றில் - வ்யாமோஹாதிஶயங்களில். அந்தாதியான 'ஆயிரத்தில்' என்று கூட்டுவது. இவையுமோர்பத்து-அத்விதீயமான இவைபத்தையும். வைதத்வம் வ்யாவர்த்தயதி - இதில் அபிநிவேசத்தாலே இத்யாதி. பண்ணிசைகள்தானேது? என்ன-பண்ணுகிறது இத்யாதி. கானம் - த்வந்யாத்மகம். குருத்வலகுத்வாதிகள்- குருத்வ லகுத்வங்களும், ஆதிசப்தத்தாலே - ஸம்யுக்தங்களும். இவைகள் தத்தத்ராகாநுகுண்யத்துக்காக, தன்னிலேநெகிழ்ந்துபொருந்துகை. சேருகை - இசையாகிற தென்றபடி. இதுக்கு நிறமென்றும் பேர். உக்தவிவரணம் - த்வநியிலே இத்யாதி. த்வநியென்றது - பண். நிறமென்றது- இசை. "இவ்வாக்யம் - ஸந்திக்தம்" என்று அருளிச்செய்வர். "அவர்" இதி ஸாமாந்ய நிர்த்தேஶஸ்ய ஹாவம் - அவர்களாரேனும் இத்யாதி. விண்ணப்பஞ்செய்வாரிதி - "இசையோடும்பண்ணிற்பாடவல்லார்" என்று - கானஸஹிதமாக இப்பத்தின் அநுஸந்தாநமே, அவர்கள் பகவதீயராகைக்கும், தந்முகேந உத்தேஶ்யராகைக்கும் ப்ரயோஜக மென்றபடி. விண்ணப்பஞ்செய்வார் - அரையர். இவ்வாகாரத்தாலே - பாடவல்லா ரென்கிற ஆகாரத்தாலே. இதில் அந்வயமுண்டான ஆகாரத்தாலே யென்னுதல். புதுக்கணிப்பு - நவீநகாந்தி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் - நித்யதாஸ்யம்.

ஆறும்பாட்டில்-ஆஶ்ரிதர்க்குஉதவுவாயானபின்பு எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? என்றூர்; ஏழாம்பாட்டில் - என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் ஒருகுறையில்லையென்றூர்; எட்டாம்பாட்டில் - இதுக்குத் தாம்அநுஷ்டித்த உபாயம் இன்ன தென்றூர்; ஒன்பதாம் பாட்டில் - "இவர்அகவாயறியவேணும்" என்று ஓரடி பேரநிற்க,இனிப் போகவொண்ணு தென்றூர் ; பத்தாம்பாட்டில் - நாம் போகாதொழிகிறோம், நீர்தாம் போகாதொழிய வேணுமே யென்ன, காலத்ரயத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவனை யில்லை யென்றூர் ; இது கற்றூர்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினூர். (கக)

இன்னது - மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கை. இவர் அகவா யறியவேணுமென்று ஓரடி பேரநிற்க வென்கிறஇது - இவ்விடத்திலே விஶேஷ மென்று பூர்வமேவோக்தம். பேரநிற்க - பின்வாங் கிநிற்க. க்ரமேண அந்வயஃ (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வைகுந்தன்வந்துகலந்ததற்பின்வாழ்மாறன்
செய்கின்றநைச்சியத்தைச்சிந்தித்து — நைகின்ற
தன்மைதனைக்கண்டுன்னைத்தான்விடேனென்றுரைக்க
வன்மையடைந்தான்கேசவன்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம். எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம். ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—கேசவன்தமர்: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(கேசவன்தமர்.) என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட விஷயீகரித்தருளினு னென்று ப்ரஸ்துதமான பொருளை விஸ்தரிக்கிறது.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் பண்ணின அபிநிவேசாதிசயம் ஆழ்வார் தம்பக்கல் அடங்காதே தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தரானார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ளமிட்டபடியைக்கண்டு, "இது என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசயமிறே" என்றுகொண்டு ப்ரீதராய்த் தம்மை இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கீடான குணசேஷ்டிதாதிகளை யநுஸந்தித்துத் தத்ப்ரதிபாதகமான திருநாமங்களாலே பேசி யநுபவிக்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸ்வஸம்பந்தி பரம்பராபர்யந்தமாக ஈச்வரன் பண்ணின பக்ஷபாதத்தாலே தம்மளவில் அவனுடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைக் கண்டு உகந்து, ஸ்வஸாந்தாநிக விஷயத்தில் அவனுடைய ப்ரஸாதவிசேஷத்தையும், அதுக்கடியான தம்மளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தத்கார்யமான உபகாரத்தையும், அவ்வுபகாரம் தம்குலத்திலுள்ளார்க்கும் ப்ராப்திபர்யந்தமான படியையும், இதடியாக ஈச்வரனுக்குப்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், இதுக்கடைய ஹேதுவான க்ருபாபாரவச்யத்தையும், அதுபலிக்கைக்குஉறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான சித்தப்ரதாநத்தையும், பொல்லா நெஞ்சைப் போக்கின படியையும், ப்ரேமயுக்தமான நல்லநெஞ்சிலே புகுந்தபடியையும், அந்த நெஞ்சு அவனை விடாதொழிய வேணு மென்கிற அபேக்ஷையையும், இன்னின்ன படியாக அவன் தன்னை முழுக்கக்கொடுத்த ஔதார்யத்தையும், இவ்வௌதார்யாதிசயம் அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அபரிச்சேத்யமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து,ஸ்வவிஷயத்தில் ஆதரம் ஈச்வரனுக்கு ஸம்பந்திதரயஸந்தாநஸம்ரக்ஷணபர்யந்தமானபடியை அவனுடைய ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்த குணசேஷ்டிதப்ரகாசகங்களான திருத்வாதச நாமங்களோடேகூட அருளிச்செய்கிறார்.

இ.— ஏழாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான்பண்ணின அபிநிவேசாதிசயம் ஆழ்வார்தம்மளவில்பர்யவஸியாதே பரம்பரயா ஸம்பந்தரானார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ள மிட்டபடியைக்கண்டு, இது என்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாராதிசயமிறே என்று ப்ரீதராய், தம்மை இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கீடான குணசேஷ்டிதாதிகளை யநுஸந்தித்து, தத்ப்ரதிபாதகமான திருத்வாதசநாமங்களாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். திருநாமமாகிறது வைஷ்ணவசிஹ்நமாகையாலே "நான் வைஷ்ணவனானே னென்கிறார்" என்பர் எம்பார், "[illegible]" "[illegible]", ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், மஹாராஜர், ஸ்ரீகண்டாகர்ணன் இவர்கள் நிதர்சநம்.

ஈடு.—ஆடியாடியில் "வாடிவாடும்" என்கையாலே - ஒருநீர்ச்சாவியாய் வாடினபடி சொல்லிற்று; அந்த ஒருநீர்ச்சாவியானது தீரக் காரார்கருமுகில் கலந்து வர்ஷித்தபடி சொல்லிற்று - அந்தாமத்தன்பில்; அப்படி வர்ஷித்தபடியாலே "ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம்யான்மூழ்கினன்" என்று வெள்ளமிட்டுப் பெருகினபடி சொல்லிற்று - வைகுந்தா மணிவண்ணனில்; " எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று" என்கையாலே அவ்வெள்ளம் இருகரையும் புரண்டபடி சொல்லுகிறது - கேசவன்தமரில்.

இவர் ஆடியாடியில் பட்ட ஆர்த்திதீர வந்து கலந்தபடி சொல்லிற்று – அந்தாமத்தன்பு; அக்கலவியால் பிறந்த ப்ரீதி அவனதானபடி சொல்லிற்று - வைகுந்தாமணிவண்ணன்; அந்தப்ரீதிதான் ஆழ்வாரொருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டுப் பெருகினபடியைச் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழியில். ஸர்வேஶ்வரன் ஆழ்வாரோடேவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து அத்தால்பிறந்த ப்ரீதி தம்மொருவரளவிலுமன்றிக்கே தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் பெருகினபடியைக் கண்டு, "இது இவன் என்பக்கல் பண்ணின பக்ஷபாதாதிஶயமிறே" என்று இனியராய், தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான குணசேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்து அவற்றுக்கு வாசகமான திருத்வாதஶ நாமத்தாலே அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். ஸர்வேஶ்வரன் ஒருவனை விஷயீகரித்தால், அது பின்னை அவனளவிலே நில்லாதிறே. "மரணாந்தாநி வைராணி" (மரணாந்தாநிவைராணி) - ருஷிகள் குடியிருப்பை

ப்ர.—வ்யாவ்ருத்தெவெவ யாசஞ்ஞைவ தஸ்ய ஶோகாத்தர ஶுததெரெ ரண்ஜ்ஞா உக்தவ்ருத்தவாக்யஸமேவிபீஷணம் ப்ரதிராமஃ, ஏவமுக்தஸ்து ராமோவிபீஷண உவாச ஹ | ஸம்ஸ்காரஃ க்ரியதாமஸ்ய ஸ்நேஹாத்ஸ்தாநிவதஸ்ய ||கஉ|| தம் ப்ரஶ்ரிதஸ்தோராமம் ஶ்ருத்வாவாக்யம்விபீஷணஃ | விம்ருஶ்யபுத்த்யாமேதாவீ யதாவத்ஸஹிதம்வசஃ ||கங|| ராமஸ்யைவாநுவ்ருத்த்யர்த்தமுத்தரம்ப்ரத்யபாஷத | த்யக்தத்ர்ம வ்ரதம்க்ரூரம் ந்ருஶம்ஸமந்ருதம்ததா || கச || நாஹமர்ஹோஸ்மிஸம்ஸ்கர்த்தும் பரதாராபிமர்ஶகம் | ப்ராத்ருரூபோஹிமேஶத்ருரேஷ ஸர்வாஹிதேரதஃ || கரு || ராவணோ நார்ஹதே பூஜாம் பூஜ்யோப்யேஷ மஹாந்கௌரவாத் |

கேசவன்தமர் ப்ரவேஶ. ரூபகமாக ஸங்கதி-ஆடியாடியில் இதயாதி ஒருநீர்ச்சாவி-ஒரு நீரில்லாத பயிர். காரார்கருமுகில் கலந்துவர்ஷித்தபடி யென்றது - "அல்லாவியுள் கலந்த காரார் கருமுகில்போல்" என்றத்தைப்பற்ற .இருகரையும் - கீழேழுபிறப்பும், ஒருகரை; மேலேழுபிறப்பும், ஒருகரை.

முக்யஸங்கதிமாஹ-இவராடியாடியில் இத்யாதி. உக்தார்த்தவிவரணம்-ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "எமர்கீழ்மே லெழுபிறப்பும்" என்றத்தைப் பற்ற - ஸம்பந்தமுடையாரளவும் என்றது. இனியராய் - ப்ரீதராய். ஆழ்வாரை விஷயீகரித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்தம் விஷயீகரிப்பானென்? என்ன - ஸர்வேஶ்வரனொருவனை இத்யாதி. பகவத்விஷயீகாரம் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவுஞ் செல்லுமென்கைக்கு நாலுஉதாஹரணங் காட்டுகிறார்-மரணாந்தாநி இத்யாதி-யுத்தகாண்டே சதுர்த்தஶததமேவிபீஷணம்ப்ரதி ராமஃ,"மரணாந்தாநி வைராணி நிர்வ்ருத்தம் நஃ ப்ரயோஜநம் | க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யேஷ யதா தவ". ராவணவிஷயத்தில் நம்முடைய வைரங்கள் ராவணன் மரணாந்தங்களென்று அர்த்தமன்று; கிந்து, நம்முடைய விஷயத்தில் ராவணன்பண்ணின வைரங்கள் ராவணன் மரணாந்தங்களென்று வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - ருஷிகள்

யழித்து, மைதிலியைப் பிரித்து, நம்உயிர்நிலையிலே நலிந்தாற்போலே ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாரா ஜரை நலிந்து, இவையெல்லாம் செய்யமாட்டானே இவன் இனி. “நிவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்” (நிர்வ்ருத்தம்ந:ப்ரயோஜநம்) - இவன் ஜீவிக்கிறநாளிலே “நாம்செய்யும் நன்மை இவன் விலக்காதொழிவதுகாண்” என்றிருந்தோம்;அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம்தேடியிருந்ததுமுந்துறமுன்னம்ஸித்திக்கப்பெற்றேமிறே. “க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார:” (க்ரியதாமஸ்யஸம்ஸ்கார:)-இவன் நாம்செய்யும் நன்மை விலக்காதானனவளவுபிறந்த இன்றும் இழக்கவேணுமோ? வேண்டுவன செய்யப்பாரும். “மமாப்யேஷ யதா தவ” (மமாப்யேஷயதாதவ) - நீர் இறாய்த்திருந்தீராகில் சூடற்றேடக்குடையாரிலே ஒருவன் செய்யுமித்தனையன்றோ? நாம் இவனுக்கு வேண்டுவனசெய்ய, நீர் பின்னைக் கடக்க நில்லீரென்றாரிறே. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்பக்கல் ஓரம் ராவணனளவுஞ் சென்றதிறே. ‘மஹாராஜர்க்கு சத்ரு’’ என்று வாலியை நிரஸித்துவைத்து, மஹாராஜர் கண்ணநீர்

ந்ருசம்ஸ இதி மாம் ராம வக்ஷ்யந்தி மநுஜா புவி ॥ ௯௬ ॥ ச்ருத்வா தஸ்ய வசநாத் ஸ பரமப்ரீதமாநஸ: | தத்வாக்யமப்ரவீத் ராமோ தர்மப்ருதாம் வர: ॥௯௭॥ விபீஷணமுவாசேதம் வாக்யஜ்ஞோ வாக்யகோவிதம் | தவாபி மே ப்ரியம் கார்யம் த்வத்ப்ரபாவாந்மயா ஜிதம் ॥ ௯௮ ॥ அவச்யம் து க்ஷமம் வாச்யோ மயா யோக்யம் ராக்ஷஸேச்வர | அதர்மாந்ருதஸம்யுக்த: காமம் ஏஷ நிசாசர: ॥ ௯௯ ॥ தேஜஸ்வீ பலவாந் சூரஸ் ஸங்க்ராமேஷு ச நித்யச: | சதக்ரதுமுகைர்தேவைச் ச்ரூயதே ந பராஜித: ॥ ௧௦௦ ॥ மஹாத்மா பலஸம்பந்நோ ராவணோ லோகராவண: | மரணாந்தாநி வைராணி நிவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம் ॥௧௦௧॥ க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யேஷ யதா தவ | த்வத்ஸகாசாந் மஹாபாஹோ ஸம்ஸ்காரம் விதிபூர்வகம் ॥௧௦௨॥ க்ஷிப்ரமர்ஹதி தர்மஜ்ஞ யசோபாக் பவிஷ்யஸி | ராகவஸ்ய வச: ச்ருத்வா த்வரமாணோ விபீஷண: | ॥௧௦௩॥ ஸம்ஸ்காரேணாநுரூபேண யோஜயாமாஸ ராவணம் ॥௧௦௪॥”

கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுர்விம்சே ஸுக்ரீவவசநே, “இத்யேவமார்த்தஸ்ய ரகுப்ரவீர: ச்ருத்வா வசோ வாலிஜகந்யஜஸ்ய | ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ ॥௨௪॥

இத்யாதி. நாட்டார் சொல்லுகிறபடி யன்றிக்கே, இப்படி வைரங்களை ராவணனிஷ்டமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - “ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:” என்னும்படியான குணதிக்யத்தைப்பற்ற. உயிர்நிலை- மர்மஸ்தாநம். இவையெல்லாம் என்று பலவாகச்சொன்னது - “வைராணி” என்கிற பஹுவசநத்தைப்பற்ற. நிவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம் - ஸீதாப்ராப்திரூபம் ப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தம் என்று சொல்லுவர்கள்; தந்நேத்யர்த்தவிசேஷமாஹ - இவன்ஜீவிக்கிற இத்யாதி- இப்படிவ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று - “யதிவா ராவணஸ்ய” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. நாம்தேடியிருந்தது - அப்ரதிஷேதம். விலக்காதொழிவதுகாண் - விலக்காதொழிவதொன்றே. விலக்காதான்-ப்ரதிஷேதியாதான். ஏஷ:-ராவணஸ்தவயதா, மமாபிதயாபூத: என்றபடி. சூடல்சோடக்குடையாரிலே யிதி-“ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்’’ என்று - இவனை ப்ராதாவாகச்சொல்லுகையாலே, இவனுடைய ப்ராதாவானபோதே தமக்கும் ப்ராதா ராவணனென்கை ஸித்தமிறே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. இச்ச்லோகத்தால் பலிதமர்த்தமாஹ-ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் இத்யாதி. ஓரம்-பக்ஷபாதம். இந்த வாக்கியத்தினடியிலே இப்படி என்று அத்யாஹார்யம். உதாஹரணாந்தரம் -மஹாராஜர்க்கு இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே, சதுர்விம்சே,

பொறுக்கமாட்டாதே "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:" (ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:) என்று தாமும் கண்ணநீர் விழவிட்டாரிறே. "தர்மே மநஶ்ச தே பத்ர" (தர்மேமநஶ்சதேபத்ர) - ஸ்ரீமாலாகாரர்பக்கல் விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தாநத்தளவும் சென்றதிறே. ஸ்ரீகண்டாகர்ணன்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரம் அவன்தம்பியளவுஞ் சென்று, "நீ அவனுக்கு நல்லையாகில் அவன் முன்னாகப்போ" என்று அருளிச்செய்தானிறே. எம்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச்

ப்ர.—(அவர் ஸந்தாநத்தளவுஞ்சென்றதிறே) - பஞ்சமேம்ஶே ஏகோநவிம்ஶே, "புக்த்வா ச விபுலாந் போகாம்ஸ்த்வமந்தே மத்ப்ரஸாதஜம் | மமாநுஸ்மரணம் ப்ராப்ய திவ்யம் லோகமவாப்ஸ்யஸி ‖ உ௬ ‖ தர்மே மநஶ்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி | யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம் தீர்கமாயுர்பவிஷ்யதி ‖ உ௭ ‖ நோபஸர்காதிகம் தோஷம் யுஷ்மத்ஸந்ததி ஸம்பவ: | அவாப்ஸ்யதி மஹாபாக யாவத்ஸூர்யோ பவிஷ்யதி ‖ உ௮ ‖

(அவன் தம்பியளவுஞ் சென்று) - ஸ்ரீஹரிவம்ஶே ஷட்பஞ்சாஶச்சததமே கண்டாகர்ணம் ப்ரதி க்ருஷ்ண:, "தத: ப்ரோவாச பகவாநுஷிதம் காஶிவாஸிநம் ‖ உ௩ ‖ அக்ஷய்யஸ்ஸ்வர்கவாஸஸ்தே யாவதிந்த்ரோ பவிஷ்யதி | தாவத்த்வமேவ வா நஸ்த ஶாஸநாந்நாந்யத: ‖ உ௪ ‖ நசேஷ ஶக்யஸ்த த்வம் மயா த்வாய ஜ்யேஷ்டஸ்துத: | யோயம் ப்ராதா தவஸ்ரீமாந் யாவதிந்த்ரோ பவேத்ததா | உ௫ ‖ ஶாம்பாய ப்ருத்யேயஸ்தேந விதப்தே | ஊர்த்வம் ஸ்வர்கம் ஸர்வஸந்நகாயாவிசாரணா ‖ உ௬ ‖"

"ஜகத்யபாரஸ்ய பரஸ்ய வீர்யம் ஸ்த்வாபோவாச ஜலநிதேஜஸ்ய | ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ ஹம்ஸந்திநம் விநாபஹவ". தர்மஇதி-பஞ்சமேம்ஶே ஏகோநவிம்ஶே, "தர்மே மநஶ்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி | யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம் தீர்கமாயுர்பவிஷ்யதி". ஸ்ரீமாலாகாரர் இத்யாதி-"யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம்" இத்யாத்யுத்தரார்த்தத்தை உதாஹரிக்கவேண்டியிருக்க, "தர்மே மநஶ்ச தே பத்ர" என்று உதாஹரித்தது-பூர்வார்த்த ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யத்தாலே உத்தரார்த்தத்தில் ஆயுஶ்ஶப்தம்-"யாவந்நாபிக்ஷணாநீத ஹரிஸ்ம்ருதிதேவதேஹிநாம் | தாவந்நாபி-க்ஷணநம்காம்யம்" என்றுஶோகோதரித மான வாயு: பரமென்று வ்யஞ்ஜிப்பிக்கைக்காக. ஸ்ரீகண்டாகர்ணன் இத்யாதி - "யோயம் ப்ராதா தவஸ்ரீமாந் யாவதிந்த்ரோ பவேத்ததா" என்றத்தைப்பற்ற. அவன்முன்னாகப்போஎன்று - ஹரிவம்ஶே ஷட்பஞ்சாஶச்சததமே கண்டாகர்ணம்ப்ரதி க்ருஷ்ண:, "அக்ஷய்யஸ்ஸ்வர்கவாஸஸ்தே யாவதிந்த்ரோ பவிஷ்யதி | தாவத்த்வமேவ வா நஸ்த ஶாஸநாந்நாந்யத: | நசேஷ ஶக்யஸ்த த்வம் மயா த்வாய ஜ்யேஷ்டஸ்துத:" என்கின்ற பூர்வஶ்லோகங்களும் விவக்ஷிதம். அவன்முன்னாகப்போவிதி-பரமபதஸ்ய இதிஶேஷ:. அவனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு போவென்றபடி. குணசேஷ்டிதவாசக நாமாந்தரங்க ளிருக்க, திருத்வாதஶநாமத்தாலே அநுபவிக்கிறதுக்கு ஹாவம்-எம்பார்இத்யாதி. இத்தால் - உபகாரஸ்ம்ருதியாலே திருத்வாதஶநாமத்தைச்சொல்லி யநுபவிக்கையே ப்ரதாநஹேதுவாய், இதுவும் ஒருநாந்தரீயக ப்ரயோஜநமென்று கண்டுகொள்வது.

செய்யப்புக்கால், "ஸ்ரீவைஷ்ணவனானே னென்கிறார்" என்பராம்; வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமிறே திருத்வாதஸநாமம். ஆழ்வாருடைய நெடுமாற்கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையும் இரண்டாயிற்று நெடுமாற்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமை இத்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

கேசவன்தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும்
மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா!
ஈசனென்கருமாணிக்கம் என்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணோர்
நாயகன்எம்பிரான்எம்மான் நாராயணனாலே.

ஆ.—ஸர்வேஸ்வரனாய், நிரதிஸய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணகனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த நாராயணனாலே, ஏநகேநாபிப்ரகாரேணே ஸாக்ஷாத்வாபரம்பரயாவா என்னோடு ஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ நமக்கு விளையும்படியே இது வென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்வஸம்பந்திகள்பக்கலிலும் எம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனானபடியைக் கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிஸயமிறே யென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும்]-கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் என்னோடுஸம்பந்திகளா யிருப்பாரெல்லாம் பகவத்பரிக்ரஹ மானார்கள். [மாசதிரிதுபெற்று] - கேசவன்தமராகிற இப்பெருஞ்சதிரைப் பெற்று, ஆகஸ்மிக பகவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றோன்னவுமாம். [நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா]-நம்முடைய இஸ்ஸம்பத்து மிகுகிறபடியென்? அவ்வழியே அயர்வறுமமரர்களைப்போலே என்னை அடிமைகொண்ட ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான நாராயணனாலே.

ப.—முதற்பாட்டில், தம்முடைய குலத்திலுள்ளார் பகவதபிமாநாந்தர்க்கதரானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈசன் - (ஸர்வஸாதாரணமான) ஸ்வாமித்வத்தை யுடையனாய், என்கருமாணிக்கம் - (அப்படியே பொதுவன்றியே) நீலரத்நம்போன்ற வடிவை எனக்குக்காட்டி, என்

"ஸ்ரீவைஷ்ணவனானே னென்கிறார்" இதி வக்தர்ஹ்ருதயம்தர்ஸயதி-வைஷ்ணவத்வசிஹ்நம் இத்யாதி. வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமாகையாலே அவற்றையே அநுஸந்திக்கிறா ரென்றபடி. ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும் விஷயீகரிக்கைக்கு ரஸோக்தி - ஆழ்வாருடைய இத்யாதி. நெடுமாற்கடிமை என்கிறது - ததீயபர்யந்த ப்ரேமத்தை. இந்தத் ததீயப்ரேமம் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம்; எம்பெருமானுக்கு வ்யாமோஹப்ரயுக்தம். இவருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திபர்யந்தமான பகவத்வ்யாமோஹம் - "செடியார்நோய்களெல்லாம்" இத்யாதியாலே கீழேசொல்லிற்றே யாகிலும், கீழ்த்திருவாய்மொழி - அதிஸங்காநிவர்த்தநபரம்: இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்தமான பகவத்வ்யாமோஹ ப்ரதிபாதநபரமென்று கண்டுகொள்வது.

செங்கோலக் கண்ணன் - (அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாம்படி) சிவந்த அழகிய திருக்கண்க ளாலே என்னை அநங்யார்ஹனுக்கி, விண்ணோர்நாயகன் - பரமபதவாஸிகளோபாதி அங்கீ கரித்து, எம்பிரான் - என்னை அநுபவிப்பித்து, எம்மான் - எனக்கு நாதபூதனை உறவடி யாக, நாராயணனுலே - (நிரதிசயவாத்ஸல்ய யுக்தனுன) நாராயணனுலே, கீழ்மேலே ழெழுபிறப்பும் - கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும், கேசவன்தமர் - (ஸர்வாதிகனுன) கேசவன் தமரான, எமர் - எமரானவர்கள், இது - (நிர்ஹேதுகபகவதங்கீகாரமாகிற) இந்த, மா - பெரிய, சதிர் - சதிரை, பெற்று - பெற்று, (அத்தாலே), நம்முடை - நம்முடைய, வாழ்வு - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடியே!

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்வஸம்பந்திஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் அவன் அபிநி விஷ்டனானபடியைக்கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசயத்தாலே யென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கேசவன் தமர்] - அவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடி காலும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகக் கேசவன்தமரானார்கள். "ஆழ்வார்பரி கரம்" என்றாயிற்று - அவன் விரும்புகிறது. "கேசவன்தமர்" என்றாயிற்று - இவர் விரும்புகிறது. [மாசதிரிதுபெற்று] - கேசவன்தமராகிற பெருஞ்சதிரைப் பெற்றென்னு தல், "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றத்தைச்சொல்லுதல், "விதிசூழ்ந்ததால்" என் கிற ஆகஸ்மிக பகவத்க்ருபையைச்சொல்லுதல். [மாசதிர்] - தந்தலையாலே வந்ததாகி விறே ஸாவதியாயிருப்பது. [இதுபெற்று] - காணக்காண அவன்தலையாலே சுமக்கிற படி. [நம்முடைவாழ்வு] - வைஷ்ணவஸம்பத்து. [வாய்க்கின்றவா] - ஊற்றுமாறுதே மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிறபடியென்? ஆக "ஏழுபடிகால்" என்று ஓரளவில்லை, நம் மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே. [ஈசன்] - ஸர்வநியந்தாவானவன். [என்கருமாணிக்க மென் செங்கோலக்கண்ணன்] - அநந்த ஸாமாந்யலக்ஷணமன்றிக்கே, தன்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் திருக்கண்களாலே என்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவன். ஆரைப் போலே என்னில், - [விண்ணோர் நாயகனெம்பிரான்] - நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கு மாபோலே என்னை அநுபவிப்பித்தவன். [எம்மான்] - அவர்களைப்போலே என்னை அநந் யார்ஹனுக்கினவன். [நாராயணனுலே] - தன்மேன்மைபாராதே ஸர்வாந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு இவற்றின் ஸத்தையை நோக்கிநிற்கும் வத்ஸலனானவனாலே நாராயணனுலே- எமர் - கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் - கேசவன் தமரானார்கள்; மாசதிரிதுபெற்று நம்முடை வாழ்வுவாய்க்கின்றவா. நாராயணனுலேயென்கிறவிடம் - மாசதிரினுடைய உபபாதகம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் எம்பெருமான் அபிநி விஷ்டனானபடியைக் கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசயமிறே என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற்பாட்டு - கேசவன்தமர் இத்யாதி. "ஹ்ரீஶ்ரீநிஜாவத்ஸமஸாரஸா" இத்யாதிப் படியே ப்ரஸம்ஸாயாம்மதுப்ப்ரத்யய꞉; "கேஶாத்வோऽந்யதரஸ்யாம்" இதி கேசாத்பரம்மதுபோ விகல்பேந வகாராதேஶம்வந்து, கேசவ꞉ என்று கிடக்கிறதென்று ஹ்ருதிகிதாயாஹ - ப்ரஸ்த கேசனை இத்யாதி. "யஸ்மாத்த்வயைவ துஷ்டாத்மா ஹத꞉ கேஶீ ஜநார்தந। தஸ்மாத் கேஶவநாம்நா த்வம் லோகே ஜ்ஞேயோ பவிஷ்யஸி" இதி] பஞ்சமேம்ஶே ஷோடஶே நாரதநிர்வசநம்

[கேசவன்தமர்]-ப்ரஶஸ்தகேஶனான நிலையிலே தோற்றிருக்குமவர்க ளென்னுதல்; விரோதி நிரஸநஶீலதையிலே தோற்றிருக்கு மவர்க ளென்னுதல்; "தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந்" (தஸ்மாத்கேஶவநாமவான்) என்கிறபடியே, ஸர்வநிர்வாஹகனான நிலையிலே தோற்றிருக்குமவர்க ளென்னுதல் "ஸர்வேஶ்வரனுடையார்" என்றுமாயிற்று - ஆழ்வார் இவர்களை விரும்புகிறது எமர் என்கிற ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தங் கொண்டாயிற்று - அவன் இவர்களை விரும்புகிறது இத்தால்-ஒரு வைஷ்ணவாபிமாநமே வேண்டுவது அவன்விஷயீகரிக்கைக் கென்றபடி. [கேசவன்தமர்]-அவனுடைய அவயவ ஸௌந்தர்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [கீழ்மேல் இத்யாதி] - எமர் கீழ்மேலேழேழுபிறப்பும் கேசவன்தமரானார்கள். "ஏகாஹமபி கௌந்தேய பூமிஸ்த்தமுதகம்குரு । குலம்தாரயதே தாத ஸப்தஸப்தசஸப்தச" (ஏகாஹமபிகௌந்தேய பூமிஸ்த்தமுதகம்குரு । குலம்தாரயதேதாத ஸப்தஸப்தசஸப்தச) என்கிறபடியே, "தஶபூர்வாந்தஶாபராநாத்மாநஞ்ச" (தஶபூர்வாந்தஶாபராநாத்மாநஞ்ச). [மாசதி

ப்ர —(கேசவன்) ப்ரஶஸ்தகேஶத்வேந கேஶிவயாதஸம்பந்தேந வா, "யஸ்மாத்த்வயைவ து்ஷ்டாத்மா ஹத: கேஶீ ஜநார்தந । தஸ்மாத் கேஶவநாம்நா த்வம் லோகே க்யாதோ பவிஷ்யஸி ॥உ௩॥ இதி வா (கேசவன) ஶ்ரீஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயாம் ஏகஷஷ்டிதமே அத்யாயே ருத்ரக்ருதஸ்துதௌ, "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈஶோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் । ஆவாம் தவாங்கஸம்பூதௌ தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந் ॥ சஎ ॥"

ப்ர.—ஸாமாந்யேந, "ப்ராஹ்மணாநாம் ஸஹஸ்ரேப்யோ ... ஏகோ தஶபூர்வாந்தஶாபராநாத்மாநஞ்ச ... ஏகாஹமபி ...

ஹ்ருதிநிஹிதாயாஹ - விரோதிஇத்யாதி. இவ்விடத்திலே, கேசவஶப்தார்த்தமாக, "ஹந்யதே ... ஸ்வகராரஸதா ..." என்கிற ஸ்வாஸர்வஸ்வ வாக்யத்தை ஸ்மரிப்பது. தஸ்மாத் கேசவநாமவாநிதி-ஹரிவம்சே கைலாஸயாத்ராயா மேகஷஷ்டிதமே க்ருஷ்ணம்ப்ரதி ருத்ரஸ் தோத்ரே, "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈஶோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் । ஆவாம் தவாங்கஸம்பூதௌ தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந்". "கேசவன்தமர்கீழ்மேலெமர்" இதி பாடக்ரமம், 'எமர் கேசவன்தமரானார்கள்" இதயக்வயக்ரமஞ்ச ஹ்ருதிநிதாயாஹ - ஸர்வேஶ்வரனுடையார் இத்யாதி. "கீழில்திருவாய்மொழியிலே, 'எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்' என்று - இவர்ஸம்பந்தங் கொண்டு ஈஶ்வரன் விருப்புகையாலே, அந்யோந்யாஶ்ரயமில்லை" என்று அருளிச்செய்வர். பலிதம் - இத்தால்இத்யாதி. மூலந்நிரத்தவிவரணம் - அவனுடைய இதயாதி. "கீழ்மேலேழேழு பிறப்பும்" என்றது - கேழேழுபிறப்புகளும் உபலக்ஷணம் இதி ஹ்ருதிநிதாய ப்ரமாணதவயமாஹ- ஏகாஹமபி இதயாதி. யத்வா, ஒருவன் அபிமாநங்கொண்டு எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கக்கூடுமோ? என்ன- ஏகாஹமபி இத்யாதி யுதல. இத்தால்-ஸாமாந்யதர்மத்துக்கு இப்படிகண்டால், வைஷ்ணவாபிமாநத்துக்குச் சொல்லவேண்டாவென்றபடி. மஹாபாரதே தர்மஸம்வாதம் ப்ரதி பீஷ்மோக்தம்- 'ஏகாஹமபி' இத்யாதி. "தஶபூர்வாந்தஶாபராநாத்மாநஞ்சைகவிம்ஶதிம்வ

ரிதுபெற்று] - "விதிசூழ்ந்ததால்" என்கிற ஆகஸ்மிகஸுகவத்க்ருபையாதல், "மாதவனேன் றதேகொண்டு" என்கிற உக்திமாத்ரத்தையாதல், தாம்பெற்றபேற்றைத் தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் பெறும்படியான பேற்றைப் பெற்றேனென்னுதல். [மாசதிரிதுபெற்று] - பெருஞ்சதிரைப்பெற்று. தடக்கைச்சதுரனைப்பெற்று என்றபடி. தந்தலையாலே வந்ததாகிலிறே ஸாவதியாயிருப்பது. [இதுபெற்று] - காணக்காண அவன் ஶிரஸாவஹிக்கிறபடி. [நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா] - நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரையும் அவன் இப்படி விஷயீகரிக்கிறது நம்முடைய ஸம்பத்திறே. [நம்முடைவாழ்வு]-ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்து. [வாய்க்கின்றவா] - 'ஊற்றுமாறுதே மேன்மேலெனப்பெருகி வருகிறபடி. ஏழ்படிகா லென்றதுதான் ஓரளவில்லை, இன்று நம்மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுவேன்? என்னில்,-[ஈசன்] - வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. [என்கருமாணிக்க மேன்செங்கோலக்கண்ணன்] - கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கி, தன்வடிவழகை என்னை அநுபவிப்பித்தவன் [விண்ணோர்நாயகனெம்பிரானெம்மான்] – நித்யஸூரிகளைத் தோற்பிக்குமாபோலே என்னை வடிவழகைக் காட்டித் தோற்பித்து, என்னை அவ்வடிவழகையநுபவிப்பித்த உபகாரகன் [நாராயணனாலே] – தன்மேன்மையைப் பாராதே உகவாதாரையும் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனாயுள்ளவனாலே. ஸமிதைபாதி ஸாவித்ரிபாதியாக வன்றிக்கே, அவனுடைய நிர்ஹேதுக

வ்ஃவஂஶ்ரூயதெ᳚கொவிஜயாஂவ்ரஜெஜ | ஜஶீஂவாவஶயெஷ்நாஂநீவாவ்ரஷ ஊஂஷ்ரஜெஜ | ம்ஞாஹ்ஜெதாயஷ்வணெஂந ஶ்வதயாஜூஷவக்ஷணஂ | ககஂஷெஶ்வ தக வஂஜொரா᳚ஶ்யணஷெவ நீஜ்ஷ்ராஹஹஜவாஜெஂநாயாய நஂ". கூ.

ஹிகுவஂநாதி" இதி போதாயநதர்மே.இவ்விடத்தில் - "ஶ்ஷோடியஹிவிதாஃவ்ரண்ய த்ஹிவிதாஃஹாஂ | வெவஷவொ நஂகஂவெஜா தஷ நஷணாஶயிஷ்யந்து" என்கிற ஶ்லோகம்அநுஸந்தேயம். இது - "மாசதிர்பெற்று" இத்யந்வய:. "இது" என்று - வக்ஷ்யமாண கருபாதிபராமர்ஶியாதல், கீழுக்தமான "எமர்கீழ்மேலேழுபிறப்பும் - கேசவன்தமரானார்கள்" என்றதைப் பராமர்ஶிக்கிறதாதல். விதிசூழ்ந்ததால் இத்யாதியிற் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்ரயத்தில், முந்தின அர்த்தத்வயம்-உபாயபரம்;த்ருதீயார்த்தம் - பலபரம். உபாயபரமான முந்தின அர்த்தத்வயத்தில் 'மா' என்றதுக்கு அர்த்தம்-பெருஞ்சதிரா இத்யாதி. இது - நாலாமர்த்தமாதல். இப்போது, அநந்தரார்த்தத்வயமும்-பலபரம். இந்தப் பெரிய சதிரைப்பெற்று இதி சப்தார்த்த: பலபரமான த்ருதீயார்த்தத்தில் "மா" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தந்தலையாலே இத்யாதி. இந்தத்ருதீயார்த்தத்தில் - "இது" என்றதுக்குஅர்த்தம் - காணக்காண இத்யாதி. இத்தால் - "கேசவன்தமர்" என்றதின் சரமாவதியைக் காட்டினாராயிற்று. இவர்கள் கேசவன்தமரானால் தமக்கு வாழ்வானபடியென்? என்ன, நம்மோடு ஸம்பந்தம்இத்யாதி ஸம்பத்தாகச் சொல்லுகிறதுஎத்தை? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத்து என்று. வாழ்வு - ஸம்பத்து: ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயென்றபடி. "வாய்க்கின்ற" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஊற்றுமாறுதே இத்யாதி. வாய்க்கின்றவா - வளர்கிறபடியென்? இதி சப்தார்த்த:. ஆனால் "கீழ்மேலேழுபிறப்பும்" என்றத்தோடு விரோதியாதோ? என்ன, அது உபலக்ஷணமென்கிறார்-ஏழ்படிகால் இதயாதி. ஓரளவு - ஒருமர்யாதை. "விண்ணோர்நாயகன் எம்மான் - எம்பிரான்" என்று அந்வயித்து, "என்கருமாணிக்கமென்செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர்நாயகன்" என்ற வநந்தரம் "எம்மானெம்பிரான்" என்றதுக்குபாவம் - நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. வத்ஸலனாயுள்ளவனாலே யென்றது - பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தம். ஏகாரத்துக்கு பாவம்-ஸமிதை இத்யாதி. ஸமிதை பாதி ஸாவித்ரிபாதியாவது-உபாகர்

க்ருபையாலே. நாராயணனாலே - எமர் - கீழ்மேலேழுபிறப்பும் - கேசவன் தமரா னார்கள், மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா! நாராயணனாலே என்ற விடம் மாசதிரினுடைய உபபாதகம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும்நாதன் வேதமயன்
காரணம்கிரிசை கருமமிவைமுதல்வனெந்தை
சீரணங்கமரர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்தநின்று
வாரணத்தைமருப்பொசித்தபிரான் என்மாதவனே.

ஆ.—(நாரணன்.) "ஈசன்" என்று ப்ரஸ்துதமான ஈச்வரத்வத்தை உப பாதிக்கிறது.

ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வலோகேச்வரனாய், ஸர்வவேதவேத்யனாய், கார ணத்துக்கும் க்ரியைக்கும் கார்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயிருந்துவைத்து, எனக்குபோக்ய மாகைக்காக, பெரியபிராட்டியாரும் அயர்வறு மமரர்களும் தொழுதேத்த, அதனாலே ஸம்வர்த்திதபலனாய்நின்று வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரான் மாதவனாலே எமரே ழெழுபிறப்பும் கேசவன்தமராயிற்று எனகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில்,ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய்க்ரியாஸாதநம் க்ரியை தத்ஸாத்யமானகார்யம் இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனுமாய் இப்படி வேதத்திலே மிக வும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவன் க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, சீர்மையை

மத்தின் மற்றைநாள் ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு ஆயிரம்ஸமிதையிடுதல், இல்லாவிட்டால் ஆயிரம் காயத்ரி ஜபம்பண்ணுதல் செய்யாதே, ஐந்நூறுஸமிதையும் ஐந்நூறுகாயத்ரியுமாகப் பண்ணலாகா தென்ற படி. உபாயோபேயபரநிர்வாஹத்வயத்துக்கும் ஸாதாரணமான யோஜனையை அருளிச்செய்கிறார்- நாராயணனாலே இத்யாதி. நாராயணனாலே யென்கிற இது - தத்விசேஷணங்களான "ஈசன்" இத்யாதிபதங்களுக்குமுபலக்ஷணம். "மாசதிர்" என்றது - உபாயபரமான பக்ஷத்தில், "நாரா யணனாலே" என்றது புநருக்தமன்றோவென்ன, நாராயணனாலேயென்றவிடம்இத்யாதி. மாசதிரி னுடைய உபபாதகமாவது - நாராயணசப்தத்துக்கு - பஹுவ்ரீஹியாலே, வாத்ஸல்யஞ்சொல்லு கையாலே, "மாசதிர்" என்று - க்ருபாதிகளைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், மாசதிருக்கு அது உபபாதகமாயிருக்கு மென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில், "நாராயணனாலே" என்கிற த்ருதீயை - ப்ரதமார்த்தகம். நாராயணனாகிற மாசதிரைப்பெற் றென்றபடி. ஆக, "மாசதிரிது" என்ற தின் - உபாயபரமான முந்தின அர்த்தத்தினுடைய உபபாதகம் - "நாராயணனாலே" என்கிற விடம்; பலபரமான த்விதீயார்த்தத்தினுடைய உபபாதகம் - "எமர்கீழ்மேலேழுபிறப்பும் கேச வன்தமரானார்கள்" என்கிறவிடம் கீழ்மேலேழுபிறப்பிலுமுண்டான எமரென்றபடி. உபாய பரமான பக்ஷத்தில், "ஈசனித்யாரப்ய, நாராயணனாகிற - மாசதிர்துபெற்று - கீழ்மேலேழு பிறப்பிலு முண்டான எமர் - கேசவன்தமரானார்கள்; நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா" இத்யந் வயः. பலபரமானபக்ஷத்தில், "ஈசன்தொடங்கி, நாராயணனாலே-கீழ்மேலேழுபிறப்பிலு முண் டான எமர் கேசவன்தமரானார்கள்; மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா!" இத யந்வயः.

(க)

யுடையராய் அப்ராக்ருதஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளும் மற்றும் பலரும் தொழுது ஏத்தும்படி நின்று குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப் பறிக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப்பண்ணுவதுஞ்செய்து இப்படிகளாலே "நாராயணன்" என்னுந்திருநாமத்தை யுடையனுமாய் என்பக்கலிலே ப்ரவணனான ஸ்ரிய:பதி என்னை அடிமைகொண்டான். "சீரணங்கென்று- பெரியபிராட்டியார்" என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், கீழுக்தமான நாராயணஶப்தார்த்தத்தை உபபாதியாநின்றுகொண்டு ஸ்வவிஷயபக்ஷபாதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் - நாராயணஶப்தவாச்யனாய், (அதனுடையஅர்த்தமான), முழுவேழுலகுக்கும் - ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், நாதன் - ஸ்வாமியாய், வேதமயன் - அந்தஶப்தத்தையே ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாதிக்கிற வேதப்ரதிபாத்யனாய், காரணம் - க்ரியாஹேது, கிரிசை - க்ரியை, கருமம் - க்ரியாபலமான கார்யம், இவை - இவற்றுக்கு, முதல்வன்-காரணபூதனாய், சீர் - குணோத்தரராய், அணங்கு - திவ்யரான, அமரர் - தேவர்களும், பிறர் - ருஷிகளும் மநுஷ்யாதிகளுமான, பலரும் - எல்லாரும், தொழுது ஏத்த - வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாக, நின்று - நின்று, வாரணத்தை-குவலயாபீடத்தை, மருப்பு ஒசித்த - கொம்பைமுறித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், என் - (இப்படிநாரஶப்தார்த்தங்கள் தனக்குவிபூதியானபடியை) எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த,மாதவன் – ஸ்ரிய:பதியான க்ருஷ்ணன், எந்தை - என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின சேஷி. சீரணங்கென்று - லக்ஷ்மியாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரஸ்துதமான நாராயணஶப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[நாரணன்] - அர்த்தத்தைச்சொல்லுகைக்காக ஶப்தத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார். அதுக்குப்பொருளென்னென்னில், - [முழுவேழுலகுக்கும்நாத னித்யாதி] - ஸர்வலோகேஶ்வரன். [காரணம்] - க்ரியாஸாதநம், [கிரிசை] - அதடியாகவரும் கரியை, [கருமம்] - தத்ஸாத்யமான கார்யம், இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கை. [வேதமயன்]- இப்படி வேதப்ரதிபாத்யனானவன். [சீரணங்கித்யாதி] - குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தாற்போலே என்விரோதியைப்போக்கின மஹோபகாரகன். சீரியராய் அப்ராக்ருதஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளும், [பிறர் பலரும்] - இவ்வருகுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளெல்லாரும். [தொழுதேத்தநின்று] - "சிறியார் பெரியார்" என்னாதே முறைதோற்ற நின்று ஏத்தும்படிநின்று குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்த மஹோபகாரகன். [என்மாதவனே] - என்பக்கலிலே ப்ரவணனான ஸ்ரிய:பதி. [எந்தை] - என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினான். சீரணங்கென்று - பிராட்டியாகவுஞ்சொல்லுவர். [எந்தை] - மாதவனான நாராயணன் இவர்க்கு ஸ்வாமி. அதவா, காரணம் - உபாதாநம். கிரிசை - வடநிர்மாணக்ரியை. கருமம் - உதகாஹரணாதி யென்றுமாம்

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "நாராயணனாலே" என்று நாராயணஶப்தம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றே; அதுக்குஅர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ஶப்தத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

இரண்டாமபாட்டு - நாரணன் இத்யாதி. கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயணஶப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறாரென்று பாட்டுக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

[நாரணன்] - இதுக்கு அர்த்தமேன்? என்னில், -[முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்]- ஸர்வஸ்வாமி. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமேன்? என்னில்,-[வேதமயன்] - "[illegible]" (நாராயண: பரம்ப்ரஹ்ம) இத்யாதிகளாலே "ஸர்வஸ்வாமி" என்று ஓதப்படுகிறவன். [காரணம்கிரிசைகருமமிவை முதல்வன்] - தன்விபூதியில், காரணமாயும், கார்யமாயும், உதகாஹரணமாகிற பலமாயும் வரக்கடவதான இவற்றுக்கு நியந்தாவாயுள்ளான். க்ரியாஸாதநம், அதடியாகவரும் க்ரியை, தத்ஸாத்யமான கார்யம், இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கு மென்றுமாம். [எந்தை] - எனக்கு ஜநகனுனவன். [சீரணங்கு] - ஸ்ரீயான அணங்கு அணங்கென்று - தெய்வப்பெண் என்றபடி; பெரியபிராட்டியார். அன்றியே, சீரணங்கமரரென்று - நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷண மாகவுமாம். சேஷத்வாநுரூபமான ஆத்மகுணங்களை யுடையாநிற்பாராய் அப்ராக்ருத ஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகள், இவ்வருகுண்டான ஸம்ஸாரிகள், இப்படி, "சிறியார் பெரியார்" என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரும் எழுத்துவாங்கி ஏத்தும்படியாக நின்று, குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்த உபகாரகன். "[illegible]" (நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:)

ஆனல் அர்த்தமாத்ரத்தைச் சொல்ல அமையாதோ? ஸப்தோபாதாநம் எதுக்கு? என்ன, நாராயணனுலே இத்யாதி. நாரணன் - நாராயணஸப்தவாச்யன். முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்-அதனுடைய அர்த்தமான, ஸமஸ்தமான ஏழுலகுக்கும் ஸ்வாமியானவன். காரணமாயுமித்-காரணம் - ம்ருத்பிண்டாதிகள். கார்யம் - கடாதிகள். உதகாஹரணமாவது - அத்தால்வரும் வ்யவஹாரங்கள். இத்தால் - காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும், தத்கார்யமான அண்டாதிகளையும், ததந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுடைய வ்யவஹாரங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. கிரிசை - க்ரியை. க்ரியத இதி க்ரியா என்று - கடாதிகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது கருமம் - கர்மம். கார்யவர்க்கத்தினுடைய வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது. க்ரியாஸாதந மித்யாதி - க்ரியாஸாதநமாவது - ப்ரமணரூப க்ரியாஸாதநமான ம்ருத்பிண்டசக்ர சீவராதிகள். க்ரியை - ப்ரமணரூபக்ரியை. தத்ஸாத்யமான கார்யம் - கடாதி கார்யங்கள். "கருமம் என்று - க்ரியத இதி கர்ம என்று, கடாதிகாரியத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிகாரணங்களையும், தத்கார்யமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும், தத்ஸாத்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களையுஞ் சொல்லுகிறது மூன்தின அர்த்தத்திலே. சீர் - ஸ்ரீ:. சீரணங்கு - ஸ்ரீயாகிற தெய்வப்பெண். நித்யஸூரிபக்ஷே, சீரென்று-குணவாசி. அணங்கு-அப்ராக்ருதஸ்வபாவர். பிறர்-ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்மாதிகள். பலர் - உபயரும். நமஸ்காரமும் தாஸ்யஸூசகமாகையாலே சொல்லிற்று-எழுத்துவாங்கி என்று. எழுத்துவாங்குகை - சேஷிபேரை மார்பிலே எழுதிக்கொள்ளுகை. "[illegible] | [illegible]". என்னக்கடவதிறே. அகாரவிவரணமான நாராயணசப்தத்திலே-"[illegible]" என்கிற ரக்ஷகத்வமும் அர்த்தஸித்தமாகையாலே, "வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரான்" என்று - அநிஷ்டநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. "ஏத்த" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நஸமம் இத்யாதி. இந்தஶ்லோகம் க்ருஷ்ணவிஷயமாகக் காணப்படவில்லை, "[illegible] | [illegible]" என்று ராமவிஷயமாகக் காணப்படுகிறது.

என்னும்படியாக. [என்மாதவனே] - நான்தோற்ற துறை. மாதவனென - நாராயணன் - எந்தை. ஸ்ரீமந்நாராயணன் எனக்கு ஸ்வாமி யென்கிறார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு

மாதவனென்றதேகொண்டு என்னையினியிப்பாற்பட்டது
யாதவங்களுஞ்சேர்கொடேனென்று என்னுட்புகுந்திருந்து
தீதவங்கெடுக்குமமுதம் செந்தாமரைக்கட்குன்றம்
கோதவமிலென்கன்னற்கட்டிஎம்மானென்கோவிந்தனே.

ஆ —(மாதவன்.) இப்படி எம்பெருமான்என்னோடுஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட விஷயீகரிக்கும்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்கு ஹேதுவான என்பக்க லுள்ள சந்தி ராகிறதென்? என்னில், - அது இன்னதென்று சொல்லுகிறது:

யத்ருச்சயா பிராட்டி பரிக்ரஹித்தார் சொல்லுவதொருசொல்லைச் சொல்ல, அச்சொல்மாத்ரத்தையே கொண்டு மெய்யே பிராட்டி பரிக்ரஹமாயிருப்பாரைப் பார்த்தருளும் பார்வையாலே என்னைப் பார்த்தருளி, “இவரையாகாதே தாம் நெடுங்காலமெல்லாம் இழந்தது” என்று, இழந்தகாலத்தை அநுஸந்தித்து மோஹித்து, பின்னை நெடும்போதுகூட பரபுதனாய், போனகாலத்தை இனிச்செய்யலாவதில்லையிறே; இனி, இப்பாலுள்ள காலமாகிலும் என்னைவிடேன் என்று, நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய், நிரதிசயபோக்யபூதனாய், ஆச்ரிதவத்ஸலனாய், பரமகாருணிகனாயிருந்த எம்பெருமான் என்னுள்புகுந்திருந்து, என்பக்கலுள்ள ஸவஸம்ச்லேஷவிரோதியான ஸ்வரூபப்ரயுக்ததோஷத்தையும் ஹேதுக்ருதமான தோஷத்தையும் போக்கி, எனக்குப் பரமபோக்யனானனென்கிறார்.

ஓ —மூன்றாம்பாட்டில், மாதவனென்கிற உக்திமாத்ரத்தாலே என்னுடைய ஸகலதோஷங்களையும் போக்கி என்னை விஷயீகரித்தருளினானென்கிறார்.

[மாதவனென்று தொடங்கி] - மாதவனென்னும் திருநாமத்தினுடைய உக்திமாத்ரத்தையே அநேகவ்யயாயாஸஸாத்ய ஸமாச்ரயணமாகக்கொண்டு என்னைப் போன நெடுங்காலமெல்லா மிழந்தோம், இனி,மேலுள்ளகாலமாகிலும் இவர் பக்கல் ஒரு தோஷமும் சேரவொட்டேனென்று என்னுள்ளே வந்துபுகுந்து நிரந்தரவாஸம்பண்ணி எனக்கு நிரதிசயபோக்யமாய்க்கொண்டே “ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்” என்னலாம்படி அநாதியாய் வருகிற தோஷத்தையும், நாடோறும் ஒருஹேதுவசத்தாலே வருகிற தோஷத்தையும்

க்ருஷ்ணன் விஷயத்திலேயும் உண்டென்று கண்டுகொள்வது. என்மாதவன் - என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்ரீயஃபதி. அந்வயபூர்வகமாக ஹாவம்-மாதவனென நாராயணனேந்தையென்று. எந்தை- எனக்கு ஜநக னென்னுதல்,எனக்கு ஸ்வாமி யென்னுதல். மூழுவேழுலகுக்கும் நாதனாய், வேதமயனாய், காரணம் கிரிசை கருமமிவற்றுக்கு முதல்வனாய், சிரணங்கமரர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்த நின்று வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரானாய், என்மாதவனென-நாரணன்-எந்தை இத்யந்வயஃ. (உ)

போக்குவதுஞ்செய்து என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே விகஸிதமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்களையும் வளர்ந்த திருமேனியையுமுடையான். "தீது, அவம்" என்றது - நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபமும், நிஷ்க்ருதியுண்டான பாபமுமென்றுமாம். [கோதவமென்று தொடங்கி] - பாகுதப்பாதல் மற்றொன்றினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வரும தோஷமாதல், ஒன்றுமின்றிக்கே யிருந்துள்ள கன்னற்கட்டிபோலே நிரதிஶயபோக்யமாய்த் தன்னுடைய போக்யதையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். [என்கோவிந்தன்] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக கோவிந்தனானவன்.

ப.—அநந்தரம், இப்பக்ஷபாதமடியாக ஸ்வவிஷயத்தில் உக்திமாத்ரத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு பண்ணின உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

என் - எனக்காக, கோவிந்தன் - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்த, எம்மான் - என்னுடைய ஸ்வாமியானவன், மாதவன் - ஸ்ரீமான், என்றதே - என்று நான்சொன்ன இந்த அஹ்ருதயோக்தியையே, கொண்டு-பற்றாசாகக்கொண்டு,என்னை-(உக்தியில்வாசியறியாத) என்னை, இனி - உக்த்யநந்தரமாக, இப்பாற்பட்டது - மேலுள்ள காலமெல்லாம், அவங்கள் - அவித்யாதிகளான குறைகள், யாதும் - ஏதேனுமொன்றையும், சேர்கொடேன் - சேர்கொடேன், என்று - என்று ஸங்கல்பித்து, (அதுக்கீடாக):என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, புகுந்து - புகுந்து, இருந்து - அநந்யபரனாயிருந்து, தீது - (புத்திபூர்வகமான) தீமையையும், அவம் - (ப்ராமாதிகமான) அவத்தையும், கெடுக்கும் - கெடுக்கும்படியான, அமுதம் - நித்யபோக்யபூதனாய், (இஸ்ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே), செம்தாமரை-சிவந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்களையும், குன்றம் - ஸங்ஸ்த்திரமாய்வளர்ந்த வடிவையும் அநுபவிப்பித்து, கோது - கோதும், அவம்-அவமும், இல் - இல்லாத, என் கன்னற்கட்டி – கன்னற்கட்டிபோலே எனக்கு இனியனானான். கன்னற்கட்டி - கருப்புக்கட்டி. அதுக்கு,கோதும், அவமும் - நீரஸமான வஸ்த்வந்தரஸம்ஸர்க்கமும், பாகதோஷமும்; ஈஶ்வரனுக்கு, கோதும், அவமுமாவது-உபகாரத்தினுடைய ஹேதுஸாபேக்ஷத்வமும், ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தத்வமும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "மாதவன்" என்ற உக்திமாத்ரத்தாலே என்னை விஷயீகரித்து, என்னுடைய தோஷங்களையும் போக்கினானென்கிறார்.

[மாதவனென்றதேகொண்டு]-மாதவனென்கிற உக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு. என்பக்கல் அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமே உள்ளது, அத்தை, அந்தஃபுரத்திலுள்ளார் வார்த்தையாகையாலே ஸஹ்ருதயமாகவும் அநேகாயாஸ ஸாத்யமான ஆஶ்ரயணமாகவுங் கொண்டு. [என்னை] - கேவல நாராயண ஶப்தத்துக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை. [இனி] - "போனகாலமே போரும், இனி விடேன்" என்னாநின்றான். "பழுதே பலபகலும் போயின" என்று ஈஶ்வரனைக்கிட்டின சேதநனிருக்கு மிருப்பைத் தான் இராநின்றான். [இப்பாற்பட்டது] - அணைக்குக்கீழக்குப்பட்ட நீரோபாதியிறே போனகாலம், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் ஒருபொல்லாங்கும் சேரவிட்டுக்கொடேனென்று. [யாதவங்களும்] - அவித்யாதிகளான நரகஹேதுக்கள், விரஹம், "ஆபோக்பன்" என்று அகலுகை. [என்னுட்புகுந்து]-அது உக்திமாத்ரமன்றிக்கே என்பக்கலிலே வந்து புகுந்து, [இருந்து] - ராஜாக்கள் ஆஸநப்பற்றாலே ஜயிக்குமாபோலே ஸ்த்தாவர

ப்ரதிஷ்டையாக இருந்து. இவரை வரநிறுத்தவொண்ணாதே. புகுந்திருந்து செய்கிற தென்? என்னில், - [தீதவங்கெடுக்கும்] - தீதாகிறது - மயர்வறமதிநல மருளப்பெறுவதற்குமுன்பு புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின கர்மங்கள் அவமாகிறது - பின்பு ப்ராமாதிகமானவை. நிஷ்க்ருதியில்லாத கர்மங்களும், நிஷ்க்ருதியுள்ளவையு மென்றுமாம். [அமுதம்]-போக்குவது தன்போக்யதையைக்காட்டி.[செந்தாமரை இத்யாதி]-என்னோட்டைக் கலவியாலே சிவந்த திருக்கண்களையும் வளர்ந்த திருமேனியையு முடையனானான். ஸதைகரூபமான வடிவு விகஸிதமாயிற்று.[கோது இத்யாதி]-கோதும் அவமு மில்லாத கன்னற் கட்டிபோலே எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவன். கோதாவது - த்ரவ்யாந்தர ஸம்பந்தத்தால் வரும் குற்றம். அவமாவது - பாகுதப்பால் வரும் குற்றம். [எம்மான்] -அந்த போக்யதையைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினான். [என் கோவிந்தனே] -அவதரித்ததும் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காக, பூபார நிர்ஹரணாதிகளுக்கன்று என்றிருக்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. கீழே "மாசதிரிதுபெற்று" என்றார்; இந்நன்மைக்கு அடியென்?என்ன; - நினைவின்றிக்கேயிருக்க அந்தஃபுரவாஸிகள் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னேனென்கிறார்;"𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌮", (ஜாமாதா தயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்தத்ருஷ்ட்யாஹரிம்பஶ்யேம) என்றாரிறே பட்டர்.

[மாதவனென்றதேகொண்டு] - நான் "மாதவன்" என்ற உக்திமாத்ரத்தைக் கொண்டு. இத்தையே திருவுள்ளத்திலே குவாலாகக்கொண்டு. "அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறிவதே" என்று இத்தையே குவாலாகக்கொண்டு. [என்னை] - அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை [இனி] - முன்பு கழிந்த

ப்ர.—(மாதவனென்றதேகொண்டு) - ஶ்ரீகுணரத்நகோஶே, "𑌮𑌾𑌤𑌰𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑌜𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌵𑌨𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌰𑌸𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌸𑍁𑌭𑌗𑍈𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑌿𑌹𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌚 । 𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌾𑌮 𑌯𑌾𑌮 𑌚 𑌪𑌰𑍀𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌚 । ௫௨ ॥"

மூன்றாம்பாட்டு - மாதவன் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டு ப்ராஸங்கிகமாகையாலே முதற்பாட்டோடே ஸங்கதி - கீழே இத்யாதி. இது - ஸாத்யபரமான யோஜனையைப்பற்ற. அந்தஃபுரஸம்பந்திகள் அப்படிசொல்லுவார்களோ? என்ன, ஜாமாதா இத்யாதி. ஶ்ரீகுணரத்நகோஶே,"𑌮𑌾𑌤𑌰𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑌜𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌵𑌨𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌰𑌸𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌸𑍁𑌭𑌗𑍈𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑌿𑌹𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌚 । 𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌾𑌮 𑌯𑌾𑌮 𑌚 𑌪𑌰𑍀𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌚". அஸ்யார்த்த:-மாதர் தாயாரே, லக்ஷ்மியே, மைதிலஜநமானது யாதொருபடி உம்முடைய ஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பெருமாளை விரும்புகிறது, அந்தமார்க்கத்தாலே அந்த நாங்கள் உம்முடைய தாஸ்யமொன்றிலுமே ரஸமாயிருக்கிற அபிமாநத்தாலே அழகியதாயிருக்கிற ஸாவங்களினாலே இஹலோக பரலோகங்க ளிரண்டிலும் 'மணவாளப்பிள்ளை' 'தேவரீருடைய நாயகன்' என்னும், மைதிலஜநம்போலே தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டே ஸர்வேஶ்வரனை ஸேவிக்கக்கடவோம்; கிட்டக்கடவோம்;கைங்கர்யங்களைப் பண்ணக்கடவோம்; அந்தக்கைங்கர்யத்தால் அவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு அத்தாலே உகக்கக் கடவோமென்றபடி. 'என்றதே' என்ற ஏகாரத்தின் அர்த்தம் - நான்மாதவன் என்றது. 'கொண்டு' என்றதுக்கு ஸாவம் - இத்தையே இத்யாதி. குவாலாக - அதிகமாக. 'மாதவன்' என்றதுக்கு ஸாவம் - அல்லாத இத்யாதி. தாத்பர்யம் - முன்பு இத்யாதி. 'இனி' என்கிறஇது-ஸகவத்வசநாத்

காலம் கழிந்தே விட்டதிறே மேல் அத்யல்பகாலமாய்த் தோற்றுநின்றதாயிற்று ஈஶ்வர னுக்கு. * "பழுதேபலபகலும்போயின" என்று ஈஶ்வரனைக் கிட்டின சேதநனிருக்கும் இருப்பைத் தான் என் பக்கலிலே இராநின்றான். "புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ" (புத்த்வாகாலமதீதஞ்சமுமோஹ) என்று இராநின்றானாயிற்று [இப்பாற்பட்டது]-அணைக் குக்கிழக்குப்பட்ட நீரோபாதியிறே போனகாலம், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும். [யாத வங்களுஞ்சேர்கொடேனென்று]-உன்னை யாதொரு தபஸ்ஸிலும் புக்கு க்லேஶிக்கவிடே னென்று. அம்மிதுணையாக ஆறிழிகையிறே இவனைவிட்டு உபாயாந்தரத்தைப்பற்றுகை. அவங்கள் - நரகஹேதுவான அவித்யாதிகள். புறம்பே, சில ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டு போகவிடுதல், 'அயோக்யன்' என்று அகலவிடுதல், உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் பண்ணவிடு தல் செய்யேனென்று. [என்று] - "ஏதத் வ்ரதம் மம" (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்கிறபடியே ஸங் கல்பித்து. இப்படி ஸங்கல்பித்து நெடுங்கைநீட்டாக இருக்கையன்றிக்கே, என் ஹ்ரு தயத்திலே வந்துபுகுந்து. "புகுந்தாலும் போக்குவரத்து உண்டாமாகில், வாலிபோன வழியை அடைத்து மஹாராஜர் குறும்புசெய்தாற்போலேயாம்" என்று ஸ்த்தாவர ப்ர திஷ்டையாக இருந்து. [புகுந்திருந்து] - இவரை வரநிறுத்தவொண்ணாதே இவர்க்கு மாகத் தான் புகுந்திருந்தானத்தனை. புகுந்து செய்த க்ருஷியேது? என்னில், [தீதவங்கெடுக்

ப்ர.—(இனி) - கிஷ்கிந்தாகாண்டே "காலே வ்யதீதம் ஸுக்ரீவம் நஷ்டராஜ்யம் நதாத்மஜம் | புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதுர: ||"

யுத்தகாண்டே [சுஅ] "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||௩௩||"

(தீதவங்கெடுக்கும்) - கிஷ்கிந்தாகாண்டே வதார்த்தம் ஸுக்ரீவம் ப்ரதிஜ்ஞாய, "ஸீதாயாஞ்ச ஹ்ருதாயாம் து ... ராஜ்யம் ... ||௧௧|| ... ||௧௨||"

தர்க்கதம். பலிதம் - மேல்அத்யல்ப இத்யாதி. மேல்அத்யல்பகாலமாய்த் தோற்றி து:கிப்பானிவ னன்றோ? என்ன, பழுதே இத்யாதி. முதற்றிருவந்தாதி. இப்படிஅநுபவத்தோடே செல்லுகைக்கு உறுப்பான கீழ்க்கழிந்தகாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே யென்றபடி. அவன் இப்படி யிருந்தவிடமுண்டோ? என்ன, "புத்த்வா காலம்" இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரிம்ஶே, "காலே வ்யதீதம் ஸுக்ரீவம் நஷ்டராஜ்யம் நதாத்மஜம் | புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதுர:", 'இப்பாற்பட்டது' என்கையாலே - அப்பாற்பட்டதிற் செய்யலாவதில்லை யென்று விவக்ஷித்து ஸாவம் - அணைக்கு இத்யாதி. இனிஇப்பாற்பட்டது-உத்தரகாலமான மேலுள்ள கால மெல்லாமென்று சப்தார்த்தம். உபாயாந்தரங்களினுடைய ஆபாஸத்வத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச் செய்கிறார் - அம்மிதுணையாக இத்யாதி 'அவங்கள்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - நரகஹேதுவான இத் யாதி.'யாது' என்ற விசேஷணத்துக்கு ஸாவம்-புறம்பே இத்யாதி. 'யாது, அவங்கள்' என்று பதச்சேதம். ஏதேனுமொரு குறைகளும் சேரும்படி விட்டுக்கொடே னென்று சப்தார்த்தம். 'என் னுள்' என்றதுக்கு ஸாவம் - இப்படி இத்யாதி. நெடுங்கைநீட்டாக்-அதிதூரமாக. 'இருந்து'என்ற துக்கு ஸாவம் - புகுந்தாலும் இத்யாதி. வாலிபோனவழியையடைத்து - வாலிபோன பிலத் வாரத்தையடைத் தென்றபடி. குறும்புசெய்கை - துஷ்டத்தனம்பண்ணுகை. 'புகுந்திருந்து' என் றதுக்கு ஸாவம் - இவரைநிறுத்த இத்யாதி. தீதவம்-பூர்வோத்தராகங்களாதல், நிஷ்க்ருதியுள்ள

* முதல்திருவந்தாதி—கசு.

கும்] - தீதாவது – போய்நின்றஞானத்துக்கு முன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த பாபம், அவமாவது - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணினவை. இரண்டாலு மாக-ஃபகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, "கோக்நே சைவ ஸுராபே ச சோரே பக்நவ்ரதே ததா । நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்பி: க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:" (கோக்நேசைவஸுராபேசசோரேபக்நவ்ரதேததா। நிஷ்க்ருதிர்விஹிதாஸத்பி: க்ருதக்நேநாஸ்திநிஷ்க்ருதி:) என்கிறபடியே, நிஷ்க்ருதியுள்ள பாபங்களையும் இல்லாதபா பங்களையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவற்றைக்கெடுப்பது கஷாயபாநத்தைப் பண்ணுவித்தோ வென்னில், [அமுதம்]-தன்னுடைய ஃபோக்யதையை அநுபவிப்பித்தாயிற்று. [செந்தாமரைக்கண்குன்றம்] - ரஸநேந்த்ரியத்துக்கே யன்றியே கண்ணுக்கும் ஃபோக்யமா யிருக்கை. [குன்றம்] - இத்தலையில் தீதும் அவமும் போக்கினால் இருக்கையன்றிக்கே, "தனக்கு உண்டாய்க்கழிந்தது" என்று தோற்றும்படியாயிற்று வடிவிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம்; "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:" (வ்யஸநேஷுமநுஷ்யாணாம்ப்ருசம்பவதிது:கித:) என்றிருக்குமவனிறே [கோதவமிலென்கன்னற்கட்டி] - கோதாவது - த்ரவ்யாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமது. அவமாவது-பாகத்தாலே வருமது. தார்ஷ்டாந்திகத்தில், கோதும் அவமுமாகிறது-ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்காகவாதல், இவனுக்கு உபகாரமாகவாதல் விஷயீகரிக்கை தனக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு ஃபோக்யவஸ்து இல்லாதபடி தான் ஃபோக்யனாயிருக்கும் [எம்மான்]-நான் "வேறொன்று ஃபோக்யம்" என்று

ப்ர.—(குன்றம்) - அயோத்யாகாண்டே த்விதீயே ஸர்கே ஸ்ரீராமகுணவர்ணநம், "வ்ருத்தாநாம் ஸதாம் ஸம்மத: | ப்ரஜாநாம் ப்ராஹ்மணாநாம் ச ப்ரியவாதீ ... ॥ ௩௨ ॥ ... ॥ ௩௩ ॥ வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித: | உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி ॥ ௪௦ ॥"

வையும்அதில்லாதவையுமாதல். இரண்டர்த்தத்தையும க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - தீதாவது போய்நின்ற இத்யாதியாலும்,அன்றியே"கோக்நே"இத்யாதியாலும். கோக்நேசைவேத்யாதிஸ்லோக: - கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஸே ஸுக்ரீவம் ப்ரதி லக்ஷ்மணேநோக்த:. நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபங்களென்றவிடத்திலே - "ப்ராயச்சித்தம் ... ஸ்மரணாத் ..." என்ற ரகுராக்ஷஸஸம்வாதத்தின் ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். ரஸநேந்த்ரியத்துக்கேயிதி - 'என்றக்கால் அண்ணிக்குமமுதூறுமென்னாவுக்கு' என்றாற்போலே ஸ்துதித்வாரா ரஸநேந்த்ரியத்துக்கு ஃபோக்ய மென்றபடி. 'குன்றம்' என்றதுக்கு ஃபாவம்-இத்தலையில் இத்யாதி. அவர்கள்வ்யஸநம் தன்னதாயிருக்குமோ?என்ன,"வ்யஸநேஷு" இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே த்விதீயே, பூர்வமேவ 'துயரறு' இத்யத்ர லிகிதம். த்ருஷ்டாந்தத்திலே இவ்விரண்டுமேது? என்ன, கோதாவது இத்யாதி. தார்ஷ்டாந்திகத்தில்-இவனிடத்தில். தார்ஷ்டாந்திகத்திலென்ற வாக்யத்தால் பலிதம் - ப்ரணயித்வத்தாலே தன்பேறாக செய்யுமவனென்று. ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்காக -ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக. இவனுக்கு - சேதநனுக்கு. 'அமுதம், கன்னற்கட்டி' என்ற பதத்வயத்துக்கு ஃபாவம்-தனக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யம் - 'கோதவமில்' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரமாதல். இப்போது, கோதாவது - ஸ்வஸமாநபோக்யவஸ்த்வந்தரஸத்ஃபாவம். அவமாவது-ஸ்வாதிகஃபோக்யவஸ்த்வந்தரஸத்ஃபாவம். கன்னற்கட்டி-வெல்

இராதபடி என்னைத் தோற்பித்தவன். [என்கோவிந்தனே] - க்ருஷ்ணாவதாரமும் தமக் கென்று இருக்கிறார்; * ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவிறே. (௩)

நான்காம்பாட்டு.

கோவிந்தன்குடக்கூத்தன் கோவலனென்றென்றேகுனித்து
தேவுந்தன்னையும் பாடியாடத்திருத்தி என்னைக்கொண்டேன்
பாவந்தன்னையும்பாறக்கைத்து எமரேழெழுபிறப்பும்
மேவுந்தன்மையமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான்விட்டுவே

ஆ.—(கோவிந்தன்.) இப்படி என்னுள்ளே புகுந்திருந்து தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களை ஏத்திக் களிக்கும்படியாகவும்,தன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும் ஆஶ்ரிதபராதீநத்வமாகிற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பாடியாடும்படியாகவும் என்னைத் திருத்தி, இப்படி என்னை விஷயீகரித்து, பின்னை என்பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் போக்கி அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங் கூட என்னைப்போலே தன்திருவடிகளை ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவராக்கினான்; வல்லன் வல்லன் எம்பிரான், வல்லன் என்னையன், வல்லன் என்னப்பன், வல்லன் என்றென்று அவனைப் புகழுகிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பத்தரானாரையுங்கூட என்னைப்போலே யாக்கினான் ஒருவனுடைய ஸாமர்த்யமிருந்தபடியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[கோவிந்தனென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச்சொல்லாநின்றுகொண்டே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே குனிக்கவும் தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தையும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும் பாடி ஆடும்படியாகவும் என்னைத்திருத்தி. [என்னையென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே மக்நனாயிருக்கிற என்னைப் பரிக்ரஹித்துப் பின்னை என்னுடைய துஸ்ஸாயமான பாபங்களையும் போக்கிக் கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் என்னோடு ஸம்பந்திகளானாரைத் தன்னையல்லது செல்லாத ஸ்வபாவராக்கினான், என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக ஜகத்தெங்கும் வ்யாப்தனாயிருக்கிறவன் தான் நினைத்தபடி செய்யவல்லன்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வுபகாரம் ஸ்வஸம்பந்திகுலபர்யந்தமாம்படி பண்ணின ஸாமர்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வல்லன் - நினைத்ததுசெய்யவல்ல ஶக்திமானாய், விட்டு - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்து, எம்பிரான் - (ஊரைவளைந்தொருவனைப்பிடிக்குமாபோலே) என்னை

லக்கட்டி. 'என்' என்றதுக்கு ஹாவம் - க்ருஷ்ணாவதாரமும் இத்யாதி. அப்படி தமக்காயிருக்குமோ வென்ன - ஆட்கொள்ள இத்யாதி - பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்பவித்த கோபஸிர்வாஹகனானவனையென்றபடி. இத்தால் ஆஶ்ரிதர்க்காக அவதரிக்கை 'தமக்கு' என்னலாயிருக்குமென்று கருத்து. அடியே தொடங்கி, என்கோவிந்தன் - எம்மானித் யன்வயம். (௩)

* பெரியாழ்வார் திருமொழி—௪, எ, ௧௧.

அங்கீகரித்தஸ்வாமியானவன், கோவிந்தன் - (ஜாத்யுசிதமான) கோஸம்ருத்தியை யுடையவன், குடக்கூத்தன் - (அந்தஸம்ருத்த்யுசிதமான ஹர்ஷவ்யாபாரமாயுள்ள) குடக்கூத்தையுடையவன், கோவலன் - (இந்த ஐஶ்வர்யசேஷ்டிதங்களுக்கு அநுரூபமான) கோபாலஜந்மத்தையுடையவன், என்றென்றே என்றென்று இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, குனித்து - (ப்ரீதியாலே) கூத்தாடி, தேவும் - இந்தஸௌலப்யத்துக்கடியான பரத்வத்தையும், தன்னையும் - தனக்கு அஸாதாரணஸ்வபாவமான நீர்மையையும், பாடி- (ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்) பாடி, ஆட-ஸஞ்சரிக்கும்படி, திருத்தி - (இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே நித்யஸூரிஸமாநனும்படி) திருத்தி, என்னை-என்னை, கொண்டு - தன்னுடையவனாகக் கொண்டு, (ஸ்வாங்கீகாரவிரோதியான), என் - என்னுடைய பாவந்தன்னையும் - பாபங்களையும், பாற - ஓடிப்போம்படி, கைத்து - தூரத்தி, எமர் - என்னோடு அந்வயமுடையார், ஏழேழுபிறப்பும் - ஏழேழுஜந்மமும், மேவும் - தன்னை ப்ராபிக்கும், தன்மையம் - தன்மையையுடையோமாம்படி, ஆக்கினான்-பண்ணினான். இது ஒரு ஶக்தியோக மிருந்தபடி யென்? என்று கருத்து. பாற - ஓட.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என்னளவன்றிக்கே, என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தரானரையுங்கூட என்னைப்போலே தன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணினான் ஒருவனுடைய ஸாமர்த்த்யமே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[கோவிந்தன்] - நித்யவிபூதியில்ஐஶ்வர்யம் போலன்றிக்கே, பிறந்து படைத்த ஐஶ்வர்யமான கோஸம்ருத்தியை யுடையவன். [குடக்கூத்தன்] - ப்ராஹ்மணர், ஐஶ்வர்யம் மிக்கால் யாகாதிகளைப்பண்ணுமாபோலே, இடையர்க்கு கோஸம்ருத்தியுண்டானால் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ஆடுவதொன்றாயிற்று - குடக்கூத்து. [கோவலன்] - இவையிரண்டுக்கும் இட்டுப்பிறந்தவன். பிறந்து படைத்த ஐஶ்வர்யமிது. [என்றென்றே குனித்து] - வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் போக்குவிட்டு. [தேவும்] - ஐஶ்வர்யத்தையும். [தன்னையும்] - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும், "[illegible]". இரண்டையுஞ் சேர்த்து [பாடியாடத்திருத்தி] - தரிசுகிடந்த தரையைச் செய்காலாக்குமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகள் யாத்ரையாம்படி பண்ணி. [என்னைக் கொண்டு] - என்னைக் குணங்கோடேவிஷயீகரித்து. [என் இத்யாதி] - என்னுடைய துஸ்ஸாயமான பாபங்களையும் பாறும்படியோட்டி. "[illegible]". [எமர் இத்யாதி] - என்னுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகக் கீழேழுபடிகாலும், மேலேழுபடிகாலும் கர்மத்தைப்போக்கி. [மேவுந்தன்மையமாக்கினான்] - மேவுந்தன்மையை யுடையோமாம்படி பண்ணினான். தன்னையொழியச் செல்லாத ஸ்வபாவராக்கினான். [எம்பிரான் விட்டு] - ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளையுமாபோலே, வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநம் தம்மை வஶீகரிக்கையென்றிருக்கிறார். [வல்லன்] - தான் நினைத்தபடி செய்யவல்லன்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. என்னோடே பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரையுங்கூட என்னைப்போலேயாக்கின னொருவனுடைய ஸாமர்த்த்யம் இருக்கும்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

நாலாம்பாட்டு - கோவிந்தன் இத்யாதி. 'எமரேழேழுபிறப்புமேவுந்தன்மையமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான்' என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - என்னோடு இத்யாதி.

[கோவிந்தன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லில்லாத தோரு ஸம்பத்திறே இது. கோ ஸம்ருத்தியாலுண்டான ஐஶ்வர்ய முள்ளது இங்கேயிறே. [குடக்கூத்தன்] - ப்ராஹ்மணர் ஐஶ்வர்யம்விஞ்சினால் யாகங்கள்பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐஶ்வர்யம்மிகுத்தால் செருக்குக்குப் போக்குவிடுவதோன்றாயிற்று - குடக்கூத்தாவது. "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர) என்றிருக்கக்கடவ வஸ்து, தைர்யபங்கம்பிறந்துசெருக்குக்குத்தலைச்சாவி வெட்டியாடினபடியிறே. [கோவலன்]-இவற்றுக்கு அடியான பிறப்புடையவன். பிறந்து படைத்த ஐஶ்வர்யமிறே இது. [என்றென்றே குனித்து] - இக்குணங்களை மாறாதே சொல்லாநின்றுகொண்டு, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி. அவனுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் இவர்க்குப் பேசாதிருக்கவொண்ணாதிறே. [தேவும்] - தேவுமென்கிறது-ஐஶ்வர்யத்தை. தன்னையென்கிறது-ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை; அதிறே தானானதன்மை; "ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதா:" (ஆத்மாநம்நாதிவர்த்தேதாஃ) என்றானிறே. "ஆத்மபூதம் பரதம் நாதிவர்த்தேதா:" (ஆத்மபூதம்பரதம் நாதிவர்த்தேதா:) என்கிறான் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். பட்டர், "நீரானதன்மையாகிறது - ஆஶ்ரித பரதந்த்ரராகை. உம்முடைய தம்பி சொன்ன வார்த்தையை மறுத்து நீரானதன்மையை இழவாதேகொள்ளு மென்கிறான்" என்று. [பாடியாடத்திருத்தி] - "என்றென்றே

ப்ர.—(தன்னையும்) - அயோத்யாகாண்டே ஏகாதசோத்தரசததமே ஸர்கே ராமம் ப்ரதி வஸிஷ்ட:, "வ்ருத்தாயா தர்மஶீலாயா மாதுர் நார்ஹஸ்யவர்த்திதும் । அஸ்யாஸ்து வசநம் குர்வந் நாதிவர்த்தேஸ் ஸதாம் கதிம் ॥ ௬ ॥ பரதஸ்ய வச: குர்வந் யாசமாநஸ்ய ராகவ । ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதாஸ் ஸத்யதர்மபராக்ரம ॥ ௭ ॥"

கோவிந்தஇதி - கோவிந்தனென்றபடி. இத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே-கோஸம்ருத்தியை ஸம்பத்தாக விவக்ஷித்து, பரத்வமொழியஇது ஸம்பத்தோ? என்ன, ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இத்யாதி. இது - கோவிந்தத்வம். இது அங்குஇல்லையோவென்ன, கோஸம்ருத்தி இத்யாதி. கோஸம்ருத்தி குடக்கூத்துக்கு ஹேதுவென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராஹ்மணர் இத்யாதி வாக்யத்வயேந. அப்படியே அவாக்யநாதர: என்று கூட்டுவது. தலைச்சாவி வெட்டுகையாவது - எழுச்சியறுக்கை. அதாவது - பயிர்மிகவளர்ந்தவாறே, பதர்த்துப்போகாமைக்கு அதன் வளர்த்தியைக் கொய்யக்கடவதிறே; அப்படியேசெருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடினபடி. இவற்றுக்கு- கோவிந்தனாகைக்கும், குடக்கூத்தனாகைக்கும். பிறப்புடையவன் - கோபஜந்மத்தையுடையவன். சாடு - பிறந்து இத்யாதி. அவதரித்து ஸம்பாதித்த ஐஶ்வர்யமென்று ஸ்வபாவார்த்தம். ஜந்மஸித்தம், தத்வாகந்துகமிதி த்வநி:. இக் குணங்களை - "கோவிந்தன், குடக்கூத்தன், கோவலன்," என்று சொன்ன குணங்களை. வீப்ஸார்த்தம் - மாறாதே இத்யாதி. குனித்து - ப்ரீதியாலே கூத்தாடி. மாறாதே சொல்லுகைக்கும் குனிக்கைக்கும் அடியேதென்ன, உக்தபதத்ரயபலிதம் ஹேதுமாஹ - அவனுடைய இத்யாதி. ஐஶ்வர்யத்தை - ஈஶ்வரத்வத்தை. "தன்னை" என்றால் - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, அதிறே இத்யாதி. தானானதன்மை - ஸ்வஸ்வபாவம். அப்படி ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யமே தானானதன்மையா யிருக்குமோ? என்ன. - "ஆத்மாநம்" இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ஏகாதசசததமே ராமம்ப்ரதி வஸிஷ்ட:, "பரதஸ்ய வச: குர்வந் யாசமாநஸ்ய ராகவ । ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதாஸ் ஸத்யதர்மபராக்ரம". 'என்றானிறே' வஸிஷ்டனிதி சேஷ:. உபாத்த வசநஸ்யோக்தார்த்தே ப்ரமாணதாம் தர்ஶயதி-"ஆத்மபூதம்" இத்யாதி, தம்பி - பரதன். மறுத்து - நிஷேதித்து. நீரான தன்மையை - நீரானஸ்வபாவத்தை. அதாவது - ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை யென்றபடி. தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றென்றே இத்யாதி. கீழ் ஸௌலப்யபர மென்றது - ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்

குனித்து" என்கிறவிடத்துக்கும், "பாடியாட" என்கிறவிடத்துக்கும் வாசியேன்? என்னில்;-கீழ்-ஸௌலப்யபரம்; இங்கு-ஐஶ்வர்யமும் ஸௌலப்யமும் இரண்டுமுண்டு; விஷய பேதத்தாலே சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, என்றென்று என்கிற விடம்-அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமாய், குனிக்கையாவது-உத்யோகத்தளவாய், இங்கு-ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவது ஆடுவதான படியாய், என்றென்றே குனித்து - பாடுவதாடுவதாம்படி யென்றதாதல். [திருத்தி] - தரிசுகிடந்த தரையைச் செய்காலாம்படி திருத்துவாரைப்போலே, நித்யஸூரிகள் யாத்ரையே யாத்ரையாம்படி திருத்தி. [என்னைக்கொண்டு] - "என்னைக் கைக்கொண்டு. ஒருபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்து என்னில் இப்போது இவர்க்கு அபஸித்தாந்தமாம்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றாராகச் சொல்லுமதுக்கும் சேராது. ஆனால் என் சொல்லுகிறது? என்னில்; - சேற்றிலே விழுந்த மாணிக்கத்தை யெடுத்துக்கழுவி விநியோகங்கொள்ளுமாபோலே, என்னை ஸ்வீகரித்து, என்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத பாபங்களையும் உருமாய்ந்துபோம்படி ஓட்டி. [எமர் இத்யாதி] - இதுதான் என்னொருவனளவன்றிக்கே, என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார் ஏழேழுபிறப்பும் தன்னைக்கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாம்படி பண்ணினான். [எம்பிரான் விட்டு வல்லன்] - எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரன், நினைத்தகார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டவல்லன். ஸர்வஶக்தி மாட்டாததுண்டோ? வ்யாப்தியும் தமக்காகவென்றிருக்கிறார். (ச)

தத்தால் வந்த கூத்தைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. இங்கு - "தேவும்தன்னையும்" என்றவிடத்திலே. ஐஶ்வர்யமும் இத்யாதி - ஈஶ்வரத்வத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும் அநுஸந்தித்தத்தால் வந்த பாடுதலாடுதலைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. என்றென்றேகுனித்துப் பாடுவதாடுவதாம்படி- அஹ்ருதயமாகச்சொல்லி ந்ருத்தோத்யோகம்பண்ணி ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவதாடுவதாம்படியென்றபடி. தரிசு-தரம்பு. செய்காலாம்படி - பயிர்நிலமாம்படி. நித்யஸூரிகள் யாத்ரை-பகவதநுபவ கைங்கர்யங்கள். ஒருபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்து - பாபங்களைப் போக்கினான் (என்னில்) என்று கூட்டுவது. அபஸித்தாந்தமாம் - "சோற்றநோன்பிலேன்" என்றிருக்கும் ப்ரபந்நராகையாலே அபஸித்தாந்தமா மென்றபடி. பரிஹாராந்தரம் - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்யாதி. இதுக்கு - "அருளினன்" என்றதிலே நோக்கு. என்னைஸ்வீகரித்து - என்னைத் தன்னுடையவனாகக்கொண்டு. பாபங்களையுமென்ற சப்தம் - "என்னைக்கொண்டு" என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. பாறக்கைத்து - ஓடத் துரத்தி. உருமாய்ந்துபோம்படி யென்றது - பலிதார்த்தம். உருமாய்ந்து - உருவழிந்து, ஸ்வரூபநாச மென்றபடி. மேவுந்தன்மையமாக்கினான் - தன்னைக்கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாம்படி பண்ணினான் என்று பாவார்த்தம். மேவுகை - கிட்டுகை. தன்மை - ஸ்வபாவம். "வல்லன்" என்றதுக்கு பாவம் - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. "விட்டு" என்றதுக்கு - ஸர்வேஶ்வரனென்று ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்து, வ்யாப்தனானென்று அர்த்தாந்தரம் - வ்யாப்தியும் இத்யாதி. 'விஷ்வாநள" இதி ஹி தாது: வல்லன் - சக்தன்.

எம்பிரான்விட்டு - என்னைக்கொண்டு என்பாவந்தன்னையும் பாறக்கைத்து - கோவிந்தனென்று தொடங்கி, திருத்தி - எமரேழேழுபிறப்பும் மேவுந்தன்மையமாக்கினான்; வல்லனே இத்யந்வய:. (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

விட்டிலங்குசெஞ்சோதித் தாமரைபாதங்கைகள்கண்கள்
விட்டிலங்குகருஞ்சுடர் மலையேதிருவுடம்பு
விட்டிலங்குமதியஞ் சீர்சங்குசக்கரம்பரிதி
விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுசூதனன்தனக்கே.

ஆ.—(விட்டிலங்கு.) இப்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்குத் தன் அழகை உபகரணமாகக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினு னென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தம்மையும் தம்மோடு ஸம்பந்திகளானாரையும் ததேகஹோகராக்கிற்று தன் திருவழகைக் காட்டி யென்கிறார். தம்மையும் தம்முடன் ஸம்பந்திகளானாரையும் பெறுகையாலே எம்பெருமானுக்கு நிரதிஶயமான ஔஜ்வல்யம் பிறந்ததென்கிறு ரென்றுமாம்.

விட்டிலங்குகை-மிகவும்விளங்காநிற்கை. மதியம்-சந்த்ரன், பரிதி-ஆதித்யன். அம்மான்—ஸர்வேஶ்வரன். மதுசூதனன்-தம்முடைய ப்ரதிபந்தகநிரஸகன்.

ப.—அநந்தரம், ஸபரிகரமாகத் தம்மை அங்கீகரித்தபடியாலே அவனுக்குப் பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இப்பாட்டில் முதலடியில், விட்டுவென்று - திருநாமமாகப்பிரித்து, "விட்டிலங்குமுடியம்மான்" என்று நாலாமடியோடே அந்வயிததுக் கிடக்கிறது; அல்லாதபோது, திருநாமம் முதலாய் எழுகிறபாட்டுக்களின் மர்யாதை குலையும். "விட்டு" என்னும் இவ்விடத்தில் உகரம்-குற்றியலாகக் கொள்க.

விட்டு-விஷ்ணுவாய், விட்டு-பறந்து, இலங்கு-விளங்குகிற, முடி-அபிஷேகத்தையுடையனும், அம்மான்-ஸ்வாமியான, மதுசூதனன்தனக்கு - மதுசூதனன்தனக்கு, இலங்கு-இலங்கி, செம்-சிவந்த, சோதி-ஒளியையுடைய, தாமரையே-தாமரைபோன்றன; பாதம்-திருவடிகளும், கைகள்-திருக்கைகளும், கண்கள்-திருக்கண்களும், விட்டு-விகஸிதமாய், இலங்கு-விளங்காநிற்கிற, கரு-நீலமான, சுடர்-ப்ரபையையுடைத்தான, மலையே - மலைபோன்றது; திரு உடம்பு-அழகிய வடிவு, சீர்-அழகிய, சங்கு-சங்கு, விட்டு-பரம்பி, இலங்கு-விளங்குகிற, மதியமே-சந்த்ரனைப்போன்றது; சக்கரம்-சக்ரம், விட்டிலங்கு-அப்படிப்பட்ட, பரிதியே - ஆதித்யனைப்போன்றது. ஸாமாநாதிகரண்யம் - உபமாநோபமேயபாவத்தாலே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸபரிகரரான தம்மை இப்படியாக்கிற்று தன் அழகைக்காட்டி யென்கிறார். "ஆழ்வாரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே திருமேனி உஜ்வலமானபடி"என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். [கிரந்த எழுத்தில் உள்ள ஸ்லோகம் — illegible]".

[விட்டிலங்கித்யாதி] - விட்டு விளங்காநின்றுள்ள, சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலே தலையிலே வைக்கப்புகுகிற திருவடிகளும் அணைக்கப்புகுகிற

கைகளும், குளிரநோக்குகிற கண்களும் [விட்டிலங்கித்யாதி] - அத்யுஜ்வலமான நீல பர்வதம்போலே யாயிற்றுத் திருமேனி. [விட்டிலங்கித்யாதி] - மறுவற்று ப்ரகாசத்தை யுடைத்தான சந்த்ரனைப்போலேயாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [சீர்சங்கு] - ஸகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே வந்த ஐஸ்வர்யம். சக்கரம், பரிதி - ஆதித்யன். கண்டதில் மின்னிற்றொன்றை உபமாநமாகச் சொல்லுமத்தனையிறே. [விட்டிலங்கித்யாதி] - உத்தமான தேஜஸ்ஸை யெல்லாம் முட்டாக்கிடாநின்றுள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய முடி. [அம்மான் மதுசூதனன் தனக்கே] - மதுவைப்போக்கினாற்போலே என் விரோதிவர்க்கத்தைப்போக்கி என்னை அடிமைகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமாலையாண்டானோடே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழிகேட்டருளுகிற நாளில், பாட்டுக்கள்தோறும் சிலவார்த்தைகளை அருளிச்செய்து "இது அர்த்தமானாலோ" என்றால், "இது விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியேன்" என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான்; ஆண்டான் "இப்பாட்டுக்கு விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்ததீ!" என்ன, "இப்பாட்டால் - தன் அவயவஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத் தனக்காக்கினானென்கிறார்" என்று அருளிச்செய்தருளினாராம். அதுவுங் கிடக்க, பட்டர் அருளிச்செய்வதொன்று உண்டு – "ஆழ்வாரையும் ஆழ்வார்பரிகரத்தையும் விஷயீகரித்து அத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று; "விபோ⁴ஸாயிதஜ²டஸ்நாதஸ்சித்ரமால்யாநுலேபந: । மஹார்ஹவஸநோ ராம: தஸ்தௌ தத்ர ஸ்ரியா ஜ்வலந்" (விபோதிதஜடஸ்ஸ்நாதஸ்சித்ரமால்யாநுலேபநஃ । மஹார்ஹவஸநோராமஸ்தஸ்த்தௌதத்ர ஸ்ரீயாஜ்வலந்) என்று நின்றாற்போலே.

[விட்டிலங்குஇத்யாதி] - மதகுதிறந்தாற்போலே விட்டு விளங்காநின்றுள்ள, சிவந்த ஒளியையுடைத்தான தாமரைபோலே யாயிற்று தாம் தோற்றுவிழும் திருவடிகள், தம்மைஅணைத்த கை, குளிரநோக்கின திருக்கண்கள், இவை. உபமேயத்துக்கு உபமாநம் நேராகப்போராமையாலே, அதுதன்னையே பரீக்ஷித்துச் சோல்லுகிறார். அன்

அஞ்சாம்பாட்டு - விட்டிலங்கு இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, ஸ்ரீழ்ஸபரிகரமாகத் தம்மை விஷயீகரித்தது எத்தாலே யென்னில்; - இப்பாட்டால் தன்னவயவஸௌந்தர்யத்தாலே யென்னைத்தனக்காக்கினான் என்கிறார் என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது; எமரேழெழுபிறப்பும் மேவும் தன்மையமாக்கின குணத்துக்குத் தோற்று "விட்டிலங்கு" இத்யாதி விசேஷணங்களை இட்டேத்துகிறாரென்று திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹமென்று கண்டுகொள்வது. ஒருவனை விஷயீகரித்தத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருந்த விடமுண்டோ என்ன, விபோ⁴ஸாயித இத்யாதி. இஸ்ஸ்லோகம்-பராதாழ்வானை விஷயீகரித்த அநந்தரத்தி விருப்பைச் சொல்லுகிறது. யுத்தகாண்டே ஏகத்ரிம்ஸதுத்தரஸததமே, "[illegible]" இத்யாத்யநந்தரம், "விபோ⁴ஸாயிதஜ²டஸ்நாத:" இத்யாதி.

விட்டு-விகஸிதமாய். இலங்கு-விளங்காநின்றுள்ள. யத்வா, விட்டு-புறப்பட்டு. 'தாமரை' என்றதே, "விட்டிலங்கு" இத்யாதியாலே விசேஷிப்பானென் ? என்ன, உபமேயத்துக்கு இத்யாதி. நேராக - ஒப்பாக. அதுதன்னை - உபமாநந்தன்னை. "அன்றிக்கே விட்டுவுக்கு" என்கிற வாக்யம் - சில ஸ்ரீகோஶங்களிலேயிருக்கிறது, சில ஸ்ரீகோஶங்களி லில்லை. இல்லாதபக்ஷத்திலே, அந்வயம் அருளிச்செய்கிறவிடத்திலே "விட்டுவிக்கு" என்ற அருளிச்செய்கையாலும், பாட்டுக்கள்தோறும் கீழ்முடிந்த திருநாமங்களை ஆதியாக அருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலும்,

ழிக்கே, விட்டுவுக்கு - இலங்குசெஞ்சோதித்தாமரைபாத மென்று அந்வயம் [விட்டிலங்கு இத்யாதி] "ஶோபயந்தண்டகாரண்யம்" (சோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்னுமாபோலே இராநின்றது வடிவழகு. தம்மையணைத்தபோதைக் குளிர்ந்தவடிவு இருந்தபடி. விட்டிலங்குகிற ப்ரகாசத்தையுடைய சந்த்ரனைப்போலே யாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [சீர்சங்கு] - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே வந்த ஐஶ்வர்யம்.*"உண்பதுசொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படைகொள்ளிற் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே"-ப்ரஸாதத்தைச்சூடிக் கைப்புடையிலே கிடப்பாரைப்போலே, அவன்வாயாலே ஊட்ட உண்டு, வடிவைப் பாராத் திருக்கையிலே சாயுமித்தனை. [சீர்சங்கு] - "உன்செல்வம் சாலஅழகியது" என்னும்படி வாயதுகையதான ஐஶ்வர்யமிறே. [சக்கரம்பரிதி]-கண்டதில் மின்னிற்றொன்றை உபமானமாகச்சொல்லுமித்தனையிறே; ஆதித்யனைப்போலேயன்றே திருவாழியாழ்வான் இருப்பது. [விட்டிலங்குமுடி] - இவையித்தனையும் தன்புகராலே முட்டாக்கிடுமாயிற்று.

ப்ர.—(விட்டிலங்கித்யாதி) ஆரண்யகாண்டே ஷஷ்டித்ரிம்ஶே ராவணம் ப்ரதி மாரீசஃ, "அஜாதவ்யஞ்ஜநஃ ஸ்ரீமாந் பாலஃ ஶ்யாமஃ ஶுபேக்ஷணஃ | வல்கலவஸ்த்ரஶ்சீலஃ பர்ணாஶீ ஶிகீ ஜடீ ||

கரேஷுக்யா || கச || ஶோபயந்தண்டகாரண்யம் தீப்தேந ஸ்வேந தேஜஸா | அத்ருஶ்யத ததா ராமோ பாலசந்த்ர இவோதிதஃ || கரு||"

"விட்டு" என்றதுக்கு - விஷ்ணுவுக்கு என்று அர்த்தாந்தரமுண்டென்று கண்டுகொள்வது. இப்போது, மதுசூதனனை - விட்டுவுக்கு என்று அந்வயிப்பது. "விட்டு" என்னுமிவ்விடத்தில் உகரம் - குற்றியலாகக் கொள்வது. குற்றியல் - குறுகினசப்தம். அதாவது - உகாரம் லோபித்துக்கிடக்கிறதென்றபடி. ப்ரகாஶாதிசயம் த்ருஷ்டாந்தமுகேநாஹ-ஶோபயந் இத்யாதி. ஶோபயந்தண்டகாரண்யம்தீப்தேநஸ்வேநதேஜஸா | அத்ருஶ்யத ததாராமோபாலசந்த்ர இவோதிதஃ" இத்யாரண்யகாண்டே அஷ்டத்ரிம்ஶே ராவணம்ப்ரதி மாரீசஃ. கருஞ்சுடரென்று-குளிர்ந்த நிறமென்று அறிந்தபடி யென்? என்ன, தம்மை இத்யாதி. கருமைக்குஅர்த்தம்-குளிர்ந்து வென்கிறது. விகஸிதமாய் விளங்காநிற்கிற நீலமான ப்ரபையையுடைய மலைபோன்ற அழகிய வடிவென்று ஶப்தார்த்தம். "மதி, அம், சீர், சங்கு" என்று பதபேதம்பண்ணி, அம் - அழகிய சங்கென்று விவக்ஷித்து ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய மென்றது. யத்வா. "மதியம்" என்று-சந்த்ரவாசகம் ஒருஶப்தமுண்டு. அப்போது, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்றது - உபசாரோக்தி. சீர்சங்கு - ஐஶ்வர்யமுடைய சங்கு. அழகிய சங்கென்னுதல். சங்குக்குச் சீர்மையேது? என்ன, பகவத் இத்யாதி ப்ரத்யாஸத்திதன்னைக் காட்டுகிறார் - உண்பது இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. நீயுண்ணும்படி சொல்லில், திருவுலகளந்தருளினவனுடைய வாகம்ருதமாயிற்று புஜிப்பது; கண்ணுறங்கில், கடல் போன்ற வர்ணத்தையுடையவனுடைய கைத்தலத்திலே யாயிற்று சாய்வது இத்யர்த்தஃ. எடுத்தபாசுரத்துக்கு அர்த்தம்-ப்ரஸாதத்தை இத்யாதி. சூடி - புஜித்து. கைப்புடை - திருக்கோபுரவாசலிலை. பாரா-பார்த்துக்கொண்டு. சாயும்-சயிக்கும். இந்தப்ரத்யாஸத்தி ஐஶ்வர்யமோ? என்ன, உன்செல்வம் இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. உன் ஐஶ்வர்யம் மிகவும் அழகியது இத்யர்த்தஃ. வாயது கையதான வென்றது - சாடு. "ஸஹஸ்ராம்ஶுஸஹஸ்ராணி ...... ஸவேக்ஷ" என்றிருக்க, "பரிதி" என்று ஸூர்யனை உபமானமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, கண்டதில் இத்யாதி. மின்னிற்றொன்றை-ப்ரகாசிப்பதொன்றை. "சக்கரம்" "பரிதி" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - உபமாநோபமேய பாவததாலே. முடிவிலே சொல்லுகையாலும், விசேஷணமிட்டு உபமானஞ் சொல்லாமையாலும், உபமேயமாத்ரத்தைச் சொல்லுகையாலும் பலிதத பாவம், இவையித்தனையும் இத்யாதி. "விட்டு" என்று திருநாமமாக விவக்ஷித்தபக்ஷத்திலே அந்வயம்

---

* நாய்ச்சியார்திருமொழி -௭; அ.

திருவபிஷேகம். [அம்மான்மதுசூதனன்தனக்கே]-ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரித விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனானவனுக்கு. விட்டுவுக்கு - இலங்குஇத்யாதி - என்று முதலாக அந்வயம். (௫)

ஆறும் பாட்டு.

மதுசூதனையன்றிமற்றிலேனென்று எத்தாலுங்கருமமின்றி
துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாடநின்றூழியூழிதோறும்
எதிர்சூழல்புக்கெனைத்தோர்பிறப்பும் எனக்கேயருள்கள்செய்ய
விதிசூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே.

ஆ—(மதுசூதனை.) அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும்வர நான்பிறந்த பிறவிகள்தோறும் என்னை வசீகரிக்கைக்கீடான வடிவுகளைக் கொண்டுவந்து பிறந்தருளி என்னை வசீகரித்து, மதுசூதனல்லது எனக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்று அத்யவஸித்து தத்வ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விட்டு ஸர்வகாலமும் நின்று துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாடுகையாகிற இஸ்ஸம்ருத்தியை எனக்கே தந்தருளுகைக்காக, திரிவிக்கிரமனை எனக்காகவே க்ருபையாகிற விதி சூழ்ந்ததென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்பக்கலிலே நான் ப்ரவணனாகைக்கு எம்பெருமான் அநேக காலம் வருந்திற்றெல்லாம் தன்னுடைய க்ருபையாலேயென்கிறார்.

[மதுசூதனையென்றுதொடங்கி]- மதுஸூதநனை யொழிய, மற்றொரு ப்ராப்யத்தை உடையேனல்லேன் என்று அத்யவஸித்து மற்றுள்ள புருஷார்த்தங்களைக் கொண்டு கார்யமின்றிக்கே காலமுள்ளதனையும் நின்று தன்னுடைய ஸ்தோத்ராத்மகமாய் ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான பாட்டுக்களைப் பாடி அந்தஹர்ஷத்தாலே ஆடும்படியாக. [எதிரென்றுதொடங்கி]- அநேகஜந்மங்களையெல்லாம் என்னை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கீடான திருவவதாரங்களைப்பண்ணி, [எனக்கேயருள்கள் செய்யவென்று மேலுக்கு]- ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஸுலபத்வார்த்தமாக, த்ரிவிக்ரமனாயிருக்கிற எம்பெருமானை அதுக்குமேலே எனக்கே நிரவதிக ப்ரஸாதம்பண்ணும்படி எனக்கென்னவே விதி சூழ்ந்தது. தம்மை விஷயீகரித்தல்லது எம்பெருமானை யிருக்கவொட்டாமையால், அவனுடைய க்ருபாகுணத்தை - விதியென்கிறது.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன உபகாரத்துக்கும் தத்க்ருதௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கும் ஹேதுவான க்ருபாபாரவஶ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

காட்டுகிறார்-விட்டுவுக்கு இலங்கு இத்யாதி யென்று முதலாக அந்வயமென்று. "விட்டிலங்கு இத்யாதி" என்று பாடமிருந்ததாகில் - முந்தின அர்த்தத்தில் அந்வயங்காட்டுகிறபடியாகிறது. விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுசூதனனை தனக்கு - பாதம்கைகள்கண்கள் - விட்டிலங்கு செஞ்சோதித்தாமரையே, திருவுடம்பு - விட்டிலங்கு கருஞ்சுடர்மலையே, சீர்சங்கு - விட்டிலங்குமதியமே, சக்கரம்-பரிதியே யித்யந்வய꞉. த்விதீயபக்ஷே, விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுசூதனனை-விட்டுவுக்கு-பாதம் கைகள் கண்கள் - இலங்குசெஞ்சோதி யித்யாரப்ய பூர்வவதேவாந்வய꞉. (௫)

மதுசூதனையன்றி - (என்விரோதியைப்போக்கின) மதுசூதனையன்றி, மற்று இலேன் - மற்றுப்ராப்யம் உடையேனல்லேன், என்று – என்று, எத்தாலும் - ஏதேனுமொரு பதார்த்தத்தாலும், கருமம்இன்றி - ஒருகார்யம் அற்று, துதி - ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே, சூழ்ந்த - (அவன்குணகளுதிகளைச்) சூழ்ந்த - பாடல்கள் - பாடல்களை, நின்று- (ப்ரயோஜநார்த்தமன்றியே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக) நின்று, பாடி - பாடி, ஆட - ஆடும்படி, ஊழியூழிதொறும் - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும், எனைத்து - அநேகங்களாய், ஓர் - அத்விதீயங்களான, பிறப்பும் – பிறப்புக்கள்தோறும், எதிர் - எனக்குஅபிமுகனுகைக்கிடான, சூழல்புக்கு - சூழ்ச்சியோடேஅவதரித்து, எனக்கே - எனக்கே அஸாதாரணமாக, அருள்கள் - ப்ரதமகடாக்ஷந்தொடங்கி பரஹக்திபர்யந்தமான உபகாரங்களை, செய்ய - பண்ணுகைக்கு, எனக்கு - எனக்குஉறுப்பான, ஏல் - ஏன்றுகோளையுடையவனாய், அம்மான் - ஸ்வாமியான, திரிவிக்கிரமனை - த்ரிவிக்ரமனை, விதி - (தப்பவொண்ணுத) விதி யென்னலாம்படியான க்ருபையானது, சூழ்ந்தது - சூழ்ந்துகொண்டது. ஏறுதல - கொள்ளுகையாதல் ; தகுதியாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன்பக்கலிலே நான் ப்ரவணனுகைக்கு க்ருபாபரதந்த்ரனாய் அநேக காலம் வருந்தினன் அவ னென்கிறார்.

[மதுசூதனை இத்யாதி] - விரோதிநிரஸநசீலனையொழிய மற்றொரு ப்ராப்யத்தை உடையேனல்லேனென்று அத்யவஸித்து. [எத்தாலுமித்யாதி] - வேறொரு பதார்த்தத்தாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே. ப்ராப்யபாஸங்களிலும் ப்ராபகபாஸங்களிலும் நெகிழ்ந்து அவனை யொழிந்த எல்லாவற்றாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கேயிருப்பர். [துதிசூழ்ந்தபாடல்கள்] - துதியென்று - ஸ்துத்யகுணமாய், குணங்களை விளாக்கொலை கொண்டு பேசவற்றான வாசகஸப்தம். ஸ்தோத்ராத்மகமாய் ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான பாடலென்னவுமாம். [பாடியாடநின்று] - ஹர்ஷத்தாலே பாடியாடும்படி நின்று. "ஔஷதி" என்று ப்ரயோஜநங்களைப் பற்றி யகலுகைக்காக வன்றிக்கே, அதிலே நிலைநின்று கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் இதுவே யாத்ரையாம்படி. உமக்கு இப்பேற்றுக்கு அடியென்? என்ன, - [எனைத்தோர்பிறப்பும் எதிர்சூழல்புக்கு] - நான் இழவுக்கு யத்நம்பண்ணிப்போந்த காலமெல்லாம் என்னைப்பெறுகைக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணிப்போருகையாலே பெற்றேன். எதிரானசூழல் - என்னையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கிடான திருவவதாரங்கள். [எனக்கேயருள்கள்செய்ய] - எனக்கும் பிறர்க்குமாக வன்றிக்கே எனக்கே யருள்கள் பண்ணும்படி. [அம்மான் திரிவிக்கிரமனை] - எனக்கென்னவே விதிசூழ்ந்தது. ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து ஶ்ரீவாமநனாய் ஸகலலோகங்களையும் திருவடியின்கீழே இட்டுக்கொண்டவனை. அது பரதசையென்னும்படிஎனக்கென்னவே விதிசூழ்ந்தது. தம்மை விஷயீகரித்தல்லது அவனையிருக்கவொட்டாமையாலே அவனுடைய க்ருபாகுணத்தை - விதியென்கிறது. "ஸதந்நிவதிதஃ".

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தன்பக்கல் நான் ப்ரவணனுகைக்கு எம்பெருமான் வருந்திற்றெல்லாம் தன்க்ருபையாலே யென்கிறார்

ஆறும்பாட்டு. - மதுசூதனை இத்யாதி. "எனைத்தோர்பிறப்பும் - எதிர்சூழல்புக்கு-எனக்கேயருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை —தன்பக்கல் - இதமன்றி." "வருந்திற்றெல்லாம் - ப்ரயாஸப்பட்டதெல்லாம்.

[மதுசூதனையன்றிமற்றிலேனென்று] - விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனானவனை யொழிய வேறுசிலரைத் தஞ்சமாகவுடையேனல்லே னென்றாயிற்று இவர்இருப்பது. ஸத்த்வந்தலையெடுத்தபோது ஒருகால் இவ்வார்த்தை சொல்லுமது நமக்கு முள்ளதோன்றிறே; இவர்க்கு வாசியென்? என்னில், - [எத்தாலும்கருமமின்றி] - அந்த உக்திக்குச்சேர்ந்த அநுஷ்டாந முண்டாயிருக்கும். ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் ப்ராபகாபாஸங்களிலும் நெகிழ்ந்து, அவனையொழிந்த எல்லாவற்றாலும் ஒருப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருப்பர். [துதிஇத்யாதி] - ஸ்தோத்ராத்மகமான பாடலென்னுதல், ஸ்துத்யகுணங்களை விளாக்கொலை கொள்ளும்படியான பாடல்க ளென்னுதல். கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் துதிசூழ்ந்த பாடல்களைக்கொண்டு பாவேது ஆவேதாம்படி பண்ணினான். [நின்று] - ‹‹தேஹிமே›› (தேஹிமே) என்று ப்ரயோஜநங்களைப்பற்றி யகலுகையன்றிக்கேயிருக்கை. இப்படிஅவன் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்? என்ன, சொல்லுகிறார் : [விதிசூழ்ந்ததால்] - எதிர் சூழல்புக்கு ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்தவன் அவன்போம்வரம்புக்கு எதிர்வரம்பே வருமா போலே, இவர்பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் தானும் எதிரேபிறந்து வந்தானாயிற்று. இவர் கர்மமடியாகப் பிறக்க, அவன்அநுக்ரஹத்தாலே பிறந்துவந்தவித்தனை. சூழலென்று அவதாரத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே; எனைத்தோர்பிறப்பும் எதிர்சூழல்புக்கு - எனக்கேஅருள்கள்செய்ய விதிசூழ்ந்ததா லென்கிறார். விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. பகவத்க்ருபையை விதி யென்பானென்? என்னில் ; - அவனுக்குத் தப்பவொண்ணாததாகை

ப்ர.—(மதுசூதனை) ப்ரஹ்மாண்டபுராணே ஶ்ரீஹயக்ரீவஸம்வாதே நாரதம்ப்ரதிஶ்ரீஹயக்ரீவ:, ‹‹ தஸ்மிந்நேவமஹாதைத்யே விஷ்ணோராவாஹனே | ரஜஸ்தமோப்ரக்ருதிகளோயானேகேஷு ஸம்ஜ்ஞக: | ஸுவானப்ரஹ்மணோஜ்யோத்ஸ்நாமங்கா ஸேமோக்ஷணகள | வேதாந்நரூக்ஷா ஸமிதம்ப்ரவிஷ்டளவ்ருஜயோதயே: | தள ஹக்ஷாதாநவஶ்ரேஷ்டளஹரிஹயக்ரீவ:ஶிரா ஸந | ஸ்தாயவேதாநமஹதந்த்ரகம் வரதேஷ்டிந:››

(ஆடநின்று) யஜுஷி, ‹‹தேஹிமேததாமிதேநிதேஹிமேயஹிநிதேதஹமே››.

தஞ்சமாக - ப்ராப்யப்ராபகமாக, மேலுக்கு அவதாரிகை - ஸத்வம் இத்யாதி. தாத்பர்யம்-அந்தவுக்திக்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம்-ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் இத்யாதி. ப்ராப்யாபாஸங்கள் - ப்ரயோஜநாந்தரங்கள். ப்ராபகாபாஸங்கள் - உபாயாந்தரங்கள். கருமம்-கார்யம். ப்ரயோஜந மென்றபடி. துதிசூழ்ந்த பாடல்கள் - ஸ்துதியாகச் சூழ்ந்திருக்கிற பாடல்க ளென்று மூந்தின அர்த்தம். சூழுகை - கார்த்ஸ்ந்யேநஸம்பந்தம். ஆகையாலே, ஸ்ப்புடதையைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயார்த்தத்திலே, ஸ்தூயதஇதி ஸ்துதி: என்ற-ஸ்துத்யகுணங்களைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. விளாக்கொலை கொள்ளுகை-கபளீகரிக்கை. ஊழியூழிதொறும் - துதிசூழ்ந்த பாடல்கள்-நின்று-பாடியாட என்று அந்வயித்து அர்த்தம், கல்பந்தோறும் இத்யாதி. ‘‘நின்று’’ என்றதுக்கு பாவம்-தேஹிமே இத்யாதி. எதிர்சூழல்புக்கு - சேதநனுக்கெதிரே பிறந்துவந்து. சேதநன் ‘ கர்ம்மடியாகப் பிறக்கிறான், அவன்பிறக்கைக்கு அடியேது? என்ன, இவர்கர்மம் இத்யாதி. ஸ்வோக்தார்த்தஸ்யமூலம் தர்ஶயதி-எனைத்தோர்பிறப்பும் இத்யாதி. ‘‘அநுக்ரஹத்தாலே’’ என்னுமதுக்கு சப்தங்காணுமே யென்ன, விதியென்கிறது இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்த கதநமுகேந விவரணம்-நாம்நினைத்த

யாலே. நாம்நினைத்தவை தலைக்கட்டவொட்டாத கர்மம்போலே, ஈஶ்வரன் நினைத்த கார்யங்களும் க்ருபாபரதந்த்ரனாய்த் தலைக்கட்டமாட்டான் ; "வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த்தः க்ருபயா பர்யபாலயத்" (வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த்தःக்ருபயாபர்யபாலயத்) -காகுத்ஸ்த்தர்களிலும் க்ருபையேவிஞ்சி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் குடியிலே பிறந்தவர். வதார்ஹமான காகத்துக்கு விட்ட அம்புக்குட்படக் கண்ணழிவுபண்ணு மவரிறே. [எனக்கேல்இத்யாதி] - ஸர்வேஶ்வரனா யிருந்துவைத்து, ஸ்ரீவாமநனாய்வந்துஅவதரித்து மூன்றடியாலே த்ரைலோக்யத்தையும் திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்டு எல்லாரோடும் பொருந்தின ஸௌலப்யந்தான் பரத்வமேன்னும்படி, என்னை விஷயீகரிக்கைக்கு ஒரு விதிசூழ்ந்தது, அம்மான் திரிவிக்கிரமனை எனக்கே அருள்கள்செய்ய - எனக்கேன்னவே ஒருவிதி சூழ்ந்தது.

ப்ர॰—(விதிசூழ்ந்தது) ஸுந்தரகாண்டே (௩௮) ஶ்ரீமதிம் ப்ரதிவாயஸவ்ருத்தாந்தகதநே ஸீதா, "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யஃ ஶரணாகதம் | வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த்தः க்ருபயா பர்யபாலயத் || ௩௪ ||"

(திரிவிக்கிரமனையே) ஸ்ரீ நாரஸிம்ஹபுராணே, "தேநாயமாராதிதோ வாஸுதேவஸ் ஸர்வாத்மநாऽஸுரபுங்கவேந | ஸர்வாநிஹேதே தா யோ வாமநோ வஶ்யத் கணாஸ் | வாமநேந ச நிஹத்யாதாஸுரேநாஃ ஸுமந்த்ரேண | சக்ரீ க்ஷிதிம் ஜித்வா ஸ்வீயேந ஸ்வர்க்ஷீரஸ்துதீயே நமஸ்து" (௧).

இத்யாதி. க்ருபாபரதந்த்ரனாய் நினைத்த கார்யம் தலைக்கட்டமாட்டா னென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- வதார்ஹம் இத்யாதி. தங்களிலும் க்ருபையே விஞ்சியென்றது - தங்களுக்குஹாநிவந்தாலும் க்ருபையே விஞ்சி யென்றபடி. ஆனால், காகத்துக்குக் கண்ணழிவுசெய்கிறதென்? என்ன, வதார்ஹமான இத்யாதி. இது - ரஸோக்தி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், கண்ணையழிக்கையும் அதுவும் க்ருபாகார்யமென்றபடி. "அம்மான் திரிவிக்கிரமனை எனக்கென்ன - விதிசூழ்ந்தது" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி. "எனக்கு" என்று இரண்டிடத்திலே யிருக்கையாலே, புநருக்திவாரணைக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் - அம்மான் இத்யாதி. ஸ்வாமியான திரிவிக்கிரமனை எனக்கே அஸாதாரணமாக ப்ரதமகடாக்ஷந்தொடங்கிப் பரமபக்தி பர்யந்தமான உபகாரங்களைப் பண்ணுகைக்கு அஸாதாரணமாக ஒருக்ருபைசூழ்ந்துகொண்டதென்று பதார்த்தம். விதிபதம் - க்ருபாவாசியாகையாலே, "அருள்கள்" என்கிற இது - க்ருபாகார்யபரம். "ஏல்" என்றத - அவதாரணபரமென்று கருதி - எனக்கேன்னவே என்கிறார். "ஏல்" என்றது - ஸந்தோஷாதிசய ஸூசகமவ்யயமாதல். மதுசூதனை யென்று தொடங்கி, ஊழியூழிதொறும் - நின்று-துதி சூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாடும்படி - எனைத்தோர்பிறப்பும் - எதிர்சூழல்புக்கு - எனக்கே அருள்கள் செய்ய-அம்மான் திரிவிக்கிரமனை - எனக்கேல் - விதிசூழ்ந்தது இத்யந்வயः. எனைத்து - அநேகங்களாய். ஓர் - அத்விதீயமான. பிறப்பும் - பிறப்புக்கள்தோறு மிதி பதார்த்தः. ஏலுதல் - தகுதியாதலுமாம். (௪)

ஏழாம் பாட்டு.

திரிவிக்கிரமன்செந்தாமரைக்கணெம்மான் என்செங்கனிவாய்
உருவிற்பொலிந்தவெள்ளைப்பளிங்கு நிறத்தனனென்றென்று உள்ளிப்
பரவிப்பணிந்து பல்லூழியூழிநின்பாதபங்கயமே
மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய் வல்லைகாணென்வாமனனே.

ஆ.—(திரிவிக்கிரமன்.) ஆஶ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதன், ப்ரபுத்தமுக்தாம்புஜ சாருலோசநன், அழகியதிருப்பவளத்தையுடையவன், மந்தஸ்மிதன், இவற்றாலே என்னை அடிமையாக்கினவனென்றென்று உள்ளிப் பரவிப்பணிந்து இப்படியே ஸர்வ காலமும் உன்னுடைய பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்; வல்லைகாண் எம்பிரானே! வல்லைகாண், ஒருவர்க்குஞ் செய்ய முடியாதனவெல்லாஞ் செய்ய வல்லா னொருவனல்லையோ வென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணாநுஸந்தாநபூர்வகமாக ஸ்துதிப்ரணா மாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு உன்னை யநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமாகக் கொண் டிருக்கும் மநஸ்ஸை எனக்குத் தந்தாய்; ஸ்ரீவாமநனான உனக்கு அரியதுண்டோ? என்கிறார்.

[என்செங்கனிவாயென்றுதொடங்கி] - சிவந்து தோற்றின திருவதர நிறத் திலே பகைத்தொடையனாய் அதியவளமான திருமுத்தின் நிறத்தைக்காட்டி என்னை ஈடு படுத்தினவன். [என்றென்றுதொடங்கி] - இப்படி பலகால் நினைத்தும் அடைவுகெடப் பேசியும் குணபரவசனாய் வணங்கியும் இப்படி காலதத்வமுள்ளதனையும் அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு உன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யும்படியான மநஸ்ஸைத் தந் தாய், என் வாமனனேயென்று - எம்பெருமானை யுகக்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான மநஸ் ஸைத்தந்தானென்கிறார்.

திரிவிக்கிரமன் - த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தாலே லோகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கி னவனாய், (அதுபோலே), செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்-கண்ணாலே, எம்மான் - ("ஜிதந்தே" என்னும்படி) என்னைஅடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், செம்- சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - திருப்பவளத்தின், உருவில் - வடிவிலே, பொலிந்த - பரம்பிவளர்ந்துவருகிற, வெள்ளை - வெளுத்த, பளிங்கு - பளிங்குபோலே யிருக்கிற, நிறத்தன் - திருமுத்தின்நிறத்தை, என் - எனக்குஅநுபவிப்பித்தவன், என் றென்று - என்றென்று தனித்தனியே, உள்ளி - (சேஷ்டிதத்தையுங்கண்ணழகையும் முறு வலழகையும்) நெஞ்சாலேஅநுபவித்து, பரவி - (அதுள்ளடங்காமையாலே அக்ரமமா கப்) பரவி, பணிந்து - (அந்தப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டுதிருவடிகளிலே) விழுந்து, பல்- பலவகைப்பட்ட, ஊழியூழி - கல்பவிபாகத்தையுடைத்தான காலதத்வமுள்ளதனையும், நின் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, பாதபங்கயமே - போக்யமான திருவடிகளிலே, மருவி - (அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு) பொருந்தி, தொழும் - அடிமைசெய்யும், மனமே - மநஸ்ஸையே, தந்தாய் - தந்தாய், என்வாமனனே - என்வாமநனே! வல்லை

காண் - வல்லைகாண். மஹாபலியினுடைய நெஞ்சை வஞ்சித்து அநுகூலமாக்கின நீ, என்னெஞ்சையும் அநுகூலிப்பிக்க ஶக்தனென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்னையநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமென்னும் மநஸ்ஸைத் தந்தா யென்கிறார்.

[திரிவிக்கிரமனென்று தொடங்கி] – ஸகலலோகங்களையும் தன் ஸௌலப்யத் தாலே காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டான். என்னைத் தன் கண்ணழகாலே தோற்பித்துப் புறம்புள்ள துவக்கை யறுத்தான். [என்செங்கனிவாயித்யாதி]- சிவந்து கனிந்த திருவ தரத்தின் நிறத்திலே உஜ்வலமாய், வெள்ளைப்பளிங்குபோலே அதியவளமான திருமுத் தின் நிரையின் நிறத்தைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். [என்றென்றித்யாதி]- இப்படிப் பலகாலும் நினைத்தும் அடைவுகெடப் பேசியும் குணபரவஶனாய்வணங்கி,இப் படி காலதத்வமுள்ளதனையும் போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான உன் திருவடிகளையே யநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யும் மநஸ்ஸையே தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸ்திரமுமாய் அபோக்யமுமாமாகையாலே. “வஹ்நௌ ஹிதா:” என்னும்படியிறே யிருப்பது. [வல்லைகாணென் வாமனனே] - ஶுக்ராதிகள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி மஹாபலியை வடிவழகாலே வஞ்சித்தாற்போலே, என்னை அநந்யார்ஹனாக்கிக்கொள்ள வல்லைகாண். இஶ்ஶக்தியை உடையவனுக்கு முடியாததுண்டோ?

ஈடு—ஏழாம்பாட்டு: உன்னுடைய குணநுஸந்தாநபூர்வகமாக ஸ்துதிப்ர ணாமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு உன்னை அநுபவிக்கும் இதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் மநஸ்ஸை எனக்குத் தந்தா யென்கிறார்.

[திரிவிக்கிரமன்] - மூன்றடியாலே ஸகலலோகங்களையும் தன்காற்கீழே இட் டுக்கொண்டவன். [செந்தாமரைக்கணெம்மான்] - நோக்காலே என்னைத் தன்காற் கீழே இட்டுக்கொண்டவன். [என்செங்கனிவாய்இத்யாதி] - இவர் “ஜிதம்” (ஜிதம்) என்றபின்பு, அவன் ஸ்மிதம்பண்ணினபடி. என்னை அநந்யார்ஹனாக்குகையாலே சிவ ந்து கனிந்த திருவதரத்தினுருவிலே - அழகிலே, நிறத்திலே, பொலிந்த - பரபாகத்தாலே ஸம்ருத்தமாய், பரிசுத்தமான ஸ்படிகம்போலே யிருக்கிற திருமுத்துநிரையினுடைய நிற

ப்ர—(என்செங்கனிவாய்) ஜிதந்தாயாம் “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ நம: தே விஶ்வபாவந | நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேஶ மஹாபுருஷ பூர்வஜ”.

ஏழாம்பாட்டு. - திரிவிக்கிரமன் இத்யாதி. “மருவுத்தொழும் மனமேதந்தாய்” என்றத் தைப்பற்ற-உன்னையநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் மநஸ்ஸை என்றது.

ஸாரம் - மூன்றடியாலே இத்யாதி. “செந்தாமரைக்கணெம்மான்” என்ற பதங்களுக்கு ஸாரம் - நோக்காலே இத்யாதி. “எம்மான்” என்றத்தைப்பற்ற, ஜிதமென்றபின்பு என்றது. “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ” என்றது விவக்ஷிதம். “எம்மான்” என்றதொடங்கி சப்தார்த்தம்- என்னை இத்யாதி. அழகிலே நிறத்திலே யிதி - “உரு” என்ற - அழகாய், அத்தாலே நிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. திருவதரத்துக்கு அழகாவது - சிவந்தநிறத்தை யுடைத்தாகையிறே. உருவாலே - அழகாலே பொலிந்த வண்மையையுடைய இதி ஶப்தார்த்த:. பளிங்கு - ஸ்படிகம். திருமுத்தை “பளிங்கு” என்றது - முற்றுகைமையாலே. ஒருவிஷயத்தினுடைய ஸ்மிதம் அப்படி

த்தை யுடையவன் [என்றென்றுள்ளி] - இதரவிஷயங்களினுடைய ஸ்மிதத்திலுண்டான ஸ்ம்ருதி, அகவாய்கண்டவாறே விட்டல்லது நிற்கவோண்ணுதா யிருக்குமிறே; இதுமாறுதே அநுஸந்திக்கலாமிறே [பரவிப்பணிந்து] - அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு, நிர்மமனுய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து. இப்பேறுதா னொருநாளுண்டாய் மற்றைநாள் மறுக்கையன்றிக்கே, [பல்லூழியூழி] - கல்பந்தோறும், கல்பந்தோறும் பரமபோக்யமான உன்திருவடிகளையே அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு தொழும் மநஸ்ஸைத்தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸ்த்திரமாகையாலும் அபோக்யமாகையாலும் ஒன்றையே பற்றிநிற்க விஷயமில்லையாகையாலே, மநஸ்ஸு "சஞ்சலம்ஹிமந:" (சஞ்சலம்ஹிமந:) என்று சஞ்சலமாயிறேயிருப்பது; அப்படியன்றியே, நித்யமுமாய் நிரதிசயபோக்யமுமா யிருக்கையாலே மருவித் தொழும் மநஸ்ஸைத் தந்தா யென்றுமாம். பழையநெஞ்சைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே, கருவூலத்திலே ஒருநெஞ்சைத்தந்தாய் திவ்யம்ததாமி போலே. "பழையநெஞ்சுஇது"என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணவோண்ணுதபடி இராநின்றது. [என்வாமனனே வல்லைகாண்]- கொள்கைக்கும் கொடுக்கைக்கும் உனக்கு ஒன்றேயோ பரிகரம். வாமநவேஷத்தைக்

ப்ர.—(மனமே தந்தாய்) ஸமவஸ்தாவஸ்தாஷு, "யோயம்யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந। ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம் ॥ ௩௩॥ சஞ்சலம்ஹிமந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்। தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது₃ஷ்கரம் ॥௩௪॥".

(தந்தாய்) ததைவகாலே, "ந து மாம் ஶக்யஸே த்₃ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா। திவ்யம் த₃தா₃மி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக₃மைஶ்வரம் ॥அ॥".

அநவரதாநுஸந்தாநவிஷயமா யிருக்குமோவென்ன, இதரவிஷய இத்யாதி. அகவாய்-தர்க்கந்தமாம்ஸாதி மயார்த: ப்ரதேசம். மாறுதேயென்றது - வீப்ஸையைப்பற்ற. மறுக்கை - இல்லாதேபோகை. யாவத்காலம் மருவித்தொழுகைக்கு இரண்டுஹேது - அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமும், பகவந்நிரதிசயபோக்யத்வமும். ஏததுபயவித ஹேதுவைப்பற்ற நிர்வாஹத்வயமாஹ-பரமபோக்யமான இதயாதியாலும், விஷயாந்தரங்கள் இத்யாதியாலும். "மருவித்தொழும மனமேதந்தாய்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - விஷயாந்தர ப்ரவணமான மநஸ்ஸைத் திருத்தி உன்னை மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் என்னுதல், கருவுகலத்திலே ஒருநெஞ்சைத் தந்தாயென்னுத லென்று. முந்தின அர்த்தத்தை விஷயாந்தரங்க ளித்யாதி வாக்யத்தாலே அருளிச்செய்து, த்விதீயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர்-பழையநெஞ்சை இத்யாதி. மநுவுகை - அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமாதல், அநந்யபரதையாதல். கருவூலம் - திருவாபரணுதிக விட்டுவைக்கும் அறை; ஸ்ரீபண்டார மென்றபடி. அதிலுள்ள நெஞ்சுகளிலே ஒருநெஞ்சை யென்றபடி. புதியதாக ஒன்றைக் கொடுத்தவிடமுண்டோ? என்ன, திவ்யம்ததாமி போலே என்று. கீதாஸு ஷஷ்டேட, "சஞ்சலம்ஹிமந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்" இத்யாதி. ஏகாதஶே, "ந து மாம் ஶக்யஸே த்₃ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா। திவ்யம் த₃தா₃மி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக₃மைஶ்வரம்". கருவுகலத்திலே ஒரு நெஞ்சைத் தருகையாவது என்? என்ன, பழையநெஞ்சு இத்யாதி. விவரணம்-வாமந

காட்டி என்னெஞ்சைத் திருத்திந்தாய் ; அவ்வடிவழகாலே, மஹாபலி, "என்னது" என்றிருந்த பூமியை யபஹரித்தாய் ; வல்லேகா ணேன்று - உகக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாமனனென்மரதகவண்ணன் தாமரைக்கண்ணினன்
காமனைப்பயந்தாய் என்றென்று உன்கழல்பாடியேபணிந்து
தூமனத்தனனாய்ப் பிறவித்துழதிநீங்க என்னைத்
தீமனங்கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்? என்சிரீதரனே!

ஆ.—(வாமனன்.) நிரதிசய ஸௌந்தர்யஜந்மபூமியாயிருந்த உன்னுடைய வடிவையும்அழகையும் அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு பாடி, உன்திருவடிகளைப் பணிந்துகொண்டு ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும்படி என்னுடைய மநஸ்ஸை உன்திருவடிகளல்லது மற்றொன்றுஅறியாதபடி பண்ணினாய் ; ஸ்ரீமானே ! உனக்கு நான் என்னகைம்மாறு செய்வது ? என்கிறார்.

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[என் மரதகவண்ணன்] - எனக்கு ஸ்பர்ஹணீயமான நிறத்தையுடையவன். [காமனைப்பயந்தாய்]-லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றும் காமனுடைய அழகுக்கும் உபாதாநமானவனே. [என்றென்று தொடங்கி] - கீழ்ச்சொன்ன திருநாமங்களை இனிதாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டே உன்திருவடிகளிலே விழுந்து நிர்த்தோஷாந்தஃகரணனாய் ஸாம்ஸாரிகதுஃகமெல்லாம் நீங்கும்படியாக என்னுடைய மநோதோஷத்தைப் போக்கினாய். பூர்ணனானையாலே உனகு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னாற்செய்யவல்லாவது காண்கிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அநுபவத்துக்கு உறுப்பல்லாத பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமுண்டோ? என்கிறார்.

வாமனன் - (ஸர்வஸுலபனான) வாமநனே ! என் - எனக்கு அநுபாவ்யமான, மரதகவண்ணன் - மரதகம்போன்ற வடிவழகையுடையவனே ! (ஹோத்தாக்களைக்கண்டு உகந்து பூர்ணமாகநோக்கும்), தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணினன்-கண்ணையுடையவனே ! காமனை — எல்லாரும் ஆசைப்படும்அழகை யுடைய காமனுக்கும், பயந்தாய்-உத்பாதகனானவனே ! என்றென்று - என்றென்றுசொல்லி, உன்கழல் - உன்திருவடிகளை, பாடியே - பாடியே, பணிந்து - பணிந்து, தூமனத்தனனாய் - (ப்ரயோஜநாந்தரங்களிற் போகாத) சுத்தமநஸ்ஸையுடையேனாய், பிறவி - ஜந்மப்ரயுக்தமான, துழதி- அலமாப்பு,

---

வேஷத்தை இத்யாதி. திரிவிக்கிரமன் இத்யாரப்ய, நிறத்த னென்றென்று - பல்லூழிழூழி - உள்ளிப்பரவிப்பணிந்து - நின்பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்; என்வாமனனே-வல்லேகாண் இத்யந்வயஃ. வல்லேகாண் - நீ ஶக்தனன்றோ வென்றபடி. வல்லே - ஶக்தனேயென்று ஸம்போதநம்.

(எ)

நீங்க - திரும்படியாக, என்னை — என்னை, தீமனங்கெடுத்தாய் - (விஷயாந்தரங்களிலே அந்யபரமான) தீயமனங்கெட்டுப்போம்படி பண்ணிணாய்; என் - இப்படி எனக்கு உபகாரகனான, சிரீதரனே - ஸ்ரீமானே! உனக்கு - (பரிபூர்ணனான) உனக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்கேன்? ஸ்ரியஃபதியாகையாலே பூர்ணனான உனக்குச் செய்யலாவதொரு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில். என் திறத்தில் நீ பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[வாமனனித்யாதி] - ஸௌலப்யத்தையும், ஸ்ரமஹரமான வடிவழகையும், அதுக்குப்பரபாகமாய் தன்பேறாகநோக்கின கண்ணழகையு முடையவன். [காமனைப் பயந்தாய்]-லோகத்தையெல்லாம தன்னழகாலே பிச்சேற்றும் காமனுடைய அழகுக்கும் உத்பாதகனானவனே. மாநஸாநுபவ வைஶத்யத்தாலே முன்னிலையாகப்பேசுவர் ஓரோவிடங்களிலே; அதுக்குமேலே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு, அதுகிடையாமையாலே படர்க்கையாகப் பேசுவர்; இவையிரண்டுக்கும் அடி அபிநிவேசம். [என்றென்றித்யாதி]-இத்திருநாமங்களை இடைவிடாதே ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச்சொல்லி, அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே உன்திருவடிகளிலே விழுந்து. [தூமனத்தனனாய்] - பந்தஹேதுவன்றிக்கே குணாநுபவமே யாத்ரையாம்படியான நிரத்தோஷாந்தஃகரணனாய்.[பிறவித்துழதிநீங்க] - ஜந்மமாகிற துழதியுண்டு - தூர்துஃகம், அது போம்படியாக. [என்னைத்திமனங்கெடுத்தாய்] - விஷயாந்தரஸ்பர்ஶியான நெஞ்சைப் போக்குவதுஞ் செய்தாய். [உனக்கித்யாதி] - ஸ்ரியஃபதியாகையாலே பூர்ணனான உனக்கு என்னால் ப்ரத்யுபகாரமாகச் செய்யலாவது ஒன்றுங் காண்கிறிலேன், ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டுகிறிலேன்.

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமான் தந்திறத்திற் பண்ணினஉபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணமல் தடுமாறுகிறார்.

[வாமனன்] - வடிவழகைச் சொல்லுகிற தென்னுதல், நன்மைகளைத் தருமவனென்னுதல். [என்மரதகவண்ணன்] - ஸ்ரமஹரமான வடிவழகை என்னைஅநுபவிப்பித்தவன். [தாமரைக்கண்ணினன்] - வடிவழகேயன்றிக்கே, அகவாயில்தண்ணளிக்கு ப்ரகாஶகமான திருக்கண்களையுடையவன்.[காமனைப்பயந்தாய்]-வடிவழகாலே நாட்டை வெருட்டித்திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவனே! அநுஸந்தாநத்திலே ஒருவைஶத்யம் பிறந்தவாறே முன்னிலைபோலே தோற்றும், அப்படியுஞ் சொல்லிக் கூப்பிடுவர்; அதுக்குமேலே சிலபரிமாற்றங்களை ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே படர்க்கையாகவுஞ் சொல்லிக் கூப்பிடுவேர்; இவையிரண்டுக்கும் அடி அபிநிவேசம். [என்றென்றுஇத்யாதி]-

எட்டாம்பாட்டு.—வாமனன் இத்யாதி. "உனக்கென்செய்கேன்" என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை-எம்பெருமான் இத்யாதி. "வாமநஸ் ஸுநரோ ஹரி:" எனறதைப்பற்ற, வடிவழகை இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, வாமம் என்று - ஸுகமாய், "ஏஷ உ ஏவ வாமநீ:, ஏஷ ஹி ஸர்வாணி வாமாநி நயதி-வாமநீ:" என்றபடி. நன்மைகளை - ஸுகங்களை. மரதகசப்தார்த்தம்-ஸ்ரமஹரமான என்றது. அகவாயில் தண்ணளி - அந்தஸ்ஸௌஶீல்யம. வெருட்டி - ப்ரமிப்பித்து. "வாமனன்" இத்யாதியாலே - பரோக்ஷமாகவும் "காமனைப்பயந்தாய்" என்று - அபரோக்ஷமாகவுஞ் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, அநுஸந்தாநத்தில் இத்யாதி. முன்னிலை - அபரோக்ஷம். அதுக்குமேலே, சிலவென்றது - பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்தை. இவையிரண்டுக்கும் - பரோக்ஷமாகவும், அபரோக்ஷ

இத்திருநாமங்களை இப்படி வாயாலே மாறாதே சொல்லாநிற்கத் திருவடிகளிலே விழுந்து. [தூமனத்தனனாய்] - பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான நெஞ்சின் றிக்கே, மோக்ஷத்துக்கே ஏகாந்தமான நெஞ்சை யுடையனாய். பரிசுத்தாந்த:கரண னாய். அதின்பலமாய் வருமதிறே ஜந்மம் போமது; பிறவித்துழதியுண்டு-தூர்துகம், அது நீங்கும்படியாக. [என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்] - அம்ருதத்தையும் விஷத்தையு மொக்க விரும்புவாரைப்போலே, உன்னையும்உகந்து க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் உகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய். நல்லநெஞ்சைத் தந்த வளவன்றிக்கே, பொல்லாத நெஞ்சைக் கோட்பதுஞ் செய்தாய். [உனக்கு இத்யாதி] - பண்ணின உபகாரத்தின் கனத்தாலே ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது யரிக்கமாட்டுகிறிலேன். அதுக்கு விரகு காண்கிறிலேன். நான் ஒரு உபகாரங் கொள்ளாதொழிதல், நீ குறைவாளனாதல் செய்யப் பெற்றிலேன், புஷ்கலனாயிருக்கிற உனக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன்? (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

சிரீஇதரன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்றென்றிராப்பகல்வாய்
வெரீஇ அலமர்ந்துகண்கள்நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து
மரீஇயதீவினைமாள இன்பம்வளரவைகல்வைகல்
இரீஇ உன்னையென்னுள்வைத்தனை என்னிருடீகேசனே!

ஆ—(சிரீஇதரன்.) ஸ்ரீதரனானகையாலே செய்யதாமரைக்கண்ண னென் றென்று இராப்பகல் வாய்வெருவி அலமந்து கண்கள் நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து

ப்ர.—(வாமனன்) “ருஷ்யந்ஸுகாஸ்ரா, வாசாமி - ஸ்வாமி நயதீதி வாசநம், ஸவகாணிவாசாமி நயதீதிஸ்யதம் [ஸா०-உ-சு-கரு].”

மாகவுஞ் சொல்லிக்கூப்பிடுகிற இரண்டுக்கும். “என்றென்று-பாடியே-உன்கழல்பணிந்து” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இத்திருநாமங்களை இத்யாதி. பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான வென்றது - “மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:” என்றத்தைப்பற்ற. ஸப் தார்த்தம் - பரிசுத்த இத்யாதி. தூய்மை - சுத்தி. பௌர்வாபர்யத்துக்கு ஹாவம் - அதின்பலமாய் இத்யாதி. அது - ஜந்மப்ரயுக்ததுகம். என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் - என்னை விஷயாந்தரங்க ளிலே தத்பரமான தீமனங்கெட்டுப்போம்படி பண்ணினாயிதி சப்தார்த்த:. “மருவித்தொழும்மனமே தந்தாய்” என்றபோதே - பொல்லாதநெஞ்சைத் தவிர்த்தமை ஸித்தமன்றோ வென்ன, நல்ல நெஞ்சை இத்யாதி. அதாவது-அநந்யப்ரயோஜநமானாலும் கதாசித்விஷயப்ராவண்யம் ஸம்பாவித மாகையாலே அத்தைத் தவிர்த்தா யென்னுதல்; கீழ் - அந்வயமுகேந அருளிச்செய்து, இங்கே - வ்யதிரேகமுகேந அருளிச்செய்கிறா ரென்னுதல். “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்றது- “தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம்” இத்யாதி ஸ்லோகார்த்தம்; “தீமனங்கெடுத்தாய்” என்றது - “தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: । நாஸயாமி” இத்யாதி ஸ்லோ கார்த்தம். தாத்பர்யம்-பண்ணின இத்யாதி. அதுக்கு-ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுகைக்கு. தீமனங்கெடுத் தாய் - சிரீதரனே - உனக்கென் செய்கேனென்று கூட்டி. ஹாவம்-நான்ஒரு இத்யாதி. “சிரீதரன்” என்கிற இத்தால் பலிதம்-புஷ்கலனாய் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:. (அ)

மருவியிருந்த தீவினைகள் மாள இன்பம்வளர எப்போதும் உன்னை என்னுள்ளே இருத்தி வைத்தருளினாய்; இப்படி உன்னழகாலே என்னுடைய கரணங்களையும் தோற்பித்தவனே, உனக்கு என்செய்கேன்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் போய் மிகவும் ப்ரீதனாம்படி என்னுள்ளே வந்து பேராதபடி புகுந்தருளி, என்னுடைய இந்த்ரியங்களை நீயிட்ட வழக்காக்கினாய் என்று ப்ரீதராகிறார். ஸக்தி பூர்வகமாக உன்னை யநுபவியா நிற்க, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஶய ஸுகமும் பிறக்கும்படியாக உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறா ரென்றுமாம். வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி. மரீஇய - மருவின. இரீஇவைத்தனை - இருத்தி வைத்தாய்.

ப.—அநந்தரம், விஶ்லேஷதுஃகம் தீரும்படி என்னெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து, நான் ஹ்ருஷ்டனாம்படி அநுபவிப்பித்தா னென்கிறார். தூமனத்திலே தோற்றுவித்த ஸக்திக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு நான் உகக்கும்படி புகுந்தா னென்கிறா ரென்றுமாம்.

சிரீஇதரன் - ஶ்ரிய:பதியானவன், செய்ய - அவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷப்ரீதியாலே செவ்விபெற்ற, தாமரை — தாமரைபோலும், கண்ணன் - கண்ணையுடையவன், என்று என்று - என்றென்று, ("இவளிராப்பகல்வாய்வெரீஇ" என்கிறபடியே), இராப்பகல் - இரவும் பகலும், வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி, அலமந்து - ("எங்கும்நாடிநாடி" என்கிறபடியே) அலமந்து, கண்கள் நீர்மல்கி - ("குவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்", "கேழிலொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்" என்கிறபடியே) கண்ணநீர்மல்கி, வெவ்வுயிர்த்து உயிர்த்து-("உள்ளம்மலங்கவெவ்வுயிர்க்கும்" "நெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும்" என்கிறபடியே) பலகாலும் வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, மரீஇய - (இப்படி ஆடியாடியில்) மருவின, தீவினை - தீவினை, மாள - போம்படியாக, இன்பம்வளர - (அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி) இன்பம்வளரும்படி, வைகல்வைகல் - ஸர்வகாலமும், என் இருடீகேசனே - என் இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகனாகையாலே, என்னுள் - (உனக்குவிதேயமான) என் னெஞ்சிலே, உன்னை - (நியந்தாவாய் ஹோக்யனான) உன்னை, இரீஇ - ("பக்கநோக்கறியான்" என்கிறபடியே) இருத்தி, வைத்தனை - வைத்தாய்.

ஸக்திபாரவஶ்யத்தாலே வந்த விகாரத்தை - வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து அறுதியாகச்சொல்லி, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தி பிறந்து அநுபவாநந்தம் வளரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் போய் ஹ்ருஷ்டனாம்படி என்னுள்ளே வந்து புகுந்தருளி, என்னுடைய இந்த்ரியங்களை நீயிட்ட வழக்காக்கினா யென்று ப்ரீதராகிறார். ஸக்திபூர்வகமாக உன்னை யநுபவியாநிற்க, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஶய ஹர்ஷம் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறா ரென்றுமாம்.

[சிரீஇதரன்] - "ஶ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: । ஆஸ்தே" என்று நித்யஸூரிகளோலக்கத்திலே பிராட்டியும் தானும் சேரவிருக்கு மிருப்பிலே யாயிற்று - இவர் ஊனில் வாழுயிரில் ஆசைப்பட்டது. [செய்ய தாமரைக்கண்ணன்] — நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே, அவள் ஸந்நிதியாலே குளிர்ந்த திருகண்களையுடையவன். "வக்ஷஸ்ஸ்தலஶ்ரியா—ஃ

ஸாந்த்ரஹர்ஷா: | விஸ்தாரிவக்ஷஸ்தலவத்ரவோஜ்வல:", "மையகண்ணாள்" என்றிறே அவளை யநுபவிக்கிறவன் கண்ணிருப்பது. [என்றென்றித்யாதி] - பக்திபாரவஶ்யத தாலே இவர் தேஹயாத்ரை யிருக்கும்படியிறே யிது" என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; "ஆடியாடியிலோடின ஆர்த்தி சொல்லுகிறது - இன்பம் வளர, என்கிறதுக்கு முன்பு" என்பர் பட்டர். [இராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - "இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ" என்கிற விடம். வாய்வெருவி. [அலமந்து]-"எஙகும்நாடி நாடி" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [கண்கள் நீர்மல்கி]-"தனகுவளையொண் கண்ணாநீர்கொண்டாள்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து] - "உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்" என்கிறவிடம். [மரீஇய தீவினை மாள]-பொருந்தின து:கம் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. மரீஇய - மருவிய. ஆயிரமாண்டு முதலையின் கையிலே யானை இடர்பட்டாற்போலே ஆடியாடியில் இவராற்றாமை. [இன்பம்வளர]-அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி இவ்வளவும் வர விளைந்த ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது. [வைகல்வைகல்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும். [உன்னை யென்னுளிரீஇவைத்தனை] - இருத்திவைத்தாய். து:க நிவ்ருத்திக்கும் ஸுகஸித்திக்குமாகப் பண்ணின க்ருஷி என்னுடைய ஹ்ருதயஸந்நிதியேயா யிற்று. [என்னிருடீகேசனே]-என்னுடைய இந்த்ரியஙகளும் எனக்குப் பரிகரமாய விரோதிக்கை தவிர்ந்து, இன்பம் வளருகைக்கு உனக்குக் கையாளாயின.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் நான் மறந்து மிகவும் ப்ரீதனும்படி பண்ணி, இந்த்ரியங்களைத் தானிட்ட வழக்காக்கினனென்கிறார். ஶக்திபூர்வகமாக உன்னை அநுபவியாநிற்கச்செய்தே, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஶய ஹர்ஷமும் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறாராகவுமாம்.

[சிரீஇதரன்] - பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவன். [செய்ய தாமரைக்கண்ணன்] - நீர்பாய்ந்த பயிர் செவ்விபெற்றிருக்குமாபோலே, அவள் திருமார் விலே யிருக்கையாலே குளிர்ந்த கண்ணழகை யுடையவன். "வக்ஷஸ்ஸ்தலஸ்த்தஶ்ரியம்

ப்ர.—(சீரீ இதரன் செய்யதாமரைக் கண்ணன்) ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே ப்ரதமாம்ஶே, "ஸ்நாதஸ்ஸ்ரக்வஸ்த்ராம்பரஶ்ரீவிஸ்ரும்பம் கரேணாபிஹ்ருஷ்டவாந் ஸ்வஸ்தஸ்ஸ்து | கமலோகநீதாவித்ரநாந்தசேரோ ஶோரஸ்தஸ்யாங்கவ்யவஸ்யஹாரி: || ஶ்ரீ ஸ்வக்ஷணாத் ஸுகுமாரஹாசிரத்ரவாநிர்வாணஸ்ரீ ஶ்ரீயஶ்ஶோபாஶ்வ: ஸ்ர்யுரஹகாமேவ ஸஸம்ஜ்ஞதாஹநந்தாஸ்தஸ்யாங்கவ்யவஸ்யஹாரி:|| தயாப்ஸவாரமேஹண்வ்விகாஸிவக்ஷஜாம் வக்ஷ:ஸ்தலஸ்தஶ்ரியஸ்தாஹந்தஹ:|விஸ்தாரிவக்ஷஸ்தலவத்ரவோஜ்வலநாதாஸ்தஸ்யாங்கவ்யவஸ்யஹாரி:.||

ஒன்பதாம்பாட்டு.—சிரீஇதரன் இத்யாதி. ஆடியாடியில் இத்யாதி. அவதாரிகாத்வயமும் - பட்டர்நிர்வாஹத்தையும், பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்தையும் பற்ற. க்ரமேண, "மரீஇயதீவினை மாள" என்றதிலே நோக்காக, ஆடியாடியில் இத்யாதி. "இன்பம்வளர" என்றதிலே நோக்காக-ப்ரீதனும்படிபண்ணி என்றது. 'இருடீகேசன்' என்றத்தைப்பற்ற,இந்த்ரியங்களை இத்யாதி.இட்ட வழக்கு - ததீநம்."இராப்பகல்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, பக்திபாரவசராயிருக்கிற இவருடைய தேஹ யாத்ரையிருக்கும்படியைச சொல்லுகிறதென்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்-பக்தி இத்யாதி.

ஸம்பிவ்யாஹாரதாத்பர்யம்-நீர்பாய்ந்த இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-வக்ஷஸ

ஹஹ்ஹ் ஹ: | விஸ்தாரிவஜேஷா தூவைதத்ருமோவநம்'' என்கிறபடியே. [என்றுஎன்று]- இப்படி மாறுதேசொல்லி. [இராப்பகல்இத்யாதி]-"இவர் ஸக்திபரவஸராகையாலே இவருடைய தேஹயாத்ரை யிருக்கும்படி'' என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அன்றிக்கே,-பட்டர் "மரீஇயதீவினைமாள என்கிற விடத்தளவும் - ஆடியாடியில்இவர்க்கு ஓடின தசையாய், இன்பம்வளர என்கிற இது - அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி, கேசவன் தமரளவும் வர வுண்டான ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது'' என்று. 'இராப்பகல் வாய்வெரீஇ' என்கிறது - "இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ'' என்றத்தை. 'அலமந்து' என்கிறது - "எங்கும் நாடிநாடி'' என்றத்தை. 'கண்கள்நீர்மல்கி' என்கிறது-"தனகுவளையொண் கண்ண நீர்கொண்டாள்'' என்றத்தை. 'வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து' என்கிறது - "உள்ளம்மலங்கவெவ்வுயிர்க்கும்'' என்றத்தை. [மரீஇயதீவினைமாள] - ஆயிரமாண்டு முதலையின்கையிலே ஆனை இடர்பட்டாற்போலே, ஆடியாடியி லாற்றுமை. இவர்க்கு இப்படி பொருந்தின விஸ்லேஷவ்யஸநம் ஆறும்படியாக. [இன்பம்வளர] - அந்தாமத்தன்பு தொடங்கிப் பிறந்த ப்ரீதி. [வைகல்வைகல்] - கழிகிற காலந்தோறும். [உன்னை யென்னுள் இரீஇ வைத்தனை] - உன்னைஎன்னுள்ளே யிருத்திவைத்தனை. [என் இருடீகேசனே] - எனக்குப் பரிகரமாய் விரோதித்த இந்த்ரியங்களும் உன்பக்கலிலே படையற்றன. பரமஸேஷியைக் கண்டார் த்வாரஸேஷிகளளவில் நில்லார்களிறே. (கூ)

ஜெந இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மங்கள்யஸ்தவே, "தயாவராஹே வ்யவிகாஸிபங்கஜம் வக்ஷஸ்ஸ்ஜெநஸ்ரீயஸேஷவ்ஹஹ்ஹ: | விஸ்தாரிவஜேஷா தூவைதத்ருமோவஜேநாஜ்ரோஸ்தூஜோ ஜ்விவ்யூயெஷாஸி:''. பத்மோதபலஸப்தங்களுக்கு பேதங கண்டுகொள்வது. அவதாரிகையிற் சொன்ன அர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக ஆப்த ஸம்வாதத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறுர்-இவர்பக்தி இத்யாதிவாக்யத்வயேந. தேஹயாத்ரை-தேஹதாரணம். அநுபவப்ரகார இதி யாவத்.பட்டர் நிர்வாஹோபபாதநம்-இராப்பகல்வாய்வெரீஇ இத்யாதி. "மரீஇயதீவினை'' என்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விஸதயந்நர்த்தமாஹ-ஆயிரம் இத்யாதி. மரீஇய - பொருந்தின. வைகல்-கழிகிற. வைகல் - காலமெல்லாம். முந்தின வைகல் - கழிகையைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாவது-காலபரம்; ஸர்வகாலமு மென்றபடி. எனக்கு விரோதித்த என்றது-அப்ராப்த விஷயப்ரவணமாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலே விரோதித்த வென்றபடி. "என்'' என்றதின் அர்த்தம் - எனக்குப் பரிகரமாய் என்றது. "ஈசன்'' என்றதுக்கு அர்த்தம்-உன்பக்கல் இத்யாதி. படையற்றன-கிட்டின. படையறுகை-ஆயுதத்தைப் போகடுகை: தகதீந மென்றபடி. சேதநசேஷமான இந்த்ரியங்கள் அவனுக்குப் பாதந்த்ரமாகக்கூடுமோ? என்ன, பரமஸேஷியை இத்யாதி: இவ்விடத்திலே. "ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண்யாஹு ஸ்தேஷாமீஸோயதோபவாந் | ஹ்ருஷீகேஸஸ்ததோ விஷ்ணு: க்யாத:'' என்ற கைலாஸயாத்ரையில் நாமநிர்வசநாத்யாயத்தில் ருத்ரோக்தியான நிருக்தி ரநுஸந்தேயா. பரமசேஷி-ஈஸ்வரன். நிர்வசநப்ரகாரத்திலே - இந்த்ரியஙகளுக்கு ஸாக்ஷாத் சேஷி ஈஸ்வரனு கையாலே, பரமஸேஷி என்கிறது. த்வாரஸேஷி - சேதநः. "ஜெஹயாஜெத்ரு'' என்றது-விஸ்லேஷப்ரயுக்தமேயாகிலும், ஆடியாடியில் விஸ்லேஷவ்யஸநமாத்ரம்-பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு விசேஷம். என் இருடீகேசனே-சிரீஇதர னித்யாரப்ய, வைகல்வைகல் - உன்னை என்னுள் இரீஇ-வைத்தனை யித்யந்வய:. (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

இருடீகேசனெம்பிரான் இலங்கையரக்கர்குலம்
முருடுதீர்த்தபிரானெம்மான் அமரர்பெம்மானென்றென்று
தெருடியாகில்நெஞ்சேவணங்கு திண்ணமறியறிந்து
மருடியேலும்விடேல்கண்டாய் நம்பிபற்பநாபனையே.

ஆ.—(இருடீகேசன.) தன்னழகாலும் செயலாலும் என்னை அடிமைகொண்டவன், அயர்வறுமமரர்களதிபதி யென்றென்று அவனை ஏத்தி நினைந்துவணங்கு; இத்தை அழகியதாகக் கைக்கொள்ளக்கொண்டு, மறந்தும் நம்பிபற்பநாபனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சே! என்றுகொண்டு தம்முடைய நெஞ்சைக் குறைகொள்ளுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நமக்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை யொருகாலும் விடாதே கிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஸாவிக்கிறார்.

[இருடீகேசனென்றுதொடங்கி] - லங்கையில் ராக்ஷஸஸந்தாநத்தில் முருடனான ராவணனை முடித்து உபகரித்தாற்போலே தன்னழகாலே என் இந்த்ரியங்களை அநந்யபரமாக்குகையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவன். [எம்மானென்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய்வைத்து என்னை யடிமை கொண்டான் என்றுகொண்டு மிகவும் அநுஸந்தித்து நெஞ்சே அறிவுடையையாகில் அவனை யநுபவி, இத்தை த்ருடதரமாகக்கொள். [அறிந்தென்று தொடங்கி] - 'அவனை விட அடாது' என்றறிந்து ஸர்வகுண ஸம்பந்நனாய் நிரதிஶய ஸௌந்தரனானவனை நம்முடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே 'விடுவோம்' என்று தோற்றினாலும் விடாதேகிடாய்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனை விடாமையிலுண்டான அபேக்ஷையை அருளிச்செய்கிறார்.

இருடீகேசன் - (தசேந்த்ரியாநநமான என்னுடைய) மாநஸேந்த்ரியத்தை நியமித்து, எம்பிரான் - எனக்குஉபகாரகனாய், (அதுக்குஉதாஹரணமென்னலாம்படி), இலங்கை - லங்கையில், அரக்கர்குலம் - ராக்ஷஸகுலத்துக்கு, முருடு - முருடான ராவணனை, தீர்த்த - அழித்து பிரான் - நாட்டுக்குஉபகரித்தவன், அமரர்பெம்மான் - நித்யஸூரிகளோபாதி, எம்மான் - என்னையநுபவிப்பித்த ஸ்வாமியானவன், என்றுஎன்று - என்று பலபடியும்அநுஸந்தித்து, நெஞ்சே - நெஞ்சே! தெருடியாகில் - அறிவுடையையாகில், வணங்கு - (அவனை) வணங்கும்படி பார்; (இத்தை), திண்ணம் - சிக்கென, அறி-புத்தி பண்ணு; அறிந்து - இவ்வறிவுக்குமேல், மருடியேலும் - அயோக்யதையடியான கலக்கம் வந்ததேயாகிலும், நம்பி - குணபரிபூர்ணனாய், பற்பநாபனை - காரணபூதமான திருநாபிகமலத்தையுடைய இம்மஹோபகாரகனை, விடேல்கண்டாய் - விடாதேகிடாய். என்று நெஞ்சை அபேக்ஷிக்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எனக்கு உபகாரகனானவனை ஒருகாலும் விடாதே கிடாயென்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அநுஸாவிக்கிறார்.

[இருடீகேசனெம்பிரான்] - இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு விஷய ப்ரவணனாய் நசியாதபடி, தன்னழகாலே அவற்றைத் தன்பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கின மஹோபகார

கன். [இலங்கைஇத்யாதி] - இலங்கையில் ராக்ஷஸஸந்தாநத்திலே விபீஷணுதிகளை யொழிய முருடான ராவணுதிகளை நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று என்னுடைய இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்த்தபடி. [எம்மானித்யாதி] - விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்தமாத்ரமே யன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளை அநுபவிக்குமாபோலே என்னை அநுபவிப்பித் தவன். [என்றென்று] - இப்படிநினையா நின்றுகொண்டு. [தெருடியாகில்] - தெருளுதி யாகில். அறிவுடையையாகில். ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான ஏற்றமுண்டாகில், [நெஞ்சேவணங்கு] - உபகாரகனை அவன் திருவடிகளிலே விழப்பார். [திண்ணமறி] - இத்தை "ஓலக்க வார்த்தை" என்றிராதே, த்ருடமாக புத்திபண்ணு. [அறிந்து] - "அவன் விடஅடான்" என்று அறிந்து. [மருடியேலும் விடேல்கண்டாய்]- உனக்கு ஒருபோதாக அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகல நினைப்பதொரு அறிவு கேடுண்டு, அவ்வளவிலும் விடாதேகிடாய். [நம்பிபற்பநாபனையே] - அவன் குணபூர்த்தி யிருந்தபடிகண்டாயே, வடிவழகிருந்தபடி கண்டாயே, முன்பு உபகரித்து நின்றபடி கண்டாயே. இவ்விஷயத்தைவிட்டால் ஏத்தைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நமக்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை நீ ஒருகாலும் விடாதேகிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறு ரிப்பாட்டில்.

[இருடீகேசனெம்பிரான்] - தன்னையறிகைக்குப் பரிகரமாகத் தந்த இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு ஶப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பி நான்அநர்த்தப்படாமே,தன்னையே யறிகைக்குப் பரிகரமாம்படி பண்ணி யுபகரித்த மஹோபகாரகன். [இலங்கைஇத்யாதி] - இவருடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தவிர்த்தபடி, லங்கையில் ராக்ஷஸஜாதியில் விபீஷணுதிகளை வைத்து, முருடான ராவணுதிகளை நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று. [எம்மான் அமரர்பெம்மான்] - இந்த்ரியங்களினுடைய இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த

ப்ர.—(இருடீகேசனெம்பிரான்இலங்கை யரக்கர் குலம்முருடுதீர்த்தபிரான்) "[Grantha text, partly illegible] | [Grantha text, partly illegible]".

பத்தாம்பாட்டு - இருடீகேசன் இத்யாதி. "இருடீகேசனெம்பிரான்" என்றத்தைப் பற்ற - நமக்குமிகவு முபகாரகனானவனை என்றது.

இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகனாய் உமக்கு உபகரித்த உபகாரமேதென்ன, தன்னையறிகைக்கு இத்யாதி. பதயோகத்துக்குஹாவம் - இவருடையஇத்யாதி. அரக்கர்குலத்தில் முருட்டைத் தீர்த்த உபகாரக னென்றபடி. முருடரான - கடினரான. முருடு - காடிந்யம். இவ்விடத்திலே- "[Grantha text, partly illegible] | [Grantha text, partly illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். இது த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார் - லங்கையில் இத்யாதி. "முருடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - விபீஷணுதிகளைவைத்து என்றது. நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று - இவருடைய இந்த்ரியம் வஶியாதிருக்கச்செய்தே, இதினுடைய விபரீதாசரணத்தையைப் போக்கினபடி யென்றபடி. பூர்வோத்தரபத ஸமபிவ்யாஹாரலப்ததாத்பர்யம்-இந்த்ரி

மாத்ரமன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைஅநுபவிக்கக் கொடுக்குமாபோலே எனக்குத் தன்னை அநுபவிக்கத் தந்தவன். இப்படி சொல்லாநின்றுகொண்டு [தெருடியாகில்]- தெருளுதியாகில். ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில். [நெஞ்சே வணங்கு] - ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும்அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான ஏற்றம்உனக்குண்டாகில், உபகாரகனானவன் திருவடிகளிலே விழப்பார். [திண்ணமறி]-இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்றிராதே த்ருடமாகப் புத்திபண்ணு. [அறிந்து] - அறிகைதானே போரும் ப்ரயோஜநம். அதுக்குமேலே [மருடியேலும் விடேல்கண்டாய்] - உனக்கு ஒருபிச்சுண்டிறே அவன்வைலக்ஷண்யத்தைப் பாராவருவது - 'நாம்இவ்விஷயத்தை தூஷிக்கையாவதேன்?' என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலப்பார்ப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத் தவிரப்பார்சிடாய். [நம்பி பற்பநாபனையே] - கெடுவாய், இவ்விஷயத்தை விட்டுப் புறம்பேபோய் மண்ணை மூக்கவோ? அவன்குணபூர்த்தியிருந்தபடி கண்டாயே, வடிவழகுஇருந்தபடி கண்டாயே, முன்பு நமக்கு உபகரித்தபடி கண்டாயே. (கo)

—⊱⊰—

பதிஞொரம்பாட்டு.

பற்பநாபனுயர்வறவுயரும் பெருந்திறலோன்
எற்பரனென்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கேதன்னைத்தந்த
கற்பகம் என்னமுதம்கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்
வெற்பன் விசும்போர்பிரான் எந்தைதாமோதரனே.

யங்களினுடைய இத்யாதி. தெருளுதியாகில் - *அறிவுடையையாகில்.* தெருள் - *அறிவு.* இது பின்னை ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தோ? என்ன, ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான ஆகாரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில் என்கிறார். ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்குமித்தி- மநஸ்ஸஹகாரர்ஹாலே பாஹ்யஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயப்ரகாஶகத்வ மில்லாமையாலே ஜ்ஞாநேந்த்ரியாபேக்ஷயா மநஸஃப்ராதாந்யம் அவலம்ப்யோக்தம்-ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் வாய்த்தலையான என்று. "ஶாஸ்த்ராஜ்ஞாநவிஷயஜ்ஞாநஸ்வாவஹீஜஸ்யஸம்ஸ்ருதிகாரீ ந[illegible] தஜ்ஞாநஸ்யஸ்ய—[illegible]"-அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான என்று சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களாலே உண்டாகக்கடவ அறிவுக்கும் வாய்த்தலையானவென்றபடி. வாய்த்தலையான - மூலமான. இல்லையாகில் பேதந் தோற்றுமே; இந்த்ரியங்களுக்கு வாய்த்தலை யென்றபோதே - இந்த்ரியஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும் வாய்த்தலையென்றது ஸித்தமாகையாலே யென்று கண்டுகொள்வது. அநுவாதத்துக்கு ஸாவம் - அறிகைதானே இத்யாதி. ஜ்ஞாநஸ்யைவபலத்வஸூசநார்த்தோநுவாத இதி பாவஃ. மருடியேலும் - மருளுதியேலும்; ப்ரமத்தையுடையையாகிலும். மருள் - அஜ்ஞாநம். இங்கு - ப்ரமம். பாரா - பார்த்தமாத்ரத்திலே. பிச்சுத்தானேது? என்ன- நாம்இவ்விஷயத்தை இத்யாதி. அத்தை - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தை. "நம்பிபற்பநாபனை - மருடியேலும்விடேல் கண்டாய்" என்றதுக்கு ஸாவம்-கெடுவாய் இத்யாதி. மூக்கவோ - தின்னவோ. "இவ்விஷயத்தை" என்றத்தை விவரிக்கிறார்-அவன்குணபூர்த்தி இத்யாதி. "நம்பிபற்பநாபன்-இருடீகேசனெம்பிரான்" இத்யாதியைப்பற்ற ஸாவம்-அவன்குணபூர்த்தி இத்யாதி ஆதல். நெஞ்சே, தெருடியாகில் - நம்பிபற்பநாபனை - இருடீகேசனித்யாரப்ய, என்றென்று - வணங்கு; திண்ணமறி; அறிந்து மருடியேலும் விடேல் கண்டாய் இத்யந்வயஃ. (கo)

ஆ.—(பற்பநாபன்.) அவன் நம்மைவிடிற் செய்வதென்? என்னில்; அள விறந்த அழகையுடையனும், நிரவதிகதேஜஃப்ரப்ருதிகல்யாணகுணங்களையுடையனும், என்னை ஸ்வேதரஸர்வவிஷயவைராக்யபூர்வக ஸ்வரூபவைகபோகனுக்கிக்கொண்டு எனக் கே தன்னைத்தந்த பரமோதாரனும், என்னுடைய போக்யமாய், நிரதிஶயஸௌந்தர்ய பரி பூர்ணமான திருமலையோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தாலே லப்தமான இந்த ஔதார்யத்தை யுடையனும் திருநாட்டில் திவ்யபுருஷர்களுக்கு நாதனும், எனக்கு ஸ்வாமியாய் ஆஶ்ரித பராதீநனான எம்பெருமான் என்னையல்லது அறியான்; ஆதலால், அவன் என்னை விடா னென்கிறார்.

ஒ.—பதினோராம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனுயிருந்துவைத்து, அத்யந்த ஸுலபனும் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியா னென்கிறார்.

[பற்பநாபனென்றுதொடங்கி] - ஜகதுத்பத்தி காரணமான திருநாபிகமலத் தை யுடையனும் அபரிச்சேத்யமானவன் ,ஸமஸ்த கல்யாணகுணகனனவன் மதேகஸித் தன். [என்னையென்றுதொடங்கி] - என்னை தனக்கு அர்ஹனுக்கி பரிக்ரஹித்து எனக் குத் தன்னை அஸாதாரணமாகத் தநத விலக்ஷண கல்பகமுமாய் நிரதிஶயபோக்யமான வன். [கார்முகில் போலும் வேங்கட நல்வெற்பன்] - இவனுக்கு இவ்வௌதார்ய முண் டாயிற்றது திருமலையின் மிதியாலே. [விசும்போர் பிரான்] - அயர்வறுமமரர்களதிபதி.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அறிவுபிறந்த நெஞ்சையுடைய எனக்கு அவன் ஸர் வப்ரகாரோபகாரகனனு னென்கிறார்.

பற்பநாபன் - (ஜகதுத்பத்திஹேதுவான) திருநாபிகமலத்தையுடையனும், (உத பந்நஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), உயர்வற உயரும் - மிகவும்உயராநின்ற, பெருந்திறலோன்- அபரிச்சிந்நையான ஶக்தியையுடையனும், எற்பரன் - (இம்மேன்மையோடே) என்பக்க லிலே தத்பரனும், (அதடியாக), என்னை - என்னை, ஆக்கி - உண்டாக்கி, கொண்டு - அங்கீகரித்து, எனக்கே - எனக்கேஅஸாதாரணமாம்படி, தன்னை - தன்னை, தந்த-தந்த, கற்பகம் - கல்பகமாய், என் - எனக்கு; அமுதம் - போக்யமாய், கார்முகில்போலும் - (தரம்பாராமல்உபகரிக்கும்) காளமேக ஸத்ருஶனும், (அதுக்குயோக்யஸ்தலமான), வேங்கடம் - திருவேங்கடமென்று பேராய், நல் - விலக்ஷணமான, வெற்பன் - திருமலை யில் நிலையையுடையனும், (இந்நிலையிலே), விசும்போர் - நித்யஸூரிகளை, பிரான் - அநு பவிக்கிற ஆஶ்ரிதபவ்யதையை யுடையனான, தாமோதரன் - தாமோதரன், எந்தை - என்னை அடிமைகொண்டான். கல்பகத்திற்காட்டில் இவனுக்கு வாசி - அர்த்தியையுண் டாக்குகையும், அவனைத் தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவன் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுக்கை யன்றியே தன்னைக்கொடுக்கையும், தானே போக்யமாகையும்.

இ.—பதினோராம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனும் வைத்து அத்யந்த ஸுலபனும் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியா னென்கிறார்.

[பற்பநாபன்] - ஜகதுத்பத்தி காரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையவன். [உயர்வறவித்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான ஶௌர்யவீர்யாதிகுணப்ரதையை யுடையவன்.

திறல் - பராபிபவந ஸாமர்த்த்யம். அது - அல்லாத குணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். [எற்பரன்] - அம்மேன்மை யுடையவன் மதேகசித்தன். [என்னையாக்கி] - என்னைத் தனக்கு அர்ஹனாக்கி. [கொண்டு] - பரிக்ரஹித்து. [எனக்கே]-அஸாதாரணமாக. [தன்னைத்தந்த கற்பகம்]-ஔதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமான கல்பகதருவிற்காட்டில் இவனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது - அர்த்தியையுண்டாக்கிக் கொடுக்கமாட்டாது, ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுதார்பக்கல் தான் மேல்விழுமதில்லை, ஒருவனுக்கே குறைவறக் கொடுக்கமாட்டாது, பலங்களைக்கொடுக்கு மித்தனைபோக்கி தன்னைக்கொடுக்குமதில்லை. [என்னமுதம்] - எனக்கு நிரதிசயபோக்யமானவன். தானே போக்யமாயிருக்குமதில்லையே அதுக்கு. [கார்முகில் இத்யாதி]-இந்த ஔதார்யத்துக்கடி திருமலையில் ஸம்பந்தமாயிற்று. "கொடுத்தோம்" என்று நினையாதே கொடுக்கும் மேகஸ்வபாவமான திருமலை. [விசும்போர்பிரான்] - நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் வைத்து ஆச்ரிதைகளான இடைச்சிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யிருக்கிற ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன்.

ஈடு.—பதினோராம்பாட்டு. அத்யந்தவிலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து, அத்யந்த ஸுலபனாய் என்னை அடிமைகோண்டவன் என்னையல்லது அறியானானே னென்கிறார்.

[பற்பநாபன்]-ஸகலஜகதுத்பத்திகாரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையவன். [உயர்வற இத்யாதி] - பேசப்புக்கால் பரிச்சேதித்துப்பேசவோண்ணுதபடியான ஸௌர்ய வீர்யாதி குணப்ரதையையுடையவன். திறல் - பராபிபவநஸாமர்த்த்யம். அல்லாதகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் இது. காரணத்வப்ரயுக்தமான மேன்மை அது, பராபிபவந ஸாமர்த்த்யந் தோடக்கமான குணங்கள் அவை, இப்படி யிருக்கிறவன் [எற்பரன்] - மதேகசித்தன். [என்னை இத்யாதி] - ஔதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பது கல்பகமிறே, அதில் வ்யாவ்ருத்திசோல்லுகிறது. [என்னையாக்கிக்கோண்டு] - அர்த்திகளை யுண்டாக்கிக் கோடுக்கு மதில்லையிறே அதுக்கு. [எனக்கே] - ஒருவனுக்கே குறைவறக் கோடுக்கு மதில்லையிறே அதுக்கு. [தன்னைத்தந்த] - சிலப்ரயோஜநங்களைக் கோடுக்கு

பதினோராம்பாட்டு - பற்பநாபன் இத்யாதி. 'பற்பநாபன்' இத்யாதிகளெல்லாம் கடாக்ஷித்து-அத்யந்தவிலக்ஷணனாய் என்றது.'தாமோதரன்' என்றத்தைப்பற்ற, அத்யந்தஸுலபனாய் என்றது. 'எந்தை' என்றத்தைப்பற்ற - என்னையடிமைகோண்டவன் என்றது. 'எற்பரன்' என்றத்தைப்பற்ற, என்னையல்லதறியான் என்றது.

உயர்வற இத்யாதி - நாட்டாருடைய உயர்வு அல்பமாம்படியாக உயராநின்ற அபரிச்சிந்நசக்தியையுடையவன் என்று பூப்தார்த்தம். திறல் - பராபிபவநஸாமர்த்யமானல், 'ஸௌர்யாதிகுணப்ரதையையுடையவன்' என்று சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, அல்லாத இத்யாதி. 'பற்பநாபன்' என்றத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார், காரணத்வ இத்யாதி. எற்பரன் - என்னிடத்திலே தத்பரன். அத்தாலே, மதேகசித்தன் என்றது. வாக்யதாத்பர்யம் - ஔதார்யத்தில் இத்யாதி. வ்யாவ்ருத்யுபபாதகம் - அர்த்திகளை இத்யாதி. என்னையாக்கி - என்னை உண்டாக்கி. கோண்டு - அங்கீகரித்து. குறைவற-மோக்ஷபர்யந்தம். எனக்கேதன்னைத்தந்த - எனக்கே

மதல்லது தன்னைக்கொடுக்குமதில்லையிறே அதுக்கு [என் அமுதம்] - தான்போக்யமாயிருக்குமதில்லையிறே அதுக்கு. எனக்கு நிரதிஶயபோக்யமானவன். [கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்வெற்பன்] - இந்தஔதார்யத்துக்கு அடி திருமலையின் ஸம்பந்தம்; ஸஹ்யம் பற்றின ஔதார்யமிறே. கொடுத்தத்தை நினையாதே கொடுக்கும் மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவன். [விசும்போர் பிரான் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருந்துவைத்து, ஆஶ்ரிதரான இடையருக்கும் இடைச்சிகளுக்கும் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி வந்து அவதரித்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமைகொண்டவன். (கக)

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

தாமோதரனைத்தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை
ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கென்றேதொழுமவர்கள்
தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந்திசைமுகற்கும்
ஆமோதரமறிய எம்மானையென்னாழிவண்ணனையே.

ஆ.—(தாமோதரனை.) ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனாய், ஸர்வஜகதேககாரணமாய், ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாயிருந்த எம்பெருமானை, ஒருவர்க்குந்தானறியலாமோ? என்று தொழுகிற பரமபுருஷஶேஷதைக ஸ்வபாவரான சிவற்கும் திசைமுகற்கும் எம்மானை என்னாழிவண்ணனைத் தரமறியலாமோ? என்றுகொண்டு, அவனுடைய அபரிச்சேத்யமஹத்வத்தைச் சொல்லி, ஏவம்பூதனானவன்கிடீர் எற்பரனாயிருக்கிறவனென்கிறார்.

அஸாதாரணமாம்படி தன்னைத்தந்த வென்று பாவார்த்தம். ஆக, கல்பகத்திற்காட்டில் இவனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி-அர்த்திகளை உண்டாக்குகையும், அவனைத் தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவன் அபேக்ஷிதங்கொடுக்கையன்றிக்கே தன்னைக் கொடுக்கையும், தானே போக்யமாகையும். 'கார்முகில் போலும்' என்றது-வேங்கடத்துக்கு விசேஷணம். கார்முகில்போன்ற 'வேங்கடம்' என்கிற பேரையுடைய விலக்ஷணமான திருமலையை உடையவன் இதி பாவார்த்தஃ. பதச்சேர்த்தியால் ஸித்தித்த பாவம் - இந்த ஔதார்யத்துக்கு இத்யாதி. இந்தஔதார்யத்துக்கு - 'எனக்கேதன்னைத்தந்த' என்று சொன்ன ஔதார்யத்துக்கு. கார்முகில்போலும் வேங்கட மென்று - மேகஸாத்ருஶ்யஞ் சொன்னது - மேகத்தினுடைய ஔதார்யம்போலே யிருக்கு மென்னுமத்தைப் பற்ற; ஆகையாலே அத்தைப்பற்ற, இந்த ஔதார்யத்துக்குஅடி திருமலையின் ஸம்பந்தம் என்கிறார். ஔதார்யம் ப்ரவாஹத்வேநஹ்ருதிஸ்தாயாஹ - ஸஹ்யம்பற்றின ஔதார்யமிறே என்று. அதாவது - ஸஹ்யபர்வதத்திலின்றும் ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரவாஹத்துக்கு நாசமில்லாதாப்போலே, திருமலையோட்டை ஸம்பந்தமடியாக உண்டான பகவதௌதார்யத்துக்கும் ஒருகாலும் ஸங்கோசமில்லை என்றபடி. 'கார்முகில்' இத்யாதிக்கு பாவார்த்தம் - கொடுத்தத்தை இத்யாதி. 'விசும்போர்பிரான் - தாமோதரன் - எந்தை' என்று அந்வயித்து பாவம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. பற்பநாபன் உயர்வற வுயரும் பெருந்திறலோன் - என்னையாக்கிக்கொண்டு இத்யாரப்ய, விசும்போர்பிரான் - தாமோதரன் - எந்தை - எற்பான் இத்யந்வயஃ. இப்பாட்டில் - உபாயோபேயத்வ பரத்வஸௌலப்யங்களும், பராபிபவநஸாமர்த்யந் தொடக்கமான குணங்களும் சொல்லுகிறது. (கக)

ஒ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டில், பகவத்ஜ்ஞாநத்தில் அபிமாநிகளா யிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் எம்பெருமானை அறியவொண்ணா தென்கிறார்.

[தாமோதரனை யென்று தொடங்கி] - ஜகத்காரணபூதனாய் ஜகத்துக்கு ப்ரளயாபத்ஸகனுமாய் ஆஶ்ரிதபவ்யனானவனை ஒருவர்க்கு அளவிடலாமோ என்று அறிந்தார்களாகக்கொண்டு தொழும் ஸ்வபாவருமாய் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரவத் அந்தரங்கரான ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும், தன்னுடைய குணார்ணவத்தை என்பக்கலிலே மடுத்து என்னை அடிமைகொண்டவனைப் பரிச்சேதிக்கலாமோ.

ப.—அநந்தரம், தம்மளவில் அவன் பண்ணின உபகாரம் அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அளவிடவொண்ணா தென்கிறார்.

தாமோதரனை - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும், தனிமுதல்வனை - ஸமஸ்தஜகதேககாரணத்வத்தையும், ஞாலமுண்டவனை - ப்ரளயாபத்ஸகத்வத்தையுமுடையவனை, தரம் - பரிச்சேதித்து, அறிய - அறிய, ஒருவர்க்கு - ஒருவர்க்கும், ஆமோ - போமோ? என்று - என்று, தொழுமவர்கள் - தொழுமவர்களாய், தாமோதரன் - அந்த தாமோதரனுக்கு;உருவாகிய-ப்ரகாரதயா சேஷபூதரான,சிவற்கும்-ருத்ரனுக்கும்,திசைமுகற்கும்-ப்ரஹ்மாவுக்கும், (கடுகிலேகடலைமடுத்தாற்போலே), என் - என்பக்கலிலே, ஆழிவண்ணன் - தன்குணார்ணவத்தைவைத்து, எம்மானை-என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியை, தரம் - அளவிட்டு, அறியவாமோ - அறியப்போமோ? ஸாமாந்யமான உபகாரங்களை அறிந்தாலும், என்பக்கல் பண்ணின விஶேஷோபகாரம் அறிய அரிதென்று கருத்து.

இ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டில், "எற்பரன்" என்று என்னளவிற் செய்தாற்போலே தானே காட்டக்காணுமத்தனையல்லது, பகவத்ஜ்ஞாநத்திலே அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தால் அவனை அறிய வொண்ணா தென்கிறார்.

[தாமோதரனை இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் பாசுரமிருக்கிறபடி. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் ஒருவர்க்கும் தரைகாணப்போமோ. [தனிமுதல்வனை] - "ஸதேவ" என்கிற படியே - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயா யிருக்கிறபடியைத்தான் அறியப்போமோ. [ஞாலமுண்டவனை] - ஆபத்ஸகத்வத்தைத்தான் அறியப்போமோ. [ஆமோதரமறியவொருவர்க்கு] - எங்களையொழிய ஒருவர்க்குத்தான் அறியப்போமோ என்பர்கள். இப்படி சொல்லிக்கொண்டு தொழும் ஸ்வபாவருமாய், அவனுக்கு ஶரீரவத் அந்தரங்கரான ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்குந்தான் அறியலாமோ. [என்னாழிவண்ணனை யெம்மானை] - தன் குணார்ணவத்தை என்பக்கலிலே மடுத்து என்னை அடிமைகொண்டவனை. எம்மானை யென்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழுமவர்களாய், தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந் திசைமுகற்கும் - தரமறியவாமோ.

ஈடு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. "எற்பரன்" என்கிறபடியே - என்னளவில் அவன்செய்தாற்போலே செய்வார்க்கு அவனைக்காணலாமல்லது, 'ஸ்வயத்நத்தாலே அறிவோம்' என்பார்க்கு அறியப்போகா தென்கிறார்.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு - தாமோதரனை இத்யாதி. என்னளவில் அவன் செய்தாற்போலே செய்வார்க்கு என்றது - என்னளவில் அநுக்ரஹம் செய்தாற்போலே அநுக்ரஹிக்க நினைத்தார்க்கு என்றபடி.

தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க் கென்றுயிற்று ப்ரஹ்மாதிகள் சொல்லுவது. [தாமோதரனை] - அவன் ஆச்ரித பரதந்த்ர னாய் நிற்கிற நிலையை அறியப்போமோ? [தனிமுதல்வனை] - "ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்கிறபடியே - த்ரிவித்காரணமும் தானேயாயிருக்கிற இருப்பை அறியப்போ மோ? [ஞாலமுண்டவனை] - உண்டாக்கிவிடுகையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனாய்நிற்கும் நிலை யை அறியப்போமோ? ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கு? என்னுநிற்பர்கள். தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தார்களாக நினைத்து, ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கு என்றே தொழுமவராய், தாமோதர னுருவாகிய-ஸர்வேச்வரனுக்கு சரீரவத்விதேயரான சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமறிய ஆமோ? அல்லாதாரிற்காட்டில் தாங்கள் அறிந்தார்களாக அபிமாநித்திருக்கிறவர்களாலே தான் அறியப்போமோ? ஆரைத்தா னென்னில், [எம்மானை என்னாழிவண்ணனை] - துளப்படியிலே கடலைமடுத்தாற்போலே, தான் குணர்ணவமா யிருக்கிறஇருப்பை எனக்கு அறிவித்தவனை. இப்படி அவன்தானே காட்ட, நான்கண்டாற்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமித்தனையல்லது, ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கு அறியப்போமோ? எம்மானை யென்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தர மறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழுமவர்களாய், தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற் கும் தரமறியவாமோ? என்று அந்வயம். (௬௨)

ப்ர —(தாமோதரனைத்தனிமுதல்வனை) ஊாெநோமெ) ஷஷுவ வாாெக ஸஷிஷ்யாயா [௨], ":ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் - தமெஷகூ தவஊாஷஸ்ராம வஜாமெயெதி".

"தாமோதரனை" என்று தொடங்கி, "ஒருவர்க்கு" என்னுமளவும் - ப்ரஹ்மாதிகள் வார்த்தை யென்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் - தாமோதரனை இத்யாதி. இப்பதத்ரயத்துக்கு ஹாவம்-அவன் இத்யாதி. 'தனிமுதல்வன்' என்று - நிமித்தோபாதாநங்கள் சொன்னது-ஸஹகாரி காரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - உண்டாக்கி இத்யாதி. "யஸ்யாத்ம தஸ்யேதம் தயஸ்யநவேத ஸ:" இத்யேவமாகாரேண ஹிதேபிவதந்தி, 'சிவற்கும் திசைமுகற் கும் தரமறியவாமோ' இதி கதமுச்யத இத்யத்ராஹ - ஆமோதரமறிய இத்யாதி. ஒருவர்க்கும் - தரமறியவாமோ வென்று அந்வயம். தரமறியவாமோ - பரிச்சேதித்தறியவாமோ. தரம் - பரிச் சேதம். 'சிவற்கும் திசைமுகற்கும்' என்ற பூஜ்யோக்திக்கு ஹாவம் - அல்லாதாரில் இத்யாதி. 'ஆழிவண்ணனை-எம்மானை' என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - துளப்படியிலே இத்யாதி. ஆழிபோன்ற ஸ்வபாவத்தை உடையவனென்று பப்தார்த்தம். 'எம்மானை யென்னாழிவண்ணனை' என்றது - ஆழ்வார்வார்த்தை. ஆனால் ஒருத்தராலும் அறியப்போகாதோ? என்ன; 'எம்மானை' என்றத்தால் ஸூசிதம் ஹாவமாஹ - இப்படி இத்யாதி. எம்மானை என்னாழிவண்ணனை - தாமோ தரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை - ஒருவர்க்கு - தரம் அறியவாமோ - என்று தொழு மவர்களாய்த் தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் - தரமறியஆமோ? இத்யந்வய:. (௬௨)

பதின்மூன்றாம்பாட்டு.

வண்ணமாமணிச்சோதியை அமரர்தலைமகனைக்
கண்ணனைநெடுமாலைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணியதமிழ்மாலையாயிரத்துள் இவைபன்னிரண்டும்
பண்ணிற்பன்னிருநாமப்பாட்டு அண்ணல்தாளணைவிக்குமே.

ஆ.—(வண்ணமாமணி.) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் எம்பெருமானைப் பெறுவா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களை இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[வண்ணமென்று தொடங்கி] - நிறமுடைத்தாய் மஹார்க்கமான மணியினுடைய ஒளியையுடையனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியுமாய் அஸ்மதாதிகளுக்கும் ஸுலபனாகைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணுவதுஞ்செய்து என்பக்கலிலே மிகவும் அபிநிவிஷ்டனானவனை. [பண்ணில்] - பண்ணிலே நடந்த.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம் - நிறத்தையுடைத்தாய், மா - பெருவிலையனான, மணி - நீலமணியினுடைய, சோதியை - ஒளிபோலேயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையுடையனாய், (இவ்வழகு), அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், தலைமகனை - பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெரியவனாய், கண்ணனை - ஆஶ்ரிதரைத்தானே அநுபவிக்குமவனாய், நெடுமாலை - அதுக்கு அடியான நிரதிசயவ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனைப்பற்ற, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் – ஆழ்வார், பண்ணிய – செய்தவையாய், தமிழ்மாலை – ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடஸந்தர்ப்பரூபமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், பண்ணில் - பண்ணிலே வர்த்திப்பதாய், பன்னிருநாமப்பாட்டு - திருத்வாதசநாமத்தைப்பற்றிவருகிற பாட்டான, இவை பன்னிரண்டும் - இவை பன்னிரண்டும், அண்ணல்-ஸர்வேஶ்வரன், தாள் - திருவடிகளை, அணைவிக்கும் – ப்ராபிப்பிக்கும். இது கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இத்திருவாய்மொழி தானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[வண்ணமாமணிச்சோதியை] - அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய்ப் பெருவிலையனான நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனை. [அமரர் தலைமகனை] - இவ்வழகு நித்யஸூரிகளாலும் அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாதபடி அவ்வருகா யிருக்கை. [கண்ணனை] - இவ்வழகு விலக்ஷணாதிகாரமாகையன்றிக்கே, அஸ்மதாதிகளுக்கும் ஸுலபனானவனை. [நெடுமாலை] - என்னளவில் பர்யவஸியாதே, என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தித்தவர்களளவும் செல்லும் வ்யாமோஹாதிஶயத்தை யுடையவனை. [பண்ணிய]-வேதம் போலே அடியின்றிக்கே யிருக்கிறதன்று. “அபௌருஷேயம்” என்னுமதிற்காட்டிலும் விலக்ஷணமா யிருக்கிறதாயிற்று வக்த்ருசுத்தியாலே. [பண்ணில்]இவைதான் பண்ணிலே

புணர்க்கப்பட்டன. [பன்னிருநாமப்பாட்டு] - ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நமான திருநாமங்களைவைத்துப் பாடினவை. [அண்ணல் தாளணைவிக்குமே] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை அணைவிக்கும் - சேர்க்கும். இப்பத்தோட்டை ஸம்பந்தந்தானே கேசவன் தமராக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான்திருவடிகளைச் சேர்த்துவிடு மென்கிறார்.

[வண்ணம்] - அழகிய நிறத்தை யுடைத்தாய்ப் பெருவிலையனான ரத்நம்போலேயிருக்கிற விக்ரஹத்தையுடையவனை. [வண்ணமாமணிச்சோதியை] - வண்ணம் - நிறம்.[மாமணி]-மா-கறுப்பு. கறுத்தமணிபோலே. நீலரத்நம்போன்றவடிவில்தேஜஸ்ஸையுடையவ னென்றுமாம். இவ்வழகைக் கொள்ளைகொள்ளும் ஹோக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. [அமரர்தலைமகனை] - ஒருநாடாக அநுபவியாநின்றாலும் தன்னழகைப்பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதிருக்கிறவனை [கண்ணனை] - அவர்களே அநுபவித்துப்போகாமே, இங்குள்ளாரும் அநுபவிக்கும்படி க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்தவனை. [நெடுமாலை] - ஒருவனை விஷயீகரித்தால் அவனளவில் தலைக்கட்டாத வ்யாமோஹத்தையுடையவனை. [தென் குருகூர்ச்சடகோபன்பண்ணிய] - வேதம்போலே பிறப்பிலியன்று. ‘அபௌருஷேயம்’ (அபௌருஷேயம்) என்னுமதிலும் வீறுண்டாயிருக்கிற தாயிற்று வக்த்ருவிஶேஷத்தாலே. இவை பண்ணிலேயாயிற்று நடந்தது. [பன்னிருநாமப்பாட்டு] - வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான திருநாமங்களைவைத்துப் பாடினவை. இவை செய்வதேன்? என்னில், [அண்ணல் தாளணைவிக்கும்] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளோடே சேர்த்துவிடும். இத்திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தந்தானே கேசவன்தமராக்கிவிடும்.

நிகமம் - வண்ணமாமணி இத்யாதி. ‘பன்னிருநாமப்பாட்டு அண்ணல்தாளணைவிக்கும்’ என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

ப்ரதமார்த்தத்தில், வண்ணம் - அழகிய நிறம். மா என்று - மஹத்தை. சோதி என்று விக்ரஹம். த்விதீயார்த்தத்தில், “மாமணி - வண்ணச்சோதி” இத்யந்வயः. “மா” என்று - கறுப்பாய், நீலமணி யென்றபடி. “வண்ணம்” என்று - நிறத்துக்கு ஆஶ்ரயமான விக்ரஹத்தை லக்ஷிக்கிறது. “தலைமகனை” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒருநாடாக இத்யாதி. ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - அவர்களே இத்யாதி. பிறப்பிலியன்றாகில் வீறுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, அபௌருஷேயம் இத்யாதி. வீறு - அதிசயம். வக்த்ருவிசேஷத்தாலே யென்றவிடத்தில் - “வ்யாஹாராதி நாவஹ்நி” “ஸஹோவாசவ்யாஸঃபாராஶர்ய:” “யதெஷ்கிஞ்சமநுரவதத் தெஷஜம்” என்றிருக்கையாலே, மயர்வற மதிநலம்பெற்ற இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திவைலக்ஷண்யம் ஸம்புகர்ப்யாயவித்தமிறே யென்றபடி. தென்குருகூர் இத்யாதிக்கு - அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, த்ராவிடஸந்தர்ப்பரூபமான ஆயிரத்தினுள்ளும், பண்ணிலேவர்த்திப்பதாய்த் திருத்வாதசநாமத்தைப்பற்றி வருகிற பாட்டான இவை பன்னிரண்டுமென்று ஸப்தார்த்தம். “பன்னிருநாமப்பாட்டு” என்றவிடத்திலே விவக்ஷிதம் விஶேஷமாஹ - வைஷ்ணவத்வ இத்யாதி. பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

முதற்பாட்டில் - தம்மோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுமெல்லாரும் தம்மைப் போலே விஷயீக்ருதரானர்க ளென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில்-அதுக்கு அடி நாராயணனுகையாலே என்றும், அந்நாராயண ஶப்தார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில் - இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேது சொன்னார்; நாலாம்பாட்டில் - ஸர்வகாலமும் தன்னையே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினு னென்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் - இப்படி தம்மை யநுபவிப்பித்ததனாலே அவன்வடிவில்புகரைச் சொன்னார்; ஆறாம்பாட்டில் - இப்படி என்னை விஷயீகரிக்கைக்கடி நிர்ஹேதுக க்ருபை யென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - தன்னையே ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தா னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - தந்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான நெஞ்சையும் போக்கினு னென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களையே நான் அநுபவிக்கும்படி என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தா னென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - அநுபவவிரோதியான இந்த்ரியங்களையும் தன்வழியாக்கிக்கொண்டா னென்றார்; பதினோராம்பாட்டில் - ஏவம்பூதனனவன் என்னையல்லது அறியானுனு னென்றார்; பன்னிரண்டாம்பாட்டில் - என்னைப்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமதொழிய ஸ்வயத்நத்தால் அறியப்போகா தென்றார்; நிகமத்தில் - பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கங)

ஹேது சொன்னுரென்றது-'மாதவனென்றதேகொண்டு'என்றத்தைப்பற்ற. இப்படி என்னை விஷயீகரிக்கைக்கு அடி - உக்திமாத்ரத்தையே வ்யாஜமாக்கி விஷயீகரிக்கைக்கு அடி. (கங)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— தத்கேஶவாதி³ தாத்³ருக்³ஜநத்வ யோகோ³ ஜக³த்³ஹிதஸம்பந்த⁴꞉ । தஸ்யஸ்வர்க³ஶ்ச ஸர்வேஷ்வபி தவாஹி நாத² ஸந்ததிஷ்வப்⁴யுதய ப்ரோக்தோ முனீந்த்³ரஸ் ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— ஸ்வார்ஜிதஸ்வார்த்தநாயஸ்ஸ்வஜநநிவஹஸ்வாமித்வதாயீ விஷ்வக்³வ்யாப்தி꞉ ஸித்³தா⁴வாப்திரஸ்வஸ்வஸ்ருஷ்டிஸ்ஸ்தி²தாயீ । விஶ்வாதீ³த்யாநாத்³ருஶ்ய ஸ்வவிஹாரஸக்தஸ்வாநுக்ஷணவிருதோ⁴ரஹோரஸ்ஸ்வஸ்ய யோக்³யோஹ்ராவத்³யோரகா³த்யஜநஹித தயாத்³ருஶாவாப்யாஹிராமே.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	கேசவனுலெந்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்பும் தேசடைந்தாரென்றுசிறந்துரைத்த - வீசுபுகழ் மாறன்மலரடியேமன்னுயிர்க்கெல்லாமுய்கைக்கு ஆறென்று நெஞ்சேயணை.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—அணைவதரவணை : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(அணைவது.) "தாமோதரனை" என்கிற பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேச்வரத்வத்தைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸஹேதுகமாக உபபாதித்து, இப்படி ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானை ஆச்ரயியுங்கோளென்று பரரை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்முடைய பரிகரத்தையும் தம்மைப்போலே யாக்கி, "இத்தாற் போராது" என்று பார்த்தருளி, தனக்கு அஸாதாரணமாய், பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரையும் தனக்குப் பர்யங்கபூதனான திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமான அயர்வறுமமரர்களையும் பரிகாரமாகவுடைத்தாய், எத்தனையேனும் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வபாஹுபலத்தால் துஷ்ப்ராபமாய், ஓரளவுமில்லையே யாகிலும் திருவடிகளையே பற்றினார்க்கு அநாயாஸேந பெறலாய், து:ககந்தாஹிதமாய், அத்யந்த ஸுகரூபமாய், நிரதிசயமங்களமாய், அநுபவிப்பார்க்கு அதிஸ்புடமாய், அபரிச்சேத்யமாய், உத்தமமுமாயுள்ள முக்தப்ராப்யமான தன்னுடைய ஐச்வர்யத்தை, ஸர்வேச்வரனுகையாலே அபேக்ஷித ஸம்விதாநக்ஷமனுயுள்ள ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமான், தமக்கும் தம் பரிகரத்துக்கும் தருகையிலே யுபக்ரமித்தருளுகிற விருப்பைக் கண்டு அதிப்ரீதரான ஆழ்வார், "எல்லாரையும் ஈத்ருசபோகபாகிகளாக்கவேணும்" என்று பார்த்தருளி, அவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், அதுக்கு உறுப்பாக ஐச்வர்யத்தையும் உபதேசித்து, நானும் இவர்களைப்போலே யாகாதே தத்தேகபோகனுக்கொண்டு அவனை புஜிக்கப்பெற்றேனென்று த்ருப்தராய் முடிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், "மேவுந்தன்மையமாக்கினன்" என்று - ஸ்வஸம்பந்தி ஜநங்களுக்கும் ப்ராப்திபர்யந்தபலரூப மோக்ஷப்ரதனுய்க் கொண்டு ஈச்வரன் நிற்கிற நிலையையும், அதுக்கு அடியான பரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'இத்தை ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாது' என்று. உபதேசிப்பாராகக் கோலி ; அவனுடைய ஸர்வ நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வகமான மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், அதுக்கு உறுப்பான சேஷ்டித வைலக்ஷண்யத்தையும், இந்தவ்யாபார ப்ரகாசிதமான ஸௌலப்யாதி குணங்கள் நித்யாநுபாவ்யமென்னுமிடத்தையும், அந்த குணப்ரகாசகமான அவதாரபாஹுள்யத்தையும், அவதாரதசையிலும் பரத்வம் அதிப்ரஸித்தமென்னு மிடத்தையும், அவதீர்ணனானவன் ரக்ஷணவ்யாமோஹத்தால் பண்ணும் வ்யாபாரம் அநேக மென்னுமிடத்தையும், அவதீர்ணனுடைய பரத்வோபயுக்தமான அதிசயிதாகாரங்கள் அறியவல்லாரில்லை யென்னு மிடத்தையும், அவனுடைய ஆச்ரித ஸௌலப்யம் அபரிச்சிந்நமென்னு மிடத்தையும், ஏவம்விதனைத் தாம் அநுபவிக்கப் பெற்றமையையும் அருளிச்செய்து, உபதேசாந்நிவ்ருத்தராய் ஸ்வலாபத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். இதிற் சொல்லுகிற பரத்வம், முதல் திருவாய்மொழி போலே-ஸ்வரூபகதமாயுமன்றியே, திண்ணன் வீட்டிற்போலே - மநுஷ்யத்வே பரத்வமு மன்றியே, மோக்ஷப்ரதத்வோபயுக்தமா யிருக்கிறது.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்முடைய பரிகரத்தையும் தம்மைப்போலே யாக்கி, "இத்தாற் போராது' என்றுபார்த்து, முக்தப்ராப்யமான ஐச்வர்யத்தைத் தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் தருகையிலே யொருப்பட்டிருக்கிற விருப்பைக் கண்டு அதிப்ரீதராய், ஸம்ஸாரிகள் படுகிற அநர்த்தத்தைக்கண்டு, "எல்லாரும் ஈத்ருசபோகபாகிகளாகவேணும்" என்று மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யுபதேசிக்க, அது ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம்போலே நிஷ்பல

மாகையாலே, "இவர்களைப்போலே யாகாதே நாம்தத்தேகஹோகமாகப் பெற்றோமே" என்று த்ருப்தராய் முடிக்கிறார். "இத்திருவாய்மொழி பரத்வோபதேசம்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். "பலவிடத்திலும் பரத்வஞ்சொல்லா நின்றது, மோக்ஷப்ரதத்வம் தனியே சொல்ல வேண்டுவதொன்று, அத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். இவைதான் ஒன்றை யொன்று ஒழிந்திராது, மோக்ஷப்ரதத்வம் ஸர்வேஶ்வரத்வத்தோடே வ்யாப்தம். ஸர்வேஶ்வரனுகில் மோக்ஷப்ரதனுயிருக்கும். மோக்ஷமாகிறது - தனக்கு அஸாதாரணமாய் முக்தப்ராப்யமான தன்னுடைய ஐஶ்வர்யம். அதாகிறது - பிராட்டி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளைப் பரிகரமாகவுடைத்தாய், அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நஸாத்யமன்றிக்கே தன்னாலே தன்னைப்பெறுவார்க்கு அநாயாஸஸித்தமாய், நிரதிஶய ஸுகரூபமாய், அபரிச்சேத்யமாய், அதிஸ்புடமாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஐஶ்வர்யம்.

ஈடு.—ஸர்வேஶ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் தம்மொருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவிலும் வெள்ளமிட்டபடியைச் சொன்னார் - கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - "நம்மோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அவன் இப்படி விஷயீகரிப்பானுன பின்பு ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நம்மோட்டை ஒரு ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கி அவன் க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம்" என்று, அவர்களுக்கு மோக்ஷப்ரதத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். இத்திருவாய்மொழி தன்னை - 'ஈஶ்வரத்வஞ் சொல்லுகிறது' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; 'மோக்ஷப்ரதத்வஞ் சொல்லுகிறது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. இவைதான் ஒன்றையொன்று விட்டிராது, ஈஶ்வரனுயிற்று மோக்ஷப்ரதனுமவன்; மோக்ஷப்ரதனும்போது ஈஶ்வரனுகவேணும். இதுதன்னிற் செய்ததாகிறது என்? என்னில்; - ஆழ்வார்க்கு முதல்தன்னிலே ஸர்வேஶ்வரன் அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து, ருசியை யுண்டாக்கி, இவர்விடிலும் தான் விடாதே

அணவதாவணை ப்ரவேஶ. வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. இந்த வாக்யம் - "கேசவன்தமர்கீழ்மே லெமரேழெழுபிறப்பும்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. நம்மோட்டை ஒரு ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி - நாம் உபதேசித்து சிஷ்யரூபஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி. நம்மோட்டை ஸம்பந்தமென்கிறவிடத்திலே - "பிள்ளை லோகாசார்யர், 'ஆய்க்குடி' என்கிற க்ராமத்திலே 'பெருமாள் பறிகொடுத்தார்' என்று கேட்டுத் தாமும் பறிகொடுத்தார்; அத்தைக் கேட்டருளிப் பெருமாள் அத்யந்தம் ப்ரீதராய்ப் பிள்ளை லோகாசார்யரைப் பார்த்து, 'உமக்கும் உம்முடைய ஸம்பந்திகளுக்கும் மோக்ஷம் தந்தோம்' என்று திருவுள்ளமாக, அநந்தரம் பிள்ளைலோகாசார்யர் "யஂயஂஸ்ப்ருஶதி பாணிப்யாஂ" இத்யாதிப்படியே தம்முடைய பரமக்ருபையாலே எறும்பு முதலானவற்றை ஸ்பர்ஶிப்பது, ஸ்தாவராதிகளைக் கடாக்ஷிப்பது முதலான க்ருபாகார்யமான செயல்களைச் செய்து எல்லார்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கியருளினுப்போலே" என்று அருளிச்செய்வர். "தீர்த்தனுலகளந்த" இத்யாதியையும், "இருவரவர்முதலுந்தானே" இத்யாதியையும் பற்ற-ஈஶ்வரத்வம் சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு என்றது. அது முதல்திருவாய்மொழி, "திண்ணன்வீடு" இத்யாதியாலே ஸித்தமாகையாலே, "பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவன்" என்றத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு மோக்ஷப்ரதத்வம் சொல்லுகிற தென்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி யென்றபடி. ஈஶ்வரத்வமோக்ஷ ஈஶ்வரத்வாஸியாபிநாஂஶஸ்வாநாஂ காமதிரிஷ்ட்ரா ஊஹ - இவைதான் இத்யாதி வாக்யத்ரயேண. மோக்ஷப்ரதனை ஈஶ்வர ப்ரதிபாதகம் இத்திருவாய்மொழி யென்றபடி. இரண்டும் - முதற்பாட்டிலே வ்யக்தம். விஸ்தாரஸங்கதி - இது தன்னில் இத்யாதி. இது தன்னில் - இத்திருவாய்மொழியிலே. அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து என்றது - "யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தை நல்வீடுசெய்யும்" "இசைவித்தென்னை" "என்னிசைவினை" இத்யாதியைப்பற்ற. ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து என்றது - மயர்வற மதிநலமருளினமையைப் பற்ற. யத்வா, இரண்டும் - "தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்" என்றத்தைப் பற்றவாதல். ருசியை யுண்டாக்கி என்றது-"அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து" "நின்னலாலிலேன்காண்" இத்யாதியைப்பற்ற. "யானொட்டி" இத்யாதியைப்பற்ற - இவர்விடிலும் இத்யாதி. "முடியாததென்னெனக்கேலினி" "கேசவன்

விரும்பி, இதுதான் இவர்தம்மளவிலன்றிக்கே தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவும் இப்படியே பெருகிக் கரைபுரளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, "ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வபாவம் இதுவானபின்பு, நாம் பெற்றபேறு எல்லாரும் பெறும்படி பண்ணுவோம்" என்று, ஸம்ஸாரிகளை யடையப்பார்த்து, அவர்களுக்கு, 'மோக்ஷப்ரதன்' என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார். இவர், தாம்பெற்றதாய்ப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற பேறுதான்; பிராட்டி, திருவடி, திருவநந்தாழ்வானைப் பரிகரமாகவுடைத்தாய், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்க அரிதாய், அவனாலே பெறப் பார்ப்பார்க்கு வருத்தம் அறப்பெறலாய், ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள்போலே அஸ்த்திரமாயிருக்கையன்றிக்கே நித்யமாய், அவிஶுத்தமாயிருக்கை யன்றிக்கே, அத்யந்தம் ஸ்புடமாய், து꞉கமிஶ்ரமா யிருக்கையன்றிக்கே ஸுகைகதாநமாய், மங்களமாய், உத்தமமாய், அபரிச்சிந்நமாய், இப்படியிருக்கிற முக்தப்ராப்ய லோகத்தைத் தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் அவன் கொடுப்பானாகப் பாரிக்கிற படியைக் கண்டு, "ஸம்ஸாரிகளையும் ஈத்ருஶலோகிகளாம்படி பண்ணவேணும்" என்று பார்த்து அவர்களைக்குறித்து ஹிதம் அருளிச்செய்ய, அதுகேட்டபின்பும் அவர்கள் பழைய நிலையில்நின்றும் குலையாதே, மால்யவான் தொடக்கமானார் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம்போலே அவர்கள் இத்தை அநாதரித்திருக்க,

---

ப்ர—அர்ணவதரவணே ப்ரவேஶ—(மால்யவான் தொடக்கமானார் ராவணனுக்குச் சொன்னஹிதம்போலே அவர்கள் இதை யநாதரித்திருக்க):—"யுத்தகாண்டே பஞ்சத்ரிம்ஶே, "ததஸ்து ஸுமஹாப்ராஜ்ஞோ மால்யவாந்நாம ராக்ஷஸ꞉ । ராவணஸ்ய வச꞉ ஶ்ருத்வா இதி மாதாமஹோ(அ)ப்ரவீத்॥௬॥ வித்யாஸ்வபிவிநீதோ யோ ராஜா ராஜந் நயாநுக꞉ । ஸ ஶாஸ்தி சிரமைஶ்வர்யம் அரீம்ஶ்ச குருதே வஶே॥௭॥ ஸந்ததாநோ ஹி காலேந விக்ருஹ்ணம்ஶ்சாரிபி꞉ ஸஹ । ஸ்வபக்ஷவர்த்தநம் குர்வந் மஹதைஶ்வர்யமஶ்நுதே॥௮॥ ஹீயமாநேந கர்த்தவ்யோ ராஜ்ஞா ஸந்தி꞉ ஸமேந ச । ந ஶத்ருமவமந்யேத ஜ்யாயாந் குர்வீத விக்ரஹம்॥௯॥ தந்மஹ்யம் ரோசதே ஸந்தி꞉ ஸஹ ராமேண ராவண । யதர்த்தமபியுக்தோ(அ)ஸி ஸீதா தஸ்மை ப்ரதீயதாம்॥௧௦॥"

இதி மால்யவதோக்தஸ்ஸந் ராவண꞉ உத்தரஸர்கே, 'தத்து மால்யவதோ வாக்யம் ஹிதமுக்தம் தஶாநந꞉ । ந மர்ஷயதி துஷ்டாத்மா காலஸ்ய வஶமாகத꞉ "

ஆரண்யகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்ஶே ஸீதாஹரணாய ஸாஹாய்யம் காங்க்ஷித்வா ப்ரேரிதோ மாரீச꞉, "அஹம் தஸ்ய ப்ரபாவஜ்ஞோ ந யுத்தம் தேந தே க்ஷமம்। பலம்

தமர்" "கோவிந்தன்" இத்யாதிகளைப்பற்ற - இதுதான் இவர் தம்மளவிலன்றிக்கே இத்யாதி. "அவன் க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம்" என்றதின் விவரணம்-நாம் பெற்றபேறு எல்லாரும் இத்யாதி. பாட்டுக்களிலே யிறங்கி உக்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் - இவர் தாம் இத்யாதி. பரிகரமாகவுடைத்தாய் - பரிகரமாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனை விஷயமாகவுடைத்தாய். பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வா னென்றதுக்கு - "அர்ணவதரவணே மேல்" இத்யாதௌ ஹ்ருதயம். ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்க அரிதா யென்றது-"ஆர்காண்பாரே" என்றத்தைப் பற்ற. வருத்தமறப் பெறலாய் என்றது - "புணைவன்" என்றத்தைப்பற்ற. "நலமந்தமில்லதோர்நாடு" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள் இத்யாதி. மேலெல்லாம் - "பரிபூர்ணம் ஸநாதநம் நித்யம் விஶுத்தம்" இத்யாதி ஶ்ருத்யவாக்யம் அநுஸந்தேயம். அபரிச்சிந்நமாய் இருக்குமென்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் என்றது-"கேசவன்தமர்" இத்யாதியைப் பற்ற. அவன் கொடுப்பானாகப் பாரிக்கிறபடியை என்றது-"ஆள்வரெம்மாவீடே" என்றதிலே ஸூசிதம். ஹிதம் அருளிச்செய்ய என்றது - "நாடு புகுவீர்" என்றத்தைப் பற்ற. பழையநிலை - பூர்வஸ்த்திதி. மால்யவான் தொடக்கமானார் என்றது-மாரீசன், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், இவர்களை. "தந்மஹ்யம் ரோசதே ஸந்தி꞉ ஸஹ ராமேண ராவண । யதர்த்தமபியுக்தோ(அ)ஸி ஸீதா தஸ்மை ப்ரதீயதாம்" என்று மால்யவானும், "ந விரோதோ பலவதா க்ஷமோ ராவண தேந தே" என்று மாரீசனும், "ப்ரஸாதயே த்வாம் பந்துத்வாத் குருஷ்வ வசநம் மம । ஹிதம் பத்யம் த்வஹம் ப்ரூமி தீயதாமஸ்ய மைதிலீ" என்று விபீஷணாழ்வானும் சொன்னார்களிறே.

'நாம் நம்முடைய அநுபவத்தைவிட்டு இவர்களோடே துவக்குண்கிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்?' என்று, வழிபறிக்கும்நிலத்தில் தம்கைப்பொருள்கோண்டு தப்பினர் ஹ்ருஷ்டராமாபோலே, 'நாம் முந்துறமுன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதோழியப் பெற்ரேமிறே' என்று ஸ்வலாபத்தை அநுஸந்தித்து இனியராகிருர்.

முதற்பாட்டு.

அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம்
புணர்வதுஇருவரவர்முதலுந் தானே
இணைவனுமெப்போருட்கும் வீடுமுதலாம்
புணைவன் பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கே.

ஆ.—நாமபர்யங்கஸாயி யாகையாலும், ஸ்ரிய:பதியாகையாலும், ப்ரஹ்மருத்ராதிக ளுக்கு நிர்வாஹகனுகையாலும், ஸர்வாத்மஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனுய்க்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷக னுகையாலும், முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகனுய்க்கொண்டு மோக்ஷப்ரதனுகையா லும், நாராயணனே ஸர்வேஸ்வர னென்கிருர்.

[illegible]

[illegible]

துவக்குண்கிற - *ஈடுபடுகிற.* ஸ்வலாபத்தை யநுஸந்தித்து *என்றது - "கண்ணனை நான் கண்டேனே" என் றத்தைப்பற்ற.* இனியராகிறர் - *பரீதராகிருர்.*

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸம்க்ஷேபிக்கிறார்.

[அணைவதென்று தொடங்கி] - பெரியபிராட்டியாரும் எம்பெருமானும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்குமிருப்பைக் காண்கை முக்தப்ராப்யமென்று கருத்து. ஆகம் - உடம்பு. [இருவரவர்] - ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள். [இணைவனென்று தொடங்கி] - தேவமநுஷ்யாதி ஸமஸ்த ஜந்து ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி மோக்ஷப்ரதனும். [புணைவன்] - துஸ்தரமான ஸம்ஸாரத்தை "கடக்கவேணும்" என்றிருக்கும் ஆஸ்ரிதர் பரமெல்லாம் தானே நிர்வஹிப்பானாகை.

ப.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் அர்த்தத்துக்கு ஸங்க்ரஹரூபமான ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அரவு அணைமேல் - திருவநந்தாழ்வானாகிற அணைமேலே, அணைவது - அபிமதமாகச் சேர்வது, பூ பாவை - பூவிலே பரிமளம் வடிவுகொண்டாற்போலே போக்யபூதையான பிராட்டியின், ஆகம்-திருமேனியை, புணர்வது - (போக்யமாக) ஸம்ஸ்லேஷிப்பது, (இது நித்யவிபூதிநிர்வாஹகத்வம்); (லீலாவிபூதிநிர்வஹணத்தில்), அவர் - காரணேஸ்வரராக ப்ரஸித்தரான, இருவர்-ப்ரஹ்மருத்ரர்கள், (இவருடைய உத்பத்திஸ்தித்யாதிகளுக்கும்), தானே - தானே, முதலும் - ஹேதுவாயிருக்கும், எப்பொருட்கும்-(ரக்ஷ்யமான ஜகத்தில்) ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், இணைவனும் - (அவதாரமுகத்தாலே) ஸஜாதீயனாயிருக்கும், வீடு - (ரக்ஷணத்துக்கு மேலெல்லையான) மோக்ஷத்துக்கு, முதலாம் - ஹேதுவாயிருக்கும், (இத்தால் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கியாமைக்காக), பிறவி-ஸம்ஸாரமாகிற, கடல்-கடலை, நீந்துவார்க்கு-நீந்திக்கரையேற வேண்டுவார்க்கு, புணைவன் - தெப்பமாமவனாயிருக்கும், புணைவன் - தெப்பமாமவன்.

இ.—முதற்பாட்டு. ஸர்வஸங்க்ரஹமாய், இதிலேயோரொரு பதத்தைப்பற்றி - மேலிற்பாட்டுக்களும், அவை தம்மைப்பற்றி யெழுவனவுமாகிறன மேல்.

[அணைவதரவணைமேல்] - மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம், இவற்றை ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைவது. ஶேஷபூதன் அடிமைசெய்தல்லது தரிக்கமாட்டாதாப்போலே, ஶேஷியும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைந்தல்லது தரியானாயிருக்கிறபடி. [பூம்பாவை]- பூமென்று - அழகு. பாவையென்று-ஸ்த்ரீத்வம். நிரவதிகமான போக்யதையையும் ஸ்த்ரீத்வத்தையு முடையளாயிருக்கை. தேஹகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் குறைவற்றிருக்கை. [ஆகம் புணர்வது]-இவளுடைய ரூபகுணத்திலே துவக்குண்டு ஆத்மகுணத்தளவும் செல்லமாட்டாதிருக்கை. அணைவது, புணர்வது என்கையாலே - போகம் ஒத்திருக்கிறபடி. "[illegible]". மாதா பிதாக்கள் கூடவிருக்கும் படுக்கையிலே ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக வேறும் புத்ரனைப்போலே, பிராட்டியும் அவனும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்க "[illegible]" - என்கிறபடியே அதிலேயேற, அவர்கள் இவனை யணைக்கை யிறே முக்தப்ராப்யம். [இருவரவர் முதலுந்தானே] - "[illegible]" என்று ஶ்ருதி ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதன். "[illegible]" என்கிறபடியே உபாஸ்யனும் அவனே. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணத்வமில்லை, ஶரவணாத்ரயாங்கிதராகையாலே. [இணைவனாமெப்பொருட்கும்] - தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களோடும் ஸஜாதீயனா யவதரிக்கும். அவதாரப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறது [வீடுமுதலாம்] - மோக்ஷஹேதுவாகைக்காக அவதரிக்க

வேண்டுகிறது. பரமபதம், சென்று அபேக்ஷிக்க நிலமல்லாமையாலே, ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கிறது. உத்க்ருஷ்டனாகில் வெருண்டு அகலுவர்கள், தாழப்பிறக்கில் காற்கடைக்கொள்ளுவர்கள். ஸர்வஸாதாரணன் மோக்ஷப்ரதனாகைக்காக வந்தவதரித்தால், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கியாதோவென்னில். [பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்குப் புணைவனும்] - "ஸம்ஸாரமாகிறதொருகடல், அது நம்மாற்கடக்கவரிது, ஒரு ஸர்வஶக்தியைப்பற்றிக் கடக்கவேணும்" என்று நினைப்பார்க்கு ப்ரதிபூவாய்த் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். ஸர்வபர நிர்வாஹகனிறே - ப்ரதிபூ. "விஷ்ணுபோதம்" என்கையாலே தெப்பமென்னவுமாம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. முக்தப்ராப்யபோகத்தைச்சொல்லுகிறது. முதற்பாட்டுத்தான் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமாய், மேலுள்ளபாட்டுக்களிலே ஒருபதத்தைப்பற்றிப் போருமவையும்; அதுதன்னைப்பற்றி யெழுமவையுமா யிருக்கிறது

[அணைவது அரவணைமேல்] - முக்தப்ராப்யபோகந்தான் இருக்கிறபடி. பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டிமாருங் கூடத் திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே யிருக்கிற இருப்பிலே, இச்சேதநன் முக்தனாய்ச்சென்று கிட்டினால் "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி" (அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி) நான் ராஜபுத்ரன், ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதன் என்னக்கடவன்; 'ஆகில் இங்ஙனே போராய்' என்றால், அவன் அங்கீகாரம்பெற்று, மாதாபிதாக்களிருந்த படுக்கையிலே ப்ரஜை சென்று ஏறுமாபோலே "தமேவம்வித்பாதேநாத்யாரோஹதி" (தமேவம்வித்பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று ஏறக்கடவனாகச் சொல்லுகிற அப்பேற்றைச் சொல்லுகிறது. [அணைவது] - தாபத்ரயங்களாலே நொந்த ஸம்ஸாரிசேதநன், 'ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி' (ஏஷப்ரஹ்மப்ர

ப்ர:—முதற்பாட்டு (அணைவதரவணைமேல்). (அணைவது)—ஸ்ரீஸாரதே (சோ-ச) உஜ்ஜீதாயாம், "க்ருதாகாரோ ஹயம் லோகோ நாயம் லோகோ லோகஹந உத்தரம் । ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே ஶீதமிவ ஹ்ரதம் ॥ ௫௦॥"

முதற்பாட்டு - **அணைவது** இத்யாதி. "அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம்புணர்வது" என்கிற இவ்வளவைப் பராமர்ஶித்து அருளிச்செய்கிறார் - **முக்தப்ராப்ய** இத்யாதி. "இருவரவர்முதலுந்தானே" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - **முதற்பாட்டுத்தான்** இத்யாதி. **அதுதன்னைப்பற்றி** - அப்பாட்டுத் தன்னைப்பற்றி.

முக்தப்ராப்ய போகந்தான் இருக்கிறபடி யென்கிற விடத்திலே - "ஸ ஆகச்சதி" என்கிற ஶ்லோகமும், "ஸர்வம் பஶ்யதி" என்கிற ஶ்லோகமும் அநுஸந்திப்பது. "அணைவதரவணைமேல்" என்றால்- முக்தப்ராப்யபோகம் எப்படி சொல்லிற்றாம்? என்ன - **பர்யங்கவித்யையில்** இத்யாதி. 'ஸஹஸ்ரஸ்தூணே விமாநே உச்ச்ரிதத்வஜ தோரணே திவ்யஶய்யாஸநே' என்ற - திருமாமணி மண்டபத்திலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே தர்மாத்யஷ்டபீடத்தை யுடைத்தான திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தின்மேலே, "தஸ்மிந்நஷ்டதலம் பத்மம்" என்கிற பத்மத்திலே, "விமலோத்கர்ஷிணீ ஜ்ஞாநா க்ரியா யோகா ததைவ ச । ப்ரஹ்வீ ஸத்யா ததேஶாநா அநுக்ரஹா நவமீ ஶ்ரியஸ்" என்று அந்தப்பத்மத்தின் அஷ்டதளத்திலே, விமலாத்யஷ்ட பரிசாரிகைகளும், அதின் கர்ணிகையிலே யிருக்கிற "அநுக்ரஹே" என்றவளோடேகூடத் திருவெண்சாமரம்பரிமாற, அந்தக்கர்ணிகையிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே பிராட்டிமாரோடேகூட வீற்றிருக்குமது - பர்யங்க வித்யாப்ரகாரம்; கௌஷீதகீப்ராஹ்மணத்திலே சொல்லப்பட்டது என்று அருளிச்செய்வர். விமீதே - விஶாலே. உக்ரோ - அகபிபஹீயே "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - காரியகாரண பாவத்தாலேயாதல், ஶரீராத்மபாவத்தாலேயாதல். இந்த இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - **நான் ராஜபுத்ரன் ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதன்** என்று. ராஜபுத்ரனென்கையாலே - கார்யகாரணபாவம். ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதனென்கையாலே - சரீராத்மபாவம். **ராஜபுத்ரன்** - ப்ரஹ்மபுத்ர னென்றபடி.

விஷ்டோஸ்மி) என்கிறபடியே - அப்பேரியமடுவிலே விழுந்து தன்தாபமெல்லாம் ஆறுமாபோலேயா யிற்று, முதலிலே இவை யில்லாதவன் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைந்து, இவை உண்டாய்க் கழிந்தாரைப்போலே யிருக்கும்படி. விடாயர் மடுவிலே விழுமாபோலே யாயிற்று அணைவது• [அரவணைமேல்]-நாற்றம், குளிர்த்தி, மென்மைகளை ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானோடே யணைவது; 'புல்குமணையாம்' என்னக்கடவதிறே அவனை. ஶேஷபூதன் அடிமை செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, ஶேஷியும் ஶேஷபூதனோடே அணைந்தல்லது தரியாதானா யிருக்கிறபடி. [பூம்பாவையாகம்புணர்வது] - போக்யதைகவேஷையாய் நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடே கலந்துவர்த்திப்பது. [ஆகம்புணர்வது]-ஆத்மகுணங்கள் குமரிருந்துபோமித்தனை. 'அணைவது, புணர்வது' என்கிறதிறே - மூவர்க்கும் போகம் ஒத்திருக்கையாலே. 'ரம்யாவஸதம் க்ருத்வா' (ரம்யமாவஸதம்க்ருத்வா) - அறுபதினாயிரமாண்டு மலடுநின்ற சக்ரவர்த்தி தன் ஆதரத்துக்குப் போரும்படி சமைத்த மாளிகைகளிலும், திருவுள்ளத்துக்குப்பொருந்தி அழகியதா யிருந்தது காட்டிலே இளையபெருமாள் சமைத்த ஆஶ்ரமமாயிற்று. 'த்ரயோரமமாணா:' (த்ரயோரம

ப்ர:—(போகமொத்திருக்கையாலே) ஸ்ரீராமாயணே, "ரம்யாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாணா வநே த்ரய:। தேவகந்தர்வஸங்காஶாஸ்தத்ர தே ந்யவஸந் ஸுகம்॥"

போராய் - வாராய். ஏவம்வித் - ஏவம்ப்ரகாரேணோபாஸக:. தம் - பாதேநாத்யாரோ ஹதீத்யந்வய:. அபிமத விஷயத்தை அணைவார் அத்யபிநிவிஷ்டராய் அணையுமாபோலே, இவனோடே அணையும்போது அபிநிவேசம் தோற்ற அணையுமாகையாலே அவ்வபிநிவேசத்தை அருளிச்செய்கிறார்-தாபத்ரய இத்யாதி. இது - "அணைவது" என்ற பத ஸாமர்த்த்ய ஸித்தமான பாவம். ஸ்ரீபாரதே மங்கிதீதாயாம், "த்ர்யக்ஷராக்ஷரஸம்யுக்தம் ஸம்ஸாரஹரணம் ஸத்யம் । ஸம்ஸாரஸாகரே மக்நோ ஹ்ரதே ஸ்நாதோ விமுச்யதே", "ஸாந்த்ரம் ஸ்நாதஸ்ய ஹ்ரதே ஸந்தாபம்" என்ற ப்ரஹ்மஶப்தத்தின் நிருக்தியைப்பற்ற- அப்பேரிய மடுவிலே என்றது. இவையில்லாதவன் - தாபங்களில்லாதவன். "ஹ்ரதே ஸ்நாதோ விமுச்யதே" என்றதுக்கு அர்த்தம்-விடாயர் இத்யாதி. "அரவணை" என்ற பதத்துக்கு வாஸனை - நாற்றம் இத்யாதி. மென்மை - ம்ருதுத்வம். "அணைமேல்" என்றது - அணையோடே யென்று த்ருதீயாவிபக்தியாக்கி - திருவநந்தாழ்வானோடே என்கிறது உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் - புல்குமணையாம் என்னக்கடவதிறே அவனை என்று. முதற்றிருவந்தாதி. புல்குமணையாம் - சாய்ந்துகொள்ள யோக்யமான அணையா மென்றபடி. ஸம்ஸாரதப்தனாகையாலே தன்னைப்பற்றி இவன் ஆநந்திக்கிறான், ஸ்வதோநிரதிசயாநந்தியானவன் இவனைப்பெற்று ஆநந்திக்கக் கூடுமோ? என்ன - ஶேஷபூதன் இத்யாதி; ஸங்கத்தாலே யென்றபடி. "பூம்" என்று - அழகாய், அத்தால், போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. ஸ்த்ரீத்வம் அல்லாதார்க்கும் இவளுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே லக்ஷ்மியென்ன அமைந்திருக்க, "ஸ்த்ரீ" என்று விசேஷிக்கிறது - கர்மோபாதிகமல்லாத ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய ளாகையாலே; அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தமான ஸ்த்ரீத்வமுண்டென்னுமிடம் தோன்ற, நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய - என்கிறார். "ஆகம்புணர்வது" என்ற பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - ஆத்மகுணங்கள் இத்யாதி. குமரிருக்கை - குமரியாயிருக்கை யென்று ஶப்தார்த்தம். அதாவது - குமரி - குமாரீ, கந்நிகை. அநுபவயோக்யமன்றிக்கே யிருக்கை யென்றபடி. ஆத்மகுணங்கள் இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - பரமரஸிகனான ஈஶ்வரன் பிராட்டியுடைய விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாதிசயாத்ருபகுணங்களையிட்டு ஆத்மகுணபர்யந்தம் போகமாட்டா னென்று கருத்து. அணைவது புணர்வதென்கிறதிறே யென்கிற வாக்யம், வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு. இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து-அக்ர்யப்ராய ந்யாயத்தாலே, பிராட்டியோடேகூட எடுக்கையாலே - இவ்விருவருக்கும் பிறக்கும் ரஸம், சேர்த்தியை அநுபவிக்கையாலே திருவநந்தாழ்வானுக்கும் பிறக்குமென்று. உக்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - ரம்யாவஸதம் இத்யாதி. ஸ்ரீஸங்க்ஷேபே. "ரம்யம்" என்றதுக்கு பாவம் - அறுபதினாயிரம் இத்யாதி. சமைத்த - ஆக்கின, கட்டின வென்றபடி. நாயகநாயிகைகள் பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷத்தாலே ரமிக்கிறார்கள், இளையபெருமாள் ரமிக்கும்படியென்?

மாணுஃ) - நாயகரான பெருமாள் ரஸமல்லவே பிராட்டியது, பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ரஸமன்றே பெருமாளது, அப்படியே, அச்சேர்த்திகண்டு உகக்குமவரிறே இளையபெருமாள். 'வநே' (வநே)- "படைவீடர் காட்டிலே ரமித்தார்கள்" என்று தோற்றுதே, காடர் காட்டிலே வர்த்தித்தாற்போலே பொருந்தியிருந்தபடி. ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டிமாருமாகத் திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே இருக்கக் கண்டு உகந்து அடிமை செய்கை முக்தப்ராப்ய போகமாகிறது. [இருவரவர்முதலுந்தானே] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாயிருக்கும். 'ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஃ' (ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஃ) என்கிற ப்ரஸித்தியாலே 'இருவரவர்' என்கிறார். அவ்விபூதியைச் சொல்லுகிற விடத்திலே 'அணைவது, புணர்வது' - என்கையாலே அது போகபூமியாய் நித்யமாயிருக்கு மென்னுமிடமும், இங்கு 'முதல்' என்கையாலே - இவ்விபூதியில் கார்ய காரணபாவத்தால் வந்த ஸம்பந்தமும், இதுதான் ஆவது அழிவதாமென்னு மிடமும் சொல்லுகிறது. இத்தால்-ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் ஸம்ஸாரபத்தர்க ளென்னுமிடமும், ஈஶ்வரனே மோக்ஷப்ரதனாக வல்லானென்னு மிடமும் சொல்லுகிறார். ஆக, ஆஶ்ரயணீயன் அவனே, ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஆஶ்ரயணீயரல்ல ரென்கை; 'ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதாஃ। ப்ராணிநஃ கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திநஃ' (ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்த்திதாஃ ப்ராணிநஃகர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திநஃ) என்னாநின்றதிறே. இப்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாகையாலே வந்த மேன்மையையுடையவன். [எப்பொருட்குமிணைவனாம்] - தேவாதி ஸகல பதார்த்தங்கள்தோறும் ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கும். ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்து அவதரிப்பது, உபேந்த்ரனாவது, சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவஸுதேவர்களளவிலே அமைத்துவந்துபிறப்பது, மஹாவராஹமாவது, குப்ஜாம்ரமாவதாகாநிற்கும். இப்படி தாழ

ப்ர:—(இருவர்)—ஸ்ரீ நாராயணோபநிஷதி "தஸ்யாஃ ஶிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸேந்த்ரஸ்ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்ஸ்வராட்"

ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே "ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதாஃ। ப்ராணிநஃ கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திநஃ॥" இதி ஶௌநகவசநம்.

என்ன - நாயகரான இத்யாதி. விஷயபேத ப்ரயுக்தாஸபேதஸ்ஸர்வத்ர ஸமாந இதி பாவஃ. சித்ரகூடத்தி லிருப்பைச் சொன்னபோதே - "வநே" என்றது ஸித்தமாயிருக்க, புநஃ "வநே" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-படைவீடர் இத்யாதி. படைவீடர் - படைவீட்டிலே யிருக்குமவர்கள். காடர் - காட்டிலேயிருக்குமவர்கள். "பர்யங்கவித்யையில்" இத்யாதி வாக்யோக்தார்த்த நிகமநம் - ஆக இத்யாதி. ஆகிறதென்ற அநந்தரம் - என்று இத்யத்யாஹார்யம். இன்னார் என்னாதே, "இருவரவர்" என்கிறதென்? என்னில், - ஸப்ரஹ்ம இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஸஃ" என்கிறது அநுபயுக்தம்; "ப்ரஹ்மா ஶிவஃ" என்கிறதே வேண்டுவது. இத்தால் பலிதம் - அவ்விபூதியை இத்யாதி. நித்யமாயிருக்கு மென்றது - "அணைவது, புணர்வது" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே ஸித்தமான அர்த்தம். ஆவது அழிவது - உண்டாவது நசிப்பது. காரணத்வகதநத்தாலே பலிதம்-இத்தால் இத்யாதி. கர்மவஶ்யராகையாலே பத்த ரென்றபடி. "முதலும்" என்ற சஶப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஆக ஆஶ்ரயணீயன் இத்யாதி. த்யேயனுமென்று அநுக்தஸமுச்சய மென்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகள் ஆஶ்ரயணீய ரல்லாமைக்கு அடி - ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்க ளென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் கர்மவஶ்யரென்கைக்கு ப்ரமாணம் - ஆப்ரஹ்ம இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ஶௌநகவசநம். "ஸர்வாதிகனானவன் ஸுலபனானன்" என்று அவன் ஸௌலப்யத்துக்கு அதிசயஞ்சொல்லுவாராக, இத்தால் அவன் பெருமை சொல்லுகிற தென்கிறார் - இப்படி இத்யாதி. இணைவன் - ஸஜாதீயன். தேவாதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் அவதாரமுகேந ஸஜாதீயனா மென்று ஶப்தார்த்தம். அப்படி அவன் அவதரித்தமை யுண்டோ? என்ன - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் இத்யாதி. அமைத்து - ஸங்கோசித்து. வீடுமுதலாம் - மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். அப்படிமோக்ஷம்

விட்டுப் பிறக்கிறது எதுக்காக வென்னில், - [வீடுமுதலாம்] - மோக்ஷப்ரதனுகைக்காக. அவதரித்த விடங்களிலே, பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, பிஶாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாகா நிற்கும். அவன் வந்து அவதரிப்பது மோக்ஷப்ரதனுகைக்காகவாகில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராக வேண்டாவோ? என்னில்,—[பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கு - புணைவன்] "ஸம்ஸாரமென்றொரு பெருங் கடல், அது எங்களாற் கடக்கப்போகாது, ப்ரபலனுன நீயே கழித்துத்தரவேணும்" என்று இருப் பார்க்கு ப்ரதிபூவாய் நின்று கடத்திக்கொடுக்கும். புணையாமவ னென்றபடி - ஸர்வபரநிர்வாஹகனு மவ னென்றபடி. "ஸம்ஸாரஸாகரம்கோரமநந்தக்லேஶபாஜநம்। த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய" (ஸம்ஸாரஸாகரம்கோரமநந்தக்லேஶபாஜநம்-த்வாமேவஶரணம்ப்ராப்ய) என்றிருப்பார்க் குக் கடத்திக்கொடுக்கும். * (புணைவனென்று-தெப்பமாமவ னென்னவுமாம்.) "விஷ்ணுபோதம்"

ப்ர:—(வீடுமுதலாம்) (பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது) ஶ்ரீராமாயணே ஆரண்யகாண்டே அஷ்டஷஷ்டிதமே, "க்ருத்ரராஜம் ஸ்வயம் தக்த்வா ... நாயம் ... கதிர்ஜ்ஞாதஸ்ய ... ஶ்ரேயோ ... யா கதிர் யஜ்ஞஶீலாநாமாஹிதாக்நேஶ்ச யா கதி:। அபராவர்திநாம் யா ச யா ச பூமிப்ரதாயிநாம்॥ மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந்। க்ருத்ரராஜ மஹாஸத்த்வ ஸம்ஸ்க்ருதஶ்ச மயா வ்ரஜ॥ ௩௰॥"

(பிஶாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாகா நிற்கும்)—ஶ்ரீ ஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயாம், "தத: ப்ராவாபமவாப்ய ஸித்தம் காமசிவாலயம்॥ ௨௩॥ கண்டாகர்ண: ஸமுத்ப்ரேக்ஷ்ய ஸத்யம் ப்ராஹவிஷ்ணுதி। தாவத்ஸ்வர்க்கமவாப்ய ஸம்ஶயாஸநாந்தராந்த: ॥ ௨௪ ॥ நஷ்டஶோக தத: ஸ்வர்க்காதாயாஜ்யம் ஸமுத்தத:॥"

(புணைவன்)—ஜிதந்தாயாம், "ஸம்ஸாரஸாகரம்கோரமநந்தக்லேஶபாஜநம்। த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:॥"

(தெப்பமாமவன்)—ஶ்ரீ விஷ்ணுதர்மே, "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம்। விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்॥"

கொடுத்தவிடமுண்டோ? என்ன - அவதரித்த இத்யாதி. "ஸம்ஸ்காரகோடித்ஸ்ய ஹவமேதநரா வல: । ஸ்வபுத்ரக்ஷேத்ரதீர்த்தேயோ ஸ்யாதநந்" என்றத்தைப்பற்ற - பக்ஷிக்குமோ க்ஷத்தைக்கொடுப்பது என்றது. பக்ஷி - ஜடாயு. "கண்டாகர்ண: ஸமுத்ப்ரேக்ஷ்ய ஸத்யம் ப்ராஹவிஷ்ணுதி। நஷ்டஶோக தத: ஸ்வர்க்காதாயாஜ்யம் ஸமுத்தத:" என்றத்தைப்பற்ற - பிஶாசத்துக்கு மோக்ஷத் தைக் கொடுப்பது என்றது. பிஶாச: - கண்டாகர்ண:. புணைவனும் - புணைபட்டவனும். புணை - ப்ரதிபூ வும், தெப்பமும், ஹாரமும். யோதநிகாதமர்ணயோர்மத்யே திஷ்டதி, ஸ:-ப்ரதிபூரித்யுச்யதே. இவன்புணையாய், பலப்ரதன் வேறொருத்தனோ? என்ன - புணையாமவன் இத்யாதி. அப்படிகடத்திக்கொடுக்குமோ? என்ன- ஸம்ஸாரஸாகரம் இத்யாதி. ஜிதந்தாயாம். "நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:" என்றுமேல். புணைவன் - தெப்பமா மவ னென்று அர்த்தாந்தரத்துக்கு ப்ரமாணம்-விஷ்ணுபோதம் இத்யாதி. ஶ்ரீவிஷ்ணுதர்மே, "ஸம்ஸாரா ர்ணவமக்நாநாம்விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் । விஷ்ணுபோதம்விநாநாந்யத்கிஞ்சிதஸ்திபராய ணம்". "விஷ்ணுர்வ்யாப்த" இதியாதும் ஷ்ருதிநிதாய விஷ்ணுஶப்தார்த்தமாஹ - ஏகதேசத்தை இத்யாதி.

---

* குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

(விஷ்ணுபோதம்) என்னக்கடவதிறே. ஏகதேசத்தைப்பற்றி நிற்கையன்றிக்கே, அக்கரையும் இக்கரையுமாய் நிற்கும் ஓடமாயிற்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நீந்துந்துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும்
நீந்துந்துயரில்லா வீடுமுதலாம்
பூந்தண்புனற்பொய்கை யானையிடர்கடிந்த
பூந்தண்துழாய் என் தனிநாயகன்புணர்ப்பே.

ஆ.—(நீந்தும்.) 'வீடுமுதலாம்' என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது. ஜந்மஜராமரணாத்யபரிமித ஸமஸ்ததுகோஹிதமான மோக்ஷத்துக்குக் காரணம் எம்பெருமானோடு உள்ள ஸம்பந்தம்; அது எங்கேகண்டோம்? என்னில்,- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான்பக்கலிலே கண்டோமென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "வீடுமுதலாம்" என்கிறபதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, எம்பெருமான்தானே வேணுமோ, அவனோடுள்ள ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்ரதமென்கிறார்.

[நீந்துமென்று தொடங்கி] - கடக்கவரிதான துகேத்தையுடைத்தான ஜந்மமரணாதிகளொன்றும் இல்லாத மோக்ஷத்துக்கு அடியாம்; [பூந்தண்புனல் என்று தொடங்கி] - பூத்துக் குளிர்ந்த நீரையுடைய பொய்கையிலே முதலையாலே நலிவுபட்ட ஆனையினுடைய இடரைப் போக்கின நிரதிசயபோக்யனாய் என்னை யநந்யார்ஹமாக அடிமைகொண்ட எம்பெருமானோட்டை ஸம்பந்தம். இங்கு, ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணம்-த்ருஷ்டாந்ததயாசொல்லிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ஸாரநிஸ்தரணபூர்வகமான மோக்ஷத்துக்கு ஹேது அவனுடைய ஸ்ம்பந்த மென்கிறார்.

(இஸ்ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஶநமென்னலாம்படி), பூ - பூவையுடைத்தாய், தண்-குளிர்ந்த, புனல் - புனலையுடைய, பொய்கை - பொய்கையிலே, யானை - யானைக்கு, இடர்-(முதலையால்வந்த) இடரை, கடிந்த - போக்கின, பூம்-செவ்வியையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, துழாய்-திருத்துழாயையுடையனாய், (அத்தாலே),என் - எனக்கு, தனிநாயகன் - அத்விதீயநாயகனானவனுடைய, புணர்ப்பு - ஸம்பந்தமானது, நீந்தும் - (இச்சேதநனுக்கு) நீந்தாநிற்கும்படி துஸ்தரமாய், துயர் - துகோத்தரமான, பிறவி - பிறவி, உட்பட மற்று - உட்பட மற்றும், நீந்தும்-நீந்தும்படியான, எவ்வெவை - (ஜராமரணாதிகளான) எவ்வகைப்பட்ட, துயரும் - துகமும், இல்லா-ஸ்பர்சியாத, வீடு - மோக்ஷாநந்தத்துக்கு, முதலாம் - ஹேதுவாம். முதற்பாட்டில் "வீடுமுதலாம்" என்றத்தை விவரித்தது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில்,'வீடுமுதலாம்'என்கிறபதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, அவன்தானே செய்யவேணுமோ, அவனோடுண்டான ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்ரத மென்கிறார்.

ஊயெ ஹஂஹ ஈகஸஂகாவகாஶொ ெநசிஹாவஃ. அரவணைமேல் - அணைவது, பூம்பாவையாகம் புணர்வது, இருவரவர் முதலுந்தானே, வீடுமுதலாகைக்காக - எப்பொருட்கு மிணைவனும், பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவ னித்யங்வயஃ. (க)

[நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும் நீந்தும்] - துஸ்தரமான துஃகத்தை யுடைய ஜந்மம் முதலான ஸர்வவிகாரங்களையும் கடத்தும். நீந்துமென்றது - நீத்துமென்றபடி. " நீந்தும் " என்கிற வர்தமாந நிர்தேஶத்தாலே - துஸ்தரமென்கை. [துயரில்லாவீடுமுதலாம்] துஃகஶந்தரஹிதமான மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம். இதுபிள்ளை திருநறையூரரையர் நிர்வாஹம். நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றும் - நீந்தும்துயரான - எவ்வெவையும் - இல்லா வீடுமுதலா மென்றுமாம். இவர், வீடென்கிறது - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி மாத்ரத்தையன்று, ஸாகஹாவைக லக்ஷணையான பகவத்ப்ராப்தியை ; " ஶாந்திமோக்ஷாஶாநந்: " என்னக்கடவதிறே. [பூந் தண் புனற்பொய்கை யானையிடர்கடிந்த] - இது த்ருஷ்டாந்தம். பரப்புமாறப் பூத்துக் குளிர்ந்த நீரையுடைய பொய்கையிலே முதலையாலே நலிவுபட்ட யானையிடரைப்போக்கின. [பூந்தண் துழாய் என் தனிநாயகன்] - செவ்வியையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதனான அத் விதீயநாயகன். இத்திருத்துழாயின் குளிர்வாஸத்தாலே யாயிற்று யானையை ஆஶ்வஸிப்பித்தது. ஆனைக்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். [புணர்ப்பு] - அவனோட்டைச் சேர்த்தி, ஸம்பந்தம். தனிநாயகன் புணர்ப்பு - வீடுமுதலாமென்று அந்வயம்.

ஈடு.— இரண்டாம்பாட்டு. என்தனிநாயகன் புணர்ப்பு என்கையாலே - எம்பெருமான் தான்வேணுமோ ? அவனோடேயுள்ள ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்ரத மென்கிறார்.

[நீந்தும் இத்யாதி] - "பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கு" என்கிற அதினுடைய விவரணமா யிருக்கிறது. நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும் நீந்தும், துயரில்லா வீடு முதலா மென்று பிரித்து யோஜிக்கவுமாம் ; அன்றிக்கே, ஒன்றாக வீட்டுவிஶேஷணமாகவுமாம். [நீந்தும் இத்யாதி]- ' நீந்தும் ' என்கிற வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தாலே - கடக்க அரிதான துஃகத்தை விளைப்பதான ஜநநந் தொடக்கமான மற்றுமுண்டான அபக்ஷயவிநாஶாதிகளையும் கடத்தும் ; [துயரில்லாவீடுமுதலாம்]- துஃகஶந்தரஹிதமான மோக்ஷத்துக்கும் ஹேதுவாம். கடக்க அரிதான துஃகத்தையுடைத்தான ஜந்மந் தொடக்கமாக நீந்துந் துயரான மற்றெவ்வெவையும் இல்லாத மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவா மென்னுதல். இவர் வீடு என்கிறது - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திமாத்ரத்தையன்று, ஸாகஹாவைகலக்ஷணையான

ப்ர:—(துரியல்லாவீடு)— ஷஷ்டம் ஶ வணஶே ஶவம் ஸம்ஸாரது:வாகடூதா வதாவிதவெதஸாழ । விஶாந்திவாதவஹயாஶ்ரேதெ கூதூஸாவம் நஷணாழ॥ருஎ॥ தஜ ஸ்ருதி வியஸ்ராவி து:வஜாதஸ்ய வணிஜெத: । ஶஹஜநஜராஷ்ஷா ஷூாநெஷா ஹவிஷ்யத:॥ருஅ॥ நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸாவஹாவெகலக்ஷணா । ஹேஷஜம் ஹவ தாவிஶகாஞாத்யந்திகீஶதா ॥ருகூ॥ தஸ்தாத்தாவயெதந: கதஜ்யு: வணிஜெதநஜெரு: । தத்தாவிஜெதாஜ்ஜநூநஶு கஶஜவொக்ஷம் ஶஹாஶாநெ ॥கூம॥

இரண்டாம்பாட்டு - நீந்தும் இத்யாதி புணர்ப்பு-ஸம்பந்தம்

பிறவிக்கடல் இத்யாதி - 'பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கு - புணைவனும்' என்று சொன்ன மோக்ஷப்ர தத்வவிவரண மித்யர்த்த:. முந்தின அந்வயத்துக்குச் சேர அர்த்தம் - **நீந்துமென்கிற** இத்யாதி. எவ்வெவையும் நீந்தும் - நீத்தும். 'நீந்தும்' என்கிற மெலவொற்றை - வல்லொற்றாக்கிக்கொள்வது. நீத்தும் - கடத்தும். த்விதீயாந்வயத்துக்குச் சேர அர்த்தம் - **கடக்க அரிதான** இத்யாதி. **துயர்ப்பிறவி** - துயரைவிளைக் கிற பிறவி. ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரணபாவேந. 'மற்றெவ்வெவையும்' என்று - ஜந்மவ்யதிரிக்தவிகார பஞ்சகத்தையும் சொல்லுகிறது. நீந்தும்துயரான - மற்றெவ்வெவையும் - இல்லாத நீந்தாநிற்கும்படி துஸ்தர மாய் துஃகோத்தரமான ஜராமரணாதிகளான மற்றெவ்வெவ்வகைப்பட்ட துஃகங்களு மில்லாத வென்றபடி. முந் தின அந்வயார்த்தத்திலே - அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயாந்வ யார்த்தத்திலே-கேவலம் இஷ்டப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. கைவல்யப்ராந்திம்வாரயதி-**இவர்வீடென்கிறது**

ஹகவத்ப்ராப்தியை. "முக்திர்மோக்ஷோமஹாநந்த:" (முக்திர்மோக்ஷாமஹாநந்த:) என்னக் கடவதிறே. இப்படி துஃகத்தைப்போக்கி வீடுமுதலாக எங்கேகண்டோம்? என்னில்,-[பூந்தண் இத்யாதி] - பரப்புமாறப்பூத்துக் குளிர்ந்த புனலையுடைத்தான பொய்கையிலே போய்புக்கு முதலையாலே இடர்ப்பட்ட ஆனையினுடைய துஃகத்தை வாஸநையோடேபோக்கினவன். 'பூவிற்செவ்வி யழியாமே திருவடிகளிலே யிடவேணும்' என்று நினைத்து அது பெருமையால் வந்த இடரைப் போக்

ப்ர:—(ஆனையிடர் கடிந்த)—ஸ்ரீ பாகவதே அஷ்டமஸ்கந்தே, (௩) "ஸோऽந்தஸ்ஸரஸ்யுருபலேந க்ருஹீத ஆர்த்தோ த்ருஷ்ட்வா கருத்மதி ஹரிம் க உபாத்தசக்ரம் । உத்க்ஷிப்ய ஸாம்புஜகரம் கிரமாஹ க்ருச்ச்ராந்நாராயணாகிலகுரோ பகவந் நமஸ்தே॥௩௨॥ தம் வீக்ஷ்ய பீடிதமஜஸ்ஸஹஸாவதீர்ய ஸக்ராஹமாஸு ஸரஸ: க்ருபயோஜ்ஜஹார । க்ராஹாத்விபாடிதமுகாதரிணா கஜேந்த்ரம் ஸம்பஶ்யதாம் ஹரிரமூமுசதுஸ்த்ரியாணாம்॥௩௩॥"

(ஆனையிடர்)—ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே, "நாஹம் கஜேந்த்ரவபுஷாஸ்ய ஜ்ஞாநாய(?) ... । க்ராஹக்ரஸ்தோ ... ॥க॥"

இத்யாதி -"ஸுகஸாமக்ரீகளித்"-ஷஷ்ட்யா பஹுவ்ரீஹி "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா। பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" ... நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா. (நிரஸ்தாதிஶயேதி) ... நிரஸ்தாதிஶயம்'. ஆஹ்லாதரூபம் ஸுகம் - ஆஹ்லாதஸுகம். ஆஹ்லாத:-ப்ரீதி ... ஸுகம்-ஆஹ்லாதஸுகம். அதாவது 'யத்ராந்யத்பஶ்யதி' என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாநுபவதசையிலே வேறொரு ஸுகாந்தரத்தில் நெஞ்சுசெல்லாதபடியாயிருக்கிற ஸுகமென்றபடி. பாவஶப்தத்தாலே துஃகநிவ்ருத்தியும் - ஸுகமாயிருக்குமிறே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஏகஶப்தேந ஸுகஸாதநேப்ய: ஸுகஶப்தவாச்யேப்ய: ... நிவ்ருத்தி:.

ஆக, நிரஸ்தமான ப்ரஹ்மலோகாதிகதஸுகாந்தரங்களினுடைய அதிஶயத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஆஹ்லாதரூப ஸுகமாகையொன்றையுமே வடிவாகவுடைத்தாயிருப்பதா யென்றபடி. ஏகாந்தாத்யந்திகீ ...

இத்தால் - ஸ்வர்க்காத்யநுபவங்களைப்போலே துஃகமிஶ்ரமாயிருக்கையன்றிகேயே ஸுகைகதாநமாயிருக்கு மென்று ... யதா, ஏகாந்தா ... ஆத்யந்திகீ ... நித்யை யென்றபடி. "பகவத்ப்ராப்தி:-பகவதநுபவ:, பேஷஜம்-ஸம்ஸாரதுஃகத்துக்கு மருந்தாயிருக்குமென்று இஷ்டமாயிருக்கு மென்றபடி. ப்ராப்திஶப்தம் - அநுபவத்தைச சொல்லுமோ? என்னில்; - "மத்யயோபாத்யயோ:" என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ராப்திஶப்தம-அநுபவத்தைச் சொல்லுகிறது. ... 'வீடு' என்று - விடுகையைச் சொல்லுமொழிய, பகவதநுபவத்தைச சொல்லுமோ? என்ன, முக்திர்மோக்ஷ இத்யாதி- "முக்திர்மோக்ஷோ மஹாநந்த:" இதி நைகண்டுகா:. பரப்புமாற - விஸ்தாரமெல்லாம். புனல் - ஜலம்.

'இடர்' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம் - முதலையால்வந்த க்லேஶமாதல், "நாஹம் கஜேந்த்ரவபுஷாஸ்ய பரிஜீர்ணவபுஷ்காரயே । க்ராஹக்ரஸ்தோ ..." என்று பூவிற் செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடப்பெறுமையால்வந்த மநஃக்லேஶமாதல், "ஆபத்ஸகனை ஸர்வேஶ்வரனை,

கின. [பூந்தண்டுழாயென்தனிநாயகன்] - வைத்தவளையத்தோடேகாணும் மடுவிலேபோய் விழுந்தது. திருத்துழாயிற் பரிமளம்போலேகாணும் ஆனையிடரைக் கடிந்தது. ஆனையிடராவது - "'ஸர்வேஶ்வரன் ஆபத்ஸகன்' என்றிருந்தோம்; இவன் இப்படி ஆபந்நனுக்கு உதவாதொழிவதே; நிர்க்ருணனுயிருந்தானீ! என்று நாட்டிலுள்ளார் நினைக்கிற் செய்வதென்" என்று அத்தாலேவந்த இடராகிலுமாம். [என்தனிநாயகன்] - ஆனையிடரைப் போக்குகையன்றிக்கே, தம் இடரைப் பரிஹரித்தாற்போலே யாயிற்று இவர்க்கு இருக்கிறது. [புணர்ப்பு]-அவனோடேட்டைஸம்பந்தம். அவன்திருவடிகளில் ஸம்பந்தம், துக்கநிவ்ருத்தியையும்பண்ணி, 'ஸுவஹா வெகஜுக்ஷணடி'(ஸுகபாவைகலக்ஷணம்) என்கிற பேற்றையும் தரும். தனிநாயகன்புணர்ப்பு-வீடுமுதலாம் என்று அந்வயம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

புணர்க்குமயனும் அழிக்குமரனும்
புணர்த்ததன்னுந்தியோடு ஆகத்துமன்னிப்
புணர்த்ததிருவாகித் தன்மார்வில்தான்சேர்
புணர்ப்பன்பெரும்புணர்ப்பு எங்கும்புலனே.

ஆ.—(புணர்க்கும்.) *ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன்னுந்தியை ஆஶ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஜகத்ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனுக்கும் தன்திருவுடம்பை ஆஶ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஸர்வலோகேஶ்வரியான பிராட்டிக்கும் தன்திருமார்வைக் கொடுத்துவைக்கும்; திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும்; இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வ சிந்ஹபூதமான திவ்யசேஷ்டிதங்கள் எங்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார்.*

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், "இருவரவர் முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானுடைய ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான சேஷ்டிதங்களையெங்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார்.

[புணர்க்குமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனுக்கும் திருநாபிகமலத்திலும் திருவுடம்பிலுமாக இடங்கொடுத்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுய்; உந்திக்குப்புணர்ப்பாவது - ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமாகை. [புணர்த்தவென்று தொடங்கி] - தன்மார்விலே ஸம்ஶ்லிஷ்டையான பெரியபிராட்டியாரை யுடையனுய் ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஶயாநனுயிருக்குமுள்ளவனுடைய பெருந்தொழில். தான் தனக்கு ஸத்ருஶமான சேஷ்டிதங்களை யுடைய னென்றுமாம்.

இன்று உதவாதொழிந்தால், 'நிர்க்ருணன்' என்று லோகத்தார்சொல்லப்போகிறார்கள்" என்கிறக்லேஶமாதல். முதலர்த்தம் - பரப்புமாற இத்யாதி. த்விதீயார்த்தம் - பூவில் இத்யாதி. "பூம்தண்டுழாயென்தனிநாயகன் - பொய்கையானை யிடர்கடிந்த" என்றுகூட்டி அர்த்தம் - வைத்த இத்யாதி. "ஆனையிடர்கடிந்த, பூம்தண்டுழாய்" என்றுகூட்டித் தாத்பர்யம் - திருத்துழாயில் இத்யாதி. நநுஸர்வேஶ்வர இத்யர்த்த:. பரிமளம் முன்னே வந்து இடரைப்போக்கிற்றென்றபடி. த்ருதீயார்த்தம் - ஆனையிடராவது இத்யாதி. "என்" என்றதுக்கு பாவம்- ஆனையிடர் இத்யாதி. அந்வயமுகேந ப்ரதயோஜநமாஹ அவன் திருவடிகளில்இத்யாதி. ஸம்பந்தம்- ஸம்பந்தஜ்ஞாநம். "தஜ்ஜேவம் விஆநு", "வஷஜெஊநம" என்னக்கடவதிறே. த்விதீயயோஜநையைப்பற்ற, தனிநாயகன் இத்யாதி. உபயவிதநிர்வாஹேபி - உத்தரார்த்தபூர்வகம் அந்வய:. பூந்தண்ணித்யாரப்ய, நாயகன் புணர்ப்பு - நீந்தும்துயர்தொடங்கி, எவ்வெவையும்நீந்தும்; துயரில்லாவீடு முதலாமிதயந்வய:. யத்வா, நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட - நீந்தும்துயரான மற்றெவ்வெவையும இல்லாவீடுமுதலா மித்யந்வய:. (உ)

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்கள் ஸர்வத்ர ப்ரஸித்த மென்கிறார்.

தன் - தன்னை, புணர்த்த - உத்பாதித்த, உந்தியோடு - திருநாபியோடே கூட, ஆகத்து - திருமேனியில் ஒரு பார்ஸ்வத்திலும், மன்னி - நித்யவாஸம்பண்ணி, புணர்க்கும் - லோகஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிற, அயனும் - அஜனுமாய், அழிக்கும் - ஸம்ஹரிக்கிற, அரனும் - ஹரனுமாய், (இப்படி தத்ததந்தராத்மதையாலே ததாத்மகனாய்), தன்மார்வில் - தன்மார்விலே, புணர்த்த - (நிரூபகமாம்படி) சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட, திருவாகி - திருவுடையனாய், தான் - தானே, சேர் - தனக்குத்தகுதியான, புணர்ப்பன் - ஸ்வாதீநசேஷ்டிதனானவனுடைய, பெரும்-அபரிச்சிந்நமான, புணர்ப்பு - திவ்யவ்யாபாரங்களானவை, எங்கும்-எங்கும், புலன் - கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ப்ரஸித்தம். "இருவரவர்முதலுந்தானே" என்றத்தை விவரித்தது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "இருவரவர் முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரிய:பதியான அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யெங்குங் காணலா மென்கிறார்.

[புணர்க்குமித்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ ப்ரஹ்மாவுக்கும், ஸம்ஹாரத்துக்குக்கடவ ருத்ரனுக்கும்நிர்வாஹகனும். "தஷாதஷஸிதவபூாநாகஹ", "ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ" [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்னையுண்டாக்கின திருநாபி கமலத்திலே யிருந்தாலாயிற்று ஸ்ருஷ்டிக்கு க்ஷமனாவது, ருத்ரன் திருமேனியில் வலப்பார்ஸ்வத்தைப் பற்றி யிருந்தாலாயிற்று ஜகத்ஸம்ஹாரத்துக்கு க்ஷமனாவது. இவர்களிருப்பை மாற்றினால் அதிகரித்த காரியத்துக்கு க்ஷமரல்லரென்கை. ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லுகிறது. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று. ஆகத்துமன்னி யென்கையாலே - திருமேனியைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்மார்விலே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பட்ட பெரியபிராட்டியாரை யுடையவன். கீழே - நீர்மை சொல்லிற்றாய், இத்தாலே - மேன்மை சொல்லுகிறது. [தான்சேர் புணர்ப்பன்] - ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்த சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்னுதல்; தனக்கு ஸதருமமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப் பெங்கும் புலனே] - இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் எங்கும் ப்ரஸித்தமன்றோ வென்கை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "இருவரவர்முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரிய:பதியானவவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

[புணர்க்கும் அயனும்]-இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற பிரஹ்மாவுமாம். [அழிக்கும் அரனும்] - சுடுதடிபோலே இவற்றையடைய அழித்துக்கொண்டு நிற்கிற ருத்ரனுமாம். "தஷாதஷஸிதவபூாநாகஹஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ" (ததாதர்ஸிதபந்தாநௌஸ்ருஷ்டிஸம்

ப்ர:—(அழிக்குமரனும்)—[ஹாரு-பொ-கஷுக]—நாராயணீயெநாவ நிவ....

ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ||

மூன்றாம்பாட்டு - புணர்க்கும் இத்யாதி. "ஆகத்துமன்னி" என்கிற பதங்களையும், "புணர்த்ததிருவாகி" என்று தொடங்கி "எங்கும்புலனே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இருவரவர் இத்யாதி "பெரும்புணர்ப்பு" என்கையாலே-அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை என்றது.

"புணர்க்கும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற என்றது. "அரனும்" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யநிபந்தநம் - ஶரீராத்மபாவமென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம் - ததாதர்ஸித இ

ஹாரகாரகேள), "ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே" (ஸ்ருஷ்டிம்தத: கரிஷ்யாமித்வாமாவிஶ்யப்ரஜாபதே) என்கிறபடியே அவன் அந்தராத்மாவாய் நின்று ப்ரவர்த்திப்பிக்க, இவற்றைச் செய்கிறார்கள். [புணர்த்ததன்னுந்தியோடாகத்துமன்னி] - புணர்க்கும் அயனும் அழிக்கும் அரனும். இவைதான் இவர்கள் செய்யவல்லராவது அவன் திருமேனியைப் பற்றியிருந்த போதாயிற்று, ஸ்தநந்தயப்ரஜை,வாயில்முலைவாங்கினால் தரியாதாப்போலே. இத்தால், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று; ஆகத்து மன்னி யென்கையாலே - திருமேனியைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்ததிருவாகித்தன்மார்வில்] - தன்திருமார்வில் நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரையுடையனாய். இது இப்போது சொல்லுகிறதேன்? என்னில்; - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்றவோபாதி, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஐஶ்வர்யத்துக்கு உடலாகையாலே. பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி, நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் உடலா யிருக்குமிறே. [தான்சேர்புணர்ப்பன்] - ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே சாய்ந்தருளினவ னென்னுதல், தனக்குத்தகுதியான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப்பெங்கும்புலனே] - ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகரித்த கார்யங்களை அவர்கள் வழியாலே நடத்தியும், தான் அதிகரித்த கார்யங்களைத் தானே நடத்தியும் போருகையாலே, தன்னுடைய பெரும் புணர்ப்பு - ஆனைத்தொழில்கள் எங்கும் காணலாயிருக்கும். (௩)

ப்ர.—ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே, "உத்த்ருத்ய ப்ருதிவீம் ஸஶைலவநகாநநாம் ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே".

யாதி. நாராயணீயே நாபி நிவஷ்டவநாய்யாயெ, "பத்ம உத்பபௌ பத்மே ப்ரஹ்மா வேதநிதிஸ் ததா" இதி பூர்வார்த்தம். ஸ்ருஷ்டிந்தத: கரிஷ்யாமீதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே "உத்த்ருத்ய ப்ருதிவீம் ஸஶைலவநகாநநாம்" இதி பூர்வார்த்தம். புணர்த்ததன்னுந்தியோடிதி - தன்னையுண்டாக்கின உந்தியோடேகூடத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டிக்கிற அஜனுமாம், ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனுமா மென்று ஶப்தார்த்தம். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - இவைதான் இத்யாதி. ஸ்தநந்தயேத்யாதிக்கு முன்னே - அல்லாதபோதென்று கூட்டுவது. இத்தால் - "புணர்க்குமயனும்" இத்யாதி ப்ரதமபாதத்தாலே. அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று - ஶரீராத்மபாவஞ் சொல்லிற்று. "தன் மார்வில் - புணர்த்ததிருவாகி" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - தன் திருமார்வில் இத்யாதி. "விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ", "அகலகில்லேனிறையும்" இத்யாதியைப்பற்ற - நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாய் என்றது. புணர்த்த - சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட. தடஸ்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது இப்போது இத்யாதி. இது - லக்ஷ்மீஸம்பந்தம். ஈஶ்வரத்வஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே இதுசொல்லுகை அபேக்ஷிதமோ? ஆனபின்பு,இது சொல்லுகிறதென்? என்னி லென்றபடி. லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நீர்மைக்குடலாயன்றோ இருப்பது என்ன- பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், புணரியை - "புணர்ப்பு" என்றதாய், அத்தையுடையவன் 'புணர்ப்பன்' என்றதாய், தான்சேருகிற ஸமுத்ரத்தையுடையவனென்றபடி. புணரி-ஸமுத்ரம். த்விதீயார்த்தத்தில், தான்சேர் - தனக்குத்தகுதியாகச் சேர்ந்திருக்கிற, புணர்ப்பை - சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்றபடி. பூர்வார்த்தம் பராம்ருஶந்நாஹ - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. "தான்சேர் - புணர்ப்பன்" என்றதின் த்விதீயார்த்தத்தைப்பற்ற - தான் அதிகரித்த இத்யாதி. ஆனைத்தொழில் - அதிமாநுஷவ்யாபாரம். புலன் - இந்த்ரியம். இங்கு - தத்கோசரத்திலே லக்ஷணை. புணர்த்த தன்னுந்தியோடு - மன்னி - புணர்க்கும் அயனும்; ஆகத்துமன்னி - அழிக்கும்அரனும்; தன்மார்வில் - புணர்த்த திருவாகி - தான்சேர் புணர்ப்பனுடைய பெரும்புணர்ப்பு எங்கும் புலனே யித்யந்வய:. (௩)

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்கள் ஸர்வத்ர ப்ரஸித்த மென்கிருர்.

தன் - தன்னே, புணர்த்த - உத்பாதித்த, உந்தியோடு - திருநாபியோடே கூட, ஆகத்து - திருமேனியில் ஒரு பார்ஸ்வத்திலும், மன்னி - நித்யவாஸம்பண்ணி, புணர்க்கும் - லோகஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிற, அயனும் - அஜனுமாய், அழிக்கும் - ஸம்ஹரிக்கிற, அரனும் - ஹரனுமாய், (இப்படி தத்ததந்தராத்மதையாலே ததாத்மகனுய்), தன்மார்வில் - தன்மார்விலே, புணர்த்த - (நிரூபகமாம்படி) சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட, திருவாகி - திருவுடையனுய், தான் - தானே, சேர் - தனக்குத்தகுதியான, புணர்ப்பன் - ஸ்வாதீநசேஷ்டிதனுனவனுடைய, பெரும்- அபரிச்சிந்நமான, புணர்ப்பு - திவ்யவ்யாபாரங்களானவை, எங்கும்-எங்கும், புலன் - கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ப்ரஸித்தம். "இருவரவர்முதலுந்தானே" என்றத்தை விவரித்தது.

இ.—மூன்ரும்பாட்டில், "இருவரவர் முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரீயஃபதியான அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களே யெங்குங் காணலா மென்கிருர்.

[புணர்க்குமித்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ ப்ரஹ்மாவுக்கும், ஸம்ஹாரத்துக்குக்கடவ ருத்ரனுக்கும்நிர்வாஹகனும். "தஷாஉஸிதவநாநள", "ஸூஷிஸஂஹாரவிஸூஜாவதெ". [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்னேயுண்டாக்கின திருநாபி கமலத்திலே யிருந்தாலாயிற்று ஸ்ருஷ்டிக்கு க்ஷமனுவது, ருத்ரன் திருமேனியில் வலப்பார்ஸ்வத்தைப் பற்றி யிருந்தாலாயிற்று ஜகத்ஸம்ஹாரத்துக்கு க்ஷமனுவது. இவர்களிருப்பை மாற்றிஞல் அதிகரித்த காரியத்துக்கு க்ஷமரல்லரென்கை. ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லுகிறது. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று. ஆகத்துமன்னி யென்கையாலே - திருமேனியைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்மார்விலே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பட்ட பெரியபிராட்டியாரை யுடையவன். கீழே - நீர்மை சொல்லிற்ருய், இத்தாலே - மேன்மை சொல்லுகிறது. [தான்சேர் புணர்ப்பன்] - ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்த சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்னுதல்; தனக்கு ஸதருஶமான சேஷ்டிதங்களே யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப் பெங்கும புலனே] - இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் எங்கும் ப்ரஸித்தமன்ரூ வென்கை.

ஈடு.—மூன்ரும்பாட்டு. "இருவரவர்முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரீயஃபதியானவவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களே ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிருர்.

[புணர்க்கும் அயனும்]- இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற பிரஹ்மாவுமாம். [அழிக்கும் அரனும்] - சுடுதடிபோலே இவற்றையடைய அழித்துக்கொண்டு நிற்கிற ருத்ரனுமாம். "தஷாஉஸிதவநாநளஸூஷிஸஂஹாரகாரகள" (ததாதர்ஶிதபந்தாநௌஸ்ருஷ்டிஸம்

ப்ர:—(அழிக்குமரனும்)—[ஹா-ஶா-ககூக]—நாராயணீயெநாஉ நிவஹுவநாயூாயெ, "வதள அளவிஶ்ஹயஹெஷள ஹூஸாஉகெ ராயஜெள ஸூெதள। தஷாஉஸிதவநாநளஸூஷிஸஂஹாரகாரகள ॥

மூன்ரும்பாட்டு - புணர்க்கும் இத்யாதி. "ஆகத்துமன்னி" என்கிற பதங்களேயும, "புணர்த்ததிருவாகி" என்றுதொடங்கி "எங்கும்புலனே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இருவரவர் இத்யாதி. "பெரும்புணர்ப்பு" என்கையாலே- அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களே என்றது.

"புணர்க்கும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற என்றது. "அயனும்" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யநிபந்தநம் - ஶரீராத்மபாவமென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம - ததாதர்ஶித இத்

ஹாரகாரகேள), “ஸ்ருஷ்டிம்ததஃகரிஷ்யாமித்வாமாவிஶ்யப்ரஜாபதே” (ஸ்ருஷ்டிம்ததஃ கரிஷ்யாமித்வாமாவிஶ்யப்ரஜாபதே) என்கிறபடியே அவன் அந்தராத்மாவாய் நின்று ப்ரவர்த்திப்பிக்க, இவற்றைச் செய்கிறார்கள். [புணர்த்ததன்னுந்தியோடாகத்துமன்னி] - புணர்க்கும் அயனும் அழிக்கும் அரனும். இவைதான் இவர்கள் செய்யவல்லராவது அவன் திருமேனியைப் பற்றியிருந்த போதாயிற்று, ஸ்தநந்ஶயப்ரஜை,வாயில்முலைவாங்கினால் தரியாதாப்போலே. இத்தால், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று; ஆகத்து மன்னியென்கையாலே - திருமேனியைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்ததிருவாகித்தன்மார்வில்] - தன்திருமார்வில் நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரையுடையனாய். இது இப்போது சொல்லுகிறதேன்? என்னில்; - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்றவோபாதி, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஐஶ்வர்யத்துக்கு உடலாகையாலே. பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி, நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் உடலா யிருக்குமிறே. [தான்சேர்புணர்ப்பன்] - ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே சாய்ந்தருளினவ னென்னுதல், தனக்குத்தகுதியான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப்பெங்கும்புலனே] - ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகரித்த கார்யங்களை அவர்கள் வழியாலே நடத்தியும், தான் அதிகரித்த கார்யங்களைத் தானே நடத்தியும் போருகையாலே, தன்னுடைய பெரும் புணர்ப்பு - ஆனைத்தொழில்கள் எங்கும் காணலாயிருக்கும். (௩)

ப்ர.—ஶ்ரீ விஷ்ணுதர்மே, “உத்பாத்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்க்கே ஸ்ருஷ்டிகாலயுகாவஹம்। ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே”.

யாதி. நாராயணீயேநாமநிவத்வநாய்யாயே, “ஸநந்த ஹளவிஸஸ்யரூவள ஸுஹாதிகெ யஜ்ஞஸம்ருதள” இதி பூர்வார்த்தம். ஸ்ருஷ்டிந்தத: கரிஷ்யாமீதி - ஶ்ரீவிஷ்ணுதர்மே “உத்பாத்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்க்கே ஸ்ருஷ்டிகாலயுகாவஹம்” இதி பூர்வார்த்தம். புணர்த்ததன்னுந்தியோடிதி - தன்னையுண்டாக்கின உந்தியோடேகூடத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டிக்கிற அஜனுமாம், ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனுமா மென்று ஶப்தார்த்தம். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - இவைதான் இத்யாதி. ஸ்தநந்தயேத்யாதிக்கு முன்னே - அல்லாதபோதென்று கூட்டுவது. இத்தால் - “புணர்க்குமயனும்” இத்யாதி ப்ரதமபாதத்தாலே. அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று - ஶரீராத்மபாவஞ் சொல்லிற்று. “தன்மார்வில் - புணர்த்ததிருவாகி” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - தன் திருமார்வில் இத்யாதி. “விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ”, “அகலகில்லேனிறையும்” இத்யாதியைப்பற்ற - நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாய் என்றது. புணர்த்த - சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட. தடஸ்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது இப்போது இத்யாதி. இது - லக்ஷ்மீஸம்பந்தம். ஈஶ்வரத்வஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே இதுசொல்லுகை அபேக்ஷிதமோ? ஆனபின்பு,இது சொல்லுகிற தேன்? என்னி லென்றபடி. லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நீர்மைக்குடலாயன்றோ இருப்பது என்ன- பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், புணரியை - “புணர்ப்பு” என்றதாய், அத்தையுடையவன் ‘புணர்ப்பன்’ என்றதாய், தான்சேருகிற ஸமுத்ரத்தையுடையவ னென்றபடி. புணரி- ஸமுத்ரம். த்விதீயார்த்தத்தில், தான்சேர் - தனக்குத்தகுதியாகச் சேர்ந்திருக்கிற, புணர்ப்பை - சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்றபடி. பூர்வார்த்தம் பராம்ருஶக்நாஹ - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. “தான்சேர் - புணர்ப்பன்” என்றதின் த்விதீயார்த்தத்தைப்பற்ற - தான் அதிகரித்த இத்யாதி. ஆனைத்தொழில் - அதிமாநுஷவ்யாபாரம். புலன் - இந்த்ரியம். இங்கு - தத்கோசரத்திலே லக்ஷணை. புணர்த்த தன்னுந்தியோடு - மன்னி - புணர்க்கும் அயனும்; ஆகத்துமன்னி - அழிக்கும்அரனும்; தன்மார்வில் - புணர்த்த திருவாகி - தான்சேர் புணர்ப்பனுடைய பெரும்புணர்ப்பு எங்கும் புலனே யித்யந்வய:. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

புலனைந்துமேயும் பொறியைந்துநீங்கி
நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்
அலமந்துவீய அசுரரைச்செற்றான்
பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே.

ஆ.—(புலன்.) ப்ரக்ருதிபந்தவிநிர்முக்தராய்க் கொண்டு நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்; இப்படி ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய நிரதிஶயபோக்யமான கல்யாண குணங்களிலே ஓவாதே படியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், க்ஷுத்ரமான விஷயஸுகங்களை விட்டு நிரதிஶயஸுகரூப மான மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை வேண்டியிருப்பீர், எம்பெருமானை யாஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[புலனைந்து மென்று தொடங்கி] - ஐந்துவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமாம் ஐந்து இந்திரி யங்களுக்கும் வஶ்யராகையைத்தவிர்ந்து நிரதிஶபபோக்யமான திருநாட்டிலே புகவேண்டியிருப் பீர். [அலமந்தென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய ஸமாஶ்ரயணவிக்நங்களை நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கும்ஸ்வபாவனான வெம்பெருமானுடைய ஸமாஶ்ரயிக்கும்தஶையிலே ஸாத்யதஶையிற் போலே இனிதாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களிலே நிரந்தரமாக ப்ரவணராகுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பரமபத ப்ராப்திக்கு ஏவம்வித னுடைய குணங்களிலே நித்யாவகாஹநம்பண்ணுங்கோ ளென்கிறார்.

புலன் - புலப்படும் விஷயங்கள், ஐந்து - ஐந்திலும், மேயும் - பொருந்தி, பொறி - பொறிபோலே இவனையகப்படுத்திக்கொள்ளும், ஐந்து - ஐந்திந்த்ரியங்களின் வசத்தினின்றும், நீங்கி - அகன்று, நலம் - ஆநந்தம், அந்தமில்லது - அளவிறந்திருப்பதாய், ஓர் - அத்விதீயமான, நாடு - தேசத்திலே, புகுவீர் - போய்ப்புகவேண்டி யிருப்பீர், அலமந்து - அலமந்து, வீய - நசிக் கும்படி, அசுரரை - அசுரரை, செற்றான் - கொன்றவனுடைய, முந்து - ஆரம்பமேதொடங்கி, பலம் - (இனிமையாலே) "பலம்" என்னலாம்படியான, சீரில் - குணங்களிலே, ஓவாதே - என்றுமொக்க, படிமின் - அவகாஹியுங்கோள். ரஸாயநமான பயஃபாநநைரந்தர்யத்தாலே பித்த சாந்தியும் இனிமையும் பிறக்குமாபோலே, போக்யகுணங்களிலே நிரந்தராநுபவம் பண்ணவே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியுந் தன்னிடையே வரு மென்று கருத்து. புலனும் பொறியு மென்கிற இவையிரண்டும் - விஷயங்களுக்கும் இந்த்ரியங்களுக்கும் கலந்து பேராய் வரும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "இப்படிப்பட்டவன்" என்றநுஸந்தித்து ஸம்ஸார ஸம்பந்த மற்று மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பார், அவன் கல்யாண குணங்களிலே!யவகாஹியுங்கோ ளென்கிறார்.

[புலனைந்தென்று தொடங்கி] - அஞ்சுவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமாம் ஐந்திந்திரியங் களுக்கும் வஶ்யராகையைத் தவிர்ந்து. சிலபதார்த்தத்தை வறைநாற்றத்தைக் காட்டி முடிக்குமா போலே ஶப்தாதிகளிலே மூட்டி நசிப்பிக்கையாலே, இந்த்ரியங்களை பொறியென்கிறது. [நல மந்தமித்யாதி] - இவ்விபூதி அநந்தக்லேஶபாஜநமா யிருக்குமாபோலே, முடிவிறந்தபோக்ய தையை யுடைத்தாயிருக்கை. நாடென்கையாலே - அவித்யா நிவ்ருத்யாதிகளன்று, மோக்ஷ மென்கை. புகுவீரென்கையாலே - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேஶப்ராப்தியையும், அதுக்

கிச்சையே யதிகார மென்னுமிடத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. [அலமந்தித்யாதி] - விரோதிவர்க் கஞ் செய்வது என்? என்னில்;—அஸுரஸங்கங்களைத் தடுமாறிமுடியும்படி நிரஸித்தாப்போலே நிரஸிக்கும். [பலமுந்தித்யாதி] - ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே, ஆஶ்ரயண தசையே தொடங்கி ரஸியாநிற்கிற கல்யாண குணங்களிலே யவகாஹியுங்கோள். [ஓவாதே] - "அபர் வணி கடல் தீண்டலாகாது" என்னுமாபோலே, இதுக்குக்காலநியதியில்லை யென்கை. தமக்கு ரஸித்தபடியாலே யிடைவிடாமல் அநுபவியுங்கோ ளென்கிறுர். "நானும்சொன்னேன் நமரு முரைமின்" என்னுமவரிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தில் கண்ணழிவற்றிருந்தது, 'இனி இதுக்க அவ்வருகில்லை' என்று 'நன்மைபெறவேணும்' என்றிருப்பார் அவனைக் கடுக ஆஶ்ரயிக் கப்பாருங்கோ ளென்கிறுர்.

[புலன் இத்யாதி] - புலனைந்து என்கிறது - விஷயங்களையாய், அவற்றிலே ப்ரவணமா கக்கடவவான பொறியைந்து உண்டு - ஶ்ரோத்ராதிகள்; அவற்றுக்கு வஶ்யராகை தவிர்ந்து. சில பதார்த்தங்களை வறைநாற்றத்தைக்காட்டி முடிக்குமாபோலே, ஶப்தாதிகளிலே மூட்டி நஶிப்பிக்கை யாலே, இந்த்ரியங்களை - 'பொறி' என்கிறது. இத்தால் பரிச்சிந்நவஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரிய வஶ்யராகை தவிர்ந்து. [நலம் இத்யாதி] - நன்மைக்கு முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற நாட்டிலே புக வேண்டியிருப்பீர்! "ஸ்வவிநாஶங்காண் மோக்ஷம்" என்கையன்றிக்கே, ஆப்ததமரான இவர் நன் மைக்கு முடிவில்லாததோரு தேசவிஶேஷமுண்டாக அருளிச்செய்துவைத்தாரிறே. [புகுவீர்] - இப் பேற்றுக்கு இசைவே அதிகார மென்கிறுர். அது ஒருநாடு முண்டாய், 'அது பெறவேணும்' என் னும் நசையு முண்டானாலும், ப்ரபலவிரோதிகள் கிடக்குமாகில் ப்ரயோஜநமில்லையே யென்னில், - [அலமந்துவீய அசுரரைச் செற்றுன்] - விரோதிபோக்குகை நம்பணியோ? என்கிறுர். தடுமாறி முடிந்துபோம்படி அஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தான். அவனுடைய [பலமுந்துசீரில்படிமின்]- பலம்முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள். "ஸாஸாவம் கதஷுவ

ப்ர:—(பலமுந்துசீரில்)—ஸமவதாவஸ நவரெ, "ஜஷ்ம தா தெ ஶாஹு தஜம் வூவ க்ஷுாஜு நவஷுயவெ । ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத்॥ ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம் । ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம் ஸுஸுகம் கதஷுவ்யயம்॥"

நான்காம்பாட்டு - புலன் இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயம் - அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தில் கண்ணழிவற்றிருந்த தென்று. கண்ணழிவற்றிருந்தது - அத்ருடமாகை தவிர்ந்து ஸ்திரமாயிருந்தது.

புலப்படும் - அறியப்படுமவையாகையாலே, புலனைந்து என்கிறது - விஷயங்களையா யென் றது. ஐந்துமேயும் - ஐந்திலும் பொருந்திவர்த்திக்கும். அத்தாலே - ப்ரவணமாகக்கடவவான என்றபடி. இந்த்ரியங்களை - "பொறி" என்பானென் என்ன,—சிலபதார்த்தங்களை இத்யாதி. சிலபதார்த்தங்களை- எலி, பெருச்சாளி முதலானவைகளை. வறைநாற்றத்தை - ஹேயகந்தத்தை. பொறி - போன். பொறி யைந்து நீங்கி - இந்த்ரியங்களொந்தினின்றும் அகன்று இதி ஶப்தார்த்தः. இத்தால் - "புலனைந்து" என்கிற இத்தால். மேலேகடாக்ஷித்து பலிதம் - பரிச்சிந்ந இத்யாதி. விதத்வ்யாக்யார்த்ருவாக்யம் - ஸ்வவிநாசங்காண் இத்யாதி. ஸஹஸ்ரவிநாஶமேவேஹ மோக்ஷமாஹுர்மனீஷிண: । ஸ்வவஸ்வேவேவம் ஸோக்ஷ் ஷுரா வூஸாவமநதः॥" இத்யநுஸந்தேயம். "புகுவீர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - இப்பேற்றுக்கு இத்யாதி. ஸாவம்- விரோதி இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - தடுமாறி இத்யாதி. அலமந்து - தடுமாறி. பலம் முற்பட்டிருக்கையாவ தென்? என்ன- ஸாஸாவம் இத்யாதி. படிமின் - அவகாஹியுங்கோள். இத்தால் பலிதம் - ப்ரவணரா

யம்" (ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம்) என்னும்படி - ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யத்தாலே, ஸாதந தசையே தொடங்கி இனிதாயிருக்குமிறே. [ஓவாதே] - "அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாது" என்னுமா போலே ஒரு நியதியில்லை இதுக்கு, மாறாதே ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். தமக்கு ரஸித்தபடியாலே, இடைவிடாமல் அநுபவியுங்கோ ளென்கிறா ரென்றுமாம். *"நானும் சொன்னேன் நமரு முரைமின்" என்னுமாபோலே. (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஓவாத்துயர்பிறவி உட்படமற்றெவ்வெவையும்
மூவாத்தனிமுதலாய் மூவுலகுங்காவலோன்
மாவாகியாமையாய் மீனாகிமானிடமாம்
தேவாதிதேவபெருமான் என்தீர்த்தனே.

ஆ.—(ஓவா.) "இணைவனும்" என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது.

ஸம்ஸாரசக்ர ப்ரவர்த்தகனாகையாலும், ப்ரஹ்மேசாநாதி தேவர்களுக்குக் காரணபூதனாய் அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸ்வாமியாகையாலும், அசேஷதோஷ ப்ரத்யநீகனாகையாலும், தேவமநுஷ்யாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாகையாலும் அவனை ஸர்வேச்வர னென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹயக்ரீவாதிரூபத்தினாலே திருவவதாரம் பண்ணியருளி, தன்னாலேஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தையெல்லாம் ரக்ஷித்தருளாநிற்கும் என்றுகொண்டு, முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வஸஜாதீயத்வத்தை விவரிக்கிறார்.

[ஓவாவென்று தொடங்கி] - நிரந்தர துக்காவஹமான ஜந்மமகப்பட மற்றுமெல்லாவற்றுக்கும் "நிஷ்பலம்" என்றுகைவிடாத காரணமாய். [தேவாதிதேவபெருமான்] - ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் ஆதிதேவராயுள்ள அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன். [என்தீர்த்தனே] - என்னை ப்ரயோஜநாந்தர பரதையைத் தவிர்த்தவன்.

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தகாரணபூதனானவன் கார்யபூத ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகப் பண்ணின அவதாரங்களில் வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஓவா - அவிச்சிந்நமான, துயர் - துக்கத்தைத்தருவதான, பிறவி - ஜந்மஸம்பந்த ரூபமான ஸ்ருஷ்டி, உட்பட - அகப்பட, மற்று - மற்ற ஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதிகளான, எவ்வெவையும் - எல்லா வ்யாபாரங்களுக்கும், மூவா - மூத்துச்சோம்பிவிடாத, தனிமுதலாய் - ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷகாரணபூதனாய்க்கொண்டு, மூவுலகும் - ஸ்ருஜ்யமான லோகத்தினுடைய, காவ

துங்கோ ளென்றது. ஆச்ரயணம் ஸக்ருத்தாயிருக்க, "ஓவாதே" என்பானென் என்ன, அபர்வணி இத்யாதி. "ஸுஸுகம்கர்த்துமவ்யயம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். கீழையும்கூட்டி ஹாவாந்தரம் - தமக்கு இத்யாதி உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-நானும் இத்யாதி. பெரியதிருமொழி. இதரவிஷயங்களினுடைய பேரைச் சொல்லிப் போந்த நானும் சொன்னேன், என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் இத்தையே சொல்லிப்போருங்கோ ளென்றபடி. புலனைந்துமேயுந் தொடங்கி, சீரில் - ஓவாதேபடிமி னித்யந்வய: (ச)

* பெரியதிருமொழி—சு, கo, சு.

லோன் - ரக்ஷணத்தையுடையனாய், தேவ - ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளுக்கும், ஆதிதேவர் - (அவ்வருகாம்படி) ஆதிதேவர்களான அயர்வறுமமரர்களுக்கு, பெருமான் - அதிபதியாய், என் - எனக்கு, தீர்த்தன் - அவகாஹிக்குந் துறையாம்படி ஸுலபனானவன், (அந்த ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), மாவாகி - வேதப்ரவர்த்தகனான ஹயக்ரீவனாய், ஆமையாய் மீனாகி - (புராணப்ரவர்த்தக) கூர்மமத்ஸ்யரூபியாய், மானிடமாம் - (கீதோபநிஷதாசார்யனுமான) மநுஷ்யனுமாம். "இணைவனா மெப்பொருட்கும்" என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "இணைவனா மெப்பொருட்கும்" என்கிறபதத்தை விவரித்துக்கொண்டு, ஹயக்ரீவாத்யவதாரங்களாலே ரக்ஷிக்கு மென்கிறார்.

[ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட] - நீந்துந்துயரிற்காட்டில் தன்னேற்றம். நிரந்தரதுஃகாவஹமான ஜந்மமுட்பட - ஜந்மம் தொடக்கமாக. [மற்றெவ்வெவையும்]-மற்றுமுண்டான ஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதி ஸர்வத்துக்கும். [மூவாத் தனிமுதலாய்] - மூவாதொழிகையாவது - முசியாதொழிகை. இவன் தன்னைப் பெறுகைக்காக கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்க, அவற்றைக்கொண்டு விஷயப்ரவணராய் அநர்த்தப்படா நின்றால், "நிஷ்பலமாயிற்று" என்று முசியாதொழிகை. [மூவுலகும் காவலோன்] - மேலும், கீழும், நடுவும்; க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம். [காவலோன்] - ஶாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை. "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ:" இத்யாதி. தன்மேன்மை குலையாதேநின்றோ ரக்ஷிப்பதென்னில்,—[மாவாகியாமையாய் மீனாகி] - வித்யாப்ரவர்த்தகமான அவதாரங்கள். [மானிடமாம்] - அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாஶகமான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள். "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட:" என்றும், "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. இப்படி செய்கிறவன்தான் ஆரென்னில்—[தேவாதிதேவபெருமான்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆதிதேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகானவன் கிடீர் இப்படிதாழ நின்றானென்கை. இந்த்ராதிகளும் பூமியில் தூர்கந்தாதிகள் பொறுக்கமாட்டாதே யொருப்ரயோஜநத்துக்கவ்வருகேயிறே நிற்பது. [என்தீர்த்தனே] - என்னை ப்ரயோஜநாந்தர பரதையைத் தவிர்த்தவன். நானிழிந்தாடும் துறையென்றுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. கீழே "இணைவனாமெப்பொருட்கும்" என்றார்; அத்தை உபபாதிக்கிறார்.

[ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட] - கீழே "நீந்துந்துயர்ப்பிறவி" என்றார்; இதிலே ஒருகால் விட்டுப்பிடிக்குமதுவு மில்லை யென்கிறார். உச்சிவீடும் விடாத துயரை விளைக்கக்கடவதான ஜந்மந் தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான ஜந்துக்கும்; அவற்றையுடைத்தான பதார்த்தங்களுக்கும். மூவாவென்கிற இத்தை - கீழேகூட்டுதல்; மூவா - தனிமுதலென்று மேலேகூட்டுதல். ப்ரவாஹரூபத்

அஞ்சாம்பாட்டு - **ஓவா** இத்யாதி. "மாவாகி ஆமையாய் மீனாகி மானிடமாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கீழே இத்யாதி.

புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் - கீழே நீந்தும் இத்யாதி. "நீந்தும்துயர்ப்பிறவி" என்கிறது இது- "யாவஜ்ஜீவம் ஹி ஹோராத்ரம் ஜாயதே" இத்யாதிவந்மத்யே துஃகரஹிதகாலமாயிருக்கு மென்று தத்வ்யாவ்ருத்யர்த்தம் புநரிஹாபிதாநமென்று கருத்து. **ஓவா** - அவிச்சிந்நமான. **ஐந்துக்கும்** - "ஜாயதே, அஸ்தி, வர்த்ததே, விபரிணமதே, அபக்ஷீயதே, விநஶ்யதி" என்கிற ஜந்துவிகாரங்களுக்கும். விகாரங்களைச்சொன்னது - விகாராஶ்ரயவஸ்துக்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்கிறார் - **அவற்றை** இத்யாதி. உக்தயோஜநாத்வயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் - **ப்ரவாஹ** இத்யாதி. அதாவது - ஓவாத்துயரை விளைக்கக்கடவதாய், மூவா - ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாயிருக்கிற - பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவற்றுக்கும் **தனிமுத**லென்று முந்தின யோஜநையில் அர்த்தம்; இந்தயோஜநையில், **மூவுதல்** - நசித்தலாய், அதில்லாதது - "மூவா" என்றாய், நித்யதையைச்

தாலே நித்யமாய்ப்போருகிற இதுக்குத் தனிமுதலென்னுதல், முசியாத அத்விதீயகாரணமா யென்னு தல். தான், "தன்பக்கலிலே வழிபடவேணும்" என்று நினைத்து உபகரணங்களைக் கொடுத்து விட, கொடுத்த உபகரணங்களைக்கொண்டு வழிகேட நடவாநின்றால், 'இப்போது இங்ஙனே போயிற்றதாகில், க்ரமத்திலே நம்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்து மீட்டுக்கொள்ளுகிறோம்' என்று அநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநனுமிருக்கும்; இப்படி தன்னினைவைத் தப்பிப்போரச்செய்தே யும், கர்ஷகனுமிருக்குமவன் 'ஒருகால் பதர்த்ததிறே' என்று சோம்பிக்கைவாங்காதே மேலேமேலே கோலுமாபோலே, 'ஒருகாலல்லா வொருகாலாகிலும் ஆகிறது' என்று ஸ்ருஷ்டியாநிற்கும். "சோம்பாது இப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா" என்னக்கடவதிறே. இப்படி இவன் ஸ்ருஷ்டித்து ரக்ஷிப்பது எவ்வளவென்னில்;-[மூவுலகுங்காவலோன்] - ஸ்ருஷ்டிக்குக்கர்மீபவிக்கும் எல்லையளவும். கீழும், மேலும், நடுவுமென்னுதல்; க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதக மென்னு தல். [காவலோன்] - ஶாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை. இப்படி ரக்ஷிப்பது தன்மேன்மை குலையாதே நின்றோ வென்னில், [மாவாகி இத்யாதி] - அகர்மவஶ்யனானவன் கர்மவஶ்யரோடொக்கப் பிறந்தாயிற்று. [மாவாகி] - ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய் அவதரித்தபடி. [ஆமையாய்மீனாகி] -

ப்ர:—(மூவுலகு)—விஷ்ணுபுராணே, "க்ருதகமக்ருதகம் க்ருதகாக்ருதக மேவ ச । ஏவம் லோகத்ரயம் ப்ராஹு: ...॥" "ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் । ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்தந:॥உ0॥"

(மாவாகி)—பாரதே, "ததோ ஹயஶிரா பூத்வா ஹரிர்ஹயஶிராஸ்ததா । ஜஹார வேதாந் நாராயணஸ்ததோ வாஜிமுகோ ஹரி:॥உ॥"

(ஆமையாய்)—பாத்மே, "க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ஸ்திதோ பூத்வா மஹாமுநே॥அஅ॥" ஈயதோ விஷ்ணு புராணே முக்யகோபிநாம:

(மீனாகி)—ஸ்ரீநாரஸிம்ஹே, "உத்ருத்ய ஸ்ருஷ்டிஸமயே ... மத்ஸ்யரூபேண ..." । ... ஜ்ஞாநமூர்த்தயே । ... வாயுநா । ... விஜ்ஞாநம் ... । ... வி க்ருதம் ஜ்ஞாத்வா ஜநார்தந: । ஶாஸ்த்ரம் ... க்ருத்வா ... ।

சொல்லுகிறது. த்விதீயயோஜனையில், "மூவா" என்று-முசியாமையைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கு - ஜந்மாதி விகாரத்துக்கும், ஜந்மாதிவிகாரத்தையுடைய பதார்த்தஸமூஹத்துக்கு மென்றபடி. முசியாத - சோம்பாத. முசி யாமையை உபபாதிக்கிறார் - தான்தன்பக்கலிலே இத்யாதி. உபகரணங்கள் - கரணகளேபராதிகள். பதர்த்த திறே - பதராய்ப்போயிற்றிறே; நிஷ்பலமாயிற்றிறே யென்றபடி. கோலுகை - உத்யோகிக்கை. உக்தார்த்தே ப்ரமாணம்-சோம்பான் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி (கஅ)-சோம்பிக் கைவாங்காதே இந்தப் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களை யெல்லாம் விஸ்த்ருதமாக்கின காரணபூதனே யென்று பாசுரார்த்தம். எல்லைக்கு உபபாதகம் – கீழும் இத்யாதி. "மூவுலகும்" என்றது - ஸ்ருஜ்யங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். கீழென்றது - பூமிக்குக்கீழான ஏழுலோகத்தை. மேலென்றது - பூமிக்குமேலான ஆறுலோகத்தை. நடுவும் - நடுவான பூமியு மென்றபடி. "பூர்புவஸ்ஸுவ:" என்கிற மூன்றுலோகமும் - க்ருதகம். "ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம்" என்கிற மூன் றும் - அக்ருதகம். "மஹர்லோகம்"-க்ருதகாக்ருதகம். காவலோன் - ரக்ஷகன். ரக்ஷகத்வம் கதமித்யத்ராஹ-சாஸ்த்ர இத்யாதி. மேலே "மாவாகி" இத்யாதி—வித்யாவதாரங்களைச் சொல்லுகையாலே - சாஸ்த்ரப்ரதா நாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை யென்கிறார். ஆதிஶப்தேந - அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாஶநாதிருச்யதே. தாத்பர்யம்-

வித்யாப்ரகாசகமான அவதாரங்கள். [மானிடமாம்]-ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்கள். அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான அவதாரங்கள்; "மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" (மர்யாதாநாஞ்சலோகஸ்யகர்த்தாகாரயிதாசஸ:) என்றும், "யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்ட:" (யத்யதாசரதிஸ்ரேஷ்ட்ட:) என்றும் சோல்லுகிறபடியே. இப்படி தாழவிட்டு அவதரிக்கிறவன்தான் ஆரேன்னில்,-[தேவாதிதேவபெருமான்]-மநுஷ்யகந்தம்போறுத தேவர்கள்கந்தம்போறுத நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகானவன். [என்தீர்த்தனே] - நல்லபோக்யஜாதம் இருக்க, நிஷித்தத்ரவ்யங்களை விரும்புவாரைப்போலே, தானும் தன்னுடைய குணங்களும் இருக்க, சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பிப்போந்த என்னை, அவற்றைவிட்டுத் தன்னையே விரும்பும்படியான சுத்தியைப் பிறப்பித்த சுத்தியையுடையவன். அன்றிக்கே, நான் இழிந்தாடும் துறை யென்னுதல். (௫)

ப்ரஹ்மாதயோ ஜநா விஷ்ணும் ப்ரத்யுஜ்ஜ்ஞாநஸயோநய । சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தநார்த்தம் த்ருதீயம் வித்யாமயம் லோகஹிதாய விஷ்ணு: ஹயாஸ்யமீசம் ஜநலோகஸம்ஸ்திதே தேஹஸ்தே தாத்ருசமஸ்த ஸர்வாப்திவாந் ॥ ௫ ॥"

புராணாந்தரே, "மத்ஸ்யோ ஹ்ருத்வா விரிஞ்சாய வேதாந் ஸாஹ்யதா: । ரஸாதலகதாந் வேதாந் மத்ஸ்யாதயோ நந: ॥ மத்ஸ்யாவதார: புராணப்ரவர்த்தகஸ்ச.

(மானிடமாம்)—ஸுந்தரகாண்டே (௩௫) ஹநுமத்வாக்யம் ஸீதாம்ப்ரதி ஸ்ரீராமவிஷயம்: "தேஜஸாதித்ய ஸங்காச: க்ஷமயா ப்ருதிவீஸம: । ப்ருஹஸ்பதிஸமோ புத்த்யா யசஸா வாஸவோபம: ॥ ௯ ॥ ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்யாபி ரக்ஷிதா । ரக்ஷிதா ஸ்வஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய தர்மஸ்ய ச பரந்தப: ॥ ௧௦ ॥ ராமோ பாமிநி லோகஸ்ய சாதுர்வர்ண்யஸ்ய ரக்ஷிதா । மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ: ॥ ௧௧ ॥"

பகவத்கீதாஸு த்ருதீயே, "யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜந: । ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்த்ததே ॥ ௨௧ ॥"

அகர்மவஸ்யனை இத்யாதி. இந்த அவதாரங்கள் ரக்ஷகமானபடி எப்படி? என்ன, வித்யாப்ரகாசகம் இத்யாதி. "ஹயக்ரீவாவதாரே வேதப்ரவர்த்தகோ ஹம்ஸஸ்ச கூர்மாவதாரே புராணப்ரவர்த்தகோ ஹம்ஸஸ்ச மத்ஸ்யாவதாரே மோஹகோடிஸ நிரஸநபூர்வகம் ப்ரஹ்மணோ வேதப்ரதாநம் மதீநாம் யதிஸாரஸ்வதசிஷ்யகராதி த்ருதீய:". தர்மோபாய ப்ரகாசகத்வம் தந்ஷ்டாத்ருத்வம். அது உண்டோ? என்ன, மர்யாதாநாஞ்ச இத்யாதி. இதம் ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதி ஹநுமத்வாக்யம். "ராமோ பாமிநி லோகஸ்ய சாதுர்வர்ண்யஸ்ய ரக்ஷிதா" இதி பூர்வார்த்தம். கீதாஸு த்ருதீயே, "யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜந: । ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்த்ததே". தேவாதிதேவபெருமான் - தேவர்களுக்கும் ஆதிதேவரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமி. தீர்த்தமாவது - ஸ்வதஸ்ஸுத்தமாய், இதரவிஷயங்களையும் சுத்தமாக்குமதாகையாலே, சுத்தியைப்பிறப்பித்த சுத்தியையுடையவன் என்றது. மாவாகி யித்யாரப்ய, தீர்த்தன் - ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவைக்கும் தனிமுதலாய், மூவுலகும் காவலோ னித்யந்வய:. (௫)

ஆறும்பாட்டு.

தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற்பூந்தாமம்
சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல்தான்கண்டு
பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை
பேர்த்துமோருவரால் பேசக்கிடந்ததே.

ஆ.—(தீர்த்தன்.) யாவனொருவனுடைய பாதோதகத்தை ஶிரஸா வஹிக்கையாலே ருத்ரன் பரிசுத்தனானன், யாவனொருவன் திருவடிகளிலே சாத்தின பூந்தாமம் ருத்ரன் தலையிலே காணப்பட்டது, அங்ஙனே யிருந்த பைந்துழாயான் பெருமை ஸுப்ரஸித்தமன்றோ, சொல்லவேணுமோ என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அர்ஜுநன் ஆராய்ந்த பகவத்பரத்வம் இன்னமும் சிலர் ஆராய வேண்டும்படியா யிருந்ததோ வென்கிறார்.

[தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற்பூந்தாமம்சேர்த்தி] - திருவடிகளினின்றும் புறப்பட்ட கங்காஸ்பர்ஶத்தாலே ருத்ரன் சுத்தனாய், "சிவன்" என்னும் பேரையுடையனும்படி பண்ணின எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளிலே அழகிய பூமாலைகளைச்சாத்தி. [பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்தபைந்துழாயான்பெருமை]-அர்ஜுநன் இப்படி யாராய்ந்த பகவத்பரத்வம்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வவதாரதசையிலுண்டான பரத்வம் அதிப்ரஸித்த மென்கிறார்.

தீர்த்தன் - பாவநபூதனான க்ருஷ்ணனுடைய, (பூர்வாவதாரத்திலே), உலகு-லோகத்ரயத்தையும், அளந்த - அளந்துகொண்ட, சே அடிமேல் - செவ்வையையுடைய திருவடிகளிலே,பூம்-அழகிய,தாமம்-மாலைகளை, சேர்த்தி-ஸமர்ப்பித்து, அவையே-அவற்றையே, சிவன்-சிவனுடைய, முடிமேல் - ஜடாமகுடத்திலே, தான் - தானே, கண்டு - கண்டு, பார்த்தன் - அர்ஜுனன், தெளிந்தொழிந்த - அறுதியிட்ட, (அந்த), பைந்துழாயான் - பசுத்த திருத்துழாயை யுடையவனுடைய, பெருமை - பரத்வமானது, பேர்த்தும் - இப்பார்த்தனையொழிய, ஒருவரால் - வேறொருவராலும், பேச - உபபாதித்துச்சொல்லவேண்டும்படி, கிடந்ததே - தெளியாது கிடந்த அம்ஶமுண்டோ? ஸுப்ரஸித்தமன்றோ வென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், "தேவாதிதேவபெருமான்" என்றுநின்றீர்; இம்மேன்மையை ப்ரதிபாதித்துத் தரவேண்டாவோவென்ன,—அர்ஜுநனே நிஷ்கர்ஷித்திலனோ, நாம் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டும்படி குறையாய்க்கிடந்ததோ வென்கிறார்.

[தீர்த்தன்] - " ஊர்த்வம் தக்ஷாயணீ ... [Grantha verse, partly illegible] ... " என்றும், "ஸுபவித்ராயதே" என்றும், "ஸமிவர்ஷிவோஹம்" என்றும்-ருத்ரனை, ஶுத்தனாய் "சிவன்" என்றுசொல்லும்படி பண்ணினவன். [உலகளந்தசேவடிமேல்]-அவனுடைய ஸர்வஸுலபமானதிருவடிகளிலே. இது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயா யிருக்க, ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறது - வரையாதே நீண்டுகை யிரண்டவதாரத்துக்கும் ஒத்திருக்கையாலே. [பூந்தாமம்

சேர்த்தி] - அழகிய மாலையைச்சாத்தி. பூமாலையென்னவுமாம். [அவையேயித்யாதி] - அந்தப் பூமாலைகள் தன்னையே ருத்ரன் ஜடையிலேகண்டு. [அவையே] - தஜ்ஜாதீயங்களன்றியே யவை தன்னையே. [சிவன்முடிமேல்] - இவன் திருவடிகளிலே யிட்டத்தை யவன் தலையிலே கண்டான். [தான்கண்டு] - அர்ஜ்ஜுநன் தானேகண்டு; ஶ்ருதியாலேயாதல், ஆப்தவாக்யத்தாலே யாதலன்றிக்கே. அதாகிறது - அர்ஜ்ஜுநனுக்கு ஓரஸ்த்ராபேக்ஷையாலே அத்தேவதையை யர்ச்சிக்க வேண்ட, "அத்தை யென்காலிலேயிடு" என்று இடுவித்துக்கொள்ள ஸ்வப்நத்திலே அம்மாலையை ஶிரஸ்ஸிலே தரித்துக்கொண்டுவந்து அஸ்த்ரத்தைக் கொடுத்துப்போயிற்று. [பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த]-அவன் ஸாரதியாய்த் தாழநிற்கச்செய்தேயும், அதிற்கலங்காதே "ஸதேவாஸுரா மாநுஷாஸ்" என்கிற அர்ஜ்ஜுநன் நிஷ்கர்ஷித்ததன்றோ. [பைந்துழாயான் பெருமை] - ஸர்வாதிகனுடைய பரத்வம். ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமான திருத்துழாயை யுடையனுகை. [பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே] - இது பின்னைச் சிலரால் ஆராயவேண்டும்படி யிருந்ததோ.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொல்லுகிறவனுக்கு இந்த உத்கர்ஷமெல்லாம் உண்டோ? என்ன;—முன்பே அர்ஜுநன் நிரூபித்து நிர்ணயித்த அர்த்தம் நாம் இன்று ஆராயும்படி குறைபட்டிருந்ததோ? என்கிறார்.

[தீர்த்தன்] - "**பாதோதகேந ஶிவஸ்ஸ்வஶிரோத்ருதேந**" (பாதோதகேநஶிவஸ்ஸ்வஶிரோத்ருதேந) என்றும், "**பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்**" (பாவநார்த்தம்ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன்திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியையுடையவன். இது எப்போதுதான் செய்ததென்னும் அபேக்ஷையிலே, [உலகளந்தசேவடி] என்று, அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.—[குறைகொண்டு] - தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு. [நான்முகன்குண்டிகைநீர்பெய்து] - அருகேநின்ற தர்மதத்வம் இவன் நினைத்தவாறே

ப்ர:—(தீர்த்தன்)—ஸ்தோத்ரே, "ப்ரஹ்மாண்டமண்டபவிதாநதரோ பவத்யா யஸ்யாங்க்ரிராஹதவநே: ஶ்லாக்ய: ப்ரஸாதயவதீ ஶிவோஸ்மிந்ஸ்ய பாதோதகேந ஶிவஸ்ஸ்வஶிரோத்ருதேந". ஈஶ்வரஸம்ஹிதாயாம் ப்ரஹ்மா, 'த்ரிவிக்ரமபாதாந்தே ஸமுத்பத்யா மஹாம்பஸே । ஜ்வலந்தி யாமுநாதீர்யம் பாதம் நாகஸ்ய தேஷ்டயே । க்ஷாலிதம் மயா ஸத்யா பாத்யார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் । ஜலம் பாவிதம் த்ருஷ்ட்வா ஶம்புஶ்ஶிரஸாதரத் । பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்" (உ)

ஆறும்பாட்டு—தீர்த்தன் இத்யாதி. "பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த" இத்யாத் யுத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீர்சோல்லுகிற இத்யாதி.

"தீர்த்தன்" என்றதுக்கு - அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல பாவநத்வத்தை யுடையவனென்று அர்த்தமாக விவக்ஷித்தத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்-பாதோதகேந இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே, "ப்ரஹ்மாண்ட" இத்யாதி. ஈஶ்வரஸம்ஹிதாயாம் ப்ரஹ்மா, "த்ரிவிக்ரமபாதாந்தே ஸமுத்பத்யா மஹாம்பஸே । ஜ்வலந்தியாமுநாதீர்யம் பாதம் நாகஸ்ய தேஷ்டயே । க்ஷாலிதம் மயா ஸத்யா பாத்யார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் । ஜலம் பாவிதம் த்ருஷ்ட்வா ஶம்புஶ்ஶிரஸாதரத் । பாவநார்த்தம்ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்". இது - அசுத்தரையும் சுத்தராக்கின இது. திருவுலகளந்தருளினபோது அசுத்தரும் சுத்தரானார்களோ? என்ன-குறைகொண்டு இத்யாதி. "த்ரிவிக்ரமபாத

ஜலமாய் இவன் குண்டிகையிலே ப்ரவேசித்தது. [மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி] - ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்து. [கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினுன்] - "யுக்தாயுக்த நிரூபணம் பண்ண அறியாதே இவனநீதியிலே கைவளராநின்றான்; அதுபோகவேணும்" என்று இவன் ஜடையிலே யேறும்படி அவன் திருவடிகளை விளக்கினான், ஸ்ரீபாததீர்த்தங்கொண்டு துஷ்புத்ரர்கள்தலையிலே தெளிக்குமாபோலே. இவ்விடந்தன்னில் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமாயிற்று சொல்லுகிறது, ஸ்ரீ வாமநாவதாரமேன்? என்னில், - க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கும் வாமநாவதாரத்துக்கும், வரையாதே எல்லாரோமே பொருந்துமது உண்டாகையாலே சொல்லுகிறார். [பூந்தாமம்சேர்த்தி] - அர்ஜுநனுக்கு ஒரு தேவதைபக்கலிலே ஒரு அஸ்த்ரம் பெற வேண்டுவதாய் அவன் அதுக்கு உத்யுக்தனான ஸமயத்திலே, இவன்ஶ்ரமத்தை யாற்றுகைக்காக 'புஷ்பங்களை நங்காலிலேயிட்டு ஜீவி' என்று அருளிச்செய்ய, அவனும் திருவடிகளிலேயிட, அந்த தேவதை ராத்ரியிலே ஸ்வப்நத்திலே அந்த புஷ்பங்களைத் தன்தலையிலே தரித்துக்கொண்டு வந்து அஸ்த்ரப்ரதாநம் பண்ணிற்றாகச் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தைஅருளிச்செய்கிறார். பூமாலையென்னுதல், அழகியமாலை யென்னுதல். [அவையே] அவற்றோடு ஸஜாதீயங்களன்றிக்கே. [சிவன் முடிமேல்தான்கண்டு] - பாடேபார்ஶ்வத்திலே யன்றிக்கே அவன் தலைமேலே கண்டானாயிற்று. [தான்கண்டு] - ஆப்தர்சொல்லக் கேட்கையன்றிக்கே, ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலாதலன்றிக்கே, தானே கண்டானாயிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ப்ரத்யக்ஷித்து. [பார்த்தன் இத்யாதி] - அவன் ஸாரதியாய்த் தாழநிற்கச்செய்தேயும், அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தில் கலங்காதே, "**ஸதூவாயெபூாஜே**

ப்ர:—(பார்த்தன்)—ஹநவஹீதாஹஷெ௱ லூயஶாயாயாவஸாநெ, 'ஷவஶூக்ஷாஜபூ நஷஜெ௱ஶ்யொவஷு உவாவிஶக॥சகு॥' ஐதி, 'ஸதூவாயெபூாஜேஷாஜேநா: வராகோ ஶூணிகொஜீவபூவநூ: வராஶயாஜிபுக: ஷஹா௱தகொஹவஜீ௱ஷிதி வொவெரஜேபூாஶ ணெஜபூதூஹஹஷஷநாஜிஹிஶஸக௱அஷிதொவி வராவேஶூஷ ஸஷாயெநாதநா

ஊாயஜேபூ:" இத்யாதி ப்ரமாணத்தை ஹ்ருதிகரித்துக்கொண்டு-அருகேநின்ற இத்யாதி. குண்டிகை-கமண்டலு. "கறைகொண்டகண்டத்தான்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - யுக்தாயுக்த இத்யாதி. ஆங்கு - அண்டத்தான் சேவடியை - நான்முகன் - குறைகொண்டு - குண்டிகை நீர்பெய்து என்று தொடங்கி, கழுவினானித்யந்வய:. கறை - விஷம். அநீதி - ஸ்வாதந்த்ர்யம். "சென்னிமேலேற" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீபாததீர்த்தம் இத்யாதி. தெளிக்கை - ப்ரோக்ஷிக்கை. தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இவ்விடந்தன்னில் இத்யாதி. "பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை" என்றத்தைப்பற்ற - க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் என்றது. க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, "உலகளந்த சேவடிமேல்" என்று - வாமநாவதார வ்ருத்தாந்தகதநத்துக்குத் தாத்பர்யமென்? என்று சங்கார்த்தம். வரையாதே - மர்யாதையிடாதே. சொல்லுகிறார் - ஏகாவதாரத்வேநவததீத்யர்த்த:. ஒருதேவதை பக்கலிலே - ருத்ரன் பக்கலிலே. ஒரஸ்த்ரம்-பாசுபதாஸ்த்ரம். அதுக்கு-பாசுபதாஸ்த்ரலாபார்த்தமான ருத்ரஸமாராதநத்துக் கென்றபடி. ஜீவி - புஜி, உஜ்ஜீவநம்வா. இது - இருபத்துநாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். "புஷ்பங்களை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே யிட்டு ஜீவித்தத்தை மஹாபாரதத்திற் சொல்லுகிற அடைவன்றிக்கே, அபிமந்யுவதத்தின் மத்யாஹ்நத்திலே ஸம்ஶப்தகரோடே யுத்தம்பண்ணி அர்ஜுனன் இளைத்தபோது, 'லிங்கபூஜை பண்ணி புஜிக்கவேணும்' என்று அர்ஜுநன் சொல்ல, அப்போது, 'தன்காலிலே புஷ்பங்களையிட்டு புஜி' என்று சொன்ன இதுவும் இவர்க்கு இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம்" என்று - பிள்ளை அருளிச்செய்வர். "பூந்தாமம்" என்று - ஜாத்யேகவசநம்; "அவையே" இத்யநுவாதாத். ஏவகாரம் - அந்யயோகவ்யவச்சேத பரமென்கிறார் - அவற்றோடு இத்யாதி. "முடி" என்கிறத்தாலே - அவயவாந்தரேஷூநேதிவ்யாவர்த்யதே; "முடிமேல்" இத்யநேந - பார்ஶ்வேஷூநேதிவ்யாவர்த்யத இதி ஹ்ருதிநிதாயாஹ - பாடே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "வாயெபூாவிஜெதாஶயூஸூஉநஷ௱ வாஷாஶவிதூாவிபூத விதூவூஷம் । உஉஶபூஹஜாயஶளேஷிஶயெ௱பஹூவவீஶ:க௱த நிஶுயாயபூ:" என்ற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். "தான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆப்தர் இத்யாதி. "கண்டு"

ஹாஉநா:" (ஸதுபார்த்தோமஹாமநா:) என்கிறபடியே பேரளவுடைய அர்ஜுநன் நிரூபித்து, நிர்ணயித்து, "நம:புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே" (நம:புரஸ்தாததப்ருஷ்ட்டதஸ்தே) என்று அநுவர்த்தித்த [பைந்துழாயான்பெருமை] - ஸர்வாதிகத்வ த்யோதகமான திருத்துழாய் மாலையை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வம், இன்று சில அறிவுகேடர், செல்லவிட்டு வரவிட்டு ஆராயு மளவாயிருந்ததோ ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கிடந்திருந்துநின்றளந்து கேழலாய்க்கீழ்ப்புக்கு
இடந்திடும் தன்னுள்கரக்குமுமிழும்
தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும் பாரேன்னும்
மடந்தையை மால்செய்கின்றமா லார்காண்பாரே ?

ஆ.—(கிடந்து.) எம்பெருமான்தனக்கு இந்த ஜகத்தானது இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டா விஷயமாயிருக்கையாலே அவனுக்கே சேஷ மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், "பகவதைஸ்வர்ய ஸாதநத்தில் ஓரோவொன்றே நிரபேக்ஷ ஸாதநமான க்ஷீரார்ணவஸயநாதிகளாகிற உபபத்திகளைச் சொல்லவேணும்" என்று உபக்ரமித்த ஆழ்வார், அவற்றினுடைய ஆநந்த்யத்தாலே ஒருவர்க்கும் அறியமுடியாதென்கிறார். கேழல்-வரா

ஹநிஷ்யே ரணாநவதீயாமிசொக்ஷ்ய வடிஸெஹந வாயா வ க்ஷ்யவயாஉயஉஹயெந வாகிரா ஸ்வவிஷ ஸவஹாஉஸவயாஉஹம் நயொஸ்ஸ்ராக்ஷா வடிவிஸெஷஜநித ஸொகஸம்விரநஸஸ்ஸரம் வாவம் விஸ்ருஜ்யரயொவஸ்உவாவிஸக"

தசொஷ்காஉசெ, "நமொ நமெஸ்தஸ்த ஸஹஸ்ர க்ருத்வ: புநஸ்ச பூயொவி நமொ நமெஸ்தெ ॥ ௩௯ ॥ நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தெ நமொஸ்துதெ ஸர்வத ஏவ ஸர்வ॥ ௪௦॥

என்றதுக்கு அர்த்தம் - ப்ராத்யபிஜ்ஞார்ஹம் இத்யாதி. பேரளவு - மஹாஜ்ஞாநம். நிரூபித்து - "ஐஉதிக்ஷ்ய" என்று நிரூபணம்பண்ணி. "நம:புரஸ்தாத்" இத்யாதி ஸ்லோகம் பீஷ்மபர்வத்திலே யாகிலும், இவ்விடத்திலே அநுவர்த்தநமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணமாகலாம். செல்லவிட்டு வரவிட்டு - மஹாமதிகளை யுடைத்தான அக்காலம் செல்லவிட்டு, அறிவுகேடரையுடைத்தான இக்காலம் வரவிட்டென்றபடி. வரவிட்டு - வந்தபின்பு. அறிவுகேடர் - (ஆ ரா யு ம ள வா யி ரு ந் த தே ா) என்று அந்வயிப்பது. "ஸதுவாதெஹாமநா:" இத்யாதி வாக்யம் - கீதாபாஷ்யே. "நம:புரஸ்தாத்" இத்யாதி ஸ்லோகோ கீதாஸ்வேகாதஸே. "நமொ நமெஸ்தஸ்த ஸஹஸ்ர க்ருத்வ:" இத்யாதி. சேர்த்தி - ஸமர்ப்பித்து. அவ்வையே - ஸமர்ப்பித்தவற்றையே. தேளிந்தோழிந்த - நிரூபித்து நிஸ்சயித்த. பைந்துழாயான் - பசும்திருத்துழாயை யுடையவனுடைய. பேர்த்துமோருவரால் - பார்த்தனையொழிய வேறுமொருவராலே. பேசக்கிடந்ததே - சொல்லவேண்டும்படியிருந்ததோ? க்ரமேண அந்வய:. (சு)

ஹம். பாரென்னுமடந்தையை - பூமிக்கபிமாநிநியான பிராட்டியை. மால் - ஸர்வேஶ்வரன். செய்கின்றமால் - பண்ணுகிற வ்யாமோஹம்.

ப.—அநந்தரம், ரக்ஷ்யமான ஜகத்தைப்பற்றத் தன்வாத்ஸல்யத்தாலே அநேக வ்யாபாரங்களைப் பண்ணு மென்கிறார்.

(ரக்ஷணார்த்தமாக), கிடந்து - ("ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:" என்று கடற்கரையிலே வழிவேண்டிக்)கிடந்தும், இருந்து - ("உபவிஷ்டம் ராமம்" என்று திருச்சித்ரகூடத்திலே) இருந்தும், நின்று - (க்ஷத்ரியவ்ரதம் ஸ்தித:" என்றும் ராவணவதாநந்தரம் தேவதாஸந்நிதியில் வில்லை நடுக்கொத்துப் பிடித்து) நின்றும், (அன்றியே "புளிங்குடிக் கிடந்து, வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று" என்கிறபடியே அர்ச்சாவதாரஸ்தலத்திலே கிடந்துமிருந்தும் நின்றும்), அளந்து - (த்ரிவிக்ரமனுயநந்யார்ஹமாம்படி) அளந்தும், கேழலாய்-வராஹரூபியாய், கீழ் - (ப்ரளயஜலத்துக்குக்)கீழே, புக்கு - புக்கு, இடந்திடும் - (அண்டகடாஹத்தினின்றும்) ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தும், (மஹாப்ரளயத்திலே வடதளசாயியாய்), தன்னுள் - வயிற்றுக்குள்ளே, கரக்கும் - (தெரியாதபடி) கரந்தும், உமிழும் - (வெளிநாடுகாணும்படி) உமிழ்ந்தும், தடம் - இடமுடைத்தான, பெரு - பெரிய, தோள் - திருத்தோள்கள், ஆர - நிரம்பும்படி, தழுவும்-(அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடே) தழுவியும், (இப்படி), பாரென்னும் - பூமியென்றுசொல்லப்படுகிற, மடந்தையை - மடந்தையை, மால் - (ஸர்வாதிகனான) ஈஶ்வரன், செய்கின்ற-பண்ணுகிற, மால் - வ்யாமோஹத்தை, காண்பார் - அறியவல்லார், ஆர் - ஆர்? அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவொண்ணாதென்று கருத்து.

தி.—ஏழாம்பாட்டில், "ஒருதேவதை இவனை யநுவர்த்தித்தது" என்று ஏறச்சொல்லவேணுமோ, இவ்விபூதி அவனுக்கு அஸாதாரண மென்னுமிடத்துக்குத் தனித்தனியே பூர்ணமான உபபத்திகள் அநேகமன்றோ வென்கிறார்.

[கிடந்து] - திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியாதல், "பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதந:। அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:" என்று கடற்கரையிலேகண்வளர்ந்தருளினபடியாதல்.[இருந்து]-"உபவிஷ்டம்-ஸஹிதம் வைதேஹ்யா" என்று - சித்ரகூடத்திலிருப்பு.[நின்று]-"க்ஷத்ரியவ்ரதம் ஸ்தித: ந த்யக்ஷ்யாமி...। ராமம் ராமாநுஜம் வேத்ஸி தவ ஸோதரம் மாமஹா" என்று ராவணவதம் பண்ணி வீரஶ்ரீயோடே நின்றநிலை. [அளந்து] - மஹாபலி அபஹரித்த பூமியை எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு. [கேழலாய்]-பூமியை ப்ரளயங்கொள்ளத் தன்மேன்மைபாராதே நீருக்குஞ்சேற்றுக்கும் இறாயாதவடிவைக்கொண்டு. [கீழ்புக்கிடந்திடும்] - அண்டபித்தியிலேபுக்கு ஒட்டுவிடுவித்துக்கொண்டேறினபடி. [தன்னுள்கரக்கும்] - ப்ரளயாபத்திலே ப்ரளயந்தனக்குத் தெரியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துக்காக்கும். [உமிழும்] - "இவையென்பட்டனவோ" என்று உமிழ்ந்து பார்க்கும். [தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும்] - அவளோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே மிகவும் பெருத்ததோளாலே ஆரத்தழுவும். பெருமைக்குமேலே, தடமென்றும் - பெருமையாய், அறப்பெருத்த தோளென்றபடி. [பாரென்னும் மடந்தையை] - பூமிக்கபிமாநிநியான பிராட்டியை. பூமியை ப்ரகாரமாக வுடையளாகையாலே, தத்வாசிஶப்தத்தாலே - இவளைச்சொல்லுகிறது. [மடந்தையை] - நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையவளை. [மால்] - ஸர்வேஶ்வரன். [செய்கின்றமால்] - பண்ணுகிற வ்யாமோஹம். [ஆர்காண்பாரே] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் காணப்போகாது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ப்ராப்தியில்லாமையே யன்றிக்கே, இவனுடைய வ்யாமோஹாதிஶயம் பரிச்சேதிக்கவும் மாட்டார்கள்.

எ.—ஏழாம்பாட்டு. ஒருவன் அநுவர்த்தநங்கொண்டு நிஶ்சயிக்கவேணுமோ? அவனுடைய இஷ்டஸர்வசேஷ்டாவிஷயமாயன்றோ இஜ்ஜகத்து இருக்கிறது; இதுவே போராதோ பரத்வ ஹேது? என்கிறார்.

[கிடந்து] - திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தபடியாதல்; "ப்ரதிபிம்பே" (ப்ரதிம்பிம்பே) என்னும்படியாகக் கடற்கரையிலே சாய்ந்தபடி யாதல். "பாஹும் புஜகபோகாபம்" (பாஹும்புஜகபோகாபம்) - திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று திருக்கையை மடித்துச் சாய்ந்தா லிருக்கும்படி. "அரிஸூதநः" (அரிஸூதநः) - கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கவேண்டும்படி யிருக்கை. "ப்ரதிபிம்பே மஹோததேः" (ப்ரதிம்பிம்பேமஹோததேः) - ஒருகடலோடே ஒருகடல் ஸ்பர்த்தித்துச் சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கை. [இருந்து] - பரம பதத்திலே யிருந்தபடியாதல்; "உடஜே ராமமாஸீநம்" (உடஜேராமமாஸீநம்) என்று ருஷிகளாஶ்ரமங்களிலே யிருந்து. [நின்று] - திருமலையிலே நின்றபடி யாதல்; ராவணவதஸமநந்தரத்திலே கையும் வில்லுமாய் லங்காத்வாரத்திலே நின்றநிலையாதல்; வாலியைக்கொன்று நின்ற நிலையாதல். "அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் த்ருஷ்ட்வா தநுர்மஹத் । ராமம் ராமாநுஜம் சைவ பர்த்துஶ்சைவாநுஜம் ஶுபா" (அவஷ்டப்ய சதிஷ்டந்தம்

ப்ர:—(கிடந்து)—யுத்தகாண்டே, (உக) "ததஸ்ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவः । அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முகः க்ருத்வா ப்ரதிபிம்பே மஹோததேः॥க॥ பாஹும் புஜகபோகாபம் உபதாயாரிஸூதநः । ஜாதரூபமயைஶ்சைவ பூஷணைர் பூஷிதம் புரா॥உ॥"

(இருந்து)—அயோத்யாகாண்டே ॥ கக ॥ சித்ரகூடே, "நிரீக்ஷ்ய ஸ முஹூர்த்தம் து ததர்ஶ பரதோ குரும் । உடஜே ராமமாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரிணம்॥ உரு॥ க்ருஷ்ணாஜிநதரம் தம் து சீரவல்கலவாஸஸம்। ததர்ஶ ராமமாஸீநமபிதः பாவகோபமம்॥ உகா

ஏழாம்பாட்டு—கிடந்து இத்யாதி. ஒருவனநுவர்த்தந மென்றது - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சாத்தின புஷ்பங்களைத் தன்தலையிலே தரித்து ருத்ரன் அநுவர்த்தநமாதல், அர்ஜுநன் அநுவர்த்தநமாதல்.

ப்ரதிபிம்ப இதி - யுத்தகாண்டே, "ததஸ்ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவः । அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முகः க்ருத்வா ப்ரதிபிம்பே மஹோததேः । பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதநः". ப்ரஸ்துதஶ்லோகார்த்தமாஹ - திருவநந்தாழ்வான் இத்யாதி. மடித்து-உபதாநமாகப் பண்ணி. "அரிஸூதநஸ்து - ப்ரதிபிம்பே" இதி தத்காலவிஶேஷணம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ - கிடந்த கிடையிலே இத்யாதி. ராமம்க்ருபாஸமுத்ரத்வேந விவக்ஷந்நாஹ - ஒருகடல் இத்யாதி. ஒருகடல் சாய்ந்தாற்போலே யென்றவிடத்திலே - "இவனும் கருணைக்கடலிறே" என்று அருளிச்செய்வர். அயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடே, "நிரீக்ஷ்ய ஸ முஹூர்த்தம் து ததர்ஶ பரதோ குரும் । உடஜே ராமமாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரிணம்". லங்காத்வாரத்திலே நின்றநிலை யென்றவிடத்திலே - "கோதண்டகோடிவிநிவேஶிதபாஹுதண்டமாருஹ்ய வாதிதவஷட்வஷட்கம் । ஶ்ரீயோஜநக்ஷிதிரஜः பரியுத்தராஜ்யோத்திஷ்ட்டம் ரகுவதே ரகுவம்ஶகேதோः" என்றது அநுஸந்தேயம் என்கிற

ததர்ஸதநுஜூர்ஜிதம்! ராமம் ராமாநுஜஞ்சைவ பர்துஸ்சைவாநுஜம்ஸபா) என்கிறபடியே. அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே கேட்குமித்தனையிறே இவனுடைய பரத்வம்; ' [illegible] '' (தமஸ: பரமோதாதா ஸங்கசக்ரகதாதர:) என்னுதல், '' [illegible] ''(த்வமப்ரமேயஸ்ச) என்னுதல் சொல்லாநிற்பர்களிறே. [அளந்து]-தன்னதானபூமியைமஹா

ப்ர:—(அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே கேட்குமித்தனை)-- [illegible] ||கக|| [illegible] ||கஉ|| [illegible] ||கச|| [illegible] ||கரு|| [illegible] ||கசு|| [illegible] ||கஎ||''

கிஷ்கிந்தாகாண்டே(உச) [illegible] ||கூ௦|| [illegible] ||கூக|| [illegible] ||கூஉ|| [illegible] ||கூகூ||''

(அளந்து)— [illegible] ||உ௰|| '' [illegible] ||கூகூ|| [illegible] ||கூச||''

படியே - வாலியைக்கொன்று நின்றநிலையாதல் இத்யர்வய:. கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஏகோநவிம்ஸே, '' [illegible] '' இத்யாதி (உரு). பரத்வப்ரதிபாதக ப்ரகரணத்திலே ராமாவதாரவ்ருத்தாந்தஞ் சொன்னது - '' ராமனே ஸர்வஸ்மாத்பரன் '' என்கைக்காகவன்றோ; அப்படி ராமனே ஸர்வஸ்மாத்பர னென்னுமிடத்தில் ப்ரமாண முண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - **அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள்** இத்யாதி. கேட்கைக்கு அவர்கள் அப்படி சொன்னார்களோ ? என்ன - **தமஸ:பரம** இத்யாதி. இதம் - மண்டோதரீவாக்யம். **த்வமப்ரமேயஸ் சேத்யாதி** - தாராவாக்யம். '' [illegible] ''. **இறுத்துக் கொள்ள** - பறித்துக்கொள்ள.

பலிபோல்வார் இருஞ்சிக்கோ.்ள, அத்தை எல்லைநடந்துமீட்டுக்கொண்டு. [கேழலாய்க்கீழ்புக்கிடந் திடும்]-நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ப்ரளயஸலிலத்துக்குள்ளே முழுகி அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் பிரித்தெடுக்கும். [தன்னுள்கரக்கும்] - "ரக்ஷிக்க" என்று ஒருபேரை யிட்டுக்கொண்டு கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளாதே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தபடி. "மேலொருகாலம் ப்ரளயம்வரும்" என்று ஏலக்கோலி ப்ரளயம் வந்தாலும் 'இங் குண்டோ?' என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி முன்புத்தையதொன்றும் தெரியாதபடி வைக்கும். [உமிழும்] - 'இவை என்பட்டன' என்று பார்க்கைக்காகப் பின்னை வெளிநாடுகாண உமிழும். [தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும்] - மிகப்பணைத்த திருத்தோள்களாலே, ஆரும்படியாகத் தழுவும். [பாரென்னுமடந்தையை] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை. பூமியை ப்ரகாரமாக வுடையளாகையாலே தத்வாசகஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. தன்விபூதியினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவன் படும் பாட்டை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டையாய் அதுக்கு அபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டி அணைக் கும், அத்தாலே தானும் ஹ்ருஷ்டனாய் அணையாநிற்கும். [மால்] - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன். [செய்கின்ற மால்] - அவனேற்றுகிற பிச்சை. [ஆர்காண்பாரே] - ஒருவராலே "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கலா யிருந்ததோ? (எ)

ப்ர:—(கேழலாய்க்கீழ்புக்கு)— [Grantha text, partly illegible] யாரோயாராயா:॥கய॥"

(இடந்திடும்)—(வி-வா-க-ச) — "[Grantha text, partly illegible] ॥உகூ॥"

இடந்திடும் - ஒட்டுவிடுவித்தெடுக்கும். "சிலப்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு" இத்யாதிகஞ்ச ஶ்ருதி நிதாய, பூர்வாபதாநா துத்தராபதாநஸ்யாதிக்யம் தாத்பர்யதி - ரக்ஷிக்க வென்று இத்யாதி. "நஹிநிஹ்நு [Grantha text, partly illegible]" இதிந்யாயோத்ர த்ரஷ்டவ்ய:. கரக்கை - தெரியாதபடி ஒளிக்கையாதல், ஏகீகரணமாதல். ஏதத்த்ருதிநிதாயாஹ - மேலொருகாலம் இத்யாதி. ஏலக்கோலி - ஏற்கவே விசாரித்து. இளைத்துக் காட்டலாம் படி - குழைத்துக் காட்டலாம்படி. இவை என்பட்டன வென்று பார்க்கைக்காக என்றவிடத்திலே - "[Grantha text, partly illegible]" இத்யாதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். 'தடம்-பெரும்' என்ற த்விருக்தி ஸித்தமான அர்த்தம் - மிகப்பணைத்த என்றது. ஆரும்படியாக - பூர்ணமாம்படியாக. பார்தானே அவளென்ன, பூமியை இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து, தழுவுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய் கிறார் - தன்விபூதி இத்யாதி. மால் - ஸ்வாமியும், வ்யாமோஹமும். மால்செய்கின்ற மால் - ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணுகிற வ்யாமோஹத்தை. கிடந்திருந்தித்யாரப்ய, உமிழும்; பாரென்னும் மடந்தையை - தடம்பெரும் தோளாரத்தழுவும்; மால்செய்கின்ற மாலார்காண்பாரே யித்யந்வய: (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணனையென்காணுமாறு
ஊண்பேசில் எல்லாவுலகுமோர்துற்றாற்றா
சேண்பாலவீடோவுயிரோ மற்றெப்பொருட்கும்
ஏண்பாலுஞ்சோரான் பரந்துளனுமெங்குமே.

ஆ.—(காண்பாரார்.) ஸர்வஜகந்நிகரணநியமநஸமர்த்தனான எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வம் ஒருவர்க்கு அறிகைக்குப் பூமியோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுடைய அத்புத கர்மங்கள் தனித்தனியும் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்கிறார்.

[காண்பாராரென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனான க்ருஷ்ணனைக் காண்கைக்கு அளவுடையார் இல்லை. எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் காணவொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யமாயிருக்கும் அவன்படி. [ஊணென்று தொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் திருவயிற்றிலே ஜகத்தை வைக்கிறபோது ஜகத்தெல்லாம்கூட ஓரவதாநத்துக்கும் போந்ததில்லை - இது அபரிச்சேத்யதைக்கு உதாஹரணம். [சேணென்று தொடங்கி]-உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதஸ்த்தரான நித்யஸூரிப்ரப்ருதிகளென்ன, முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்ன, பத்தரானதிர்யகாதிகளகப்பட எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஓரிடமும் விடாதே எங்கும் வ்யாபித்து உளனும்.

ப.—அநந்தரம், அவன் எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த அதிஶயிதாகாரங்கள் துரவபோதமென்கிறார்.

எம் - எனக்கு, ஈசன் - ஸ்வாமியாய், கண்ணனை - ஸுலபனான க்ருஷ்ணனை, காண்பார் - அறியவல்லார், ஆர் - ஆர்? (அவன்படி இதுவானால்), காணுமாறு - அறியும்படி, என் - எங்஢னே, (அவனுக்கு), ஊண் - ஊண், பேசில் - சொல்லப்பார்க்கில், ("அத்தா சராசரக்ரஹணாத்" என்கிறபடியே), எல்லாவுலகும் - (சராசராத்மகமான) ஸகலலோகமும், ஓர்துற்று - ஒரு பிடிக்கும், ஆற்றா - போராது; வீடோ - (அவனுக்கிருப்பிடமான) (வீடானது, சேண்பால - "விஶ்வதஃ ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வதஃ ப்ருஷ்டேஷு" என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்குமவ்வருகான) பரமபதப்ரதேஶத்திலது, அவனே-அவனே, மற்று - தன்னையொழிந்த, எப்பொருட்கும் - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், உயிர் - அந்தராத்மா, ஏண்பாலும் - ஒருரேகாமாத்ரமும், சோரான் - சோரவிடாதவனாய்க்கொண்டு, எங்கும் - எல்லாப்ரதேசத்திலும், பரந்து - பரந்து, உளனும் - நில்லாநிற்கும். ஸர்வஜகத்க்ராஸஶீலனாய், பரமபத நிலயனாய், ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் அந்தர்பஹிஶ்ச வ்யாப்தனானவனை எங்஢னே பரிச்சேதித்தறிவதென்று கருத்து. ஏண் என்று - வரையாய், ரேகையைக் காட்டுகிறது. ஓ என்கிற அசைகள் - வினாவைக் காட்டுகிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்கு அவனுடைய ஓரோவற்புத கர்மங்கள்தான் எவ்வழியாலே பரிச்சேதிக்கப்படுவதென்கிறார்.

[காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணனை] - ஸர்வேஶ்வரனாய் வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு ஸுலபனானவனை ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பாரார்? [என் காணுமாறு] - காணும் ப்ரகாரமென்? "காண்போம்" என்னுமவர்கள்தான் எவ்வழியாலே பரிச்சேதிப்பது?

[ஊண் பேசில்] - ஊண்படி சொல்லில். [எல்லாவுலகு மோர்துற்றாற்ற] - ஸகலலோகங்களும் ஓரவதாநத்துக்குப் போராது. இது அபரிச்சேத்யதைக்கு உதாஹரணம். [சேண்பால வீடோ] - உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதமென்ன. [உயிரோ] - முக்தாத்மாக்களென்ன. [மற்றெப்பொருட்கும்] - மற்றுமுண்டான தேவதிர்யகாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும். [ஏண் பாலும் சோரான்] - எட்டுத்திக்குக்களிலு முள்ளாரை விடானென்னுதல், எண்ணப்பட்ட இடந்தோறும் விடானென்னுதல். [பரந்துளனுமெங்குமே] - எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் பரிஸமாப்யவ்யாபித்துளனும். வ்யாபித்திருக்கும் ஸர்வ வ்யாபகவஸ்துவை, வ்யாப்யங்களிலே யொன்று பரிச்சேதிக்கவற்றோ வென்கை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுடைய அத்புதகர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு மென்கிறார்.

[காண்பாராரெம்மீசன்கண்ணனை] - ஸர்வேஸ்வரனா யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை, அவன்தானே காட்ட நான்கண்டாற்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமித்தனை போக்கி, ஸ்வயத்நத்தாலே சிலர்க்குக்காணப்புக்கால் காணப்போமோ? அது கிடக்க, காண்பார் சிலருண்டாயிற்று. [என்காணுமாறு] - எவ்வளவைத்தான் காண்பது. அளவுடையார் சிலர் காண இழிந்தார்களென்னு, விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே. ஏன்தான் பரிச்சேதிக்கப் போகாதொழிகிற தென்னில்; - இதுவன்றோ அவனுடைய அபதாநம் இருக்கிறபடி. அவனுடைய ஊணுகிற ஒரு செயலைச் சொல்லப்பார்க்கில், ஸர்வலோகங்களும் ஓரவதாநத்துக்குப் போராது, இவ்வபதாநத்தை யுடையவனை ஒருவராலே பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதோ? 'அவனுடைய செயல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது' என்கைக்கு, ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதென்கிறார். [சேண்பாலவீடோ] - உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதமென்ன, முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்ன, மற்றுமுண்டான தேவாதிகளென்ன, இவற்றை யுடைத்தான [ஏண்பாலும் சோரான்] - எண்ணப்பட்ட ப்ரதேசங்களேன்னுதல், எட்டுத்திக்கும் வ்யாபித்துவிடாதே நிற்குமென்னுதல். [பரந்துளனுமெங்குமே] - இப்படி வ்யாபிக்குமிடத்தில் ஒருகுறையுண்டாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, குறையற வ்யாபித்திருக்கும். ஆனபின்பு 'வ்யாபகவஸ்துவை வ்யாப்யத்திலே ஒன்று பரிச்சேதித்துக்காண்கை' என்று ஒரு பொருளுண்டோ? (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—காண்பாரார் இத்யாதி. "ஊண்பேசி லெல்லாவுலகுமோர்துற்றாற்ற" என்கையாலே - தனித்தனியும் என்றது. "ஆர்" என்றதிலே நோக்காக-எத்தனையேனும் என்றது. இந்த அவதாரிகார்த்தம் - இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தநிகமநாவஸாநத்திலே அருளிச்செய்கிறார், அங்கே கண்டுகொள்வது.

"ஈசன் - எங்கண்ணனை - காண்பாரார்" இத்யந்வயஃ. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் - அவன்தானே இத்யாதி. காண்பார் சிலருண்டாயிற்றென்றது - உண்டானாலோ வென்றபடி. என்காணுமாறு - காணும் ப்ரகாரமென்? ஜ்ஞாநாதிகர்க்குக் காணத்தட்டென்? என்ன, அளவுடையார் இத்யாதி. அபதாநம் - வ்யாபாரம். அவதாநம் - பிடி. இத்தால் தாத்பர்யம் - இவ்வபதாநத்தை இத்யாதி. ஸ்வரூபமோதான் என்றது - "ஏண்பாலும்சோரான்" என்றத்தைப்பற்ற. சேண் - உயர்த்தி. பால் - ஸ்வபாவம். முக்தாத்மஸ்வரூபமென்றது - நித்யர்க்கும் உபலக்ஷணம். "ஏண்பாலும்" என்ற தீர்க்கத்தைக் குறைத்து; "எண்பாலும்" என்று ஹ்ரஸ்வமாக்கி, எட்டுத்திக்கிலுமென்றபடி. "ஏண்பாலும் சோரான்" என்று வைத்து, "எங்கும் - பரந்து" என்கிறதென்? என்ன, இப்படி இத்யாதி. வ்யாபிக்குமிடத்தில் - பலதூணுக்கோ ருத்திரம்போலன்றிக்கே, ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே வர்த்திக்கையைச் சொல்லுகிறது இங்கு என்றபடி. ஈசன் - எங்கண்ணனை - காண்பாரார்; என்காணுமாறு; ஊண்பேசில் எல்லா வுலகுமோர் துற்றாற்ற; சேண்பால வீடென்ன, உயிரென்ன, மற்றுமுண்டான எவ்வகைப்பட்ட பொருளென்ன, அப்பொருள்களையுடைய ஏண்பாலென்ன, இவையெங்கும் - பரந்து - சோரானாய்க்கொண்டு - உளனுமித்யந்வயஃ. "எப்பொருட்கும்" என்ற ஷஷ்ட்டி - ப்ரதமார்த்தகம். எப்பொருளு மென்றபடி. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

எங்குமுளன்கண்ணன் என்றமகனைக்காய்ந்து
இங்கில்லையாலென்று இரணியன் தூண்புடைப்ப
அங்கப்பொழுதே அவன்வீயத்தோன்றிய என்
சிங்கப்பிரான்பெருமை ஆராயுஞ்சீர்மைத்தே.

ஆ.—(எங்கும்.) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னுடைய ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தை ப்ரத்ய க்ஷமாக்கியருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வமஹிமை ஒருவர்க்கு ஆராயநிலமோ? ஆனபின்பு இங்ஙனே யிருந்த இவனை ஆஸ்ரயியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸர்வ கதத்வத்தை யிசையாதார் இசையவேண்டும்படியாக ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக அபேக்ஷாஸமகாலத்திலே தூணிலே வந்து தோற்றியருளின ஸ்ரீ நாஸிம்ஹத்திநுடைய பெருமை ஒருவரால் ஆராயுமளவல்ல வென் கிறார். வீய - முடிய.

ப —அநந்தரம், அவனுடைய ஆஸ்ரித ஸௌஸீல்யாதிஸயம் அபரிச்சேத்ய மென்கி றார்.

(“ஸர்வம் வ்யாப்ய ஸ்தித:” என்கிறபடியே), கண்ணன் - (ஸர்வநிர்வாஹகனான) ஸர் வேஸ்வரன், எங்கும் - ஸர்வத்ர, உளன் - ஸந்நிஹிதன், என்ற - என்ற, மகனை - புத்ரனை, காய் ந்து - கோபித்து, இங்கு - இவ்விடத்தில், இல்லை - இல்லை, என்று - என்று, தூண் - (தான் அறுதியிட்ட) தூணை, இரணியன் - ஹிரண்யன், புடைப்ப - தட்ட, அங்கு-அத்தூணிலே, அப் பொழுதே - அக்காலந்தன்னிலே, அவன் - ஹிரண்யன், வீய - நசிக்கும்படி, தோன்றிய - தோற் றின, என் - என்னுடைய, சிங்கம் பிரான் - நாஸிம்ஹரூபியான மஹோபகாரகனுடைய, பெருமை - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதமாஹாத்ம்யம், ஆராயும் - நெஞ்சால் பரிச்சேதித்தாராயும், சீர் மைத்தே - தன்மைத்தோ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஒருவனேபரிஸமாப்ய வர்த்திக் கும்” என்றால் இதுகூடுமோவென்ன;-அநுபூதாம்ஸத்திலே ஸம்ஸயத்தைப் பண்ணினால் ஹிரண் யன் பட்டது படுவர்களென்கிறார்.

[எங்குமுளன் கண்ணன்] - ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வகதனென்றான், இதுவாயிற்று அவன் சொன்ன தப்பு. “யதஸ் ததோऽஹம் ஸர்வம் ஜகத்வ்யாப்ய ஸ்திதோ நர” “ந தத்வஸ்தி விநா யத்ஸ்யாத் ஸர்வம் பராபரம்” என்று அவன்தானே சொன்னத்தை யாயிற்று இவன் சொல்லிற்று. [என்றமகனைக்காய்ந்து] - இவ்வர்த்தத்தை சத்ருக்கள் சொல்லிலும் ஆதரிக்கவேணும், இவன் பருவத்தாலும் ஸம்பந்தத்தாலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும் ஆதரிக்கவேணும், இப்படி யிருக்க அதிக்ருத்தனாய் [இங்கில்லையாலென்றிரணியன் தூண்புடைப்ப] - “ஸர்வகதன்” என்று நீ சொன்னவன் இங்குமுண்டோவென்று தானிருந்த தூணைத்தட்ட. அளந்திட்ட தூணிறே. தனக்கேற “இல்லை” என்று ஸம்ப்ரதிபந்நமான தூணிறே. [அங்கப்பொழுதே] - அத்தூணிலே ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலே. [அவன் வீயத்தோன்றிய] - சீற்றத்தோடே வந்துதோற்றிய தோற் றாவிலே பிணமானான். [என் சிங்கப்பிரான்] - ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவினது தமக்கு உதவிற்றா யிருக்கிறபடி. [பெருமை] - பரத்வம். [ஆராயும் சீர்மைத்தே] - சிலரால் அறியுமளவோ?

௯ - ஒன்பதாம்பாட்டு. நீர்சொன்னது அநுபபந்நமாயிருந்ததீ!, 'ஒருவஸ்துவே அநேக பதார்த்தங்களிலே குறைவற வ்யாபித்திருக்கும்' என்றால் இது கூடுமோ? என்ன;—கேடுவீகாள், அவன் ஸர்வகதத்வத்தை இசையாத இரணியன்பட்டது படாதேகிடிகோ ளென்கிறார்.

[எங்குமுளன்கண்ணன்] - இதுவாயிற்று அவன் சொன்ன தப்பு, ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வ கதனென்றான். "மயா ததமிதம் ஸர்வம்" (மயாததமிதம்ஸர்வம்) "ந ததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாந்மயா" (நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாந்மயா) என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையாயிற்று இவன்தான் சொல்லிற்று. [என்றமகனைக்காய்ந்து] - இவ்வர்த்தத்தைச் சத்ருவேசொல்லிலும் கேட்டபோதே காலிலே விழவேண்டும் வார்த்தை சொல்லிற்று; ப்ரமாணவிருத்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிலும் கொண்டாட வேண்டும்படியாயிற்று ஸம்பந்தம்; பருவத்தாலுங் கொண்டாடவேணும்; * [பள்ளியி லோதிவந்த] - பள்ளியோதும் பருவத்தி லுள்ளவையடையக் கொண்டாட்டமா யிருக்கும். அதுக்கு மேலே, [தன்சிறுவன்] - தன்வயிற்றிற்பிறந்தவன் வார்த்தை மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும். [வாயிலோ ராயிரநாமம்] - அதுக்குமேலே திருநாமத்தைச் சொல்லிற்று. [ஒள்ளியவாகிப்போத] - இவை

ப்ர.—(எங்குமுளன்)—ஸ்ரீபகவத்கீதாஸு நவமே, "மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகதவ்யக்தமூர்த்திநா । மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தித꞉ ॥ ச ॥ ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம் । பூதப்ருந்ந ச பூதஸ்தோ மமாத்மா பூதபாவந꞉ ॥ ரு ॥"

தத்ரைவ தஶமே, "யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந । ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம் ॥ ௩௯ ॥"

ஒன்பதாம்பாட்டு - எங்குமுளன் இத்யாதி. வ்யாப்தியைச் சொன்னவநந்தரம், 'ஹிரண்யநிரஸநம் பண்ணின நரஸிம்ஹன் வைபவம் அபரிச்சிந்நம்' என்று சொல்லுகிறவருடையஹ்ருதயத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகேந தர்ஶிப்பிக்கிறார் - நீர்சொன்னது இத்யாதி.

"தப்பு" என்றத்தை விஶதீகரிக்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. கண்ணன் - நிர்வாஹகன். ஸர்வகதனென்றானென்றவிடத்திலே-" [illegible]" இதி ப்ரஹ்லாதோக்த ஶ்லோகோநுஸந்தேய꞉. "இதுவாயிற்று அவன் சொன்னதப்பு" என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லாநின்றது; அது தப்பன்றே! என்ன;—ஈஶ்வரன் தான் ஆதரித்துச்சொன்ன ஸர்வகதத்வத்தை இவன் சொன்னது தப்போ? என்கிறார் - மயாததம் இத்யாதி - கீதாஸு நவமே, "மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகதவ்யக்தமூர்த்திநா । மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தித꞉". தத்ரைவ தஶமே, "யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந । ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம்". "என்ற" என்றதுக்கு பாவம் - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. "மகன்" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரமாண இத்யாதி. "மகன்" என்றது - பருவத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி பாவம் - பருவத்தாலும் இத்யாதி. வார்த்தையின் சீர்மையும், ஸம்பந்தமும், பருவமுமொன்றொன்றே கொண்டாடவேண்டியிருக்க, இவன் நிஷ்காரணமாகச் சீறினனென்றதாயிற்று. பருவத்தாற்கொண்டாடவேண்டும்படி அப்படி சிறுபிள்ளை யாயிருக்குமோ? என்ன, பள்ளியிலோதி இத்யாதி—பெரிய திருமொழி. இப்பாட்டுக்கு அர்த்தம் - பள்ளியி லோதும் பருவத்தில் இத்யாதி. அர்ப்யபுத்ரத்வேபீதி பாவ꞉. பள்ளி - வித்யாசாலை. ஒள்ளியவாகிப்போத -

---

* பெரியதிருமொழி, உ, ரு, அ.

யொன்று மில்லையாகிலும் சொன்னபோதை இனிமைதான் கொண்டாடவேணும். [ஆங்கதனுக் கொன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகி] - அஸஹ்யாபசாரமிறே. [பிள்ளையைச்சீறி] - திருநாமஞ்சொன்ன துவே ஹேதுவாக 'புத்ரனன்று' என்று விட்டான் அவன்; திருநாமஞ் சொன்னவர்களோடே தமக்கு எல்லாவுறவுமுண்டாக நினைத்திருக்கையாலே இவர், [பிள்ளை] - என்கிறார். [மகனைக்காய்ந்து] - வயிற்றிலே பிறந்தவனை யிருக்கச்செய்தேயும் திருநாமஞ்சொல்லப் பொறுக்கமாட்டாமே சீறினானை யிற்று. [இங்கு இத்யாதி] - எங்குமுளனாகில் நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லையாயிரானே என்று தூணையடித்துக்காட்டினான். * [அளந்திட்ட தூணையவன்தட்ட]-'முன்பே நரஸிம்ஹத்தை வைத்து நட்டதூண்' என்னவோண்ணாதே; தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து நறுக்கிநட்ட தூணாகை யாலே. [அவன்தட்ட] - வேறேசிலர் தட்டினார்களாகில், 'கையிலே யடக்கிக் கொண்டுவந்து தூணிலேபாய்ச்சினார்கள்' என்னவுமாமிறே; தானேயாயிற்று தட்டினானும். [அங்கு அப்போழுதே]- அத்தூணிலே, அடித்தவிடத்திலே, அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே. [அவன்வீயத்தோன்றிய] - தன்தோற்றரவிலே அவன்பிணமாம்படி தோற்றின. அதிர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோதை அட்டஹாஸமும், நாமடிக்கோண்ட உதடும், நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபோது பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினானாயிற்று பொன்னனாகையாலே. [என்சிங்கப்பிரான்பெருமை] - ஆஶ்ரிதவர்க்கத்துக்காக நரஸிம்ஹமாய் உபகரித்தவனுடைய பரத்வம் இன்று சிலரால் ஆராயும்படி யிருந்ததோ? (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

சீர்மைகொள்வீடு சுவர்க்கநரகீறு
ஈர்மைகொள்தேவர்நடுவா மற்றெப்பொருட்கும்
வேர்முதலாய்வித்தாய்ப் பரந்துதனிநின்ற
கார்முகில்போல்வண்ணன் என்கண்ணனைநான்கண்டேனே.

ஆ.—(சீர்மை.) ஸ்வர்க்காபவர்க்காத்யபேக்ஷ புருஷார்த்தங்களுக்கும், நரகாத்யபுருஷார்த்தங்களுக்கும், இவற்றுக்கு போக்தாக்களான தேவாதிஸ்தாவராந்தமான ஸகலாத்ம வர்க்கத்துக்கும் தாரகனாய், காரணபூதனாய், நியந்தாவாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவிஸஜாதீய அப்ராக்ருத

அழகியதாகச் சொல்ல. இத்தனையுமுண்டானால் பொறுமைக்கு அடியென்? என்ன - அஸஹ்யாபசாரம் இத்யாதி. இதம் - வித்தவ்யாக்யாத்ருவாக்யம். அந்யோத்கர்ஷஸஹ்யமாகிற அபசார மென்றபடி. ஸர்வேஶ்வரனைக் காணவில்லை, கேட்கவில்லை, தனக்குத்தான் ஒரு அநிஷ்டம் செய்யவில்லையாயிருக்கச்செய்தே, பகவத்ப்ரஸ்தாவமானாலும் அஸஹமானனாயிருக்கையாலே அஸஹ்யாபசாரமென்று கருத்து. ப்ரஹ்லாதனை என்னாதே, "பிள்ளை" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன—திருநாமம் இத்யாதி. "சீறி" என்கையாலே-அன்றேன்றுவிட்டானென்றது. பிள்ளையென்றது - "மாதாபிதா" இத்யாதிப்படியே ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இவர் - திருமங்கையாழ்வார். "மகனைச்காய்ந்து" என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - வயிற்றிலே இத்யாதி. அப்படித் தூணைத் தட்டினானோ? என்ன - அளந்திட்ட இத்யாதி-பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கு அர்த்தம் - முன்பே இத்யாதி. பொருந்த - பொருத்தம் பொருந்தும்படியாக. பாய்ச்சினார்கள் - ப்ரவேஶிப்பித்தார்கள். "வீய" என்றதுக்கு - விநாஶஸ்யாவதாரஸமாநகாலீநத்வம் விவக்ஷிதமித்யபிப்ராயேணாஹ-தன்தோற்றரவிலே இத்யாதி. பூர்வவாக்யோக்தமர்த்தம் உபபாதயதி-அதிர்த்துக்கொண்டு இத்யாதி. அதிர்த்துக்கொண்டு-ஶப்தித்துக்கொண்டு. பொன்னனாகையாலே யிதி ரஸோக்தி. "என்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஶ்ரிதவர்க்க இத்யாதி: ஆராயும் சீர்மைத்தே - ஆராயும்படியான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தோ? சீர்மை - அதிஶயமாதல். (௯)

* பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧, ௬, ௯.

மஹாவிபூதியையுடையனாய் நின்ற எம்பெருமானை நான் காணப்பெற்றேனென்று கொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், அல்லாதார் செய்தபடி செய்கிறார்; உபயவித மஹாவிபூதிகனாயிருந்த எம்பெருமானை நான் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

[சீர்மையென்று தொடங்கி] - பரமபதம் ஸ்வர்க்கம் நரகம் இவைமுடிவாக ஈரப்பாடுடைத்தான தேவர்கள் நடுவாக மற்றுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸர்வகதனாய். [தனிநின்றவென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரிகளோடு வ்யாவ்ருத்தனாய்த் திருநாட்டிலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையனாய் என்னை விஷயீகரித்த க்ருஷ்ணனை.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் மோக்ஷப்ரதனானவனை நான் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

சீர்மைகொள் - (புண்யபாபகாரிதமாகை யன்றிக்கே பகவத் க்ருபைகஸாத்யமான) சீர்மையையுடைய, வீடு - மோக்ஷமும், சுவர்க்கநரகு - (புண்யபாப பலரூபமான) ஸ்வர்க்கநரகங்களும், ஈறு - மேலெல்லையாக, ஈர்மைகொள் - பலப்ரதத்வ நிபந்தநமான ஈரப்பாட்டையுடைய, தேவர் - தேவர்கள், நடுவா - (ஸாதநபலங்களுக்கு) நடுவாகவும், மற்று - ப்ரதமபாவியான, எப்பொருட்கும் - ஸாதநாதி ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும், வேர் - ஸஹகாரியுமாய், முதலாய் - நிமித்தமுமாய், வித்தாய் - உபாதாநமுமாய்க் கொண்டு, பரந்து - ஸர்வத்ரவ்யாப்தனாய்வைத்து, தனி - வ்யாப்யபதார்த்தங்களில் வ்யாவ்ருத்தனாய், நின்ற - நிற்பானாய், கார் - கார்காலத்திலே, முகில்போல் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, என் - எனக்கு ஸுலபனான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, நான் - நான், கண்டேனே - அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்துக்கு ஹ்ருஷ்டராகிறார். ஈர்மைகொள்தேவரென்று - உபயபாவநாநிஷ்டரென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வழிபறிக்குமிடத்திலே தம் கைப்பொருள் கொண்டு தப்புவாரைப்போலே, நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[சீர்மைகொள்வீடு] - சீர்மையையுடைத்தான பரமபதம், ஸ்வர்க்கம், நரகம் இவை முடிவாக; ஈரப்பாட்டையுடைய தேவர்கள் நடுவாக மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும். [வேர்முதலாய் வித்தாய்] - த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய். [பரந்து]-"தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்"என்கிறபடியே ஸர்வகதனாய். [தனிநின்ற]-"ஸமஸ்தவஸ்துஸு"என்கிறபடியே ஸர்வஶப்தவாச்யனாய் ஜகதாகாரேண அத்விதீயனாய் நிற்கை. [தனிநின்றகார்முகில்போல் வண்ணனித்யாதி] - பரமபதத்திலே வர்ஷுகவலாஹகம் போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவோடே அத்விதீயனாய் எழுந்தருளியிருக்குமவன், க்ருஷ்ணனாய் எனக்கு உபகரிக்கையாலே நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. 'இவர்களைவிடீர், நாம் முந்துறமுன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதே அவனை அநுபவிக்கப்பெற்றோமிறே' என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

பத்தாம்பாட்டு—சீர்மைகொள் இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதேசித்தவிடத்தில் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, இவர்களைவிடீர் என்கிறார். "கண்ணனை நான் கண்டேனே" என்றத்தைப்பற்ற - நாம் முந்துற முன்னம் இத்யாதி.

[சீர்மைகோள் இத்யாதி] - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றான பரமபதம், பரிமிதஸுகமான ஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்டதுஃகமேயான நரகம், இவைமுடிவாக, ஈரப்பாடுடையரான தேவர்கள் நடுவாக, மற்றுமுண்டான திர்யகாதிகளுக்கும். [வேர்முதலாய்வித்தாய்] - த்ரிவிதகாரணமுந் தானேயாய். [பரந்து]-'தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்' (தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே - முந்துற இவற்றையடைய உண்டாக்கி, பின்னை இவற்றினுடைய வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஶித்து, இப்படி ஜகதாகாரனாய்நின்று, [தனிநின்ற இத்யாதி] - இப்படி ஜகச்சரீரனாய் நின்றளவேயன்றிக்கே, தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற அழகிய திருமேனியையுடையனா யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை நான் முந்துறமுன்னம் கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். (க0)

பதினோராம்பாட்டு.

கண்டலங்கள்செய்ய கருமேனியம்மானை
வண்டலம்பும்சோலை வழுதிவளநாடன்
பண்டலையிற்சொன்னதமிழ் ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்
விண்டலையில்வீற்றிருந்தாள்வர் எம்மாவீடே.

ஆ.—(கண்டலங்கள்.) இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் இட்ட வழக்காம் திருநாடு என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னபடியே எல்லாப்படியாலும் விலக்ஷணமான முக்தப்ராப்யமான ஐஶ்வர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

ப்ர:—(பரந்து)—தைத்திரீயோபநிஷத், (ஆ - சு) "ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ஸ தபோ(அ)தப்யத ஸ தபஸ்தப்த்வா இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத யதிதம்கிஞ்ச தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்".

"சீர்மை" என்று - அதிசயமாய், இன்னத்தாலென்று விஶேஷியாமையாலே, ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றான என்கிறது. ஈர்மை - ஈரப்பாடு, பலப்ரதத்வநிபந்தநமான மநஃப்ரஸாதம். "ஈறு, நடுவா" என்று - பலங்களையும், பலப்ரதாதாக்களையும், முடிவும், நடுவுமாகச் சொல்லுகையாலே - "மற்றெப்பொருட்கும்" என்ற கர்மகர்த்தாக்கள் ப்ரதமாவதி யென்றபடி. மநுஷ்யாதிகள் ப்ரதமம், கர்மத்தையநுஷ்டிக்க, அநந்தரம் தேவாதிகள் பலப்ரதாநம்பண்ண, அநந்தரம் ததநுபவமாகையாலே - முதல், நடு, ஈறு என்கிறது. வேர் - ஸஹகாரிகாரணம். முதல் - நிமித்தகாரணம். வித்து - உபாதாநகாரணம். பரந்து - வ்யாபித்து. "ததேவாநுப்ராவிஶத், தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" என்று அந்வயம்; "ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்" - ஸத்தும் த்யத்துமான சேதநாசேதநங்களிரண்டும் தானானா னென்றபடி. தனிநின்ற-வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படிநின்ற. நித்யவிபூதியில் த்ரிவித காரணத்வமாவது - நித்யஸூர்யாதிவிஶிஷ்டவேஷேண நிமித்தத்வம், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிவிஶிஷ்டவேஷேண உபாதாநத்வம், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி விஶிஷ்டவேஷேண ஸஹகாரித்வம் என்றபடி. லீலாவிபூதியில் ஸங்கல்பவிசிஷ்டவேஷேணநிமித்தத்வம், ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டவேஷேண உபாதாநத்வம், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி விசிஷ்டவேஷேணஸஹகாரித்வ மென்றபடி. க்ரமேண அந்வயஃ. (க0)

[கண்டலமென்று தொடங்கி]-ஆழ்வாரோட்டைக் கலவியாலே விஸ்த்ருதமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களையும் நிறம்பெற்ற திருமேனியையு முடையனான ஸர்வேஶ்வரனை பகவத்விஷயீகாரத்தாலே புஷ்டமாகையாலே வண்டுகள் தேனிலே அலையாநின்ற திருச்சோலையையுடைய திருவழுதி வளநாட்டையுடையரான. பண்டலையில் - பண்ணின்மேல். விண்டலையில்-விண்ணின்மேலே.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய நிர்வாஹகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண் தலங்கள் - கண்ணில் பரப்பெங்கும், செய்ய - சிவந்து, கரு - (அதுக்குப் பரபாகமாய்) ஶ்யாமளமான, மேனி - திருமேனியையுடைய, அம்மானை - ஸர்வஸ்வாமியை, வண்டு - வண்டுகள், அலம்பும் - (மதுவெள்ளத்திலே) அலைகிற, சோலை - சோலைகளையுடைய, வழுதிவள நாடன் - திருவழுதிவளநாட்டையுடைய ஆழ்வார், பண் தலையில் - பண்தான் தாளமாம்படி அதன் மேலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, தமிழாயிரத்து - ஆயிரந்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வல்லார் - வல்லார், விண்தலையில் - பரமாகாசத்தின்மேலே, வீற்றிருந்து-("ஸஹஸ்ராஹ்வதி" என்கிறபடியே) வ்யாவ்ருத்தமாக இருந்து, ஏ - ஸர்வப்ரகாரவிஶிஷ்டமாய், மா - நிரதிசய போக்யமான, வீடு - மோக்ஷாநந்தத்தை, ஆள்வர் - ஸ்வாதீநமாக அநுபவிப்பார்கள். என்னோடு என் அநுபந்திகளோடு வாசியற எங்களுக்குத் தருவதாக இருக்கிற பெரியவீடு என்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் இதிற் சொன்ன முக்த ப்ராப்யமான ஐஶ்வர்யத்தைப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கண்டலங்கள்செய்ய] - "பூதலம்" என்னுமாபோலே கண்ணிற் பரப்பை நினைக்கிறது. விஸ்த்ருதமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [கருமேனியம்மானை] - இதுக்குப் பரபாகமாய் ஶ்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. [வண்டலம்புமித்யாதி] - வண்டுகள் தேனிலே யலையாநின்ற சோலையையுடைய திருவழுதிவளநாட்டை யுடையவர். [பண்டலையிற்சொன்ன] - தலையானபண்ணிலே சொன்னதென்னுதல், பண்ணின்மேலே சொன்னதென்னுதல். [விண்டலையில்]-தலையான விண்ணிலே என்னுதல், விண்ணின்மேலே என்னுதல். [வீற்றிருந்து] - ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாந் தீருகையாலே வீறுபட இருந்து. [ஆள்வரெம்மாவீடே] - எனக்கும் என் பரிகரத்துக்கும் தருவானாகச் சமைந்திருக்கிற பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்கள் இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன முக்தப்ராப்யபோகத்தைப் பெறுவ ரென்கிறார்.

[கண்டலங்கள்] - "பூதலங்கள்" என்னுமாபோலே திருக்கண்களின் பரப்பைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. பரந்து சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்களையும், அவற்றுக்குப் பரபாகமாம்படி

ப்ர:—(கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி இத்யாதி)—தைத்திரீயகே ஶ்ரீ நாராயணே (க) "ஸஹஸ்ர வாரே ஹ்ருதயஸ்ய மத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயாந் । ஶுக்ரேண ஜ்யோதீம்ஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட: ப்ரஜாபதிஶ்சரதி கர்பே அந்த:". "தத்ரப்ரய

நிகமம் - கண்தலங்கள் இத்யாதி. "விண்டலையில் வீற்றிருந்தாள்வரெம்மாவீடு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்யாதி.

"கண்" என்றால் போராதோ? "கண்டலம்" என்றது எதுக்காக வென்ன, பூதலவ்யபதேசவத் விஸ்தாரத்தைப்பற்ற வென்கிறார் - பூதலங்கள் இத்யாதி. பரந்து இத்யாதியாலே - ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்ய

கறுத்த திருமேனியையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. [வண்டுஇத்யாதி] - வெள்ளத்திலே அலைவாரைப் போலே தேன்வெள்ளத்திலே வண்டுகள் அலையாநின்றுள்ள சோலையையுடைய திருவழுதிவளநாட்டையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. தலையான பண்ணிலே சொன்ன தமிழாயிற்று இப்ப்ரபந்தந்தான். அன்றியே, பண்ணின்மேலே சொன்ன வென்னுதல். ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள் "நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே" (நாகஸ்ய ப்ருஷ்ட்டே) என்கிறபடியே, பரமபதத்திலே தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்து, எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷமானது தங்களுக்கு விதேயமாம்படி பெறுவர். [விண்டலை] - தலையான விண்ணிலே யென்னுதல், விண்ணின்மேலே யென்னுதல். அங்குள்ளார் தங்களாஜ்ஞாநுவர்த்தநம்

இதி ஷஷ்டீ. பரமோத்தமஸ்வஸ்யாபி க்லேஶ்யதே (ஸம்ஹவீத்யாதி) (சுவாரே ஸம்ஹவி) மஹாப்ரஜயாவஸ்தாயாம். (ஹ்ருவநஸ்யமேய்ய) வதாஹ்ருஶஹ்ருவநமேய்ய. ப்ரஹ்மாண்டத ஜவத்திஷ்டு ஷெவதியஜ்ஜநஹ்ஷ்யஸ்யாவராத்தகெஷு. (நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே)நாக்ருாகம் ஹவதீதி இஷ்வாஸம் ஹிஷ்வாஸாயாரணோ தெஶவிஶேஷோநாக:. தஸ்ய ப்ருஷ்டேஉபரிப்ரதெஶ'விஶ்வத:ப்ருஷ்டேஷு ஸவத: ப்ருஷ்டேஷ்வநுத்தமேஷூத்தமேஷு லோகேஷு'(ஸாம-உ-ரு-கரு)இதி ப்ரஸிஜெஸகவாஜநஸாமாவரமஹிந்நிவாமேஷெ.(ஸமநு ப்ரவிஷ்டு:) ஸம்யக் ஸமஞாத்வஸவாநுகஷ்டம் ஸவஜா ஸவக்த்ரு, ப்ரவிஶ்யஸ்தித:. (ஜெஜ்யாதீம்ஷி) ஸூர்யாதித்யஶோமஸ்ரோக்ருதீநு. (ஶ்ருகெண) ஸ்வதேஜோரூபேண ப்ரவிஶ்யவதாமாந:.(மஹதோமஹீயாநு) மஹதெஹ்யாபி மஹத்தர: வ்யாபிவீதாவநஹத்,தமொவி மஹத்ய க்ருவ:, தாஹ்யாவ்யநஶ:, தஸ்யாதாய:, தமொவ்யாகாஶ:, தமொவ்ய ஹஜ்ஜார:, தமொவிமஹாநு மஹத:ப்யாநம்,ப்யாநாதவி வாராஷோஜ்ஞாநஶக்த்யாதி ஹிமஹாநு, வாராஷாதவ்யம் வரமாத்மாமஹீயாநுமஹத்தர:, - சுமெஸ்யவதிராவாயி கம் வரமஹத்தம், இதரேஷாஜுஹத்வந்யாவெக்ஷம். ஸஸ்யஸ்ரவர்வவஸாணவிஹஷ்டி ஹிஸவஸ்யஸாநுமஹத்தமிதி வ விஶேஷ:. (ப்ரஜாபதிஶ்சாதிமனு சுதுஃ) ப்ரஜாபதி: ஸவஸாம் ப்ரஜாநாம் பதி: ஸ்வாமீ. ஶேஷீதியாவத். ஔணாதிகோபதி ப்ரத்யய:. மஹீயாநு ப்ரஜாபதி: நாராயண இதி ப்ரத்யபிஜ்ஞோஷு ப்ரஸித:. ப்ரஹ்மணஸ்தாவத்ஜா பதித்வம் ஹவஷாயத்தமிதி ப்ரஹ்மஸ்யமெவோத்தவாநு ஶ்ரீமத்ராமாயணே, "மஹா ணுஶெவஶயாநோவஸாமம் பத்முஜீஜந: । ப்ராஜாபத்யம் த்வயாகர்ம ஸர்வம் மயிநிவேஶிதம்" இதி. மநாவபி, 'தவஸ்வாஸஸ்ரஜெஷ்யந்து ஸஸ்யம் வாராஷா விராட்' । தம் மாம் வித்தாஸ்ய ஸவஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரம் த்விஜஸத்தமா: பதிநு ப்ரஜாநாமஸ்ய ஜம் மஹஷீநாதிதோதஶ' (மநு-க-ரு-ரு-ரு௪)இதிஸஸ்ய ஸ்ரஷ்டாநாஷ் ப்ரஜாபதித்வம் ஹவஷாயத்தமிதி ஜஶிதவாநு. (மஹேநுசுதுஃ) ஸவேஷாம் ஸுஜாதாநாம் மஹேநு ஶரீரமேய்ய. (வாதி) தேஷாம் யாரகமேவ வதுதஜத்யமு:" இதீயம் ஶ்ருதிநாராயணயதிஹியாவ்யாதா.

மும், வெள்ளத்திலே இத்யாதியாலே - வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும், தலையான பண்ணிலேசொன்ன தமிழித்யாதியாலே - ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யமும் அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. அலம்புகை - அலைகை. தலையான பண்ணிலே-ஶ்லாக்யமான பண்ணிலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "தலை" என்று - மேலாய், பண்ணிலேயென்றபடி. இப்பத்தும் வல்லார்-இப்பத்தைஅப்யஸிக்க வல்லார். "ஆள்வர், எம்மாவீடாள்வர், வீற்றிருந்தாள்வர்" இதிபதாநி க்ரமேணபராம்ருஶந் பாதிபதம் ஸாவமாஹ - அங்குள்ளார் இத்யாதி வாக்யத்ரயேண. "எம்மா

பண்ணும்படியாகப் பெறுவர். ஆத்மலாபத்தளவு மன்றிக்கே, பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை ஆளப்பெறுவர். [வீற்றிருந்து] - ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாந் தீரும்படி வீறுபட்டிருந்து. [ஆள்வர் எம்மாவீடே] - "தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி வீடுதிருத்துவான்" என்று - எனக்கும் என்பரிகரத்துக்கும் தருவானாகச் சமைத்து நிற்கிற பரமபதத்தை யாளப்பெறுவர்.

முதற்பாட்டில்-இத்திருவாய்மொழியில் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேணஅருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, "ஸம்ஸாரமாகிற இக்கடலைக் கடக்கவேணும்" என்றிருப்பார்க்குக் கடத்திக்கொடுக்கு மென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அவன் வேணுமோ? அவனோட்டை ஸம்பந்தமே கடத்துமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - "அந்தமில்பேரின்பத்தைப் பெறவேணும்" என்றிருப்பார் அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - கீழ் "இணைவனுமெப்பொருட்கும்" என்றதை விவரித்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - இவ்வுத்கர்ஷமெல்லாம் அவனுக்கு உண்டோ? என்ன,—நாம் ஆராயவேண்டாதபடி அர்ஜுநன் பண்டேதெரிந்து அறுதியிட்டா னென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - ஒருவன் அநுவர்த்தநங்கொண்டு அறியவேணுமோ? அவனுக்கு இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டாவிஷயமாயன்றோ ஜகத்து இருக்கிறதென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங்கள் ஒருவரால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - அவனுடைய வ்யாப்தியை இசையாதார் ஹிரண்யன்பட்டது படவேரென்றார்; பத்தாம்பாட்டில்-ஏவம்பூதனானவனை நான்கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றே னென்றார்; நிகமத்தில் - இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

வீடு" என்றதுக்கு - "எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷம்" என்றது தவிர, அர்த்தாந்தரம் - தன்பால் இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்திலே, எம்என்று - எங்களுக்கென்றாய், எனக்கும் என் பரிகரத்துக்கு மென்றபடி. எட்டாம்பாட்டு அர்த்தத்தின் நிகமநத்திலே "வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங்கள் ஒருவரால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்றார்" என்றிருக்கிறது; எட்டாம்பாட்டினுடைய அவதாரிகையும், "அவனுடைய அத்புத கர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப்போகாது எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு மென்கிறார்" என்றிருக்கிறது; அந்தப்பாட்டின் உத்தரார்த்தாவதாரிகையோ வென்றால், "அவனுடையசெயல் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்கைக்கு ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதென்கிறார்" என்றிருக்கிறது; தஸ்மாத், ஜகந்நிகரணத்விபுத்வாச்சபரிசசேத்து மஶக்யனென்கிற இவ்வளவுமாத்ரத்திலே பாட்டுக்குத் தாத்பர்ய மென்கிற தன்று; [illegible] *வ்யாபாரங்களிலேயும் தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. க்ரமேண அந்வயஃ.* (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:- [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	*அணைந்தவர்கள் தம்முடனேயாயனருட்காளாம் / குணந்தனையேகொண்டுலகைக்கூட்ட—இணங்கிமிக / மாசினுபதேசம்செய்மாறன்மலரடியே / வீசுபுகழெம்மாவீடு.*

ஆழ்வார்திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஆ.—(எம்மாவீடு.) "நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்" என்ற ப்ராப்யப்ரஸங்கத்தாலே, ஸ்வாபிமதமான புருஷார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யமாகச்சொன்ன மோக்ஷத்தை இவர்க்கு எம்பெருமான் கொடுப்பானாக உபக்ரமிக்க, இளையபெருமாளையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் போலே பகவத் பாரதந்த்ர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியை யுடைய ஆழ்வார், அப்படியன்றிக்கே "தமக்கு" என்றொரு புருஷார்த்தத்தைக் கோலுமது, 'அஹம், மம' என்கிற அபிமாநத்துக்கு விஷயமாகையால் ஐஸ்வர்யாதிகள் ஹேயமானாற்போலே ஹேயம்" என்று பார்த்து அத்தை உபேக்ஷித்து, "பரமபதஸ்தனாய் ஸுகியாகவுமாம், ஸம்ஸாரத்திலே துःகியாகவுமாம், இவற்றில் நிர்ப்பந்தமில்லை, உனக்கேயாயிருக்கு மிருப்பே எனக்கு வேண்டுவது" என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, அத்தை ஈண்டெனத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், ஈஸ்வரனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தை அநுபவித்தவர், அந்த மோக்ஷப்ரகாரங்களெல்லாவற்றுக்கும் தாத்பர்ய பூமியாவது - பகவத்பாரதந்த்ர்யமேயென்று நிஷ்கர்ஷித்து, அவன் திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தமே உத்தேஸ்யமென்னுமிடத்தையும், தத்விஷயஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷையையும், ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்துத்யநுபவத்தில் ஸ்ரத்தையையும், அநுபாவ்யம் ததேகபாரதந்த்ர்ய மென்னுமிடத்தையும், அதனுடைய அவிஸ்மரணம் ஆநந்தஜநகமென்னு மிடத்தையும், அந்த ஸ்ம்ருதிகாரிதமான பாஹ்யாநுபவாபேக்ஷையையும், நிரந்தரமான ஆந்தராநுபவம் அத்ருப்திகரமென்னு மிடத்தையும், அல்பகாலாநுபவத்திலும் அதிசயிதாபிநிவேசத்தையும், அநுபாவ்யவிஷயத்தோடு உண்டான அப்ருதக்ஸித்திஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தத்தைக் குலையாமையிலுண்டான அபேக்ஷையையும் அருளிச்செய்து, மோக்ஷப்ரதனான ஈஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே மோக்ஷதாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அபேக்ஷித்தருளுகிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், கீழே ஈஸ்வரன் இவர்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பானாகச் சமைந்து நிற்கிறபடியைக் கண்டு, தமக்கு பகவத்பாரதந்த்ர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியைப் பார்த்து, "எனக்கு என்றொரு புருஷார்த்தத்தைக் கோலுமது மமகாரவிஷயமாகையாலே ஐஸ்வர்யாதிகளோபாதி ஹேயம்" என்று அத்தை உபேக்ஷித்து, 'பரமபதஸ்தனாய் ஸுகியாகவுமாம், ஸம்ஸாரஸ்தனாய் துःகியாகவுமாம், இவற்றில் நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்கேயாயிருக்குமிருப்பே எனக்கு வேண்டுவது' என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். இதுதான் ஸ்வரூபமன்றோ, அபேக்ஷிக்கவேணுமோ வென்னில்,—புருஷார்த்தாந்தரங்களுக்கும் ஸாதாரணமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தோடே இருக்கையாலே அபேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம். அவனுக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபமாயிருக்கச்செய்தே உபாயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறாப்போலே, உபேயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூபாநுகூலமான புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம். இவருடைய இந்தஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ராமாயணபுருஷர்கள் பக்கலிலே காணலாம். "விஜாவஸ ஹாஸெஙஜமமெஷு வஸு ரொஹிதஃ" என்று ஸ்ரீபரதாழ்வான். "வுரவாநஸிகாகஷூதஂ" இத்யாதி, "கூரு ஷ ரெநூவாஃ" என்று இளையபெருமாள்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே "நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்" என்று இவர் தாமும் அருளிச்செய்து, ஸர்வேஶ்வரனும் இவர்க்கும் இவர்பரிகரத்துக்கும் மோக்ஷங்கொடுப்பானாகப் பாரிக்க, அத்தைக்கண்டு; தேவரீர் எனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளப் பார்த்ததாகில் இங்ஙனே தரப்பார்ப்பது; அதாகிறது "உனக்கு மோக்ஷங்கோள்" என்று எனக்காகத் தருகையன்றிக்கே, 'நமக்காகக்கோள்' என்று தேவர்க்கே யாம்படியாகத் தரவேணுமென்று தாம் நினைத்திருந்தபடியை அவன்திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார். ஆனால் இதுதான் பின்னை இத்தனைநாள் நிஷ்கர்ஷியாதொழிவா னேன்? என்னில்;—அவன் மேன்மேலென குணாநுபவத்தைப் பண்ணுவிக்கையாலே அதுக்குக் காலம்போந்ததித்தனையல்லது, இது நிஷ்கர்ஷிக்க அவஸரம்பெற்றிலர். ஆனாலும் இப்போதும் குணாநுபவமேயன்றோ பண்ணுகிறதென்னில்;—அது அப்படியே; அவன் தம் பக்கலிலே மேன்மேலெனப்பண்ணுகிற விருப்பத்தைக்கண்டு, "இவனுக்கு இந்தவ்யாமோஹம் முடிய அநுவர்த்திப்பதோன்றாயிருந்தது; நாம் இவனைமீட்டாகிலும் நம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்போம்" என்று பார்த்து, "நீ இங்ஙனே நில்" என்று அவனைநிறுத்திவைத்து ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறார்.

எம்மாவீடு ப்ரவேஶ. கீழே - அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று இவர் தாமும் அபேக்ஷித்து, கீழில்திருவாய்மொழியிலே 'நலமந்தமில்லதோர்நாடு புகுவீ ரென்று பிறர்க்கும் அருளிச்செய்து அத்தாலே 'இவர்க்கு மோக்ஷத்திலே அபேக்ஷையாயிருந்தது" என்று பார்த்து என்று சிலகூட்டி ஸர்வேஶ்வரனும் என்று தொடங்கி உபந்யஸித்தருளுவர். "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்று மோக்ஷப்ரதிஷேதாத் ஹூஸக்ஸஹி ஹூவிஷெய: இதிந்யாயேந ப்ரஸங்கம் ஸம்பாதயந் ஸங்க்ரஹஸங்கதிமாஹ - கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாரப்ய, திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார்இத்யந்தேந. மோக்ஷம்கொடுப்பானாகப் பாரிக்கவென்றது - "செப்பம்" என்று நிஷேதிக்கையாலே - பாரித்தமையும் அர்த்தஸித்தமென்று விவக்ஷித்து இவர்க்கும் இவர் பரிகரத்துக்கும் என்று இங்கே அருளிச்செய்கையாலே - "எம்மாவீடு" என்றவிடத்திலே, "எம்" என்று, அதுக்கு வ்யாக்யாநத்தில் வக்ஷ்யமாணார்த்தம் தவிர, இதுவும் ஓரர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. அதாகிறது இத்யாதிக்கு - "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" இத்யத்ர ஹ்ருதயம். தாம் நினைத்திருந்தது - "தொழுதெழு" என்கிறவிடத்திலே. திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறாரென்றது - "அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே" என்றத்தைப்பற்ற கீழ் ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி அருளிச்செய்து, உக்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - ஆனால் இதுதான் இத்யாதி; யத்வா, ஸங்கத்யந்தரமாதல். அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் இவர் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே இவர்க்கும் இவர் பரிகரத்துக்கும் மோக்ஷம்கொடுக்கப்பாரிக்க, "நீ தரப்பார்த்தால் இங்ஙனே தரவேணும்" என்று ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று முந்தினஸங்கதி; ஸர்வேஶ்வரன் தன்வ்யாமோஹத்தாலே மேன்மேலென குணாநுபவம்பண்ணுவியாநிற்க, "நீ இங்ஙனே நில்" என்று அவனைநிறுத்தித் தாமே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறாரென்று த்விதீயஸங்கதி. இந்த த்விதீயஸங்கதியை விவக்ஷித்து, அதிலே ஆக்ஷேபஸமாதாநங்களைப் பண்ணுகிறார் - ஆனால் இதுதான் இத்யாதி. அவன் மோக்ஷம்கொடுக்கவர, நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் என்று முந்தினஸங்கதி; தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று இரண்டாம்ஸங்கதி. இந்தவாக்யம் ஸங்கத்யந்தரமென்று கொள்ளாதபோது, "அவன் மோக்ஷம் தரப்பார்க்கத் தாம் ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து ப்ரார்த்திக்கிறார்" என்றதின்மேலே, ஆனால் இத்யாதி ஶங்காவாக்யத்துக்கு உதயமில்லையிறே. ஏகஸங்கதியான பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்யும்படி - அவனைநிறுத்தி. அதாவது - குணாநுபவத்தை ஸாத்மிப்பித்து ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ண ஒருப்பட்டவளவிலே அவனும் பாரிக்கையாகிற அவகாசம்பெற்று, தாம் நினைத்திருந்த ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. ப்ரதமஸங்கதிக்கு நோக்கு - முதற்பாட்டிலே. த்விதீயஸங்கதிக்கு நோக்கு - "எனக்கே யாட்செய்" என்கிற பாட்டிலே. ஆனால் - முன்பும் இப்படிப்பட்ட விசாரமுண்டானால். எம்மாவீடு பர்யந்தம் நிஷ்கர்ஷியாமைக்கு அடியேதென்று சங்கைக்கு அர்த்தம். இப்போதும் - இத்திருவாய்மொழியிலும். இதாநீமபீதிவா. குணாநுபவமேயன்றோ பண்ணுகிறதென்னிலிதி - "ஈஶ்வரன் இப்போது ஸ்வகுணங்களை அநுபவிப்பிக்கவில்லை, அத்தாலே இவரும் அவன் குணங்களை அநுபவிக்கவில்லை" என்னில், கீழில் திருவாய்மொழிகளோடே விரோதிக்குமென்ற கருத்து. நீ இங்ஙனே நில்லென்று அவனை நிறுத்திவைத்து - தன்குணங்களை யநுபவிப்பிக்கிற ஈஶ்வரனை நிஷேதித்து, தாமும் பகவத்குணாநுபவத்தினின்றும் நிவ்ருத்தரா யென்றபடி.

எம்பார் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்புக்கால், இருந்தவர்களை "யார்" என்றுகேட்டுக் கதவுகளையும்அடைப்பித்து, குஹ்யமாகவாம் அருளிச்செய்வது. ப்ராப்யமாகில் இப்படியன்றோ இருப்பது, இவர் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதேன்? என்னில்;—ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வாத்மாவுக்கு ஶேஷியாய் இவனும் ஶேஷபூதனாய், அவனுடைய உபாயபாவமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயன்றோ இவனுக்கு இன்று ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது; அப்படியே, அவன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே நினைத்தபோது நினைத்தபடி கோள்வா னொருவனாகையாலே, ப்ராப்திஸமயத்தில் அநுபவம் இருக்கும்படியையும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணுமிறே. உத்தரார்த்தத்திலும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றதிறே. த்வயந்தன்னில் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதேன்? என்னில்;—பூர்வார்த்தத்தாற் சொன்ன ஸாதநம் ஸர்வபலப்ரதமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் ஶரணம்புகுவார்க்கும் அவற்றைக்கொடுத்து விடுவானொருவனிறே ஸர்வேஶ்வரன். இதுதன்னிலோடுகிறதேன்? என்னில்;-"முக்தனாய் நிரதிஶய ஸுகாநுபவத்தைப் பண்ணவுமாம், ஆத்மப்ராப்தியைப் பெறவுமாம்; ஆத்மவிநாஶமேயாகவுமாம், நரகாநுபவம்பண்ணவுமாம், இவற்றில் எனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்காய் வருமன்று இவையித்தனையும் வரவுமாம், எனக்காய்வருமன்று இவையித்தனையும் வேண்டா; ஆனபின்பு, தேவருக்கு உறுப்பாமிதுவே எனக்கு வடிவாம்படி பண்ணியருளவேணும்" என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான் லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல; இவ்வாழ்வார்பக்கலிலே காணுதல்; ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீபரதாழ்வான், இளையபெருமாள், இவர்கள் பக்கலிலே காணுதல் செய்யுமித்தனை. கைகேயி "ராஜந்" என்ற சொல் பொறுக்க

நில் என்று அவனை நிறுத்தியென்றது - "தனக்கேயாக" என்று முகம்மாறவைத்தத்தைப்பற்ற. இது குஹ்யதம மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - **எம்பார்** இத்யாதி. ப்ராப்யமாகில் இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் - ஶேஷபேதோக்தாத்யந்த பாரதந்த்ர்யாநுகுணமாகச் சந்தநகுஸுமாதிகளைப்போலே அவனே தன்பேறாக விநியோகம் கொள்வதாயன்றோ இருப்பது, இப்போது இவர் நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டின அம்ஶமேது? என்று. **ஶேஷியாய்** - நிருபாதிகசேஷியாய். **சேஷபூதனாய்** - ஸஹஜதாஸபூதனாய். உபாயபாவமும் நித்யமாயென்றது - "உபாயோபேயபாவஸ்தத்வதஸ் ஸ்தித:" என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது - ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிற தென்றபடி. நினைத்தபடி **கோள்வா** னென்றது-ஐஶ்வர்யாதிகளையாதல், ஸ்வார்த்த கைங்கர்யத்தையாதல் கொடுத்து விநியோகம் கொள்வானொருவனாகையாலே யென்றபடி. "ஏற்கவே நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணும்" என்றால், மேலே முக்தனாய் இத்யாதியிற் சொல்லுகிறத்தோடு விரோதியாதோ? என்று கேட்க, "அவைகளெல்லாம் - அதிஶயோக்தி, ப்ராப்யத்திலே நோக்கு" என்று அருளிச்செய்வர். ப்ராப்யமீத்ருஶமென்னுமதில் ப்ரமாணமேது? என்ன - **உத்தரார்த்தத்தில்** இத்யாதி. "நமஸ்ஸாலே உனக்கே நாமாட்செய்வோ மென்னும்படி யாகவேணும்" என்று ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுநின்றதிறே யென்கை. **த்வயந்தன்னில்** - முமுக்ஷுவினுடைய ஸாதநவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிற த்வயத்தி லென்றபடி. "கீழில் திருவாய்மொழியில்" இத்யாதி வாக்யத்தால் சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் - **இதுதன்னில்** இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் நிஷ்கர்ஷிக்கிற ப்ராப்யமேது என்னி லென்றபடி. "சிறப்பில்வீடு" என்கிற பாட்டைப்பற்ற - **முக்தனாய்** இத்யாதி. "சிறப்பில்வீடு" என்று விசேஷிக்கையாலே - கேவலம் வீடுமுண்டென்று விவக்ஷித்து, **ஆத்மப்ராப்தியைப்பெறவுமாம்** என்றது. "எய்தற்க" என்றதுக்குப் பலிதார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து, **ஆத்மவிநாசமேயாகவுமாம்** என்றது. **ஆத்மவிநாஶம்** - ஸம்ஸாரம். ஏவம் அநுஷ்டிதவக்தஸ்ஸந்திகிமித்யத்ராஹ - **இப்படிப்பட்ட** இத்யாதி. பகவதத்யந்தபாரதந்த்ர்யாநுகுணமான கைங்கர்யகாண மென்றபடி. லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல வென்றவிடத்திலே - "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா । பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" என்று அஹமர்த்தாத்மத்வஸமர்த்தந பாஷ்யத்தில் வசநம் அநுஸந்தேயம். இப்பாரதந்த்ர்யத்துக்கு அநுஷ்டாநம் காட்டுகிறார் - **கைகேயி** இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே பரதம்ப்ரதி கைகேயீ, "உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம் ஶேஷே ராஜபுத்ர மஹாயஶ:"

மாட்டாமே திரளிலேவந்து கூப்பிட்டானிறே. “விலலாப ஸபாமத்யே” (விலலாபஸபாமத்யே)- ஒருதிரளாகவிருந்து என்னுடைய ஶேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே! “தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருஶம்” (தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும்ப்ருஶம்) என்னும்படி இழந்தவஸ்துவுக்குத் தக்கபடியா யிருக்குமிறே கூப்பீடும். “ஜகர்ஹே ச” (ஜகர்ஹேச)- ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பாடரை ஶிஷ்டர் கர்ஹை பண்ணுவாரைப்போலே கர்ஹித்தான். ‘புரோஹிதம்’ (புரோஹிதம்) - அழகியதாக இக்குடிக்கு முன்னேடி ஹிதம்பார்த்தாய். “ஸபாமத்யே புரோஹிதம் ஜகர்ஹே” (ஸபாமத்யேபுரோஹிதம்ஜகர்ஹே)-‘நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போதயேத்’ (நியமாதிக்ரமம்ரஹஸிபோதயேத்) என்கிற நிலையும் பார்த்திலன், “ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய” (ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய) - ஒருவனுக்கு இரண்டுவேஸ்து

ப்ர:—(எம்மாவிடு ப்ரவேஶே).—அயோத்யாகாண்டே (அ௨) அபிஷேகம் ப்ரதிநியோக்தாரம் புரோஹிதம் ப்ரதி பரத:, “ததஸ் ஸ்வாஸாம் ப்ரதீதாவாக்யம் ஶோகேநாபிபரிப்லுத: । ஜகர்ஹ நஸா ராமம் யஶ்ச ஜ்ஞாயதே சாந்த்யா ॥ ௯ ॥ ஸபாஸ்வார்யகணயா பூர்ணா ஸபா ஸம்ப்ராப்தா । விலலாப ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம் ॥ ௧௦ ॥ சரிதப்ரஹ்மசர்யஸ்ய வித்யாஸ்நாதஸ்ய தீமத: । தர்மே ப்ரயதமாநஸ்ய கோ ராஜ்யம் மத்விதோ ஹரேத் ॥ ௧௧ ॥ கதம் தஶரதாஜ்ஜாதோ பவேத்ராஜ்யாபஹாரக: । ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி ॥ ௧௨ ॥”

“ஶாகஸ்திதவ்யதி கூராஜேந்த்ரே ஸந்தப்தேஷ்வ்யாநவர்ஜிதே । தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும்ப்ருஶம் ॥ ௧ ॥”

ஆபஸ்தம்பே, “ப்ரமாதாதாசார்யஸ்ய புத்திபூர்வம் வா நியமாதிக்ரமம் ரஹஸிபோதயேத் ॥ ௨ ॥”

இத்யாதி பூர்வமேவ விஶிதம். மூன்றும் ஶ்ரியபதியிலே. இதுக்கு ப்ரமாணம் - விலலாப இத்யாதி. இந்த ஶ்லோகம் – சக்ரவர்த்தியின் ஶாஸ்த்ரார்த்தஸமநந்தரத்திலே “பரதாழ்வான் ராஜாவாகவேணும்” என்று மண முரசு அறைய, அது அஸஹ்யமாய்ச் சொன்னதாயிருக்க, கைகேயி சொற்பொறுக்கமாட்டாமே கூப்பிட்டாளென்றது – அவள் சொன்ன வார்த்தையும் நெஞ்சிலேபட்டுக் கிடக்கையாலே யென்று கண்டுகொள்வது “ஸபாமத்யே-விலலாப, ஸபாமத்யே-புரோஹிதம் ஜகர்ஹே” என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஸபாமத்யே விலபிதுர்ஹ்ருதயமாஹ - ஒருதிரளாக இத்யாதி. விசேஷேணலலாப இத்யுபஸர்க்கார்த்தம் ஹ்ருதி நிதாயதத்ரோபபத்திமப்யாஹ-தஸ்யுபி: இத்யாதி. “ப்ருஶம்” என்றது-இங்குவேண்டுவேது. “ஶாகஸ்திதவ்யதி கூராஜேந்த்ரே ஸந்தப்தேஷ்வ்யாநவர்ஜிதே” இதி பூர்வார்த்தம் இழந்தவஸ்து என்றது-பெருமாளையாதல், பாரதந்த்ர்யத்தையாதல். சிஷ்டகர்ஹை - “சிஷ்டர்க்கு இதுதகாதுகாண்” என்ற கர்ஹை. “சிஷ்டர் இப்படியைக் கண்டாலும் கேட்டாலும் ஸஹியாகள்காண்” என்ற கர்ஹை யென்றுமாம். புர:ஹிதம்பஶ்யதீதி - புரோஹித:இதி வ்யுத்பத்திம்ஹ்ருதிநிதாயாஹ-அழகியதாக இத்யாதி என்கிற நிலையும் பார்த்திலன்-புர:ஹிதம் பஶ்யதீத்யேவம் ரூபமான குருத்வஹேது ,கழிகைபாலேயென்று கருத்து. இவ்விடத்திலே - “ப்ரஸஹ்ய வசந: ப்ராஹ்லாதகிந்நதேஜஸாயுதி । ஸாபராதோ:கிந்நதேஜஸா யாபராதவாந்” என்ற ப்ராஹ்லாதவசநம் கண்டுகொள்வது. ஆபஸ்தம்பதர்மே, “ப்ரமாதாதாசார்யஸ்ய புத்திபூர்வம் வா நியமாதிக்ரமம் ரஹஸிபோதயேத்”. “என்னை யித்தனை கர்ஹிக்கைக்கு ஹேதுவென்?” என்று அவனுக்குக் கருத்தாகச் சொல்லுகிறூர் - ராஜ்யஞ்ச இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே! புரோஹிதம் ப்ரதி பரத:.

ஶேஷமானால் ஒன்றையொன்று நிர்வஹிக்குமோ? ஆனால், ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ? "தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி" (தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி)-"பெருமாள் காடேறப்போனார், சக்ர வர்த்தி துஞ்சினான்; நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணாது; நின்றாரில் ப்ரதாநர்தலையிலே முடியை வைக்கவேணும்" என்றுபார்த்தாயித்தனைபோக்கி இதுக்கு விஷயபூதனான என்னைப் பார்த்து வார்த்தைசொல்லிற்றில்லை. "கதம் தஸ்ய ராஜ்ஞாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரக:" (கதம் தஸ்ரதாஜ்ஜாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரக:)-அவர் போகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப்பிரிந்த அநந்தரத்திலே முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனும்படி எங்ஙனே நான்? இளையபெருமாள், "நில்" என்ன, "குருஷ்வ" (குருஷ்வ) - என்றாரிறே - அந்வயத்தாலே ஶரிக்கக்கடவ வஸ்துவை வ்யதிரேகித்து நிற்கச்சொல்லுகையாவது அழிக்கையிறே. குரு என்னாதே, "குருஷ்வ" (குருஷ்வ) என்றாரிறே - ஆருடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு ஆர்தா னிருக்கிறார்? உம்முடைய இழவுக்கு நீர் பதறுதிருக்கிறதேன்? "அநுசரம்" (அநுசரம்) - பண்ணும் ப்ரகாரத்தை விதிக்கிறார். நீர்தாம் "நில்" என்று அருளிச்செய்தது, நான், நிற்கச்சொல்லுகைக்கு யோக்யனாம்படி யிருக்கையிறே; உம்முடைய சாயையை "நில்" என்றுசொல்லிற்றிலீரே, சாயையோபாதி உம்மைப் பின் செல்வேனாகவேணும். "நீரும்நிழலும் வாய்த்திருப்பதோரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச்

"ஸபாஷ்கஸ்யாவாவாகஸ்ஸஸ்ஸஸ்ரேயஸ்வா । விஸ்யாவஸாஸயெஜ்ஜஸ்ஸஹஸ்ரோஹிதம்" இத்யாதி. "ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி । கதம் தஸ்ய ராஜ்ஞாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரக:". "ராமஸ்ய" என்ற ஷஷ்டியை - ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம் பந்தத்திலேயாக்கி அர்த்தம் - ஒருவனுக்கு இத்யாதி. ஆனால் - நிர்வஹிக்குமாகில். வைபரீத்யம் ஶங்கஸ் யாதித்யாஹ - ராஜ்யந்தான் என்னை இத்யாதி. "இஹ" என்றதுக்கு பாவம் - பெருமாள் இத்யாதி. இஹ - அஸ்மத்விஷயே. கீழ் - ஸ்வரூபத்தோடு சேராதென்றார், இனி - குடிப்பிறப்புக்கும் சேராதென்கிறார் - கதம் தஸ்ரதாத் இத்யாதி. "ராஜ்யாபஹாரகஸ்ஸந் - கதம் தஸ்ரதாஜ்ஜாதோபவேயம்" இத்யந்வயமுகே - அவர்போகட்டுப்போன இத்யாதி. இப்பரிமாற்றம் இளையபெருமாள்பக்கலிலும் காணலாமென்கிறார் - இளையபெருமாள் இத்யாதி. நில்லென்ன - இளையபெருமாள் - குருஷ்வ என்றாரிறே யென்று அந்வயிப்பது. பெருமாள் "நீர்நில்லும்" என்று சொன்னவளவிலே, இளையபெருமாள் "குருஷ்வமாமநுசரம்" என்று சொன்னாரிறே யென்றபடி. அயோத்யாகாண்டே ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மண:, "குருஷ்வமாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹவித்யதே । க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே". 'நில்'என்கை- அழிக்கப்பார்க்கையென்று விவக்ஷித்து, "நில்" என்றால் - அழிக்கையாமோ வென்ன, அந்வயத்தாலே இத்யாதி. "ஜகாதப்ராதரம்" என்றதிலே நோக்கு. அன்றிக்கே, "வைதர்ம்யம் நேஹவித்யதே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துபாவமாதல், "வைதர்ம்யம்" இதி வாக்யம் - "ஶிஷ்ட" இத்யுக்தே "குருஷ்வ" இதி வக்தும் ஹேதுபரம். அஸ்மிந்ஸ்லோகே ஸ்வார்த்ததாராஹித்யம் குத்ரஸூச்யதே இத்யத்ராஹ-குருவென்னாதே இத்யாதி. "ஸ்வரிதஞித: கர்த்ரபிப்ராயே க்ரியாபலே"- ஸ்வரிதேதோஞிதஶ்சயேதாதவ:தேப்ய: பரஸ்யலகாரஸ் யஸ்தாநே ஆத்மநேபதம்பவதிகர்த்தாரஞ்சேத்க்ரியாபலமபிப்ரைதீதிஸூத்ரப்ரக்ரியயா, இங்கு "டுக்ருஞ் கரணே" என்று ஞகாரேத்தானதாதுவாய், அதின்மேலே ஆத்மநேபதம் வருகையாலே - இவரால் வரும்பேறு பெருமாளதென்று சொல்லுகிறதென்றபடி. என்றாலேதென்ன - ஆருடைய இத்யாதி. தாத்பர்யம்-உம்முடைய இத்யாதி. பதறுது - த்வரியாது. "அநுசரம்" என்றதுக்கு பாவம் - நீர்தாம் இத்யாதி. "மாம்"என்றதுக்கு பாவமாதல். நிற்கச்சொல்லுகைக்கு யோக்யராகாமையை த்ருஷ்டாந்தமுகத்தாலே காட்டுகிறார் - உம்முடைய சாயையை இத்யாதி. இந்தப் பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்த்தலாந்தரத்திலும் காட்டுகிறார்-நீரும் நிழலுமித்யாதி. என்

சமையும்'' என்ன, "நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டார்'' என்று வேறுபட்டார். "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண'' (ஏவமுக்தஸ்துராமேண)- "இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்குறையாலே யிழந்தோம்'' என்றிருந்தோம்; இவர்தமே நம்ஸ்வரூப மழியக் காரியம்பார்த்தார், இனி, 'நம்ஸ்வரூபம்' என்றேன்றுண்டோ?'' என்று வேறுபட்டார். "லக்ஷ்மண꞉'' (லக்ஷ்மண꞉) - பாரதந்த்ர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். "ஸம்யதாஞ்ஜலி꞉'' (ஸம்யதாஞ்ஜலி꞉)-நாம் நம் ஸ்வரூபத்தை யழித்துக்கோண்டவன்று நோக்குகையன்றிக்கே, ஶேஷி தானே யழித்தவன்றும் ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றுயிற்று அஞ்ஜலி. ஸர்வாபிமத ஸாதநமாயிற்று. "ஸீதாஸமக்ஷம்'' (ஸீதாஸமக்ஷம்)-பண்ணின அஞ்ஜலிக்கு அந்யபரதைஶங்கிக்க வொண்ணாதவள் ஸந்நிதியிலே. "காகுத்ஸ்தம்'' (காகுத்ஸ்தம்)-பிராட்டிஸந்நிதியும் மிகையாம்படியான குடியிற் பிறப்பை யுடையவரை. "இதம் வசநமப்ரவீத்'' (இதம்வசநமப்ரவீத்) - "இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே'' "என்றுகோண்டாடுகிறுன் ருஷி. "பரவாநஸ்மி'' (பரவாநஸ்மி)-உம்முடையஅஸ்மிதைபோலல்லகாணும் என்னுடைய அஸ்மிதை. இப்படிக்கோத்த பாரதந்த்ர்யத்தை யாயிற்று இவர் ஆசைப் படுகிறது. "இதுதான் ஒருவர் அபேக்ஷிக்கு மதுவுமல்ல, அபேக்ஷிப்பாரில்லாமையாலே

ஆரண்யகாண்டே பஞ்சதஶே, "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி꞉ । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசநமப்ரவீத் ॥ ௬ ॥ பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே । ஸ்வயம் து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத ॥ ௭ ॥ ஸுப்ரீதஸ்து வாக்யேந லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்யுதி꞉ । விம்ருஶந்ரோசயாமாஸ தேஶம் ஸர்வகுணாந்விதம் ॥ ௮ ॥''

னுடைய வஸ்மிதை யென்னுமளவாக நீரும் நிழலு மித்யாதி வாக்யம் - "ஏவமுக்தஸ்துராமேண'' இத்யாதி ஶ்லோகத்துக்கு அவதாரிகை. இதுக்கு - "ஜலராமண்யகம் யத்ர ஸ்தலராமண்யகம் ததா । தாத்ருஶோ த்ருஶ்யதாம் தேஶஸ்ஸந்நிக்ருஷ்டஜலாஶய꞉'' என்றதிலே நோக்கு. ஏவமுக்தஸ்துராமேணேத்யாதி꞉ - பஞ்சவடீப்ரவேஶாநந்தரஶ்லோக꞉; "ஜலராமண்யகம்'' இத்யாதி ஶ்லோகத்துக்கு மேலில் ஶ்லோகம் இது. "ஏவமுக்தஸ்துராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி꞉ । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசநமப்ரவீத் । பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே । ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத''. துஷ்ப்தார்த்தம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. கைங்கர்யாலாபதஶா꞉காஶ்சநஸந்தி சேத்தாஶ்ச, "[illegible]'' இதிஸ்வயம்விதாது மநுகுணஸ்த்திதிஸ்சாத்ரவிவக்ஷிதா. "ஸிம்ஹம் லக்ஷ்மலக்ஷணம்'' இதி, மதுப்ப்ரத்யயாந்தத்வஞ்சஸ்ருதிநிதாயாஹ - பாரதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி. வேறுபட்ட பின்பு அஞ்சலி பண்ணுவானென்னென்ன, நாம் நம்ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. பலிதம் - ஸர்வாபிமத இத்யாதி. நாம் அழித்ததோடு, அவன் அழித்ததோடு வாசியற எல்லாவபிமதங்களு மென்றபடி. புருஷகாரத்வம் ஸ்ருதிநிதாயாஹ - பண்ணின அஞ்ஜலிக்கு இத்யாதி. "நஹ்யஸ்மிந்காரண்யஸாத்ஸர்வே தா꞉ காகுத்ஸ்தவம்ஶவர்த்தநா꞉ ப்ரயாந்தி'' இத்யாதிகம் ஸ்ருதிநிதாயாஹ - பிராட்டிஸந்நிதியும் இத்யாதி. "இதம்'' என்றதிலே நோக்காக பாவம்-இவ்வார்த்தையை இத்யாதி. உம்முடையவஸ்மிதைபோலல்லகாணுமிதி-உம்முடைய வஸ்மிதை "ஸ்வதந்த்ரோऽஸ்மி'' என்றிறே யிருப்ப தென்றபடி. அலம்ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்த்யேதி ப்ரக்ருதம் அநுஸாதி - இப்படிக்கோத்த இத்யாதி. "ஒல்லை'' "ஒல்லை'' "ஈதே'' "ஈதே'' இத்யாத்யஸக்ருதபிதாநம், "விடலில்சக்காத்தண்ணலைமேவல்விடலில் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்'' இத்யாதிகஞ்ச பராம்ருஶ்ய. ப்ர